

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1918.

---

62. Aargang.

København.

G. E. C. Gads Forlag.

1919.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

Pag.	Pag.
Aagaard, Hans Peter, Murer.... 403	Asmussen, J., Grosserer.... 218, 221
Allinge-Sandvig Byraad 194	Assurandører, De private 725
Almind, M., Fru 216	Audny, Rederiet for Fregatskibet 569
Amorsen, Sigfred Karsten 684	
Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne 1, 104	Bakkevig, Tormod, Sildeforret- ningsmand 435
Amtmanden over Københavns Amt paa det Offentliges Vegne 403	Ballin, L., Direktør 229, 230, 351
Amtmanden over Vejle Amt paa det Offentliges Vegne 601	Ballin, Max, Direktør 507
Anders Jensens Slagterforretning, A/S 127	Banken for Løgstør og Omegn, A/S 142
Andersen, A., Hestehandler 447	B. Barfod & Co., A/S, dets Kon- kursbo 178
Andersen, Aage Carl, Kusk.. 138, 616	Bech, H., fhv. Godsejer 4
Andersen, Anders Johannes, Bræn- dehandler 791	Beer, Brdr., Vekselererfirmaet .. 76
Andersen, Hans W. 705	Bek, Aage, Sagfører 506
Andersen, Rs. Steen, Købmand, hans Dødsbo 796	Beldring & Co., Handelsfirmaet.. 731
Andersen, Ole, Parcellist 146	Bergmann, Smith & Co. 531
Andersen, Sigvald, Redaktør 649	Bjørnson, Einar, Direktør 781
Andersen, Vilhelmine, f. Nielsen.. 744	Blaagaards Lerbrønderi, A/S 75
Andet Russiske Forsikringsselskab af 1835 285	Bogatyr, Rederiet for 725
Andresen, Alfred, Slagtermester.. 537	Boisen-Bennicke, C., Assistent .. 261
Andresen, Anna Emilie, f. Chri- stensen 747	Brandforsikring, Den almindelige for Landbygninger 461, 467
Andresen, J. P., Grosserer 925	Bregentved, Grevskabet, dets Godskontor 619
Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring 109	Bregninge-Bjergsted Sogneraad .. 474
Arnason, Margrjet, Enke 802	Breum, J., Restauratør 905
Arnason, Olafur, hans Dødsbo.... 802	P. Brown jun. & Co. 242
Asbest- og Oliekompaniet A/S.. 872	Bruun & Sørensen 807
	Bruun, H. H., Ingeniør 807
	Bryde, Kaj Peter, Handelsrejsen- de 71

	Pag.		Pag.
Bröcker, H. R., stud. jur.	507	Einarsson, Eirikur, kst. Syssel-	
Byggeforeningen Ryvang	75	mand	802
Bähncke, G., Grosserer	117	Eliassen, Karen Marie, Frk., hen-	
Christensen & Schrei, Handels- og		des Dødsbo	595
Kommissionsfirmaet	221	Eskesen, Gregers, Sagfører	927
Christensen, E. P., Grosserer	203	Eriksen & Christensen, A/S	531
Christensen, Lars, Grosserer	61	Fabricius, L. P., Grosserer, Ham-	
Christensen, P., Gaardejer	442	borg	483
Christiansen, K. E., Vogtmand ..	342	Faith, G., Proprietær	356
Clausen, Anders Peter	618	Faxe, G. C., Grosserer, Malmø ..	270
Clemmensen, H., & Co.	445	Fiedler, Frederik, Handelsfirmaet	445
J. Cohéns Bogtrykkerier, A/S ..	172	Finansministeriet paa Statskassens	
Colding, Wilh., & Co.	598	Vegne.....	142, 213, 539, 777
Dampskibsselskabet af 1912, A/S.	598	Finkelstein, J., Grosserer	270
Dansk Afvulkaniseringsfabrik, A/S	280	Fischer, Brdr.	894
Dansk Ekstraktfabrik, A/S	116	Fischer, P.	783
Dansk Krigssøforsikring for Varer	517	Frederiksen, Tønnes	910
Dansk Svovlsyre- og Superphos-		Frederiksholms Tegl- og Kalkvær-	
phatfabrik, A/S	242	ker	915
Darwild, Sally, Direktør	905	Frøhlunn, N. E., Murermester	603
De danske Statsbaner....	63, 461, 940	Fyns Kaffesurrogat- og Cikoriefa-	
De forenede Automat- og Metal-		brik, A/S	90
varefabriker, A/S	384	Galster, J. G., Overretssagfører..	687
De forenede Jærnstøberier, A/S..	487	Gerhardt, J. H., Malermester	157
De forenede Papirfabriker, A/S ..	149	Giebelhausen, Steen, Grosserer	
De private Assurandører	725		152, 202
Den københavnske Sø-Assurance		Gilleleje og Glostrup Cementvare-	
Forening	517	fabriker, A/S	271
Det danske Gaskompagni	326	Gislason, Oddur, Overretssagfører	802
Det Dansk-Norske Dampskibssel-		Glargaard, A. S.	436
skab, A/S	852	Groot, Gregersine Sophia Eleono-	
Det sydfyenske Jærnbaneselskab	467	ra, f. Colding, Boet efter hen-	
Det Dansk-Russiske Dampskibssel-		de og tidligere afdøde Ægte-	
skab, A/S	86, 326	fælle	245
Dinesen, Carl Fløe, Gaardejer ..	536	Grüner, Højesteretssagfører.....	925
Diskonto- og Laanebanken i Mari-		Grøn, Niels	287
bo, A/S	356	Halkier, Jacob Gotfred, Grosserer,	
Dons, K. P. M., Grosserer	504	hans Dødsbo	777
Drejø, Junker, Købmand	606	Handschuh, Agnes Othilia	455
Due, Th. A. Ross, Fyrskibsstyr-		Hansen, Bernhardt Stanislau, Mu-	
mand	815	siker og Typograf	824
Duus, Lars Peter	747	Hansen, Edv. L., Murermester ..	157
Egelund, A. O., Ingeniør	68	Hansen, F. N., Hotelejer	271
Eichert, Knud, fhv. Faktor	172		

Pag.	Pag.
Hansen, Frederikke Caroline, f. Sørensen, Enke, m. fl.	Jørgensen, Andreas, Gaardejer ..
342	722
Hansen, H., Slagtermester	Jørgensen, Chr., Overretssagfører
940	506
Hansen, J., Mejeribestyrer	Jørgensen, Jørgen Peter .....
905	619
Hansen, Lauritz, Blikkenslagermester, tidligere Værkmester 382, 384	Jørgensen, Karen Marie .....
Hansen, Olaf, Grosserer	453
Hansen, Otto, Forpagter	Jørgensen, Krohn, Ejendomsmægler .....
97	387
Hansen, S. P., Gaardejer	Jørgensen, Lauritz, Overretssagfører .....
905	896
Hartkornskassen i Nordby Sogn, Bestyrelsen for	Kastrup, A. Ø., Maskinhandler ..
532	81
Hasle, E., Fabrikant	Kjøbenhavns Automobilværksted, Firmaet .....
483	936
Heimdal, Dampskibsselskab	Kjøbenhavns Magistrat .....
670	539, 896
Heise, Oluf, Overretssagfører	Kolding Byraad .....
245	213
Hertz, S., Købmand, Berlin	Korn- og Foderstofkompagniet, A/S, Odense .....
576	353
Hjardemaal, L., Overretssagfører	Korte, Gebrüder, Solingen .....
661	435
Hjelte, C. J., Grosserer	Krager, J., Direktør .....
185	68
Holst, Nielsine Kirstine, Enke....	Kreditkassen for Husejerne i Kø-
680	benhavn .....
Hökmora Ångsäg, Handelsaktiebolag	252
894	Krigsforsikringen for danske Skibe
Idun, A/S	725
323	Kroll, Hans (Elbing) .....
»Isefjordens Postfart«, A/S	127, 178
661	Kruse, Astrid, f. Carstensen Ege-
Island, Ministeren for, paa det Offentlige Vegne	642
910	Kruse, Emma Vibeke Kamma ....
Islands Ministre paa Landskassens Vegne	642
507, 512	Kruse, Lauritz Herluf, Tømmerhandler, hans Dødsbo .....
Jansen & Pors	642
549	Københavns Magistrat .....
Jantzen, Franziska	539
464	Langballe, N. B., fhv. Stadslæge, hans Arvinger .....
Jantzen, Kristine, Enkefru	223
464	Langer, Alfred, Købmand .....
Jantzen, P. C., Detaillist, hans Dødsbo	116
464	Larsen, Agnes, Enke efter Landmand Lars Chr. Larsen ....
Jensen, C. C., Fornikler	109
619	Larsen, Carl, Overretssagfører ..
Jensen, Chr. P., Møller	642
134	Larsen, Elna Marie Christine ....
Jensen, Else Marie, f. Petersen, Enke efter Skovfoged	157
134	Larsen & Petersens Pianofabrik, A/S .....
Jensen, Jacob, Fisker	75, 380, 402
339	Larsen, Frederik, Husmand .....
Jensen, Jens, Fisker	744
339	Larsen, J., Entreprenør .....
382	905
Jensen, Hermann, Grosserer	Larsen, J. P., Handelsrejsende ..
382	872
Jensen, Ove Fr., Elektriker	Larsen, Jens, Husejer .....
280	442
Jensen, Simon Peter Sten	Lassen, Otto V., fhv. Overlæge ..
436	223
Jernbanereklaamen, A/S	Lassen, Poul J., Overretssagfører
316	595
Johansen, Osvald, Fisker	Laursen, J., Godsejer .....
339	783
Julsted, Niels Peter, Chauffør ..	Laursen, Jens, Grosserer .....
342	117
Justesen, Brdr., Handelsfirmaet..	Levinsohn, Carl, Læderhandler ..
90	705
Juul, Jens Jensen, fhv. Lærer	1
1	Lind, C. J., Avlsbruger .....
Jysk Andelsfoderstofforretning ..	451
569	
Jørgensen, A. Claudius, Købmand	
203	

Pag.	Pag.		
Lind, F. V., Handlende	576	Nielsen, Peter	316
Lorenzen & Andresen, Brdr.	362	Nilsson, Otto Arvid	455
Lucas, Felix	769	Nissen & Co., Firmaet	257
Lund, Anna, Frue	484	»Norden«, Dampskibsselskab	242
Lunn, Villars, fhv. Landstingsmand	287	Nordisk Kommissionskompagni, A/S	176
Madsen, M. P. Hestehandler	451	Nordisk Oversøisk Handelsselskab, A/S	852
Maegaard, Wilh. R., Handelsfir- maet	86	Nordsten, P., Fabrikejer	796
Martin, A., Bandagist	223	Nybølle, Hans, Hestehandler	447
Modcentralen, A/S	216	Nørreby Andelsmejeri, Bestyrel- sen for	829
Moth Børglum, H. G., Handlende	176	»Ocean«, Dampskibsselskab	314
Møldrup, J. V., Højesteretsag- fører	245	Odense Byraad	323
Møller, A. P.	598	Odense Dampreblageri	81
Møller, H. Hansen, Direktør	601	Oest, Wilhelmine Marie, f. Lorent- zen, Enkefrue	84
Møller, Fr., Gaardejer	697	Olesen, Esther Oline	824
Møller, O. V., Søfrybøder	670	Ottosen, Viggo, Overretssagfører	229, 351
Møller, Peter A., Matros	61		
Møller, Th., Handlende	548		
National Automobil-Interessent- skab, Handels- og Fabrika- tionsfirmaet, dets Konkursbo	807	Palleesen, C., Skorstensfejermester	209
Nationaltrykkeriet, A/S	649	Paulsen, P. H., Grosserer	918
Neersted, Valdemar, Grosserer ..	230	Pay, Olaf, Grosserer	202
Niebuhr, Ejendomshandler	506	Pedersen, A. Chr., Matros	314
Niebuhr, J. H., Proprietær	697	Pedersen, Jens Ludvig Georg Heinrich	600
Niederrheinische Güter-Asseku- ranz-Gesellschaft i Wesel ..	257	Pedersborg Kommune	390
Nielsen, Alma Kirstine	138, 616	Pedersen, Niels Peter, Hotelejer..	134
Nielsen, Alvilda, Enkefrue	209	Pedersen, Peder Christian	104
Nielsen, Chr.	402	Petersen, Ib, Husejer	76
Nielsen, Christen, Gaardejer, hans Enke	471	Petersen, Kai, Grosserer	75, 380
Nielsen, Ejnar	536	Petersen, L. H., Gaardejer	37
Nielsen, Elisabeth, Fru	261	Petersen, Paul, Husejer	506
Nielsen, H. P., Købmand	606	Piculell, L., Fabrikant	691
Nielsen, Jacob Emanuel, Skor- stensfejersvend	209	Politidirektøren i København	436
Nielsen, Lars, Gaardejer	97	Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne 171, 255, 266, 600, 618, 715	
Nielsen, Mathias, Handlende, Aa- benraa	733	Poulsen, Chr., Sagfører	464
Nielsen, N. P.	936	Poulsen, J. C., Generalkonsul ..	252
Nielsen, N. P., Grosserer	504		
Nielsen, Niels	536	Qvist, Maria, Enkefru.....	63
Nielsen, Niels, Ostehandler	146		
Nielsen, Niels Peter, Gaardejer ..	791	Rasch, John, Grosserer	619
		Rasmussen, Karl, Muremester ..	390
		Rasmussen, Lars, fhv. Sogne- raadsformand	387

Pag.	Pag.
Rasmussen, Lauritz Emil, Dr. phil. 255	Synnestved, H. A., Brygger 245
Rederiet for Fregatskibet Audny.. 569	Søborg, Hertha Caroline, Frk. .. 642
Revisionsbanken i København, A/S 733	Søbstad, H., Fiskeforretningsmand i Sigluffjord 435
Rex, Emanuel, Redaktør 815	Søndergaard, N. S., Ejendomskom- missionær 37
Reymann, Otto, Proprietær 920	Sørensen, C., Partikulier 436
Ritschel & Co., Berlin 769	Sørensen, Carl H., Grosserer 807
Robenhagen, August Frede Otto Hansen 715	Sørensen, N. 117
Rodenberg, Fr., Restauratør 661	Sørensen, Niels, Sagfører 783
Rosenkrantz, Fr., Hofjægermester, Baron 920	Sørensen, O. P., Gartner 474
Rosenquist, Axel Waldemar og Christian Albert 266	Sørensen, S. L., Gæstgiver 336
Rostrup Sogns Andelsmølle, In- teressentskabet 471	Sørensen, Søren P., Gaardejer .. 829
Rønning & Gjerløff, A/S 211	»Tare«, A/S (Bergen) 152
Salansky, A., Ingeniør 435	Thamsen, Sigurd, Overretssagfø- rer 603
Schønning & Fløystrup 905	Thestrup, J. Chr., Fabrikant 722
Schjelderupske Legat, Bestyrelsen for det 181	Thing, Hans P., Gaardejer 684
Schultz, Georg, Fabrikant 691	Thisted Amts Kolonial Import, A/S 918
Schøndorff, M., Pengeudlaaner .. 900	Thisted Byraad 687
»Sibirisk Import«, Handelsfirmaet 453	Thomsen, V., Forvalter 211
Silkeborg Fiskeriforening 149	Thorarensen, Valdemar, Sagfører 435
Singer, Wilh., Handlende 803	Thorarinsson, Benedikt S., Køb- mand 507
Skaanstrøm, A. W., Forretnings- fører 84	»Thore«, Dampskibsselskabet .. 701
Skaftø, J. Helletoft, Godsejer .. 4	Thorup, Marius O., Gaardejer .. 680
Skattedepartementet paa Statskas- sens Vegne 487, 595	Thøgersen, Thøger Ingvard Marius 171
Skouby, Emma, f. Schjelderup .. 181	»Timbur- og Kolaverzlunin Reykja- vik« 910
Smedsvik, H., Disponent, Bergen 803	Trave, V. J., Sagfører 484
Snowdon, Sons & Co., Ltd. 286	Trentemøller, L. R., Møller 353
Snowdrift Olie-Co. 286	Tulinius, Thor E., Grosserer 701
Sogneraadet for Nordby Kommune 532	Viking Export Co., A/S 362
Sommer, Hans Christian, Proprie- tær 194	Wagner, Christian Olaf, Gartner 157
Sperling, Gustaf, Grosserer 185	Waibel, W. 218, 221
Sperling, Wm., Fabrikant 483	Weber, Sophus, Godsejer 661
Spiegel, N., Wien 537	Wehle, H. J., Handelsfirmaet 218
Stam, Joseph, & Co., A/S 285	Westphal, Stavenow & Co., Ham- burg 606
Stephensen, K., Enkefru 900	Wulff, Brødr., A/S 927
Stoffregen, A., Fabrikant 915	Zeuthen, L., Overretssagfører 777
Stylsvig, F. A. J., Brygger 336	Zoega, Margriit, Enke 512

Kriminelle Sager.

	Pag.		Pag.
Andersen, Frederik Theodor	855	Frederiksen, Hans Kristian Ehlers	835
Andersen, Harald Kristian Valde- mar	111	Frederiksen, Jens Peter	716
Andersen, Harald Oluf	366	Gliese, Marie Augusta	933
Andersen, Jens Kristian	168	Goldenbaum, Olaf Kristian Lau- rits	863
Andersen, Kaj Axel	712	Gyldenkilde, Axel Emil Olesen ..	907
Andersen, Karl Vilhelm	902	Haakansson, Thorvald Oskar	616
Andersen, Niels Christian	882	Hansen, Carl Buchwald	770
Andersen, Peder Svendsen	666	Hansen, Christen Bak	296
Andersen, Rasmus Valdemar	731	Hansen, Hans Andreas Ellung	427
Andersen, Sofus Anders Vinther..	553	Hansen, Hans Jørgen Frands	440
Andreassen, Jens Peter	457	Hansen, Hans Laurits Herman ..	718
Arentsen, Svend Aage	644	Hansen, Hans Peter Rasmus	371
Biza, Christian Emil Luigi	282	Hansen, Henry Mackholdt	469
Bjerregaard, Robert Adolf Villiam	580	Hansen, Holger Peter	237
Bjørn, Rasmus Pedersen	232	Hansen, Karl Henry	419
v. Bressendorff, Camillus Hilger Bresselau	111	Hansen, Laurits Frederik	263
Brogaard, Jens Peter Jensen	555	Hansen, Louis Christian	587
Bruus, Charles Frederik	763	Hansen, Niels Peter	906
Due, Hans Jacobsen	682	Hansen, René Peder Ebbesen Meyer	374
Christensen, Arthur Svend Dyring	240	Hartnack, Valdemar Heinrich	430
Christensen, Christian	329	Henriksen, Christian Ludvig	107
Christensen, Ernst Emil	877	Henriksen, Henrik	749
Christensen, Hans Marinus Jens..	197	Hillebrand, Axel Bernhard Char- les Christian	186
Christensen, Jens Christian	749	Hjorth, Mathias Peter	203
Christensen, Magnus	591	Holm, Marius Nielsen, Grosserer	932
Christensen, Valdemar Rikard ..	267	Jacobsen, Christoffer August	107
Christensen, Viggo	631	Jacobsen, Johannes	311
Christiansen, Andreas Magnus....	677	Jacobsen, Michael August André Leonhardus	774
Christiansen, Andreas Valdemar Jacob	609	Jacobsen, Anders Roelsgaard ..	811
Christiansen, Hans Peter	364	Jacobsen, Henrik Julius	890
Christiansen, Marius	318	Jensen, Christen	102
Christoffersen, Edmund Anker ..	663	Jensen, Christian	557
Clasen, Georg Bendix	832	Jensen, Edvard Peter	263
Claudi, Henrik Adolf	586	Jensen, Fanny Nikoline	582
Farre, Hans Laurits Jørgensen ..	858	Jensen, Jens Carl, Kaffe- og Smør- handler	932
Frandsen, Johannes Nielsen	912	Jensen, Jens Christian	395
Frandsen, Oskar Vittrup	43	Jensen, Jens Christian	398
Frederiksen, Hans Adolf	458		

Pag.	Pag.		
Jensen, Jens Hansen	8	Larsson, Axel Ludvig	371
Jensen, Jens Nikolaisen	45	Lassen, Jens Kristian	929
Jensen, Jens Peter	690	Levin, Adolph Isack	526
Jensen, Jens Thorvald Vilhelm	232	Lind, Richard Julius	519
Jensen, Jens Ullerup	716	Lundsten, Georg Vilhelm Carl Hansen	378
Jensen, Jørgen Georg Martin	298	Madsen, Andreas Marius	307
Jensen, Leo Christian	10	Madsen, Michael	583
Jensen, Mariane	334	Madsen, Niels Karl Otto Vorm- strup	819
Jensen, Niels	703	Magnusson, Salomon	577
Jensen, Søren Christian, kaldet Overgaard	860	Malmros, Carl Oscar Anton	361
Jensen, Thorvald Marius	893	Mark, Peder Hansen	870
Jeppesen, Alfred Viggo Konrad ..	438	Martin, Carl Andreas.....	841
Jespersen, Kai Hans	764	Martinsen, Erhard Frederik	914
Jessen, Jes Peder	874	Martinussen, Hans Vilhelm August	371
Johansen, Anna Bothilde Morten- sen, f. Ahrenkiel	749	Meyer, Jacob	637
Johansen, Carl Martinus	749	Mikkelsen, Anders Valdemar	160
Johansen, Carl Theobald	823	Mikkelsen, Mikkel Hansen	492
Johansen, Peter Christian	694	Nathan, Volf David	19
Johsen, Johannes Frithiof	191	Nielsen, Aage Emil	752
Johnsen, John	749	Nielsen, Hans Peter	311
Johnsson, Oscar Vilhelm	409	Nielsen, Iver Peter Strandberg (kaldet Løgager)	302
Jønsson, Arthur	708	Nielsen, Jacob	779
Jørgensen, Johan Christian	436	Nielsen, Jens Edmund Arnold ..	727
Jørgensen, Jørgen Otto Vilhelm ..	650	Nielsen, Jens Martin	856
Jørgensen, Lars Peder	875	Nielsen, Lars Christian	889
Jørgensen, Orla Odin	557	Nielsen, Martin Peter Daniel	130
Jørgensen, Tonny Edmund	637	Nielsen, Niels Christen	523
K arlsen, Karl Vilhelm, Mejeriejer	139	Nielsen, Niels Kristian	39
Karlsen, Konrad Rudolf Axel Teo- dor	309	Nielsen, Ove Alfred Georg	572
Klinkhammer, Otto	868	Nielsen, Vilhelm Hans Thorvald..	317
Knudsen, Johannes Marinus	526	Nielsen, Vilhelm Laurits	414
Kragh, Rasmus Rasmussen	282	Nilsson, Alfred Bernhard	478
Kristensen, Kristen Nielsen	827	Nilsson, Valdemar Theodor	838
Kristensen, Petrine Yttine	276	Nørring, Sofus Arnold	676
Kristiansen, Kristian Karl Rudolf	566	O lsen, Carl Casper Peter	494
Krog, Hans Peter Hansen	41	Olsen, Hans Andreas	633
Kruse, Johannes	811	Olsen, Olaf Hans Jørgen	56
L arsen, Charles Vilhelm.....	902	Olsen, Ove Vilhelm	752
Larsen, Eduard (Edvard)	14	Olsen, Sofus Kristian	309
Larsen, Harald Villiam	902	Olsson, Ansgarius	99
Larsen, Herman Ejnar	866	P edersen, Aksel Edmund	94
Larsen, Johannes Mikael	902	Pedersen, Anders Nielsen	805
Larsen, Karl Niels Peter	411		
Larsen, Rasmus Christian Jacob.	358		

	Pag.		Pag.
Pedersen, Arnold	526	Rappoport, Alexander	35
Pedersen, Carl Christoffer	813	Rasmussen, Alexander Peder Christian	232
Pedersen, Charles Sophus Heinrich	885	Rasmussen, Anna Emilie Vilhelmine Petrine	73
Pedersen, Hans Jakob	510	Rasmussen, Johannes Andreas ..	416
Petersen, Hans Peder	460	Rasmussen, Laurits Emil, Dr. phil.	255
Pedersen, Jens	332	Revsbeck, Christian.....	794
Pedersen, Johannes	884	Rosenkvist, Axel Valdemar og Kristen Albert	572
Pedersen, Karl Marinus	422	Rudbæk, Rasmus Christiansen ..	625
Pedersen, Karl Thorvald	565		
Pedersen, Niels	166	Sand, Harry Aage	613
Pedersen, Otto Lars	697	Schmidt, Jens Andersen	318
Pedersen, Peder Christian	30	Schmidt, Oscar Henrik Carl Christian	879
Pedersen, Peder Christian	622	Schupp, Oluf Peter	644
Pedersen, Peder Christian	690	Soede, Andreas Marius	320
Pedersen, Siger Christian	887	Sort, Jens Knudsen	489
Petersen, Anna Mathilde Christine	499	Steenberg, Emanuel Theodorus ..	943
Petersen, Artur Emil Bredahl ..	406	Sveinbjarnarson, Sigfus	542
Petersen, Carl Vilhelm	368	Svendsen, Carl Marius Ludvig ..	551
Petersen, Cecilie Marie Ingeborg, f. Asmussen, Enke efter Restauratør	76	Svendsen, Oscar	117
Petersen, Frederik Adolf	756	Svendsen, Rigmor Kristine	436
Petersen, Hans Emil	764	Sørensen, Berthold Leopold Othenius	761
Petersen, Henrik Leonhardt	663	Sørensen, Carl Christian	906
Petersen, Johannes Poul	663	Sørensen, Charles Adolph Vilhelm	294
Petersen, Jørgen Christian	625	Sørensen, Kristen Marius	817
Petersen, Maren Mariane, f. Rasmussen	787		
Petersen, Mette, f. Lauridsen, Enke	719	Willadsen, Albert William	627
Petersen, Niels Vilhelm Johannes	672	Wittrup, Søren Theodor	282
Plinius, Anders Christian	711		
Poulsen, Axel Emil	669		
Poulsen, Peter	837		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Forsæt.
Agenter og Handelsrejsende.	Forsøg.
Aktieselskaber.	Forældelse.
Appel.	Fremmed Ret.
Arrest paa Gods.	Færdselsret.
Arv.	Gæld.
Automobiler.	Handelsomsætning.
Barnefødsel i Dølgemaal.	Hæleri.
Bedrageri.	Hævd.
Betaling.	Interessentskab.
Betinget Dom.	Island.
Betleri.	Jagt.
Bevis.	Jærnbaner og Sporveje.
Bogføring (uordentlig).	Kommission.
Brandstiftelse.	Kumulation (af Straf).
Børn.	Kommunalvæsen.
Dokumenter.	Konfiskation.
Domme.	Konkurrence (uhæderlig).
Dommere.	Konkurs.
Drab.	Kontrakt.
Dyrplageri.	Konventionalbøde.
Ed.	Kost og Tæring.
Ejendomsret.	Kvaksalveri.
Embedsmænd.	Køb og Salg.
Entreprise.	Købsteder.
Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).	Leje.
Falsk.	Levnedsmidler.
Fiskeri.	Lærlinge.
Forpagtning.	Meddelagtighed.
Forsikring.	Mened.

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).	Stempel.
Næringsvæsen.	Sædeligheden (Forbrydelse mod).
Omløben med Varer.	Søfart.
Pant.	Testamente.
Pengeafpresning.	Tilregnelighed.
Pengeeffekter.	Tjenesteforhold.
Politiforseelser.	Transport.
Polititilhold.	Trusler.
Pressen.	Tyveri.
Prisregulering.	Udbringelse af Riget.
Procedure.	Udeblivelsesdomme.
Processuelle Mulkter.	Udførselsforbud.
Ran.	Umyndige.
Regnskabsvæsen.	Underholdsbidrag.
Renter.	Unødig Trætte.
Retsskrivere.	Vandløb.
Røveri.	Varetægtsfængsel.
Sagførere.	Veksler.
Servitutter.	Vidner.
Skatter.	Vindikation.
Skove.	Vold.
Spil.	Voldtægt, se Sædeligheden.
Statsforbrydelser.	Voldgift.
	Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

Afvisning.

	Pag.
En Sag, under hvilken der var rejst Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 210 og 245 samt af Jagtloven, og som alene efter Tiltaltes Begæring var indanket for Højesteret, afvist fra Højesteret, forsaavidt Overtrædelsen af Jagtloven angik, da den herfor idømte Bøde ikke havde summa appellabilis	10
En Tyendesag afvist ex officio fra Højesteret, da Højesteretsstævningen ikke var lovlig forkyndt for Indstævnte, der ikke var mødt.....	536
I en Slutseddel mellem et Aktieselskab og et Firma angaaende Levering af et Parti Gran og Fyr var det vedtaget, at alle Tvistigheder mellem Parterne skulde afgøres ved Voldgift med endelig og forbindelse Virkning i enhver Henseende. I Henhold til denne Bestemmelse blev der afsagt en Voldgiftskendelse i Anledning af Misligholdelse af Slutsedlen. Da det nu i Slutsedlen yderligere gyldigt var vedtaget, at hvis en af Parterne undlod at efterkomme en afsagt Voldgiftskendelse, skulde Sagen endeligt og inappellabelt afgøres ved Sø- og Handelsretten, og da Aktieselskabet, der havde undladt at efterkomme Voldgiftskendelsen, ved Sø- og Handelsretten, hvor Selskabet ikke gav Møde, var dømt, afvistes Sagen fra Højesteret....	894

Agenter og Handelsrejsende.

Et Firma, der var antaget af et tysk Forsikringsselskab som dets her-værende Generalagent, opsagdes med kontraktmæssig Varsel, men vedblev efter Varselets Udløb at arbejde for Selskabet, idet der førtes Forhandlinger om Kontraktens Forlængelse, hvilket dog endte uden Resultat. Spørgsmaal om Størrelsen af Firmaets Krav paa Provision m. m. for Tidsrummet efter Kontraktens Ophør	257
Et Aktieselskab, der ved Sø- og Handelsretten overfor en Handelsrejsendes Krav paa Provision for Salg af Olie og Karbid bl. a. havde anført, at Ordre for Salg af de nævnte Varer kun modtoges af Selskabet med Forbehold og uden Pligt til at levere, hvilket den Handelsrejsende imidlertid bestred at have faaet at vide, gjorde for Højesteret alene gældende, at de af den Handelsrejsende til Imødegaaelse af Selskabets Sagsfremstilling fremsatte Benægtelser og Anbringender maatte lades ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse, fordi de	

først var fremsat under den mundtlige Procedure ved Sø- og Handelsretten. Udtalt, at da det maatte antages, at Aktieselskabet ikke for Sø- og Handelsretten havde nedlagt Indsigelse mod Fremsættelsen af de omhandlede Benægtelser og Anbringender, vilde der allerede som Følge heraf intet Hensyn kunne tages til det af Aktieselskabet Anførte 872

Aktieselskab.

En Ingeniør, der var antaget til administrerende Direktør i et Aktieselskab, tilpligtet at opfylde et Tilsagn om at afkøbe Direktøren for Selskabet for 5000 Kr. Aktier i dette til pari 68

Et Aktieselskab kendt pligtig til overfor en Blikkenslager at aflægge Regnskab over Aktieselskabets Udnyttelse af Patentet paa en Opfindelse, som Blikkenslageren paastod at have gjort 384

Et A/S havde i Maj og Juni 1912 købt nogle Varer paa Kredit. Da A/S'et i Sept. s. A. gik fallit uden at have betalt noget af Købesummen, søgte Sælgeren en Højesteretssagfører, der havde siddet i Selskabets Bestyrelse, til at betale ham Beløbet, idet han navnlig gjorde gældende, at han havde ydet Selskabet Kredit i Tillid til, at Regnskabet for 1910—1911 var rigtigt, hvilket det ikke var, og at Indstævnte var ansvarlig for dets Rigtighed.

Indstævnte, der allerede i 1910 var udtraadt af Selskabets Bestyrelse, hvilket bekendtgjordes i Firmaregistret i Januar 1912, frifunden, hvorhos der idømtes Appellanten Mulkt for unødigt Trætte ved Paaanken af Sagen til Højesteret 925

Antaget, at en i et Tilsagn om Provision for Tegning af Aktier opstillet Betingelse, at vedkommende Aktieselskab kom til Eksistens, ikke var indtraadt 927

Appel.

Skønt det statueredes, at en Ingeniør havde Pligt til fra d. 6 Marts 1917 at regne at afkøbe en Direktør for 5000 Kr. Aktier til pari, blev dennes for Højesteret nedlagte Paastand om tillige at faa tilkendt Renter af de 5000 Kr. fra d. 6 Marts 1917 ikke taget til Følge, da han, der havde paaklaget Sagen for Hof- og Stadsretten før den 6 Marts 1917 havde fortsat Proceduren efter denne Dato uden at fremsætte nogen Rentepaastand 68

Arrest paa Gods.

Tilkendt en Godsejer Erstatning for Tort og Kreditspilde samt direkte Udgifter foranlediget ved en hos Godsejeren foretagen Arrest, der ikke kendtes lovlig gjort 4

Et herværende Firma lod i Henhold til Pl. 30 November 1821 foretage Arrest i et hertil ankommet Parti Kokuskager, hvis Afsender var et Firma i Marseille. Dettes Indehaver, en Tysker, havde som Følge af Krigens Udbrud maattet forlade Frankrig, og Firmaet havde endoseret Konnossementet til et fransk Firma. Skønt dette saaledes hav-

	Pag.
de faaet Legitimation som Ejer, og skønt den herværende Ihænde- haver af Kagerne erklærede at besidde dem paa det franske Firmas Vegne, blev Arresten dog stadfæstet, idet der fandtes tilvejebragt til- strækkeligt Bevis for, at Ejendomsretten over Kagerne i Arrestøjeblik- ket desuagtet endnu havde været hos det Firma, der havde afsendt Ka- gerne, og paa hvilket Arrestrekvirenten havde et Krav	218, 221
Udtalt, at en af en Direktør hos en Overretssagfører paabegyndt, men ved Sikkerhedsstillelse afværget Arrest, maatte formodes at have paaført Overretssagføreren Tort og Kreditspilde, og da Direktøren ikke havde afkræftet denne Formodning, maatte han være erstat- ningspligtig, uanset at Overretssagføreren ikke havde godtgjort, at der iøvrigt ved Arrestforretningen var forvoldet ham Tab	229
En Arrestforretning, der ikke var forfulgt med behørig Hurtighed, op- hævet	351

Arv.

Udtalt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Københavns Magistrat ifølge Re- skript af 22 Maj 1688 og en ved Canc. Prom. af 27 Maj 1775 med- delt kgl. Resolution havde Arvefaldsretten til en arvingløs Kapital ef- ter en i Nordre Frihavnsgade Nr. 63 i København boende Afdød, maatte bero paa, om nævnte Ejendom hører til de Grunde, som før Frdn. 15 Juni 1771 traadte i Kraft, var undergivet Københavns Juris- diktion, og herfor fandtes der efter de tilvejebragte Oplysninger at være ført tilstrækkeligt Bevis	539
En Testatrix, der ved Testamente havde borttesteret forskellige Le- gater, udbetalte disse i levende Live til Legatarerne, som kvitterede for de dem udbetalte Beløb med Anerkendelse af, at de var aldeles fyldestgjorte for Arv eller Legat til samme Beløb, som maatte være dem tillagt ved Testamentet. Samtidig oprettede hun en Kodiciel, hvor- efter alt, hvad hun efterlod sig, skulde tilfalde et Legat. Antaget, at Udbetalingerne rettelig maatte henregnes til de i Arveafgiftsloven af 27 Maj 1908 § 4 e nævnte Arveforskud og som saadanne være af- giftspligtige	595

Automobiler.

En Chauffør, der kørte frem mod en Baneoverskæring uden behørigt at have forvissat sig om, hvorvidt der nærmede sig et Tog, dømt, da der fandt et Sammenstød Sted mellem Automobilet og et Tog, til sammen med Automobilets Ejer dels at udrede Erstatning for Forrin- gelse af Arbejdsevne til en af Automobilets Passagerer, der kom til Skade ved Sammenstødet, dels at erstatte en som Følge af Sammen- stødet omkommen Passagers Efterladte Tabet af Forsørger. Spørgs- maal om, hvorvidt sidstnævnte Passagers Død skyldtes Sammen- stødet eller hos ham forefundne Sygdomme	342
--	-----

Barnefødsel i Dølgsmaal.

En frugtommelig Kvinde, der tidligere havde født, og som en Nat paa et Tidspunkt, da hun ikke var udelukket fra at tilkalde Hjælp, havde	
---	--

undladt at træffe Foranstaltninger, uagtet hun var paa det Rene med, at Fødselen var umiddelbart forestaaende, anset efter Strfl. § 194.... 276

Bedrageri (§ 251).

- En Vekselerer, der formaaede Folk til at indlade sig i Spekulation i Børspapirer gennem ham ved at love i det Hele at varetage deres Interesse, men som svigagtig berigede sig paa Kundernes Bekostning, idet han dels i stort Omfang lod Kunderne købe og sælge, ikke fordi saadanne Køb og Salg var i deres Interesse men alene for derved at tjene Provision, dels i stort Omfang »skar paa Kursen«, anset efter Strfl. § 251 19
- En tiltalt Udlænding, der svigagtig formaaede Handlende m. fl. til at modtage værdiløse Checks som fuld Valuta for Varer og Penge anset efter Strfl. § 251 35
- Tvende Tiltalte, der under et Drikkelag med en beruset, ikke normal Person havde formaaet denne til at sælge dem en Hest, for hvilken de kun betalte ham 100 Kr. paa Haanden, anset efter Strfl. § 251, idet det maatte antages, at de ikke havde haft til Hensigt at betale Restkøbesummen 232
- En Tiltalt, der efter at han havde indrykket en saalydende Annonce i et Dagblad: »Ekstra billigt Lys for Vinteren. Indsend 2 Kr. i Frimærker eller kontant Beløb, og De skal pr. Omgaaende blive tilsendt portofrit 12 Stk. ren Stearinlys, som garanteres for at kunne vare 5 Timer Stk. Et begrænset Antal haves. Postadresse F. F. Struer«, og efter at 34 forskellige Personer, der havde indsendt det i Annoncen ommeldte Beløb af 2 Kr. og bestilt ialt 38 Pakker Lys, effektuerede Ordrene ved at tilstille de Paagældende saakaldte Julelys, dømt efter Strfl. § 251..... 458
- En Tiltalt, der skaffede sig Brænde udleveret paa Kredit uden Hensigt at betale, og svigagtig fravendte en Fiskehandler og en Grosserer nogle kontante Beløb ved at foregive, at han vilde levere dem Koks, som det ikke var hans Hensigt at levere, dømt efter Strfl. § 251 633

(§ 252).

- En Tiltalt, der mod bedre Vidende benægtede at have modtaget et Pengelaan, anset efter Strfl. § 252 779

(§ 253).

- En Sagfører, der var Kurator for en mindreaarig Arving i et Bo, som var betroet Sagføreren til Bestyrelse og Opgørelse, anset efter Strfl. § 253 for uberettiget Forbrug af Boets Midler. Sagføreren, der gik fallit, og som havde undladt at føre lovlige Forretningsbøger tillige anset efter Strfl. § 262, 2 Stk., jfr. Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 7, sidste Stk. 203
- En Tiltalt, der paa en Auktion havde købt en Ko saaledes, at Ejendomsretten over Koen først gik over til ham, naar han betalte Købesummen, og som solgte Koen for en større Pris end Auktionskøbesummen uden at betale hele denne, anset efter Strfl. § 253 232

	Pag.
En Tiltalt, der havde Beskæftigelse hos en Røgmand, anset efter Strfl. § 253 for at have tilegnet sig et Beløb, han ved Salg af Varer havde modtaget til Røgmanden	378
En tiltalt Tjenestekarl, der ved Spark og Slag øvede Vold mod sin Husbond, og som hævdede mod Husbondens Vilje nogle denne tilkommende Mejeripenge og derefter optraadte truende og voldsomt overfor Husbonden for at tvinge denne til at overlade ham Pengene, samt da Husbonden nægtede dette, løb sin Vej medtagende Pengene, anset efter Strfl. §§ 203, 245 og 253	672
En Tiltalt, der svigagtig havde tilegnet sig et Beløb i rede Penge, som han som Bud havde indkasseret, og derefter forlod Byen og forbrugte Beløbet, anset efter Strfl. § 253, jfr. § 39	676

(§ 253 og § 257).

En Person havde givet en Kreditor Panteret i en Del Vogne og Landbrugsmaskiner. Nogle af disse havde han før Pantsætningen solgt, men ikke afleveret; andre solgte — eller forsøgte han at sælge — efter Pantsætningen, skønt de var købt paa Afbetaling og Ejendomsretten endnu ikke gaaet over til ham, og uden at han meddelte Køberne noget om Pantsætningen. Dernæst havde han under en Arrestforretning som Panthaveren foretog hos ham, afgivet urigtige Forklaringer om, hvad der var bleven af de pantsatte Ting. Endelig havde han solgt en Hest, der var købt paa Afbetaling og endnu ikke endeligt erhvervet af ham. Anset efter Strfl. § 253, tildels sammenholdt med § 46 og § 64, og § 257	770
---	-----

(§ 256).

En Tiltalt, der havde solgt til sin Fader, hvem han skyldte et mindre Beløb, nogle sammen med Tiltaltes faste Ejendom til en Købmand pantsatte Besætningsgenstande, efter først at have tilbudt Købmanden at overtage Ejendommen med Tilbehør, anset efter Strfl. § 256, jfr. § 253	8
---	---

(§ 257).

En Tiltalt, der ved Salget af en Hest havde undladt at gøre Køberen opmærksom paa, at den var stædig, og som paa bedragerisk Maade havde forskaffet sig Kredit paa Købesummen for nogle Kreaturer, anset efter Strfl. § 257	30
En Tiltalt, der mod de overfor Ejerne af nogle Heste, der var opstaldede hos Tiltalte, paatagne Forpligtelser, disponerede svigagtigt over Hestene, og som ved løgnagtigt Foregivende skaffede sig Besiddelsen af en en Dagvognskusk tilhørende Gig, som han derefter pantsatte, anset efter Strfl. § 257	43
En Tiltalt, der afhændede nogle af ham paa en Auktion købte Besætningsgenstande, over hvilke han ifølge Konditionerne endnu ikke havde erhvervet Ejendomsret, da Købesummen ikke var betalt, anset efter § 257	102
En Urmagers Agent, der svigagtig pantsatte til egen Fordel et Urmageren tilhørende Ur, hvilket han havde erholdt udleveret af en Kunde,	

	Pag.
som tidligere havde købt Uret paa Afbetaling gennem Agenten, men ikke saa sig i Stand til at betale det, anset efter Strfl. § 257	111
En Tiltalt, der af Grosserere købte Gulerødder og Brænde til Forhandling, idet han aftalte med dem, at han skulde betale Købesummerne, saa snart han fik Penge af sine Købere, anset efter Strfl. § 257, da han i Strid med Aftalen forbrugte til egen Fordel de ved Salget indvundne Penge	364
En Sagfører havde ved Ordningen af en Laanesag for en Gaardejer faaet denne til at underskrive Forskudskvittering først til én Bank og derpaa — da denne krævede Afvikling — til en anden Bank, idet han fortav overfor Gaardejeren, at han ulovligt havde forbrugt en væsentlig Del af de Penge, han havde hævet paa Kvitteringen i den første Bank, og overfor den anden Bank, at han og Gaardejeren havde været engagerede med den første Bank. Sagføreren havde derhos uberettiget disponeret over udfyldte underskrevne Veksler samt gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 2. Anset efter Strfl. § 257 og Lov 10 Maj 1912 § 8	841
(§ 260).	
En Tiltalt, der for en Anden havde gemt forskellige Sølv- og Nikkelgenstande for at unddrage disse fra Udlæg, anset efter Strfl. § 260, jfr. Konkurslovens § 168	320
Betaling.	
En Hestehandler tilpligtet at betale en anden Hestehandler, der havde medvirket ved forskellige af hans Hesteindkøb, en af ham forlangt Provision	447
Betinget Straffedom.	
En Tiltalt, der havde sat Ild paa et Halvtagsskur, der var bygget op til Gavlen af et Beboelseshus, betinget dømt efter Straffelovens § 281, jfr. §§ 37 og 60	94
Betleri.	
Straf herfor idømt	395, 492
Bevis.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en Matros, der havde anbragt sin 16-aarige Datter i en Grosserers Hjem, og betalte ca. 60 Kr. maanedlig til hendes Klæder og personlige Udgifter, havde tilsagt Grossereren Vederlag for Kost og Logis til Datteren	61
Ikke fundet bevist, at der mellem en Godsejer og en Købmand, der under et Samvær paa et Hotel bl. a. havde forhandlet om Salg af et Parti Havre, var kommen en endelig Handel i Stand	783
Bogføring (uordentlig).	
En Sagfører, der gik fallit, og som havde undladt at føre lovlige Forretningsbøger, anset efter Strfl. § 262, 2 Stk., jfr. Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 7, sidste Stk.	203

	Pag.
En Person dømt efter Lov om Bogføring m. v. af 10 Maj 1912 § 8, 3 Stk.	526
En Sagfører anset for Overtrædelse af Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 2 efter dens § 8	841

Brandstiftelse.

En Tiltalt, der havde sat Ild paa et Halvtagskur, der var bygget op til Gavlen af et Beboelseshus, betinget dømt efter Strfl. § 281, jfr. §§ 37 og 60	94
En tiltalt Snedker havde en Eftermiddag, da han gik ud af sit Værksted, i en ved hans Hustrus Utroskab fremkaldt fortvivlet Stemning kastet en brændende Tændstik bag sig mellem nogle Spaaner, idet han sagde: »Ske, hvad der vil« og idet han tænkte, at han paa den Maade kom bort fra Egnen, og at der saa mulig kunde blive et bedre Forhold mellem ham og hans Hustru. Straks efter viste der sig at være Ild i Huset, der nedbrændte. Tiltalte dømt for forsætlig Brandstiftelse. Intet Hensyn taget til Tiltaltes senere Forklaring om, at Ilden mulig i Virkeligheden hidrørte fra et Hul i Skorstenen	494
En Mand paa Island, der havde købt et Hus for 4000 Kr. og forsikret det for 12.000 Kr., blev efter at Huset i hans Nærværelse var nedbrændt uden opklaret Aarsag og under en meget paafaldende Passivitet fra hans Side, mod sin Benægtelse anset skyldig i forsætlig Brandstiftelse	542
En Tiltalt, der om Natten satte Ild paa en af gamle, straatækte Bygninger bestaaende Gaard, hvis Længer var sammenbyggede, og saaledes maatte indse, at Beboernes Liv ved Ildspaaættelsen udsattes for overhængende Fare, anset efter Strfl. § 280	929

Børn (Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Plejebørn).

En Tiltalt, der havde et Plejebarn hos sig uden Kommuneraadets Samtykke, anset efter Lov om Tilsyn med Plejebørn af 1 Marts 1895 § 9, jfr. § 2	787
--	-----

Dokumenter.

En Ejers Paastand om, at en i en Lejekontrakt indeholdt Bestemmelse om, at en Lejer havde Forkøbsret til den lejede Ejendom, var ændret, ikke anset bevist	261
--	-----

Domme.

En i en Dom angaaende Overtrædelse af Udførselsforbud truffen Bestemmelse om nogle ikke tiltalte Personers solidariske Medansvar for en Statskassen tilkommende Erstatning strøget af Højesteret	296
--	-----

Dommere.

Misbilliget, at en Forhørsdommer havde ladet et Forhør vedrørende et Bedrageri henstaa i ca. 8 Maaneder, alene for at give Tiltalte Lejlighed til at afdrage det skyldige Beløb, og uden at der i dette Tidsrum saas at være foretaget noget Skridt til Sagens Fremme	102
---	-----

Drab.

En Tiltalt, der med en Revolver skød paa og ramte en cyklende Gaardejer, som han havde passet op, idet han, der havde været i Gaardejerens Tjeneste som Daglejer, vidste, at Gaardejeren havde mange Penge hos sig, og derefter røvede Gaardejerens Tegnebog med Indhold og hans Cykle, dømt efter Strfl. § 186, jfr. § 46, og efter dens § 243	160
En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt sin Hustru ved Kvælning, derpaa gemt Liget og senere brændt det, anset efter Strfl. § 190, jfr. § 191	298
En Tiltalt, der ombragte sit spæde Plejebarn, ved at lægge et Tæppe fast og tæt om Barnets Hoved, saa at Lufttilførsel var udelukket, anset efter Strfl. § 186	787

Dyrplageri.

En Tiltalt dømt efter § 1 i Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916 for uforsvarlig Behandling af nogle Grise	510
En Tiltalt anset for uforsvarlig Overanstrengelse af en Hest efter § 1 i Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916	555
En Tiltalt dømt efter Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916 § 1 for uforsvarlig Behandling af en Hoppe	622
En Person, der havde sultet og paa anden Maade vanrøgtet en Hest, dømt efter Lov af 17 Maj 1916 § 1	770
En Tiltalt, der havde vanrøgtet sine Husdyr ved at give dem for lidt Foder og ved i Vintertiden ikke at have holdt Staldbygningen i forsvarlig Stand, anset efter § 1 i Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916	870
En Tiltalt dømt for uforsvarlig Behandling af en Høne efter Lov af 17 Maj 1916 § 1	887
En Tiltalt, der havde et Hundestutteri, dømt for ved sin Behandling af Hundene at have overtraadt Lov af 17 Maj 1916 § 1	912

Ed.

En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af Barnemoderens Ed 71, 157, ...	744
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af den indstævnte Mands Ed	455, 616, 824

Ejendomsret.

Spørgsmaal om Grænselinien mellem nogle ved Tilsanding opstaaede, til forskellige Ejendomme hørende Arealer. Antaget at Afhændelsen af en matrikuleret Parcel ikke eo ipso indbefattede et udfor Parcellen liggende tilskyllet umatrikuleret Areal, men kun en i Forbindelse med Handlen nærmere paavist Del af dette	271
Et Aktieselskab, der drev Badeanstalt og Vaskeri, søgtes af et Byraad til at fjerne et af Selskabet anbragt Skilt. Ved en Skelkonstatering efter Lov Nr. 93 af 6 April 1906 § 19 var det slaet fast, at Skiltet var anbragt paa et Sted, der i alt Fald nu hørte til et Matr. Nr., der ejedes af Byraadet. Og da en Selskabet indrømmet Færdselsret ikke kunde hjemle det Ret til at skilte som sket, og Selskabet ikke havde	

	Pag.
godtgjort anden Hjemmel for Anbringelse af Skiltet paa det nævnte Sted, toges Byraadets Paastand til Følge	323
Ved islandsk Lov af 11 November 1899 blev Adgangen til Spiritushandel paa forskellig Maade begrænset, hvilket faktisk blev til Fordel for dem, hvis Ret til Brændevinshandel bevarede, og ved islandsk Lov af 30 Juli 1909 blev Spiritushandel paa Island i Almindelighed forbudt fra 1 Januar 1915. Antaget, at der ikke ved Loven af 1899 var hjemlet en Person, der da havde Borgerbrev paa almindelig Handel, derunder ogsaa Handel med spirituøse Drikke, en anden og videregaaende Ret end den, der var hjemlet ham ved hans Borgerbrev, og at der ikke ved Loven af 1909 var gjort et Indgreb i hans Næringsret, der i Henhold til § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874 maatte give ham Krav paa Erstatning	507
Statueret, at en Kvinde, der ifølge en Bevilling af 1883 havde Ret til til at sælge og udskænke spirituøse Drikke paa Island, ikke havde Krav paa Erstatning hos Landskassen i Anledning af, at denne Ret ved Forbudsloven af 30 Juli 1909 var blevet hende berøvet	512
Fundet bevist, at en Hegnsvold, der dannede Grænsen mellem en Grevskabet Bregentved tilhørende Skov og en Naboejendom, i hele sin Brede stod paa Grevskabets Grund	619
Københavns Magistrat anset overfor en Overretssagfører som Ejer af en til Utterslev Mose grænsende Ejendom at have ført fyldestgørende Bevis for, at Vandvæsenet fra gammel Tid har været Ejer af nævnte Mose indenfor en nærmere angiven Grænse, og Overretssagføreren ikke givet Medhold i, at Bevis var ført for en Hævdserhvervelse, i hvilken Henseende navnlig henvistes til Karakteren af den Ejendomsraaden, som Vandvæsenet efter sin Benyttelse af Mosen havde Anledning til at udøve og til, at de tilgrænsede Lodsejere, efter hvad der er uomtvistet, i stort Omfang havde Ret til at tilegne sig Mosens Afgrøde	896

Embedsmænd.

Antaget, at den en Kommune i Lov Nr. 44 af 1 April 1889 omhandlede Forpligtelse til at tilsvare Staten 4 pCt. af det Beløb, hvortil de i Loven nævnte Embedsjorder ansattes ved Taksation, først er bestemt til Bortfald, naar de kommunale Forretninger er endelig henlagte under en anden Myndighed end Byfogedembedet	213
--	-----

Entreprise.

Spørgsmaal om Opgørelsen af Mellemværendet mellem en Kommune og en Muremester i Henhold til en Entrepriskontrakt angaaende Opgørelsen af en Skolebygning	390
--	-----

Erstatning (udenfor Kontraktforhold).

En Købmand, der opholdt sig paa Aalborg Banegaards Terræn for at paase Losningen af en Jærnbanevogn Brænde til hans Forretning, blev klemt mellem Bufferne paa to Jærnbanevogne, hvorved han kvæstedes saaledes, at han kort efter døde. Ikke godtgjort, at Købman-

	Pag.
den ved Uagtsomhed havde hidført Ulykken, eller at denne ikke kunde have været afværget ved fornøden Agtpaagivenhed fra Jærnbanepersonalets Side, hvorfor Statsbanerne ansaas pligtige i Medførf af Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 §§ 1 og 3 til at erstatte det Tab, som Købmandens Enke personlig havde lidt derved, at hun og hendes to Børn mistede deres Forsørger	63
En Karl kom trækkende med en Kvie paa en 8 Alen bred Vej, idet han holdt med en Haand i den yderste Ende af et ca. 4 Alen langt til en Grime om Dyrets Hoved fastgjort Reb. Da han mødte en Enspændervogn, gjorde Kvien, i det Øjeblik Hesten var ud for den, pludselig et Sidespring, faldt ind under Hesten og rev under Forsøg paa at rejse sig, dens Bug op. Statueret, at Karlen, der gik ca. 4 Alen foran Kvien og derfor ikke havde Magt over den, ved at trække Kvien paa den foran beskrevne Maade, den Gang han mødte Køretøjet, ikke har handlet forsvarligt. Karlens Husbond tilpligtet at udrede Erstatning	97
Skønt der under Forhøret angaaende et Overfald paa en Snedker var truffet Overenskomst mellem Tiltalte og Overfaldne om en Erstatning af ca. 300 Kr., blev denne dog efter Overfaldnes Paastand for Højesteret forhøjet til ca. 500 Kr., da Skaden senere havde vist sig at være noget værre end forudsat ved Overenskomstens Indgaaelse	263
En Chauffør, der kørte frem mod en Baneoverskæring uden behørigt at have forvissat sig om, hvorvidt der næmede sig et Tog, dømt, da der fandt et Sammenstød Sted mellem Automobilet og et Tog, til sammen med Automobilets Ejer dels at udrede Erstatning for Forringelse af Arbejdsevne til en af Automobilets Passagerer, der kom til Skade ved Sammenstødet, dels at erstatte en som Følge af Sammenstødet omkommen Passagers Efterladte Tabet af Forsørger. Spørgsmaalet om, hvorvidt sidstnævnte Passagers Død skyldtes Sammenstødet eller hos ham forefundne Sygdomme	342
Falsk.	
En Tiltalt, der havde udfærdiget et falsk Købebevis til Brug ved Afhændelsen af en stjaalet Cykel anset efter Strfl. § 270, jfr. § 275	166
En Tiltalt, der havde udfærdiget og underskrevet uden Vedkommendes Vidende og Villie en anbefaling fra en Mand, hos hvem han havde tjent, i det Øjemed at benytte den til at skaffe sig en Plads, anset efter Strfl. § 270, jfr. § 46	398
En Tiltalt anset for falsk Udfærdigelse og Benyttelse af en Check efter Strfl. § 268, jfr. tildels § 275	427
En Tiltalt, der havde staalet en Check, forsynet den med falsk Kvitteringspaategning og forsøgt at hæve dens Paalydende, dømt for Tyveri og Falsk	478
En Jærnbaneassistent, der forestod Udbetalingen af Maanedslønninger og Dyrtidstillæg, og som tilegnede sig tvende en Depotarbejder tilkommende Beløb, idet han falskeligt kvitterede med dennes Navn i Kvitteringsrubriken paa Listen over de Beløb, der skulde udbetales, anset efter Strfl. § 268, jfr. § 39	489

	Pag.
En Kvinde, der havde udfærdiget en falsk Anbefaling og benyttet den ved Indgaaelsen af et Fæstemaal, dømt efter § 270, jfr. § 39	499
En Tiltalt, der indbrudsvis havde frastjaalet en Frugthandler 2 Obligationer og falskeligt havde skrevet Bestjaalnes Navn under en paa den ene Obligation skreven Transportpaategning samt paa et Købebevis, anset efter Strfl. § 230, 2 Stk., og 268.....	756

Fiskeri.

Antaget, at den i et Arvefæsteskode fra 1845 paa nogle under den kgl. Domæne i Silkeborg hørende Grundstykker ved Gudenaas indeholdte Ret til at »fiske i de Aaer, Søer og Vandsteder, som nu maatte findes indenfor de nævnte Ejendommens Grænser«, maatte forstaas saaledes, at der derved kun gaves Ret til Fiskeri i de Aaer, Søer og Vandsteder, som maatte findes indenfor de bortarvefæstede Jordarealers Grænser	149
En Korsør-Fisker havde den 15 Februar 1915 indtaget og afmærket en Bundgarnsplads overensstemmende med Lov Nr. 109 af 4 Maj 1907. To andre Korsør-Fiskere, der havde erhvervet Aalegaardsret det paagældende Sted, hindrede ham i at benytte Pladsen, idet de trods hans Protest anbragte et Aalebundgarn der. Da dette fandtes uberettiget, idet et saadant Bundgarn ikke kunde antages at opfylde de Fordringer, som i Lovens § 6 stilledes til en Aalegaards Indretning, paalagdes der dem Bøde og Erstatning	339
Antaget, at nogle af tvende Tiltalte i et offentligt Vandløb anbragte Pæle var saadanne Indretninger, som Lov Nr. 63 af 28 Maj 1880 § 32, 1ste Punkt, omhandler, hvorfor de Tiltalte blev ansete efter nævnte Lovs § 33, 1 Stk. Udtalt, at Lovens § 33, 2 Stk., maatte forstaas som kun havende saadanne Indretninger for Øje, der allerede forefandtes, den Gang Loven traadte i Kraft	690

Forpagtning.

Spørgsmaal om Størrelsen af den Erstatning, som en Forpagter af en Landejendom var pligtig at yde Ejeren ved Forpagtningens Aflevering paa Grund af forskellige Mangler ved Jorder, Besætning og Bygninger	920
--	-----

Forsikring.

Et Forsikringsselskab dømt til at udrede Erstatning i et Tilfælde, hvor en ulykkesforsikret Landmand døde som Følge af Blodforgiftning, opstaaet gennem et lille Saar paa venstre Vrist, hvilket Saar var fremkommet ved Tryk eller Gnaven af en Træsko	109
Statueret, at et Forsikringsselskab, hos hvilket et Aktieselskab havde assured et Parti Sydfrugter, der med Damper skulde forsendes fra Sicilien til København paa Aktieselskabets Regning, ikke efter Forsikringspolicen var pligtig at erstatte det Tab, som Aktieselskabet led ved, at Damperen af dens Rederi holdtes tilbage i Malaga paa Grund af Tysklands Blokadeerklæring og Frugterne solgtes dér	285

En Mand havde et Aars Tid før sit Ægteskab tegnet en Livsforsikring i »Hafnia« med Udbetaling senest om 30 Aar; Policen blev senere belaant i Hafnia og pantsat for Varegæld. Da der Intet forelaa om, at det havde været hans Villie, at Forsikringen skulde tilhøre Trediemand, navnlig hans Enke og Børn, og da Policen lød paa »den Forsikrede« som Ejer, fandtes den efter Lov Nr. 65 af 1 April 1914 § 39 at tilkomme hans som Konkursbo behandlede Dødsbo.

Det Samme antaget m. H. t. en i Statsanstalten for Livsforsikring efter Afdødes Ægteskab tegnet, om 25 Aar ophørende Livsforsikring, af hvilken den Forsikrede, eventuelt hans Moder, havde været rette Modtager, og hvorfor der senere var udstedt Police, som lød paa den retmæssige Ihændeher og ligeledes var belaant og pantsat 464

Et Sejlskib, der d. 8 Marts 1917, altsaa efter den uindskrænkede Undervandsbaadskrigs Begyndelse, var afsejlet med en Ladning Majs fra Stornoway til Danmark, forsvandt. Ladningen var søforsikret i den københavnske Sø-Assurance Forening og krigsforsikret i Dansk Krigsøforsikring for Varer. Antaget, at førstnævnte Selskab maatte bære Tabet, da det ikke i Overensstemmelse med Bestemmelserne for Krigsforsikringen var godtgjort, at Skibets Forsvinden skyldtes Forhold, der faldt ind under dennes Risiko 517

Forsæt.

En tiltalt Snedker havde en Eftermiddag, da han gik ud af sit Værksted, i en ved hans Hustrus Utroskab fremkaldt fortvivlet Stemning kastet en brændende Tændstik bag sig mellem nogle Spaaner, idet han sagde: »Ske, hvad der vil«, og idet han tænkte, at han paa den Maade kom bort fra Egnen, og at der saa mulig kunde blive et bedre Forhold mellem ham og hans Hustru. Straks efter viste der sig at være Ild i Huset, der nedbrændte. Tiltalte dømt for forsætlig Brandstiftelse. Intet Hensyn taget til Tiltaltes senere Forklaring om, at Ilden mulig i Virkeligheden hidrørte fra et Hul i Skorstenen.... . 494

Forsøg.

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyverier fra Lofts- og Pulterkamre samt for Forsøg paa Indbrudstyveri 45

En Tiltalt, der med en Revolver skød paa og ramte en cyklende Gaardejer, som han havde passet op, idet han, der havde været i Gaardejerens Tjeneste som Daglejer, vidste, at Gaardejeren havde mange Penge hos sig, og derefter røvede Gaardejerens Tegnebog med Indhold og hans Cykle, dømt efter Strfl. § 186, jfr. § 46, og efter dens § 243 160

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af en Medskyldigs Forklaring dømt for indbrudsvis begaaede Tyverier fra Gasautomater og Forsøg herpaa..... 197

En Tiltalt dømt for en Række grove og simple Tyverier af Madvarer, Klæder og rede Penge samt Forsøg paa Tyveri..... 368

En Tiltalt, der havde udfærdiget og underskrevet uden Vedkommendes

	Pag.
Vidende og Villie en Anbefaling fra en Mand, hos hvem han havde tjent, i det Øjemed at benytte den til at skaffe sig en Plads, anset efter Straffelovens § 270, jfr. § 46.....	398
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud at have stjaalet et Par Benklæder samt for Forsøg paa Indbrud	406
En Tiltalt, der paa sin Omflakken i Jylland havde begaaet en Mængde Tyverier af Cykler, Beklædningsgenstande m. m. samt Forsøg paa Tyveri, anset efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46.....	422
Trende Tiltalte, hvoraf den ene tidligere var straffet for Tyveri, mod deres Benægtelse dømte for Forsøg paa Indbrudstyveri.....	572
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrud i en Butik.....	644
En Tiltalt, der havde været med til at træffe Aftale om at lade et Tog af Demonstranter gaa til Københavns Flæskehal for at tage Flæsk, og som havde forsøgt paa at lede Toget derhen, dømt i Medfør af Strfl. § 237 efter dens § 228, jfr. § 46.....	650
En Tiltalt, der var ansvarlig for tvende i et Blad indrykkede Artikler, hvis hele Form og Indhold fandtes at have haft til Hensigt at ophidse den danske Arbejderklasse for derigennem at opvække til Oprør med en Forandring af den bestaaende Stats- og Samfundsordning som Formaal, anset efter Strfl. § 85, 2 Stk., jfr. § 46	666
En Tiltalt dømt for simpelt og groft Tyveri samt Forsøg paa Indbrudstyveri	761
En Tiltalt, der i tyvagtig Hensigt havde opdirket Døren til et W. C.-Rum og forsøgt at stjæle det derværende Blyrør, dømt efter Strfl. § 229, IV., jfr. § 46	817
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri, hvorved han stjal en Nøgle, samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	866
En Tiltalt dømt for Forsøg paa ved Indbrud at stjæle en Cykle.....	868

Forældelse.

Antaget, at nogle Vareveksler — ved hvis Præskription Køberen som Akceptant maatte antages at være bleven beriget — ikke udgjorde et saadant særligt Retsgrundlag, som ifølge Lov Nr. 274 af 22 Dec. 1908 § 1 i. f. vilde udelukke Varegældens 5-aarige Forældelse.....	705
---	-----

Fremmed Ret.

Antaget, at der ved Telegramveksling mellem en Grosserer som Køber og et Aktieselskab i Bergen som Sælger var kommet en endelig Handel i Stand angaaende et Parti Raajod, og at Grossereren ikke havde haft gyldig Grund til at vægre sig ved at vedstaa Handlen. Han dømtes til at betale Erstatning, og da Aktieselskabet maatte anses at have hævet Købet, bestemtes Erstatningen i Henhold til § 30 i den norske Købelov, om hvilken Lovs Anvendelse i det foreliggende Tilfælde Parterne var enige	152
---	-----

Færdsselsret.

Antaget, at en Deklaration om Færdsselsret paa 2 Veje for en Gaard-ejer og en Husmand samt deres Husstande omfattede enhver sædvanlig Benyttelse af Vejene — derunder Færdssel til og fra Ejendommene foretaget saavel af Ejerne af disse som af Andre, der havde Ærinde til Ejendommene	829
--	-----

Gæld.

Antaget efter Sagens Oplysninger, at en Frøken havde ydet en Tømmerhandler et Laan og ikke havde faaet Beløbet tilbagebetalt, hvorfor en af hende i Dødsboet efter Tømmerhandleren anmeldt Fordring af Størrelse som Laanet anerkendtes	642
En Overretssagfører, der en Tid havde boet paa et Badehotel, dømt til at betale den ham tilstillede Regning uden Afkortning, da han ikke havde bevist sit Anbringende om, at der var aftalt en lavere Pensionspris og ej heller godtgjort, at den fordrede Betaling var ubillig.	661
Antaget, at Aftalelovens § 31 ikke kunde finde Anvendelse paa et Gældsforhold, der i sin Helhed var opstaaet før Lovens Ikrafttræden.	900

Handelsomsætning.

Statueret, at Sælgeren efter en Slutteddel angaaende Salg af klausulbehæftet Bindegarn havde været berettiget til overfor den, til hvem Køberen af Bindegarnet havde overdraget sin Ret ifølge Sluttedlen, at betinge Leveringen af, at Transporthaveren underskrev en Garantierklæring, der indeholdt større Krav i Retning af Sikkerhed overfor Klausulbrud end forlangt af den oprindelige Køber.	81
En tysk Handelsmand, der af en dansk Slagterforretning havde købt 5 Waggoner Leverpostej, hvoraf kun den første Vogn blev aftaget, anset berettiget til at vægre sig ved at modtage Resten, da der maatte gaas ud fra, at Kvaliteten af den Vare, som Tyskeren havde vægret sig ved at modtage, var væsentlig ringere end han var berettiget til at vente	127
Antaget, at der ved Telegramveksling mellem en Grosserer som Køber og et Aktieselskab i Bergen som Sælger var kommet en endelig Handel i Stand angaaende et Parti Raajod, og at Grossereren ikke havde haft gyldig Grund til at vægre sig ved at vedstaa Handlen. Han maatte derfor være pligtig at erstatte Selskabet det Tab, som dette havde lidt ved hans Vægring, da Selskabet maatte anses at have hævet Købet, bestemtes Erstatningen i Henhold til § 30 i den norske Købelov, om hvilken Lovs Anvendelse i det foreliggende Tilfælde Parterne var enige	152
En tysk Købmand købte af et Aktieselskab et Parti Leverpostej, der skulde være en prima Vare, og sendte en Mand til den Fabrik, hvor Varen fabrikeredes, for at modtage Varen. Denne Mand undersøgte Varen og gav Fragtbrevene paa 2 Waggonladninger af Varen Paa-tegning om, at Varen var befundet »einwandfrei«. Uagtet der efter hvad der forelaa, maatte gaas ud fra, at de 2 Waggonladninger Leverpostej var ukontraktmæssige, maatte der dog gives Aktieselskabet	

	Pag.
Medhold i, at Købmanden efter den paa hans Vegne stedfundne Undersøgelse og Godkendelse af de 2 Waggonladninger i Henhold til Købelovens § 47 var afskaaret fra at gøre den foreliggende Ukontraktmæssighed gældende overfor Aktieselskabet, som ikke kunde antages at have været bekendt med Varens Ukontraktmæssighed.....	178
Ved Sluttedler af 14 og 29 Juli 1914 solgte et Aktieselskab til en Møller 2 Partier Chilisalpeter, der skulde leveres i Februar—Marts 1915. Efter Krigens Udbrud annullerede Aktieselskabet Handlen. Statueret, at Aktieselskabet ikke havde bevist, at Mølleren havde været vidende om, at de i Sluttedlerne ommeldte Afladninger var indkøbt af Aktieselskabet til Levering fra Hamborg, eller at der havde foreligget nogen saadan Forhindring for Leveringerne, som ifølge Lovens Regler om force majeure eller Sluttedlernes heromhandlede Bestemmelser havde berettiget Aktieselskabet til ikke at opfylde de indgaaede Handler.....	353
Statueret, at et Handelsfirma, der havde afsluttet Kontrakt med et Aktieselskab om Køb af et Parti Fiskefrikadeller, efter Omstændighederne ikke havde Krav paa Erstatning i Anledning af Handlens Ikke-Opfyldelse, men vel paa at erholde tilbage et forudbetalt Beløb, der maatte antages at skulle tjene til Sikkerhed for, at der blev aabnet Rembours for den betingede Købesum	362
Et dansk Firma, der af et andet Firma havde købt en Vognladning Tang og videresolgt den til et tysk Firma, forlangte Erstatning af Sælgeren, da Tangen ved Ankomsten til Tyskland viste sig at være fordærvet af Fugtighed. Antaget, at det danske Firma ikke havde Krav paa Erstatning af sin Sælger, da det ikke fandtes bevist, at Varen havde været mangelfuld paa Leveringsstedet.....	445
En Grosserer, der f et herværende Firma havde købt et fra Sverrig indført Parti Papir, vægrede sig ved at vedstaa Handlen og gjorde under Proceduren gældende, at Handlen stred mod det i Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj 1917 indeholdte Forbud mod Kædehandel. Udtalt, at selv om man gik ud fra, at Handlen var i Strid med den nævnte Bekendtgørelse, maatte det dog i alt Fald være en Betingelse for, at denne Omstændighed kunde give Køberen Føje til at træde tilbage fra Handlen, at han straks tilkendegav Sælgeren, at dette var Grunden til, at han vægrede sig ved at vedstaa Købet. Da han ikke havde gjort dette, dømtes han til at erstatte Sælgeren det denne ved hans Tilbage-træden forvoldte Tab fuldtud	453
Sælgeren af nogle Vognladninger Salt dømt til at erstatte Køberen Opfyldelsesinteressen, idet han ikke leverede alle Ladninger og ikke havde ført tilstrækkeligt Bevis for, at han ved Handlens Indgaaelse havde taget et Forbehold, der ikke med nogensomhelst Tydelighed var indeholdt i den Skrivelse, hvormed han stadfæstede Aftalen....	504
Spørgsmaal om et af en Slagtermester til Wien afsendt Parti Kød var overtaget af en derboende Mand for egen Regning eller i Kommission for Slagtermesteren	537
En Handlende havde solgt et Parti Ost til et Handelsfirma mod, at der aabnedes Rembours i en Bank for Købesummen, og idet det blev aftalt, at Remboursen maatte aabnes for et Ostelager, fra hvilket den	

	Pag.
Handlende fik Osten. Denne hævdede, at han havde stillet det Vilkaar, at Handelsfirmaet ogsaa sikrede sig Ostelagerets Samtykke til den nævnte Ordning. Da Ostelageret ikke tiltraadte Ordningen, traadte den Handlende tilbage fra Handlen. Udtalt, at der efter de foreliggende Oplysninger og efter Procedurens Beskaffenhed ikke kunde gaas ud fra, at den Handlendes Udtalelser om Tilslutning fra Ostelagerets Side har haft Karakter af et egentligt Vilkaar, samt at det under disse Omstændigheder maatte, da det viste sig, at Ostelageret ikke vilde tiltræde den omtalte Ordning, i hvert Fald have været den Handlendes Pligt straks at underrette Handelsfirmaet herom, for at dette kunde træffe de herefter fornødne Foranstaltninger med Hensyn til Remboursen	548
En Handlende havde solgt til en Købmand i Tyskland forskellige Partier Sild, der ved Ankomsten viste sig ikke at svare til Aftalerne. Udtalt, at selv om den Handlende havde Ansvar for forskellige af de ved Sildene forefundne Mangler, havde den tyske Købmand ikke oplyst tilstrækkeligt, hvorefter en Erstatning vilde kunne fastsættes	576
Nogle Købmænd havde solgt til et Firma i Hamborg et Parti kogt Oksekød med 6 Maaneders Garanti for Varens Holdbarhed. Efter at en Del af Partiet var leveret, viste kort Tid efter 10 pCt. af det Leverede sig at være uholdbart. Firmaet i Hamborg ansat beføjet til at hævde Handlen og kræve Erstatning.	606
En Bank i Norge havde fra en Handlende faaet Ordre til at aabne Rembours over et Parti Haakjærringkød mod Konnossements og andre Dokumenters Aflevering. Banken indløste Dokumenterne, uagtet Konnossementet m. m. lød paa »Haakjærringfisk«. Udtalt, at det er af stor Vigtighed, at Banker nøjagtig overholder de dem givne Remboursinstruktioner, men at den norske Bank i dette Tilfælde ikke havde begaaet nogen Fejl ved at indløse Dokumenterne, uagtet Konnossementet m. m. lød paa »Haakjærringfisk«, dels paa Grund af hvad der var oplyst om Sprogbrugen i Norge, dels og særlig fordi den Handlende tidligere gentagne Gange uden Indsigelse havde taget imod Dokumenter, som lød paa Haakjærringfisk, og som var indløste af Banken, skønt de paagældende Remboursinstruktioner lød paa Haakjærringkød	733
Et Handelsfirma, der sagsøgte af en Direktør til Betaling af Erstatning for Misligholdelse af Kontrakter om Levering af Konserves til de østrigske Militærmyndigheder, gjorde gældende, at der var reklameret for sent, og at Beviserne for Ukontraktmæssigheden ikke var fyldestgørende. Ingen af Indsigelserne taget til Følge, idet Direktøren havde været berettiget til at gaa ud fra, at et Handelsfirmaet gennem en Repræsentant selv vilde varetage sine Interesser med Hensyn til eventuelle Kassationer, saaledes at det ikke var nødvendigt for Direktøren straks, naar Kassation havde fundet Sted, at reklamere ved Henvendelse direkte til Handelsfirmaet, og at de af de østrigske militære Myndigheder ved deres Sagkyndige foretagne Kassationer afgav fyldestgørende Bevis for Varnernes Ukontraktmæssighed	781

Pag.

En Nordmand solgte ved en Slutteddel et Parti Brislinger til en Handlende i København at levere i Løbet af December 1916 og Januar 1917. Anset godtgjort, at den Handlende i Begyndelsen af December 1916 havde annulleret Handlen, hvad han efter et Forbehold i Sluttedden og et Cirkulære af 20 Novbr. 1916, hvorved Indførslen af Fisk til Tyskland centraliseredes i fuldt Omfang, havde været berettiget til	803
De af en Grosserer rejste Indsigelser mod at betale et Aktieselskab for et Parti Koste, nemlig at Varen var ukontraktmæssig, at der havde fundet væsentlige Forsinkelser i Leveringen Sted, og at Bindegarnet i Varen var klausulbehæftet, saa den ikke kunde udføres, ikke tage til Følge, hvorfor Grossereren dømtes til Betaling af Varen..	918

Hæleri.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til noget Kobber og Tin samt 2 Presenninger, anset i Medfør af Strfl. § 241 I efter dens § 238	117
En Tiltalt straffet for Hæleri med Hensyn til en Manchetskjorte og en Overfrakke	419
To Tiltalte, der havde købt nogle Platinrør af en Arbejder, der havde stjaalet dem fra en Svovlsyrefabrik, dømt for Hæleri uanset deres Benægtelse af at have været klare over Sælgerens Mangel paa Adkomst til at raade over Platinrørene.....	526
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til forskellige Manufakturvarer.....	572
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til noget Kobbertraad.....	716
Fire Tiltalte dømt for Hæleri, de tre fordi de havde købt stjaalet Kobbertraad og Bly, og den fjerde — Tyvens Hustru — fordi hun sammen med sin Mand havde deltaget i Forbruget af det ved Salget af Kobbertraaden indkomne Beløb.....	749
Tvende Tiltalte anset skyldige i Hæleri med Hensyn til Smør	764
En tidligere for Tyveri straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Hæleri med Hensyn til Bly.....	813
En Tiltalt, der tilforhandlede sig Cykler, uagtet han vidste, at de var stjaalne, dømt efter Strfl. § 239.....	837
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til en Cykle.....	855
En Tiltalt dømt for Hæleri med Hensyn til Gardiner og Tæpper.....	914

Hævd.

Antaget, at Ejeren af en Landejendom ved Hævd havde vundet Ejendomsret over nogle Jordstykker i Skellet til Nabogrunden, paa hvilke der noget før Midten af forrige Aarhundrede var opkastet en Jordvold	146
Anset bevist, at Ejerne af en Ejendom, der stødte op til en et Grevskab tilhørende Skov, fra hvilken den adskiltes ved en Hegnsvold, ved Alderstidshævd havde vundet Ret til at hugge Opvæksten paa en Del af denne	619
Københavns Magistrat anset overfor en Overretssagfører som Ejer af en til Utterslev Mose grænsende Ejendom at have ført fyldestgørende	

Bevis for, at Vandvæsnet fra gammel Tid har været Ejer af nævnte Mose indenfor en nærmere angiven Grænse, og Overretssagføreren ikke givet Medhold i, at Bevis var ført for en Hævdserhvervelse, i hvilken Henseende navnlig henvistes til Karakteren af den Ejendomsraaden, som Vandvæsnet efter sin Benyttelse af Mosen havde Anledning til at udøve, og til, at de tilgrænsende Lodsejere, efter hvad der er uomtvistet, i stort Omfang havde Ret til at tilegne sig Mosenes Afrøde	896
--	-----

Interessentskab.

Antaget, at en Interessent i en Andelsmølle i Henhold til Interessentskabets Love havde været berettiget til efter 20 Aars Forløb efter behørig Opsigelse at udtræde af Interessentskabet. Da det derhos ikke var oplyst, at Interessentskabets Aktiver ved hans Udtrædelse skulde helt eller delvis være ude af Stand til at dække dets Passiver, kunde han ikke tilpligtes at indbetale det af ham i sin Tid tegnede Garantibeløb	471
Spørgsmaal om en Fabrikants Tilgodehavende hos en anden Fabrikant ved Ophævelsen af et af dem dannet Interessentskab.	691

Island.

Ved islandsk Lov af 11 November 1899 blev Adgangen til Spiritushandel paa forskellig Maade begrænset, hvilket faktisk blev til Fordel for dem, hvis Ret til Brændevinhandel bevaredes, og ved islandsk Lov af 30 Juli 1909 blev Spiritushandel paa Island i Almindelighed forbudt fra 1 Januar 1915. Antaget, at der ikke ved Loven af 1899 var hjemlet en Person, der da havde Borgerbrev paa almindelig Handel, derunder ogsaa Handel med spirituøse Drikke, en anden og videregaaende Ret end den, der var hjemlet ham ved hans Borgerbrev, og at der ikke ved Loven af 1909 var gjort et Indgreb i hans Næringsret, der i Henhold til § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874 maatte give ham Krav paa Erstatning	507
Statueret, at en Kvinde, der ifølge en Bevilling af 1883 havde Ret til at sælge og udskænke spirituøse Drikke paa Island, ikke havde Krav paa Erstatning hos Landskassen i Anledning af, at denne Ret ved Forbudsloven af 30 Juli 1909 var bleven hende berøvet.	512
En Mand paa Island, der havde købt et Hus for 4000 Kr. og forsikret det for 12.000 Kr., blev efter at Huset i hans Nærverelse var nedbrændt uden opklaret Aarsag og under en meget paafaldende Passivitet fra hans Side, mod sin Benægtelse anset skyldig i forsættlig Brandstiftelse	542
En Tiltalt, der uden Byraadets Samtykke havde anlagt en Ophalingsbedding for Baade paa Stranden udenfor sin Lejegrund i Reykjavik, dømt for Overtrædelse af § 4 i Havnelov for Reykjavik Købstad af 11 Juli 1911	910

Jagt.

Tvende Tiltalte, der havde gjort sig skyldig i ulovlig Jagt og under denne nedlagt en Fasan og et Stk. Raavildt, anset efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1., 2. og 4 Stk.	309
--	-----

	Pag.
En Tiltalt, der i den Hensigt at drive ulovlig Jagt havde ved Nattetid begivet sig ind i en af Grevskabet Frijsenborgs Skove medførende Bøsse, Lygte m. m., anset efter Jagtlovens § 23, 1. og 2. Stykke	889
Fire Tiltalte, der havde drevet ulovlig Jagt og udvist truende Adfærd overfor en Skovfoged og nogle Skovarbejdere, anset efter Jagtlovens § 23, 1., 2. og 4. Stykke	902

Jærnbaner og Sporveje.

En Købmand, der opholdt sig paa Aalborg Banegaards Terræn for at paase Losningen af en Jærnbanevogn Brænde til hans Forretning, blev klemt mellem Bufferne paa to Jærnbanevogne, hvorved han kvæstedes saaledes, at han kort efter døde. Ikke godtgjort, at Købmanden ved Uagtsomhed havde hidført Ulykken, eller at denne ikke kunde have været afværget ved fornøden Agtpaagivenhed fra Jærnbanepersonalets Side, hvorfor Statsbanerne ansaas pligtige i Medfør af Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 §§ 1 og 3 til at erstatte det Tab, som Købmandens Enke personlig havde lidt derved, at hun og hendes to Børn mistede deres Forsørger	63
En Gaard var nedbrændt umiddelbart efter at et Statsbanetog under stærk østlig Blæst havde passeret den ca. 22 m Øst for Gaarden løbende Jærnbanelinie. Statsbanerne tilpligtet at erstatte Brandforsikringen for Landbygninger dens Udgifter i Anledning af Branden, da denne maatte antages foranlediget af Gnister fra Toget og da Bannerne ikke fandtes at have ført tilstrækkeligt Bevis for, at der var udvist den Agtpaagivenhed og Omhu, som Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 § 1 kræver	461
Et Hus nær ved en Station var nedbrændt umiddelbart efter at et Jærnbaneetog havde forladt Stationen. Ikke anset bevist, at Branden skyldtes Gnister fra Toget	467
Udtalt, at Svinekroppe henhører til de i Lov Nr. 111 af 13 Maj 1911 § 38 Nr. 4 nævnte Ietfordærlige Varer. Statueret, at der manglede tilstrækkelige Holdepunkter for, at Statsbanerne ved Behandlingen af nogle Svinekroppe, der den 15 Maj 1917 sendtes som Ilgods fra Roskilde til Rungsted, og som viste sig ved Udleveringen den 17 s. M. om Morgenen at være i slimet og lugtende Tilstand, havde gjort sig skyldig i nogen Fejl, der kunde paadrage dem Ansvar....	940

Kommission.

Antaget, at en Mand, der for en Svoger havde indledet Forhandling om Køb af en Ejendom, ikke paa en Bestemmelse i Slutsedlen om, at Sælgerinden skulde betale »Salær til sin Sagfører samt Kommissionshonorar«, kunde støtte et Krav mod Sælgerinden paa Kommissionshonorar, idet han ikke var professionel Ejendomskommissionær og heller ikke var optraadt som saadan under Forhandlingerne, samt da hans Virksomhed ikke havde været af en saadan Beskaffenhed, at den i og for sig kunde hjemle ham Krav paa Kommissionshonorar hos Sælgerinden	84
---	----

	Pag.
Salær nægtet en Ejendomskommissionær hos Sælgeren af en Gaard, da det maatte antages, at Køberen af Gaarden havde været bekendt med, at den var til Salg, inden Kommissionæren meddelte ham det, og da Kommissionæren heller ikke iøvrigt som Mellemand havde udvist nogen saadan Medvirken til Salget, at han kunde gøre Krav paa Honorar af Sælgeren	387
Spørgsmaal om et af en Slagtermester til Wien afsendt Parti Kød var overtaget af en derboende Mand for egen Regning eller i Kommission for Slagtermesteren	537
 Kumulation (af Straf).	
En Tiltalt, der var dømt betingelsesvis for Tyveri af en Cykle, og om hvem det derefter oplystes, at han forinden nævnte betingede Dom havde gjort sig skyldig i en Del andre Tyverier af Cykler og Beklædningsgenstande, dømt efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV, jfr. midlertidig Straffelov Nr. 63 af 1 April 1911 § 22, 1 Stk., med en under Et bestemt Straf	583
 Kommunalvæsen.	
Statueret, at det var uden Hjemmel, naar Allinge-Sandvig Byraad havde lignet det paa Allinge-Sandvig Landdistrikt faldende Bidrag til Amtsrepartitionsfonden alene paa Landdistriktets faste Ejendomme, idet Landkommunallovens § 50 foreskriver, at Bidraget skal udredes af Kommunen »paa samme Maade som dens øvrige Udgifter«	194
Efter Omstændighederne ikke antaget, at en Mand ved sin Tiltrædelse af Hvervet som Sogneraadsformand havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, der kunde paadrage ham Ansvar for noget fra hans Forgængers Funktionstid hidrørende Underskud i Kommunens Kasse	474
Antaget, at Indtægterne af nogle i Aaret 1742 til et Sogns »Beboere eller Indbyggere og deres Arvinger« ved et kgl. Skøde overdragne Herlighedsrettigheder kun tilkom Sognets Lodsejere, og ikke anset godtgjort, at Lodsejernes Ret til at nyde disse Indtægter senere var overdraget til Sognets samtlige Beboere	532
Antaget, at den en Kommune i Lov Nr. 44 af 1 April 1889 omhandlede Forpligtelse til at tilsvare Staten 4 pCt. af det Beløb, hvortil de i Loven nævnte Embedsjorder ansattes ved Taksation, først er bestemt til Bortfald, naar de kommunale Forretninger er endelig henlagte under en anden Myndighed end Byfogedembedet	213
 Konfiskation.	
Straffelovens § 34 anvendt paa den Maade, at det bestemtes, at den til et Skrift, for hvilket Forfatteren blev anset efter Straffelovens § 184, anvendte Maskinsats vilde være at gøre ubrugbar som Sats.	255

Konkurrence (uhæderlig).

Fundet betænkeligt at anse det tilstrækkelig godtgjort, at en Gaardejer under sin Virksomhed som Rejseagitator for »Den almindelige

Pag.

Brandforsikring for Landbygninger* havde udspreedt urigtige Meddelelser om to andre Brandforsikringsselskaber:..... 39

Konkursbo.

En Mand havde et Aars Tid før sit Ægteskab i »Hafnia« tegnet en Livsforsikring med Udbetaling senest om 30 Aar. Policen blev senere belaant i Hafnia og pantsat for Varegæld. Da der Intet forelaa om, at det havde været hans Villie, at Forsikringen skulde tilhøre Trediemand, navnlig hans Enke og Børn, og da Policen lød paa »den Forsikrede« som Ejer, fandtes den efter Lov Nr. 65 af 1 April 1914 § 39 at tilkomme hans som Konkursbo behandlede Dødsbo.

Det Samme antaget m. H. t. en i Statsanstalten for Livsforsikring efter Afdødes Ægteskab tegnet om 25 Aar ophørende Livsforsikring, af hvilken den Forsikrede, eventuelt hans Moder, havde været rette Modtager, og hvorfor der senere var udstedt Police, som lød paa den retmæssige Ihænderhaver og ligeledes var belaant og pantsat 464

En i et Konkursbo anmeldt Fordring anerkendt for en Dels Vedkommende som Massekrav (Ting, som tilhørte Anmelderen, men som Boet havde disponeret over), for en Dels Vedkommende som berettiget til fortrinnsvis Fyldestgørelse overensstemmende med Konkurslovens § 34 (Ting, som var pantsatte til Anmelderen, men over hvilke Boet ligeledes havde disponeret) og for Restens Vedkommende som simpelt Krav 796

En Grosserer og en Ingeniør ikke anset at have overskredet deres Kompetence som Bestyrelsesmedlemmer i et Interessentskab ved at overdrage samtlige Interessentskabet tilhørende Aktiver til en enkelt Kreditor — et Firma, hvis Indehavere de var — hvorhos en Paastand om Transaktionens Afkræftelse i Henhold til Konkurslovens § 24 ikke toges til Følge, da der ikke kunde gaas ud fra, at Interessentskabet havde maattet forudse sin Fallit, endsige som nærforestaaende..... 807

Kontrakt.

En nyoprettet Cikoriefabrik underskrev en af et Firma affattet Erklæring, hvorved Fabriken i Anledning af, at Firmaet havde indvilget i at føre Fabriken Cikorie, forpligtede sig til »ikke at slutte Kontrakt eller Overenskomst med de danske Cikoriefabriker eller andre uden i samme at betinge Ret til for Firmaet vedblivende at faa Cikorie og Kaffesurrogater og til samme Priser og Betingelser, som Firmaet for Tiden betaler os i Forhold til de danske Cikoriefabrikers Priser.«

Antaget, at dette Dokument efter sit uklare Indhold ikkun kunde anses at tilsikre Firmaet, at den nyoprettede Fabrik ikke ved Overenskomst med andre afskar sig fra Muligheden af at sælge Firmaet Cikorie og Kaffesurrogater paa lignende fordelagtige Vilkaar som hidtil 90

En Mand, der tog Plads som Forvalter hos et Firma og samtidig udstedte en Deklaration, hvorefter han forpligtede sig til — under en Konventionalbøde af 5000 Kr. — ingensinde efter at være udtraadt af

sin nævnte Stilling at udøve direkte eller indirekte nogen mod Firmaets Forretning konkurrerende Virksomhed, fratraadte ca. 7 Aar derefter sin Tjeneste hos Firmaet efter Opsigelse fra Firmaets Side og uden selv at have givet rimelig Anledning til Afskedigelsen. Udtalt, at Forvalteren havde været berettiget til at forstaa den ovennævnte — uklart affattede — Deklaration saaledes, at den ikke vilde kunne bringes til Anvendelse i et Tilfælde som det foreliggende....	211
En Mand dømt til Opfyldelse af en af ham underskrevet Erklæring om at ville betale et vist Beløb for manglende Jordareal paa en af ham solgt Ejendom, idet han ikke havde ført Bevis for sit Anbringende om, at han, der var gammel og svag, kun havde underskrevet Erklæringen som Følge af Trusler og urigtige Foregivender fra Køberens og vedkommende Ejendomscommissionærs Side	442
I en Tillægsoverenskomst til en Købekontrakt om en fast Ejendom var der bl. a. bestemt, at Køberen skulde udbetale i December Termin 1915 2500 Kr., og at saafremt Køberen ikke inden Juni Termin 1916 havde berigtiget de forskellige i Overenskomsten omhandlede Forhold kunde Sælgeren betragte Handlen som værende gaaet tilbage og derfor forlange en Erstatning af 1000 Kr. Køberen undlod i December Termin 1915 at betale de 2500 Kr., og Sælgeren krævede da straks Konventionalbøden 1000 Kr. — Antaget, at selv om der maatte kunne gives Sælgeren Medhold i, at han paa Grund af Køberens anførte Misligholdelse har været berettiget til at træde tilbage fra Handlen, mangler der Føje til at statuere, at Tillægsoverenskomstens Bestemmelse om Størrelsen af den Erstatning, som det paahvilede Køberen at udrede, hvis de i bemeldte Overenskomst omhandlede Forhold ikke var berigtigede inden Juni Termin 1916, var anvendelig paa den heromhandlede Misligholdelse	791
Antaget, at Bestemmelsen i en Kontrakt mellem et Aktieselskab og en Fabrikant, hvorved Selskabet forpligtede sig til at levere Fabrikanten et vist Kvantum Sand og Grus i en Aarrække, var en ubetinget Forpligtelse og ikke afhængig af, om et bestemt Skib uden Skyld fra Selskabets Side skulde komme ud af Selskabets Besiddelse.....	915

Konventionalbøde.

Se under Kontrakt p. 211 og 791.

Kost og Tæring.....76, 270, 435, 507, 769

Kvaksalverl.

En Tiltalt anset efter Fr. 5 Septbr. 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854.... 332

Køb og Salg.

En Ingeniør, der var antaget til adm. Direktør i et Aktieselskab, tilpligtet at opfylde et Tilsagn om at afkøbe Direktøren for Selskabet for 5000 Kr. Aktier i dette til pari .....

	Pag.
En Ejers Paastand om, at en i en Lejekontrakt indeholdt Bestemmelse om Lejerens Forkøbsret til den lejede Ejendom var ændret, ikke anset bevist	261
Efter Ordlyden i en Slutteddel angaaende Køb af 2 Parceller af en Ejendom antaget, at den Omstændighed, at Handlen af forskellige Grunde endnu ikke var bleven endelig berigtiget ved Parcellernes Udstykning samt Udstedelse af Skøde og Panteobligation ikke kunde berettige Køberen til at undlade at betale de stipulerede Renter og Afdrag til den i Sluttedlen fastsatte Forfaldstid.....	336
Efter at en Hestehandler og en Avlsbruger havde afsluttet Byttehandel om to Heste, traf Parterne senere Overenskomst om, at Avlsbrugerens skulde medvirke til, at den til hans Medkontrahent overdragne Hest, der efter dennes Paastand ikke var reel, kunde blive videresolgt. Da han intet foretog sig til Opfyldelse af Overenskomsten og det ikke fandtes godtgjort, at Overenskomsten havde været betinget af, at Hestehandleren fremskaffede Dyrlægeattest angaaende Hestens Tilstand, tilpligtedes han til mod Udlevering af Hesten at betale Hestehandleren dens Værdi	484
En Sagfører, der af en anden Sagfører havde købt dennes Forretning og i Forbindelse dermed en Ejendom, der ifølge Ægtepagt tilhørte Sælgerens Hustru, tiltraadte Ejendommen, men undlod at betale saavel den vedtagne Købesum som Skatter og Prioritetsrenter, idet han paaberaabte sig, at Sælgeren ikke havde opfyldt sine Forpligtelser med Hensyn til Forretningens Overdragelse. Udtalt, at selv bortset fra, at det ikke var godtgjort, at Sælgerens Hustru var medansvarlig for den Misligholdelse af Handlen om Forretningen, som maatte antages at foreligge fra Sælgerens Side, kunde dennes Misligholdelse i hvert Fald ikke berettige Køberen til at uddrage sig Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter Købekontrakten om Ejendommen i det Omfang, hvori han havde gjort dette	603
I en Lejekontrakt var optaget en Bestemmelse om at Lejeren havde Forkøbsret til den lejede Ejendom for en bestemt Sum, dog saaledes, at han skulde acceptere Købet inden en bestemt Tid. Antaget, at Kontrakten efter dens Indhold og efter, hvad der var oplyst om dens Tilblivelse, maatte forstaaes som hjemlende Lejeren en af Ejerens Fordogtbeholdende uafhængig Ret til at købe Ejendommen	722
En Fabrikant, der havde solgt en Gaardejer en Vindmotor med 2 Aars Garanti, tilpligtet at betale Gaardejeren Tabet ved, at Vindmotoren var forsikret mod Stormskade, men da Gaardejeren ikke ønskede Motoren opstillet igen, blev der overensstemmende med vedkommende Forsikringsforenings Vedtægter kun udbetalt Gaardejeren en Del af den Sum, som Beskadigelsen ved en Voldgiftskendelse var ansat til. Fabrikanten tilpligtet at betale Resten	783

Et Firma, der havde solgt et Automobil, ved hvilket der kort efter Salget viste sig den Fejl, at Motoren ikke kunde komme i Gang, fordi der trængte Vand fra Cylinderen ind i Karburatoren, frifandtes for Tiltale af Køberen, der krævede Købesummen tilbage og Erstatning for Afsavn af Vogrien, idet det maatte anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Automobilet havde svaret til Vilkaarene, paa hvilke det var købt; og at den Omstændighed, at Motoren ikke kunde komme i Gang, fordi der trængte Vand fra Cylinderen ind i Karburatoren, hidrørte fra, at Cylinderpakningen var itu, hvilket maatte anses for en uvæsenlig og let afhjælpelig Mangel, som Firmaet forøvrigt havde tilbudt at afhjælpe paa egen Bekostning	936
--	-----

Købstæder.

Antaget, at det ikke kunde have været en Forudsætning for en af en Husejer i en Købstad paatagen Forpligtelse til at indbetale et Beløb til Købstadens Kæmnerkasse, naar en projekteret Omlægning af Gaden udfor hans Ejendom og Ordning af dens Kloakforhold fandt Sted, at Spørgsmaalet om den paagældende Gadeomlægning m. m. fandt sin endelige Afgørelse paa et Dagen efter Forpligtelsens Paatagelse afholdt Byraadsmøde	687
--	-----

Leje.

En Mand, der havde lejet en første Sals Lejlighed saaledes, at han skulde have »Ret til at skilte ved Døren«, hvorefter han foruden at have ladet male 2 Skilte paa hver Side i Dørkarmen, havde ladet 2 Skilte anbringe paa Husets Façade, tilpligtet at fjerne disse sidste Spørgsmaal om, hvorvidt en Overretssagfører, der af et Bo, i hvilket hans Hustru var en af Arvtagerne, havde lejet nogle Arealer, kun skulde svare Boet Leje af den Del af Arealerne, som det til enhver Tid maatte være lykkedes ham at faa udlejet til Kolonihaver, samt om Forstaaelsen af en Bestemmelse i Lejekontrakten om, at der ikke skulde svares Leje af det Areal, der var udlagt til Veje	245
En Overretssagfører, der en Tid havde boet paa et Badehotel, dømt til at betale den ham tilstillede Regning uden Afkorting, da han ikke havde bevist sit Anbringende om, at der var aftalt en lavere Pensionspris og ej heller godtgjort, at den fordrede Betaling var ubillig	661

Levnedsmidler.

En Mejeriejer, der bar Ansvaret for, at en Smørprøve udtaget af en med Lurmærke forsynet Fustage indeholdt over 16 pCt. Vand, dømt for Overtrædelse af Lov om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. af 12 April 1911 §§ 2 og 7	139
---	-----

Lærlinge.

En Skorstensfejrmester, der ved Bortvisning af en Lærling, som han havde paataget sig at oplære i Skorstensfejerfaget, havde hævet Forholdet til Lærlingen i Utide, tilpligtet at betale Lærlingen som Erstatning Lønnen for den ved Bortvisningen tilbagestaaende Del af Læretiden. — Antaget, at Reglen i Lærlingelovens § 1, 1 Stk., om Ugyldigheden af en Lærlingekontrakt, der ikke er skriftlig oprettet og paategnet af Øvrigheden, ikke kom til Anvendelse her, da Skorstensfejrnæring ikke er bunden Næring	209
--	-----

Meddelagtighed.

En Tiltalt, der havde været meddelagtig i et Forsøg paa Uds mugling af forskellige Varer, som det var forbudt at udføre, dømt efter Lov af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov af 5 Februar 1915 og Lov af 29 Oktober 1914, sammenholdt med Strfl. § 48	311
En Tiltalt, der vidende om, at en Medskyldig vilde begaa Indbrudstyveri, sammen med denne begav sig til Gerningsstedet og flere Gange blev placeret som Vagtpost men derefter forlod Stedet, inden den Medskyldige havde fuldført Forehavendet, dømt i Medfør § 54, 2 Stk., sidste Led, efter § 229, 4 Stk., jfr. § 48	697

Mened og andre dermed beslægtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der havde truffet Aftale med en fhv. Beværtningsdrivende om, at Sidstnævnte skulde afgive falsk Forklaring for Retten angaaende hvem, der var en Beværtnings virkelige Indehaver, og som overværede de Retsmøder, hvori de urigtige Forklaringer blev afgivne og den fhv. Beværtningsdrivende erklærede sig beredt til at bekræfte Forklaringen med Ed, anset efter Strfl. § 146, jfr. § 51	677
---	-----

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i en Mængde Cykleyverier, og som, da en Politibetjent kom til ham i hans Hjem for at anholde ham, for at faa Lejlighed til at undslippe overfaldt Politibetjenten ved at slaa ham med et Strygejærn og en Stol, dømt efter Strfl. §§ 100, 203 og 231 I	186
En Tiltalt, der ved at true med en Kniv hindrede en Fogedfuldmægtig i at fortsætte en paabegyndt, lovlig Fogedforretning, anset efter Strfl. § 98	307
En Kvinde, der overfor to Politibetjente fremkom med uanstændige og haanende Udtalelser, da de noterede hende som sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten, dømt efter Strfl. § 101.....	933

Næringsvæsen.

En Kvinde, der blev anset efter Lov af 30. Marts 1906 § 3, 2 Stk., dømtes endvidere til i Medfør af Lov af 10 Maj 1912 § 42 at have sin Ret til at drive Beværtning forbrudt.....	76
---	----

	Pag.
En Sadelmager, der havde haft Svende i Arbejde uden at have Næringsadkomst, anset efter Næringslovens § 75.....	311
Ved islandsk Lov af 11 Novbr. 1899 blev Adgangen til Spiritushandel paa forskellig Maade begrænset, hvilket faktisk blev til Fordel for dem, hvis Ret til Brændevinhandel bevaredes, og ved islandsk Lov af 30 Juli 1909 blev Spiritushandel paa Island i Almindelighed forbudt fra 1 Januar 1915. Antaget, at der ikke ved Loven af 1899 var hjemlet en Person, der da havde Borgerbrev paa almindelig Handel, derunder ogsaa Handel med spirituøse Drikke, en anden og videre-gaaende Ret end den, der var hjemlet ham ved hans Borgerbrev og at der ikke ved Loven af 1909 var gjort et Indgreb i hans Næringsret, der i Henhold til § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874 maatte give ham Krav paa Erstatning.....	507
Statueret, at en Kvinde, der ifølge en Bevilling af 1883 havde Ret til at sælge og udskænke spirituøse Drikke paa Island, ikke havde Krav paa Erstatning hos Landskassen i Anledning af, at denne Ret ved Forbudsloven af 30 Juli 1909 var bleven hende berøvet.....	512
En Person dømt for at have drevet Handel med Platin uden Næringsadkomst	526
Antaget, at Handel med smaa Platinrør, der var brækket af nogle Vandspredere i en Svovlsyrefabriks Blykamre, ikke faldt udenfor Omraadet af Marskandiserhandel	526
En Beværtningsdrivende, der havde overtraadt Lov 10 Maj 1912 § 36, dømt til at have sin Næringsadkomst paa Beværtning forbrudt.....	719

Omløben med Varer.

Straf idømt for ulovlig Omløben med Prospektkort.....	551
---	-----

Pant.

Statueret, at en Ejendom var saa slet vedligeholdt, da en Kreditkasse lod sig den udlægge til brugeligt Pant, at Kreditkassens Prioritet i Henhold til dens Statuter af denne Grund var forfalden til Udbetaling	252
I en Panteobligation, der stod uopsigelig fra Kreditors Side i 10 Aar, var det bestemt, at hvis Renten, der skulde betales paa Kreditors Bopæl med Halvdelen i hver 11 Juni og 11 December Termin, udeblev over Forfaldstid, var Kapitalen uanset den betingede Uopsigelig-hed straks og uden Opsigelse forfalden til Udbetaling. Debitor afsendte pr. Postanvisning den 18 Juni 1917 Renten pr. 11 Juni s. A. til Kreditor, der ved Anvisningens Ankomst den 19 s. M. nægtede at modtage dens Paalydende og derefter under Anbringende af, at Kapitalen var forfalden paa Grund af Udeblivelse med Renter udover den betingede Forfaldstid, gjorde Udlæg i Pantet for Kapital og Renter. Udtalt, at der maatte gives Kreditor Medhold i, at den omhandlede Kapital i Henhold til de anførte Bestemmelser i Obligationen var forfalden til Udbetaling paa Grund af, at Debitor ikke rettidig havde betalt Renter pr. 11 Juni Termin 1917.....	680

Pengeafpresning.

En Tiltalt Tjenestekari, der ved Spark og Slag øvede Vold mod sin Husbond, og som hævede mod Husbondens Villie nogle denne tilkommende Mejeripenge og derefter optraadte truende og voldsomt overfor Husbonden for at tvinge denne til at overlade ham Pengene, samt da Husbonden nægtede dette, løb sin Vej medtagende Pengene, anset efter Strfl. §§ 203, 245 og 253.....	672
---	-----

Pengefakter.

Spørgsmaal, om en mellem en Handlende og et Aktieselskab indgaaet Kontrakt vedrørende Aktieselskabets Salg af nogle Aktier til den Handlende hjemlede denne Ret til at kræve Aktierne udleveret, forinden hele Købesummen var betalt kontant.....	176
---	-----

Politiforseelser.

En Tiltalt, der i stort Omfang havde benyttet den paa en af ham bestyret Gaard i 1916 høstede Rugafgrøde til Opfodring, anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1, jfr. den i Henhold til Lov Nr. 164 af 7 August 1914 udstedte Bekendtgørelse Nr. 329 af 2 November 1916	41
Tvende Tiltalte, der havde solgt dansk Byg af Høsten 1916 til en Pris af 32 Kr. pr. 100 kg, dømt for Overtrædelse af Indenrigsmin. Bekendtgørelse Nr. 339 af 11 November 1916 efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914	107
Tvende Tiltalte, hvoraf den ene ved Salg af Kul havde overtraadt Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917 ved utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne, og de tvende andre ved Kædehandel havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj 1917, anset efter § 1 i Lov 16 November 1914.....	282
En Gaardejer dømt for Overtrædelse af Opfodringsforbud og Salg over Maksimalpris efter Lov Nr. 164 af 7 August 1914 og Nr. 278 af 16 November s. A., sammenholdt med Indenrigsmin. Bekendtgørelse Nr. 246 af 17 August, Nr. 329 af 2 November og Nr. 253 af 21 August 1916	523
En Tiltalt dømt for Overtrædelse af Københavns Politivedtægts § 15 ved at have anbragt Automater med et Fremspring af 26 cm over Fortovet. Ikke anset diskulperende, at et Areal af 0,32 Meters Bredde af vedkommende Del af Fortovet var Ejendommen tilhørende....	718
En Beværtningsdrivende, der ved at have serveret til Kl. 1½ Morgen i sine Beværtningslokaler havde overtraadt Bestemmelsen i § 1 Nr. 2 i Bekendtgørelse Nr. 497 af 13 Oktober 1917, anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1	719
En Tiltalt dømt i Medfør af Lov 3 August 1917 § 9 efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 for ikke fuldt ud at have opfyldt den ham paa hvilende Forpligtelse med Hensyn til Levering af Korn til Staten....	794
Tvende Tiltalte irifundne for Overtrædelse af Indenrigsmin. Bek. af 17 Febr. 1917, 12 Oktober og 22 Maj s. A.....	811

	Pag.
En Tiltalt frifundet for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917. Udtalt, at nævnte Lov ikke ses at hjemle Straf for den Jordbruger, der unnlader at føre Regnskab over Avl og Forbrug og at afveje sit aftærskede Korn	856
En Jordbruger, der var tiltalt for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917, frifandtes, da det fandtes betænkeligt at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at han havde overtraadt den ham ifølge nævnte Lov paahvilende Leveringspligt.	874
En Tiltalt, der ved sit Køb og Salg af Japanvoks havde overtraadt Indenrigsmin. Bekendtgørelser af 1 Februar og 19 Maj 1917, anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914.	875
Da en Jordbruger, der tiltaltes for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917, ikke behørigt havde efterkommet den ham af Formanden for det lokale Kornnævn betimeligt givne Anvisning paa at føre Regnskab over sin Gaards Avl, fandtes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at han ikke havde opfyldt den ham ved nævnte Lovs § 1 foreskrevne Leveringspligt, hvorfor han i Medfør af Lovens § 9 blev anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1.	882
En Tiltalt anset ved sit Køb og Salg af Solarolie for Overtrædelse af Indenrigsmin. Bekendtgørelser af 1 Februar og 19 Maj 1917 efter § 1 i Lov af 16 November 1914.	884
Tvende Tiltalte, der havde tilvirket og solgt ristede Ærter som Surrogat for Kaffe, dømt for Overtrædelse af Indenrigsmin. Bekendtgørelse af 2 Maj 1918 efter Lov af 7 August 1914, jfr. Lov af 16 November s. A. og 7 December 1917	932

Polititilhold.

Straf idømt for Overtrædelse af Polititilhold.	45
Straf idømt for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 2	582
Straf idømt for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 1	627
En Tiltalt dømt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 for Overtrædelse af Polititilhold	712

Pressen.

En Tiltalt, der var ansvarlig for et her i Riget offentliggjort Skrift »Barbarkvinder«, anset ved Udgivelsen heraf at have overtraadt Straffelovens § 184	255
---	-----

Prisregulering.

En Tiltalt, der havde solgt Mel til større Pris end Maksimalprisen, dømt for Overtrædelse af §§ 3 og 4 i Indenrigsmin. Bekendtgørelse af 24 Maj 1917 efter Lov 16 Novbr. 1914, jfr. Lov 7 Aug. 1914.	601
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsmin. Bekendtgørelse vedrørende Hjemmemarkedets Forsyning med Smør	

	Pag.
af 20 Oktober 1917, anset efter Lov 16 November 1914 § 1, jfr. til- dels Lov 7 December 1917 § 1.....	682
En Tiltalt, der havde solgt Træ, han havde købt som Gavntræ, til Brændsel for en Pris, der laa over Maksimalprisen for Brænde, dømt i Medfør af Indenrigsmin. Bekendtgørelse Nr. 485 af 12 Oktober 1917 § 25 efter Lov af 16 November 1914.....	711

Procedure.

En i Stockholm bosat Mand blev den 1 Septbr. 1917 bekendt med nogle mod ham af en herboende Mand fremsatte Sigtelser. Han be- sluttede i den Anledning straks at rejse til København, men kom paa Grund af Vanskeligheder med at faa Sovevognsbillet først afsted d. 12. September. Dagen efter Ankomsten gik han til sin Sagfører, der efter forgæves at have forsøgt en mindelig Ordning udtog Klage d. 18 Sept. Antaget, at Klageren ikke havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, hvorved hans Adgang til Vidneførelse i Henhold til D. L. 1—13—21 kunde være forspildt	185
En Grosserer havde indkaldt et Dampskibsselskab for Forligskommis- sionen til Forligsprøve om en Erstatning paa 200.000 Kr. for Udspre- dning af Rygter om Grossereren og havde foranstaltet en Vidneførelse, men undlod at skride til Sagsanlæg. Selskabet anlagde da Sag mod Grossereren for at faa afgjort, om det skyldte ham en saa stor Er- statning. Statueret, at Selskabet efter gældende processuelle Grund- sætninger ikke havde Krav paa at opnaa en Afgørelse af Erstatnings- spørgsmaalet under den af det anlagte Sag.....	701
Et Aktieselskab, der ved Sø- og Handelsretten overfor en Handelsrej- sendes Krav paa Provision for Salg af Olie og Karbid bl. a. havde anført, at Ordre for Salg af de nævnte Varer kun modtoges af Sel- skabet med Forbehold og uden Pligt til at levere, hvilket den Han- delsrejsende imidlertid bestred at have faaet at vide, gjorde for Højesteret alene gældende, at de af den Handelsrejsende til Imøde- gaaelse af Selskabets Sagfremstilling fremsatte Benægtelser og Anbrin- gender maatte lades ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse, fordi de først var fremsatte under den mundtlige Procedure ved Sø- og Handelsretten. Udtalt, at da det maatte antages, at Aktieselskabet ikke for Sø- og Handelsretten havde nedlagt Indsigelse mod Fremsættelsen af de omhandlede Benægtelser og Anbringender, vilde der allerede som Følge heraf intet Hensyn kunne tages til det af Aktieselskabet anførte	872

Processuelle Mulfter.

To Sagførere mulfterede efter Fr. 16 Januar 1828 § 14.....	474
En Redaktør, der i en af et A/S mod ham anlagt Sag var bleven fri- funden ved Hof- og Stadsretten, men i Medfør af Fr. 11 August 1819 ikendt en Bøde for at have fremsat en usandfærdig Indsigelse, appel- lerede til Højesteret, hvor Dommen blev stadfæstet, dog saaledes at den idømte Bøde bortfaldt.....	649
En Overretssagfører anset med 2 Mulfter for unødigt Trætte.....	661

Ran.

En Tiltalt, der delte Værelse med en Landmand paa et Hotel, og som efter en Kamp med Landmanden om dennes Tegnebog, som han beholdt i sin Besiddelse, udtog en Femhundredekroneseddel af den, hvorefter han leverede Landmanden Tegnebogen tilbage, dømt efter Strfl. § 237, jfr. § 228	631
En Tiltalt, der havde været med til at træffe Aftale om at lade et Tog af Demonstranter gaa til Københavns Flæskehal for at tage Flæsk, og som havde forsøgt paa at lede Toget derhen, dømt i Medfør af Strfl. § 237 efter dens § 228, jfr. § 46.	650

Regnskabsvæsen.

Efter Omstændighederne ikke antaget, at en Mand ved sin Tiltrædelse af Hvervet som Sogneraadformand havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, der kunde paadrage ham Ansvar for noget fra hans Forgængers Funktionstid hidrørende Underskud i Kommunens Kasse	474
--	-----

Renter.

Skønt det statueredes, at en Ingeniør havde Pligt til fra den 6 Marts 1917 at regne at afkøbe en Direktør for 5000 Kr. Aktier til pari, blev dennes for Højesteret nedlagte Paastand om tillige at faa tilkendt Renter af de 5000 Kr. fra d. 6 Marts 1917 ikke taget til Følge, da han, der havde paaklaget Sagen for Hof- og Stadsretten før den 6 Marts 1917, havde fortsat Proceduren efter denne Dato uden at fremsætte nogen Rentepaastand	68
---	----

Retsskrivere.

Bemærket, at en Domsakt ikke var forsynet med den i Fr. 16 Januar 1828 § 8 in fine foreskrevne Paategning.	127
--	-----

Røveri.

En Tiltalt, der med en Revolver skød paa og ramte en cyklende Gaardejer, som han havde passet op, idet han, der havde været i Gaardejerens Tjeneste som Daglejer, vidste, at Gaardejeren havde mange Penge hos sig, og derefter røvede Gaardejerens Tegnebog med Indhold og hans Cykle, dømt efter Strfl. § 186, jfr. § 46, og efter dens § 243	160
Tvende Tiltalte mod deres Benægtelse navnlig paa Grund af en Medskyldigs Forklaring dømt efter Strfl. § 243 for at have frarøvet en Arbejdsmand, med hvem de havde været sammen paa Beværtning. en Tegnebog indeholdende ca. 400 Kr.	557
En Tiltalt, der i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til en Fuldmægtigs Lejlighed og dér tilvandt sig en Samling Mønter og Medailler, idet han bandt Fuldmægtigens Husholderske, som kom ind i det Værelse, hvor Tyven var, paa Hænder og Fødder og lagde hende ind paa en Seng, anset efter Strfl. § 243, jfr. § 230, 2 Stk.	756
En Forbedringshusfange idømt Tillægsstraf for Deltagelse i et Røveri fra en Gaardejer	774

Sagførere.

- En Højeesteretssagfører, der ikke mødte for nogen af Parterne i en Sag, men oprindeligt havde paataget sig at møde, mulktet for Forhaling af Sagen 194
- En Sagfører, der var Kurator for en mindreaarig Arving i et Bo, som var betroet Sagføreren til Bestyrelse og Opgørelse, anset efter Strfl. § 253 for uberettiget Forbrug af Boets Midler. Sagføreren, der gik fallit, og som havde undladt at føre lovlige Forretningsbøger, tillige anset efter Strfl. § 262, 2 Stk., jfr. Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 7, sidste Stk. 203
- En Sagfører, der af en anden Sagfører havde købt dennes Forretning og i Forbindelse dermed en Ejendom, der ifølge Ægtepagt tilhørte Sælgerens Hustru, tiltraadte Ejendommen, men undlod at betale saavel den vedtagne Købesum som Skatter og Prioritetsrenter, idet han paaberaabte sig, at Sælgeren ikke havde opfyldt sine Forpligtelser med Hensyn til Forretningens Overdragelse. Udtalt, at selv bortset fra, at det ikke var godtgjort, at Sælgerens Hustru var medansvarlig for den Misligholdelse af Handlen om Forretningen, som maatte antages at foreligge fra Overdragerens Side, kunde denne Misligholdelse i hvert Fald ikke berettigge Køberen til at unddrage sig Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter Købekontrakten om Ejendommen i det Omfang, hvori han havde gjort dette 484

Servituter.

- Et Aktieselskab, der drev Badeanstalt og Vaskeri, søgtes af et Byraad til at fjerne et af Selskabet anbragt Skilt. Ved en Skelkonstatering efter Lov Nr. 93 af 6 April 1906 § 19 var det slaaet fast, at Skiltet var anbragt paa et Sted, der i alt Fald nu hørte til et Matr. Nr., der ejedes af Byraadet. Og da en Selskabet indrømmet Færdselsret ikke kunde hjemle det Ret til at skilte som sket, og Selskabet ikke havde godtgjort anden Hjemmel for Anbringelse af Skiltet paa det nævnte Sted, toges Byraadets Paastand til Følge 323

Skatter.

- Statueret, at et af »Aktieselskabet Banken for Løgstør og Omegn« til »Afviklingskassen af 1910« betalt Beløb, hvortil der paahvilede Banken en retlig Forpligtelse, maatte anses som Afbetaling paa en Banken paahvilende Gæld og som Følge heraf behandles som skattepligtig Indkomst for Banken 142
- Statueret, at det var uden Hjemmel, naar Allinge-Sandvig Byraad havde lignet det paa Allinge-Sandvig Landdistriktets faste Ejendomme, idet Landkommunallovens § 50 foreskriver, at Bidraget skal udredes af Kommunen »paa samme Maade som deres øvrige Udgifter« 194
- Antaget, at Boet efter en Grosserer, der døde i Maj 1917, var pligtig at tilsvare Tillægsskat til Staten i Henhold til Lov Nr. 254 af 14 Maj 1917 for hele Skatteaaret 1917—1918. 777

Skove.

- En Tiltalt, der kort efter at han ved Købekontrakt var bleven Ejer af en omtrent 3 Tdr. Land stor Plantage, omhuggede Træerne i den og solgte Størstedelen deraf, dømt for Overtrædelse af Fr. 27 September 1805 § 20 805
- Tvende Tiltalte, der havde solgt samtlige til en Plantage, som de ejede, hørende Graner til en Tømremester til Afdrivning, hvilken derpaa havde ladet det halve af Plantagens Areal rydde, dømte efter Fr. 27 Septbr. 1805 § 20 811

Spil.

- En Tiltalt, der i 1917 og 1918 paa Charlottenlund Traverbane sammen med sin Broder uden Tilladelse havde drevet Spil af den i Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 omhandlede Art, anset efter nævnte Lovs § 4. 885
- En Tiltalt, der af Spillere paa Væddeløbsbaner havde modtaget Indskud paa de i Løbene deltagende Heste og efter Løbenes Slutning havde afregnet med de Paagældende overensstemmende med de officielle Opslag om Gevinst etc., dømt efter § 4 i Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 893

Statsforbrydelser.

- Tre Tiltalte, der var ansvarlige for, at et Banner med Paaskrift: Knæk Sablen, Bryd Kronen, Styrk Kirken, blev baaret i en Maj-Demonstration, frifundne, idet det ikke kunde statueres, at de ved Fremførelsen af Banneret havde tilsigtet at opfordre til nogen mod Straffelovens § 85 eller dens Kapitel X i det Hele stridende Handling 663
- En Tiltalt, der var ansvarlig for tvende i et Blad indrykkede Artikler, hvis hele Form og Indhold fandtes at have haft til Hensigt at op-hidse den danske Arbejderklasse for derigennem at opvække til Op-rør med en Forandring af den bestaaende Stats- og Samfundsord-ning som Formaal, anset efter Strfl. § 85, 2 Stk., jfr. § 46. 666

Stempel.

- Antaget, at et Aktieselskab maatte betale Stempelskat efter Lov Nr. 313 af 20 December 1915, jfr. Lov Nr. 245 af 19 August 1916 ved Købet af dets egne Præference-Aktier, uagtet det kun havde købt dem i Indfrielsesøjemed og efter Indfrielsen havde annulleret dem. 487

Sædeligheden (Forbrydelse imod).

- En Tiltalt, der i betydeligt Omfang havde modtaget Penge til sit Underhold af Kvinder, skønt han maatte have været paa det Rene med, at de drev Utugt som Erhverv, dømt efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 4, 1 Stk., — Straffelovens § 39 anvendt paa Tiltalte, der var sindssyg, lidende af epileptisk Sløvsind, men dog ikke mang-lede al Tilregnelighed 56
- En Kvinde, der drev Beværtning, anset efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2 Stk., idet hun for Vindings Skyld havde tilladt, at nogle hos hende boende løsgtige Piger søgte Fortjeneste ved at drive Utugt med

	Pag.
mandlige Gæster paa hendes Vinstue. Tiltalte dømtes endvidere til i Medfør af Lov af 10 Maj 1912 § 42 at have sin Ret til at drive Beværtning forbrudt	76
En Tiltalt, der var ansvarlig for et her i Riget offentliggjort Skrift »Barbarkvinder«, anset ved Udgivelsen heraf at have overtraadt Strfl. § 184	255
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Voldtægt overfor en uberygget 15-aarig Pige, anset efter Strfl. § 168 I, jfr. § 39	411
En Tiltalt, der havde ladet sig i alt Fald delvis underholde af en Pige, uagtet han vidste, at hun drev Utugt som Erhverv, anset efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4	416
To Tiltalte anset efter Strfl. § 181, for den Enes Vedkommende tildels sammenholdt med § 37	436
En Tiltalt, der i alt Fald delvis havde ladet sig underholde af en Pige, skønt han vidste, at hun drev Utugt som Erhverv, anset efter midlertidig Straffelovs § 4	566
En 77aarig Exhibitionist dømt efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Straffelovs § 13	577
En Exhibitionist frifunden i Henhold til Strfl. § 38, 1 Stk.	819
Udgifveren af Ugebladet »Strøget« dømt for en Række Artikler, Vers og Billeder i nævnte Blad efter Strfl. § 184	879

Søfart.

Antaget, at et Skib, der ikke kunde gøres ansvarligt for den Skade, som en Ladning Bomuldsfrøkager havde lidt paa Rejsen fra Savannah til Danmark, hvilken Skade i første Række skyldtes Ladningens egen Beskaffenhed og haardt Vejr under Rejsen, men dernæst ogsaa det, at Bomuldsfrøkagerne var — saaledes som man var begyndt paa under Krigen af Mangel paa Sække — indladede in bulk	86
Paa Grund af et Skred i Panamakanalen, der medførte en langvarig Lukning af denne, blev det nødvendigt for en Dampet, der skulde gaa »via Panamakanalen« til Chile og tilbage til Europa med Chilisalpeter, at foretage Rejsen frem og tilbage syd om Amerika. Antaget, at denne Omstændighed maatte have berettiget saavel Rederi som Befragter til at hæve Kontrakten, og at der derfor maatte tilkomme Rederiet, der under Forbehold af Erstatningskrav havde ladet Skibet gaa syd om Amerika, Erstatning for denne Forlængelse af Rejsen	242
Antaget, at en Skibsfører i og for sig maatte være berettiget til uden Varsel i første Havn at afskedige en Matros, der havde udvist et saadant Forhold, som omhandles i Sølovens § 303. Da Skipperen imidlertid ved at gøre Brug af sin Straffemyndighed efter Sølovens § 102 uden samtidig at tilkendegive Sømanden, at han forbeholdt sig senere at afskedige ham, havde givet ham skellig Grund til at forudsætte, at Afskedigelse ikke vilde paafølge, fandtes Sømanden, da han ikke desto mindre blev afskediget, dog i Medfør af Sølovens § 92 at have Krav paa Hyre for en Maaned efter Tjenestens Ophør	314

- Et Aktieselskab havde sluttet Fragtkontrakt med et Dampskibsselskab, hvorefter en af dettes Dampere skulde hente en Ladning Kul i England. Det hed i Certepartiet, at »Ladningsberedskab og Udførselstilladelse er i Orden for denne Ladning«. Imidlertid havde Aktieselskabet hverken Kul eller Udførselstilladelse, og efter at Skibet havde ventet i England Liggetid og Overliggetid ud, annullerede Dampskibsselskabet Kontrakten og forlangte Erstatning for Misligholdelse, hvilken Erstatning tilkendtes det med 75.000 Kr. 326
- Et amerikansk Sejlskib, der førte Oliekager fra Amerika til Danmark, blev d. 18 Januar 1917 af et engelsk Inspektionsskib beordret ind til Lerwick paa Shetlands Øerne, hvor det af Myndighederne holdtes tilbage til den 10 Februar s. A. I Certepartiet hed det, at hvis Skibet skulde blive tilbageholdt i en Inspektionshavn udover 48 Timer, skulde saadant Ophold regnes for Liggedage, dog ubetinget forudsat, at saadant var foraarsaget ved eller skyldtes en Fejl fra Befragternes eller Varemødtageres Side. Denne Klausul fandtes ikke at berettigge Skibet til Liggedagspenge i Lerwick, da der Intet var oplyst om, at Opholdet skyldtes Befragternes eller Mødtageres Fejl..... 531
- I et Certeparti var det bestemt, at Skibets Tilbageholdelse i Undersøgelsehavn udover 72 Timer regnedes som Liggedage, forudsat at Tilbageholdelsen ikke skyldtes Skibet eller Rederen. Skibet blev paa Rejse fra Savannah stoppet af en engelsk Krydsør og tilbageholdt i flere Maanedre. Grunden var den, at de engelske Myndigheder havde Mistanke om, at Kaptajnen eller andre af Skibets Officerer havde bragt Kontrabandeverer (Fødevarer m. m.) ombord i Skibet. Udtalt, at da Tilbageholdelsen herefter skyldtes Skibet, kunde Opholdet i de engelske Havne ikke regnes for Liggedage..... 569
- Et Certeparti indeholdt den Bestemmelse, at Befragteren skulde betale Overliggedagspenge for ethvert Ophold af krigsførende Magter udover 72 Timer, forudsat at Opholdet ikke var foraarsaget af Skibet. Antaget, at der herefter ikke skulde betales Overliggedagspenge, naar Opholdet var foraarsaget ved nogen Omstændighed, der havde Hensyn til Skibet, og som saadan ikke anset et Ophold i Kirkwall, der skyldtes et af den britiske Regering udstedt Forbud mod, at neutrale Skibe forlod britiske Havne — et Forbud, der var ganske generelt, og som gjaldt uden Hensyn til Ladningens Art..... 598
- Udtalt, at et Krigstillæg (det saakaldte Farezonetillæg) maatte ligesom Dyrtidstillæget anses som en Forhøjelse af Hyren, der paa samme Maade som den øvrige Del af denne kan fortabes efter Sølovens § 102 670
- En Damper, der ved den engelske Kyst blev standset af de engelske Myndigheder, der sendte en bevæbnet Besætning og en Lods ombord, hvorefter Skibet fortsatte Rejsen, grundstødte, blev forladt af Besætningen og strandede derefter. Damperen var baade kaskoforsikret og krigsforsikret. Statueret, at Krigsforsikringen maatte være pligtig til at erstatte Skaden, da det maatte antages, at Kommandoen over Skibet af de engelske Myndigheder havde været frataget Skibets Kaptajn ved Sejladsen langs den engelske Kyst, til Grundstødningen fandt Sted 725

Udtalt, at et under Krigen af det britiske Gesandtskab i Washington udstedt Dokument — det saakaldte letter of assurance — ikke kunde henregnes til de Dokumenter, som det efter Sølovens § 125 paahvilede et Aktieselskab at overlevere til Skibet inden Udløbet af den for Ladningens Levering bestemte Tid. — Anset et Skib berettiget til at blive liggende med sin Ladning i en Havn i Amerika, indtil letter of assurance var blevet udleveret; af den Grund og da det ikke var godtgjort, at den forsinkede Udlevering af letter of assurance skyldtes Fejl fra Skibets Side, frifandtes Skibet for at betale en Præmieforhøjelse paa Krigsforsikringen for Ladningen.....	852
---	-----

Testamente.

En Skovfoged og hans Hustru, der var barnløse, havde i et af dem i Forening den 24 Marts 1887 oprettet Testamente bl. a. bestemt, at hvis Manden døde først, skulde Hustruen have en Sum i rede Penge og noget Løsøre, medens Resten af Boet skulde tilfalde Mandens arveberettigede Slægtninge efter Loven. Udtalt, at de Dispositioner, der indeholdes i nævnte Testamente, har Enken efter den dagældende Lovgivning gyldigt kunnet træffe, skønt hun, som den Gang var ca. 50 Aar gammel, ikke ved Testamentets Oprettelse optraadte sammen med nogen for hende beskikket Værge, og at den Omstændighed, at Ægtefællernes Formue senere var bleven væsenlig forøget, ikke kunde berettige Enken til efter hendes Mands Død at forlange Testamentet helt eller delvis tilsidesat.....	134
Spørgsmaal om Omfanget af en i et Testamente bestemt Rentenydelsesret for nogle Slægtninge af Testator.....	181

Tilregnelighed.

En Tiltalt, der i betydeligt Omfang havde modtaget Penge til sit Underhold af Kvinder, skønt han maatte have været paa det Rene med, at de drev Utugt som Erhverv, dømt efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4, 1 Stk. — Straffelovens § 39 anvendt paa Tiltalte, der var sindssyg, lidende af epileptisk Sløvsind, men dog ikke manglede al Tilregnelighed	56
§ 39 anvendt paa en for simpelt Tyveri dømt Tiltalt.....	99
For en Tiltalt, der dømtes for Overtrædelse af Straffelovens § 253, fastsattes Straffen under Hensyn til Straffelovens § 39. Samme Tiltalte antaget ved Begaaelsen af et andet Bedrageri at være fuldstændig utilregnelig paa Grund af stærk Beruselse.....	232
Strfl. § 39 anvendt paa en Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Tyveri	368
Strfl. § 39 anvendt paa en Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Voldtægt	411
§ 39 anvendt paa en for Røveri dømt Person.....	557
Strfl. § 39 anvendt paa en for Bedrageri dømt Person, der som Følge af en Nedstyrtning i Barnealderen led af »traumatisk Degeneration« med deraf følgende Ustادighed, abnorm Reaktion overfor Sindsbevægelser samt Impulsivitet, der bl. a. medførte formindsket Modstandsevne overfor kriminelle Tilskyndelser.....	676

	Pag.
En Exhibitionist frifunden i Henhold til Strfl. § 38, 1 Stk.....	819
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykle. Tiltalte, der under Fængselsopholdet led af en akut Sindssygdom, anset fuldt tilregnelig i Ger- ningens Øjeblik:.....	863
Strfl. § 39 anvendt paa en for simpelt Tyveri dømt Person.....	890

Tjenesteforhold.

En Faktor havde i Juli opsagt sin Stilling til 1 Nov. og havde som Svar herpaa fra Trykkeriets Direktør modtaget en Skrivelse, hvorefter denne Intet havde at erindre herimod, forudsat at Faktoren i Tiden til Fratrædelsen paa alle Punkter fyldestgørende varetog sine Forretninger. Antaget, at der herved var givet ham et bindende Tilsagn om at beholde sin Stilling til 1 Nov., saafremt han overholdt det nævnte Vilkaar	172
En Dame var fra d. 15 Dec. 1916 engageret som Direktrice i A/S Modecentralen med maanedlig Lønning og med en Maanedes Opsigelse. Den 15 Febr. Kl. 6 Eftermiddag nægtedes der hende Udbetaling af Løn for den sidste Maaned. Antaget, at hun som Følge heraf var berettiget til uden Varsel at ophæve Tjenesteforholdet og kræve Løn for Tiden indtil 1 Maj 1917	216
En Elektriker, der af et Aktieselskab var antaget i en overordnet Stilling, tilkendtes der 3 Maaneders Gage, da han af Selskabets Direktør var bleven afskediget til øjeblikkelig Fratræden uden lovlig Grund. Antaget, at Virkningen af Afskedigelsen ikke kunde være bortfalden ved en samme Dag stedfunden Samtale, hvorunder Direktøren tilbød ham at blive i Tjenesten til den Tid, til hvilken han lovlig kunde være opsagt, hvad Elektrikeren afslog, medmindre han fik højere Løn end den hidtil vedtagne	280
Anset bevist, at en Husbond havde udvist en saadan voldelig Adfærd mod en Tjenestekar, at denne efter Tyendelov 10 Maj 1854 § 43 Nr. 1 som mishandlet havde været berettiget til — som sket — straks at forlade Tjenesten. Da Karlen imidlertid umiddelbart forinden uberettiget havde vægret sig ved at efterkomme en ham af Husbonden givne Ordre, og denne saaledes efter § 41 Nr. 5 havde haft Ret til at bortvise ham, afgjordes Sagen derhen, at der tilkendtes Karlen Løn til Fratrædelsen	684

Transport.

Statueret, at Sælgeren efter en Slutseddel angaaende Salg af klausul-behæftet Bindegarn havde været berettiget til overfor den, til hvem Køberen af Bindegarnet havde overdraget sin Ret ifølge Slutsedlen, at betinge Leveringen af, at Transporthaveren underskrev en Garantierklæring, der indeholdt større Krav i Retning af Sikkerhed overfor Klausulbrud end forlangt af den oprindelige Køber.....	81
---	----

Trusler.

En Tiltalt Krybskytte, der truede to Jagtbetjente, der nærmede sig ham, med at skyde dem, hvis de kom helt hen til ham, ikke anset	
--	--

Pag.

strafskyldig efter Strfl. § 210, da hans Forklaring om at have været bange for at faa Prygl af dem, ikke kunde forkastes. Derimod anset efter § 245 for gentagne Gange at have fremsat Trusel om at ville skyde alle en Godsejers Dyr, hvis han ikke fik Erstatning for en Hund, som han mente en Gang var bleven skudt i Godsets Skov....	10
--	----

Tyveri (frifindende Dom).

En Pige, der havde taget og brugt nogle Beklædningsgenstande, der tilhørte en Pige, med hvem hun tjente sammen, frifunden for Tyveri, da hendes Forklaring om, at hun mente at staa i et saadant Forhold til vedkommende Pige, at hun nok kunde benytte hendes Klædningsstykker, og at hun havde haft til Hensigt at tilbagelevere dem, ikke fandtes at kunne forkastes	334
En Tiltalt frifunden for Tiltalen for Tyveri, idet det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han troede, at det Værelse, hvorfra han og en Person, med hvem han var sammen, tog forskellige Genstande, var Personens, og at de Ting, som de tog, tilhørte denne	565

Tyveri (simpelt).

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle samt af et Par Skaffestøvler og et Par Blaalærreds Benklæder	14
En Tiltalt dømt for Tyveri af Duge, Lagner, Beklædningsgenstande m. m. fra Steder, hvor hun gik til Haande.....	73
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Æske med Possementmagerarbejde fra en Trækvogn..	99
Tvende Tiltalte dømte for Tyveri af Herreklæder og et Sengetæppe....	111
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Tyveri af 2 Tønder Olie fra en til en Fabriksbygning hørende Plads, der var omgivet af Plankeværk, samt af en Fustage med Glycerin og af Majs og Havre, og som havde gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til noget Kobber og Tin samt 2 Presenninger, anset efter Strfl. § 231 I og II samt i Medfør af Strfl. § 241 I efter dens § 238.....	117
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra en Jærnbanevogn af en Bøtte Margarine.....	130
En Tiltalt, der havde stjaalet en Mængde Cykler og til Brug ved Afhændelsen af en af dem udfærdiget et falsk Købebevis, dømt efter Strfl. § 232 og efter dens § 270, jfr. § 275.....	166
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Vogn og noget Seletøj.....	168
En Tiltalt dømt for en Mængde Cykletyverier.....	186
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af 2 Sække Koks	191
En Tiltalt dømt for Tyveri af Kakkellovnsdele, Ure, Asparges og Morgensko	240
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Jakkensæt, en Pengepumpe og en Cykle.....	302

	Pag.
En Tiltalt, der havde tilegnet sig en Odder, der sad fangen i en Saks bag ved en Indhegning, dømt efter Strfl. § 228.....	317
En Tiltalt dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande m. m.....	358
En Tiltalt dømt for en Række grove og simple Tyverier af Madvarer, Klæder og rede Penge samt for Forsøg paa Tyveri. Strfl. § 39 anvendt paa Tiltalte	368
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grundlag af en Medskyldigs Forklaring dømt som Medgerningsmand til Tyveriet af en Cykle	374
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Hest med Hovedstol og Line fra en Stald	378
En for Tyveri oftere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Sæt Tøj	395
En Tiltalt dømt for simple og grove Tyverier, hvorved han tilegnede sig Beklædningsgenstande, Penge, Ure, Smykker m. m.	398
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af et Ur med Kæde, der blev funden paa en Lyskasserist, hvor Tiltalte umiddelbart før sin Anholdelse havde staaet	409
En for Cykletyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle.....	414
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud og ved simpelt Tyveri at have stjaalet Beklædningsgenstande, en Jagtdoublet m. m. samt for at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til en Manchetskjorte og en Overfrakke.....	419
En Tiltalt, der paa sin Omflakken i Jylland havde begaaet en Mængde Tyverier af Cykler, Beklædningsgenstande m. m. samt Forsøg paa Tyveri, anset efter Strfl. § 232, jfr. tildels § 46.....	422
En Tiltalt, der bl. a. havde stjaalet 2 Overfrakker samt 10 Kr., dømt for simpelt Tyveri	438
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Høne, en Kobberkedel og et Faar, der stod i en Faarefold i en Lade	440
En Tiltalt, der havde tilegnet sig tre Stenhamre, der laa mellem en Landevej og et Hus, dømt for Tyveri med Forkastelse af hans Forklaring om, at han troede, at Hamrene var bortkastede som værdiløse Straf herfor idømt	492, 499
En Tiltalt dømt for Tyveri af Platinrør fra en Svovlsyrefabrik.....	526
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Projektiler fra militære Skydebaner	580
En for Tyveri tidligere straffet Kvinde dømt for simpelt Tyveri, idet hun, der opholdt sig sammen med en Mandsperson i en Beværtnings Gaard, tog op fra Jorden og gemte en Del sammenrullede Tikronesedler, om hvilke hun vidste, at de var faldne ud af Mandspersonens Portemonnæ.....	582
En Tiltalt, der var dømt betingelsesvis for Tyveri af en Cykle, og om hvem det derefter oplystes, at han forinden nævnte betingede Dom havde gjort sig skyldig i en Del andre Tyverier af Cykler og Beklædningsgenstande, dømt efter Strfl. §§ 228 og 229 IV, jfr. midler-	

	Pag.
tidig Straffelov Nr. 63 af 1 April 1911 § 22, 1 Stk., med en under Et bestemt Straf	583
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle	609
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af en Medskyldigs Forklaring dømt for Tyveri af en Cykle	613
Tvende Tiltalte, der havde tilegnet sig Hegnspæle, nedrammede i Marker, dømt efter Strfl. § 228	625
En Tiltalt, der sammen med en Maskinmester havde nydt en Del Drikkevarer og som derefter fik Maskinmesteren, der var bleven beruset, bragt til Sengs og, medens han sov, udtog Indholdet af hans Tegnebog, dømt for i tyvagtig Hensigt at have tilvendt sig Tegnebogens Indhold	633
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Cykler	694
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en Cykle	702
Tvende Tiltalte dømte for Tyveri af Kobbertraad fra et Bryghus, hvor den ene var ansat som Fyrbøder	716
En Tiltalt dømt for Tyveri af afskudte Geværprojektiler, som han gravede ud af Militærets Skydevolde, og af Kobbertraad og Bly fra en Fabrik, hvor han arbejdede	749
Tvende Tiltalte dømte for Tyveri fra en beruset Matros af Ur og Penge, som de dels tog ud af hans Tegnebog, dels fandt paa Gulvet, efter at han havde forladt den Stue, hvor de havde sviret sammen	749
En Tiltalt dømt for simpelt og groft Tyveri samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	761
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Kobberkedel og af noget Garn, en Lommekniv, Penge m. m.	763
En Tiltalt dømt for Tyveri af Knive, Gaffer m. m.	787
En Tiltalt dømt for Tyveri af noget Vasketøj, der hang til Tørring paa et Loft	827
En fra en Fangekoloni undvegen Forbedringshusfange mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Beklædningsgenstande	832
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Projektiler fra militære Skydebaner	838
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Rødgods fra et Skur	858
En Tiltalt dømt for Tyveri af Bjælker, Jærnvarer m. m.	860
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykle. Tiltalte, der under Fængselsopholdet led af en akut Sindssygdom, anset fuldt tilregnelig i Gerningens Øjeblik	863
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Sæk med Krølhaar	890
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Penge fra en Person, med hvem han spillede Kegler	907
En Tiltalt dømt for Tyveri af Flæsk	929

En for Tyveri tidligere straffet Kvinde mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af Sølvtoj fra en Kontorist, med hvem hun efter at være kommen i Selskab med ham paa Gaden fulgtes til hans Hjem.....	933
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Cykle.....	943

Tyveri (groft).

En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyverier fra Lofts- og Pulterkamre samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	45
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Tyveri af 2 Tønder Olie fra en til en Fabriksbygning hørende Plads, der var omgivet af Plankeværk, samt af en Fustage med Glycerin og af Majs og Havre, og som havde gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til noget Kobber og Tin samt 2 Presenninger, anset efter Strfl. § 231 I og II samt i Medfør af Strfl. § 241 I efter den § 238	117
En Tiltalt dømt for Tyveri paa Marken af en Hoppe	168
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af en Medskyldigs Forklaring dømt for indbrudsvis begaaede Tyverier fra Gasautomater og Forsøg herpaa	197
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Tyveri af en under Postvæsenets Varetægt værende Postsæk, der var under Postforsendelse og indeholdt en Del Franskbrød	237
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud at have stjaalet en Del Sølvtoj m. m.	267
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud at have stjaalet en Vinterfrakke	294
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for groft Tyveri	329
En Tiltalt, der havde oplukket Døren til et Loftsværelse, hvorfra han stjal Guld- og Sølvgenstande, med en Nøgle, han havde fundet i Nærheden, dømt for groft Tyveri	358
En Tiltalt dømt for grove Tyverier fra Materialschure og Sommerhuse, hvorfra han stjal Værktøj, Beklædningsgenstande, Fødevarer m. m.	361
En Tiltalt dømt for en Række grove og simple Tyverier af Madvarer, Klæder og rede Penge samt for Forsøg paa Tyveri. Strfl. § 39 anvendt paa Tiltalte	368
Tre Tiltalte dømte for Tyveri af Uld fra en Fabrik, hvortil de skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Kældervindue. Den ene af de Tiltalte tillige dømt for groft Tyveri af Metalgenstande	371
En Tiltalt dømt for simple og grove Tyverier hvorved han tilegnede sig Beklædningsgenstande, Penge, Ure, Smykker m. m.	398
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud at have stjaalet et Par Benklæder samt for Forsøg paa Indbrud	406
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud og ved simpelt Tyveri at have stjaalet Beklædningsgen-	

	Pag.
stande, en Jagtdublet m. m. samt for at have gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til en Manchetskjorte og en Overfrakke	419
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrudstyverier at have stjaalet nogle Tæpper, en Skinke m. m.	430
En Tiltalt dømt for Tyveri af en Kobberkedel	457
Straf idømt for groft Tyveri	478
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for groft Tyveri	519
En Tiltalt, der ved Indstigning gennem Vinduer skaffede sig Adgang til et Bageri og til en Smør- og Osteforretning og dér stjal Penge og Smørmærker, dømt for groft Tyveri	553
Tre Tiltalte, hvoraf den ene tidligere var straffet for Tyveri, mod deres Benægtelse dømte for Forsøg paa Indbrudstyveri	572
En Tiltalt, der var dømt betingelsesvis for Tyveri af en Cykel, og om hvem det derefter oplystes, at han forinden nævnte betingede Dom havde gjort sig skyldig i en Del andre Tyverier af Cykler og Beklædningsgenstande, dømt efter Strfl. §§ 228 og 229 IV, jfr. midlertidig Straffelov Nr. 63 af 1 April 1911 § 22, 1 Stk., med en under Et bestemt Straf	583
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for forskellige Indbrudstyverier, hvorved han havde stjaalet Ure, Beklædningsgenstande m. m.	587
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for fuldbyrdet groft Tyveri, idet han ved Indbrud i et Pulterkammer stjal nogle Klædningsstykker, som han sammenbandt men lod ligge, da han blev overrasket	591
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri, hvorved der blev stjaalet Beklædningsgenstande og en Kuffert	627
En Tiltalt dømt som Medgerningsmand til et Indbrud i en Bank	644
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Indbrud i en Butik	644
En Tiltalt, der vidende om, at en Medskyldig vilde begaa Indbrudstyveri, sammen med denne begav sig til Gerningsstedet og flere Gange blev placeret som Vagtpost men derefter forlod Stedet, inden den Medskyldige havde fuldført Forehavendet, dømt i Medfør af § 54, 2 Stk., sidste Led, efter § 229, 4 Stk., jfr. § 48	697
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af en Medskyldigs Forklaring dømt for Indbrudstyveri	708
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse navnlig paa Grund af Ligheden mellem Tiltaltes Haandskrift og Skriften i et til Bestjaalne i Forbindelse med Tyveriet sendt Brev, dømt for Indbrudstyveri	712
En Tiltalt dømt for en Række Indbrudstyverier	727
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for som Medgerningsmand at have deltaget i Udførelsen af et Indbrudstyveri fra en Forretning, hvorved der blev stjaalet Spirituosa og en Spegepølse	731

	Pag.
Tvende for Tyveri tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse dømte for Indbrud i en Beværtning, hvorved der blev stjalet Penge fra en Gasautomat, Drikkevarer, Cigarer og en Overfrakke	752
En Tiltalt, der indbrudsvis havde frastjalet en Frugthandler 2 Obligationer og falskeligt havde skrevet Bestjaalnes Navn under en paa den ene Obligation skreven Transportpaategning samt paa et Købebevis anset efter Strfl. § 230, 2 Stk., og § 268	756
En Tiltalt dømt for simpelt og groft Tyveri samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	761
En Tiltalt, der i tyvagtig Hensigt havde opdirket Døren til et W. C.-Rum og forsøgt at stjæle det derværende Blyrør, dømt efter Strfl. § 229, 4 Stk., jfr. § 46	817
En Forbedringshusfange idømt Tillægsstraf for et Indbrudstyveri, hvorved der blev stjalet Beklædningsgenstande m. m.	823
En Tiltalt dømt for Indbrudstyverier fra Pulterkamre	835
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for Indbrudstyveri, hvorved han stjal en Nøgle, samt for Forsøg paa Indbrudstyveri	866
En Tiltalt dømt for Forsøg paa ved Indbrud at stjæle en Cykel	868
En for Tyveri tidligere straffet Person mod sin Benægtelse dømt for ved Indbrud at have stjalet en Damekaabe.....	877
Tvende Tiltalte, der var stegne over et Hegn, som omgav et Svinelagteris Plads, og efter at være kravlet op paa en ved Slagteribygningen anbragt Lossebro var gaaet gennem en uafloaset Dør ind paa Slagteriets Loft, hvorfra de gennem et i Gulvet værende Hul, der var dækket med en Dør, var kravlet ned i et Rum i Slagteriet, hvor de stjal Fødevarer, dømt efter Strfl. § 224, 4 Stk.	906
En Tiltalt, der for at begaa Tyveri hos en Gaardejer sneg sig om Aftenen op paa hans Loft over Kostalden og efter at have ventet der til Kl. ca. 2½ om Natten begav sig op paa Loftet over Stuehuset, hvortil Adgangen var uhindret, og tilvendte sig 2 Poser Uld og et Stykke Flæsk, dømt for groft Tyveri	929
En Tiltalt dømt som Medgerningsmand til et Indbrudstyveri, hvorved der blev stjalet Silke, Uldgarn, Vin, Cigarer m. m.	943

Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt	35. 427
----------------------------------	---------

Udeblivelsesdomme.....	75, 116, 117, 157, 202, 203, 286, 316, 436, 483,
	506, 619, 661, 697, 802,
— med mødende ubeneficeret Indstævnt	76, 270,
	435, 507, 769

Udførselsforbud.

En Tiltalt, der havde solgt Sæbe til en Forretning, uagtet han var paa det Rene med, at en stor Del af den solgte Sæbe udførtes til Tyskland, anset efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 260
--

	Pag.
af 29 Oktober s. A. og Lov Nr. 26 af 15 Februar 1915 samt Bekendtgørelse af 29 Oktober 1915	296
Tvende Tiltalte, der havde gjort sig skyldig i ulovlig Udførsel af Pakremme, anset for Overtrædelse af Justitsmin. Bekendtg. Nr. 97 af 26 Marts 1915 efter Lov af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov af 5 Februar 1915 og Lov af 29 Oktober 1914	311
En Tiltalt dømt for ulovlig Udførsel af Heste efter § 2 i Lov af 6 August 1914, jfr. Lov af 5 Februar 1915 og Justitsmin. Bekendtgørelse af 23 Novbr. 1914	318
En Tiltalt, der fra December 1917 til August 1918 havde udført møntet Guld til et Beløb af 105.870 Kr. til Sverrig, anset efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 og Bekendtgørelse Nr. 160 af 6 August 1914. Udtalt, at Undtagelsesbestemmelsen i Bekendtgørelse Nr. 472 af 3 Oktober 1917 ikke kunde komme Tiltalte til Gode	586
En Tiltalt, der fra November 1917 til Begyndelsen af August 1918 havde udført møntet Guld til et Beløb af 39,330 Kr. til Sverrig, anset efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 og Bekendtgørelse Nr. 160 af 6 August 1914. Udtalt, at Undtagelsesbestemmelsen i Bekendtgørelse Nr. 472 af 3 Oktober 1917 ikke kom Tiltalte til Gode	616
Tvende Tiltalte, der havde uds muglet forskellige udførselsforbudte Varer, dømte efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 260 af 29 Oktober s. A. og Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 samt Bekendtgørelse Nr. 283 af 29 Oktober 1915, Nr. 67 af 17 Marts 1916, Nr. 261 af 26 August s. A. og Nr. 579 af 24 November 1917	637

Umyndige.

En hos en Pianofabrik tidligere ansat Agent havde til en Mindreaarig solgt et Flygel, som Agenten havde skaffet sig udleveret fra Fabrikken ved Aflevering af en falsk Kontrakt. Statueret, at Flygelet vedblivende var Fabrikens Ejendom. Angaaende Spørgsmaalet, om der ved det af Fabrikken mod den Mindreaarige for at faa Flygelet tilbage rejste Søgemaal burde have været beskikket en Kurator for den Mindreaarige, udtalt, at der, efter hvad der forelaa om hans Erhvervelse af Flygelet, maatte gaas ud fra, at han stod i et saadant Raadighedsforhold til Flygelet, at han kunde sagsøges til Udlevering af dette, uden at Medoptræden af en for ham beskikket Kurator var fornøden	380
--	-----

Underholdsbidrag.

En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af Barnemoderens Ed 71, 157,	744
En Paternitetssag hjemvist ex officio til Indhentning af nye Oplysninger	138
En Paternitetssags Udfald gjort afhængigt af den indstævnte Mands Ed 455, 616,	824
En Mand dømt til at betale Underholdsbidrag til det af en gift Kvinde fødte Barn, da han havde erkendt at have haft Samleje med hende	

	Pag.
paa Avlingstiden, og da det maatte anses for udelukket at Barnet kunde være avlet i hendes Ægteskab	747
Unødig Trætte	76, 270, 435, 507, 661, 691, 769, 925
 Vandløb.	
Antaget, at nogle af tvende Tiltalte i et offentligt Vandløb anbragte Pæle var saadanne Indretninger, som Lov Nr. 63 af 28 Maj 1880 § 32; 1ste Punkt, omhandler, hvorfor de Tiltalte blev anset efter nævnte Lovs § 33, 1 Stk. Udtalt, at Lovens § 33, 2 Stk., maatte forstaaes som kun havende saadanne Indretninger for Øje, der allerede forefandtes, den Gang Loven traadte i Kraft	690
 Varetægtsfængsel.	
Betingelserne for at tilkende en fhv. Lærer, der som sigtet for falsk Stempelkassation havde været arresteret i 10 Dage, Erstatning ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke anset at være tilstede.....	1
Anset beføjet, at der var indledet Undersøgelse mod en Mand, der havde holdt en ret ophidsende Tale paa et Møde, der afholdtes af »Foreningen for konsekvente Antimilitarister« og under Undersøgelsen at holde ham fængslet som sigtet for Overtrædelse af Straffelovens §§ 85 og .86, hvorfor hans Paastand om at faa Fængslingskendelsen underkendt og sig tilkendt Erstatning hos det Offentlige i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel ikke kunde tages til Følge	171
Tvende Arresteranters Paastande om Ophævelse af de over dem afsagte Fængslingskendelser ikke taget til Følge	266
Ved Fastsættelsen af Erstatningen for uforskyldt Varetægtsfængsel taget Hensyn til det Tab, der for den Paagældende var opstaaet ved en Lungeaffektion, som han havde paadraget sig under Arrestopholdet og som mulig stod i Forbindelse med, at hans sædvanlige Underbeklædning, en Uldtrøje, var bleven unddraget ham i Arresten	403
En Paastand om Ophævelse af en Fængslingskendelse forkastet	600
Skønt der maatte gaas ud fra, at en Appellant af en Fængslingskendelse ikke havde gjort sig skyldig i et strafbart Forhold med Hensyn til noget Metal, for hvilket Forhold han sigtedes ved sin Anholdelse, havde det dog efter Alt, hvad der iøvrigt forelaa, været beføjet saavel at indlede Undersøgelse mod ham som under denne at holde ham fængslet, hvorfor hans Paastand om, at Kendelsen og Fængslings Opretholdelse erklæredes ulovmedholdelige, og at der tilkendtes ham Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, ikke kunde tages til Følge	618
En Paastand om Ophævelse af en Fængslingskendelse ikke taget til Følge	715

Veksler.

- Efter at to Personer i en Aarrække havde dreyet Forretning i Fællesskab, ophævedes Fællesskabet ved en skriftlig Overenskomst. Antaget, at en Veksler, som den ene i det Øjemed at rejse Penge til Drift af den fælles Forretning havde trukket paa den Anden, hvorefter den var endosseret til en Tredjemand, af denne overdragen til en Bank og endelig indfriet af Udstederen, ikke var tagen i Betragtning ved den ved Overenskomsten truene Afgørelse af Parternes Mellemværende, samt at den med Indfrielsen forbundne Udgift maatte paa-hvile Parterne med Halvdelen hver 37
- Et Vekslerkrav nægtet som Følge af, at Paabudet i Veksellovens § 43 om, at en domicilieret Veksler skal protesteres de non solutione overfor Domiciliaten, ikke var iagttaget. Ligeledes nægtet et Berigelseskrav efter Veksellovens § 93 356

Vidner.

- En i Stockholm bosat Mand blev den 1 September 1917 bekendt med nogle mod ham af en herboende Mand fremsatte Sigtelser. Han besluttede i den Anledning straks at rejse til København, men kom paa Grund af Vanskeligheder med at faa Sovevognsbillet først afsted den 12 September. Dagen efter Ankomsten gik han til sin Sagsfører, der efter forgæves at have forsøgt en mindelig Ordning, udtog Klage den 18 September. Antaget, at Klageren ikke havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse hvorved hans Adgang til Vidneførsel i Henhold til D. L. 1—13—21 kunde være forspildt 185

Vindikation.

- En hos en Pianofabrik tidligere ansat Agent havde til en Mindreaarig solgt et Flygel, som Agenten havde skaffet sig udleveret fra Fabriken ved Aflevering af en falsk Kontrakt. Statueret, at Flygelet vedblivende var Fabrikens Ejendom. Angaaende Spørgsmaalet, om der ved det af Fabriken mod den Mindreaarige for at faa Flygelet tilbage rejste Søgmaal burde have været beskikket en Kurator for den Mindreaarige, udtalt, at der, efter hvad der forelaa om hans Erhvervelse af Flygelet, maatte gaas ud fra, at han stod i et saadant Raadighedsforhold til Flygelet, at han kunde sagsøges til Udlevering af dette, uden at Medoptræden af en for ham beskikket Kurator var for-nøden 380
- En Pianofabrik kendt berettiget til at kræve tilbage fra en Mand et Piano, som svingagtigt var blevet fravendt Fabriken og som derefter gennem en Dame var bleven solgt til Manden 402

Vold (§ 203).

- En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i en Mængde Cykletyverier, og som, da en Politibetjent kom til ham i hans Hjem for at anholde ham, for at se Lejlighed til at undslippe overfaldt Betjenten ved at slaa ham med et Strygejærn og en Stol, dømt efter Strfl. § 100, § 203 og § 231 I 186

En tiltalt Tjenestekarl, der ved Spark og Slag øvede Vold mod sin Husbond, og som hævede mod Husbondens Villie nogle denne tilkom- mende Mejeripenge, og derefter optraadte truende og voldsomt over- for Husbonden for at tvinge denne til at overlade ham Pengene, samt, da Husbonden nægtede dette, løb sin Vej medtagende Pengene, anset efter Strfl. §§ 203, 245 og 253	672
---	-----

(Midlertidig Straffelovs § 1).

En Gaardejer, der overfaldt en anden Gaardejer, som med Rette havde vægrat sig ved at vedstaa en Byttehandel om Heste, anset efter midlertidig Straffelovs § 1, 2 Stk.	104
Tvende Tiltalte, der i en Kro overfaldt en Snedker, hvem de var vrede paa, fordi han den foregaaende Dag paa deres Bopæl havde krævet nogle Penge, som de skyldte ham, anset efter midlertidig Straffe- lovs § 1, 2 Stk.	263
En Tiltalt, der uden nogen rimelig Grund med knyttet Haand tilføjede en Mand Slag i Ansigtet, anset efter midlertidig Straffelovs § 1, 2 Stk.	366
En tiltalt Krybskytte, der havde udøvet Vold mod to Jagtbetjente, dømt efter midlertidig Straffelovs § 1, 2 Stk.	469
En tidligere efter Straffelovens § 203 straffet Tiltalt, der paa Gaden havde overfaldet en sagesløs Person og med en Flaske tilføjede ham et Slag i Ansigtet, saa der fremkom et stærkt blødende Saar, anset efter Strfl. § 203, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1, 2 Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder	669

Voldtægt, se Sædeligheden.

Voldgift.

I en Slutteddel mellem et Aktieselskab og et Firma angaaende Levering af et Parti Gran og Fyr var det vedtaget, at alle Tvistigheder mel- lem Parterne skulde afgøres ved Voldgift med endelig og forbin- dende Virkning for Parterne i enhver Henseende. I Henhold til denne Bestemmelse blev der afsagt en Voldgiftskendelse i Anledning af Misligholdelse af Sluttedlen. Da det nu i Sluttedlen yderligere gyl- digt var vedtaget, at hvis en af Parterne undlod at efterkomme en afsagt Voldgiftskendelse, skulde Sagen endeligt og inappellabelt af- gøres ved Sø- og Handelsretten, og da Aktieselskabet, der havde undladt at efterkomme Voldgiftskendelsen, ved Sø- og Handelsretten, hvor Selskabet ikke gav Møde, var dømt, afvistes Sagen fra Højesteret	894
---	-----

Ærefornærmelser.

To Læger, der i »Ugeskrift for Læger« havde angrebet en Bandagist, frifundne, da de efter det Oplyste ikke havde savnet Føje til at ka- rakterisere den Paagældende og hans Virksomhed som sket	223
Den af en fhv. Landstingsmand om en Mand, der havde med den inter- nationale Sammenslutning »Potentia« at gøre, fremsatte Udtalelse, at	

	Pag.
han i »Potentia«-Sagen var optraadt som en Svindler, mortificeret, da det ikke kunde anses godtgjort, at han i de »Potentia« vedrørende Forhold havde gjort sig skyldig i en Handlemaade, der kunde betegnes som Svindel	287
En Grosserer dømt efter Strfl. §§ 215 og 217 for Ærefornærmelser i et Indlæg fremlagt i en Retssag mellem Grossereren og hans tidligere Værkmester	382
En Redaktør anset efter Strfl. §§ 216 og 217 med en Bøde paa 1000 Kr. for nogle i en Artikel i hans Blad indeholdte fornærmelige Udladelser mod en Fyrskibsstyrmand	815

Rettelser.

- S. 152, L. 23 f. n., 4 Maj 1918, læs 11 Maj 1917.
S. 191, L. 7. f. n. Juli, læs Juni.
S. 266, L. 3 f. o. »Def.« udgaar.
S. 270, L. 17 f. n. efter Finkelstein tilføjes (Ingen), L. 15 efter Malmø tilføjes (Martensen-Larsen).
S. 258, L. 1 f. o. denne, læs den.
S. 247, L. 20 f. o. 18 c, læs 18 e.
S. 457, L. 12 f. n. Højesteretsdomme, læs Krigsretsdomme.
S. 725, L. 6 f. o. Asmussen, læs I. Kondrup, L. 7 f. o. I. Kondrup, læs Asmussen.
S. 813, L. 6 f. n. Pedersen, læs Petersen.
-

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Fredag den 8 Marts.

Nr. 129. Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne
(Møldrup efter Ordre)

mod

fhv. Lærer Jens Jensen Juul (Hansen efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Februar 1917: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, fhv. Lærer Jens Jensen Juul, hos Statskassen 200 Kr. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Dahl og Heise, førstnævnte i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 80 Kr. og sidstnævnte i Salær 40 Kr. samt Overretssagfører Warberg og Sagfører H. Mortensen i Salærer hver 20 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger kan Betingelserne for at tilkende Kontraappellanten Erstatning ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke anses at være til Stede. Hovedappellanten vil derfor overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for Kontraappellantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Kontraappellanten, fhv. Lærer Jens Jensen Juul, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 2

Kroner. De ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og det Overretssagfører Dahl ved Dommen som Godtgørelse for Udlæg til lagte Beløb samt Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen, 120 Kroner tilhver, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende i Henhold til § 3, 2det Stykke, i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel af 5 April 1888 umiddelbart ved Overretten mod Indstævnte, Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne, anlagte Sag har Citanten, fhv. Lærer Jens Jensen Juul af Tørring, — der under en ved Tyrsting-Vrads Herreders Politiret indledet Undersøgelse, hvorunder han var sigtet for falsk Stempelkassation, har siddet arresteret fra den 17 August 1915 til den 27 s. M., da han atter løslodes, hvorpaa Forhørene fortsattes, uden at Sagen mod ham derefter forfulgtes til Dom — efter Stævning af 17 November s. A. paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige en Erstatning af 1000 Kr. eller et ved Rettens Skøn fastsat Beløb for den Lidelse, den Tort og det Tab, der er tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen, idet han har gjort gældende, at han er uskyldig i det ham paasigtede Forhold. Indstævnte har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale.

Ifølge Sagens Oplysninger fandtes et ved ovennævnte Herreders ordinære Ret den 13 Januar 1915 tinglæst Skøde fra Gaardejer N. Chr. Sørensen Høy af Stougaard til Lokomotivfører Peder Chr. Jørgensen af Tørring paa Matr. Nr. 9 cg og 9 ch af Stougaard forsynet med fire Stempelmærker, der efter deres Udvisende var kasserede af Sognefoged C. Møller den 24 Oktober 1914, medens Skødet angav sig at være udstedt den 19 September s. A. Da det formodedes, at den nysnævnte Dato for Kassationen var en Fejlskrift for den 24 September s. A., saa at Mærkerne i Virkeligheden var bleven kasseret indenfor den i Stempelloven foreskrevne Frist, skete der den 16 April 1915 fra Herredskontoret en Forespørgsel i den nævnte Retning til den da afskedigede Sognefoged Møller, der den 29 s. M. erklærede, at det ikke var ham, som havde foretaget Kassationen, og fremsatte Ønske om at faa Sagen undersøgt, hvorfor der blev indledet Undersøgelse først mod Sælgeren og derefter paa Foranledning af Aarhus Amt mod Citanten.

Ved denne Undersøgelse er det oplyst, at Citanten tidligere med Sognefoged Møllers Samtykke har kasseret Stempelmærker med dennes Navn, men at saadant Samtykke ikke foreligger i nærværende Tilfælde. Heller ikke afgiver det Oplyste nogen Støtte for, at der fra nogen anden Side er sket nogen Opfordring til Citanten om at foretage Kassationen, eller at han til noget Tidspunkt har været i Besiddelse af Skødet selv, som han efter sin til Forhøret afgivne Forklaring først vil have set i April Maaned 1915. Efter det Oplyste maa det endvidere antages, at det omspurgte Skøde samme Dag, da det underskrevs, blev forsynet med Stempelmærker, som Sagfører C. Heiden af Brædstrup, der havde

konciperet Skødet, og paa hvis Kontor det underskrevs, klæbede paa, men uden at kassere dem, og at det derefter blev i Sælgerens Besiddelse, indtil Køberen den 24 September 1914 fik det udleveret og straks overgav det til Vurderingsformand for Tyrsting Herreds Skyldkreds, nu afdøde Jens Malund, der som Vurderingsmand i Husmandskreditforeningen skulde ordne et af Køberen i denne Institution attraaet Laan. Efter Sagfører Heidens til Forhørsprotokollen afgivne Forklaring var Køberen en Gang i Oktober Maaned kommet til ham med Skødet i Anledning af, at nogle det solgte paahvilende Hæftelser ikke var relaxerede, og han tror at mindes, at Skødet da havde Forevisningspaategning fra Amtstuen, og at Stempelmærkerne ikke var kasserede; der blev ved denne sidste Lejlighed af ham udarbejdet et nyt Skødeudkast, som skulde have været underskrevet baade af Køber og Sælger; men saadan Underskrift fandt aldrig Sted. Iøvrigt er det ikke lykkedes nærmere at fastslaa det Tidspunkt, indenfor hvilket Kassationen maa være foretaget.

Politiassistent Hauerbach i Aarhus har paa Grundlag af ham forelagte Skriftprøver afgivet en i Egenskab af Skriftexpert til Brug for Forhøret udarbejdet Erklæring over, hvorvidt den skete Kassation maa antages at hidrøre fra Citanten, og i denne Erklæring udtaler Politiasistenten, at han ikke tager i Betænkning at paastaa, at det er Citanten, som har foretaget Kassationen saavel hvad angaar Dato som Navn og Stilling. Under Sagens Behandling her for Retten har Citanten indhentet en yderligere Erklæring fra Skriftekspert Johannes Marer, der paa Grundlag af det ham forelagte Materiale som sin Overbevisning udtaler, at Dato og Ordet Sognefoged er skrevet af Citanten, medens han, hvad selve Navnet angaar, betragter det som tvivlsomt, om Citanten har skrevet det, og nærmest er tilbøjelig til ikke at tro, at det er Tilfældet.

Efter hvad der saaledes er fremkommet, findes der at maatte gaas ud fra, at Citanten er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, i Anledning af hvilken han har været fængslet, og der vil derfor i Medfør af Lov af 5 April 1888 § 1 være at tilkende ham en Erstatning for den ham overgaaede Frihedsberøvelse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr., og som bliver at udrede af Statskassen.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere her for Retten i Salærer hver 40 Kr. og Førstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 80 Kr. samt Overretssagfører Warberg af Brædstrup og Sagfører H. Mortensen i Horsens, der har varetaget Parternes Tarv under et Tingsvidne, i Salærer hver 20 Kr., hvilke Beløb vil være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse har været forsvarlig, og under Sagen ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Mandag den 11 Marts.

Nr. 41. Fhv. Godsejer **H. Bech** (Asmussen)

mod

Godsejer **J. Helletoft Skaftø** (I. Kondrup)

betræffende Erstatning for en ulovlig foretagen Arrestforretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 December 1916: Indstævnte, fhv. Godsejer H. Bech, bør til Citanten, Godsejer J. Helletoft Skaftø af Krageskov pr. Nakskov, betale 11,446 Kr. 97 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 28 September 1915, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten, fhv. Godsejer H. Bech, og Kontraappellanten, Godsejer J. Helletoft Skaftø, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: I Juli 1911 solgte Indstævnte, fhv. Godsejer H. Bech, den ham tilhørende Ejendom, »Fovsletgaard« ved Kolding, til Citanten, Godsejer J. Helletoft Skaftø af Krageskov pr. Nakskov, for 320,000 Kr., der berigtigedes ved, at Citanten overtog den i Ejendommen indestaaende 1ste Prioritet til Vest- og Sønderjyske Kreditforening paa oprindelig 220,000 Kr., kontant udbetalte 45,000 Kr. samt til Indstævnte for Resten: 55,000 Kr., udstedte en 5 pCt. rentebærende Obligation med oprykkende Prioritet i Ejendommen næsteften 220,000 Kr. I Obligationen var det bl. a. bestemt, at Kapitalen, uanset den i samme vedtagne Uopsigelighed til December Termin 1921, af Kreditor straks kunde fordres skadesløst udbetalt i Tilfælde af, at Debitor paadrog Pantet Restancer af Skatter eller Afgifter eller af Afdrag eller Renter til nogen Prioritetshaver. Ved Rekvisition af 13 Juli 1912 til Fogden i Kolding Herred begærede Indstævnte under Anbringende af, at bemeldte Obligation var forfalden paa Grund af, at Debitor havde paadraget Ejendommen Restancer af Amtstueskatter og

ikke heller havde betalt Ydelsen pr. 11 Juni Termin s. A. af 1ste Prioritet, Arrest foretaget i Ejendommen.

I Henhold til denne Begæring blev der samme Dag af Fogden til Sikkerhed for Fordringen med Renter m. v. dekretet Arrest i den omtalte Ejendom med Tilbehør, endvidere i Avl, Afgrøde samt nærmere specificeret Besætning og Inventarium. Rekvirenten samtykkede dog i, at Mejeripenge og Provenuet af 4 Svin maatte hæves af Rekvisitus paa Betingelse af, at Pengene anvendtes til Gaardens Drift.

Under 18 Juli 1912 inkamnerede Indstævnte ved Kolding Herreds Ret Forfølgningssag til Arrestens Justifikation og nedlagde derunder Paastand om, at Citanten tilpligtedes at betale Obligationens Paalydende m. m.

Ved bemeldte Herreds Dom af 18 September 1913 blev Citanten dømt til at betale Obligationen med Renter, medens Arresten — der den 2 December 1912 paa Citantens Begæring blev relaxeret af Fogden i bemeldte Herred, efter at Citanten til Sikkerhed havde deponeret 60,000 Kroner i Kreditforeningsobligationer à 4½ pCt. p. a. — erklæredes for ulovlig gjort som værende foretaget i Gods, hvori Pantesikkerhed i Forvejen havde.

Denne Dom blev af Indstævnte appelleret og derefter af Citanten kontraappelleret til den kgl. Landsoverret i Viborg, ved hvis den 27 Juli 1914 afsagte Dom Citanten frifandtes, idet det statueredes, at Obligationen ikke efter det Foreliggende kunde anses for forfalden, hvorhos Sagens Omkostninger i begge Instanser ophævedes.

Indstævnte appellerede denne Dom til Højesteret, ved hvis den 26 Maj 1915 afsagte Dom Citanten tilpligtedes at betale Obligationens Paalydende med Renter i nærmere bestemt Udstrækning, idet Obligationen ansaas for forfalden til Udbetaling som Følge af, at Citanten havde paadraget Pantet Skatterestancer og Restance med Hensyn til Ydelsen til Kreditforeningen for Juni Termin 1912. Det hedder derhos i Dommen:

»Derimod findes Appellanten, der efter det Foreliggende ikke har haft tilstrækkelig Grund til at gaa ud fra, at hans Panteret i Ejendommen med Tilbehør ikke længere gav fuld betryggende Sikkerhed for hans Fordring, at have manglet Føje til ved den nævnte Arrestforretning at søge yderligere Sikkerhed ved Arrest dels i selve den pantsatte Ejendom, dels i hvert enkelt Stykke af den paa Ejendommen værende og med denne pantsatte Besætning og Inventar. Idet Arresten, som iøvrigt den 2 December s. A. blev hævet mod Sikkerhedsstillelse, saaledes ikke kan anses lovligt gjort, og idet der som Følge heraf ikke kan tilkendes Appellanten Arrestomkostninger, maa det forsaavidt have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, og den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser billiges, vil derfor i disse Henseender være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.«

Under nærværende Sag har nu Citanten, der den 22 Juli 1912 — med Forbehold i Henseende til Respektering af Arresten — solgte Fovsletgaard til en Trediemand for 340,000 Kroner, der berigtigedes ved, at Køberen overtog Pantegælden til Kreditforeningen og til Indstævnte

samt kontant betalte 65,000 Kroner, anbragt, at der ved Foretagelsen af den ved Højesteretsdommen som ulovlig kendte Arrestforretning er tilføjet ham et Tab af 108,970 Kroner 28 Øre.

Dette Tab opgør Citanten nærmere saaledes:

1) Procesomkostninger, som den ulovlige Arrestforretning har nødvendiggjort	1,523 Kr. 31 Øre
2) Vederlag for ham overgaaet Tort og Kreditspilde	20,000 — 00 —
3) Direkte Tab, lidt ved, at Citanten efter sit Anbringende over Hals og Hoved blev tvunget til at sælge sin Ejendom	80,000 — 00 —
4) Omkostninger ved at fremskaffe den ovennævnte Sikkerhedsstillelse for at faa Arresten relaxeret	7,446 — 97 —
Ialt	<u>108,970 Kr. 28 Øre</u>

Dette Tab paastaar Citanten Indstævnte tilpligtet at godtgøre ham med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 28 September 1915, hvorhos han paastaar sig tilkendt Sagens Omkostninger skadesløst hos Indstævnte.

Indstævnte har paastaaet sig frifundet med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, idet han derhos har nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Foreløbig bemærkes, at en af Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag begært Anstand i 3 Uger til Vidneførsel ikke imod den af Citanten nedlagte Protest vil kunne bevilges.

Med Hensyn til de enkelte Poster bemærkes:

ad Post 1.

Indstævnte protesterer imod at betale noget Beløb under denne Post, der er nærmere specificeret af Citanten, under Henviſning til, at ifølge Højesteretsdommen samtlige Omkostninger i alle Instanser vedrørende Forfølgningssagen, derunder ogsaa den af Citanten instituerede Kontraappel for Overretten, er ophævet.

Da der maa gives Indstævnte Medhold i denne Betragtning, kan der ikke tilkendes Citanten noget Beløb under heromhandlede Post.

ad Post 2.

Indstævnte bestrider, at der ved Arrestens Foretagelse er tilføjet Citanten nogen Tort eller Kreditspilde, endsige en Skade paa 20,000 Kr. Subsidiært hævder Indstævnte, at der højst kunde være Tale om en Erstatning herfor af 2000 Kroner.

Indstævnte henviser herved til, at Citanten paa Arrestens Foretagelsestid havde paadraget sig en Købmandsgæld paa over 8000 Kroner i den Tid, han havde haft Fovsletgaard, og at Citanten ifølge en fremlagt Skrivelse af 22 April 1912 anmodede en Kreditor om Henstand til Juni Termin s. A. med Betalingen af en Gæld paa 800 Kroner.

Da Indstævnte imidlertid ikke ved det saaledes Anførte og det iøvrigt af ham Anbragte har godtgjort, at der ikke kan anses tilføjet Citanten nogen Tort eller Kreditspilde ved Foretagelsen af den ulovlige Arrestforretning, maa Indstævnte i Medfør af D. L. 1—21—21 være

pligtig at yde Citanten en Erstatning for ham tilføjet Tort og Kredit-spilde, hvilken Erstatning findes at kunne fastsættes til 4000 Kr.

ad Post 3.

Citanten gør gældende, at det ved Arrestens Foretagelse blev umuliggjort for ham at fortsætte Driften af Gaarden og at opnaa den fornødne Kredit til Indfrielsen af Indstævntes Obligation, hvorfor han saa sig nødsaget til snarest at faa Ejendommen solgt underhaanden.

Som Støtte for, at der ved det efter hans Anbringende saaledes fremtvungne Salg af Ejendommen til en Trediemand for 340,000 Kroner er tilføjet ham et Tab paa 80,000 Kroner, henviser Citanten til, at Ejendommen under 15 April 1914 af vest- og sønderjyske Kreditforenings Taksationsmænd til Laaneefterretning er vurderet endog til 528,000 Kroner, samt at den nuværende Ejer af Fovsletgaard ifølge en Erklæring af 16 Juli 1915 har ansat Gaardens Handelsværdi »i Øjeblikket« til ca. 420,000 Kr., til hvilken Ansættelse Citanten har henholdt sig ved Erstatningens Beregning.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at der ikke kan tillægges disse Værdiansættelser nogen Betydning i heromspurgte Henseende, allerede fordi de refererer sig til Tidspunkter, der ligger flere Aar efter det af Citanten foretagne Salg.

Det maatte nu under alle Omstændigheder for Opnaaelsen af nogen Erstatning paahvile Citanten at godtgøre — hvad han ikke har — at der efter Værdiforholdene paa Salgets Tid er tilføjet ham Tab ved Ejendommens Salg til 340,000 Kr., en Købesum, der var 20,000 Kr. højere end den, som han et Aars Tid forinden havde givet for Gaarden.

Der kan herefter ikke tilkendes Citanten nogen Erstatning under denne Post.

ad Post 4.

Citanten har nærmere herom anført, at han for at opnaa Arrestens Relaksation gennem den Trediemand, til hvem han havde solgt Gaarden, opnaaede at fremskaffe et Depositum paa 60,000 Kr., som blev stillet af Lollands Handels- og Landbrugsbank i Nakskov i Kreditforeningsobligationer, og at Postens Beløb: 7446 Kroner 97 Øre, efter Bankens Opgørelse udgør dels Kurstab paa de deponerede Obligationer, der tilbageleveredes Banken, efter at Højesteretsdommen var falden, dels skyldige Renter.

Indstævnte benægter at være pligtig at refundere Citanten dette Tab helt eller delvist, allerede fordi Citanten ganske kunde have undgaaet dette Tab, saafremt han — hvad han var pligtig til — forinden Arrestens Foretagelse havde betalt sin da forfaldne Gæld til ham.

Vel maa der gives Indstævnte Medhold i dette sidste, men da Indstævnte dog, som af Højesteret statueret, ikke var berettiget til i Anledning af denne Undladelse at lade Arresten foretage, findes Indstævnte efter alt Foreliggende at være pligtig til at betale denne Post efter Omstændighederne med dens fulde Beløb af 7446 Kr. 97 Øre.

Herefter vil Indstævnte have at betale Citanten 11,446 Kr. 97 Øre med Renter deraf som af Citanten paastaet.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Nr. 152. Højesteretssagfører Aagesen
 mod
Jens Hansen Jensen (Def. I. Kondrup),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Struer Købstads og Hjerme-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 21 Juli 1917: Tiltalte Jens Hansen Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bruun, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Dircks, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1917: Tiltalte Jens Hansen Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Følge de efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at Købmand Schou har lidt i alt Fald noget Tab ved Tiltaltes i Dommen omtalte Dispositioner. Med denne Bemærkning og iøvrigt i det Væsenlige i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, forsaavidt denne efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Hansen Jensen til Højesteretssagførerne Aagesen og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Struer Købstad og Hjerme-Ginding Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Jens Hansen Jensen, der er født den 22 Juni 1891, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Ved en den 2 Marts d. A. afsagt Dom blev Tiltalte tilpligtet at betale Købmand Schou i Holstebro 1804 Kr., for hvilket Beløb med Omkostninger denne den 7 s. M. lod foretage en Arrestforretning. Tiltalte indgik derefter paa en Ordning med Schou, ifølge hvilken han ved en den 17 Marts d. A. udstedt, den 23 s. M. tinglæst Panteobligation gav Schou 2den Prioritets Panteret næstefter en Kreditforeningsskuld paa 6400 Kr. for Obligationens Paalydende, 2000 Kr., i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 12 c, i den nordvestlige Del af Meirup tilligemed

dennes Besætning, hvoraf i Panteobligationen var fremhævet 2 sort-brogede Køer, 1 blaa Ko, 3 Kalve og en rød Hest, samt i Ejendommens Inventar og Avlsredskaber, hvorimellem var fremhævet en Arbejdsvogn og 1 Jumble. Herredsfuldmægtig Rendal i Holstebro, af hvem Tiltalte havde købt den paa Ejendommen værende Hest paa det Vilkaar, at Ejendomsretten først gik over til Tiltalte, naar Købesummen var betalt, og hvem han skyldte ca. 400 Kr., hidrørende fra Købet af Ejendommen, henvendte sig derefter i Slutningen af April til ham og tog, da Købesummen ikke var betalt, Hesten tilbage, hvorhos han foreslog ham at lade en af Køerne bortsælge ved Auktion. Efter Tiltaltes Forklaring blev der derefter bortsolgt to Køer, og for det indkomne Beløb afregnedes Gælden til Rendal. Da dette var sket, og Tiltalte, hvis Besætning nu kun bestod af en Ko og tre Kalve, ikke mente længere at kunne fortsætte Ejendommens Drift, henvendte han sig til Schou om, at denne skulde overtage Ejendommen, hvad denne afslog. Herefter solgte Tiltalte til sin Fader, hvem han skyldte et mindre Beløb, den endnu i Behold værende Ko og Arbejdsvognen og afhændede de tre Kalve, idet han forbrugte de herfor indkomne Beløb til sit og sin Families Underhold. Jumben, der var købt paa Kredit saaledes, at Tiltalte havde betalt 10 Kr. ved Modtagelsen og udstedt Veksel for Restkøbesummen til Sælgeren, tog denne, som selv havde maattet indfri Vekslen, tilbage. Idet Tiltalte forlod Ejendommen, indleverede han endvidere et Sæt Seletøj, hvorpaa Tiltalte endnu skyldte 10 Kr., til Salg hos den Sadelmager, hos hvem det var indkøbt.

Det er ikke oplyst, om en Realisation af Ejendommen vil bringe Schou, efter hvis Anmeldelse Sagen er rejst, noget Tab, og der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen.

Medens Tiltalte nu ved Tilbageleveringen af Hesten ikke har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar, og der ej heller kan antages at have været bedragerisk Hensigt forbundet med Salget paa Auktion af de to Køer og Afregningen med Rendal, findes derimod Tiltalte — til hvis Forklaring om at have troet sig berettiget til at handle som sket, efterat Schou havde nægtet at overtage Ejendommen, der ikke kan tages Hensyn — ved sine øvrige Dispositioner paa en mod Panthaverens Ret stridende Maade at have afhændet af den med Ejendommen pantsatte Besætning og af dennes Tilbehør. For sit Forhold i bemeldte Henseende vil han være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 20 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Tirsdag den 12 Marts.

Nr. 154. Højesteretsagfører Graae
 mod
Leo Christian Jensen (Def. Trolle),

der tiitales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 210 og 245 samt af Jagtloven.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 1 August 1917: Tiltalte Leo Christian Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og en Bøde paa 60 Kr. til Lundby og Hammer Sognes Kommunekasser med henholdsvis $\frac{5}{6}$ og $\frac{1}{6}$, medens han iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag bør fri at være. Tiltalte bør derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Kjølnær, 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1917: Tiltalte Leo Christian Jensen bør til Lundby og Hammer Sognes Kommunekasser bøde et Hundrede Kroner, hvoraf Firsindstyve Kroner til førstnævnte Kasse og Tyve Kroner til sidstnævnte Kasse, samt straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i et Hundrede Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Repsdorph og F. V. L. Bentzen, betaler Tiltalte 25 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er dømt for Overtrædelse af Jagtloven, vil Sagen være at afvise fra Højesteret, da den ham herfor idømte Bøde ikke har summa appellabilis, og Dommen alene efter hans Begæring er indanket for Højesteret.

Hvad angaar det i den indankede Dom under II omtalte Forhold, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ved den paagældende Lejlighed optraadte, som han gjorde, fordi han frygtede for, at de to Jagtbetjente vilde øve Vold mod ham. I saa Henseende kan bl. a. henvises dels til, at Fasanjæger Hansen under Forhørene har forklaret, at han havde det Indtryk, at Tiltalte var bange for at faa Prygl af ham og Frederiksen, dels til, at der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at hverken Hansen eller Frederiksen desuagtet gav Tiltalte til Kende, at det ikke var deres Hensigt at øve Vold mod ham, men at de kun ønskede at konstatere, om der forelaa en Jagtovertrædelse fra Tiltaltes Side. Herefter vil Tiltalte ikke kunne idømmes nogen Straf under denne Del af Sagen.

Forsaavidt angaar det i Dommen under III ommeldte For-

hold, maa det i Henhold til de i Samme i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Tiltalte herfor er anset efter Straffelovens § 245. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Jagtloven, afvises Sagen. Leo Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Graae og Trolle 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret saavel paa det Offentliges Vegne som efter Tiltalte Leo Christian Jensens Begæring hertil indankede Sag tiltales nævnte Leo Christian Jensen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 210 og 245 samt af Jagtloven.

Tiltalte er født den 11 April 1879 og tidligere anset: 1) ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juni 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og 2) ved Helsingør Købstads Politirets Dom af 21 Februar 1902 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 3 Dage.

En mod Tiltalte i 1906 for Tyveri indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

I. Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte, formentlig i Begyndelsen af Juni 1917, paa sin Bopæl i Ring i Hammer Sogn har modtaget som Foræring et Raadyr, nemlig en Raa, af Vedkommende, der havde skudt Dyret, skønt dette var opskaaret, og han i alt Fald havde Mistanke om, at det var en Raa.

Endvidere har Tiltalte tilstaaet den 7 Juni 1917 om Aftenen kort efter Solnedgang, ca. Kl. 9,20, sammen med en anden Person, for hvis Vedkommende Tiltalte er frafaldet, at have udøvet ulovlig Jagt paa Lundbygaards Jagtterrain, hvor Hofjægermester Collet har Jagtretten, ved fra en i Lundby Sogn paa Lundbygaards Hovmark beliggende Grusgrav at have affyret et Skud mod 3 paa Hovmarken gaaende Dyr, nemlig 1 Raabuk og 2 Raaer; Tiltalte, der vil have sigtet paa Bukken, mener dog ikke at have ramt noget af Dyrene, og nærmere Oplysning herom foreligger ikke. Ved den paagældende Lejlighed blev Tiltalte antruffet af Hofjægermester Collets Jagtbetjent, Hans Frederiksen, overfor hvem Tiltalte nægtede at have udøvet ulovlig Jagt og derhos maa antages at have været grov.

II. Efter at have truffet Tiltalte som under I anført cyklede Jagtbetjent Frederiksen hen til Fasanjæger Andreas Johannes Hansen, idet han og Hansen havde aftalt med hinanden, at de den paagældende Aften skulde patrouillere efter Krybskytter. Frederiksen fortalte Hansen, der allerede havde Tiltalte mistænkt for Krybskytteri, om sit Sammentræf med Tiltalte, hvorpaa de 2 Jagtbetjente tog afsted. Nogle Timer senere ca. Kl. 1 om Natten, traf Jagtbetjentene, der kom cyklende vestfra paa Lundby—Barse Landevejen, Tiltalte staaende med Bøsse ved en Pii paa Landevejens nordre Side udfør et Sted, hvor der over Lundbygaards Marker fører et levende Hegn fra Vejen over til en Skov, og hvor der er Vildthegn langs Vejens nordre Side. Tiltalte stod med Ryggen mod Pilen og vendte Front mod Vildthegnet og Lundbygaards Marker. Om hvad der herefter passerede, har Jagtbetjentene aflagt følgende beedigede Forklaringer:

Hansen, der i nogen Frastand havde bemærket en Person staaende ved Pilen, sprang af sin Cycle udfør det Sted, hvor Tiltalte stod, medens Frederiksen, hvis Cycle var i Uorden, først standsede 6—8 Alen længere henne ad Vejen. Jagtbetjentene, der hver især medførte Bøsse og Stok, ligesom de medførte en Hund, gik derpaa hen mod vedkommende Person, der viste sig at være Tiltalte. Tiltalte sprang nu om foran Piletræet, stillede sig med Ryggen mod dette og anbragte sin Cycle paatværs foran sig, og idet han lagde sin Bøsse paa Cyclens Styr, saaledes at Løbene pegede mod Hansen, raabte han til denne: »Ikke nærmere« eller »Ikke et Skridt nærmere (eller længere)«. Hansen gik dog et Skridt frem, saaledes at han nu kun stod ca. 1 Alen fra Tiltalte, men standsede herefter, da Tiltalte gentog sit Udraab. Frederiksen var imidlertid kommet til og tog sin Bøsse, der hang over Skulderen, ned, men ved denne Bevægelse lagde Tiltalte sin Bøsse i Anslag, og sigtende mod Frederiksens Ansigt raabte han til denne: »Ikke et Skridt nærmere, væk med Bøssen« eller mulig de 2 Udraab i omvendt Orden. Frederiksen lagde derpaa sin Bøsse igen over Skulderen, hvorefter Tiltalte atter lagde sin Bøsse ned paa Cyclen, saaledes at den stadig var rettet, snart imod den ene, snart imod den anden af Jagtbetjentene. Jagtbetjentene, hvis Agt det var at undersøge, om Tiltalte var paa ulovlig Jagt og mulig havde en Hjælper med eller havde Vildt liggende skjult i Grøften, turde paa Grund af Tiltaltes truende Holdning ikke gaa nærmere. Lidt senere gik de dog ned i Grøften og fik Hunden over Hegnet for at søge; derimod turde de fremdeles ikke komme Tiltalte nærmere, og efter at de i nogen Tid havde talt med Tiltalte, skiltes de. Frederiksen har yderligere forklaret, at han, der stod saaledes, at han bedre kunde se end Hansen, bemærkede, at Tiltalte havde højre Haand ved Bøssens Haner, og at disse var spændte, samt at han ikke nærede Tvivl om, at Tiltalte havde skudt, saafremt han og Hansen var gaaet nærmere, medens Hansen kun har set, at Tiltalte havde sin Haand om Bøssens Aftrækkerbøjle, men ikke bestemt tør sige, om Hanerne var spændte, ligesom han ikke tør have nogen Mening om, hvorvidt Tiltalte vilde have gjort Alvor af sine Trusler. Begge Betjentene var derhos overbeviste om, at Tiltaltes Bøsse var ladet.

Endvidere har Frederiksen forklaret, at Tiltalte udenfor Ventevæ-

relset til Retslokalet har truet ham paa Livet og fremsat Trusler om Vold mod Hansen, hvorhos Hansen har forklaret, at Tiltalte i Venteværelset har truet ham med Vold.

Tiltalte har forklaret, at han den paagældende Nat var paa Vej til en Mose for at skære Tørv, at han medførte Bøsse for det Tilfælde, at der skulde være Blishøns i Mosen, samt han han var standset ved Pilen for at lade sit Vand. Da Jagtbetjentene kom hen imod ham, troede han, at han skulde have »Klø«, hvorfor han mente at maatte væрге sig. Det er derhos vel rigtigt, at han anbragte sin Bøsse paa Cyclen med Løbene rettede mod Jagtbetjentene, og at han raabte til dem om ikke at komme nærmere; men han har ikke truet Frederiksen som af denne anført, og han holdt kun sin Haand om Skæftet paa Bøssen, men ikke ved Aftrækkerbøjlen, hvorhos han i Modstrid med sin oprindelige Forklaring senere har hævdet, at Bøssen ikke var ladt.

Bortset fra, at Tiltaltes Forklaring om Sammenhængen med hans Ophold paa Vejen formentlig er usandfærdig, findes han efter det Oplyste ikke at have haft Grund til at tro, at Jagtbetjentene vilde overfalde eller prygle ham; og han, der, som det maa antages, ved en tidligere Lejlighed overfor Jæger Hansen har omtalt sit Krybskytteri, se nærmere nedenfor under III, og som kort forud paa Aftenen var grebet paa fersk Gerning i Krybskytteri, har herefter ikke været beføjet til at true Betjentene som sket og herved, saaledes som det i alt Fald til at begynde med var Tilfældet, skræmme dem fra at konstatere, om han paany var ude paa ulovlig Jagt.

III. Efter Jæger Hansens Forklaring har Tiltalte derhos under en Samtale med ham i Maj 1917, under hvilken han omtalte, han han havde skudt ikke saa faa Dyr, udtalt, at han i Erstatning for en Hund, der formentlig var skudt i en af Lundbygaards Skove, vilde have 600 Kroner, og at han, naar han fik dette Beløb, aldrig skulde skyde et Dyr mere paa Lundbygaards Jagtterrain, men at han, der efter Hundens Død var blevet Krybskytte, fordi han vilde have sin Hund erstattet, saafremt han ikke fik det paagældende Beløb, vilde vedblive med sit Krybskytteri. Denne Anmodning har Jæger Hansen bragt videre til Hofjægermester Collet. Da Jagtbetjentene derhos ved den under II anførte Lejlighed traf sammen med Tiltalte, truede Tiltalte efter Betjentenes Forklaring paany med, at han, hvis han ikke fik de 600 Kr., vilde skyde alle Godsets Dyr, af hvilke han allerede havde skudt over 94 Stykker, og det i Løbet af kort Tid.

Tiltalte har benægtet Rigtigheden af Betjentenes Forklaringer og vil kun have udtalt, at han, hvis han ikke fik den paagældende Erstatning, vilde skyde alle de Dyr, der kom paa hans eget Jagtterrain, hvorved han forudsatte, at han herved godt kunde komme til at skyde Dyr, der kom fra Lundbygaards Jagtdistrikt, hvad han imidlertid havde Lov til. Han vil derhos ikke udtrykkelig have sagt, at Lundbygaards Gods skulde betale Erstatningen.

Da Tiltalte selv kun har Ret til at jage paa nogle Smaalodder, hvor der formentlig aldrig kommer Dyr, vil der intet Hensyn kunne tages til hans Forklaring, og da hans Udtalelser maa forstaas som Trusler om ved Udøvelsen af Krybskytteri at tiltvinge sig Betalingen af det paagæl-

dende Beløb, findes han at have gjort sig skyldig i Afpresning overfor Højjægermester Collet.

For de ovenanførte Forhold vil Tiltalte i Medfør af § 23, jfr. § 13 og § 27, jfr. § 17, i Lov om Jagten af 8 Maj 1894 samt i Medfør af Straffelovens §§ 210 og 245, jfr. § 62, være at anse med en Bøde af 100 Kroner, hvoraf 80 Kroner til Lundby Sogns Kommunekasse og 20 Kroner til Hammer Sogns Kommunekasse, samt med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage; i Overensstemmelse hermed vil Ekstrarettens Dom af 1 August 1917, ved hvilken Tiltalte efter Straffelovens § 210 og § 23, jfr. § 13 og § 28, jfr. § 18, i Jagtloven er anset med lige Fængsel i 60 Dage og med en Bøde af 60 Kroner, hvoraf $\frac{5}{6}$ til Lundby Sogns Kommunekasse og $\frac{1}{6}$ til Hammer Sogns Kommunekasse, men frifundet, forsaavidt angaar Aktioneren for Afpresning, være at forandre, hvorimod Dommens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, som er paalagt Tiltalte, tiltrædes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 25 Kr. til hver.

Nr. 161. Højesteretssagfører Trolle
m o d
Eduard (Edvard) Larsen (Def. Bache),
der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 17 November 1917: Arrestanten Eduard (Edvard) Larsen (event. Niels Edvard Larsen) bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Arrestanten vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærer til de beskikkede Sagførere, Aktor, Sagfører Buch, og Defensor, Justitsraad Jacobsen, begge af Kolding, henholdsvis 22 Kr. og 15 Kr. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 December 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig i de ham paasigtede, i Dommen fremstillede to Tyverier. Herefter vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Eduard (Edvard) Larsen bør hensættes til Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Ak-

tionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Trolle og Bache 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Andst-Slaugs Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Eduard (Edvard) Larsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der efter eget Opgivende er født i Haderslev den 14 Januar 1889, har tidligere her i Landet været anset ved Gjording-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 3 September 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf efter ved kongelig Resolution af 24 s. M. at være formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage paa Vilkaar, at Arrestanten i Løbet af 5 Aar fra Resolutionens Dato førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, for den resterende Dels Vedkommende er afsonet med lige Fængsel i 120 Dage, ved Overrettens Dom af 6 Juni 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 3 Juli 1911 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf efter ved kongelig Resolution af 2 August s. A. at være formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage paa Vilkaar, at Arrestanten i Løbet af 5 Aar fra Udtaaelsen af denne Straf at regne førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel og i samme Tidsrum underkastede sig Foreningen »Fængselshjælpen« Tilsyn samt holdt sig dens Forskrifter efterrettelig, for den resterende Dels Vedkommende er afsonet med lige Fængsel i 100 Dage, ved Overrettens Dom af 17 November 1913 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 17 December 1915 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri samt efter samme Lovs § 251 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

1. Den 12 Juli 1917 anmeldte Statshusmand Hans Jensen af Gamst Nørre Mark til Politiet, at en ham tilhørende brugt Herrecykle Natten mellem Søndag den 8 og Mandag den 9 s. M. var forsvunden fra Vognporten ved hans Ejendom. Efter at Arrestanten som sigtet for dette og nogle andre Tyverier var bleven sat under Anholdelse paa sin Arbejdsplads hos Proprietær Bramsen i Sdr. Bjært, fandtes i hans Kammer et til en Cykle hørende Baghjul med Frihjul, men uden Gummi, medens et Stel med derpaa siddende Forhjul, paa hvilket der var anbragt et omtrent nyt, knopret Dæk, fandtes hos Arrestantens ligeledes i Sdr. Bjært boende Broder, Arbejdsmand Marius Andreas Larsen, der endvidere til Retten har afleveret Dækket til Baghjulet med tilhørende Slange, hvilke Ting han havde laant af Arrestanten. Efter nævnte Hans Jensens i Retten afgivne Forklaring fandtes Stellet til den bortkomne Cykle tillige med Skærmen en Maanedstid efter, at den var bortkommen, i et Hegn i Vester Gjesten, en lille Fjerdingvej fra hans Bopæl, men Hjulene med Slanger og Dæk og forskellige andre Dele af Cyklen manglede. Efter

at have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med den hos Arrestanten fundne Cykle, erklærede Jensen, at han følte sig ganske overbevist om, at de tilstedeværende Hjul var de fra hans Cykle fjernede, at han ligeledes bestemt mente at kunne kende det Dæk, som var anbragt paa Forhjulet, som sig tilhørende, og at han mente — dog ikke med større Bestemthed — i det andet tilstedeværende Dæk at kunne kende det andet ham frastjaalne.

Arrestanten, hvis Forklaring oprindelig gik ud paa, at den hos ham forefundne Cykle var identisk med en af ham i Maj Maaned 1917 hos Cyklehandler L. Madsen i Kolding købt Cykle, dog at han havde forsynet Forhjulet med et i Vejle købt nyt Dæk, har, efter at nævnte Cyklehandler Madsen har forklaret, at han med største Bestemthed kunde sige, at Baghjulet paa den hos Arrestanten fundne Cykle ikke var det, som var paa den solgte Cykle, ligesom han var tilbøjelig til at antage, at selve Forhjulet heller ikke var paa den, ændret sin Forklaring derhen, at han hidtil havde staaet i den Formening, at Baghjulet var det samme som det, der var paa Cyklen, da han købte den, at han dog overfor Madsens bestemte Udtalelse ikke turde paastaa, at Hjulet virkelig var det samme, men at han ikke selv havde ombyttet det, og at, hvis en Ombytning havde fundet Sted, maatte den være foregaaet paa den Maade, at en af de Personer, til hvem han havde udlaant Cyklen — hvilket var sket adskillige Gange — havde ombyttet Hjulet uden at sige det til Arrestanten, og uden at denne havde bemærket Ombytningen. Medens han har fastholdt, at Stellet var det samme som det, han havde købt af Madsen, har han om Forhjulet forklaret paa lignende Maade som om Baghjulet, at han overfor Madsens Udtalelse ikke turde paastaa, at Hjulet var det samme, men at han ikke kunde udtale noget om, hvorledes en Ombytning var sket, uden at han havde bemærket det. Endvidere har Arrestanten efter at have paahørt den af Hans Jensen afgivne Forklaring ikke villet modsige, at de Hjul, som var paa den hos ham fundne Cykle, virkelig var Hans Jensen tilhørende; men han har vedblivende benægtet at have tilvendt sig Hjule og fastholdt sin Forklaring om, hvorledes en Ombytning kan være sket.

Endvidere har Arrestantens Broder, Marius Larsen, forklaret, at han ved, at Cyklens Forhjul var byttet, idet Hjulet, der var paa den, da Arrestanten kom til at tjene hos Bramsen, var bedre end det tidligere. Efter hans videre Forklaring har Arrestanten til ham fortalt, at han havde købt Forhjulet af en Mand i Vejen for 1 Kr., og endvidere omtalt, at han tænkte paa at købe et nyt Baghjul.

Fornævnte Marius Larsens Hustru har til en Politirapport forklaret, at hun den Dag, da Arrestanten tiltraadte Pladsen hos Bramsen — som det maa antages den 23 Juli 1917 — for første Gang bemærkede, at

Færdig fra Trykkeriet den 26 Marts 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 2.

Tirsdag den 12 Marts.

Arrestantens Cykle, som hun genkendte fra hans tidligere Besøg hos dem, var blevet forsynet med nye Dæk, og at Arrestanten i den Anledning fremkom med en Bemærkning om, at hans Cykle nu var saa god som ny.

De hos Arrestanten fundne Hjul med Dæk og Slinger er udleverede til Hans Jensen, der derefter har fratrukket Krav paa Erstatning; dennes egen Cykle er, efter at de ommeldte Hjul og Dæk er blevet paasat, vurderet til 50 Kr.

II. Arrestanten er endvidere sigtet for Natten mellem den 5 og 6 August 1917 at have frastjaalet Tjenestekarl Anton Sørensen af Veerst et Par Skaftestøvler og et Par omtrent nye Blaalærreds Benklæder; begge Dele beroede i den til P. Christiansens Gaard i Veerst hørende Hestestald, til hvilken der var fri Adgang, og i hvis Fodergang Støvlerne stod, medens Benklæderne hang i en Krog. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestanten iført Benklæder og Støvler svarende til de savnede, og nævnte Anton Sørensen har, efter at disse Genstande i Retten var forevist ham, under Eds Tilbud erklæret, at han i dem genkendte de ham efter hans Forklaring frastjaalne. Arrestanten har hertil erklæret, at han ikke kunde modsige det af Sørensen Anførte, men han har desuagtet fastholdt en af ham tidligere afgiven Forklaring, hvorefter han vil have købt dem af en Daglejer med Fornavnet Jens, der arbejdede paa Lille Røigaard, hvor Arrestanten selv tidligere havde haft Arbejde, og hvor han Lørdag Aften den 18 August 1917 vil have faaet Genstandene overleverede af Jens.

Det er ved Undersøgelse paa sidstnævnte Gaard oplyst, at Arrestanten ikke er set der, siden han midt i Juli Maaned s. A. forlod Pladsen der, at ingen af de paa Gaarden ved Undersøgelsen værende Karle havde handlet med Arrestanten, og at der hverken da var eller i Løbet af Sommeren havde været nogen Arbejder med Fornavnet Jens.

Arrestantens fornævnte Svigerinde har til en Politirapport forklaret, at hun Søndag Morgen den 19 August 1917 første Gang saa Arrestanten iført Støvlerne, om hvilke han paa hendes Spørgsmaal blot sagde hende, at han havde købt dem. Benklæderne, som han foregav at have købt i Kolding for 1 Kr., kom han med den 21 s. M., idet han bad hende vaske dem.

Tjenestedreng Martin Jakobsen, med hvem Arrestanten delte Kammer under hans Tjeneste hos Bramsen, har til samme Politirapport for-

klaret, at Arrestanten medbragte de Støvler og Benklæder, han ved sin Anholdelse var iført, en Aften, da han efter Arbejdstid havde været borte et Par Timer, og begge Dele var uden Indpakning. Han havde i Forvejen under denne Tjeneste været borte to Søndage med 14 Dages Mellemrum, og det var nogle Aftner efter den sidste af disse Udflugter, at han medbragte Genstandene.

Arrestanten har erkendt, at han Søndag den 5 August har været paa en Udflugt, idet han den Dag besøgte sin i Vejen boende Moder og først kom tilbage til Bramsens Gaard Mandag Morgen ved 5 Tiden. Han har endvidere erkendt, at han forlod Vejen ved 9 Tiden om Aftnen — i hvert Fald ikke over Kl. 9½ — saa at han, der vedblivende bestemt har benægtet undervejs at være passeret gennem Veerst, hvorved Vejstrækningen vilde være blevet betydelig forlænget, til at tilbagelægge den 5 Mil lange Strækning fra Vejen til Bjært har brugt ca. 8 Timer, hvortil han har anført som Aarsag, at hans Cykle ikke kunde holde Luften, og at Baghjulet slæbte paa saaledes, at han næsten ikke kunde køre paa Cyklen.

Med Hensyn til Arrestantens sidstanførte Anbringende har hans Broder, Arbejdsmand Marius Larsen, forklaret, at Arrestanten, med hvem han talte efter Arrestantens Hjemkomst, dog mulig ikke lige om Morgen, til ham opgav, at han først var taget fra Vejen ved 2 Tiden om Natten, og at han ikke talte noget som helst om, at han havde haft Uheld med Cyklen.

Saa vel Benklæderne som Støvlerne er efter at være vurderede til henholdsvis 2 Kr. 50 Øre og 15 Kr. udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For saa vidt Arrestanten under Sagen har været sigtet for at have begaaet nogle andre Tyverier, der efter derom til Politiet indgivne Anmeldelser skal være begaaet Nætterne mellem den 29 og 30 Juli 1917 og mellem den 5 og 6 August s. A., er Arrestanten ved Underrettsdommen ikke anset skyldig i disse Forbrydelser, og saaledes som Sagen, der alene efter Arrestantens Begæring er indanket for Overretten, foreligger denne til Paakendelse, bliver der derfor ikke her for Retten Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i saa Henseende.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at de forommeldte Koster har tilhørt henholdsvis Statshusmand Hans Jensen og Tjenestekarl Anton Sørensen, samt at de er frakomne dem mod deres Vidende og Vilje. Idet Arrestanten derhos mange Gange tidligere har gjort sig skyldig i Tyverier, der tildels er begaaede under lignende Omstændigheder som de, der har foreligget ved de Tyverier, for hvilke han her under Sagen har været sigtet, samt idet han om de med hans Besiddelse af Kosterne forbundne Omstændigheder har givet sine Paarørende løgnagtige Meddelelser og endvidere under Forhøret om forskellige Forhold har givet forbeholdne, usandsynlige og tildels indbyrdes modstridende Forklaringer, findes det ikke betænkeligt at statuere, at han ved Tyveri er kommet i Besiddelse af Kosterne.

For sit i de tvende forommeldte Henseender udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes pas-

sende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Mandag den 18 Marts.

Nr. 144. Højesteretssagfører Bülow
 mod
 Volf David Nathan (Def. Asmussen),
 der tiltales for Bedrageri.

Den ved kgl. Ordre af 30 December 1915 nedsatte Kommissions Dom af 23 Juni 1916: Tiltalte Volf David Nathan bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Højesteretssagfører Bülow, 500 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som fremstillet i den indankede Dom har Tiltalte i stort Omfang drevet sin Forretning paa den Maade, at han ved Paavirkning fra de til Forretningen knyttede Repræsentanter og Agenter eller fra Tiltalte selv formaaede Folk, tildels Folk, som han maatte vide var lidet forretningskyndige, til at indlade sig i Spekulation i Børspapirer gennem ham. Ved Henvendelserne til Kunderne anførtes det, at Tiltalte var vel underrettet med Hensyn til Udsigterne for Papirernes Stigen og Falden, og der blev lovet, at han vilde give dem Raad, naar de skulde købe og sælge, og i det Hele varetage deres Interesse. Tiltalte var klar paa, at det netop var, fordi Kunderne regnede med hos ham at faa en sagkyndig og værdifuld Bistand, at han af dem kunde beregne sig den i Dommen nævnte høje Provision.

Efter Sagens Oplysninger maa der imidlertid gaas ud fra, at naar Spekulationsforretninger under de da foreliggende Konjunkturer blev drevet paa den Maade, hvorpaa det skete hos Tiltalte, nemlig med forholdsvis betydelige Udgifter og — som det oftest var Tilfældet — saaledes, at han lod de paagældende Kunder foretage en længere Række Spekulationer med hyppig Skiften af Engagementer, gav de en ganske overvejende Chance for Tab for Kunderne. Skønt Tiltalte maa antages i alt Fald meget hurtigt at være blevet klar paa dette Forhold, vedblev han dog uforandret at erhverve sine Kunder paa den foran skildrede Maade.

Tiltalte drev derhos sin Forretning paa den i Dommen nærmere beskrevne Maade, hvorved han svigagtigt berigede sig paa

Kundernes Bekostning, idet han dels i stort Omfang lod Kunderne købe og sælge, ikke fordi saadanne Køb og Salg var i deres Interesse, men alene for derved at tjene Provision, dels i stort Omfang »skar paa Kursen«.

Herefter og idet bemærkes, at de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes at være uden væsentlig Betydning, vil Tiltalte for det af ham udviste Forhold i sin Helhed være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil Kommissariernes Dom kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Volff David Nathan bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kommissariernes Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 800 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved en af Justitsministeriet den 18 Februar 1914 udfærdiget kgl. Ordre blev det paalagt medundertegnede Kriminalretsassessor Rump at indlede Undersøgelse bl. a. til nærmere Klarlæggelse af de i Forbindelse med Bedragerier mod Aktieselskabet Disconto-, Laane- og Sparebanken i Aalborg staaende Spekulationsforretninger, og efter at denne Undersøgelse var tilendebragt, blev det ved en paa samme Maade den 14 August 1915 udfærdiget kgl. Ordre paalagt daværende Overretsassessor Lunøe og medundertegnede Rump at paakende Sagen, under hvilken bl. a. Volff David Nathan tiltales for Bedrageri. Ved en den 30 December 1915 udfærdiget kgl. Ordre blev det paalagt medundertegnede Overretsassessor Meyer at indtræde i Kommissionen i Assessor Lunøes Sted.

Tiltalte er født den 12 September 1872 og ikke fundet forhen straffet.

Tiltalte, der tidligere havde været Handelsrejsende og derpaa i et Par Aar havde gjort Forretninger i Børseffekter som Kommissionær for en Vekselmægler og en Veksellerer, begyndte i Aaret 1909 her i Byen for egen Regning en Forretning i Børseffekter. Han oprettede i forskellige Provinsbyer her i Landet samt i Malmø Filialer, der tildels lededes af Brødre af ham, og han prøvede, dog uden Held, at oprette Filialer i andre Byer i Sverrig og i Norge. Endvidere havde han Repræsentanter i flere Byer og omrejsende Agenter; selv rejste han af og til for at besøge sine Kunder, Hans Maal, som han i stort Omfang naaede, var ved Henvendelse til Folk, der antoges paavirkelige i den Retning, at skaffe sig Kunder, som gennem ham spekulerede i Børseffekter, væsentlig paa Københavns Børs, idet de hos Tiltalte som oftest deponerede 10 pCt. af

vedkommende Engagements Beløb, hvorpaa Tiltalte besørgede Indkøbet af Papirerne. Tiltalte opnaaede betydelig Fortjeneste ved den usædvanlig høje Provision, han beregnede sig — $\frac{1}{4}$ pCt. af Afregningsbeløbet, dog mindst af Papirernes Paalydende, ved Køb og samme Provision ved Salg, hvortil ved Baisseengagementer kom $\frac{1}{4}$ pCt. Provision for Laan af Stykkerne. Den af Veksellerere sædvanlig beregnede Kurtage var derimod 1 ‰. Tiltalte, der ikke opnaaede at faa Adgang til at deltage i Noteringen paa Københavns Børs, erlagde for Udførelse af Forretningerne der til vedkommende Veksellerer $\frac{1}{2}$ ‰. Han hæftede overfor disse og havde paa sin Side stillet Depot for de købte Papirer.

Under Hensyn til den Fare, det ukyndige Publikum løber ved at indlade sig paa Spekulationer, nærer mange noteringsberettigede Veksellerere Betænkelighed ved og indlader sig ikke paa at give Publikum Raad med Hensyn til Spekulationer. Tiltalte havde derimod som forskellige andre »outsidere« anlagte sin Forretning paa at give saadanne Raad og derved vinde Kunder. Tiltalte har begrundet sin høje Provision netop paa, at han efter sin bedste Overbevisning gav saadanne Raad, passede, naar Kunderne skulde realisere og i det Hele varetog deres Interesser. Som det ogsaa fremgaar af hans Breve og mange Kunders Vidneforklaringer, udtalte han til Stadighed dette til Kunderne, idet han tillige indskærpede dem Nødvendigheden af at have Tillid til ham. Tiltalte søgte at bevæge Kunderne til skriftlig eller mundtlig at give ham Dispositionsfuldmagt, saaledes at han uden i det enkelte Tilfælde at forhandle med dem kunde slutte Forretninger for deres Regning, og han lod dem forstaa, at han herved varetog deres Interesser, og at de fik stor Udsigt til Gevinst, naar han, der var inde i Forholdene, straks paa Børsen kunde tage Beslutning. Tiltalte har imidlertid erklæret, at han ogsaa for sin egen Skyld ønskede disse Fuldmagter, idet han havde sin Fortjeneste ved de enkelte Forretninger, og det var nemmere for ham at gøre saadanne, naar han ikke behøvede at skaffe sig særlig Ordre i hvert enkelt Tilfælde. Tiltalte vil ikke desto mindre i mange Tilfælde have konfereret med saadanne Kunder om de enkelte Forretninger; paa den anden Side udførte han ikke sjældent uden foregaaende Konference Forretninger ogsaa for saadanne, som ikke havde givet ham Fuldmagt. Han gav dem da bagefter Underretning med Tilføjende, at der maatte reklameres inden næste Børs, noget der efter hans Forklaring dog paa Grund af det mellem ham og Kunderne bestaaende Tillidsforhold næsten aldrig er sket. Ogsaa hvor Tiltalte handlede efter foregaaende Konference, var det næsten altid ham, der, tit telefonisk, henvendte sig til Kunderne med Forslag og Raad, som de for det meste fulgte.

Med Hensyn til sine Dispositioner for Kunderne har Tiltalte forklæret, at han som Regel handlede efter Børsens Position, idet han i de sjældneste Tilfælde kunde skaffe sig noget virkeligt at vide om Chancerne for de paagældende Papirer. Han har forklæret, hvilket stemmer med det iøvrigt Oplyste, at de Fleste under normale Forhold taber ved saadanne Forretninger, idet tilfældige Uheld i Forbindelse med de betydelige Beløb, der medgaar til Provision og til Forrentning, opsluge Gevinsten, der ved de sædvanligvis smaa Prissvingninger ikke kan være

stor, saaledes at kun enkelte, der kan gøre større Forretninger i Papirer, om hvilke de paa Forhaand har Oplysninger, under almindelige Forhold har Udsigt til varig Gevinst, medens det i det lange Løb maa gaa galt navnlig for dem, der ikke har Kapital til at modstaa ugunstige Konjunkturer, hvorhos hyppig Børsmanøvrer vildleder Spekulanterne. Tiltalte har erkendt, at det i Almindelighed ikke staar Publikum klart, hvor ringe Udsigt der er til Overskud. En af autoriseret Revisor Axel Andersen under Sagen foretaget Opgørelse har givet til samlet Resultat af de hos Tiltalte i Aarene 1909 til Sommeren 1914 foretagne Spekulationsforretninger, at en Del Kunder, ofte saadanne, som kun har gjort faa Forretninger, har vundet ialt ca. 97,000 Kr., medens de andre Kunder har tabt tilsammen ca. 706,000 Kr., hvoraf er indbetalt ca. 504,000 Kr.

Efter de foreliggende Oplysninger synes Tabene for Kunderne iøvrigt kun i ringe Grad at skyldes Kurssvingningerne, hvorimod Tabets samlede Beløb omtrent synes at ækvivalere de samlede Provisioner etc. Selv havde Tiltalte prøvet saadanne Forretninger og tabt og havde derfor i det Væsenlige opgivet Spekulationer for egen Regning, hvorimod han søgte sin sikre Gevinst ved Provision.

Uagtet Tiltalte var paa det Rene med den overvejende Udsigt til Tab, har han som anført selv eller ved Agenter søgt ved lokkende Fremstillinger, og idet han gav det Udseende af at være vel underrettet om Udsigterne for Papirernes Stigen og Falden, at drage Folk ind i Spekulationer, og naar han har angivet, at han ogsaa har haft Kundernes Tarv for Øje og hver Gang haabet, at det skulde gaa godt, maa dette anses for en tom Udflugt.

Ikke desto mindre skønnes Tiltalte under Hensyn til, at det dog maa have staaet de Spekulerende klart, at de indlod sig paa vovelige, af Tilfældigheder i høj Grad afhængige, Forretninger, ikke at have paa draget sig Strafansvar ved det her beskrevne Forhold.

Det lægges endvidere Tiltalte til Last, 1) at han ved Forretningernes Udførelse ved at give Raad eller ved at disponere for Kunderne har søgt ulovlig Berigelse paa deres Bekostning samt 2) at han ved i sine Afregninger at opgive Kurserne fejlagtigt har tilvendt sig Kunderne tilkommende Beløb.

1. Tiltalte udførte saa vidt muligt ikke Forretningerne for Kunderne paa Børsen, men, hvilket i og for sig var rimeligt, ved Kompensation, saaledes at han, naar en Kunde ønskede at købe et Parti Papirer og en anden at sælge et tilsvarende Parti, lod den Købende overtage den Sælgendes Parti; herved sparede Tiltalte Kurtage for Udførelsen paa Børsen og tjente Provision baade fra Køber og Sælger.

Endvidere lod Tiltalte enten i Henhold til Dispositionsfuldmagterne eller ved at give Kunderne Raad, som de næsten altid fulgte, i langt de fleste Tilfælde hurtigt — jævnlig efter en Uges Forløb, undertiden efter faa Dage — Kunderne gaa ud af et Engagement og ind i et andet. Herved lod han hyppig Kunder gaa ud af et Engagement med en lille Kursavance, uagtet de ved at blive i Engagementet mulig havde haft Udsigt til større Fortjeneste, og der paa Grund af de store Omkostninger ved hver Forretning ikke var megen Udsigt til Gevinst men snarere til Tab,

naar der kun indvandt en lille Kursavance, hvilket han dog ikke omtalte til Kunderne.

Naar Tiltalte havde faaet en Købeordre paa et Papir, lod han undertiden en anden Kunde, for hvem han, som nævnt, kunde disponere, sælge dette Papir.

Naar han ikke havde faaet sine Ordre fuldt udførte paa Børsen, f. Eks. fordi Kursen var drevet op, lod han saadanne Ordre kompensere paa en af de ovenfor anførte Maader af andre Kunder, som han altsaa lod enten sælge eller købe de paagældende Papirer. Ligeledes lod han ved saadanne Kompensationer Kunder overtage Papirer, som han havde købt uden Ordre.

I mange Tilfælde fremkaldte Tiltalte — hvad han i de første Forhør lagde Skjul paa — selv Kompensationer, idet han lod en Kunde, naar denne hjemtog en Avance, sælge et Papir og en anden Kunde købe det samme Papir.

Tiltalte har erkendt, at den hyppige Skiften Engagement var til Fordel for ham, hvis Fortjeneste hovedsagelig bestod i den ved hver Forretning tjente Provision. Han har erkendt, at det i nogle Tilfælde ogsaa har været et Formaal for ham ved de nævnte Forretninger at tjene Provision, men han nægter, at saadant har været hans Hovedformaal. Han vil i det Hele have handlet, som Forholdene gav Anledning til. Han har vel i et Forhør erkendt, at der, naar han lod en Kunde træde ud af et Engagement og en anden træde ind i samme, ikke kunde være overvejende Chance for Fordel for begge, hvilket maatte være en Betingelse for hans Berettigelse til at foretage eller raade til Handlen, men han har straks tilføjet, at han har fundet det hensigtsmæssigt, at Kunderne hjemtog en mindre Avance, og han maa antages at gøre gældende, at det ikke derfor var uforsvarligt at lade en anden Kunde spekulere i vedkommende Papirs fortsatte Stigen. Han angiver, at hans Princip har været hurtig Omskiften af Engagement, som han ogsaa har anvendt for sit eget Vedkommende.

Tiltalte vil iøvrigt have taget Hensyn til, om han kendte Vedkommende, hvem han lod gaa ud af et Engagement, som En, der var tilfreds med en allerede indtjent lille Gevinst.

Endvidere har Tiltalte forklaret, at han paa de anførte Maader navnlig lod Kunder skifte Engagement i Tilfælde, hvor en af dem var kommet i Skyld til ham, idet han da nedbragte Skylden med den mulig indtjente lille Avance og paa den anden Side ikke ønskede at løbe større Risiko paa disse Kunder. Men Tiltalte har dog erkendt, at han ved Omskiften af Engagement ogsaa tog det Hensyn at fordele Fortjenesten mellem Kunderne.

Ligesom den Omstændighed, om en Kunde var kommet i Skyld til Tiltalte, ikke kunde berettigede denne til under Foregivende af at handle til hans Bedste at foretage Dispositioner, der i Virkeligheden maatte antages at afskære ham fra Adgang til yderligere Gevinst, saaledes har Hensynet til at fordele Gevinsten naturligvis ikke kunnet berettigede Tiltalte til at formindske Gevinsten eller Adgangen til Gevinst for nogle af dem, som hvis betroede Mand han raadede.

Det iøvrigt Oplyste tyder med Bestemthed paa, at Tiltalte i stort Omfang har gjort sig ulovlig Fordel paa de ovenfor anførte Maader.

I saa Henseende kan fremhæves Følgende:

Det fremgaar af Tiltaltes Korrespondance, at han jævnlig lod tilskrive sine Filialer med Opfordring til at lade Kunder skifte Engagement. Det hedder saaledes i Breve til Filialerne, »vi maa se at skifte lidt«, »lad ham sælge noget af det, han har og købe noget andet«, »gaa Dine Bøger igennem og lad Folk bytte noget om«, »faa ham til at købe noget andet f. Eks. Papir eller Sukker og sælge sine Kabel, saa at vi kan faa lidt Omsætning med ham«. Tiltalte har erkendt, at han ved slige Forretninger har ønsket at tjene Provisionen, selv om der ikke var nogen bestemt Chance at paavise, og efter de anførte Udtryk kan der ingen Tvivl være om, at Tiltaltes eneste Formaal med disse Forretninger har været at tjene Provision.

Om de paagældende Forhold har Veksellerer Levetzau Julius Bentzen og Agnes Adolfine Hansen, der henholdsvis i 1 Aar til Januar 1914 og i 3 Aar til i April 1914 var ansatte paa Tiltaltes Kontor, hvor Sidstnævnte i det sidste Aar førte hans Bøger, som Vidner edelig afgivet Forklaringer.

Bentzen har forklaret, at det er hans Indtryk, at Tiltalte, efterhaanden som det blev vanskeligere for ham at skaffe sig nye Kunder, idet det blev bekendt, at de fleste tabte hos ham, i stigende Grad uden Hensyn til Kundernes Fordel lod dem ombytte Engagementer for selv at tjene Provision, og i samme Retning har Agnes Hansen udtalt sig, ligesom Bentzens Forklaring støttes af de af Tiltaltes Agenter, Grosserer Martin Jørgensen og Repræsentant Erik Graeser samt af Journalist Robert Frederiksen afgivne Forklaringer.

Med Hensyn til, hvorledes Tiltalte hos Kunder kompenserede Ordre, som han ikke havde faaet udført paa Børsen, har Agnes Hansen forklaret, at Tiltalte, naar han kom hjem fra Børsen, undertiden ytrede, at han nu ikke havde faaet solgt en eller anden Post, og tilføjede, hvem han nu skulde give den til, hvorpaa hun maatte hente Depotbogen, i hvilken hvert Papir havde sit Folio, som udviste, hvor meget hver Kunde laa med af Papiret.

Naar Tiltalte da mente at kunne disponere for en af disse Kunder, og Kursen ikke var for daarlig, lod han vedkommende overtage Salget eller i omvendt Tilfælde Købet.

Undertiden, naar Tiltalte var i godt Humør, talte han efter Agnes Hansens Forklaring rent ud med hende herom, og naar Kursen var for daarlig, fik hun ham undertiden ved at sige, at det var Synd for denne Kunde, til at give Papiret til en anden Kunde.

Tiltalte skrev derpaa hyppigt til Overtageren, at han ansaa Dispositionen for tilraadelig og gunstig.

Efter Agnes Hansens Forklaring skete tilsvarende med Papirer, som Tiltalte havde købt paa Børsen uden Ordre.

Eksempelvis har Agnes Hansen forklaret, at Tiltalte en Gang, hun antager, det er ved den i Bøgerne under den 10 Februar 1914 opførte Forretning, lod Bankafdelingsbestyrer, Kæmner Valdemar Borgen overtage Crome og Goldschmidts Aktier til Paalydende 12,000 Kr., som Til-

talte havde købt paa Børsen, og om hvilke han udtalte, at han var bange for, at de skulde gaa ned, idet Kursen, saa vidt Agnes Hansen husker, var faldet ved Efternoteringen.

Af Bøgerne ses det, at Tiltalte nævnte Dag til Borgen har overført en saadan Post endda til højere Gennemsnitskurs, end Tiltalte havde købt den for, hvorved han paa Borgens Bekostning tjente 60 Kr. Aktierne var den Dag faldet paa Børsen og faldt ogsaa de følgende Dage, saaledes at Borgen havde Tab paa Aktierne, men dette har Tiltalte senere, som han anfører af egen Drift, godtgjort ham. Tiltalte har om det her beskrevne Forhold bemærket, at han maa have haft Tillid til Aktierne, og at Borgen skyldte ham Penge.

Borgen ses ved Spekulationer hos Tiltalte i 15 Maaneder til Maj 1914 at have tabt ca. 6200 Kr., hvoraf han har betalt 3000 Kr. Han har som Vidne forklaret, at Tiltalte meget ofte ved sine Raad fik ham til at gøre Forretninger og til Slutning handlede paa egen Haand for ham, samt at han egenmægtig forøgede Engagementet udover det forudsatte Beløb 30,000 Kr. og, naar der senere kom Tab, undertiden realiserede under Paaberaabelse af, at der ikke var tilstrækkeligt Depot.

Endvidere har han forklaret, at han, som selv kun har givet Anledning til to Dispositioner, af den Maade, paa hvilken Tiltalte raadede ham, sluttelig fik den Anskuelse, at Tiltalte, hvis han da ikke spekulerede imod, ikke ønskede, at Borgen skulde have saa stor Avance, at han kunde komme ud af Forholdet, men at han var kommet saaledes ind med Tiltalte, at han ikke godt kunde modsætte sig dennes Dispositioner, idet han vidste, at Tiltalte i saa Tilfælde krævede Indbetaling.

Af de for Borgen udførte Forretninger kan fremhæves:

Et Køb den 6 August 1913 af 8000 Kr. Sukkeraktier, som Tiltalte efter Borgens Forklaring foreslog og tilraadede ham. Samme Dag ses Restauratør Henrik Hansen, der efter det Oplyste alene handlede efter Tiltaltes Raad at have solgt en lignende Post.

Et Salg af 4000 Kr. Svovlsyreaktier den 8 s. M., som Tiltalte efter Borgens Forklaring ligeledes havde tilraadet ham, medens han samme Dag lod Restauratør Henrik Hansen købe en lignende Post.

Et Salg af 8000 Kr. dansk-russiske Dampskibsaktier, som Tiltalte den 18 s. M. tilraadede; samme Dag lod han Restauratør Hansen sælge en lige saa stor Post af disse Aktier og kompenserede disse Salg ved et for nedennævnte Købmand Brünger foretaget Køb af 16,000 Kr. af disse Aktier, efter Brüngers Forklaring har Tiltalte foretaget dette Køb ganske paa egen Haand.

Tiltalte har henvist til, at Brünger altid ønskede Dampskibsaktier, men har iøvrigt Intet haft at anføre angaaende disse Transaktioner.

Blandt de Kunder, over hvilke det særlig skal være gaet ud, har Bentzen og Agnes Hansen nævnet Premierløjtnant Harald Viggo Lier, Købmand Fritz Alfred Charles Brünger samt Direktør Harboe og Grosserer Houmann.

Premierløjtnant Lier har ved Spekulation hos Tiltalte i Løbet af ca. 4 Aar til Marts 1914 tabt ialt ca. 18,500 Kr., hvoraf efter Tiltaltes Bøger er betalt ca. 11,500 Kr.

Han har som Vidne forklaret, at han havde blind Tillid til Tiltalte og

kun én Gang selv tog Initiativet til en Forretning, hvorimod Tiltalte, der havde Dispositionsfuldmagt for ham, uophørligt fik ham ind og ud af Forretninger.

Rigtigheden heraf har Tiltalte erkendt, idet han har tilføjet, at han handlede efter bedste Overbevisning.

Med Hensyn til en enkelt Forretning er oplyst:

I Maj og Juni 1910 tildels den 22, 23 og 25 Juni købte Tiltalte for Borgerrepræsentant, Snedkermester Carl Smith, for hvem han havde Tilladelse til at disponere, Tekstilaktier til Kurs henholdsvis $79\frac{1}{2}$, $78\frac{1}{4}$ og $76\frac{3}{4}$.

Den 27 Juni overførte Tiltalte heraf Aktier til Paalydende 10,000 Kr. til Premierløjtnant Lier til en Kurs af $77\frac{1}{4}$.

Den 29 s. M. tilbageførte han disse Aktier til Smith til Kurs 79, medens han kun førte Lier Betalingen til Indtægt efter Kurs $78\frac{1}{2}$, hvorved Tiltalte tilvandt sig 50 Kr. I Provision tjente han endvidere ved disse to Transaktioner ialt 100 Kr., medens Smith tabte 225 Kr., og Lier paa hans Bekostning tjente 75 Kr. Saavel Smith som Lier har forklaret, at de intet Begreb havde om, at Tiltalte samtidig med, at han handlede for den ene af dem, gjorde den modsatte Forretning for den anden.

Til Forklaring af sin Handlemaade har Tiltalte anført foruden Hensynet til at fordele Avance mellem Kunderne, at Smith ikke havde stillet Depositum, og at Tiltalte saaledes bar Risikoen for hans Tab, hvorfor Tiltalte, da Aktierne begyndte at gaa ned, overførte dem til Lier, men atter førte dem tilbage til Smith, da de begyndte at stige.

Til Forsvar for, at Tiltalte atter tog Aktierne fra Lier, har han anført, at Lier skyldte ham Penge og derfor maatte finde sig i Dispositionen. Herved bemærkes dog, at de af Tiltalte anførte Omstændigheder ikke kan paaberaabes af Tiltalte til Begrundelse af, at han realiserede Kundernes Engagementer, naar disse Omstændigheder var tilstede allerede ved Engagementets Begyndelse, og hans Adfærd saavel overfor Smith som overfor Lier indeholder derfor et Tillidsbrud.

Tiltalte har erkendt, at han i flere andre Tilfælde har handlet paa lignende Maade som her beskrevet.

Smith, der spekulerede hos Tiltalte i omtrent et Aar, har ialt tabt ca. 1265 Kr. og betalt ca. 900 Kr.

Købmand Brünger har ved Spekulation hos Tiltalte i omtrent 1 Aar til i Marts 1914 tabt ca. 20,500 Kr., hvoraf er betalt ca. 9000 Kr.; efter Tiltaltes Bøger har han af Brünger beregnet sig en Provision af ialt ca. 8000 Kr.

Af Brüngers Breve til Tiltalte fremgaar det, at han havde den fuldeste Tillid til denne og som Hovedregel overlod det til denne at disponere for ham, hvortil han havde givet ham Fuldmagt. Det ses, at Tiltalte har udført en stor Mængde Køb og Salg for Brünger, der tit kun beholdt Papirerne i faa Dage, men efter at have solgt Papirerne undertiden straks efter købte lignende til højere Kurs, samt at Forretningerne ofte er udført ved Kompensation, adskillige Gange saaledes, at der ved Salg er beregnet Brünger en lavere Kurs og ved Køb en højere Kurs end vedkommende anden Kunde.

Blandt disse Kompensationer kan foruden den ovenfor ved Borgen

anførte nævnes et Salg af 20,000 Kr. Sukkeraktier og samtidigt Køb af 12,000 Kr. Aktier i Dampskibsselskabet 1896, som Tiltalte efter Brünger's Forklaring tilraadede, medens nedennævnte Grosserer Houmann samtidig solgte den samme Post Aktier i »1896« og købte 4000 Kr. Sukkeraktier.

Brünger har som Vidne forklaret, at Tiltalte paa egen Haand forøgede hans Engagement udover det aftalte Beløb, samt at han, efter at hans Tab var steget til et betydeligt Beløb, lod Tiltalte raade, da han ikke vidste, hvorledes han skulde slippe ud af hans Klør.

Direktør Harboe og Grosserer Houmann er døde. Harboe har ved omtrent et halvt Aars Spekulation tabt ca. 14,500 Kr., Houmann har ved ca. 2 Aars Spekulation tabt ca. 30,000 Kr. Om ham har Tiltaltes Repræsentant Graeser forklaret, at Tiltalte udøvede en ejendommelig Indflydelse paa ham.

Tiltalte har erkendt, at han i Foraaret 1913 paa et Tidspunkt, hvor Tiltalte paa Grund af en Meddelelse om forestaaende Aktieudvidelse troede, at Aktier i Selskabet Glud og Marstrand vilde stige, dels efter Ordre og dels paa egen Haand købte saadanne Aktier til flere Kunder, og at han samtidig lod Houmann sælge saadanne Aktier, til Paalydende 16,000 Kr., hvilke Tiltalte nogle Dage forinden havde indkøbt til ham, idet Tiltalte anvendte disse Houmanns Aktier, hvorpaa Houmann efter Tiltaltes Forklaring havde en lille Avance, til Opfyldelse af en anden Kunde, Gærhandler Anders Jacob Larsens Ordre. Idet Tiltalte derhos afregnede til Houmann efter Kurs $163\frac{3}{4}$ og til Larsen efter Kurs $164\frac{1}{4}$ eller $164\frac{1}{8}$, gjorde Tiltalte sig herved Fordel.

Tiltalte har forklaret først, at han lod Houmann sælge, fordi Tiltalte efter det stærke Køb frygtede en Reaktion, og derpaa at han, inden han overførte Houmanns Aktier til Larsen, havde hørt, at Aktieudvidelsen ikke forestod, samt at de, der købte, alle tabte.

Adskillige Kunder foruden de ovenfor anførte har som Vidner forklaret, at de ikke har haft Anelse om, at Tiltalte samtidig med Dispositioner for dem foretog modsatte Dispositioner for Andre, samt at de ikke vilde have godkendt Dispositionerne, hvis de havde kendt dette Forhold.

Under Sagen er der foretaget Uddrag af Tiltaltes Bøger visende, hvilke Forretninger Tiltalte har udført ved Kompensation og ved Selvindtræden. Heraf ses, at saadant er foregaaet i et stort Antal Tilfælde, men Tiltalte har forklaret, at han ikke nærmere kan angive, hvilke af disse Forretninger der er fremkommet ved tilfældigt indgivne modstaaende Ordre — efter hvad forskellige noteringsberettigede Veksellerere som Vidner har forklaret under Sagen om, hvor ofte slige Tilfælde forekommer hos dem, kan det kun antages at have været et lille Mindretal — og i hvilke Tilfælde han har ladet en Kunde kompensere en given Ordre eller endelig fra begge Sider har fremkaldt Kompensation, men dette er efter hans Tilstaaelse i ethvert Fald sket jævnlige.

Da Kunderne som Regel ikke har kunnet huske de enkelte Forretninger, er det ej heller ad den Vej lykkedes at fremskaffe yderligere Oplysninger om de enkelte Tilfælde.

Fhv. Veksellerer Theodor Trier har under Sagen udtalt, at der kan

være Tilfælde, hvor det er rigtigt at hjemtage en mindre Avance, selv om en Aanden samtidigt kunde have Chance ved at købe, men at man ikke kan sige, at begge Kunders Interesser ved saadanne Dispositioner er varetaget paa den Maade, som det maa forlanges, naar der disponeres i Henhold til en Fuldmagt, der hjemler Adgang til at spekulere for dem uden særlig Aftale om de enkelte Dispositioner. Han har tilføjet, at naar en Veksellerer, der har Fuldmagt som nævnt, stadig med smaa Mellemrum lader sine Kunder gaa ud og ind af deres Engagementer og ombytte disse, tyder det paa, at han derved ikke har handlet i Kundernes Interesse, men hovedsagelig for at tjene Provision.

Til disse Udtalelser har Formanden for Veksellerernes Kursnoteringsudvalg, Veksellerer Christian Reiman, i det Væsenlige sluttet sig.

Efter alt det saaledes Foreliggende skønnes det uden Betænkelighed at antage det for bevist, at Tiltalte i stort Omfang alene for at begrunde en Provisionsberegning har — dels ved at handle efter de ham givne faste Fuldmagter, dels ved at vildlede sine Kunder, af hvilke han beregnede sig høj Provision bl. a. for Raad og Oplysninger — ladet Kunderne hyppig skifte og indbyrdes ombytte Engagementer, og at han paa tilsvarende Maade har ladet dem købe og sælge Papirer, som Tiltalte ønskede at afhænde eller købe, alt uden Hensyn til, om disse Forretninger var til Skade for Kunderne, hvis Interesse han som Kommissionær var pligtig at varetage, og hvem han herved tilføjede betydelige Tab.

For denne Fremgangsmaade, som Tiltalte efter det Oplyste maa antages at have anvendt lige indtil denne Sags Opkomst i 1914, vil han ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 251.

2. Tiltalte har erkendt, at medens han selv af de Veksellerere, der udførte Forretningerne for ham, forlangte afregnet nøjagtigt til den opnaaede Kurs, beregnede han i stort Omfang Kunderne en lavere Kurs end den, han selv opnaaede ved Udførelsen af Forretningerne for dem paa Børsen, og at han ved Kompensationer jævnlig lod den Købende betale mere, end han førte den Sælgende til Indtægt. Differencerne, som han ved sin Hjemkomst fra Børsen bestemte ved Fastsættelsen af, til hvilken Kurs, der skulde afregnes med hver Enkelt, tilvendte Tiltalte sig. Efter Tiltaltes Angivender, der i det Hele stemmer med det iøvrigt Oplyste, beløb Størrelsen af disse Differencer sig til fra $\frac{1}{8}$ pCt. til 1 pCt., i enkelte Tilfælde endog til 3 pCt., dog saaledes at han altid holdt sig indenfor de paa Børsen noterede Kurser, idet Kunderne, som Tiltalte har udtrykt sig, selvfølgelig ikke vilde finde sig i at faa daarligere Kurs end den, til hvilken de maatte antage, at Ordren var udført, hvorfor han ogsaa har erkendt, at han, naar der opstod Spørgsmaal herom, foregav, at han ikke havde kunnet faa Ordrene udført til bedre Kurs.

Efter Tiltaltes Angivende beregnede han sig denne Difference, naar han havde opnaaet en særlig gunstig Kurs; eller naar det drejede sig om Kunder, for hvem han løb en stor Risiko, eller som skyldte ham Penge; i nogle Tilfælde synes det samme at have været Tilfældet, naar en Kunde kun vilde gaa ind paa at betale en lavere Provision, end Tiltalte ønskede. Som Tiltaltes Broder, Jakob Nathan, i et Brev til Tiltalte har udtrykt det »maatte da Kniven i Stedet udrede Provisionen«. Tiltalte vil have betragtet disse Beløb som en Art Reservefond til Imøde-

gaaelse af Tab paa usolide Kunder, hvorved han har henvist til, at han jævnlig har maattet kreditere Kunder betydelige Beløb, efter sit Anbringende ialt mellem 250,000 og 300,000 Kr., idet han, medens de laa i Engagementer hos ham, for at vise sig imødekommende, maatte give Afkald paa Erstatning for Tab paa andre Engagementer.

Af mange Vidneforklaringer fremgaar det, at Kunderne som Regel var uvidende om denne Fremgangsmaade og ikke vilde have fundet sig deri, hvis de havde haft Kundskab derom.

Tiltalte har forklaret, at der som Regel ingen Indvending fremkom fra Kunderne, idet de ikke kendte Kurserne, og Beløbene ej heller spillede synderlig Rolle for hver enkelt. Sin Fortjeneste ved denne Fremgangsmaade, paa hvilken der i det Foregaaende er anført adskillige Eksempler, og som Tiltalte maa antages at have anvendt indtil denne Sags Opkomst, anslaaer Tiltalte derimod til mellem 10,000 Kr. og 20,000 Kr. om Aaret.

I de to sidste Aar indtil Juli 1914 benyttede Tiltalte ved Udførelsen af Forretningerne saakaldte Børsregler, som han lod trykke og udlevere til Kunderne.

Disse »Børsregler« indeholder den Bestemmelse, at alle Forretninger udføres af Tiltalte som Medkontrahent, og at der ingen Indsigelse kan gøres mod Afregninger, der ikke gaar ud over de officielt noterede Kurser. Efter Tiltaltes Forklaring maa det antages, at han indførte disse Regler, da der i sin Tid begyndte at blive Tale om det Forkerte i ikke at afregne til de rigtige Kurser. Tiltaltes Hensigt hermed var at afskære Kunderne fra Indsigelse mod Afregning til anden Kurs end den virkelig opnaaede, men han har erkendt, at hvis han havde skrevet dette, vilde han ingen Forretninger kunne have gjort. Han har endvidere erkendt, at han uanset Børsreglerne modtog Kundernes Ordre som Ordre til at købe og sælge for dem i Almindelighed underforstaaet paa Børsen, men han har dog tilføjet, at hvis enkelte Kunder ikke har forstaaet Meningen med Børsreglerne, har de i alt Fald haft Anledning til at spørge sig for. Imidlertid kan der efter det saaledes Foreliggende i denne Henseende ingen Vægt lægges paa Børsreglerne. De i Henhold til disse af Tiltalte udførte Forretninger maa betragtes som Udførelse af almindelige Kommissionsordrer.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at han var vant til at se den nævnte Fremgangsmaade, den saakaldte Kursskæring, anvendt paa Børsen. Med Hensyn hertil har fornævnte Veksellerere Christian Reiman og Theodor Trier som Sagkyndige udtalt, at de fleste eller næsten alle Veksellerere efter deres Overbevisning i en lang Aarrække har, snart sjældent snart hyppigere dels ved Udførelse af almindelige Kommissionsordrer paa Børsen, dels som et Slags Vederlag for deres Ulejlighed ved Papirers Belaaning m. m., afregnet til Kurser, der var noget fordelagtigere for dem, men at det antagelig i Reglen kun har drejet sig om forholdsvis ringere Differencer. Saadan Fremgangsmaade har efter disse Vidners Mening været urigtig og har ikke været fastslaaet som Coutume.

Det følger nu af Tiltaltes Stilling som Kommissionær, at han har været pligtig at lade Kunderne tilflyde de Formuefordele, som han har indvundet ved Forretninger, udført for dem, og det har navnlig været

uberettiget, at han har skjult saadanne Formuefordele ved i sine Afregninger urigtig at give det Udseende af, at de ikke var indvundne.

At mange mulig har gjort sig skyldig i lignende Forhold, kan ikke gøre det retmæssigt. Om noget, der ligner Coutume kan der ikke være Tale ved et Forhold, som holdes skjult for den ydende Part.

Det er i sig selv lidet sandsynligt, at Tiltalte ikke skulde have været paa det Rene med det retsstridige i sin Handlemaade og efter alt Foreliggende derunder, at han beregnede sig Vederlag for sin Virksomhed som Kommissionær, og at han udtrykkelig overfor Kunderne har fralagt sig sin retsstridige Handlemaade, findes det at maatte antages, at han var sig dens Uretmæssighed bevidst og i Andres Færd kun fandt en formildende Omstændighed for sig.

Tiltaltes her beskrevne Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 257.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. midl. Straffelov 1 April 1911 § 13, og efter Straffelovens § 257 efter de i denne Sag foreliggende Omstændigheder med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, hvis Sagførelse har været lovlig, 500 Kr. Tiltalte har selv draget Omsorg for sit Forsvar.

Nr. 153.

Højesteretssagfører Trolle

m o d

Peder Christian Pedersen (Def. David)

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 28 Juli 1917: Tiltalte Peder Chr. Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dircks, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 20 Kr. samt til Overretssagfører Gram 10 Kr.

Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Hestehandler Martin Madsen, Odense, udrede 376 Kr. 53 Øre.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1917: Tiltalte Peder Christian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, i Salær hver 30 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet der ikke kan tillægges de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte nye Oplysninger nogen væsenlig Betydning, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Christian Pedersen til Højesteretssagførerne Trolle og David 60 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag er Peder Christian Pedersen, der er født den 2 Marts 1884 og tidligere anset ved Højesterets Dom af 12 Januar 1917 efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, sat under Tiltale for Bedrageri og Falsk.

I. I Januar Maaned 1916 købte Tiltalte for 350 Kr. en russisk Vallak, der blev solgt ham som stædig, og den 18 November s. A. solgte han ved et Marked i Holstebro samme Hest til Hestehandler Martin Madsen af Odense for 525 Kr. Denne afhændede derpaa den 22 s. M. Hesten til en Mand i Hjulby for 685 Kr., men efter faa Dages Forløb blev Køberen klar over, at den var stædig, og efter at han, der havde købt Hesten som fejlfri, havde rejst Sag mod Madsen ved den i Henhold til Lov 8 Juni 1912 anordnede Voldgift i Odense Købstad, blev Madsen ved Voldgiftens Kendelse tilpligtet at lade Handelen gaa tilbage. Senere lod Madsen Dyret bortsælge ved offentlig Auktion, der indbragte et Netto-provenu af 269 Kr. 47 Øre. Efter Madsens Begæring blev der derhos indledet Undersøgelse mod Tiltalte, hvorunder han sigtedes for at have handlet bedrageligt overfor Madsen, som har afgivet en edelig Forklaring, gaaende ud paa, at Tiltalte, da han solgte Hesten, undlod at omtale, at den led af nogen Fejl, og at Madsen som Følge heraf købte den i Tiltal til, at den var reel, og ikke vilde have givet tilnærmelsesvis saa meget for den, hvis han havde været bekendt med, at den var stædig.

Ifølge Madsens Fremstilling skete Handlen iøvrigt meget hurtigt, idet Madsen mødte Tiltalte, som kom trækkende med Hesten, og da spurgte om Prisen paa den; hvad Tiltalte svarede, vil Madsen ikke kunne erindre, men selv bød han 500 Kr. og lagde straks 25 Kr. til; imidlertid vilde Tiltalte ikke sælge for denne Sum, hvorfor Madsen gik videre, men snart efter blev der af forskellige omstaaende raabt efter ham, at han kunde faa Hesten for det givne Bud, og han gik da tilbage og betalte straks Tiltalte 525 Kr.

Hestehandler Vilhelm Eriksen af Odense har — ligeledes edelig — forklaret, at han paa det fornævnte Marked den 18 November 1916 to Gange talte med Tiltalte om den Hest, som Madsen senere købte; den ene Gang bød Eriksen Tiltalte 500 Kr. for Hesten, og det forekommer ham, at han spurgte Tiltalte, om Hesten var reel eller god og skikkelig,

og at Tiltalte herpaa svarede bekræftende, men i hvert Fald er Eriksen sikker paa, at Tiltalte ikke oplyste, at Hesten led af Fejl.

Tiltalte har forklaret, at Madsen kom hen til ham paa Markedet og vilde købe Hesten, som Tiltalte vilde have 600 Kr. for, medens Madsen bød 500 Kr.; Tiltalte trak da straks Madsen til Side og sagde til ham, at Hesten havde nogle »Nykker«, og at »det« vel snarest kunde kaldes »stædig«, men at den godt kunde sælges som reel ovre paa Fyen, da Stædigheden ikke var noget, der var værd at regne, idet han kunde »køre med den, for hvad som helst han vilde sætte den for.« Madsen udtalte hertil, at saa havde han budt nok for Hesten, men straks efter forhøjede han dog Buddet med 25 Kr., og Tiltalte solgte ham da Hesten for det ovennævnte Beløb af 525 Kr.

Efter alt det foreliggende og naar særlig henses til den Usandsynlighed, der præger Tiltaltes Forklaring, idet det maa forekomme uan- tageligt, at Madsen efter at have hørt, at Hesten var stædig, skulde have forhøjet sit Bud, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Tiltalte ved Salget af den oftnævnte Hest paa bedragelig Maade har undladt at gøre Køberen bekendt med, at Hesten led af Stædighed.

Madsen har opgjort sit Tab ved den ommeldte Handel til 376 Kr. 53 Øre, som han har paastaaet sig tillagt hos Tiltalte, uden at denne har fremsat nogen særskilt Indsigelse mod Udregningen af Beløbet, og denne Erstatningspaastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

II. Boelsmand Søren Christensen af Timring har edelig forklaret, at han i Tiden omkring den 1 Maj d. A. paa et Marked i Vildbjerg solgte til Tiltalte for 635 Kr. en Ko og en Kvie, som skulde leveres i Vildbjerg den 7 s. M. og betales ved Leveringen. Sidstnævnte Dag indfandt Tiltalte sig imidlertid i Christensens Hjem og bad om at faa Kreaturerne leveret noget tidligere paa Dagen end bestemt. Christensen indvilgede heri og lod Tiltalte trække afsted med Kreaturerne, medens han selv lidt senere fulgte efter. Da han naaede Tiltalte, sagde denne, at han vilde cykle forud til Vildbjerg, idet han skulde modtage Penge der, og Christensen fulgte da efter med Kreaturerne. Udenfor Vildbjerg kom Tiltalte ham i Møde og sagde, at han ingen Penge havde faaet, men derimod et Brev fra en Kreaturhandler i Herning ved Navn Marinus Pedersen, for hvis Regning han havde købt Dyrene. Tiltalte gav Christensen Brevet, som denne derpaa læste, og hvis Ordlyd var omtrent følgende: »Det var kedeligt med de Penge, som jeg skulde sende, men jeg fik først Brevet i Lørdags, efter at Banken var lukket, men Du kan lade mig vide Mandens Adresse, og hvor mange Penge han skal have for Kreaturerne, saa skal jeg sende Pengene direkte til ham. M. Pedersen. Du kan komme ind til mig paa Torsdag, saa kan vi gøre Regnskab op.« Brevet var derhos dateret »Herning den 7de«, uden at Christensen lagde Mærke til Maaneden. Da Christensen saa Brevet, sagde han, som vidste, at Marinus Pedersen dengang laa syg, til Tiltalte, at saa var Pedersen da ikke ringere, end at han kunde skrive. Hertil svarede Tiltalte, at han kunde

---

Færdig fra Trykkeriet den 3 April 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 3—4.

Mandag den 18 Marts.

se, at det ikke var Pedersens Haandskrift, men at det saa maatte være hans Kones. I Vildbjerg havde Tiltalte en Mand til at trække Kreaturerne, og Tiltalte indbød da Christensen til at drikke et Glas Øl i Gæstgiveriet, hvor dettes Ejer, Gæstgiver Gramstrup, var tilstede. Her bragte Tiltalte igen Handelen paa Bane og henvendte sig bl. a. til Gramstrup med det Spørgsmaal, om han ikke kendte Marinus Pedersen i Herning som en god Mand, hvilket Gramstrup besvarede bekræftende. Christensen, som paa Vejen havde tilbageleveret Tiltalte det ovennævnte Brev, bad nu om at faa det igen, og Tiltalte udleverede det da nølende, hvorpaa Christensen paany gennemlæste Brevet og belavede sig til at stikke det til sig, men nu bad Tiltalte Christensen om at faa det tilbage, da han skulde modtage nogle Kreaturer i Aulum og saa maaske vilde faa Brug for det; herpaa indgik Christensen og fik i Stedet kun en Seddel, hvorpaa Tiltalte havde skrevet sin egen og Marinus Pedersens Adresse. Da Christensen stillede Krav om at faa 100 Kr. straks, udbetalte Tiltalte, der samme Dag havde laant et saadant Beløb hos en Tredjemand, ham disse, medens Christensen, uagtet Tiltalte var ham bekendt som »mindre reel«, i Tillid til Brevets Ægthed gav Udsættelse med Betalingen af Restbeløbet. Senere paa Dagen blev Christensen imidlertid betænkelig ved Tiltaltes Fremstilling af Sagen og anstillede nærmere Undersøgelse, hvorved han erfarede, at det nævnte Brev ikke hidrørte fra Marinus Pedersen.

Gæstgiver Martin Gramstrup af Vildbjerg har edelig forklaret, at Tiltalte ved den ovennævnte Lejlighed spurgte ham, om Marinus Pedersen var god for de 2 Kreaturer, a t han dertil svarede, at Pedersen efter hans Mening var god nok for de første 100,000 Kr., og a t han er sikker paa, at han hørte Tiltalte anmode Christensen om at faa et Brev, som denne sad med i Hænderne, og som var skrevet paa almindeligt Brevpapir. Gramstrup har tilføjet, at det paagældende Skriftstykke i Samtalen mellem Christensen og Tiltalte blev betegnet som et »Brev«, og a t Tiltalte tidligere samme Formiddag var kommen ind i Gæstgiveriet og havde forlangt at faa Brevpapir, hvilket blev ham overgivet tilligemed Konvolutter, hvorefter han satte sig til at skrive, uden at Vidnet ved, hvad han skrev.

Oftnævnte Handelsmand Marinus Pedersen af Herning har til en Politirapport forklaret, at Tiltalte tidligere har været Opkøber af Krea-

turer for ham, men at dette Forhold er ophørt for et Aarstid siden; derimod har Pedersen ofte hjulpet ham med Penge til Kreaturopkøb for hans egen Regning, og de Kreaturer, som Tiltalte ikke sælger paa anden Maade, gaar sammen med Pedersens Kreaturer til Eksportmarkedet i Holstebro, da de lettere sælges saaledes end ved Tiltaltes egen Foranstaltning. Hvis Tiltalte ved den ovennævnte Handel med Christensen forud havde bedt Pedersen om Pengelaan, vilde han vistnok have ydet ham det, men Tiltalte har ingen Henvendelse rettet til ham, og han har heller ikke givet Tiltalte noget Løfte om Forstrækninger eller skrevet noget Brev til ham som det foranførte.

Tiltalte har erkendt at have købt de ovennævnte Kreaturer af Christensen, men bestridt, at han har vist ham noget Brev som af ham forklaret. Ifølge sin Forklaring har han alene sagt til Christensen, at han vilde faa Pengene tilsendt fra Marinus Pedersen Fredag eller Lørdag, naar denne havde modtaget Afregning fra Markedet, og til Bevis for, at han stod i Forbindelse med bemeldte Pedersen, har han i Vildbjerg Kro forevist Christensen den ene Halvdel af en Afregning fra et københavnsk Firma. Dette Papir har Tiltalte fremlagt under Sagen, og efter dets Udvisende er Afregningen stilet til »Petersen, Herning«, og dateret den 28 December 1916. Efter sin videre Fremstilling har Tiltalte i Kroen bedt om at faa Papiret igen, fordi han mulig kunde faa Brug derfor. Angaaende de Papirer, han ifølge Gramstrups Forklaring har erholdt udleveret i Gæstgiveriet, har han først udsagt, at han sammesteds skrev 2 Breve; det ene var til et Dagblad angaaende en Hund, og det andet, som ogsaa skulde have været en Billet til samme Blad, »gjorde han til intet«. Senere har Tiltalte ændret denne Forklaring til, at han kun skrev eet Brev, og at han havde taget fejl i sit første Udsagn.

Efter de af Christensen og Gramstrup afgivne Forklaringer findes Tiltaltes Forklaring om ikke at have forevist førstnævnte et Brev at maatte tilsidesættes som utroværdig, og efter det Foreliggende findes det derhos tilstrækkelig godtgjort, at Brevets Indhold har været i det Væsenlige som af Christensen omforklaret, og at Tiltalte selv har skrevet det i den Hensigt at formaa Christensen til at overlade ham Kreaturerne uden anden Udbetaling end de 100 Kr.

Medens Undersøgelsen stod paa, er de oftnævnte Kreaturer bortsolgte, og af det indkomne er 535 Kr. udbetalt til Christensen, som har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet der — efter hvad der foreligger oplyst om Formen og Indholdet af det oftnævnte Brev, som ikke er bragt til Stede under Sagen — ikke findes Føje til at tilregne Tiltalte hans Udfærdigelse og Benyttelse af dette som Dokumentfalsk, vil Tiltalte for sit i de 2de foranførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 30 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Tirsdag den 19 Marts.

Nr. 156.

Højesteretssagfører Trolle
mod**Alexander Rappoport (Def. Harboe)**

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 December 1917: Arrestanten Alexander Rappoport bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schrøder og Sachs, 30 Kroner til hver samt i Erstatning til Portier Albert Hansen 700 Kroner og til Guldsmed Robert Wulff 488 Kroner.

Saa vil Arrestanten efter udstaaet Straf være at udvise af Riget.

De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alexander Rappoport til Højesteretssagførerne Trolle og Harboe 100 Kr. til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Arrestanten Alexander Rappoport, hvis opgivne Alder af 23 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, tiltales for Bedrageri.

Arrestanten er ikke funden forhen straffet her i Landet, hvorimod han i Aaret 1915 i London er idømt 12 Maaneders Fængsel for Bedrageri.

Ved Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 30 Maj og den 1 Juni d. A. har Arrestanten mod Afgivelse af 2 den 29 Maj d. A. daterede Checks af Paalydende henholdsvis 945 Kr. og 1500 Kr., trukne af Arrestanten paa »Norrlandsbanken« i Stockholm, faaet udleveret af Skotøjsfabrikant Holger Emil Hector Varer til Værdi ca. 200 Kr. og kontant ca. 2245 Kr., uagtet Arrestanten var paa det Rene med, at der ikke i Banken var Dækning for Checkbeløbene, og uagtet Arrestanten forstod, at det alene var i Tillid hertil, at Hector gav ham Valuta for de 2 Checks, hvilken sidste Forklaring Arrestanten dog ved

Sagens Slutning delvis har tilbagekaldt. Den 5 Juni betalte Arrestanten Hector de 642 Kroner af de modtagne Beløb tilbage.

En Dag i Begyndelsen af Juni d. A. har Arrestanten formaaet Hotelportier Albert Lauritz Hansen til at udbetale Arrestanten 700 Kroner mod en af Arrestanten paa samme Bank trukken Check af dette Paalydende. Efter Arrestantens Forklaring var det den 1 Juni, at han fik Checken, som var dateret den 6te Juni, indløst, hvorhos han har hævdet, at han ved Checkens Afgivelse til Hansen udtrykkelig sagde til denne, at der ikke den Dag var Dækning for Beløbet, men at der vilde være Dækning den 6 Juni. Hansen har derimod edelig forklaret, at det var Grundlovsdagen, den 5 Juni, at han indløste Checken, og at der ingen Tale var om, at der først senere vilde være Dækning i Banken for Beløbet, samt at han kun indløste Checken i Tillid til, at der, da han modtog den, var Dækning for dens Paalydende.

En Dag omkring den 1 Juni d. A. købte Arrestanten af Guldsmed Robert Wulff Varer til Beløb 88 Kr., som han ved Indkøbet betalte med en af Arrestanten paa Norrlandsbanken trukken, den 2 Juni d. A. dateret Check paa 500 Kroner, for hvilken han derhos af Wulff modtog 412 Kroner eller efter Wulffs Forklaring kun 400 Kroner kontant. Arrestanten, der var klar over, at der ikke i Banken var Dækning for Beløbet, har hævdet, at det var den 30 Maj, at han afleverede Checken til Wulff, og at han paa Wulffs Spørgsmaal om, hvorfor Checken var dateret 2 Juni, udtrykkelig udtalte, at Grunden var den, at Arrestanten endnu ikke havde Penge i Banken, men ventede at have Dækning den 2 Juni. Wulff har derimod hævdet, at der ingen Tale var om, at Dækning først kunde ventes en senere Dag, og at han kun betroede Arrestanten Pengene og Varerne under den bestemte Forudsætning, at der i Banken fandtes fuld Dækning for Checkbeløbet.

Lørdag den 2 Juni d. A. om Aftenen Klokkerne ca. 7—8 fik Arrestanten af Konfektionsfirmaet M. Bendix ved dettes Bud udbragt bestilte Varer for 525 Kr., som Budet havde faaet Paalæg om kun at udlevere mod kontant Betaling. Arrestanten, der ingen kontante Penge havde, tilbød Budet Beløbet i Check paa Norrlandsbanken, hvad Budet afslog at modtage. Arrestanten tilbød derefter en Check paa Landmandsbankens Vesterbroafdeling, og efter at saavel Budet som Arrestanten havde forhandlet telefonisk med Firmaets Indehaver, Grosserer Louis Bendix — til hvem Arrestanten efter Bendix's Forklaring sagde, at han havde Penge staaende i Landmandsbanken, men ikke kunde hæve dem Lørdag Aften — gav Bendix Budet Tilladelse til at udlevere Varerne til Arrestanten mod en saadan Check, idet han samtidig paalagde Budet at hæve Checken i Banken Mandag Morgen. Arrestanten afgav derefter til Budet en den 6 Juni dateret Check paa 525 Kroner paa Landmandsbanken, uagtet han var paa det rene med, at der ikke var Dækning for Beløbet. Arrestanten har benægtet i Telefonen at have omtalt, at han havde Penge i Banken, og han har hævdet, at han i Telefonen sagde til Bendix, at Checken først skulde forfalde den 6 Juni, men saavel Budet som Bendix har benægtet, at der var nogen Tale herom, og Arrestanten har erkendt, at han paa Bendix's Udtalelser i Telefonen forstod, at der ikke var Tale om, at han kunde faa Kredit paa Varerne.

Arrestanten, der den 8 Juni d. A. forlod Landet, har forbrugt de ved Checkene indvundne Penge til egen Fordel.

Efter det Oplyste maa det antages, at Arrestanten, da han fik Penge og Varer for de omtalte Checks, ikke har haft nogen Udsigt til at kunne skaffe Dækning for Beløbene, og idet der herefter ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, at Arrestanten i samtlige ovennævnte Tilfælde svigagtigt har formaaet de Paagældende til at modtage de værdiløse Checks som fuld Valuta for de Arrestanten ydede Varer og Penge, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver, hvorhos han efter derom nedlagt Paastand vil have at betale i Erstatning til Portier Albert Hansen 700 Kr. og til Guldsmed Robert Wulff 488 Kr.

Endelig vil Arrestanten, der er Udlænding, og som ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 1. Ejendomskommissionær N. S. Søndergaard (Levy)

mod

Gaardejer L. H. Petersen (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale en af Appellanten paa Indstævnte trukken og af denne akcepteret Veksel.

Ulfborg-Hind Herreders ordinære Rets Dom af 7 Juni 1916: Indstævnte Gaardejer H. L. Petersen, Rindom, bør til Citan-ten, Ejendomskommissionær N. S. Søndergaard, Ringkøbing, betale 10,446 Kr. 63 Øre med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 1 December 1915, indtil Betaling sker.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-kyndelse under Adfærd efter Loven.

Statskassens Ret forbeholdes dels i Anledning af, at det ikke af den fremlagte Genpart af den mellem Parterne indgaaede Overenskomst af 17 September 1915 kan ses, at Originalen er skrevet paa stemplet Papir, dels med Hensyn til, at det af en under Sagen fremlagt Genpart af den foran omhandlede Veksel af 30 April 1915, stor 10,000 Kr., fremgaar, at Originalen er stemplet til Taxt 4 Kr. 50 Øre.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Oktober 1916: Appel-lanten, Gaardejer L. H. Petersen, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Ejendomskommissionær N. S. Søndergaard, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom ommeldte Over-enskomst af 17 September 1915 i Forbindelse med Sagens øvrige,

tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages, at Indfrielsen af den Veksel, hvorom Sagen drejer sig, er taget med i Betragtning ved den ved Overenskomsten truffene Afgørelse af Parternes Mellemværende. Endvidere maa der efter det Oplyste og Parternes Procedure gaas ud fra, at Appellantens Udstedelse af Vekslen ikke var Udtryk for, at han stod i et virkeligt Skyldforhold til Indstævnte, men at Vekslen derimod alene blev udstedt for at sætte Indstævnte istand til gennem den paagældende Bank at tilvejebringe de fornødne Pengemidler til den af Parterne i Fællesskab drevne Forretning.

Under disse Omstændigheder og da Appellanten ikke har godtgjort, at Vekslens Indfrielse paahvilede Indstævnte alene, findes den dermed forbundne Udgift at maatte paahvile Parterne med Halvdelen hver. I Overensstemmelse med begge Parters subsidiære Paastande vil Indstævnte herefter være at tilpligte at betale Appellanten 5223 Kr. 31 Øre med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for alle Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer L. H. Petersen, bør til Appellanten, Ejendomskommissionær N. S. Søndergaard, betale 5223 Kr. 31 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 December 1915, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag har Appelindstævnte, Ejendomskommissionær N. S. Søndergaard af Rindom, som den 30 November 1915 i Henhold til en af Ringkøbing Landbobank erhvervet Dom havde indfriet en af ham selv udstedt 3 Maaneders Sola-Vexel, stor 10,000 Kr., i 1ste Instans ved Ulfborg-Hind Herreders ordinære Ret søgt Appellanten, Gaardejer L. H. Petersen af Rindom, til Betaling af det Beløb, som Appelindstævnte ialt maatte udrede ved bemeldte Veksels Indfrielse, nemlig 10,446 Kr. 63 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 1 December 1915, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Parterne gennem en Aarrække har drevet Ejendomshandel i Fællesskab, og at den fornævnte Veksel i det Øjemed at rejse Penge til den fælles Virksomhed var udstedt af Appelindstævnte til Appellanten, af sidstnævnte endosseret til en Tredjemand og af denne atter overdraget til den ovenanførte Bank. Fællesskabet mellem Parterne ophævedes ved en den 17 September 1915 indgaaet skriftlig Overens-

komst, hvori det hedder: »Vi underskrevne . . . afgør herved alt vort Mellemværende til Dato vedrørende Kompagniskab om Ejendomshandel saaledes at Søndergaard faar Skøde paa . . . . .«; herefter anføres i Dokumentet under Nr. 1—7 forskellige faste Ejendomme og Parceller af saadanne tildels med Angivelse af paahvilende Byrder, hvorhos der under Numrene 8 og 9 angives Obligationer, som skulde transporteres til Appelindstævnte, og sluttelig udtales det i Overenskomsten, at den mellem Parterne oprettede Kontrakt om Ejendomshandel derved annulleredes.

Til Støtte for sit Søgmaal har nu Appelindstævnte gjort gældende, at det ved nysnævnte Dokument er udtømmende bestemt, hvilke Værdier han skulde have overdraget ved Opløsningen af Fællesskabet, og hvilke Byrder han i Anledning heraf skulde paatage sig. Da derhos den heromhandlede Vexel ikke er nævnt i Dokumentet, har det efter hans videre Anbringende været Meningen, at Appellanten skulde indfri den eller holde ham skadesløs for hans Udgifter herved, og under de Forhandlinger, der førte til Overenskomsten mellem Parterne, vil Appelindstævnte alene have undladt at omtale Vexlen, fordi han gik ud fra som noget aldeles selvfølgeligt, at Appellanten allerede havde indfriet den.

Paa det saaledes anførte findes der imidlertid ikke at kunne lægges nogen Vægt; da Appelindstævnte var den efter Vekslens Indhold forpligtet, maatte det ved Opløsningen af Fællesskabet mellem Parterne paahvile ham ved en udtrykkelig Bestemmelse at faa Betalingspligten, saafremt han vilde unddrage sig denne, overført paa Appellanten, og da Appelindstævnte ikke har draget Omsorg herfor, vil Appellanten mod sin Protest ikke kunne tilpligtes at udrede det indsogte Beløb, hvorfor han vil være at frifinde for Appelindstævnets Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Der ses ikke at have fundet andre Stempelovertrædelser Sted end de i Underrettsdommen ommeldte.

Torsdag den 21^e Marts.

Nr. 145.

Højesteretssagfører Harboe
m o d

Niels Kristian Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. v. af 8 Juni 1912.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 31 Maj 1916: Tiltalte, Gaardejer Niels Kristian Nielsen af Gaardsdal bør for det Offentliges Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Januar 1917: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 75 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at anse det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte under sin i den indankede Dom nævnte Virksomhed som Rejseagitor for »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« har udspredd urigtige Meddelelser om de to andre i Dommen omtalte Brandforsikringsselskaber. Tiltalte vil herefter være at frifinde, og Dommen, der har samme Resultat, vil saaledes kunne stadfæstes.

Den for Højesteret beskikkede Defensor har frafaldet Krav om Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders Politiret indankede Sag er Niels Kristian Nielsen, der er født den 21 August 1866, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Straf for Brug af urigtig Varebetegnelse m. v. af 8 Juni 1912.

Sagen er anlagt efter Begæring af de tvende gensidige Brandforsikringsselskaber »Vermund« og »Danske Grundejeres Brandforsikring«, og den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar ud paa, at han skal have overtraadt bemeldte Lovs § 11 ved i Egenskab af lønnet »Rejse-Agitor« for det med Anmelderne konkurrerende Brandforsikringsselskab »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« at have udspredd usandfærdige Meddelelser om de tvende førstnævnte Brandforsikringsselskabers Forretningsvirksomhed for at bevæge de Forsikrede til at udmelde sig af hine og indmelde sig i det af ham repræsenterede Forsikringsselskab.

Da de under Statens Tilsyn staaende gensidige Bygningsbrandforsikringer imidlertid ikke kan anses i bemeldte Lovs Forstand at drive Forretningsvirksomhed, men maa betragtes som Foreninger med det særlige Formaal at yde deres Medlemmer gensidig Bistand i Tilfælde af Ildsvaade, samt da Tiltalte i ethvert Fald ikke har tilsigtet at tilvende sig selv nogen Kundekreds, idet han personlig ikke driver Forretningsvirksomhed, men kun som meldt har villet bevæge Medlemmer af de tvende Foreninger til at indmelde sig i en anden Forening med tilsvarende Formaal, en Virksomhed, der, selv om den sker mod Betaling, ikke kan sidestilles med at tilvende sig en Andens Kunder, saa meget mindre som langt de fleste af de Medlemmer, til hvilke han har henvendt sig, tidligere og i længere Tid, end de har været Medlemmer af de anmeldende Foreninger, har tilhørt den Forening, i hvis Interesse Tiltalte virkede, findes ovennævnte Lovbestemmelse hverken direkte eller analogisk at være anvendelig i det foreliggende Tilfælde, og allerede

som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at Tiltalte ved Politiretsdommen er frifunden for det Offentlige Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger rettelig er paa lagte det Offentlige, vil saaledes kunne stadfæstes.

Der vil være at tillægge Aktor for Overretten i Salær 75 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen, idet Defensor har frafaldet den af ham i saa Henseende nedlagte Paastand.

Nr. 151. **Højesteretssagfører Henriques**
 mod
Hans Peter Hansen Krog (Def. Ulf Hansen)

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 27 November 1915, 10 April 1916 og 2 November 1916, udstedte i Henhold til Love af 7 August 1914 og 16 November 1914 om Forbud mod at anvende Rug m. v. til Fodring.

Nysted Birks Politirets Dom af 22 Juni 1917: Tiltalte, Gaardbestyrer Hans Peter Hansen Krog af Stubberup bør betale en Bøde til Statskassen paa 500 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1917: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sachs og Schrøder, betaler Tiltalte Hans Peter Hansen Krog 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

- Efter de foreliggende Oplysninger og under særligt Hensyn til, at de af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaringer har været meget tilbageholdende, maa der gaas ud fra, at Tiltalte i stort Omfang har benyttet den Rugafgrøde, som i 1916 var høstet paa den i den indankede Dom nævnte Gaard, til Opfodring.

Herefter vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1, jfr. den i Henhold til Lov Nr. 164 af 7 August 1914 udstedte Bekendtgørelse Nr. 329 af 2 November 1916. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Hansen Krog til Højesteretssagførererne Henriques og Hansen 50 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Ny-sted Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales Hans Peter Hansen Krog for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 2 November 1916 angaaende Opfodringsforbud, jfr. Lov af 16 November 1914.

Tiltalte, der er født den 26 April 1876, er tidligere straffet 5 Gange for Overtrædelse af Jagtloven, senest ved Højesterets Dom af 28 Marts 1898 med en Øster Ulslev Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 230 Kr. Endvidere er han bl. a. ved Højesterets Dom af 18 s. M. i Medfør af Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder, der tildels er oplyste ved et paa Overret-tens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, er følgende:

Den 6 Januar 1917 lod Politiet foretage et Eftersyn af Hakkelsebeholdningen paa den Tiltaltes Søster, Marie Sofie Hansen Krog, tilhørende Gaard i Stubberup, som bestyres af Tiltalte.

Eftersynet foretoges af Politibetjent Larsen og Sognefoged Lars Johansen, som begge med Ed har bekræftet, at nogle Retten forelagte overskaarne Rugvipper er udtagne af det paa Gaarden tilstedeværende Parti Hakkelse, af hvilket Tiltalte i deres Overværelse fodrede sine Heste, og som yderligere inden Retten har forklaret, at Hakkelsen indeholdt en Del overskaarne Rugaks, fyldte med Kærner, at det tydelig kunde ses, at disse Aks aldrig havde været gennem en Tærskemaskine, og at Aksene udgjorde en saa betydelig Del af Hakkelsen, at Tiltalte nemt kunde opfodre hele Gaardens Rugbeholdning ved at anvende saadan Hakkelse.

Tiltalte, som har indrømmet, at han alene har skaaret al Hakkelsen paa Gaarden, har nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han har hævdet, at de i Hakkelsen forefundne utærskede Rugaks maa være gaaet gennem Tærskemaskinen uden at blive tærskede, og at han i hvert Fald ikke med Vilje har skaaret Rugaks mellem Hakkelsen. Efter de tilvejebragte Oplysninger maa det imidlertid anses udelukket, at de forefundne Rugaks kan have passeret Tærskemaskinen.

Tiltalte maa herefter i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende anses overbevist om at have overtraadt Indenrigsministeriets ovennævnte Bekendtgørelse ved i vidt Omfang at benytte den paa Gaarden i 1916 høstede Rugagrøde til Opfodring og maa efter det Oplyste antages paa denne Maade at have anvendt henved 1200 kg Rug.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Lov af 16 November 1914 § 1, jfr. den oftnævnte Bekendtgørelse af 2 November 1916, med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 500 Kroner.

Da Politiretsdommen har samme Resultat, vil denne Dom være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte Hans Peter Hansen Krog have at udrede 30 Kroner til hver.

Fredag den 22 Marts.

Nr. 157. Højesteretsagfører Graae
mod
Oskar Vittrup Frandsen (Def. Bache)
der tiltales for Bedrageri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 24 August 1917: Tiltalte Oskar Vittrup Frandsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage; saa udreder han og i Erstatning til Gaardejer M. R. Ulbæk af Daugaard 550 Kr. samt denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Dødsboet efter den først beskikkede, under Sagen afdøde Aktor, Sagfører Ohrt, 25 Kr., til den derefter beskikkede Aktor, Overrettsagfører Fr. Knudsen, 15 Kr. og til Defensor, Justitsraad, Prokurator Seidelin, 20 Kr. Den idømte Erstatning og Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oskar Vittrup Frandsen til Højesteretsagførerne Graae og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vejle Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Oskar Vittrup Frandsen, der er født den 8 August 1893, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold, hvorom der, idet Sagen er indanket alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene bliver Spørgsmaal.

1. Den 18 Maj d. A. solgte Tiltalte en ham tilhørende Hoppe til Kreaturhandler B. A. Bertelsen og Hestehandler Johs. Nørskov, begge i Vejle, for en Købesum af 1400 Kr., der skulde berigtiges ved, at Tiltalte frigjordes for nogle Gældsposter, som han var Køberne skyldig, og

som ialt androg et tilsvarende Beløb. Handelen blev iøvrigt indgaaet paa Vilkaar, at Tiltalte, der erklærede helst at ville betale de 1400 Kr. kontant, skulde have Ret til at søge Hoppen solgt i Vesteregnet indtil samme Dags Aften Kl. 8, efter hvilket Tidspunkt den, saafremt han ikke da havde skaffet Pengene, skulde tilhøre Køberne. Da Nørskov samme Dags Aften efter nævnte Klokkeslet paa Gaden i Vejle mødte Tiltalte, erklærede denne i Strid med Sandheden, at Hoppen var solgt, men Købesummen endnu ikke betalt, idet hans Medhjælper var redet ud med Hesten og skulde have Pengene med hjem, samt at Nørskov og Bertelsen kunde faa deres Tilgodehavende næste Dags Morgen. Allerede samme Dags Aften lod Tiltalte imidlertid Hoppen afsende til København, hvortil han derhos selv afrejste med Nattoget, men hvor han den følgende Dag blev anholdt, inden han havde faaet Lejlighed til, saaledes som det var hans Hensigt, at sælge Hoppen. Tiltalte har forklaret, at han afgav den urigtige Fremstilling overfor Nørskov for at vinde Tid, idet han tænkte sig, at han bedst kunde sælge Hesten i København, samt at han ikke har haft til Hensigt at bedrage de to Købere, men vilde have betalt dem de 1400 Kr., naar han havde faaet Hesten solgt, og denne Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes.

Hoppen er under Sagen tilbageleveret Nørskov og Bertelsen, hvem Tiltalte derhos under Sagen har betalt 95 Kr. i Erstatning for Hoppens Foringelse ved Transporten samt i Godtgørelse for udlagt Fragt og Foderpenge, og yderligere Erstatningskrav er derefter frafaldet.

2. Omkring Midten af Maj Maaned d. A. opstaldede Hestehandler Peder Svendsen af Ejstrup hos Tiltalte to skimlede Heste, som han ønskede at sælge, og for hvilke han, efter hvad der var Tiltalte bekendt, forlangte 3000 Kr. Da Svendsens Karl den 18 s. M. indfandt sig hos Tiltalte for efter Ordre at afhente Hestene, erklærede Tiltalte, at de var solgt, og samme Dags Eftermiddag telefonerede han til Svendsen, at han — der ikke havde nogen Bemyndigelse i saa Henseende — havde afhændet dem til en Vognmand i København for 3025 Kr. og selv skulde rejse over med dem. Svendsen, der troede paa Rigtigheden af Tiltaltes Udsagn, gjorde ingen Indvendinger herimod. Tiltalte, der paa dette Tidspunkt ikke havde solgt Hestene, afsendte dem senere samme Dags Aften sammen med den under 1. nævnte Hoppe til København, hvor han vilde forsøge at afsætte dem, idet han efter sin Forklaring tænkte at kunne udbringe dem til noget mere end 3000 Kr. og saaledes selv at kunne tjene noget ved Handelen. Da han, som meldt, den følgende Dag blev anholdt, lykkedes det ham imidlertid ikke at faa Salget iværksat. Hestene er under Sagen udleverede til Svendsen, der efter af Tiltalte at have faaet betalt 78 Kr. 37 Øre som Godtgørelse for Fragtudgifter har frafaldet yderligere Erstatning.

Tiltalte har forklaret, at han ikke har haft til Hensigt at bedrage Svendsen.

3. Omkring Midten af Maj Maaned d. A. leverede Gaardejer M. R. Ulbæk af Daugaard til Tiltalte to russiske Heste, som han skulde sælge for Ulbæks Regning for mindst 1250 Kr., saaledes at han selv maatte beholde, hvad Hestene udbragte mere end dette Beløb. Tiltalte solgte kort efter Hestene for 1265 Kr., men forbrugte selv hele Beløbet dels til Be-

taling af Gæld, dels til Handel med Heste. Ulbæk, der under Sagen har faaet udleveret en Tiltalte tilhørende Hoppe af Værdi ca. 700 Kr. som delvis Godtgørelse for sit Tab, har herefter paastaaet sig tilkendt i Erstatning hos Tiltalte 550 Kr., og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge.

4. Den 16 Juni d. A. — paa hvilken Tid der var indledet Under søgelse mod Tiltalte for de ovennævnte Forhold — indsatte Dagvognskusk Hans Nielsen af Kragelund i en Gaard i Vejle en Gig, som han havde solgt til Tiltalte for 90 Kr. kontant samt en Chaiselongue og en Pisk, idet han gav Staldkarl Anders Thomsen Besked om, at Giggen kun maatte udleveres til Tiltalte mod, at denne samtidig erlagde den aftalte Modydelse. Da Tiltalte kom for at hente Giggen, fik han af Thomsen Meddelelse i Overensstemmelse hermed, men senere paa Dagen indfandt han sig paany hos Thomsen, idet han erklærede, at Nielsen havde givet ham Tilladelse til at faa Giggen udleveret uden kontant Betaling, hvorpaa han uden Indsigelse fra Thomsens Side satte sig i Besiddelse af Giggen, som han samme Dag pantsatte for 50 Kr. hos en Pantelaaner. Tiltalte, der har erkendt, at Nielsen ikke havde givet ham den omforklarede Tilladelse, har som Grund til, at han satte sig i Besiddelse af Giggen, angivet, at han var blottet for Penge, og tænkte, at han kunde betale Nielsen, hvem han ikke havde haft til Hensigt at bedrage, saasnart han havde tjent noget. Chaiselonguen og Pisken er under Sagen udleveret til Nielsen, hvem Tiltalte derhos har fyldestgjort for den kontante Del af Købesummen, og Nielsen har derefter frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes kunne stadfæstes, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Nr. 163.

Højesteretssagfører Graae

m o d

Jens Nikolaisen Jensen (Def. Ulf Hansen)

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5. Februar 1918: Arrestanterne Thorvald Viggo Skovgaard, Jens Nikolaisen Jensen og Axel Johan Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Skovgaard i 2½ Aar, Jensen i 4 Aar og Hansen i 8 Maaneder.

Arrestanten Skovgaard betaler derhos i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Lachmann, 30 Kroner, og Arrestanterne Jensen og Hansen en for begge og begge for en i Salær til

den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører Henrichsen, eller nu dennes Dødsbo ligeledes 30 Kroner, medens samtlige Arrestanter en for alle og alle for en betaler Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Johansen, 30 Kroner, dog at af disse Aktionsomkostninger Arrestanterne Skovgaard og Hansen ikke udreder udover henholdsvis $\frac{4}{7}$ og $\frac{2}{7}$.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Nikolaisen Jensen til Højesteretssagførerne Graae og Hansen 70 Kr. til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Arrestanterne Thorvald Viggo Skovgaard, Jens Nikolaisen Jensen og Axel Johan Hansen tiltales for Tyveri, Jensen tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Skovgaard er født den 14 Marts 1894 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 3 September 1912 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 22 November 1913 efter Straffelovens § 237, jfr. § 230, 1ste Stk., og Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 28 Februar 1914 efter Straffelovens § 331, 1ste Led, og Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved nærværende Rets Dom af 25 Marts 1916 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Arrestanten Jensen er født den 12 Juni 1892 og tidligere anset bl. a.: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 November 1912 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Januar 1913 efter Straffelovens § 230, 2det Stk. og 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved nærværende Rets Dom af 11 April 1914 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom af 11 April 1916 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Hansen er født den 24 Juli 1888 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 4 Marts 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 20 Rot-

tingslag, v e d nærværende Rets Dom af 23 Maj 1915 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., disse §§ jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf var udstaaet den 27 November 1905, og v e d nærværende Rets 1ste Afdelings Dom af 3 Oktober 1906 efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 1ste Stk., jfr. § 2, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

I. Arrestanten Jensen er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 12 Oktober 1916 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer i Henhold til Lov af 3 Marts 1860 § 2 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han skulde melde sig til nævnte Protokol hver Mandag for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han i Tiden fra den 26 Februar 1917 til sin Anholdelse under nærværende Sag den 19 April s. A. har undladt at melde sig som paalagt.

Sagens Omstændigheder er iøvrigt følgende:

II. Den 31 Marts 1917, Klokken 9,20 Eftermiddag, anmeldte Portner Anders Fusagers Hustru, Anna, født Jørgensen, til Politiet, at der samme Dags Eftermiddag mellem Klokken 12 og 8 fra hendes Soveværelse i Kvistetagen i Ejendommen Holmens Kanal Nr. 5 var frastjaalet hende 1 Sølv-Dameur og 6 Sølv-Teskeer i Etui, der havde beroet henholdsvis paa et Bord og i en aflaaaset Kuffert, der fandtes opbrudt. Næste Dags Formiddag meddelte Anmelderinden, at hun yderligere savnede en Sølv-Halskæde og en Smæklaasnøgle, af hvilke Kæden havde ligget i den ommeldte Kuffert, medens Nøglen, der hørte til nedennævnte Ingeniør Holcks af Anmelderinden renholdte Værelse i samme Etage, havde hængt paa et Søm lige indenfor Døren. Tyven havde skaffet sig Adgang til Værelset, der var beliggende ved en Gang, hvortil der havde været uhindret Adgang saavel fra Hoved- som fra Køkkentrappen, og hvis Dør havde været aflaaaset med Smæklaas, ved at udskære eller save et Hul i Dørfyldingen udfor Laasen saaledes, at han havde kunnet stikke Haanden ind og oplukke den indvendig fra.

Den 2 April s. A., Klokken 6³/₄ Eftermiddag, anmeldte Assurandør Gunnar Melton, at der samme Eftermiddag mellem Klokken 3¹/₄ og 6¹/₂ fra to af ham og Ingeniør Walter Holck beboede, i ovennævnte Ejendom beliggende Værelser, var frastjaalet Melton forskellige Beklædningsgenstande, deriblandt et Jakkensæt, mærket »Magasin du Nord« og »G. Melton«, samt en Overfrakke, og Holck forskellige Beklædningsgenstande, et Par Snørestøvler, 1 Haandkuffert og 4 Kr. i rede Penge, der havde beroet henholdsvis i Meltons og i Holcks Værelse, dels i uaflaasede Gemmer, dels frit fremme. Til Værelserne, der ved en uafaaaset Dør stod i Forbindelse med hinanden, førte fra den ovennævnte Gang, hvortil Adgangen havde været uhindret, to Døre, der begge havde været aflaaasede med Smæklaase, af hvilke Tyven antoges at have aabnet den ene eller begge ved Hjælp af falsk eller tillistet Nøgle.

Sidstnævnte Dag Klokken 5¹/₂ Eftermiddag var Arrestanten Hansen bleven anholdt under Forsøget paa i Pantelaanerforretningen Vesterbros Torv Nr. 47 at pantsætte et Jakkensæt. Fornævnte Assurandør Melton har genkendt Jakkensættet, der var mærket som ovenfor anført, som

identisk med det ovennævnte ham tilhørende og uden Vidende og Villie frakomme, og har paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret dertil.

Arrestanten Hansen, der nægter at have forøvet eller at være medskyldig i noget af de paagældende Tyverier, har forklaret, at han om Eftermiddagen den Dag, han blev anholdt, paa Hjørnet af Vesterbrogade og Gasværksvej blev tiltalt af en ham ubekendt Mandsperson, der spurgte ham, om han vilde tjene 2 Kr. ved at pantsætte et Sæt Tøj, Personen stod med over Armen, at han, der erklærede sig villig hertil, fik Tøjet, som han vil have tænkt sig, at Personen var i lovlig Besiddelse af, og at han efter Anvisning af Personen, hvem han skulde træffe igen paa det ommeldte Gadehjørne, gik op i fornævnte Laaneforretning.

Overbetjent Nr. 61, Restrup, der anholdt Arrestanten Hansen, har som Vidne forklaret, at han, da han begav sig til Laaneforretningen for at anholde Arrestanten, ikke blev opmærksom paa, at nogen gik og ventede, at Arrestanten i Laaneforretningen overfor Vidnet erklærede, at Klædningen var hans egen, og at Vidnet, saasnart Arrestanten paa Politistationen, hvortil Vidnet førte Arrestanten, havde opgivet, at han skulde pantsætte Tøjet for en Mand, der ventede nede paa Gaden, ved en Politibetjent lod det nærmeste Terræn om Laaneforretningen afsøge, uden at der blev funden nogen, paa hvem det af Arrestanten opgivne Signalement kunde passe.

Bestyrerinde af fornævnte Laaneforretning Signe Christensen har som Vidne forklaret, at hun, der ekspederede Arrestanten Hansen, og som straks, da hun saa Klædningen, fik Mistanke til Arrestanten, spurgte Arrestanten blandt andet om, hvad han hed, at Arrestanten opgav et almindeligt Navn, vistnok Petersen, og at Arrestanten paa Forespørgsel endvidere sagde, at Tøjet var syet hos en Skræder ved Vestervold.

Arrestanten Hansen, der har erkendt at have udtalt overfor Overbetjent Restrup, at Tøjet var hans eget, har med Hensyn til Vidnet Signe Christensens Forklaring erklæret, at han i Laaneforretningen opgav at hedde Johansen, hvilket Navn »Manden« havde paalagt ham at opgive, og at han opgav, at Tøjet var syet i Vestervoldgade, uden at han véd, hvorfor han gjorde dette.

Arrestanten Jensen var ved sin Anholdelse den 19 April 1917 iført en Overfrakke, som Assurandør Melton har genkendt som identisk med den ovennævnte ham frastjaalne, og til hvilken han paa behørig Maade har godtgjort sin Ejendomsret. Samme Arrestant fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af et Nøgleknippe, hvoriblandt var en Nøgle, der efter det Oplyste maa antages at være identisk med den ovennævnte fra Fru Fusagers Soveværelse stjaalne Nøgle.

Arrestanten Jensen [der] har nægtet at have deltaget i eller kende noget til noget af de paagældende Tyverier, har forklaret med Hensyn til Nøgleknippet, at han har faaet det af Arrestanten Skovgaard i Logis-huset »Stjernen«, og med Hensyn til Overfrakken, at han har købt den af Arrestanten Skovgaard.

Arrestanten Hansen har forklaret, at han ikke kender noget til Overfrakken.

Sidstnævnte Arrestants Søster, Marta Hansen, Johansens fraskilte

Hustru, der, efter at være bleven anholdt samme Dag som Arrestanten Jensen, har været arresteret under Sagen som sigtet for Hæleri, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, og som har forklaret, at hun har boet sammen med Arrestanten Jensen i et Værelse i Logishuset »Stjernen«, Adelgade Nr. 55, de sidste to Maaneder før deres Anholdelse, har genkendt den ovennævnte Nøgle som en Nøgle, der har siddet paa Arrestanten Jensens Nøgleknippe i den sidste Tid før Anholdelsen.

Fru Anna Fusager har som Vidne forklaret, at hun den 2 April 1917 omkring ved Klokkeren 5 Eftermiddag i Porten til Ejendommen Holmens Kanal Nr. 5 saa en Mandsperson, som tilsyneladende stod og ventede, og at Arrestanten Hansen ligner den paagældende Person, uden at hun dog bestemt tør sige, at Arrestanten er identisk med Personen, medens hun bestemt mener, at ingen af Arrestanterne Skovgaard eller Jensen er identisk med Personen.

Endelig har Arrestanten Skovgaard, der blev anholdt den 19 April 1917, og for hvis Vedkommende Tiltalen ikke har Hensyn til dette Forhold, som han har nægtet at være medskyldig i, forklaret, at han gik sammen med Arrestanten Jensen de sidste ca. 14 Dage, før de blev anholdte, og at Arrestanten Jensen en Dag sagde til ham, at Arrestanten Hansen paa et Laanekontor var blevet anholdt med noget Tøj. Paa Forehold af Arrestanten Jensens ovennævnte Forklaring har Arrestanten Skovgaard nægtet at have haft noget at gøre med det omhandlede Nøgleknippe og at have solgt den omhandlede Overfrakke til Arrestanten Jensen.

Efter alt hvad der saaledes foreligger, og naar henses saavel for Arrestanten Jensens som for Arrestanten Hansens Vedkommende til deres Fortid samt til, at Arrestanterne Jensen og Hansen den nærmeste Tid forud for sidstnævnte Arrestants Anholdelse har færdedes sammen og samtidig boet i Logishuset »Stjernen«, og at der ved det den 31 Marts begaaede Tyveri er anvendt samme Fremgangsmaade som ved de nedenfor under III, V og VI omhandlede Forhold, med Hensyn til hvilke Arrestanten Jensen ligeledes er sigtet, findes det ubetænkeligt mod Arrestanternes Benægtelse at anse det for bevist, at de begge i Forening har begaaet de ovennævnte grove Tyverier, ved hvilke der blev stjaalet Koster til samlet Værdi henholdsvis 30 Kr. og 225 Kr.

III. Den 14 April 1917, Klokkeren 3 Eftermiddag, anmeldte Stuepige Helga Carlsen, at der samme Dag i Tiden fra Klokkeren 11 Formiddag til Klokkeren 1½ Eftermiddag fra hendes i Kvistetagen i Ejendommen Østbanegade Nr. 7 beliggende Værelse var frastjaalet hende en Spadsere-drugt, en Ulster og et Sølv-Dameur, der havde beroet dels i et uafaaet Klædeskab, dels frit fremme. Tyven havde skaffet sig Adgang til Værelset, der var beliggende ved en Loftsgang, hvortil der maa antages at have været uhindret Adgang fra Hoved- og Køkkentrappen ved med en Kniv at ituskære Fyldingen i den til Værelset førende, med almindelig indstukken og Yalelaas forsynede Dør og række Haanden ind gennem det frembragte Hul, hvorved han havde kunnet oplukke Yalelaasen, der var aflaaet, medens den indstukne Laas ikke var aflaaet.

Den 17 s. M. fremlyste Laaneforretningen Borgergade Nr. 142 en

Damedragt, en Ulster og et Sølv Dameur, som Bestjaalne genkendte som identiske med de ovennævnte hende frastjaalne Koster.

Ekspeditrice i nævnte Laaneforretning, Fru Sigrød Johansen, født Sonneson, har som Vidne edelig forklaret, at hun den 14 s. M. laante 8 Kr. paa Damedragten til en Mandsperson, hvem hun har genkendt som identisk med Arrestanten Skovgaard, og at Ulsteren og Uret blev pantsat samme Dag for henholdsvis 4 Kr. og 6 Kr. under Navnet Jensen af en anden Mandsperson.

Arrestanten Skovgaard har tilstaaet, at han og Arrestanten Jensen en Eftermiddag i Midten af April 1917, meget mulig den 14, ved 1—2 Tiden efter forudgaaet Aftale om i Forening og til fælles Fordel at begaa Tyveri, eventuelt ved Indbrud, indfandt sig ved Ejendommen Østbanegade Nr. 7. De gik uhindret ind paa Ejendommens Hovedtrappe, hvor Arrestanten blev staaende paa Trappeafsatsen mellem 2den og 3die Etage for at holde Vagt, medens Medarrestanten gik op i Loftsetagen. Kort efter kastede Medarrestanten den ovenomhandlede Damedragt og Ulster ned til Arrestanten, der forlod Ejendommen med Tingene, som han forstod var stjaalne. Kort efter kom Medarrestanten, som ikke bar paa noget, og som ikke omtalte, hvorledes han havde begaaet Tyveriet. I Borgergade, hvortil Arrestanten og Medarrestanten fulgtes, gav Arrestanten Ulsteren til Medarrestanten og gik selv ind i Laaneforretningen i Nr. 142, hvor han pantsatte Dragten for 8 Kr., som han tilligemed Laanesedlen gav til Medarrestanten, og hvoraf han senere selv fik 2 Kr. Medarrestanten gav derpaa Ulsteren til en Mandsperson, som de tilfældig traf i Borgergade, og denne pantsatte den i samme Laaneforretning for 6 Kr., hvorefter Arrestanten og Medarrestanten gik paa Værtshus og forbrugte de indvundne Penge.

Arrestanten Jensen har nægtet at have været med til at forøve det paagældende Tyveri og at have været i Østbanegade sammen med Arrestanten Skovgaard.

Den 14 Aar gamle Elin Holm har forklaret, at hun, da hun den paagældende Dag ved 1½ Tiden var paa Vej til sit Hjem paa 4de Sal i nævnte Ejendom, i 2den Sals Højde mødte en Mandsperson, der kom bærende paa et Del Tøj, a t Personen, da han saa hende, blev underlig forfjamsket, og a t hun mener, at Arrestanten Skovgaard er identisk med den af hende omforklarede Person.

Efter det saaledes foreliggende og naar endvidere henses til det ovenfor under II og nedenfor under IV—VI om Arrestanten Jensens Forhold oplyste samt til, at Tyveriet er forøvet paa den for denne Arrestant sædvanlige Maade, findes det ubetænkeligt mod Arrestanten Jensens Benægtelse at anse det for bevist, at nævnte Arrestant paa den ovenfor skildrede Maade i Forening med Arrestanten Skovgaard har forøvet det heromtalt grove Tyveri, hvorhos det maa antages, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har stjaalet ikke blot Damedragten og Ulsteren, der havde en Værdi af ialt 35 Kr., men ogsaa Uret, der havde en Værdi af 7 Kr.

IV. Den 17 April 1917, Klokkeren 2½ Eftermiddag, anmeldte Tjenestepige Elise Juncker til Politiet, at der i Tiden fra samme Dags Formiddag

Klokken 10 var sket Indbrud paa hendes i Loftsetagen i Ejendommen Store Kongensgade Nr. 77 beliggende Værelse, og at der derved var frastjaalet hende en Spadseredragt, et Sølv-Dameur og et Par Laksko, der havde beroet i en uafaaaset Kommodeskuffe eller frit fremme i Værelset. Den 19 s. M. meddelte Bestjaalne, at der ved samme Lejlighed endvidere var frastjaalet hende et Guld-Armbaand og et Sølv-Cigaretueti, der ligeledes havde beroet frit fremme eller i uafaaaset Gemme. Bestjaalne har senere genkendt den nedenommeldte Kageske og de nedenommeldte 2 Dessertskeer som frastjaalne hende ved ovennævnte Lejlighed, ligeledes fra uafaaaset Gemme. Tyven havde skaffet sig Adgang til Værelset, der var beliggende ved en Loftsgang, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret fra Hoved- og Køkkentrappen, ved med falsk Nøgle eller Dirck at oplukke den til Værelset førende, med almindelig Smæklaas aflaaesede Dør.

Arrestanten Skovgaard har tilstaaet, at han og Arrestanten Jensen den 17 April 1917 ved Middagstid efter forudgaaet Aftale om i Forening og til fælles Fordel at begaa Tyveri indfandt sig i Store Kongensgade udfor Ejendommen Nr. 77. Efter at først Arrestanten Jensen, derefter Arrestanten Skovgaard, begge uhindrede var gaaet ind paa Hovedtrappen i den nævnte Ejendom, gik Arrestanten Jensen, medens Arrestanten Skovgaard blev staaende for at holde Vagt, opad Trappen til Loftsetagen. Da Arrestanten havde opholdt sig en halv Snes Minutter paa Trappen, syntes han, at det varede for længe, og gik derefter uhindret ad Trappen til Loftsgangen, hvor han fandt Døren til Bestjaalnes Værelse staaende aaben. Han undersøgte ikke, paa hvilken Maade Medarrestanten havde faaet Døren aabnet, men han tænkte sig, at Medarrestanten som sædvanlig ved Tyverier havde aabnet Døren enten ved Hjælp af falsk Nøgle eller ved med sin Lommekniv at trykke Laaseriglen tilbage. Efter at Arrestanten var gaaet ind i Værelset, hvor Medarrestanten stod og undersøgte nogle Portemonnæer, der laa i den øverste Skuffe i Kommoden, stjal han af egen Drift af de ovennævnte Genstande Cigaretuetiet, der laa i en Haandtaske, som stod frit fremme paa en Stol, samt efter Anvisning af Medarrestanten Spadseredragten, Kageskeen og de 2 Dessertskeer, som laa paa en Seng. Endelig stjal Arrestanten, ligeledes efter Medarrestantens Ordre, Lakskoene, der laa i en Æske, som stod paa Loftsgangen udenfor Døren til Bestjaalnes Værelse, idet Arrestanten gik ud fra, at det var Medarrestanten, der havde stillet Æsken med Skoene ud paa Loftsgangen. Efter at Arrestanterne havde aftalt, at Arrestanten Skovgaard skulde gaa først med de stjaalne Koster, medens Arrestanten Jensen skulde vente lidt paa Gerningsstedet, forlod Arrestanten Skovgaard Ejendommen ad Hovedtrappen, hvor han mødte Bestjaalne, og gik til Hjørnet af Fredericiagade og Store Kongensgade, hvor Arrestanterne havde aftalt at mødes, og hvor Arrestanten Jensen kort efter kom tilstede, hvorefter Arrestanterne fulgtes ad til Borgergade, hvor Arrestanten Jensen i Laaneforretningen i Nr. 142 pantsatte Spadseredragten for 7 Kr., medens Arrestanten Skovgaard i nysnævnte Laaneforretning pantsatte Skoene for 4 Kr. og i Laaneforretningen i Nr. 122 pantsatte Kageskeen og Dessertskerne for 1 Kr. 50 Øre. Arrestanten, der ikke ved, om Medarrestanten, med hvem han delte de

ved Pantsætningerne indvundne Beløb, ved ovennævnte Tyveri har stjaalet et Sølv-Dameur og et Guldarmbaand, beholdt Cigaret-etuiet, som han senere overgav en Person ved Navn Alfred Groulef til Pantsætning. Etuiet er under Sagen udleveret af nævnte Groulef, der om den Maade, hvorpaa han kom i Besiddelse af Etuiet, har forklaret overensstemmende med Arrestanten Skovgaard.

Bestjaalne har som Vidne edelig forklaret, at hun den paagældende Dag ved 12-Tiden paa Trappen i nævnte Ejendom saa en Mandsperson og har genkendt Arrestanten Skovgaard som identisk med den paagældende.

Der er tilstedebragt fra Laaneforretningen Borgergade Nr. 142 Lakskoene og Spadserdragten, der var pantsatte for de ovenanførte Beløb den 17 April 1917 henholdsvis Kl. 1,20 og Kl. 1,25, og fra Laaneforretningen Borgergade Nr. 122 Kageskeen og Dessertskeerne, der var pantsatte ovennævnte Dag Kl. 2.

Ekspeditrice i førstnævnte Laaneforretning, ovennævnte Fru Sigrig Johansen, født Sonneson, der gav Laan paa Spadserdragten og Skoene, har som Vidne edelig forklaret, at hun genkender Arrestanten Jensen som identisk med Pantsætteren af Dragten og Arrestanten Skovgaard som identisk med Pantsætteren af Skoene.

Tjenestepige Christine Hansen har sam Vidne forklaret, at hun, der tjente hos Arrestanten Skovgaards Broder, som havde en Beværtning i Adelgade, en Formiddag i April 1917 i nævnte Beværtning af Arrestanten Jensen købte et Ur, der er tilstedebragt under Sagen, og som Bestjaalne har genkendt som identisk med det ovennævnte, at Arrestanten Jensen sagde, at han havde købt Uret paa en Auktion, og at Arrestanten Skovgaard ikke var tilstede ved den paagældende Lejlighed.

Arrestanten Jensen har nægtet at have deltaget i Udførelsen af dette Tyveri, om hvilket han ej heller vil have truffet nogen Aftale med Arrestanten Skovgaard, og at have deltaget i Pantsætningen af Kosterne. Han har erkendt, at han nogle Dage før sin Anholdelse til ovennævnte Christine Hansen har solgt et Ur, meget muligt det tilstedebragte, men han har hævdet, at han samme Dag, han solgte Uret, havde faaet det af Arrestanten Skovgaard for at sælge det, idet han nærmere har forklaret, at Skovgaard ikke havde sagt noget om, hvorfra han havde Uret, eller hvorfor han ikke selv vilde sælge det, at Arrestanten i forskellige Beværtninger i Kvarteret var i Lag med flere Mænd og Kvinder, hvem han dog ikke har kunnet nærmere betegne, for at de skulde købe Uret, at Arrestanten derefter solgte Uret til Christine Hansen, vistnok for 5 Kr., hvoraf han straks fik 2 Kr., som han afleverede til Skovgaard, at det godt kan passe, at han til Christine Hansen har sagt, at han havde købt Uret paa Auktion, samt at han ikke kan sige, hvorfor han udtalte sig saadan.

Arrestanten Skovgaard har heroverfor nægtet at have givet Arrestanten Jensen det ommeldte Ur eller at kende noget til dette.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes det ubetænkeligt mod Arrestanten Jensens Benægtelse at anse det for bevist, at Arrestanten Jensen i Forening med Arrestanten Skovgaard har begaaet det heromhandlede grove Tyveri, ved hvilket der maa antages at være blevet

stjaalet ikke blot de ovennævnte tilstedekomne Koster, hvis samlede Værdi udgjorde 37 Kr. 50 Øre, men ogsaa det ikke tilstedebragte Arm-baad, der havde en Værdi af 15 Kr.

V. Den 17 April 1917, Klokken 5½ Eftermiddag, anmeldte Fru Schau, Hammershusgade Nr. 1, 3die Sal, at der var forsøgt Indbrudstyveri i den paagældende Ejendoms Loftsetage. Ved stedfundet Eftersyn saas det, at der var skaaret Hul i en aflaaet Dør, der fra Køkken-trappen, til hvilken der maa antages at have været uhindret Adgang fra Ejendommens Gaard, førte ind til en Loftsgang, ved hvilken der var beliggende en Del Værelser og Pulterkamre, men intet tydede paa, at Tyven havde været inde paa Loftet.

Arrestanten Skovgaard, der har tilstaaet, at han og Medarrestanten Jensen havde aftalt at begaa Tyveri i den paagældende Ejendoms Loftsetage, har nærmere forklaret, at han opholdt sig paa Hovedtrappen, medens Medarrestanten var oppe i Loftsetagen, men at en Dame kom ud fra et af Værelserne i Loftsetagen, medens Medarrestanten stod og skar i en Dør, hvorpaa Arrestanterne forlod Ejendommen, da de mente sig opdagede.

Den hos Anmelderinden tjenende Stuepige Kirstine Overgaard Sørensens har som Vidne edelig forklaret, at hun den paagældende Dags Eftermiddag ved 5 Tiden, da hun stod i Anmelderindens Køkken, hørte nogen gaa ad Køkkentrappen mod Loftet, at hun et Kvarterstid senere, da hun vilde gaa op paa sit Værelse, der er beliggende i Loftsetagen, udfør 4de Sal mødte en hende ubekendt Mandsperson, der kom rask ned ad Trappen fra Loftsetagen, at hun, da hun kom op til den aflaaede Dør, der fra Trappen førte ind til Loftet, saa, at der var skaaret Hul i Døren udfør Laasen, og at hun i Arrestanten Jensen bestemt genkender den Person, hun mødte paa Køkkentrappen.

Efter alt hvad der saaledes foreligger, findes det, idet Arrestanten Skovgaards Forklaring lægges til Grund, ubetænkeligt mod Arrestanten Jensens Benægtelse at statuere, at Arrestanten Jensen i Henhold til forudgaaet Aftale med Arrestanten Skovgaard i tyvagtig Hensigt har forsøgt indbrudsvis at skaffe sig Adgang til Loftsetagen i den paagældende Ejendom.

VI. Den 19de April 1917 om Eftermiddagen anmeldte Grosserer Aage Berlème, Store Kongensgade Nr. 116, 4de Sal, at der den foregaaende Dags Eftermiddag mellem Kl. 12½ og 7 var foretaget Indbrud paa hans Pulterkammer i anførte Ejendoms Loftsetage, og at der derved var stjaalet et blaat Jakkesæt, et graat do., et Kjølessæt og en Kurvekuffert, som beroede i et uafaalet Klædeskab. Under Sagen har Anmelderen blandt de tilstedebragte, nedennævnte Koster genkendt som ham tilhørende og ved den nævnte Lejlighed uden Vidende og Villie frakommet endnu et blaat Jakkesæt og en Stok, ligesom Anmelderens Hustru, Fru Karen Schjøtz Berlème, født Kjerulff, har genkendt den nedennævnte Spadseredragt som sig tilhørende og ved samme Lejlighed uden Vidende og Villie frakommen. Det sidstnævnte Jakkesæt, Spadseredragten og Stokken beroede ligeledes paa Pulterkammeret i det nævnte Klædeskab. Pulterkammeret var beliggende ved en Loftsgang, til hvilken der ad Køkkentrappen har været uhindret Adgang fra Gaarden, hvis Port var

uaflaaaset. Døren til Pulterkammeret var forsynet med Smæklaas, der var aflaaaset, og med almindelig indstukken Laas, med Hensyn til hvilken det ikke er oplyst, om den var aflaaaset. Dørfyldingen udfor Smæklaasen fandtes ituskaaret, og Tyven havde skaffet sig Adgang til Pulterkammeret ved at række Haanden ind gennem det frembragte Hul og saaledes oplukke Smæklaasen, muligvis tillige ved med falsk Nøgle eller Dirk at oplukke den indstukne Laas.

Arrestanten Skovgaard har tilstaaet at være medskyldig i det omhandlede Tyveri, der er udført af Arrestanten Jensen i Henhold til forudgaaet Aftale mellem Arrestanterne. Arrestanten Skovgaard har herom nærmere forklaret, at han og Arrestanten Jensen den 18 April 1917 ved Middagstid fra Kafé »Stjernen« i Adelgade Nr. 55 gik ud i Byen for et eller andet Sted til fælles Fordel at begaa Tyveri, at de gik ud i Kvarteret ved Grønningen, hvor Medarrestanten var inde i forskellige Ejendomme, medens Arrestanten blev staaende paa Gaden, at Medarrestanten imidlertid stadig kom tilbage til Arrestanten og fortalte, at der ingen Ting havde været at stjæle, at Medarrestanten derefter sagde til Arrestanten, at han kunde sætte sig ned i Beværtningen i Toldbodgade Nr. 4 og vente paa Medarrestanten, at Arrestanten forstod, at det var Medarrestantens Mening, at han vilde se at finde et Sted, hvor han kunde stjæle noget eventuelt ved Indbrud, at Arrestanten, da han havde siddet i Beværtningen et Kvarterstid, forlod Beværtningen og gik lidt frem og tilbage paa Gaden, at han derefter gik tilbage til Beværtningen og traf Medarrestanten, der i Mellemtiden havde indfundet sig der, at Medarrestanten da var i Besiddelse af en Kuffert og en Stok, som Arrestanten forstod, at Medarrestanten havde stjaalet, idet Arrestanten tillige forstod at Kufferten var fuld af stjaalne Ting, at Medarrestanten ikke sagde noget om, hvor han havde faaet Tingene, at Arrestanterne fulgtes fra Beværtningen, idet Medarrestanten bar Stokken og Arrestanten Kufferten, at Arrestanten, hvem Medarrestanten bad gaa i Forvejejn, gik hen i Kafé »Stjernen« med Kufferten, at Medarrestanten, da Arrestanten havde ventet lidt i Kafeen, kom tilstede, hvorefter begge Arrestanter gik op i Medarrestantens Værelse i samme Ejendom, hvor de i Forening udpakkede Kuffertens Indhold, at Arrestanten saa, at der i Kufferten var tre Jakkesæt, nemlig to blaa og et graat, samt den tilstedebragte Damedragt, at Arrestanten derimod ikke har set noget Kjolesæt, medens han dog ikke tør benægte, at der har været et saadant i Kufferten, da han ikke saa, hvad der blev tilbage i den, at Arrestanten samme Dag pantsatte et af de blaa Jakkesæt paa Assistenthusets Indleveringskontor, Borgergade Nr. 136, for 12 Kr. under Navnet Christiansen, og det graa Jakkesæt i Laaneforretningen, Borgergade Nr. 23 for 12 Kr., hvilke Beløb han afleverede til Medarrestanten, af hvem han som sin Andel modtog 8 Kr., at Arrestanten til en ubekendt Mandsperson, hvem han traf udenfor sidstnævnte Laaneforretning, for 1 Kr. solgte Laanesedlen paa det graa Jakkesæt, at Medarrestanten iføre sig det tilbageværende blaa Jakkesæt, og at Stokken og Kufferten forblev paa Medarrestantens Værelse i »Stjernen«.

Arrestanten Skovgaard fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af et Lommetørklæde, mærket B, som Anmelderen har genkendt som ham til-

hørende og uden Vidende og Villie frakommet. Arrestanten har med Hensyn til dette Lommetørklæde forklaret, at han ikke ved, hvorledes han er kommen i Besiddelse af det.

Fra Assistenthuset er tilstedebragt et den 18 April 1917, vistnok ved 4-Tiden, til Indleveringskontoret Borgergade Nr. 136 indleveret for 12 Kr. pantsat Jakkesæt, som Arrestanten Skovgaard har genkendt som identisk med det omforklarede, af ham pantsatte. Jakkesættet var forsynet med Navneseddel, mærket »Grosserer Berlème«.

Fra Laaneforretningen Borgergade Nr. 23 er det oplyst, at der derved den 18 April 1917 Klokken 4³/₄ for 12 Kr. blev pantsat et graat Jakkesæt, der indløstes Dagen efter, uden at det har kunnet oplyses af hvem.

Arrestanten Jensen var ved sin Anholdelse iført et blaat Jakkesæt, som Arrestanten Skovgaard har genkendt som identisk med det andet af de af ham omforklarede blaa Jakkesæt. I en indvendig Jakkelomme fandtes der paasyet en Navneseddel, mærket: »Gross. Berleme«, ligesom der fandtes paasyet Benklæderne en Navneseddel med samme Mærke. I en Lomme paa Jakkesættet fandtes et Lommetørklæde mærket B.

Ved den efter Arrestanten Jensens Anholdelse foretagne Visitation i hans Værelse i Logishuset Adelgade Nr. 55 fandtes en Spadserestok og en Kurvekuffert, indeholdende foruden noget Tøj, tilhørende den samtidig anholdte, under II ommeldte Marta Hansen, tillige en Spadseredragt, hvilke Koster Arrestanten Skovgaard har genkendt som identiske med de tilsvarende, af ham omforklarede Genstande.

Marta Hansen har forklaret, at hun fandt Kufferten staaende i hendes og Arrestanten Jensens Værelse, da hun den Dag, hun blev anholdt, nemlig den 19 April 1917, kom hjem Klokken 7¹/₂ Eftermiddag, at hun, der var gaaet paa Arbejde samme Dags Formiddag Kl. 7¹/₂, ikke tidligere havde set Kufferten, at hun, da hun af Opvarteren i Logishuset fik at vide, at Jensen var anholdt, pakkede sit Tøj i Kufferten, hvori Spadseredragten laa, og vilde have forladt Logishuset med Kufferten, for at Politiet ikke skulde finde Beviser mod Jensen, idet hun var klar over, at Jensen ikke var kommen ærligt til Kufferten eller Spadseredragten.

Arrestanten Jensen, der har nægtet at have forøvet det paagældende Tyveri eller at have bragt de af Arrestanten Skovgaard omforklarede Koster, har forklaret, at han af Arrestanten Skovgaard havde købt det Jakkesæt, han var iført ved Anholdelsen, i hvis Lomme det tidligere omtalte Lommetørklæde laa ved Købet, samt at han af samme Arrestant havde modtaget Kurvekufferten, Spadseredragten og Stokken. Hans nærmere Forklaring gaar ud paa, at han den 17 eller 18 April 1917 om Eftermiddagen kom ind i Beværtningen »Stjernen«, Adelgade Nr. 55, hvor Arrestanten Skovgaard var tilstede, at Skovgaard, der var i Besiddelse af Kurvekufferten, spurgte ham, om han vilde købe et Jakkesæt, at de med Kufferten gik op i Arrestantens Logis i samme Ejendom, hvor Skovgaard oplukkede Kufferten og fremtog Jakkesættet, som Arrestanten købte for 8 eller 15 Kr., at Spadseredragten laa i Kufferten, og at Arrestanten beholdt Genstandene i sit Logis, for at Marta Hansen, hvem han vilde forære Spadseredragten, kunde prøve den.

Det skal endnu bemærkes, at Anmelderen og dennes Hustru har aflagt Tilhjemlingsed og efter Omstændighederne tilstrækkeligt godgjort deres Ejendomsret til de tilstedebragte Koster undtagen med Hensyn til det hos Arrestanten Jensen ved Anholdelsen forefundne Lømmetørklæde, der var værdiløst, samt at Tiltalen ikke har Hensyn til det ikke tilstedebragte Kjolesæt eller til det hos Arrestanten Skovgaard ved Anholdelsen forefundne, til 50 Øre vurderede Lømmetørklæde.

Efter alt hvad der saaledes foreligger, findes det ubetænkeligt mod Arrestanten Jensens Benægtelse at anse det for bevist, at denne Arrestant i Henhold til forudgaaet Aftale med Arrestanten Skovgaard til Fordeel for dem begge har begaaet det paagældende Indbrudstyveri og derved stjaalet foruden de tilstedebragte Koster, der, afset fra Lømmetørklæderne, havde en Værdi af 202 Kr., tillige det ikke tilstedebragte graa Jakkesæt, der er ansat til en Værdi af 50 Kr.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Skovgaard efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46 og tildels § 54, for 5te Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri, Arrestanten Jensen efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 og efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, og Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., efter Omstændighederne; for Arrestanten Jensens Vedkommende under et, med Forbedringshusarbejde: Arrestanten Skovgaard i 2½ Aar, Arrestanten Jensen i 4 Aar og Arrestanten Hansen i 8 Maaneder.

Arrestanten Skovgaard vil derhos have at udrede Salæret til den for ham beskikkede Defensor, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr., og de to øvrige Arrestanter have at udrede in solidum Salæret til den for dem beskikkede Defensor, hvis Sagførelse ligeledes har været lovlig, eller nu hans Dødsbo, 30 Kr., medens samtlige Arrestanter vil have in solidum at udrede Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, hvis Sagførelse ligeledes har været lovlig, 30 Kr., dog at af disse Aktionsomkostninger Arrestanterne Skovgaard og Hansen ikke vil have at udrede udover henholdsvis $\frac{1}{7}$ og $\frac{2}{7}$.

T i r s d a g d e n 26 M a r t s .

Nr. 158. Højesteretssagfører Møldrup
m o d

Olaf Hans Jørgen Olsen (Def. Trolle)

der tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidigt Straffelovstillæg af 1 April 1911.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1917: Mod Arrestanten Olaf Hans Jørgen Olsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger.

Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bache og Johansen, 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, i den indankede Dom gengivne Oplysninger findes det bevist, at Tiltalte i Tidsrummet mellem April 1911 og hans Anholdelse under nærværende Sag i betydeligt Omfang har modtaget Penge til sit Underhold af Martha Hansen og Ingeborg Petersen, skønt han maa have været paa det Rene med, at begge disse Kvinder drev Utugt som Erhverv.

Til Dommens Gengivelse af den af Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling den 6 September 1917 afgivne Erklæring om Tiltaltes mentale Tilstand maa føjes, at det i Erklæringen videre bl. a. hedder om Tiltalte: »Hans ringe Begavelse udelukker ikke, at han véd god Besked med, hvad der er lovligt og hvad ikke paa de Omraader, han kender til, saalidt som en vis Snuhed, der viste sig ved hans energiske Benægtelse og Forsvar samt ved Benyttelse af alle Midler til at skaffe sig Fordele og et behageligt Liv«.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder kan det ikke antages, at Tiltalte mangler al Tilregnelighed, hvorimod der ved Bedømmelsen af hans Forhold vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 39.

Tiltalte vil herefter være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4, 1ste Stk., sammenholdt med Straffelovens § 39 samt tildels med dens § 64, og Straffen findes at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Olaf Hans Jørgen Olsen bør hensættes til Tvangsarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møldrup og Trolle 100 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Olaf Hans Jørgen Olsen, der tiltales for Overtrædelse af § 4 i midlertidig Straffelov, er født den 8 November 1882 og ifølge Dom anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 27 November 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 5 August 1902 efter Straffelovens § 181 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 28 Juli 1906 efter Straffelovens §§ 100, 101, jfr. § 39, og Lov af 1 April 1905 § 4 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, og senest ved

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 Marts 1914 efter Straffelovens § 203, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Foraaret og Sommeren 1907 har Arrestanten været arresteret ved 2 af Rettens Kriminalkamre, sigtet bl. a. for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar ud paa, at han i de senere Aar, i hvert Fald fra April 1911, delvis har ladet sig underholde af forskellige Kvinder, der drev Utugt som Erhverv.

Martha Kirstine Hansen har forklaret, at hun lærte Arrestanten at kende i April 1911; hun var allerede den Gang løsagtig, men drev ikke erhvervsmæssig Utugt.

Arrestanten forlangte imidlertid af hende, at hun skulde skaffe ham Penge gennem Utugtserhverv og anviste hende de fordelagtigste »Træksteder«; hun mener at have tjent 50—100 Kroner om Ugen paa denne Maade og har hævdet, at hun maatte afstaa alle de indtjente Penge til Arrestanten, der selv tog dem, saafremt hun ikke gav ham dem godvillig. Kort Tid efter, at hendes Forhold til Arrestanten var kommet i Stand, aabnede denne en Cigarforretning i Viktoriagade, hvor Martha Hansen blev »Ekspeditrice«, hvad dog ikke medførte nogen Forandring i hendes Forhold til Arrestanten, hvilket fortsattes her i Staden til November 1911, da Arrestanten flygtede til London, fordi han var eftersøgt af Politiet som sigtet for Vold og Legemsbeskadigelse. Efter hans Afrejse solgte Martha Hansen hans Cigarforretning for ham og rejste ligeledes til London, hvor hun boede sammen med ham i ca. 1 Aar og underholdt ham af sit Utugtserhverv. Fra London rejste de til Berlin, hvor Forholdet mellem dem fortsattes indtil Efteraaret 1913. De rejste da begge til København; Martha var blevet besvangret og fødte den 8 November 1913, og inden hun endnu var blevet rask efter Fødslen, forlangte Arrestanten af hende, at hun paany skulde tjene Penge til ham ved Utugt, og da hun vægrede sig herved, slog han hende med et Kasteskaft. Efter at hun var blevet helt rask, genoptog hun sit Utugtserhverv, og Arrestanten fik eller tog nu største Delen af hendes Fortjeneste, indtil han den 31 Januar 1914 blev anholdt for Vold og Legemsbeskadigelse. Den 19 Juli s. A. blev han løsladt efter udstaaet Straf af 120 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hvorefter hun paany underholdt ham af sit Utugtserhverv, indtil hun brød med ham i Efteraaret s. A. I September s. A.¹⁾ forsøgte han at formaa hende til at genoptage Forbindelsen med ham, men dette vilde hun nu ikke indlade sig paa.

Ingeborg Claudia Petersen har forklaret, at hun i August 1914 lærte Arrestanten at kende, og at hun efter nogle Gange at have haft Samleje med ham flyttede sammen med ham og derefter med enkelte Afbrydelser har samlevet med ham indtil hans Anholdelse den 20 Marts d. A., senest — fra Oktober 1916 — i Ejendommen under Elmene Nr. 8. Under hele deres Samliv har hun drevet erhvervsmæssig Utugt og dels godvilligt, dels nødtvungent betalt ham, hvad hun tjente. I Sommeren 1915 aabnede Arrestanten en Cigarforretning Matthæusgade 15, som han

¹⁾ Skal være 1915.

solgte i April 1916, og i hvilken hun var Ekspeditrice, foruden at flere andre løssagtige Kvinder nu og da hjalp til i Forretningen.

Martha Hansens Søster, den tidligere bl. a. for Overtrædelse af Polititillhold straffede Emma Petrine Jensen, født Hansen, har forklaret, at hun gentagne Gange har hørt Arrestanten beklage sig over, at Martha skaffede ham for faa Penge, og hun har overensstemmende med Martha forklaret, at Arrestanten en Gang, da Emma havde fulgt Martha hjem, og denne ikke havde Penge nok med sig, sagde til Martha, at hun kunde gaa en Tur paa Morgenbeværtningerne og skaffe Penge.

Ugift Hertha Mathilde Christine Søderberg har forklaret, at Arrestanten, formentlig i Sommeren 1915, kom op til hende og lejede et Værelse af hendes Lejlighed, Gasværksvej 2, til Ingeborg Petersen, hvem Arrestanten udgav som sin Forlovede. Ingeborg modtog her Besøg af Mandfolk, og en Gang kom hun i stærkt forslaaet Tilstand hjem og fortalte Hertha Søderberg, at Arrestanten havde slaaget hende og taget hendes Portemonnæ fra hende. Ingeborg har fortalt hende, at Arrestanten fik hendes Penge; selv havde Ingeborg næsten aldrig Penge og kunde vanskelig betale Huslejen. Hertha Søderberg har yderligere forklaret, at Arrestanten en Nat med Magt har trængt sig ind i hendes Lejlighed, fordi han ventede at træffe Ingeborg der, og at han en anden Gang, da Ingeborg overnattede i hendes Lejlighed, lukkede sig ind til hende; Hertha Søderberg vaagnede da ved, at Ingeborg skreg og skændtes med Arrestanten. Hun vilde tilkalde Politiet, men Ingeborg bad for Arrestanten, som derefter fjernede sig godvilligt. Hertha Søderberg har ganske vist ikke selv set, at Arrestanten har modtaget Penge af Ingeborg, men hun føler sig overbevist om, at det er Arrestanten, der har bragt Ingeborg ind paa hendes usædelige Levevis. Hun har yderligere forklaret, at Ingeborg Juleaften 1915 kom grædende op til hende; Ingeborg havde da kun 17 Øre og intet Værelse, og hun fortalte, at Arrestanten havde sagt til hende, at hvis hun kunde skaffe 10 Kroner, skulde hun faa Lov til at holde Jul sammen med ham.

Astrid Marie Hansen har forklaret, at hun i Foraaret 1916 hjalp til i Arrestantens Cigarforretning og tillige tjente Penge ved Utugt; de indvundne Penge forlangte Arrestanten af hende, men hun skjulte Pengene for ham og erklærede ingen at have. Han opfordrede hende ikke direkte til at »gaa i Byen« for ham, men hun kunde forstaa paa ham, at det var hans Mening.

Den tidligere bl. a. for Overtrædelse af Polititillhold gentagne Gange straffede Anna Marie Larsen, der ligeledes en Tid passede Arrestantens Cigarforretning i Matthæusgade, har en Gang i November 1915 tilkaldt Politiet og beklaget sig over, at Arrestanten havde skamslaaget hende, og over, at hun aldrig fik en Øre i Løn af Arrestanten, der blot jagede hende ud hver Aften for at »trække« og skaffe Penge hjem til Arrestanten. Under nærværende Sag har Anna Larsen vel erkendt at have udtalt sig som anført til Politiet, men erklæret, at disse Udtalelser var løgnagtige og afgivne i Fuldskab. Hun har dog under Sagen erkendt at have drevet erhvervsmæssig Utugt fra Arrestantens Lejlighed, Matthæusgade 1, hvilken sidste Forklaring hun dog atter har tilbagekaldt.

Efter de af Rentier Carl Strange og dennes Hustru Signe Strange, født Hansen, samt af Gartner Poulsens Hustru, Agnes, født Rasmussen, alle boende Under Elmene 8, afgivne Forklaring i Forbindelse med Ingeborg Petersens Forklaring maa det antages, at Sidstnævnte i Vinteren 1916—17 i betydeligt Omfang og til Ulempe for Husbeboerne har drevet erhvervsmæssig Utugt i hendes og Arrestantens fælles Lejlighed i nævnte Ejendom.

Arrestanten har benægtet at have modtaget Penge til sit Underhold af nogen af de ovennævnte Kvinder. Han har vel erkendt at have været klar over, at Martha Hansen drev erhvervsmæssig Utugt, og at de under deres Ophold i London og Berlin hjalp hinanden bl. a. saaledes, at han forstrakte hende med Penge, som hun betalte tilbage afdragsvis. Derimod har Arrestanten — omend med nogen Vaklen — hævdet at have været uvidende om, at Ingeborg Petersen har ernæret sig ved Utugt og specielt, at hun skulde have drevet erhvervsmæssig Utugt fra deres fælles Lejlighed.

Efter alt det Foreliggende maa det imidlertid anses for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten i Tiden fra April 1911 indtil sin Anholdelse i betydeligt Omfang har modtaget Penge til sit Underhold saavel af Martha Hansen som af Ingeborg Petersen, i det Væsenlige som af dem forklaret, hvorved dog bemærkes, at Arrestanten ikke er sat under Tiltale, forsaavidt angaar det i Udlandet, altsaa i Tiden fra Efteraaret 1911 til Efteraaret 1913 Passerede.

Arrestanten har under 2 tidligere Sager været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets VI Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 11 Februar 1906 har udtalt bl. a., at Arrestanten lider af Epilepsi og af betydelig epileptisk Demens (Sløvsind), at han i sin habituelle Tilstand vel ikke fuldstændig mangler Evne til at bedømme sine Handlingers Betydning, men at hans yderst defekte moralske Følelse ikke formaar at sætte nogen Hindring for Realisationen af de uheldige Tilskyndelser, der opstaa hos ham, at Straf næppe kan virke forbedrende paa ham, og at de Foranstaltninger, der skal træffes mod ham, nærmest maa ses under Synspunktet Uskadeliggørelse. I Erklæring af 20 Maj 1907 udtalte Overlægen, at Arrestanten fremdeles led af epileptisk Demens, og at hans aandelige Tilstand viste nogen Nedgang siden sidste Observation.

Under nærværende Sag har Arrestanten paany været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets VI Afdeling. I en den 6 September d. A. afgiven Erklæring udtaler Overlægen, at Arrestanten i alt Væsentlig er uforandret, at hans Epilepsi for Tiden er ret fredelig, og at hans aandelige Svækkelse ikke synes at være kendelig tiltaget.

Sagen har derefter været forelagt Retslægeraadet, som under 24 November d. A. har udtalt, at det af den af Overlægen for Kommunehospitalets VI Afdeling afgivne Erklæring fremgaar, at Arrestanten er sindssyg, lidende af epileptisk Sløvsind, og at han som farlig for den offentlige Sikkerhed bør tages i Forvaring.

Idet Arrestanten herefter maa anses for utilregnelig, vil der ikke blive Spørgsmaal om at idømme ham Straf, derimod findes det under Hensyn til det under Sagen Oplyste og i Medfør af Straffelovens § 38,

2det Stykke, at burde bestemmes, at der af Øvrigheden vil være at træffe passende Sikkerhedsforanstaltninger mod Arrestanten.

Nr. 10. Matros **Peter A. Møller** (Ulf Hansen efter Ordre)

mod

Grosserer **Lars Christensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Vederlag i Anledning af Appellantens Datters Ophold i Indstævntes Hus.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 December 1916: Indstævnte Matros Peter A. Møller bør til Citanten, Grosserer Lars Christensen, betale de paastævnte 570 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 Maj 1916, til Betaling sker, imod at Citanten til Indstævnte udleverer den foran ommeldte Cykle. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 80 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at Indstævnte ikke har Krav paa Vederlag i Anledning af Martine Møllers Ophold i hans Hus. Appellanten vil derfor være at frifinde. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 80 Kroner, og Processens Omkostninger for Højesteret vil han have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager som nedenfor nævnt.

Thikendes for Ret:

Appellanten, Matros Peter A. Møller, bør for Tiltale af Indstævnte, Grosserer Lars Christensen, i denne Sag fri at være. Til Appellanten betaler Indstævnte Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten med 80 Kr. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret havde været beneficeret for Appellanten, samt til Højesteretssagfører Hansen i Salarium for Højesteret 100 Kr. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kr. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winthers Dødsbo 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter at Matros Møllers Hustru i Juli Maaned 1914 var afgaaet ved Døden, blev Ægtefællernes Datter Martine, født den 17 Marts 1899, optaget i Huset hos sin Morbroder, Forhyringsagent Jepsen; der skulde ikke betales Vederlag for hendes Ophold der, men Faderen skulde hver Maaned betale 60 Kr. til Klæder m. m., saaledes at Overskudet blev indsat paa en Sparekassebog for Pigen.

I Begyndelsen af Januar Maaned 1915, da Martine blev sendt i Sparekassen med Bogen for derpaa at indsætte 60 Kr., forsvandt hun med de 60 Kr., hævdede yderligere paa Bogen, hvorpaa der indestod ca. 295 Kr., i nogle Gange ialt 240 Kr., forbrugte i meget kort Tid alle disse Penge og havde i den Tid Tilhold hos en Familie i Prinsessegade, som hun kendte lidt til, fordi de tidligere havde boet i Hus sammen.

Da Faderen var ked over, at hun opholdt sig der, anmodede han Enkefru Kousgaard, en Søster til hans afdøde Hustru, om at tage Martine i Huset; Fru Kousgaard var ikke videre tilbøjelig hertil, men da Møller trængte ind paa hende, tilbød hun, at, hvis Grosserer Lars Christensen, der i Maj Maaned 1915 skulde giftes med hendes (Fru Kousgaards) Datter, vilde tage Martine i Huset efter Ægteskabets Indgaaelse, vilde hun tage Martine til sig, indtil Bryllupet havde fundet Sted. Møller var meget tilfreds med denne Ordning og henvendte sig derfor til Grosserer Christensen, der imidlertid først afslog hans Anmodning, men senere paa Møllers indtrængende Forestillinger indgik paa at tage Martine i sit Hjem.

Martine blev derefter anbragt hos Enkefru Kousgaard indtil den 15 Maj 1915; Møller tilbød oprindelig at betale hende 100 Kr. om Maaneden for hendes Ophold, Klæder m. m., men da Fru Kousgaard erklærede, at hun for Slægtskabets Skyld godt kunde nøjes med noget mindre, betalte Møller 60 Kr. maanedlig.

Fra den 15 Maj 1915 til den 20 Februar 1916 var Martine anbragt hos Grosserer Lars Christensen.

Om Vilkaarene for Martines Anbringelse hos Lars Christensen er der forsaavidt Enighed, som Møller skulde betale — og ogsaa betalte — et vist Beløb til Klæder, Fornøjelser, Smaafornødenheder m. m.; derimod er der Uenighed om, hvorvidt Møller skulde betale for hendes Ophold.

Under Anbringende af, at der herfor var aftalt et maanedligt Vederlag af 60 Kr., har under nærværende Sag Citanten fornævnte Grosserer Lars Christensen paastaaet Indstævnte ligeledes fornævnte Matros Peter A. Møller tilpligtet at betale for 9½ Maaned à 60 Kr., ialt 570 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Maj 1916 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig principalt frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for denne Paastand anfører Indstævnte, at Martine ikke var anbragt i Pleje hos Citanten — som af denne hævdede — men i Tjeneste, saaledes at hun vel ikke skulde have nogen Løn, men ej heller betale noget for sit Ophold.

Efter Sagens Oplysninger vil der være at gaa ud fra, at Martines Anbringelse hos Citanten ikke var noget Tjenesteforhold; Citanten har

derhos efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Indstævnte har tilsagt ham et maanedligt Vederlag af 60 Kr. for Kost og Logis, hvorfor Indstævntes principale Paastand ikke vil kunne tages til Følge.

Subsidiært har Indstævnte anbragt, at han, medens Martine endnu var hos Fru Kousgaard, betalte Citanten et Beløb af 65 Kr. for dermed at bekoste Anskaffelsen af en Cykle til Martine; han gør derfor Krav paa at erholde denne Cycle udleveret; Citanten har erklæret sig villig til at udlevere Indstævnte den omhandlede Cycle.

Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr., og saaledes at Citanten vil have at udlevere den nævnte Cycle.

Onsdag den 27 Marts.

Nr. 59. De danske Statsbaner (Asmussen)
 mod
Enkefru Maria Qvist (Steglich-Petersen)

betræffende Appellantens Pligt til at udrede Erstatning til Indstævnte for Tab af Forsørger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1917: De Indstævnte, De danske Statsbaner, bør til Citantinden, Enkefru Maria Qvist af Aalborg, betale 25,589 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 April 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Kontraappellantinden oplyst, at hendes i den indankede Dom nævnte Datter er født den 27 April 1898, og hun har i Tilslutning hertil bemærket, at det beror paa en Fejltagelse, naar det i Forligsklagen og Stævningen hedder, at hun delvis optræder som Værge for sine Børn, idet det virkelige Forhold er det, at hun søger erstattet det Tab, som hun personlig har lidt derved, at hun og hendes to Børn ved den i Dommen omtalte Lejlighed mistede deres Forsørger. For Højesteret har Kontraappellantinden iøvrigt ændret sin Paastand derhen, at der tilkendes hende i Erstatning ialt 50,589 Kroner eller et saadant Beløb, som Retten bestemmer.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Hovedappellanten er fundet erstatningspligtig, og da Erstatningen efter Omstændighederne findes at kunne ansættes til det i Dommen nævnte Beløb — hvorved bemærkes, at de Højesteret forelagte ny Oplysninger ikke kan føre til andet

Resultat — vil Dommen, overensstemmende med en af Kontraappellantinden nedlagt subsidiær Paastand, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde tilsvare Kontraappellantinden med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, De danske Statsbaner, til Kontraappellantinden, Enkefru Maria Qvist, med 500 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Mandag den 2 August 1915 ca. Kl. 3 Eftermiddag blev Købmand af Aalborg Johannes Marius Qvist paa Aalborg Banegaards Terræn saaledes kvæstet ved at blive klemt mellem Bufferne paa 2 Jernbanevogne, at han døde paa Vejen til Hospitalet, hvortil han straks førtes.

Efter at Generaldirektoratet for Statsbanedriften havde afslaaet at bevilge Afdødes Efterladte nogen Erstatning i Anledning af Ulykken, har nu Citantinden, Enkefru Maria Qvist af Aalborg, fornævnte Købmand Qvists Enke, dels paa egne Vegne, dels som Værg for Ægtefællernes 2 Fællesbørn, under nærværende Sag ifølge sin endelige Paastand søgt de Indstævnte, De danske Statsbaner, til i Erstatning for Tab af hendes og Børnenes Forsørger at betale hende et Beløb af 75,000 Kr. een Gang for alle samt at refundere hende Udgifterne ved hendes Mands Begravelse, der ialt har udgjort 589 Kr., begge Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 30 April 1916, til Betaling sker.

De Indstævnte har principalt procederet til Frifindelse og subsidiært paastaaet Erstatningen fastsat efter Rettens Skøn til et betydeligt mindre Beløb end det paastævnede.

De nærmere Omstændigheder ved Ulykkestilfældet er ifølge Sagens Oplysninger følgende:

Nævnte Dag opholdt Afdøde, der var Indehaver af en Kolonial- og Brændselsforretning, sig paa Jærnbanelerrænet for at paase Losningen af en Jærnbanevogn Brænde til Forretningen. Den paagældende Jærnbanevogn henstod paa Spor 10. Vest for dette Spor findes Sporene 7, 8 og 9, saaledes at der mellem Spor 9 og 10 findes en bred aaben Plads, der bl. a. benyttes ved Af- og Paalæsningen af Jærnbanevognene, men hvortil Adgang iøvrigt ikke haves for Publikum, og Øst for Spor 10 findes Sporene 11 og 12, mellem hvilke 3 Spor der kun er et lille Melle rum. Paa Spor 10 henstod foruden Afdødes Vogn Syd for denne en

---

Færdig fra Trykkeriet den 10 April 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 5.

Onsdag den 27 Marts.

Jærnbanevogn, læsset med Varer til Fællesforeningen, og Syd for denne Vogn endnu 2 Vogne, hvilke 4 Vogne var sammenkoblede. Nord for Afdødes Vogn henstod med et Mellemrum paa ca. 1 Meter en, som det maa antages, med Jærn læsset Jærnbanevogn, der ikke var sammenkoblet med de nævnte 4 Vogne. Med de paagældende Vogne havde Rangering fundet Sted, hvilken Rangering var foretaget med den saakaldte Havnemaskine, der førtes af Overportør Jens Peter Petersen. Medens Rangeringen endnu stod paa, havde Overportør Petersen talt med Afdøde og sagt til ham, hvis Køretøj stod parat for at modtage Brændeladningen, at Rangeringen ikke vilde vare ret længe. Efter stedfunden Rangering begav Petersen sig med Havnemaskinen over paa Spor 7, men gik derpaa tilbage og sagde fra den mellem Spor 9 og 10 værende aabne Plads til en af Afdødes Folk, Arbejdsmand Niels Christian Olsen, at nu var Rangeringen færdig, og at man nu godt kunde køre til med Vognene. Saavel Fællesforeningens Folk som Afdødes Folk kørte derefter deres Vogne op ved Siden af de respektive Jærnbanevogne og paabegyndte Losningen. Kort efter, at Losningen var kommet i Gang, rangeredes imidlertid fra Syd 4 Jærnbanevogne henad Spor 10 for at sammenkobles med de allerede paa Sporet henstaaende Vogne. Denne Rangering foretoges ved Pladsmaskine Nr. 2, der førtes af Portør Christen Meldgaard og gik for sig paa den Maade, at Lokomotivet i nogen Afstand gav de paagældende Vogne et Skub, hvorved Vognene af sig selv løb hen ad Sporet. Idet disse Vogne nu stødte til den sydligste af de allerede paa Sporet henstaaende Vogne, fremkom en Bevægelse, der forplantede sig op gennem de 4 sammenkoblede Vogne til den nordligste, ikke med de andre sammenkoblede Vogn, saaledes at disse 5 Vogne førtes et Stykke hen ad Sporet mod Nord. Umiddelbart efter dette Stød fandtes Afdøde liggende paa Jorden ved den nordøstligste Ende af sin Jærnbanevogn henimod Spor 11. Hvorledes Afdøde er kommet paa dette Sted, og hvorfor han er gaaet derhen, har ikke kunnet oplyses. Men det antages nærmest, at han er gaaet over Spor 10 mellem sin egen Jærnbanevogn og den Nord for denne staaende Vogn hen i Mellemrummet mellem Spor 10 og 11 for at lade sit Vand og paa Tilbagevejen har befundet sig i Færd med at ordne sit Tøj netop i Sporstykket mellem Bufferne paa disse 2 Vogne, da Tilrangeringen af de fornævnte Vogn fandt Sted.

Citantinden har nu gjort gældende, at Afdødes Passage over Sporet uden Hensyn til, hvad der har været hans Formaal, ikke kan betegnes som en uforsvarlig Handling, da han maatte gaa ud fra, at Rangeringen ved hans Jærnbanevogn var til Ende. Videre har hun anført, at Tilrangeringen med Pladsmaskine Nr. 2 er foretaget uforsvarligt, idet der først blev givet Advarselssignal til de ved Losningen beskæftigede Folk i samme Øjeblik som de Vogne, der tilrangeredes, stødte til, hvorhos disse Vogne førtes frem med utilladelig stærk Fart og uden fornøden Bremsning og derfor ogsaa med ualmindelig Voldsomhed tærnede mod de allerede paa Sporet henstaaende Vogne. Fremdeles har Citantinden anført, at forskellige andre reglementariske Forskrifter er overtraadt af Rangeringsmandskabet, saaledes bl. a. en Bestemmelse, hvorefter Afdødes Jærnbanevogn burde have været sammenkoblet med den Nord for samme staaende Vogn.

Overfor det af Citantinden saaledes Anførte har de Indstævnte hævdet, at det ikke er oplyst, at Afdøde har været bekendt med Overportør Petersens Tilsagn om, at Losningen kunde begynde, og derfor ikke i Tillid til dette Tilsagn kan være gaaet ind mellem de 2 Vogne, samt at Afdøde selv ved Uagtsomhed har hidført sin Død, idet han har begivet sig ind over et Spor og mellem de paa Sporet henstaaende Vogne, skønt saadant dels er forbudt, dels er forbundet med aabenbar Fare. De Indstævnte har endvidere anført, at den senest foretagne Rangering blev foretaget med den paakrævede Agtpaagiyenhed og Omhu og bl. a. fremhævet, at selv et let Stød paa Grund af den korte Afstand mellem de 2 Vogne vilde have afstedkommet Ulykken, hvorhos de har henvist til, at Rangerbestemmelserne er interne Ordre, hvis Overtrædelse Publikum ikke kan paatale eller paaberaabe sig.

Under Sagen har der været afgivet Vidneforklaringer saavel af Jærnbanepersonalet som af de ved Losningen af Afdødes og Fællesforeningens Jærnbanevogne beskæftigede Folk.

Efter sin Forklaring har Overportør Petersen under sin Samtale med Afdøde nu vel ikke direkte sagt til denne, at Losningen kunde begynde, naar Vidnets Rangering med Havnemaskinen var færdig, og efter de af Arbejdsfolkene afgivne Forklaringer tør der derhos ej heller gaaes ud fra, at Afdøde har hørt Overportør Petersens Udtalelse til Arbejdsmand Olsen om, at nu kunde Losningen begynde. Det skønnes imidlertid, at Afdøde i Henhold til sin Samtale med Overportør Petersen har haft Føje til at antage, at Losningen kunde begynde, naar Rangeringen med Havnemaskinen var til Ende. Da Overportør Petersen derhos har forklaret, at det var af Hensyn til denne Samtale, at Afdøde blot lod sit Køretøj trække til Side, medens Petersen rangerede, men ellers lod det blive staaende ved Spor 10, for at der kunde blive taget fat paa Udlosningen, saa snart bemeldte Rangering var afsluttet, og da Havnemaskinen kort efter kørtes over paa et andet Spor, og Losningen af Jærnbanevognene paabegyndtes, skønnes det endvidere i saa høj Grad sandsynliggjort, at Afdøde begav sig ind over Sporet i Tillid til, at der nu ikke mere vilde blive rangeret med hans Jærnbanevogn, men at denne vilde forblive staaende urørt paa sin Plads, at der ved Sagens Paadømmelse vil være at gaa ud herfra. Herefter og under Hensyn til,

at det er erkendt, at det ved Af- og Paalæsning af aabne Jærnbanevogne er fornødent at arbejde paa begge Sider af Vognen, hvorved Passage over Sporene nødvendigøres og derfor ogsaa tillades, men at det, naar Passage over Sporene saaledes overhovedet tillades, maa være uden Betydning, at det i nærværende Tilfælde har drejet sig om Losning af en lukket Vogn, da det kan tænkes ogsaa at være nødvendigt under Arbejdet ved en saadan Vogn at færdes over Sporene, og da Faremomentet ved saadan Færdsel ikke skønnes at være væsentligt forskelligt, hvad enten det drejer sig om Arbejde ved en aaben eller lukket Vogn, kan Afdøde ved at have begivet sig ind paa Spor 10 ikke siges at have begaaet nogen med Henblik paa den foreliggende Situation bedømt uforvarlig Handling.

Derimod skønnes der at foreligge et fra de Indstævntes Side uforvarligt Forhold derved, at een Rangerleder erklærer, at nu er Rangeringen ophørt, og at Udlosningen kan paabegyndes, men at en anden Rangerleder derpaa foretager Rangering med og til de samme Vogne, uden at de ved Vognene beskæftigede Folk advares om, at en ny Rangering paabegyndes. Og vel har de Indstævnte fremhævet, at det ifølge Rangerbestemmelserne er tilladt at sætte de under Af- og Paalæsning værende Vogne i Bevægelse, naar de ved Vognene arbejdende Folk i Tide advares. Men af Sagen ses, at der i alt Fald først blev givet Advarselsraab ved den ved Pladsmaskine Nr. 2 foretagne Rangering ganske kort forinden Vognene stødte til, og denne Advarsel har ikke været tilstrækkelig i den foreliggende Situation, hvor Rangering antoges at være ophørt.

Idet det er udelukket, at Afdøde forsættelig skulde have forvoldt sin Død, og idet det i Henhold til det foran Anførte ikke er godtgjort, at Afdøde har handlet uagtsomt, eller at Ulykken ikke kunde have været afværget ved fornøden Agtpaaagivenhed fra Jærnbanepersonalets Side, maa de Indstævnte anses erstatningspligtige overfor Citantinden i Medfør af Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 §§ 1 og 3, uden at de Indstævntes øvrige Anbringender, dels om, at den senest foretagne Rangering foretoges forvarligt, dels om, at Sammenkobling mellem Afdødes Jærnbanevogn og den Nord for samme staaende Vogn ikke af Hensyn til Afdøde burde have fundet Sted, vil kunne tages i Betragtning herimod.

Hvad angaar den af Citantinden nedlagte Erstatningspaastand bemærkes, at hun har oplyst, at hendes Mand havde drevet Forretning i 18 Aar og ved sin Død var 43 Aar gammel, og at hun selv er 40 Aar gammel og de 2 Børn, en Datter og en Søn, henholdsvis 17 og 14 Aar gamle. Hun har derhos oplyst, at hun har maattet nedlægge Brændselsforretningen, der dreves af Manden personlig, og at hun af Kolonialforretningen kun kan have en aarlig Indtægt af ca. 1150 Kroner, samt at Manden iøvrigt kun har efterladt Aktiver, hvoraf Renten højst vil andrage ca. 500 Kr. aarlig. Af en under Sagen fremlagt Oversigt over Omsætningen i Afdødes Forretning fremgaar, at Omsætningen i de sidste 6 Aar før Mandens Død har udgjort gennemsnitlig ca. 46,600 Kroner aarlig, og at Omsætningen i det paagældende Tidsrum gennemgaaende har været i Stigning og saaledes i 1909—10 har andraget ca. 40,000 Kroner, men i 1914—15 ca. 51,000 Kroner. Naar der af Omsætning regnes

med en Gennemsnitsavance af 16½ pCt. aarlig, vil Mandens Aarsindtægt have andraget ca. 7600 Kroner, og Citantinden, der anslaaer Udgifterne til Mandens personlige Forbrug til ca. 1000 Kr. aarlig, mener herefter, at hendes og Børnenes Levofod er forringet med ca. 5000 Kroner, hvilket Beløb 15 Gange taget giver det paastævnede Beløb af 75,000 Kr. Heroverfor har de Indstævnte fremhævet, at Afdøde efter de for dem foreliggende Oplysninger for Skatteaarene 1914—15 og 1915—16 har været ansat til i Kommuneskat at betale henholdsvis 294 Kroner 25 Øre og 307 Kroner, og da Skatteprocenten i Aalborg i begge Aar har været ca. 10 pCt., kan Afdødes Aarsindtægt ikke antages at have været højere end 3—4000 Kr. Citantinden har benægtet Rigtigheden heraf, men har trods de Indstævntes Opfordring ikke nærmere oplyst, til hvilket Beløb Afdøde har været sat i Skat i de nævnte Skatteaar.

Med Bemærkning, at de Indstævnte ikke har gjort nogen Indsigelse imod, at den krævede Erstatning eventuelt udredes med et Beløb een Gang for alle, findes den Citantinden tilkommende Erstatning herefter at kunne ansættes til 25,000 Kroner. Hertil kommer det til Afholdelsen af Udgifterne ved Afdødes Begravelse medgaaede Beløb af 589 Kroner, mod hvis Erlæggelse de Indstævnte ikke har gjort nogen Indsigelse.

Af de paagældende Beløb vil de Indstævnte derhos have at svare Rente som paastaaet.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet sig tilkendt, findes de Indstævnte at burde betale Citantinden med 200 Kroner.

Nr. 12.   **Direktør J. Krager (Steglich-Petersen)**

mod

Ingeniør A. O. Egelund (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har forpligtet sig til at afkøbe Appellanten et Parti Aktier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1917: Indstævnte, Ingeniør A. O. Egelund, bør for Tiltale af Citantinden, Direktør J. Krager af Frederiksberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom gengivne, af Indstævnte underskrevne Protokoltilførsel i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, derunder særlig den af Prokurist Carlsen afgivne Vidneforklaring samt tvende efter Dommens Afsigelse afgivne Vidneforklaringer, maa det anses bevist, at Indstævnte, som af Appellanten hævdede, har forpligtet sig til i Løbet af et Aar fra den 6 Marts 1916 at regne at afkøbe Appellanten 5000 Kroner Aktier i A/S Værløse Skærfefabrik til pari. Da Indstævnte derhos intet Nærmere har oplyst til Støtte for sit Anbringende om, at der foreligger et svigagtigt Forhold fra Appellantens Side, vil Indstævnt-

te i Overensstemmelse med den af Appellanten nedlagte Paastand være at dømme til mod Udlevering af Aktierne at betale Appellanten 5000 Kroner, medens en af Appellanten for Højesteret fremsat Paastand om Tilkendelse af Renter fra 6 Marts 1917 ikke kan tages til Følge. Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte have at betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Mod Udlevering af 5 Aktier à 1000 Kroner i A/S Værløse Skærvefabrik bør Indstævnte, Ingeniør A. O. Egelund, til Appellanten, Direktør J. Krager, betale 5000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 6 Marts 1916 afholdtes en konstituerende Generalforsamling i A/S »Værløse Skærvefabrik«.

Ifølge en fremlagt Udskrift af Generalforsamlingsprotokollen meddelte Citanten, Direktør J. Krager af Frederiksberg, at han laa inde med samtlige Aktier i Aktieselskabet Hareskovgaard's Grusgrav i Værløse, og at han var villig til at overdrage sine Aktier og derigennem Ejendomsretten over sidstnævnte Aktieselskab til A/S Værløse Skærvefabrik, saafremt dette Selskab dannedes med en Aktiekapital paa 20,000 Kr., og han heraf fik 10,000 Kr. i Aktier for Afstaaelsen.

I Henhold til disse og nogle yderligere Meddelelser af Citanten besluttede ifølge Udskriften de Tilstedeværende at danne Aktieselskabet og tegnede straks hele Aktiekapitalen og der valgtes til Bestyrelse Grosse-rer N. N., Prokurist H. Carlsen og Indstævnte, Ingeniør A. O. Egelund.

Derefter hedder det: »Sidstnævnte bemærkede, at han endnu ikke var Aktionær, men at han havde truffet Aftale med Direktør Krager om at afkøbe denne Halvdelen af hans Aktier i Løbet af et Aar«.

Indstævnte antoges ifølge Udskriften til adm. Direktør, saaledes at han ikke skulde have fast Gage, men oppebære 10 pCt. af Nettoover-skudet.

Under Anbringende af, at Indstævnte har nægtet at afkøbe ham nogen af de paagældende Aktier, og at Indstævnte herved har gjort Brud paa den herom forinden Generalforsamlingens Afholdelse truffede, og paa denne bekræftede Aftale om et saadant Køb, har under denne Sag Citanten paastaet Indstævnte tilpligtet mod at erholde udleveret 5 Aktier à 1000 Kr. i A/S »Værløse Skærvefabrik« at betale 5000 Kr. samt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Han erkender at have været til Stede paa den ommeldte konstituerende Generalforsamling, at han der blev antaget som administrerende

Direktør for A/S Værløse Skærvefabrik, og at han har underskrevet Generalforsamlingsprotokollen.

Indstævnte benægter derimod bestemt ved nævnte Generalforsamling eller ved nogen anden Lejlighed at have givet Citanten noget Løfte om at overtage nogen Del af hans Aktier i Foretagendet.

Med Hensyn til det paa Generalforsamlingen Passerede er der Enighed om, at der af Dirigenten, Overretssagfører Einar Hansen, blev nedskrevet et Referat, der ikke da indførtes i Generalforsamlingsprotokollen, der først nogle Dage efter blev underskrevet af Deltagerne i Samme, og at Referatet under Generalforsamlingen blev oplæst for de Tilstedeværende.

Indstævnte benægter derimod, at han har hørt den foran citerede Udtalelse blive oplæst, og hævder, at han i ethvert Fald ikke har godkendt nogen saadan Passus. Iøvrigt har Indstævnte med Hensyn til sin Underskrift af Generalforsamlingsprotokollen anført, at da han nogle Dage efter Generalforsamlingen i anden Anledning besøgte det fornævnte Bestyrelsesmedlem, Prokurist Carlsen, paa dennes Kontor, meddelte denne, at Generalforsamlingsprotokollen nu var til Stede der, saa at Indstævnte kunde underskrive med det samme; da Indstævnte imidlertid havde Indtryk af, at Carlsen havde meget travlt, underskrev han, efter sit videre Anbringende, Protokollen uden foregaaende Gennemlæsning. Et Par Dage efter modtog han fra Overretssagfører Einar Hansen en Afskrift af Protokollen, og han blev da opmærksom paa den fornævnte Passus, hvorefter han vil være gaaet til Carlsen og forlangt, at denne Passus skulde udgaa, hvad Carlsen lovede at sørge for. I Stedet herfor fik han — Indstævnte — imidlertid noget derefter en Skrivelse fra Overretssagfører Einar Hansen med Opfordring til at indbetale de heromhandlede 5000 Kroner.

Oftnævnte Prokurist Carlsen har heroverfor som Vidne edelig forklaret, at en Trediemand har meddelt ham, at det forinden Generalforsamlingen var aftalt, at Indstævnte skulde overtage for 5000 Kr. Aktier i A/S Værløse Skærvefabrik, og at de oprindelige Aftaler gik ud paa, at Indstævnte skulde indløse Aktierne straks med 5000 Kr., men at dette senere ændredes derhen, at de 5000 Kr. skulde betales i Løbet af 1 Aar. Endvidere har Vidnet forklaret, at det ikke har overværet, at de fornævnte Aftaler blev truffet mellem Parterne, men at det har hørt den omforklarede Aftale bekræfte af Indstævnte selv.

Efter bemeldte Vidneforklaring blev Referatet af det paa Generalforsamlingen Passerede oplæst af Dirigenten, og det Oplæste indeholdt en Passus om, at Indstævnte havde truffet Aftale om at indløse 5000 Kr. Aktier fra Citanten i Løbet af 1 Aar; det Oplæste blev endvidere godkendt, idet ingen protesterede; nogen udtrykkelig Udtalelse fra Indstævntes Side om, at han godkendte det Oplæste, har Vidnet dog ikke hørt.

Endvidere har Vidnet forklaret, at han ikke erindrer, at Indstævnte skulde have underskrevet Generalforsamlingsprotokollen paa det Kontor, hvor han er ansat, og at Indstævnte ikke overfor ham er fremkommet med nogen Protest med Hensyn til den citerede Passus i Generalforsamlingsprotokollen, ligesom Vidnet endelig har udtalt, at det havde

været en stadig Forudsætning under de forinden Dannelsen af A/S Værløse Skærvfabrik gaaende Forhandlinger, at Indstævnte skulde være Aktionær med 5000 Kroner.

Indstævnte har benægtet at have truffet nogen Aftale som foran anført med Citanten om Køb af det ommeldte Parti Aktier, og det under Sagen førte Vidne har forklaret, at Spørgsmaalet om Indstævntes Overtagelse af de paagældende Aktier ikke var specielt fremme under Generalforsamlingen den 6 Marts 1916. Vel maa det nu efter det Foreliggende antages, at det foreløbige Referat af Generalforsamlingen, som blev oplæst i Indstævntes Overværelse, uden at han derimod fremsatte nogen Protest, indeholdt en Passus om, at Indstævnte bemærkede, at han endnu ikke var Aktionær, men at han havde truffet Aftale med Citanten om at afkøbe denne Halvdelen af hans Aktier i Løbet af et Aar, — men overfor Indstævntes Benægtelse af at have paataget sig nogen Forpligtelse til at afkøbe Citanten de nævnte Aktier, har Citanten ikke forelagt saadanne Oplysninger om de nærmere Omstændigheder ved og Indholdet af den oprindelig mellem Parterne truffne Aftale, at deraf kan sluttes, at Indstævnte har paataget sig nogen endelig, bindende Forpligtelse ved Aftalen til at købe de nævnte Aktier til pari, hvorved bemærkes, at der efter det Foreliggende ikke kan tillægges den Omstændighed, at Indstævnte har underskrevet Generalforsamlingsprotokollen, nogen afgørende Betydning.

Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde og vil Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 6. **Karen Marie Jørgensen** (Bache efter Ordre)
 m o d
Handelsrejsende Kaj Peter Bryde (Ingen),
 betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juni 1917: Naar Indklagede, Kaj Peter Bryde, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Karen Marie Jørgensen, i Tiden fra den 10 Januar 1916 til den 15 Marts s. A., bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 8 November 1916 fødte Barn, Nikolaj Bruno Jørgensen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Det er uomtvistet mellem Parterne, at de hyppigt har haft Samleje med hinanden indtil ved Nytaarstid 1916, men medens Indstævnte hævder, at Samlejerne da ophørte, gør Appellantinden gældende, at de blev fortsatte indtil den 9 Juni 1916.

Appellantinden har forklaret, at Indstævnte, der — hvad der er uomtvistet — i Efteraaret 1915 har foræret hende en Ring, hvori hans Fornavn var indgraveret, i hendes Hjem er blevet be-handlet som hendes Forlovede, og at han i 1916 til Stadighed er kommet sammen med hende, indtil der ved hans Nærværelse i Hjemmet 1ste Pinsedag, den 11 Juni 1916, fandt et Brud Sted. Indstævnte har benægtet at have været forlovet med Appellantin-den og har oprindelig ogsaa nægtet at være kommet sammen med hende i 1916 udover maaske en enkelt Gang. Ved en senere Afhøring i Retten har han derimod forklaret, at han overhovedet ikke kan huske, om han har været sammen med Appellantinden efter Nytaarstid 1916.

Disse Indstævntes Forklaringer maa imidlertid antages at være usandfærdige, idet Rigtigheden af Appellantindens Fremstilling maa anses godtgjort ved de i Sagen foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger.

Paa samme Maade er det trods Indstævntes Bestridelse godtgjort, at han ved to forskellige Lejligheder, da Appellantin-dens Moder foreholdt ham, at han havde besvangret Appellantin-den, nemlig 1ste Paaskedag 1916 og den forannævnte 1ste Pintse-dag, har paahørt Moderens Udtalelser uden at nedlægge Indsi-sigelse derimod.

Herefter og idet Indstævntes Forklaringer i Sagen i det Hele har haft en forbeholden og mindre troværdig Karakter, findes det betænkeligt at tilstede ham at afgøre Sagen ved sin Ed. I Over-ensstemmelse med Appellantindens Paastand — med Hensyn til hvilken bemærkes, at hun for Højesteret har oplyst, at Barnet den 13 Juli 1917 er blevet adopteret af en Mand i Jylland — vil Sa-gens Udfald derimod være at gøre afhængigt af hendes Ed paa den nedenfor anførte Maade.

Processens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Appellantinden, Karen Marie Jør-gensen, inden 15 Dage efter denne Højeste- retsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Om-gang med Indstævnte, Handelsrejsende Kaj Peter Bryde, i Tiden fra 10 Januar 1916 til 15 Marts s. A., bør han til hende og det af hende den 8 November 1916 fødte Barn Nikolaj Bru-no Jørgensen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrig-hedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Pro-cessens Omkostninger ophæves. Til Justits-kassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der til-

lægges Højesteretssagfører Bache i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Karen Marie Jørgensen,, Indklagede, Kaj Peter Bryde, der er født den 29 Oktober 1891 i Valby, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede den 8 November 1916 fødte Barn Nikolaj Bruno Jørgensen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun har anført, at hun har haft Samleje med Indklagede flere Gange, blandt andet i Januar, Februar og Marts 1916, samt at hun ikke har haft Samleje med nogen anden end Indklagede paa Avlingstiden.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan det omhandlede Barn være avlet i Tiden fra kort før Midten af Januar 1916 til kort før Midten af Marts s. A.

Indklagede, der paastaar sig frifundet, har erkendt at have haft Samleje med Klagerinden flere Gange i 1915, men har nægtet at have haft Samleje med hende i 1916.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det i Retslægeraadets Erklæring anførte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning til Veje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 10 Januar 1916 til den 15 Marts s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 171. Højesteretssagfører David
m o d

Anna Emilie Vilhelmine Petrine Rasmussen (Def. Graae)

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 Jan. 1918: Arrestantinden Anna Emilie Vilhelmine Petrine Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Gormsen, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Hilbert, 20 Kr.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til

Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Henny Magnussen og Axel Lemming, betaler Arrestantinden Anna Emilie Vilhelmine Petriner Rasmussen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte i Henhold til de i Dommen anførte Grunde rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Anna Emilie Vilhelmine Petriner Rasmussen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne David og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Anna Emilie Vilhelmine Petriner Rasmussen tiltalt for Tyveri.

Arrestantinden, der er født den 14 Februar 1880, er tidligere bl. a. anset saaledes: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Marts 1899 efter Straffelovens § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 14 Februar 1905 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 25 November 1905 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 5 Februar 1907 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri i Medfør af § 18 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved samme Rets Dom af 11 Juni 1910 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt groft Tyveri i Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar — og senest ved samme Rets Dom af 13 September 1913 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I. Fra 1 September 1917 til samme Aars Udgang har Arrestantinden fra Etablissementet Sct. Thomas paa Frederiksberg, hvor hun saa godt som hver Dag gik til Haande, gentagne Gange stjaalet frit fremme beroende Effekter fra Lokaler i Etablissementet, hvortil hun havde fri Adgang.

De stjaalne Genstande — Duge, Lagner, Lommetørklæder, Haand-

klæder og 1 Kniv — er vurderet til ialt 46 Kr. og tilhørte dels Fru Julie Thomsen, dels Vaskeriet »Thor«.

II. Den 6 December 1917 har Arrestantinden under ganske lignende Omstændigheder i Ejendommen Danmarksgade Nr. 5, 2den Sal, hvor hun gik til Haande hos Frk. Fanny Goldberg, stjaalet nogle dels denne, dels en hos hende boende Herre, Netschajev, tilhørende Beklædningsgenstande og en Zinkbalje m. v. Disse Genstande er vurderet til 83 Kr.

Efter Foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Da den indankede Dom har samme Straf, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestantinden, tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestantinden have at udrede 20 Kr. til hver.

Onsdag den 3 April.

Nr. 72.

Grosserer Kai Petersen
mod

A/S Larsen & Petersens Pianofabrik.

Appellanten, Grosserer Kai Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, før end det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 77.

»Byggeforeningen Ryvang«
mod

A/S Blaagaards Lerbrænderi.

Appellanten, »Byggeforeningen Ryvang«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, før end det tillades den med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt den ikke inden 3 Uger mel-

der sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør den have tabt Sagen, og den ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 78.

Husejer **Ib Petersen**

mod

Veksellererfirmaet Brdr. **Beer**.

Appellanten, Husejer Ib Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Veksellererfirmaet Brdr. Beer, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 146.

Højesteretssagfører Stein

mod

Restauratør **Jes Hansen Petersens Enke, Cecilie Marie Ingeborg, f. Asmussen** (Def. Ulf Hansen)

der tiltales for Rufferi.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 8 Jan. 1917: Tiltalte Cecilie Marie Ingeborg Asmussen, Petersens Enke, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage og have sin afdøde Mands ovennævnte Restauratørborgerskab og den i Stedet derfor traadte Beværterbevilling forbrudt samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Buus, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører, Justitsraad Jacobsen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, betaler Tiltalte 35 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrker det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dombørved Magtatstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Cecilie Marie Ingeborg Asmussen, Petersens Enke, til Højesteretssagførerne Stein og Hansen 80 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kolding Købstads Ekstraret indankede Sag er Restauratør Jes Hansen Petersens Enke, Cecilie Marie Ingeborg, født Asmussen, sat under Tiltale for Rufferi.

Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Slesvig den 30 Maj 1870 — hvilket Aldersopgivende er fundet stemmende med hendes Udseende — har tidligere været anset ved Højesterets Dom af 17 Marts 1913 efter Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

I Følge Sagens Oplysninger driver Tiltalte i Henhold til en hendes afdøde Mand den 7 Juli 1913 meddelt Bevilling som Beværter med Ret til Udskænkning af stærke Drikke nævnte Næring i Blæsbjerggade Nr. 29 i Kolding, i hvilken Ejendom der er indrettet tvende Restaurationslokaler i Stueetagen samt en saakaldet Vinstue paa første Sal.

Efter at Fisker Niels Bøgebjerg den 18 December f. A. til Politiet i Kolding havde anmeldt, at han om Aftenen den 17 s. M. var bleven bestjaalet for ca. 400 Kr. i Tiltaltes Beværtning, hvor han havde nydt forskellige Drikkevarer i Selskab med tvende løsagtige Kvinder og haft Samleje med dem begge, nemlig nedennævnte Anna Olsen og Boline Hansen, blev der indledet en Undersøgelse mod Tiltalte som sigtet for Rufferi.

Under denne Undersøgelse har Pigen Anna Olsen, der tidligere har tjent som Stuepige hos Tiltalte, og som nu lever sammen med eller, som hun har opgivet, fører Hus for en i Aarhus bosiddende Markedsrejsende, forklaret, at hun den 4 December f. A. fik Tilladelse til at tage Ferie i ca. 8 Dage og derfor besluttede sig til at besøge Tiltalte, der ved hendes Ankomst udtalte, at hun godt kunde blive hos hende i nogen Tid, og hos hvem hun derefter med en enkelt Dags Afbrydelse opholdt sig indtil den 18 s. M. Da Vidnet vidste, at Tiltalte satte Pris paa, at der blev solgt megen Vin og Champagne, der kun serveredes i Vinstuen og kostede for en Flaske Madeira 5 Kr. og for en Flaske Champagne 12 eller 15 Kr., gjorde hun sig under sit Besøg hos Tiltalte Umage for at faa Gæsterne til at traktere sig med Vin. Hun trak sig derfor tilbage til Vinstuen med Gæsterne og har her mod Betaling haft Samleje med adskillige af dem, idet Tiltaltes Datter, der serverede Drikkevarerne, altid

efter Serveringen forlod Værelset og lod hende alene med det paagældende Mandfolk. Efter Vidnets videre Forklaring var Tiltalte, der jo havde en Merindtægt ved Salget af Vinen, bekendt med, at Vidnet lod sig traktere paa Vinstuen, uden at Tiltalte gjorde noget for at forhindre dette, bortset fra, at hun har sagt, at Vidnet skulde være forsigtig og ikke foretage sig noget med de paagældende Mandfolk paa Vinstuen, saa at Politiet kunde faa Anledning til at skride ind.

Dernæst har Lilly Laursen i Aarhus forklaret, at hun af Anna Olsen havde hørt, at Tiltalte drev Restauration i Kolding og jævnlig i Lokalerne havde en eller to Piger, hvis væsenligste Opgave var at være til Underholdning for Gæsterne og sørge for, at der blev drukket Vin, samt at Anna Olsen, da Vidnet en Dag beklagede sig over, at det af Aarhus Politi var stillet hende i Udsigt, at hun vilde blive anholdt, saafremt hun ikke inden kort Tid erholdt lovligt Erhverv, foreslog hende at rejse til Tiltalte, idet hun samtidig sagde, at hun blot skulde sørge for, at der blev drukket rigeligt med Champagne, og at det var Coutume, at Pigerne, naar de havde faaet fat i en Mand, tog denne med op i det paa 1ste Sal liggende Separatværelse, hvor Gæsterne bedre kunde animeres til at drikke, og hvor der ogsaa kunde tjenes en Ekstraskilling, hvorved Vidnet forstod, at der kunde øves Utugt. Endvidere har Vidnet forklaret, at Anna Olsen efter nævnte Samtale telefonisk meddelte Tiltalte, at Vidnet vilde komme den 3 December f. A., at hun ved sin Ankomst af Tiltalte fik anvist et Værelse og, indtil hun den 10 s. M. rejste tilbage til Aarhus, erholdt Kost og Logis gratis hos Tiltalte, uden at der blev truffet nogensomhelst Aftale, særligt ej heller om, hvad hun skulde foretage sig eller yde for sit Ophold, at Vidnet dog var klar over, at det gjaldt om at faa solgt noget, der gav Penge i Tiltaltes Kasse, at der ikke kom saa faa Mænd i Restaurationen, der var villige til at traktere, at Vidnet flere Gange var sammen med Mænd oppe i Separatværelset, hvor der blev drukket Champagne og Vin, og hvor Vidnet to Gange for Betaling har haft Samleje med Gæster, efter at der forud var nydt større Kvanta Vin, at hendes Fortjeneste iøvrigt bestod i, at hun, naar hun sad og »kælede« med Mandfolk, lod sig forære Drikkepenge, at Serveringen blev udført af Tiltaltes Datter og kun i Undtagelsestilfælde af Tiltalte selv, at den, der serverede, aldrig kom ind paa Separatværelset uden først at banke paa Døren, at der tidligere har holdt et Par »Aalborgpiger« til hos Tiltalte, og at hun ikke ved, hvorvidt Tiltalte var bekendt med, at de Piger, hun holdt i Restaurationen, øvede Utugt med Gæsterne i Separatværelset, men at hun dog mener, at Tiltalte ikke kan have været ukendt hermed.

Endvidere har en Tarmmester ved Kolding Andelsslægteri og en Hjælpearbejder ved Statsbanerne begge forklaret, at de har haft Samleje med Anna Olsen under hendes Besøg hos Tiltalte, og at Samlejet fandt Sted paa den oftnævnte Vinstue, efter at de forud havde trakteret med Champagne, hvorhos det af nævnte Tarmmester yderligere er forklaret, at det er almindeligt bekendt, at mandlige Gæster, der vilde traktere med Vin, kunde faa Lov til at nyde denne paa den nævnte Vinstue og tage en Pige fra Restaurationslokalet med op for at drive Utugt med hende.

Tiltalte har forklaret, at hun, der vidste, at Anna Olsen var løsgægtig, flere Gange under dennes Ophold har sagt til hende, at hun skulde skikke sig vel, at Anna Olsen, der trods Tiltaltes Advarsler var meget inladende og paagaende overfor de mandlige Gæster, hyppigt har faaet nogle af Gæsterne i Beværtningen til at traktere sig med Vin og Champagne, idet hun sørgede for at komme op paa Vinstuen sammen med disse Gæster, at Tiltalte hyppigt har sagt til hende, at det var meningsløst at gaa op paa Vinstuen, da der var koldt dersteds, at Anna Olsen dog har holdt paa, at hun vilde derop, ligesom Gæsterne ogsaa har holdt derpaa, idet nogle af dem tilføjede, at det var »saa flovt« at sidde nede i Restaurationen og drikke med Anna Olsen, hvis der skulde komme nogen, der kendte dem, og at hun fortryder, at hun ikke straks jog Anna Olsen bort, da det nu staaer hende klart, at denne kun har besøgt hende for at faa Lejlighed til at drive Utugt i hendes Lokaler. Tiltalte har dernæst paa Forehold af de ovennævnte Vidneforklaringer intet haft mod disse at erindre, idet hun dog har forklaret, at hun gentagne Gange har sagt til Anna Olsen, at hun ikke maatte drive Utugt i Beværtningen, at der paa Vinstuen foruden Vin ogsaa af og til blev serveret Whisky- og Madeira-Sjusser samt Øl og Sodavand, at Lilly Laursen opgav, at hun ingen Plads havde, hvorfor Tiltalte gav hende Tilladelse til at blive en kort Tid hos hende, og at hun maa protestere imod, at det skulde være almindelig bekendt, at de mandlige Gæster skulde have Lov at drive Utugt paa Vinstuen.

Efter Sagens Indankning for Overretten har Defensor sammesteds fremlagt forskellige Erklæringer til Oplysning i Sagen, derunder navnlig en af Enke Boline Hansen, født Olsen, af Charlottenlund, der i Dagene fra den 9 til den 18 December f. A. opholdt sig i Kolding og jævnlig søgte hen til Tiltaltes Restauration, under 17 Januar d. A. udstedt Erklæring, der gaar ud paa, at den af Fisker Bøgebjerg afgivne Forklaring om at have haft Samleje med hende er fuldstændig urigtig, at det ligeledes er urigtigt, naar han har forklaret, at han havde Samleje med Anna Olsen, idet det er en Umulighed, at saadan kan være sket, da Tiltalte holder en yderst streng Kontrol med, hvad der foregaar i Restaurationslokalerne, hvorhos Boline Hansen og Tiltaltes Datter, Fru Kleeberg, den ommeldte Aften stadig var sammen med Bøgebjerg og Anna Olsen, og at hun antager, at Anna Olsen har stjaalet Penge fra Bøgebjerg og for at »klare sig« urigtigt har opgivet at have erhvervet de Penge, hvoraf hun var i Besiddelse, ved Utugt. Under de derefter i Henhold til Overrettens Kendelse optagne yderligere Forhør maa imidlertid Rigtigheden af de ovenanførte Vidneforklaringer anses bestyrket, i hvilken Henseende Anna Olsen bl. a. yderligere har forklaret, at hun i Tiltaltes Beværtning gennem en paa Klem staaende Dør saa, at Bøgebjerg havde Samleje med Boline Hansen. Sidstnævnte har dernæst forklaret, at hun af Tiltalte blev anmodet om at komme til Kolding i Anledning af nærværende Sag og ved sin Ankomst dertil henvist til en nærmere angiven Sagfører, der efter at have talt med hende om Sagen og udspurgt hende om forskellige Ting affattede den ovennævnte Erklæring, som hun underskrev, efter at den var oplæst for hende, og at hun ikke, skøndt

hun i Erklæringen har tilbudt dette, med Ed kan bekræfte dens Rigtighed, dels fordi hun ikke har forstaaet alt, hvad der anføres i den, dels fordi den i Virkeligheden indeholder Koncipistens og ikke hendes egne Betragtninger, dels endelig, fordi hun underskrev den under Paavirkning af, at Tiltalte havde forklaret hende, at det var hende meget om at gøre at blive rensat for den mod hende rejste Sigtelse, der havde medført, at hun var bleven idømt Fængselsstraf, og Vidnet ikke tænkte over, hvortil Erklæringen skulde benyttes, og at den skulde fremlægges i Retten. Endvidere har hun forklaret, at hun ikke tør aflægge Ed paa, at hun, der ved den paagældende Lejlighed var beskænket, ikke har haft Samleje med Bøgebjerg, at det, naar Anna Olsen har forklaret at have set det, altsaa er muligt, at denne Forklaring er rigtig, at hun, naar hun indfandt sig i Tiltaltes Beværtning, indlod sig i Selskab med hende ubekendte Mandspersoner og lod sig traktere af dem oppe paa Vinstuen, at hun heller ikke vil benægte, at hun under Paavirkning af nyde Drikkevarer har drevet Utugt med dem, hun saaledes var sammen med, at hun ikke direkte af Tiltalte er opfordret til at søge op i Vinstuen, at hun dog havde det Indtryk, at Tiltalte var veltilfreds med, at saadant skete, da der ved disse Lejligheder blev drukket en Del, saa at Tiltalte havde god Fortjeneste herved, og at Tiltalte sikkert heller ikke kan have været helt ubekendt med, at det, naar der saaledes blev Spørgsmaal om at fjerne sig fra de egentlige Restaurationslokaler og gaa op i Vinstuen, tillige drejede sig om andet end netop at nyde Drikkevarer.

Idet der nu efter det saaledes Foreliggende maa gaas ud fra, at Tiltalte, der maa antages at have været vidende om, at de hos hende boende Piger var løsagtige, har maattet indse, at de søgte Fortjeneste ved at drive Utugt med de mandlige Gæster paa den nævnte Vinstue, og at hun for Vindings Skyld har tilladt dette, er hun for sit i bemeldte Henseende udviste Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, og idet hun ligeledes rettelig i Medfør af Lov om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke af 10 Maj 1912 § 42 er dømt til at have den hende efter fornævnte Bevilling tilkommende Ret til at drive Beværtning forbrudt, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor for Overretten 35 Kr., hvorimod der ikke bliver at tilkende den for hende beskikkede Defensor sammesteds noget Salær, da han har frafaldet Krav derpaa.

Færdig fra Trykkeriet den 17 April 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 6—7.

Fredag den 5 April.

Nr. 53. Maskinhandler A. Ø. Kastrup (Asmussen)
mod

Odense Dampreblageri ved N. Jørgensen (Ulf Hansen)

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten, hvem en Tredjemand havde tiltransporteret sine Rettigheder ifølge en med Indstævnte indgaaet Leveringskontrakt, kunde forlange denne opfyldt af Indstævnte.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 30 Oktbr. 1916: De Indstævnte, Odense Dampreblageri ved N. Jørgensen, bør for Tiltale af Citanten, Maskinhandler A. Ø. Kastrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juni 1917: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Maskinhandler A. Ø. Kastrup af Randers, til de Appelindstævnte, Odense Dampreblageri ved N. Jørgensen, Odense, med 100 Kroner, der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

For Højesteret paastaar Appellanten sig kun tilkendt en Erstatning af 800 Kr., nemlig Erstatning for det Tab, han formener at have lidt ved Indstævntes Ikkeopfyldelse af den i den indankede Dom omtalte Slutseddel, beregnet i Forhold til et Kvantum af 5000 kg Bindegarn.

Som nævnt i Dommen var den i Slutsedlen omhandlede Vare klausulbehæftet, og Indstævnte havde i den Anledning udstedt den sædvanlige Generalerklæring til Industriraadet. Efter det meget vidtgaaende Ansvar, som Indstævnte herved havde paataget sig, maatte han være berettiget til, som sket, at betinge Leveringen til Appellanten af, at denne underskrev en Garantierklæring som den, der blev ham forelagt. Da Appellanten imidlertid har vægret sig ved at efterkomme dette Krav, har Indstævnte som Følge heraf været berettiget til at nægte Levering.

Indstævnte vil herefter være at frifinde, og Dommen vil derfor overensstemmende med Indstævntes Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Maskinhandler A. Ø. Kastrup, til Indstævnte, Odense Damprebslageri ved N. Jørgensen, med 300 Kr. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved en, som det maa antages i Februar Maaned 1916 oprettet, udateret Slutteddel solgte de Appelindstævnte, Odense Damprebslageri ved N. Jørgensen, Odense, til Maskinhandler A. Sillerslev af Randers 2500 kg Bindegarn til en Pris af 100 Øre pr. kg, hvorhos det i Sluttedlen hedder: »Partier bestilt før 15 Marts 1916 samme Pris.«

Den 15 Februar s. A. transporterede Sillerslev sine Rettigheder ifølge Sluttedlen til Appellanten, Maskinmester A. Ø. Kastrup af Randers, som derpaa traadte i Korrespondance med de Appelindstævnte og derunder maa antages at have udbedt sig Levering af 2500 kg Bindegarn.

De Appelindstævnte sendte derefter Appellanten til Underskrift en Erklæring, hvorefter han skulde paatage sig forskellige Garantier for at forhindre Eksport, idet Varen var klausulbehæftet. I en Skrivelse af 21 s. M. gjorde Appellanten forskellige Indvendinger mod denne Erklæring, som han fandt indeholdt usædvanlige og for Videresalg generende Bestemmelser.

Herpaa svarede de Appelindstævnte under 22 s. M., at Erklæringen ikke kunde ændres og maatte underskrives som den forelaa, hvis Varen skulde leveres. Den 8 Marts s. A. meddelte derpaa Appellanten, at han foruden de alt bestilte 2500 kg, som han ønskede leveret omkring den 25 s. M., ønskede leveret senest 15 Juni s. A. til Sluttedlens Pris 25000 kg Høstbindegarn, hvorhos har erklærede sig villig til at underskrive en Erklæring ligelydende med den, som de Appelindstævnte selv havde udstedt til deres Sælger.

Herpaa svarede de Appelindstævnte, at de kun ifølge Sluttedlen var pligtige at levere 2500 kg med Tilføjende, at de paa Grund af Appellantens Skrivelse af 21 Februar ikke efter de af dem paatagne Forpligtelser kunde levere Appellanten noget.

Appellanten lod derpaa ved en Beskikkelse, forkyndt for de Appelindstævnte den 14 Marts s. A., de Appelindstævnte opfordre til at levere 2500 kg + 25000 kg Bindegarn med Tilføjende, at han ikke agtede at udføre Garnet, at han var villig til at underskrive Garantierklæring overensstemmende med de sædvanlige af Grosserersocietetets Komité

brugte Erklæringer, og at han var villig til inden Varenes Afsendelse at aabne Rembours i Randers Disconto- og Laanebank.

Da de Appellindstævnte ogsaa herefter vægrede sig ved at levere, har Appellanten under nærværende fra Odense Købstads ordinære Ret, hvor den behandlede gæsteretsvis, hertil indankede Sag under Anbringende af, at Varens Pris er steget med 16 Øre pr. kg, paastaaet de Appellindstævnte tilpligtet at betale ham 4000 Kroner svarende til Differencen mellem Slutsedlens og den nysnævnte Pris for 25000 kg's Vedkommende — hvorved Appellanten under Proceduren har bemærket, at det alene skyldes en Fejltagelse, at der ikke af ham er forlangt betalt en tilsvarende Difference af de 2500 kg — med Renter af det indtalte Beløb 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 25 Marts 1916, og Sagens Omkostninger.

De Appellindstævnte paastod sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvilken Paastand ved Underrettens den 30 Oktober 1916 afsagte Dom blev tagen til Følge, idet dog Sagens Omkostninger op-hævedes.

Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaaet forandret i Overensstemmelse med sin Paastand i første Instans, medens de Appellindstævnte procederer til den indankede Doms Stadfæstelse.

Hver af Parterne har derhos paastaaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger.

Selv om der nu ikke maatte kunne gives de Appellindstævnte Medhold i, at Sillerslev som Følge af den paagældende Retshandels Natur har været afskaaret fra med bindende Virkning for de Appellindstævnte at tiltransportere Appellanten sin Ret efter Slutsedlen, og selv om det endvidere maatte kunne antages, at de Appellindstævnte ikke har været beføjede til overfor Appellanten at stille større Krav, hvad den fornævnte, Appellanten af dem til Underskrift stillede Erklæring paa visse Punkter indeholder, i Retning af Sikkerhed overfor Klausulbrud end af dem oprindelig — overensstemmende med deres egne overfor Industri-raadet paatagne Forpligtelser — overfor Sillerslev forlangt, maa der i alt Fald gives de Appellindstævnte Medhold i, at Appellanten har været ubeføjet til som sket paa Grundlag af Slutsedlen at stille Forlangende om at faa leveret 27,500 kg Bindegarn.

Efter det Foreliggende maa det nemlig antages, at Grunden til, at Slutsedlen kom til at indeholde den foranciterede Passus om samme Pris for Partier bestilte før 15 Marts 1916, skyldtes, at Sillerslev paa det paagældende Tidspunkt ikke turde binde sig til at aftage mere end 2500 kg, og at vedkommende Agent da af Imødekommenhed overfor Sillerslev og for at bevare ham som Kunde for de Appellindstævnte aabnede ham Adgang til at afgive en Tillægsordre. Og der maa da gives de Appellindstævnte Medhold i, at der efter det foreliggende højst kunde være Tale om, at denne Tillægsordre kunde andrage et Parti paa 2500 kg.

Men da nu Appellanten saavel ved sin Skrivelse af 8 Marts 1916 som ved den fornævnte for de Appellindstævnte under 14 s. M. forkyndte Beskikkelse stillede Forlangende under ét om at faa leveret 2500 kg og

25000 kg Bindegarn uden nogen Antydning af, at han vilde anse Handlen for opfyldt ved Levering af et Parti paa blot 5000 kg eller af, at han dog i ethvert Fald stillede Forlangende om Levering af et saadant Parti, findes de Appellindstævnte at have været beføjede til at vægre sig ved overhovedet at levere til Appellanten.

Herefter vil de Appellindstævnte være at frifinde, og Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter kunne stadfæstes.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanten have at betale de Appellindstævnte med 100 Kr.

**Nr. 13. Enkefru *Wilhelmine Marie Oest, født Lorentzen* (Bülow)
m o d**

Forretningsfører *A. W. Skaanstrøm* (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at erholde Kommissionshonorar i Anledning af hans Medvirkning ved Salget af en Ejendom.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Oktober 1917: Indstævnte Enkefru *Wilhelmine Marie Oest, født Lorentzen*, af Frederiksberg bør til Citanten Forretningsfører *A. W. Skaanstrøm* betale de paastævnede 1800 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Februar 1917, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kroner. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Under Sagen er det uomtvistet, at Indstævnte ikke er professionel Ejendomskommissionær og ikke er optraadt som saadan under de i den indankede Dom ommeldte, af ham paa hans Svogers Vegne indledede Forhandlinger med Sagfører *Ørn* angaaende Købet af Appellantindens Ejendom. Den af Indstævnte i Forbindelse med den stedfundne Ejendomshandel udfoldede Virksomhed, af hvilken der er givet en Fremstilling i Dommen, var derhos ikke af en saadan Beskaffenhed, at den i og for sig kunde hjemle ham Krav paa, at Appellantinden betalte ham et Kommissionshonorar, og Krav paa saadant Honorar blev da ogsaa først fremsat, efter at Købekontrakten var underskrevet.

Under disse Omstændigheder maa Sagfører *Ørn*, som af Appellantinden gjort gældende, anses at have haft Føje til at betragte den af Indstævnte paaberaabte Passus i Købekontraktens Post 7 som ikkun sigtende til at forebygge, at Honorar for Bistand ved Salget, ydet Appellantinden af Sagfører *Ørn* eller andre, skulde falde Køberens til Last, og idet bemeldte Passus i Forbindelse med Sagfører *Ørn*s Undladelse af at fremsætte nogen Indvending mod det ham forelagte Udkast til Kontrakten herefter ikke kan danne Grundlag for noget Indstævnte tilkommende

Krav paa Kommissionshonorar, vil Appellantinden overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellantinden med 400 Kr.

Thikendes for Ret:

Appellantinden, Enkefru Wilhelmine Marie Oest, født Lorentzen, bør for Tiltale af Indstævnte, Forretningsfører A. W. Skaanstrøm, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellantinden med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter at Sagfører Ørn i Efteraaret 1916 paa Indstævnte Enkefru Wilhelmine Marie Oest, født Lorentzen, af Frederiksberg, hendes Vegne havde averteret den hende dengang tilhørende Ejendom Nørre Farimagsgade Nr. 54—56 til Salgs for en Købesum af 185,000 Kr., henvendte Citanten Forretningsfører A. W. Skaanstrøm sig i December s. A. paa Ørns Kontor og fik forskellige Oplysninger om Ejendommen, bl. a., at den kontante Udbetaling skulde udgøre 40,000 Kr., hvorefter han udtalte, at det ikke var til sig selv, men til en Svoger af ham, at han søgte Ejendommen til Købs, idet Svogeren ikke forstod sig videre paa Ejendomsforhold. Nogle Dage efter kom Citanten igen og meddelte Ørn, at han nu kunde byde 180,000 Kr. for Ejendommen med en Udbetaling af 21,000 Kr., og efter at Ørn, der lovede den næste Dag at give Citanten Besked i Anledning af dette Bud, havde konfereret derom med Indstævnte, der akcepterede Budet, blev Citanten, da han næste Dag indfandt sig hos Ørn, af denne underrettet herom. Citanten meddelte derefter, at hans nævnte Svoger, der skulde have Ejendommen, var Bogholder Rich. Henriksen, samt at Sagfører Herforth paa dennes Vegne skulde berigtige Adkomsten. Senere paa Dagen kom Citanten sammen med Herforth op paa Ørns Kontor og aftalte sig denne alle de nærmere Vilkaar for Handelen. Der blev derefter paa Sagfører Herforths Kontor udarbejdet Udkast til Købekontrakt om Ejendommen med Købesum og Udbetaling af henholdsvis 180,000 Kr. og 21,000 Kr., og saaledes at Køberen ifølge Udkastets Post 7 skulde afholde samtlige Udgifter ved Handelen Berigtigelse, dog at Sælgerinden skulde betale »Salær til sin Sagfører samt Kommissionshonorar«. Dette Udkast blev derpaa tilstillet Sagfører Ørn, der godkendte det, hvorefter Købekontrakt blev udfærdiget overensstemmende med Udkastet og af Indstævnte og fornævnte Henriksen underskrevet den 15 Januar 1917.

Under nærværende Sag har nu Citanten paastaet Indstævnte dømt til i Kommissionshonorar for Salget af den nævnte Ejendom at betale ham 1800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 Februar 1917 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos hun har nedlagt en subsidær Paastand.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte gjort gældende, at Citanten, der aldrig, forinden Salget fandt Sted havde talt med hende, hverken af hende eller Sagfører Ørn har forlangt og end mindre faaet Tilsagn om noget Kommissionssalær, og at hans Virksomhed for Ejendommens Salg ikke heller har kunnet berettigge ham til et saadant.

Det maa nu ogsaa ifølge Proceduren antages, at Bestemmelsen i Udkastets Post 7 var bleven indsat i Henhold til en Udtalelse fra Citanten til Sagfører Herforth om, at der tilkom ham Kommissionshonorar hos Indstævnte.

Da imidlertid Citanten overfor Sagfører Ørn var optraadt paa Trediemands Vegne, da det maatte være Ørn klart, at der ved Bestemmelsen i § 7 om Kommissionshonorar alene kunde være sigtet til Honorar til Citanten i Anledning af dennes med Ørn førte Forhandlinger, der havde været medvirkende til, at Handlen kom i Stand, da Ørn, der varetog Indstævntes Interesser og handlede med forbindende Virkning for hende, sendte Udkastet tilbage uden at gøre nogen Indsigelse mod titnævnte Bestemmelse i Post 7, samt da Citantens fornævnte Virksomhed for Ejendommens Salg ogsaa i og for sig maatte give ham Krav paa Vederlag herfor, findes Indstævnte ikke med Føje at have kunnet unddrage sig Forpligtelsen til at betale ham Kommissionssalær.

Da dernæst Citantens Beregning af Salæret til 1 pCt. af Købesummen efter Omstændighederne ikke findes ubillig, vil Indstævnte være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger vil være at bestemme til 80 Kr.

Nr. 102. Handelsfirmaet Wilh. R. Mægaard (Trolle)

mod

Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab, Aktieselskab (Fenger),
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar for Beskadigelse af en Ladning Bomuldsfrøkager.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 April 1917: De Indstævnte, Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab, A/S, bør for Tiltale af Citantfirmaet Wilh. R. Mægaard, Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høje-

steret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Wilh. R. Maegaard, til Indstævnte, Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab, A/S, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag forlanger Firmaet Wilh. R. Maegaard, Odense, A/S Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab dømt til at betale en Erstatning, stor 13,380 Kr. 94 Øre med Renter — 5 pCt. fra Stævningens Dato, den 19 Februar 1917, til Betaling sker — og Sagsomkostninger i Anledning af, at en Ladning Bomuldsfrøkager er blevet beskadiget paa Rejsen til Odense med et af Selskabets Skibe, »Wladimir Sawin«. Firmaet gør gældende, at Skaden skyldes den Omstændighed, at Bomuldsfrøkagerne har været stuvet helt ud til Skibssiden, ogsaa bag de Ribber, hvormed Lastrumene var forsynede.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. Selskabet gør gældende, dels at Ladningen var stuvet i Overensstemmelse med Coutumen i Savannah, dels at Skibet efter Certepartiet ikke er ansvarligt for Stuvningens mulige Mangler, dels endelig at Skaden skyldes Ladningens egen Beskaffenhed i Forbindelse med daarligt Vejr, som har nødvendiggjort Lukning af Ventilatorerne til Damprens Lasterum.

Skibet var befragtet til at udføre den paagældende Rejse ved Certeparti af 25 Maj 1916. Ladningen var i dette Certeparti betegnet som en fuld og komplet Ladning Oliekager løst i Lasten. Det hed, at Befragterne skal laste, stuve og lempe Ladningen for deres egen Regning under Skipperens Ledelse, men de skal ikke være ansvarlige for ubehørig Stuvning.

Indladningen i Savannah skete i den første Halvdel af Juli 1916 under Ledelse af en af Savannah Maritime Association udnævnt Inspektør, som under 11 Juli afgav en Erklæring om, at Dampren havde fuldført Lastningen under hans Tilsyn, og at han ansaa Stuvningen behørig i enhver Henseende, alle Lastrum var i behørig Stand, alle Ladningsribber paa Plads, og enhver Forsigtighedsforanstaltning havde været truffet med Hensyn til Stuvning i Overensstemmelse med Havnens Regler. Samme Dag udstedte Skipperen Konnossement, hvori det bl. a. hed, at Skibet ikke var ansvarligt for Skibets Usødygtighed, forudsat at Rederen havde udvist behørig Omsorg for at gøre Skibet sødygtigt, heller ikke for Hede, Sved eller Skade, der skyldtes Varernes Art eller utilstrækkelig Emballage, Stuvning eller Berøring med andre Varer. Det hed videre, at Kontrakten var undergivet det Flags Love, under hvilket Skibet sejlede, og at Ladningen var underkastet Harter Actens Bestemmelser.

Skibet afgik fra Savannah den 12 Juli og ankom til Odense i første Halvdel af August. Paa en Del af Rejsen havde det haardt Vejr og maatte i Dagene omkring 15 Juli samt nogle Dage omkring 1 August

lukke for Ventilationen til alle Lasterum. Ved Ankomsten til Odense viste der sig Svedbeskadigelser i alle de forskellige Lasterum. Dels fandtes der noget Mug paa det øverste Lag Kager, utvivlsomt stammende fra Sved, som havde afsat sig som Draaber under Dækket og derfra var dryppet ned paa Kagerne. dels fandtes Kagerne langs Skibssiderne i alle Lasterum fra for til agter at være betydelig beskadigede og mugne.

Losningen foregik under Tilsyn af Mænd, der var udmeldte af Odense Købstads Sørret til at besigte Skib og Ladning og skønne over Skadens Aarsag og dens Størrelse. Skønsmændene udtalte, at Skibet var et godt ældre Skib, der var forsynet med Ribber langs Skibssiden for at holde Lasten fri af selve Skibet, men at der forskellige Steder manglede Ribber. Uden udtrykkelig at udtale sig om, at en mindre Del af Skaden jo var paa det øverste Lag Kager under Dækket, udtalte Skønsmændene om Grunden til Beskadigelsen, at den formentlig skyldtes den Omstændighed, at Kagerne var stuvede helt ud til Skibets Sider, altsaa ogsaa bag de omtalte Ribber, og at dette havde standset Ventilationen, idet som bekendt en saadan Last afgiver Damp under Rejsen. De skønnede, at 10 pCt. af hele Ladningen havde taget Skade, og at Skaden paa disse 10 pCt. atter beløb sig til 20 pCt. af disses Værdi eller 13,380 Kr. 94 Øre (2 pCt. af hele Ladningens Værdi).

Paa Basis af disse Skønudtalelser og under Henvisning til Dansk Sølov og Harter Actens Erstatningsbestemmelser har Citantfirmaet nu opstillet det fornævnte Krav mod Dampskibsselskabet. Firmaet gør gældende, at det er en Fejl af Kaptajnen, at han har tilladt, at Kagerne stuvedes udenfor Ribberne, og at den Omstændighed, at Maritime Associations Inspector har godkendt Inldadningen, ikke kan frigøre Skibet. I sidstnævnte Henseende gør Citantfirmaet gældende, dels at Maritime Association er en udelukkende af Skibsredere og Skibsmæglere oprettet Forening, som ikke kan antages at repræsentere Ladningens Interesser, dels at det har vist sig under andre Sager, at nævnte Inspektørs Tilsyn er noget overfladisk.

De Indstævnte gør paa sin Side gældende, at Maritime Association, selv om denne er stiftet af Skibsredere og Skibsmæglere, dog i allerhøjeste Grad er interesseret i, at Ladningen stuves forsvarlig, idet det jo er i Skibets Interesse ikke at sagsøges og blive dømt for Ladningsbeskadigelser, dels at Inspektørens Tilsyn ikke kan betragtes som overfladisk. Den af ham benyttede Fremgangsmaade — nu og da at indfinde sig under Inldadningen og iagttage denne oppe fra Dækket — er tilstrækkelig til at overbevise ham om, hvorledes Inldadningen gaar for sig.

Retten maa gaa ud fra, at det er meget almindeligt, at der selv med alle Forsigtighedsregler fremkommer Svedbeskadigelser paa en Bomuldsfrøragelast, der sejler fra Savannah til Danmark, navnlig naar den er indskibet i Savannah i en varm Aarstid, og naar Ventilatorerne ikke under hele Rejsen har kunnet være aabne. Den Damp, der stiger til Veirs og ikke kan komme ud gennem Ventilatorerne, sætter sig, naar Temperaturen udenfor er sunket, under Dækket og paa de kolde Skibssider; fra Dækket drypper den atter ned paa Ladningen, men ad Skibssiderne kan Vandet, naar Ladningen ikke ligger lige ud til dem, drive

ned i Rendestenene og pumpes op fra disse, uden at Ladningen beskadiges. Ligger Ladningen derimod lige ud til Skibssiderne, vil den indsuge Fugtigheden, og der kan let opstaa en Beskadigelse, som fra Siderne kan brede sig et godt Stykke ind i Ladningen. Det kan derfor ikke betragtes som heldigt, at en saa let beskadelig Last som Bomuldsfrøkager stuves mellem Ribberne og Skibssiden.

Et andet Spørgsmaal er, om Skibet denne Gang kan gøres ansvarlig for den skete Beskadigelse. Retten skal se bort fra, at der jo antagelig vilde være fremkommet nogen Skade paa Ladningen, selv om der havde været fri Passage for Svedvandet langs Skibssiderne, og at Skønsmændene ikke har udtalt noget Skøn om, hvor stor saadan Skade vilde have været. Sagens Afgørelse maa herefter bero paa, om Kaptajnen under de foreliggende Omstændigheder har begaaet en Fejl, som kan paadrage Rederen Erstatning, ved at tillade Befragteren, der jo som ovenfor nævnt selv skulde foretage Stuvningen, ogsaa at stuve en Del af Lasten udenfor Ribberne. Hvor et Skib er forsynet med Ribber, er det selvfølgelig sket for at holde Lasten fri af Skibets Sider; men dette Formaal kan kun naas, naar Lasten ikke er af en saadan Art, at den gaar ud mellem Ribberne; Kornladninger kan jo saaledes ikke holdes fri af Skibssiderne, medmindre de er indladede i Sække. Efter de Oplysninger, der er Retten forelagt, maa Retten gaa ud fra, at det inden Krigen var almindeligt at indlade Oliekagelaster i Sække, og at det er Vanskelighederne ved under Krigen at skaffe et tilstrækkeligt Kvantum Sække, der har gjort, at man i den senere Tid er begyndt at indlade Oliekager in bulk. Nogen almindelig Erfaring om, i hvilken Grad det er nødvendigt og formaalstjenligt, at løse Oliekager under Indladningen søges opbygget paa en saadan Maade, at Rummet mellem Ribberne og Skibssiden holdes fri, og i hvilken Grad Lasten lider større Skade ved, at dette ikke sker, er altsaa næppe indvundet. I nærværende Tilfælde, hvor det som gentagne Gange nævnt var Befragteren, der skulde besørge Stuvningen i Skibet, og Stuvningen er sket under Tilsyn af den foran omtalte Inspektør, efter hvis Udsagn det var Coutume i Savannah, at Ladningen skulde stuves helt ud til Skibssiden, og hvor der intet er anført om, at Kaptajnen tidligere skulde have sejlet med Oliekagelaster in bulk og have Erfaring om Farligheden ved at laste udenfor Ribberne, skønnes det betænkeligt at paalægge Skibet noget Ansvar. Skaden skyldes jo i første Række Ladningens egen Beskaffenhed og det haarde Vejr under Rejsen, og de om Erstatning for Ladningsbeskadigelse gældende Lovregler udelukker ikke en fornuftig Hensynstagen til, hvilket Kendskab der under de foreliggende Omstændigheder med Rimelighed kan forlanges af Skipperen.

Det indstævnte Selskab skønnes altsaa at maatte frifindes.

Sagens Omkostninger findes at kunne hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 9 April.

Nr. 26. Handelsfirmaet **Brødrene Justesen (David)**

mod

Aktieselskabet Fyens Kaffesurrogat- og Cikoriefabrik
(Steglich-Petersen)

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte har gjort Brud paa en med Appellanten indgaaet Overenskomst.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 December 1916: De Indstævnte, A/S Fyens Kaffesurrogat- & Cikoriefabrik, Odense, er vedblivende pligtige at respektere den af dem ved den ovennævnte Erklæring af 14 Februar 1913 overfor Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, Aalborg, paatagne Forpligtelse, nærmere forstaaet som ovenfor angivet, men bør de Indstævnte iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom gengivne Dokument af 14 Februar 1913 kan efter sit uklare Indhold ikkun anses at tilsikre det appellerende Handelsfirma, at det indstævnte Aktieselskab ikke ved Overenskomst med andre afskærer sig fra Muligheden af at sælge Firmaet Cikorie og Kaffesurrogater paa lignende fordelagtige Vilkaar som hidtil. Heraf kan der imidlertid ikke udledes nogen retlig Bundethed for Selskabet til at fortsætte den Forretningsforbindelse, der saaledes danner Forudsætning for den ved Dokumentet paatagne Forpligtelse, og de iøvrigt foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger giver ej heller Føje til at antage, at der ved Dokumentets Udstedelse bestod nogen Pligt for Selskabet til fremdeles at sælge Firmaet Varer og det til en Pris, bestemt i Forhold til de danske Cikoriefabrikkers Priser.

Herefter findes Firmaet ikke at kunne gøre Krav paa Tilbagebetaling af det under Sagen indtalte Beløb, og idet Spørgsmaalet om, hvorvidt den ved bemeldte Dokument paatagne Forpligtelse maa anses bortfalden, efter Sagens processuelle Stilling ikke foreligger Højesteret til Afgørelse, maa det have sit Forblivende ved det ved Dommen statuerede Resultat, og den vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, til Indstævnte, Aktieselskabet Fyens Kaffesurrogat- og Cikoriefabrik, med

400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 14 Februar underskrev de Indstævnte, A/S Fyens Kaffesurrogat- & Cikoriefabrik, Odense, en af Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, Aalborg, affattet saalydende Erklæring:

»I Anledning af, at Firmaet Brdr. Justesen, Aalborg, har indvilliget i at føre Cikorie og Kaffesurrogater af vort Fabrikat, forpligter vi os herved til ikke at slutte Kontrakt eller Overenskomst med De danske Cikoriefabrikker eller andre uden i samme at betinge Ret til for Firmaet Brdr. Justesen vedblivende at faa Cikorie og Kaffesurrogater og til samme Priser og Betingelser, som Firmaet for Tiden betaler os i Forhold til D. D. C.'s Priser.«

Da de Underhandlinger, der førte til denne Erklærings Underskrift, indledes, var der en Cikoriekrig i Vente mellem paa den ene Side De danske Cikoriefabrikker (D. D. C.) og paa den anden Side de andre Cikoriefabrikker her i Landet, hvoriblandt de Indstævnte.

De Indstævnte ønskede ikke at lade sig tvinge ind i en Ringdannelse til Forhøjelse af Cikorieprisen, men stod paa den anden Side, da deres Fabrik var nyanlagt, med meget faa Grossistkunder, da de fleste Grossister ved Kontrakt var bundne til konkurrerende Fabrikker. De Indstævnte havde derfor Interesse i at knytte Forbindelse med Citanterne, der mente at kunne skaffe de Indstævntes Fabrikata Indpas hos Købmændene i Nordjylland, og Citanterne havde paa deres Side Interesse i at faa Varer hos de Indstævnte.

Efter at den ventede Cikoriekrig derefter var udbrudt og havde været ført gennem Aaret 1914 med Prisnedsættelser paa begge Sider, kom det i Begyndelsen af 1915 til en Overenskomst mellem de stridende, og Cikoriepriserne blev derefter forhøjede af de fleste Fabrikker, derunder ogsaa af Indstævnte.

Citanterne fremsatte nu, støttende sig til den ovennævnte Erklæring af 14 Februar 1913, overfor de Indstævnte forskellige Krav om, at den Pris, hvortil Citanterne skulde kunne købe hos de Indstævnte, skulde være saa meget billigere end D. D. C.'s Grossistpriser, som Differencen mellem den Pris, Citanterne i Februar 1913 betalte de Indstævnte og D. D. C.'s Grossistpris i samme Maaned.

Efter forskellig Brevveksling, hvorunder Citanternes og de Indstævntes Forstaaelse af Erklæringen af 14 Februar 1913 viste sig dels ret uklar, dels divergerende, og hvorunder de Indstævnte bl. a. ogsaa hævdede, at Erklæringens Retsvirkning var bortfalden paa Grund af Misligholdelse fra Citanternes Side, tilskrev de Indstævnte under 29 Juni 1915 Citanterne, at de ønskede »for alle Eventualiteters Skyld og for at staa frit at tilkendegive Dem, at vi i hvert Fald ikke ønsker at være bundet overfor Dem paa nogen Maade længere end til Udgangen af indeværende Aar, men . . . dog fremdeles er villige til at forhandle med Dem om en ny Overenskomst.«

Citanterne hævdede imidlertid, at Erklæringen af 14 Februar 1913

medførte uopsigelige Retsvirkninger, samt at de Indstævnte var forpligtede til at levere til en Pris, der skulde ligge 3 Kr. 72 Øre pr. 100 kg under D. D. C.s Grossistpris, medens de Indstævnte kun vilde levere til en Pris, der laa 1 Kr. 94 Øre under nævnte Grossistpris.

Parterne vedblev deres Stridigheder, idet Afgørelse stadig blev udskudt og mindelig Ordning forgæves forsøgt. Citanterne slog Gang efter Gang paa at ville gaa til Retten. medens de dog stadig aftog Varer til de af de Indstævnte forlangte Priser og iøvrigt bevarede et ven-skabeligt Forhold til de Indstævnte.

Under denne her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag har nu Citanterne, idet de har opgjort det Beløb, som de for Tidsrummet fra 8 April 1915 til 2 Februar 1916 vil have betalt de Indstævnte for meget, til 204 Kr. 70 Øre, paastaaet de Indstævnte tilpligtede dels at betale dem dette Beløb med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 21 August 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, dels at respektere Erklæringen af 14 Februar 1913.

De Indstævnte paastaar sig pure frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod Betaling af 169 Kr. 10 Øre, hvilket Beløb vil svare til Prisdifferencen for Tidsrummet af 8 April 1915 til 31 December 1915.

Citanternes Standpunkt her under Sagen er det, at Erklæringen af 14 Februar 1913 vel ikke indeholder nogen Forpligtelse for de Indstævnte til, saalænge der ingen Overenskomst er sluttet mellem de Indstævnte og de andre Fabrikker at sælge til Citanterne til lavere Priser end de Indstævnte selv maatte finde for hensigtsmæssigt, men at Erklæringen paa den anden Side forpligter de Indstævnte til, naar Overenskomst bliver sluttet, saaledes som det for 1915 og 1916 er sket, at give Citanterne en saadan Prismoderation som ovenfor angivet.

Forsaauidt de Indstævnte nu i første Række hævder, at Erklæringen af 14 Februar 1913 forlængst har tabt sin Retsvirkning, fordi den i Virkeligheden skal have haft en gensidig Karakter paa den Maade, at Citanterne var forpligtede til at aftage hele deres Forbrug af Cikorie og Kaffesurrogater hos de Indstævnte og i den Henseende har misligholdt deres Forpligtelser, kan der intet Hensyn tages hertil, allerede fordi en saadan Forpligtelse for Citanterne ikke fremgaar af Erklæringen eller paa anden Maade er konstateret.

De Indstævnte gør imidlertid yderligere til Støtte for deres Frifindelsespaastand følgende Betragtning gældende: De bestrider, at de ved Erklæringen har paataget sig nogen Prisforpligtelse for deres Fabrikat, og medens de vel erkender, at de i Begyndelsen af 1915 — og senere i 1916 — har indgaaet Kontrakt eller Overenskomst med de andre Cikoriefabrikker, hævder de, at disse Overenskomster ikke berører Spørgsmaalet om Grossistpriser og navnlig ikke gør noget Indgreb i de Indstævntes frie Ret til selv at bestemme, hvorvidt og eventuelt hvor meget de vil yde Grossister, derunder Citanterne, som Moderation. Heraf følger, hævder de Indstævnte videre, at selv om Erklæringen af 14 Februar 1913 endnu staar ved Magt, har de Indstævnte ikke krænket Citanternes Rettigheder ifølge denne, idet den Forhøjelse, som de Indstævnte har foretaget i Begyndelsen af 1915 og senere har bibeholdt, ikke er dem

paatvungen, men har været ganske frivillig og lige saa tilladelig som en Forhøjelse vilde have været inden 1915, hvorfor der i alt Fald af den Grund ikke kan blive Spørgsmaal om nogen Forpligtelse for dem til at tilbagebetale noget Beløb af de Priser, som Citanterne har betalt.

Den titnævnte Erklæring af 14 Februar 1913 er i sin Affattelse lidet klar. Der ses ikke direkte at staa noget om, at de Indstævnte giver Citanterne nogen selvstændig af de Indstævntes Vilje uafhængig Ret til en bestemt lavere Pris eller forholdsmæssig Moderation, og saavel under Hensyn til Ordtyden som under Hensyn til de Forhold, under hvilke Erklæringen er blevet til, og det Hovedformaal, den maa antages at skulle tjene, findes den kun at berettige Citanterne til at fordre, at de Indstævnte skal afholde sig fra at binde sig paa en saadan Maade, at de derved afskæres fra at kunne sælge Cikorie og Kaffesurrogater til Citanterne og fra at kunne indrømme Citanterne samme Priser og Betingelser, som disse den 14 Februar 1913 betalte de Indstævnte i Forhold til D. D. C.s Priser.

Sagens Oplysninger tyder nemlig paa, at Erklæringen, der var affattet af Citanterne, og som det maa antages sendt til de Indstævntes Underskrift uden nærmere Forklaring, har haft, i alt Fald i første Række, det Formaal at sikre Citanterne mod, at de Indstævnte, til hvem Citanterne stod i venskabeligt Forhold, og som havde i fælles Interesse indrømmet Citanterne en vis lavere Pris end D. D. C., skulde bindes af andre paa en saadan Maade, at de fremtidig udelukkedes fra at levere Citanterne Varer, som disse havde Interesse i at faa, eller yde Citanterne de ovennævnte Indrømmelser, selv om de Indstævnte for deres Vedkommende gerne vedblivende vilde yde dem.

Hertil kommer, at Citanterne som ovenfor nævnt selv erkender, at Meningen ikke var at binde de Indstævnte til nogen bestemt Pris eller Rabat, saa længe Overenskomst med D. D. C. eller andre Fabrikker ikke blev indgaaet, og det kan da ikke uden videre have Formodningen for sig, at Citanterne, fordi de Indstævnte maatte indgaa Overenskomst med de andre Fabrikker, derved skulde faa Ret til at fordre, at de Indstævnte skulde holde nogen anden og lavere Pris overfor dem, end de Indstævnte selv til enhver Tid maatte ønske, hvilket da navnlig ikke kunde antages, hvis Overenskomsten med de andre Fabrikker senere paany hævdedes.

At de Indstævnte i den af dem med Citanterne i Tidens Løb førte Brevveksling synes til Tider at være gaaet ud fra, at de ved Erklæringen har paataget sig større Forpligtelser end ovennævnt, skønnes efter det hele Forholds uklare Beskaffenhed ikke at burde have afgørende Betydning, og dette saa meget mindre som Citanterne paa deres Side har været inde paa en for dem selv endnu fordelagtigere Fortolkning af Erklæringen end den, de hævder her under Sagen.

Medens der herefter maa gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke ifølge Erklæringen er forpligtede til at tage bestemte eller forholdsvis modererede Priser for, hvad de af Cikorie og Kaffesurrogater har solgt eller sælger til Citanterne, maa der paa den anden Side gives Citanterne Medhold i, at de Indstævnte ifølge Erklæringen er forpligtede til ikke overfor D. D. C. eller andre at binde sig paa en saadan Maade som

ovenfor angivet, og denne Forpligtelse kan efter sin Beskaffenhed ikke som af de Indstævnte forment i Lighed med en Eneforhandlingsret ensidigt af dem bringes til Ophør.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den Forhøjelse, som de Indstævnte har foretaget i 1915 og bibeholdt i det nærværende Sag vedrørende Tidsrum, har været frivillig eller maa antages hidrørende fra en overfor D. D. C. eller andre paatagen Forpligtelse, er der forelagt Retten en Del Oplysninger om Beskaffenheden af de Overenskomster, som de Indstævnte for 1915 og 1916 erkender at have indgaaet med de andre Cikoriefabrikker; disse Oplysninger synes nærmest at tyde paa, at de Indstævnte har handlet i Strid med den dem ifølge Erklæringen paahvilende Forpligtelse, saaledes som denne efter den Ovenanførte er at forstaa, og det maa anses sandsynligt, at den ovennævnte Prisforhøjelse er sket netop som Følge af den trufne Overenskomst med de andre Fabrikker.

For et i saa Henseende foreliggende Brud paa den nævnte Forpligtelse vil de Indstævnte altsaa mulig kunne sagsøges til Erstatning, men saadan Paastand er ifølge Proceduren ikke nedlagt under nærværende Sag, der udtrykkelig er begrænset til at dreje sig om Tilbagebetaling af de ovennævnte efter Citanternes Forstaaelse af Erklæringen af 14 Februar 1913 for meget betalte Priser og Spørgsmaalet om de Indstævnets Forpligtelse til at respektere nævnte Erklæring.

Efter hvad der ovenfor er anført vil det herefter være at fastslaa, at de Indstævnte vedblivende er pligtige at respektere den Forpligtelse, som de ved Erklæringen har paataget sig, denne nærmere forstaaet som i Dommen angivet, men det kan ikke statueres, at de Indstævnte har Pligt til at tilbagebetale Citanterne helt eller delvis de under Sagen indsogte Prisbeløb, hvorfor de Indstævnte forsaavidt vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 10 April.

Nr. 149.

Højesteretssagfører Harboe
mod

Aksel Edmund Pedersen (Def. Henriques),
der tiltales for Brandstiftelse.

Præstø Købstads og Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 24 April 1917: Tiltalte, Aksel Edmund Pedersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, dog at Fuldbyrnelsen af Straffen paa Betingelse af, at Tiltalte undergives Værgeraadsforsorg efter Reglerne i Lov Nr. 72 af 14 April 1905, udsættes, og at Straffen, saafremt de i Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 20 fastsatte Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. Saa bør Tiltalte og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bang, og Defensor, Sagfører Dam-bæk, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den Frist af 5 Aar, efter hvis Udløb Straffen eventuelt bortfalder, regnes fra denne Overrettsdoms Afsigelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel E. Lemming og Wolff, betaler Tiltalte, Aksel Edmund Pedersen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen væsenlig Betydning, rettelig antaget, at der er tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte forsætlig har foraarsaget den paagældende Brand.

Tiltalte, der nu er fyldt 18 Aar, vil herefter og under Hensyn til, at han har vist virksom Bestræbelse for at faa Ilden slukket, være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. §§ 37 og 60. Straffen findes under Hensyn til Bestemmelserne i Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13 at burde fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, men Straffens Fuldbyrkelse vil være at udsætte under de i sidstnævnte Lov foreskrevne Betingelser.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Aksel Edmund Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, dog at Fuldbyrkelsen af Straffen udsættes, og at Straffen efter fem Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i Lov Nr. 63 af 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Henriques 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Aksel Edmund Pedersen, der er født den 4 Januar 1900 og ikke fundet forhen straffet, for Brandstiftelse.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 4 Oktober 1916 Kl. mellem 8 og 9 om Aftenen opstod der Ild i et som Svinehus benyttet, rørtækket Halvtagskur, der er bygget op til den østre Gavlf af et Bødker Johan Thygesen tilhørende Hus i Rosager ved Præstø og maa anses som en Del af dette Hus. Tiltalte, som dengang havde Ophold hos sine i Huset boende Forældre, alarmerede hur-

tig efter Ildens Opstaaen disse og Husets øvrige Beboere, og det lykkedes derfor snart at faa Ilden slukket; saaledes at der kun brændte lidt af Skurets Tagskæg i en Længde af ca. 2,5 m samt noget af den nedenfor værende Halmbeklædning paa Skurets Væg, hvorhos den mellem-liggende Bjælke blev noget forkullet. Skaden vurderedes til 20 Kr.

Den 7 s. M. blev Tiltalte anholdt som sigtet for at have foraarsaget Branden, og efter først at have nægtet sig skyldig, tilstod han i et den 10 s. M. afholdt Forhør, at Branden skyldtes hans Uagtsomhed, idet han umiddelbart forinden dens Opstaaen havde tændt en Cigaret og henkasted Tændstikken ved det paagældende Skur. Samme Dag blev Tiltalte arresteret og tilstod derpaa den 12 s. M., at han med Forsæt havde antændt Ilden ved — efter en pludselig Indskydelse — at stikke en brændende Tændstik til Skurets Tag, men at han straks, da han saa Ilden fænge, havde forsøgt at slukke den ved Hjælp af sin Stok, og da dette ikke lykkedes, havde alarmeret Husets Beboere. Noget rimeligt Motiv til sin Handlemaade var Tiltalte ikke i Stand til at angive. Denne Forklaring fastholdt Tiltalte i de følgende Forhør, hvorpaa han den 16 s. M. blev løsladt.

Den 8 December s. A. blev det inden Retten tilkendegivet Tiltalte, at Justitsministeriet havde fritaget ham for at sættes under Tiltale bl. a. paa Vilkaar, at han antoges af Værgeraadsinstitutionen og ved dennes Foranstaltning anbragtes paa en Opdragelsesanstalt. Hverken Tiltalte eller hans Fader, som denne Dag mødte sammen med ham i Retten, gjorde da nogen Bemærkning om, at den aflagte Tilstaaelse var urigtig.

I et til Justitsministeriet derefter indgivet Andragende om Ændring af Vilkaarene for Tiltalefrafaldet anførtes det imidlertid, at Tiltalte overfor sin Fader havde tilbagekaldt Tilstaaelsen, og under et i Anledning heraf i Februar Maaned 1917 optaget supplerende Forhør forklarede Tiltalte nu, at han hverken forsætlig eller ved Uagtsomhed havde foraarsaget Branden, at hans Tilstaaelser herom var fremkomne, fordi han ikke kunde udholde at ligge i Sengen i Arresten, da der var noget, der stak ham, at han straks efter sin Løsladelse havde fortalt sin Fader, at han var uskyldig, og at Grunden til, at han ikke gav Retten samme Meddelelse, var den, at han gik ud fra, at Tilstaaelsen hverken vilde medføre Straf eller Anbringelse paa en Opdragelsesanstalt, men kun have den Følge, at han undergaves Værgeraadets Tilsyn, hvilket han ikke havde noget videre imod. Tiltaltes Fader bekræftede derhos, at Tiltalte straks efter Løsladelsen overfor ham havde hævdet sin Uskyldighed.

Tiltalte er derefter ved Præstø Amts Resolution af 7 April 1917 sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Den Omstændighed, at saavel Tiltalte som hans Fader efter Tiltaltes Løsladelse og efter, at det inden Retten var meddelt dem, at Tiltalte skulde anbringes paa en Opdragelsesanstalt, undlod at meddele Forhørsdommeren, at Tiltalte var uskyldig, tyder stærkt paa, at den af Tiltalte aflagte Tilstaaelse om forsætlig at have foraarsaget Branden, har været rigtig. Naar hertil kommer, at Tiltalte ikke under sin Arrestation vides at være fremkommen med nogen Klage over Opholdet i Arresten, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans ganske ubestyrkede Til-

men beskrevne Maade, dengang han mødte Appellantens Køretøj, har Indstævntes Karl, der gik ca. 4 Alen foran Kvien og derfor ikke havde behørig Magt over denne, efter de foreliggende, til dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger ikke handlet forsvarligt. Da det er uomtvistet, at Indstævnte er pligtig at erstatte det Tab, som Appellanten som Følgé af Karlens uforsvarlige Forhold har lidt, og da dette Tab efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa ansættes til 550 Kr., vil Underrettsdommen, der har tilkendt Appellanten dette Beløb med Renter, overensstemmende med Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten vil være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, Forpagter Otto Hansen, til Appellanten, Gaardejer Lars Nielsen, med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kr.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 8 Januar 1917 ved 10-Tiden om Formiddagen, da Forpagter af St. Elmue Otto Hansens Tjenestekarl, Karl Laurits Hansen, efter Husbondens Ordre trak en Kvie ad Vejen mellem Orup og Roholte, mødte han Gaardejer af Roholte Lars Niensens Enspændervogn, som i jævnt eller smaat Trav kom i modsat Retning. Da Hesten var ud for Kvien, gjorde denne pludselig et Sidespring, faldt ind under Hesten og rev under Forsøg paa at rejse sig dens Bug op. Hesten blev saaledes beskadiget, at den maatte dræbes.

Under denne fra Præstø Købstads og Vordingborg nordre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag søgte i første Instans Gaardejer Nielsen Forpagter Hansen til Betaling af Hestens Værdi med 800 Kroner efter Fradrag af 150 Kr. for Hud og Kød, altsaa 650 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 20 Januar 1917. Hansen procederede til Frifindelse, men ved den indankede Dom blev han tilpligtet at betale 550 Kr. med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger, som begge havde paastaaet sig tillagt skadesløst, ophævedes.

Her for Retten har Appellanten, Hansen, gentaget sin Frifindelsespaastand og nedlagt en subsidiær Paastand samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst for begge Retter. Appelindstævnte, Nielsen, har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Efter det Foreliggende trak Tjenestekarl Hansen Kvien holdende med en Haand i den yderste Ende af et ca. 4 Alen langt til en Grime om Dyrets Hoved fastgjort Reb. Nielsen støtter sin Paastand paa, at Karlen herved har udvist grov Uagtsomhed — for hvilken hans Husbond

maa bære Ansvarret — idet Karlen efter Nielsens Anbringende ikke havde tilstrækkeligt Hold paa Kvien, men da han mødte Køretøjet, burde have holdt den i kort Reb og selv gaaet mellem den og Køretøjet.

Der kan imidlertid ikke gives Nielsen Medhold i, at Karlens Adfærd under de foreliggende Omstændigheder var uforsvarlig, hvorved bemærkes, at Kvien, indtil den foretog Springet, havde gaaet roligt, og at Karlen, da han mødte Køretøjet, strammede Rebet og trak Kvien længere ud paa højre Side af Vejen, medens Køretøjet holdt ud paa den modsatte Side.

Herefter vil Appellanten, Forpagter Hansens Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil Appellindstævnte, Nielsen, have at erstatte Appellanten med 80 Kr.

I Overrættelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Nr. 181. **Højesteretsagfører Trolle**
 m o d
Ansgarius Olsson (Def. Henriques)
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Februar 1918: Arrestanten Ansgarius Olsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Munch-Petersen og Sinding, 20 Kr. til hver.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ansgarius Olsson til Højesteretsagførerne Trolle og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ansgarius Olsson, der tiltales for Tyveri, er født den 18 September 1879 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 11 Oktober 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved nærværende Rets Dom af 9 December 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 12 Februar 1906 efter Straffelovens § 231, 2det

Stk., tildels jfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, samtlige §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, v e d Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31 Oktober 1907 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, v e d nærværende Rets Dom af 10 September 1910 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, disse §§ sammenholdte med § 39 for 5te Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, v e d nærværende Rets Dom af 17 December 1912 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 245, disse Bestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest v e d nærværende Rets Dom af 3 Juli 1915 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet groft Tyveri, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Hjalmar Kristian Pedersen og Frederik Kristian Sørensen, der har været arresteret under Sagen som sigtet for Tyveri, men hvis Forhold blev optaget til Paakendelse under en særskilt Sag, har tilstaaet, at de den 19 November f. A. i Forening med Arrestanten har frastjaalet Fragtmand Hans Christian Christensen en til 187 Kr. vurderet Æske med Possementmagerarbejde.

Pedersens og Sørensens Forklaringer gaar nærmere ud paa følgende:

Da den nævnte Dag Klokkeren ca. 5 om Eftermiddagen Arrestanten, Pedersen og Sørensen kom ud fra Fæstekontoret Larsbjørnstræde 11 blev de opmærksomme paa en Trækvogn, der stod paa Gaden, belæst med Pakker, og talte da med hinanden om, at det kunde lade sig gøre at stjæle en af Pakkerne. Uden at der var truffet nogen udtrykkelig Aftale om at begaa Tyveri, stjal Arrestanten i de andres Paasyn og med deres Billigelse den under Sagen omhandlede Æske, der beroede frit fremme paa Trækvognen. Arrestanten stillede Æsken over ved Hotel »Tre Hjorter«s Port paa den anden Side af Gaden, idet han i Følge Sørensens Forklaring sagde til Sørensen, om denne saa vilde bære den videre, hvilket Sørensen vil have sagt Nej til. Pedersen, der sammen med Sørensen fulgte efter Arrestanten hen til Hotellets Port, vil dog ikke have hørt, at Arrestanten fremsatte den anførte Opfordring til Sørensen.

Da Arrestanten efter at have stillet Æsken fra sig fortsatte sin Gang henad Larsbjørnstræde, opfordrede Sørensen Pedersen til at tage Pakken, hvilket Pedersen da gjorde, hvorpaa han med Æsken gik henad Larsbjørnstræde til Studiestræde, medens Sørensen gik hen til Arrestanten, der stod og ventede paa Hjørnet af Studiestræde.

Arrestanten og Sørensen fulgtes derefter hen til en Ejendom i Studiestræde, hvorfra der er Gennemgang til Vestergade, hvor de efter at have aftalt, at de og Pedersen skulde mødes paa Hjørnet af Pilestræde og Landemærket, skiltes, idet Arrestanten gik ad Gennemgangen, medens Sørensen gik hen til Pedersen, der med Pakken var gaaet ind i en Port længere nede i Studiestræde. Sørensen og Pedersen fulgtes der-

efter i Retning mod Pilestræde, men inden de var naaede dertil, blev Pedersen, der stadig bar Æsken, anholdt.

Arrestanten har imidlertid vedholdende nægtet sig skyldig i Tyveriet. Arrestanten nægtede til at begynde med at have været sammen med Pedersen og Sørensen siden den paagældende Eftermiddag Kl. 3, ligesom han benægtede at have passeret den ommeldte Gennemgang fra Studiestræde til Vestergade, idet han forklarede, at han Klokken ca. 5 Eftermiddag fra en nærmere betegnet Ejendom i Larsbjørnstræde gik ad denne Gade hen til Vestergade og derfra hen til Gammel Torv, hvor han blev anholdt.

Senere har Arrestanten imidlertid ændret denne Forklaring derhen, at han den nævnte Eftermiddag Klokken ca. 5 sammen med Pedersen og Sørensen kom ud fra Fæstekontoret Larsbjørnstræde 11, at han umiddelbart efter skiltes fra de andre ved en Port i Larsbjørnstræde, at det »vistnok« er rigtigt, at han lidt senere talte med Sørensen paa Hjørnet af Larsbjørnstræde og Studiestræde, samt at han derefter gik ad Gennemgangen fra Studiestræde til Vestergade.

Rigtigheden af de af Pedersen og Sørensen afgivne Forklaringer om Arrestantens Andel i Tyveriet er bestyrket ved de af Bud Hagbarth Henrik Gøth edelig afgivne Vidneforklaring, i Følge hvilken han den paagældende Eftermiddag ved 5-Tiden, mens han i Larsbjørnstræde var beskæftiget med at læsse Pakker paa en Vogn, blev opmærksom paa, at Arrestanten og Pedersen stod henne ved en stor Pakke, som stod ved Porten til Hotel »Tre Hjorter« og derefter saa, at Pedersen tog Pakken paa Nakken og skyndte sig afsted, mens Arrestanten gik noget langsommere bagefter. Hagbarth Gøth har videre forklaret, at han, der var bleven mistænksom i Anledning af det, han saaledes havde iagttaget, fulgte efter Personerne og saa, at Arrestanten paa Hjørnet af Studiestræde traf en tredje Mandsperson — meget mulig Sørensen — med hvem han fulgtes til Studiestræde 19, hvorfra der er Gennemgang til Vestergade, at Arrestanten gik ind i Studiestræde 19, mens den 3die Person gik videre ned ad Studiestræde hen til Nr. 15, i hvilken Ejendom han derefter gik ind, og hvorfra han kort efter kom ud sammen med Pedersen, der stadig bar Pakken. Hagbarth Gøth fulgte efter Pedersen, og hans Ledsager hen til Landemærket, hvor han foranledigede Pedersen, der vedblivende var i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Æske, anholdt, mens Pedersens Ledsager saa Lejlighed til at forsvinde.

Endvidere har Bud Jens Thorvald Helgesen, der den paagældende Eftermiddag sammen med Hagbarth Gøth var beskæftiget med at læsse Pakker paa en Vogn, der holdt i Larsbjørnstræde, edelig forklaret, at han, da han kom ud fra Porten til Hotel »Tre Hjorter«, af Hagbart Gøth blev opfordret til at gaa med ham efter Arrestanten, der i Følge Gøths Udsagn havde taget en Pakke, at han, der efterkom Gøths Anmodning, saa Arrestanten dreje fra Larsbjørnstræde om ad Studiestræde, hvor Arrestanten talte med en anden Mandsperson, meget muligt Sørensen, mens en tredje Person, meget muligt Pedersen, gik paa det modsatte Fortov i Studiestræde med den under Sagen omhandlede Æske paa Nakken, at Arrestanten ved Ejendommen Studiestræde 19 skiltes fra den Person, med hvem han havde talt, samt at han paa Gøths Anmodning

fulgte efter Arrestanten, der gik ad Gennemgangen fra Nr. 19 til Vestergade og foranledigede Arrestanten anholdt.

Bud Peter Gøth har edelig forklaret, at han den paagældende Eftermiddag Kl. ca. 5 havde anbragt den under Sagen omhandlede Æske paa en Trækvogn, der stod udfor Larsbjørnstræde Nr. 9 ved Siden af Ejendommen, hvor Fæstekontoret findes, samt at han, der var gaaet bort for at hente flere Pakker, da han 5 Minutter efter kom tilbage, saa, at Æsken var borte.

Efter de foreliggende Oplysninger samt i Betragtning af, at Arrestanten som anført har afgivet vaklende Forklaringer under Sagen, og at Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det trods Arrestantens Benægtelse uden Betænkelighed at anse det for tilstrækkelig bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Arrestanten har 2 Gange under tidligere Sager været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge efter den sidste Observation i Erklæring af 27 November 1912 har udtalt, at Arrestanten er i ikke ringe Grad imbecil med fremtrædende etiske Defekter, at Arrestanten tillige lider af Epilepsi, samt at Arrestanten ved, hvad der er tilladt og forbudt, naar det drejer sig om saa simple Ting som Tyveri.

Fængselslægen har i en under nærværende Sag afgiven, den 14 Januar 1918 dateret Erklæring udtalt, at Arrestanten er ganske uforandret som beskrevet i den anførte Erklæring af 27 November 1912.

Arrestanten findes herefter vedblivende at maatte anses for delvist tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne og under Hensyn til Straffelovens § 39 med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 170. Højesteretssagfører Møldrup
m o d
Christen Jensen (Def. David)
der tiltales for Bedrageri.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 19 November 1917: Tiltalte Christen Jensen af Aalborg bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Olesen, 20 Kr., og i Salær til Defensor, Sagfører Møller, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1918: Tiltalte Christen Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved

Underrretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Jensen til Højesteretssagførerne Møldrup og David 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende fra Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstraret indankede Sag er Christen Jensen, der er født den 21 April 1858, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Paa en den 1 Juli 1916 i Vejgaard afholdt Auktion, ved hvilken Herredsfuldmægtig Hind i Aalborg var Inkassator, købte Tiltalte en Ko og en Hest for et Beløb, der, indbefattet en ved Auktionsvilkaarene hjemlet Tillæg af 12½ pCt. af Budsummen, udgjorde ialt 1389 Kr. 37 Øre. I Vilkaarene var det derhos bestemt, at Ejendomsretten til de solgte Genstande først overgik til Køberen, naar Købesummen var betalt. Ved Tiltalte egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, endskønt han var bekendt med denne Bestemmelse og intet havde betalt af Købesummen, ca. 14 Dage efter Auktionens Afholdelse har solgt baade Hesten og Koen for tilsammen 755 Kr., som han har forbrugt. Tiltalte har imidlertid hævdet, at det ikke har været hans Hensigt at bedrage Auktionsinkassator, og at han, da Auktionen afholdtes, havde god Udsigt til at kunne betale sin ovennævnte Skyld til Forfaldstid den 1 Januar 1917, men at han, hvis Bo omkring dette Tidspunkt blev taget under Konkursbehandling, ved indtrædende Uheld blev sat ud af Stand dertil. Medens Sagen har været Genstand for Undersøgelse ved Politiretten, har Tiltalte afbetalt 150 Kr. paa bemeldte Skyld, men har derefter erklæret ikke at kunne betale Restbeløbet.

Herredsfuldmægtig Hind, der efter sit Udsagn forlængst har fyldestgjort Sælgerne af de af Tiltalte købte Genstande for Budsummen for disse, har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

For sit foranførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Det kan ikke billiges, at Forhørsdommeren har ladet Sagen henstaa for Politiretten fra den 21 Februar 1917 til den 29 Oktober s. A. alene

for at give Tiltalte Lejlighed til at afdrage det skyldige Beløb, og uden at der i bemeldte Tidsrum ses at være foretaget noget Skridt til Sagens Fremme. Iøvrigt har Sagens Behandling i 1ste Instans saavel som den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 8. Gaardejer Peder Christian Pedersen (Møldrup)

m o d

Amtmanden over Aarhus Amt paa det Offentliges Vegne (Ingen)

betræffende Appellantens Overtrædelse af midlertidig Straffelov § 1, 2det Stk.

Tyrsting Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 11 Maj 1917: Tiltalte, Peder Christian Pedersen af Vesterlund i Vinding Sogn bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt betale i Erstatning til Gaardejer Peder Chr. Hvidbjerg af Halle Søgaard 34 Kr. og derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Warberg, 20 Kr., og Defensor, Sagfører Mortensen, Horsens, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juli 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 30 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er denne Sag af Appellanten indanket i Civilprocessens Former, og han har her nedlagt Paastand om, at der tillægges ham Frifindelse, eller at dog den i den indankede Dom fastsatte Straf formildes.

Efter Sagens Indankning for Højesteret har Appellanten afgivet den Forklaring, at han kun husker en Gang for ca. 15 à 20 Aar siden at have betalt en Bøde, stor 4 Kr., for Politituorden, men ellers ikke mindes at være mulkteret.

Efter de i Sagen foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Gaardejer Hvidbjerg med Rette har vægret sig ved at vedstaa den i Dommen omtalte Byttehandel.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Peder Christian Pedersen, 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tyrsting og Vrads Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Peder Christian Pedersen, der er født den 13 November 1873, og som bortset fra, at han har erkendt nogle Gange at have erlagt Bøder for Slagsmaal, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold imod sagesløs Person.

Den 27 Marts d. A. var Tiltalte paa Bryrup Gæstgivergaard kommen i Selskab med Gaardejer Peder Chr. Hvidbjerg af Halle Søgaard; efter at de havde nydt en Del Drikkevarer kom de i Handel om Heste og enedes tilsidst om at indgaa en Byttehandel »ubeset«, saaledes at Tiltalte af Hvidbjerg skulde have en ældre rødblisset jysk Hoppe, hvis Mangler han havde opgivet for Tiltalte, medens Hvidbjerg til Gengæld skulde have en rød russisk Hest, der var udstationeret paa Foder hos Tiltalte af Slagter S. A. Jacobsen, og som Tiltalte opgav som en ung Hest, uagtet han selv anslaaer dens Alder til en 10—12 Aar. Der blev derefter sendt Bud efter Hestene, men da Hvidbjerg, der havde ment at kende den Hest, han havde tilbyttet sig, nu saa, at det var en gammel afmagret Hest, der knap kunde staa op, og mente at være bleven bedraget ved Handelen, nægtede han at tage imod Hesten eller at overlevere Tiltalte sin Hest, der var opstaldet i Gæstgivergaarden. Tiltalte trak nu selv Hesten ud af Stalden, hvad Hvidbjerg forgæves søgte at hindre ved at holde i Grimeskaffet. Om det derefter Passerede har Smedemester Carl Peter Christensen af Bryrup som Vidne forklaret, at han fra Køkkenet i Gæstgivergaarden saa, at Tiltalte gav sig til at slaa Hvidbjerg i Ansigtet, vistnok med knyttet Haand, hvad han dog ikke er helt sikker paa, men det forekommer ham. Tiltalte slog med venstre Haand og ramte forskellige Steder, hvorved Hvidbjerg kom til at bløde ikke saa lidt. Da Vidnet og andre Tilstedeværende skred ind, holdt Tiltalte op at slaa, men da Hvidbjerg derefter tog ved Hestens Grime for at trække den ind i Stalden igen, gav Tiltalte sig uden nogensomhelst Anledning fra Hvidbjergs Side til forfra at dunke ham i Hovedet med sin Pande, hvorover han havde en lodden Hue; han slog mindst 6—7 Gange, men stoppede, da Vidnet og en anden Tilstedeværende skred ind. Hvidbjerg satte sig ikke til Modværge eller slog igen, da Tiltalte slog ham.

Husmand Søren Peter Kristensen, kaldet Salling, af Vinding har som Vidne forklaret, at Tiltalte trak Hvidbjergs Hest ud af Stalden, og udenfor Stalden greb Hvidbjerg fat i Grimeskaffet og vilde tage Hesten, hvorfor Tiltalte, som med sin højre Haand ligeledes havde fat i Grimeskaffet, med sin venstre Haand dunkede ham i Hovedet, vistnok en 5—6 Gange, hvorved han kom til at bløde, og Vidnet tror, at Tiltalte slog med knyttet Haand. Da Hvidbjerg ikke vilde slippe Grimeskaffet, anmodede Tiltalte Vidnet om at skære Grimen over, hvad Vidnet dog

nægtede at gøre, men indskrænkede sig til at laane Tiltalte sin Kniv, med hvilken Tiltalte derefter skar Grimen over ovenfor Hvidbjergs Haand og drejede Hesten baglænds ind i Stalden, mens han med Panden puffede til Hvidbjergs Hovede, vistnok en 5—6 Gange, saa at Hvidbjerg fulgte med ind i Stalden.

Kontorist Gustav Adolf Leth af Bryrup har forklaret, at han gennem Vinduet i Gæstgiveriet saa, at Tiltalte slog Hvidbjerg i Hovedet med venstre Haand; saavidt Vidnet kunde se, slog Tiltalte med knyttet Haand, og Vidnet saa, at Hvidbjerg bagefter blødte.

Kellner Alfred Chr. Leth ligeledes af Bryrup, har forklaret, at han gennem Vinduet i Spisestuen saa, at Tiltalte slog løs paa Hvidbjerg, idet de begge holdt i Grimeskaftet paa en Hest; Vidnet saa ikke, at Hvidbjerg satte sig til Modværge, blot holdt han sin ene Arm op for at afbøde Slagene, Vidnet saa ikke, om Tiltalte slog med knyttet Haand, men antager det paa Grund af de Saar og Mærker, Hvidbjerg fik ved Slagene. Ligeledes saa Vidnet, at Tiltalte med Panden stødte til Hvidbjerg flere Gange, ligeledes uden at denne gjorde Modstand, og da Vidnet gik ud i Gaarden for at hindre videre Slagsmaal, hørte han, at Tiltalte bød Hvidbjerg flere Klø og søgte at ægge denne op. Vidnet tilføjer, at Hvidbjerg er en lille, lidt ældre Mand, medens Tiltalte er en stor og kraftig Mand, der øjensynlig har mange flere Kræfter end Hvidbjerg.

Denne har forklaret, at Tiltalte vilde tage hans Hest og slog løs paa ham, da han vilde hindre ham deri. Han slog mange Gange, uden at han dog kan sige hvor mange, men han er sikker paa, at Tiltalte slog med knyttet og ikke med flad Haand. Det forekommer ham ogsaa, at Tiltalte bagefter slog til ham med Hovedet, men Enkelthederne husker han ikke saa nøje, da han blev saa forstumlet. Han fik, foruden nogle Hudafskrabninger, et stærkt blødende lille Hul over højre Øje og vist ogsaa en Rift inde i højre Øre samt en Del Ømhed i Hovedet paa højre Side over Øret, og i Forhøret den 31 s. M. var højre Øre endnu en Del blodunderløbet, hvorhos han endnu havde ondt i Hovedet bag Øret.

Om de ham tilføjede Læsioner har Kredslæge E. Haugsted i Brædstrup den 31 Marts afgivet en Erklæring, hvori det hedder:

»1) Over højre ydre Øjelaa g*) et 10 Øre stort skorpedækket Saar. 2) Begge højre Øjelaag svulne og blaalig gule. 3) Højre Ørelap svullen, blaalig farvet med flere smaa Blodudtrædninger gennem Huden. 4) Mellem højre Øre og Øje nogen Hævelse med Ømhed for Berøring, samt 5) nogen Besvær og Smerte ved Tygning .... Slagene vil ikke medføre nogen blivende Formindskelse af Mandens Arbejdsdygtighed eller Forringelse af hans Udseende.«

I et den 17 April d. A. afholdt Forhør har Hvidbjerg forklaret, at han fraset en ubetydelig Ømhed i højre Øre var helt rask.

Tiltalte har erkendt, at han slog Hvidbjerg, uden at denne i Forvejen havde slaaet ham, men han har fastholdt, at han slog med flad Haand og ikke med knyttet Haand; ligeledes har han indrømmet at have skubbet til Hvidbjerg bagefter med Panden eller Hovedet, hvorpaa

*) Skal være: Øjekrog.

han havde en lodden Hue. Han mener, at han gav Hvidbjerg en 5—6 Slag i Hovedet over venstre Øre, men at han ikke slog videre haardt til, og at han slog med Bagen af Haanden, som var halvt lukket, og han vil ikke have set, at Hvidbjerg blødte. Han slog ham, fordi han vilde tage Hesten fra Tiltalte, men ikke fordi han var vred paa ham; i et senere Forhør har han dog forklaret, at han var noget vred over, at Hvidbjerg havde faaet ham til at give ovennævnte Salling 10 Kr. for at hente hans Hest.

Hvidbjerg har under Sagen nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes til at betale ham 4 Kr. i Udgift til Lægeerklæring og 30 Kr. for Svie og Smerte; medens det maa billiges, at den sidstnævnte af disse Paastande ved Underrettsdommen er tagen til Følge, henhører Udgiften til Lægeerklæring under Aktionens Omkostninger, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om særskilt at tilkende Hvidbjerg det af ham herfor paastaede Beløb.

Idet det saaledes maa anses for tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Vold mod Hvidbjerg, uden at denne dertil har givet nogen rimelig Anledning, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen herfor er anset efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1, 2det Stk., med en Straf, der findes efter Omstændighederne passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes med den af det ovenførte flydende Forandring for Erstatningens Vedkommende være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Nr. 160. Højesteretssagfører Bülow

mod

Christian Ludvig Henriksen og Christoffer August Jacobsen
(Def. I. Kondrup)

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 339 af 11 November 1916 om Fastsættelse af Maksimalpris for indenlandsk Byg.

Nakskov Købstads Politirets Dom af 5 Oktober 1917: De Tiltalte, Direktør Christian Ludvig Henriksen og Christoffer August Jacobsen, begge af Nakskov, bør i Forening til Statskassen bøde 500 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1917: De Tiltalte, Direktørerne Christian Ludvig Henriksen og Christoffer August Jacobsen, bør hver især til Statskassen bøde tohundrede og halvtredsindstyve Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og

Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel E. Lemming og Cortsen, betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 40 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Christian Ludvig Henriksen og Christoffer August Jacobsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bülow og I. Kondrup, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Direktørerne Christian Ludvig Henriksen og Christoffer August Jacobsen, der er født henholdsvis den 30 Oktober 1870 og den 30 August 1873, og af hvilke ingen findes forhen straffet, tiltales under denne efter deres Begæring fra Nakskov Købstads Politiret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 339 af 11 November 1916 om Fastsættelse af Maksimalpris for indenlandsk Byg.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 26 Juli 1917 solgte Aktieselskabet Aug. Freuchen & Co. af Nakskov 3500 kg dansk Byg af Høsten 1916 til Møller H. Andersen af Brandstrup for en Pris af 32 Kr. pr. 100 kg, hvorhos Køberen skulde betale Forsendelsen fra Nakskov. De af Aktieselskabet afholdte Transportomkostninger har efter det Oplyste højst andraget 20 Øre pr. 100 kg og der benyttedes ikke Mægler ved Handelen.

De Tiltalte, som i Forening har Prokura for bemeldte Aktieselskab, og som har erkendt, at de bærer Ansvar for dettes Ledelse og navnlig ogsaa er de eneste ansvarlige for ovennævnte Forhold, findes herved at have overtraadt Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 11 November 1916, hvorved Maksimalprisen for indenlandsk Byg fastsættes til 24 Kr. 75 Øre pr. 100 kg. Der vil nemlig ikke, som af de Tiltalte forment, kunne tages noget Hensyn til, at Selskabet allerede inden Maksimalprisen Fastsættelse havde solgt det paagældende Kvantum Byg for Afskibning i Foraaret 1917 til en Pris af ca. 32 Kr. pr. 100 kg og kun for at afhjælpe en senere fremkommen Mangel paa Foderkorn blandt dets sædvanlige Aftagere paa Lolland formaaede de oprindelige Købere til at lade Handlen gaa tilbage. Idet der heller ikke kan gives de Tiltalte Medhold i, at den ved den heromhandlede i Henhold til Lov Nr. 154 af 7 August 1914 udstedte Bekendtgørelse stedfundne Fastsættelse af Maksimalpris skulde være stridende mod Grundlovens § 82, vil de Tiltalte herefter for det ovennævnte Forhold være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 250 Kr. Politiretsdommen, der har dømt de Tiltalte til i Forening at

bøde 500 Kr. til Statskassen, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed, hvorimod den i Henseende til Bestemmelsen om, at de Tiltalte i Forening skal udrede Sagens Omkostninger, vil være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor her for Retten vil de Tiltalte in solidum have at betale 40 Kr. til hver.

Fredag den 12 April.

Nr. 48. Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring (Levy)

mod

**Agnes Larsen, Enke efter Landmand Lars Chr. Larsen
(Stein efter Ordre),**

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udrede Erstatning i Anledning af et Indstævntes afdøde Mand overgaaet Ulykketilfælde.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1917: De Indstævnte, Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, bør til Citantinden Agnes Larsen, Enke efter Landmand Lars Chr. Larsen af Allerup, betale de paastævnte 2000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Januar 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Agnes Larsen, Enke efter Landmand Lars Chr. Larsen, havde været beneficieret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Stein i Salarium for Højesteret 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 27 December 1916 døde den 24-aarige Landmand Lars Chr. Larsen af Blodforgiftning, opstaaet gennem et lille Saar paa venstre Vrist. Han var forsikret hos Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring, og da denne har nægtet at betale hans Enke, Agnes Larsen, den i Tilfælde af Død ved Ulykkestilfælde stipulerede Erstatning, 2000 Kroner, søger hun den under denne Sag til Betaling af Beløbet med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 25 Januar 1917. De Indstævnte procederer til Frifindelse. Begge Parter paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger. Efter Sagens Oplysninger paadrog Larsen sig en af Dagene omkring den 1 December 1916 under Arbejdet paa hans Gaard ved Tryk eller Gnaven af en Træsko den omtalte lille Læsion, hvilken han i de første Dage ikke tillagde Betydning. Den 9 s. M. fandt en tilkaldt Læge Larsen lidende af Glandelsvulst med Feber og ubetydelige lymfangitiske Tegn ned langs venstre Ben, hvilke Tegn Larsen angav først at have mærket den foregaaende Dag; den 14 s. M. indlagdes han paa Sygehus for Betændelse i Lymfekar og Kirtler i Lysken og venstre nederste Del af Underlivet; efter indtraadt almindelig Forgiftningstilstand døde han som anført.

§ 1 i Forsikringsbestemmelserne lyder saaledes:

»Igennem sin Afdeling B forsikrer Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring indenfor de Grænser og paa den Maade, den tegnede Forsikring og nærværende Bestemmelser fastsætter, sine Medlemmers Liv og Erhvervsevne mod de umiddelbare Følger af Ulykkestilfælde, der uden Medvirkning af nogen Sygdom er overgaaet den Forsikrede, forsaavidt disse Følger kan erkendes som en objektivt paaviselig Legemsbeskadigelse, der er fremkommet uden Medvirkning af foregaaende Sygdom eller sygelig Disposition.

Foreningens Erstatningspligt er dog betinget af, at Ulykkestilfældet er paaviselig i Henseende til Tid, Sted og Maade, og at Aarsagen kan erkendes enten som en uden den Forsikredes Medvirken opstaaet og virkende ydre Hændelse, eller som en momentan Handling af den Forsikrede, foretaget ufrivilligt eller til Beskyttelse mod ovenhængende Legemsfare eller uden at han kendte eller burde have kendt dens farlige Karakter.

Det er endvidere en Betingelse for Erstatningspligten, at Ulykkestilfældet ikke har ramt den Forsikrede under Foretagelse af en strafbar Handling, og at han ikke har tilsidesat de til Livets og Helbredets Beskyttelse lovlige givne Anordninger eller forsømt at iagttage skyldig Forsigtighed, og at hans Tilregnelighed ikke var svækket ved Nydelsen af berusende Drikke eller paa anden Maade, da Ulykken skete.

Ved tilstødende Sygdomme dækker Forsikringen den deraf følgende Forværrelse af Skaden eller Forlængelse af Erhvervsudygtigheden, naar Sygdommen er en videre Udvikling af Legemsbeskadigelsen uden Medvirkning af foregaaende Disposition.

Til Støtte for deres Frifindelsepaastand har de Indstævnte anført, at der ikke foreligger noget Ulykkestilfælde, hvortil skulde høre, at en Legemsbeskadigelse er opstaaet ved en enkelt pludselig Begivenhed. Endvidere gør de gældende, at Døden skyldes en tilstødende Sygdom,

og at det efter ovennævnte Bestemmelses 4de Stk. er en Betingelse, at Sygdommen er en videre Udvikling af Legemsbeskadigelsen, hvortil skulde høre, at Smitstoffet var trængt ind i Saaret samtidig med Beskadigelsen, medens det efter de Indstævntes Anbringende er sandsynligt, at Smitstoffet først under den efter Saardannelsen fortsatte Gnidning er trængt ind.

Der maa imidlertid gives Citantinden Medhold i, at den Omstændighed, at Beskadigelsen først er indtraadt ved nogen Tids Paavirkning, ikke udelukker, at der foreligger et Ulykkestilfælde, hvorved bemærkes, at det end ikke er gjort gældende, at Larsen har ladet det mangle paa Agtpaagivenhed. Ikke heller kan det spille nogen afgørende Rolle for Sygdommens Karakter som videre Udvikling af Legemsbeskadigelsen, om Smitstoffet først maatte være trængt ind efter Saardannelsen, hvilket er — og efter Forholdets Natur antagelig maa være — uoplyst.

Da Larsens Død saaledes findes at skyldes et Ulykkestilfælde, og da der hverken kan gives de Indstævnte Medhold i, at dette ikke er tilstrækkeligt paaviseligt med Hensyn til Tid, Sted eller Maade, eller i at det ikke skulde være opstaaet uden Larsens Medvirken i den Betydning, dette Ord maa have i Forsikringsbetingelserne, vil Citantindens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kroner.

Nr. 162. Højesteretssagfører David
m o d

**Harald Kristian Valdemar Andersen og Camillus Hilger
Bresselau v. Bressendorff (Møldrup),**

der tiltales for Tyveri, Bressendorff tillige for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1918:
Arrestanterne Harald Kristian Valdemar Andersen, Peter Christian Hansen, Camillus Hilger Bresselau v. Bressendorff bør straffes, Andersen med Forbedringshus i 1 Aar, Hansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, Bressendorff med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og en for alle og alle for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Gulmann, 25 Kroner til hver, dog at Andersen og Hansen hver for sig ikke udreder over Halvdelen af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Andersens og Bressendorffs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Sala-

rium for Højesteret betaler de Tiltalte, Harald Kristian Valdemar Andersen og Camillus Hilger Bresselau v. Bressendorff, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne David og Møldrup, 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Harald Kristian Valdemar Andersen, Peter Christian Hansen og Camillus Hilger Bresselau v. Bressendorff tiltales for Tyveri, Bressendorff tillige for Bedrageri.

Bressendorff er født den 30 Januar 1889 og ikke fundet forhen straffet.

Bressendorff har i Aaret 1912 2 Gange været arresteret her ved Retten som sigtet for Bedrageri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Andersen er født den 6 September 1894 og tidligere anset bl. a. ved nærværende Rets Dom af 2 Marts 1912 efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 15 September 1913 efter Straffelovens §§ 228, 229 IV og 251, cfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 20 Januar 1916 efter Straffelovens § 230 II, cfr. §§ 228 og 229, §§ 47, 57 og 62 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Hansen . . . .

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 27 August 1917 Klokkeren 6½ Eftermiddag anmeldte Bud Lars Henriksens Hustru, Maren Kirstine, født Petersen, at der samme Eftermiddag mellem Klokkeren 4 og 5½ fra hendes aflaaede Lejlighed, Sankelmarksgade Nr. 19, 3die Sal, var stjaalet et Jakkesæt, en Diplomatfrakke med tilhørende Vest samt et Sengetæppe.

Arrestanten Hansen har tilstaaet sig skyldig i Tyveriet under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestanten Bressendorff, der efter det Oplyste i August Maaned 1917 havde logeret ca. 8 Dage hos Anmelderinden i den nævnte Lejlighed, hvorfra han maa antages at være bortflyttet i Tiden omkring Midten af Maaneden, overgav den 27 August om Eftermiddagen, mens Arrestanten opholdt sig paa Gaden i Selskab med en Person ved Navn Albert Thorvald Christensen — der har været arresteret som medsigtet under Sagen, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale — Arrestanterne Hansen og Andersen sine til Logiset i Sankelmarksgade Nr. 19, 3die Sal, hørende 2 Nøgler, idet han opfordrede dem til at gaa

---

Færdig fra Trykkeriet den 24 April 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918

Nr. 8.

Fredag den 12 April.

op i hans tidligere Værelse og stjæle et eller andet til Arresterernes fælles Fordel.

Hansen og Andersen gik derefter uhindret ind i den nævnte Ejendom og op paa 3die Sal, men da de saa, at der paa Døren til den af Bressendorff betegnede Lejlighed stod Navnet »Henriksen«, mens det forekom Arresteranten Hansen, at det skulde være et andet Navn, gik Hansen tilbage til Bressendorff, af hvem han fik at vide, at Navnet var Henriksen.

Efter at Hansen var vendt tilbage til Ejendommen, aabnede Arresteranten Andersen, der medførte de af Bressendorff modtagne Nøgler, en til Anmelderindens Lejlighed hørende Dør, der fra Trappegangen fører ind til et af Lejlighedens Værelser.

Ifølge den af Hansen endelig afgivne Forklaring kan han ikke med Bestemthed sige, om Andersen brugte Nøgle til at aabne Døren, men det forekommer ham, at han, der var blevet staaende paa Repos'en mellem 2den og 3die Sal, hørte, at Andersen, der først havde ringet paa Lejlighedens Dørklokke, stak en Nøgle i Døren.

Efter at Andersen havde aabnet Døren, gik han og Hansen begge gennem denne ind i et til Lejligheden hørende Gadeværelse, og Hansen gik derfra uhindret ind i det til Gaarden liggende Soveværelse, hvor han stjal et Jakkensæt, en Diplomatfrakke og en Vest samt en Skindvest, hvilke Koster beroede i et uafloaset Klædeskab. Da Hansen derefter kom tilbage til Gadeværelset med det Stjaalne, havde Andersen forladt Værelset og var begyndt at gaa ned ad Trappen. Fra Gadeværelset stjal Hansen endvidere et frit fremme beroende Sengetæppe, hvorpaa han forlod Ejendommen medførende de stjaalne Koster.

I Følge Hansens Forklaring er det muligt, at han og Andersen omtrent samtidig gik ud af Ejendommens Gadedør, uden at han dog erindrer dette.

Mens Andersen gik ad Sankelmarksgade i Retning mod Søndre Boulevard, efter Hansens Formening for at Arresterterne kunde mødes i Øhlenschlægersgade, valgte Hansen at gaa den modsatte Vej og gik derfor ad Sankelmarksgade og Dybbølsgade hen til Hjørnet af Øhlenschlægersgade, hvor han traf Bressendorff, der vinkede ad ham, hvorefter han i en Gadedør talte med Bressendorff, der sagde, at Hansen skulde gaa lidt i Forvejen. Hansen gik derefter ud af Gadedøren, forbi

hvilken Andersen umiddelbart forinden var passeret, og gik nu ned ad Øhlenschlægersgade for paany at indhente Andersen. I Følge Hansens Forklaring husker han ikke, om han og Andersen da talte med hinanden, men de gik i hvert Fald lige efter hinanden. Da Hansen mærkede sig forfulgt af en ung Mænd, der fulgte efter ham, gik Hansen, mens Andersen fortsatte sin Vej, ned i en Kældergang, hvor han gemte de stjaalne Koster.

De stjaalne Koster med Undtagelse af Skindvesten er fundet i den paagældende Kældergang og bragt tilstede under Sagen.

Arrestanten Andersen har ligeledes forklaret, at Arrestanten Bressendorff opfordrede ham og Hansen til at begaa Tyveri fra den omhandlede Lejlighed. I Følge Andersens Forklaring sagde Bressendorff, at Hansen og Andersen med Nøglerne til Værelset, hvor Bressendorff tidligere havde boet, skulde gaa op og ringe paa ved Lejligheden, og hvis der var nogen hjemme, hilse og aflevere Nøglerne, hvorimod de, hvis der ingen var hjemme, skulde lukke op og gaa ind og tage, hvad der var. Andersen, der har afgivet vaklende Forklaringer under Sagen, har bl. a. forklaret, at han egentlig ikke var tilbøjelig til at gaa ind paa Bressendorffs Forslag om Tyveri, men dog gik ind paa det, da han ikke var ædru, uden dog at være mere beruset, end at han nøje ved, hvad han foretog sig.

Andersen har endvidere erkendt, at han derefter fulgtes med Hansen op i Ejendommen, medførende de af Bressendorff modtagne Nøgler, samt at han derpaa efter at have ringet paa Dørklokken paa 3die Sal, uden at der kom nogen, mens Hansen opholdt sig længere nede paa Trappen, aabnede Døren fra Trappegangen til det ommeldte Gadeværelse, hvilken Dør han har paastaaet var uafaaet. Andersen har imidlertid forklaret, at han efter nu at have set, at der stod Navnet Henriksen paa Døren, hvilket Navn forekom ham at være et andet end det af Bressendorff nævnte, sammen med Hansen forlod Ejendommen uden senere at vende tilbage til denne, saa at Hansen derefter maa være vendt tilbage og have forøvet Tyveriet uden Andersens Vidende. Andersen vil i Følge den af ham endelig afgivne Forklaring først have truffet Hansen igen ca. 20 Minutter efter, da han tilfældig traf ham i Øhlenschlægersgade medførende en Pakke, som Andersen forstod indeholdt stjaalne Sager; efter at Hansen havde været inde paa en Trappegang og tale med Bressendorff og den tidligere ommeldte Christensen, fulgtes Andersen og Hansen ned ad Øhlenschlægersgade, mens Bressendorff og Christensen gik om Hjørnet af Dybbølgsgade, men ved en Passage i Øhlenschlægersgade forsvandt Hansen efter til Andersen at have sagt noget om, at der var en Dreng efter ham.

Arrestanten Bressendorff har vedholdende nægtet at have nogen Andel i det omhandlede Tyveri. Han har nærmere forklaret, at han, da han den paagældende Eftermiddag talte med Hansen og Andersen, bad Sidstnævnte bringe 2 Nøgler hen til Bressendorffs tidligere Logis i den oftnævnte Ejendom, idet han til Andersen sagde, at denne, hvis der ingen var hjemme, skulde putte Nøglerne ind gennem Brevkassen. Bressendorff vil ikke have talt med Arrestanterne Andersen og Hansen, efter at de har været oppe i Ejendommen.

Bressendorff har forklaret, at han havde beholdt Nøglerne til det af ham i Sankelmarksgade 19 tidligere hafte Logis, fordi han tænkte paa at flytte tilbage til Logiset.

Rigtigheden af den af Arrestanten Hansen afgivne Forklaring er for en Del bestyrket ved den af den 15 Aar gamle Kaj Georg Halvor Bjerregaard Hansen afgivne Forklaring, ifølge hvilken han, der var blevet mistænksom ved at se 2 Personer gaa ind i Ejendommen Sankelmarksgade 19, lagde Mærke til, at de samtidig forlod Ejendommen, idet dog den ene af dem, der bar en Pakke, kom et Øjeblik før den anden, hvorhos han derefter saa, at de 2 Personer, i hvem han dog ikke med Bestemthed har genkendt Arrestanterne Andersen og Hansen, paa Hjørnet af Dybbølsgade og Øhlenschlægersgade traf sammen med Bressendorff.

Kaj Hansen, der samme Eftermiddag foranledigede Bressendorff og Christensen anholdt, maa antages at være identisk med den unge Mand, af hvem Arrestanten Hansen mærkede sig forfulgt.

Efter det Foreliggende vil den af Arrestanten Hansen afgivne Tilstaaelse for hans Vedkommende være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Hvad Arrestanten Andersen angaar, findes det ved det Foreliggende tilstrækkelig bevist, at han er medskyldig i det omhandlede Tyveri, idet det dog ikke mod hans Benægtelse skønnes godtgjort, at Døren til Gadeværelset var aflaaet, da han aabnede den. Det bemærkes herved, at der ikke kan tages noget Hensyn til, at Andersen i sin endelige Forklaring har gjort gældende, at det, skønt han havde truffet Aftale om at begaa Tyveri, dog ikke var hans Mening, at der skulde udføres noget Tyveri, idet han vilde have Nøglerne afleveret, for at der ikke senere skulde blive stjaalet, da denne Arrestantens Tilbagekaldelse af den af ham afgivne Tilstaaelse i sig selv er usandsynlig, ubestyrket og endog i Strid med det iøvrigt under Sagen Oplyste.

Hvad endelig Arrestanten Bressendorff angaar, er Rigtigheden af Arrestanterne Hansens og Andersens Forklaringer om, at det var ham, der opfordrede dem til at begaa Tyveriet, bestyrket ved den af fornævnte Christensen afgivne Forklaring, ifølge hvilken han hørte, at Bressendorff talte med Andersen om at begaa Tyveri fra det tidligere af Bressendorff beboede Værelse, idet Bressendorff paa Andersens Forespørgsel, om der var noget at stjæle, svarede, at der sikkert var baade Tøj og Penge, da det var et fint Værelse, der rimeligvis var udlejet paa ny. Christensen har endvidere forklaret, at han og de 3 Arrestanter fulgtes til Hjørnet af Dybbølsgade og Valdemarsgade, hvor han og Bressendorff blev staaende i en Gadedør, mens Andersen og Hansen gik til Sankelmarksgade for at udføre Tyveriet, at Hansen et Par Minutter efter kom tilbage og sagde, at der ikke boede nogen, der hed Madsen, det angivne Sted, hvorefter Bressendorff oplyste, at Beboernes Navn var Henriksen, hvorpaa Hansen atter gik sin Vej, at Christensen, der til Bressendorff vil have sagt, at han ikke vilde have noget med Tyveriet at gøre, gik fra Bressendorff hen i en Gadedør paa Hjørnet af Dybbølsgade og Øhlenschlægersgade, hvor Bressendorff imidlertid kom hen et Par Minutter efter, at Andersen og Hansen ca. 10 Minutter senere kom

henimod Gadedøren, idet Andersen var lidt forud for Hansen, der havde en Pakke under Armen, samt at Hansen kom ind i Gadedøren og talte med Bressendorff, hvem han fortalte, at der var nogen efter dem.

Christensen har endelig forklaret, at Bressendorff et Par Dage forinden opfordrede ham til at gaa hen med Nøglerne i Bressendorffs tidligere Logis, samt at han forstod Bressendorffs Udtalelser ved denne Lejlighed saaledes, at det var Meningen, at Christensen skulde begaa Tyveri.

Efter alt det saaledes Foreliggende findes det trods Bressendorffs Benægtelse uden Betænkelighed, idet de af Hansen og Andersen forsaa- vidt afgivne Forklaringer lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, at anse det for bevist, at han har opfordret Hansen og Andersen til at begaa Tyveri fra den Lejlighed, i hvilken han tidligere havde logeret, og Bressendorff vil herefter være at dømme som meddelagtig i det omhandlede Tyveri.

De stjaalne Beklædningsgenstande og Sengetæppet, der tilhørte Bud La's Henriksen og dennes Hustru, er vurderet til ialt 70 Kr.

Ved Arrestanten Bressendorffs Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Bressendorff, der var Agent hos Urmager Peter Meyer Laursen, har den 11 August 1917 svigagtig til egen Fordel pantsat et Urmager Laur- sen tilhørende, til 20 Kr. vurderet Ur, hvilket han havde erholdt udle- veret af en Kunde, som tidligere havde købt Uret paa Afbetaling gen- nem Arrestanten som Agent for Laursen, men ikke saa sig i Stand til at betale det.

Ifølge Arrestantens Forklaring, der ikke vil kunne forkastes, var det paa vedkommende Kundes Opfordring, han modtog Uret til Tilbageleve- ring til Laursen, hvorhos han vil have haft til Hensigt at indløse Uret og levere det tilbage.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Andersen efter Straffelovens § 231 I, Hansen efter Straffelovens § 230 I, jfr. midler- tidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, Bressendorff efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, samt efter Straffe- lovens § 257 efter Omstændighederne, Andersen med Forbedringshusar- bejde i 1 Aar, Hansen og Bressendorff med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Hansen i 100 Dage, Bressendorff i 80 Dage.

Mandag den 15. April.

Nr. 111.   A/S Dansk Ekstraktfabrik (Ingen)
                          m o d
                          Købmand Alfred Langer (Ingen)

Højesterets Dom.

Appellanten, A/S Dansk Ekstraktfabrik, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 123. Grosserer **Jens Laursen** og **N. Sørensen** (Ingen)
mod
Grosserer **G. Bähncke** (Ingen)

Højesterets Dom.

Appellanterne, Grosserer Jens Laursen og N. Sørensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 16 April.

Nr. 164 Overretssagfører **Holger Zahle**
mod
Oscar Svendsen (Def. Bülow)

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15. Januar 1918: Arrestanten Oscar Svendsen og de Tiltalte David Haun Koustrup, Peter Kristian Nielsen, Fridolf Martin Johansson og Carl Johan Larsen bør straffes, Svendsen med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Koustrup og Johansson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 40 Dage, Nielsen og Larsen med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og en for alle og alle for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Munch Petersen og Henriques, 100 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover, af Svendsen $\frac{11}{22}$, af Koustrup og Johansson hver især $\frac{1}{11}$, af Nielsen $\frac{5}{11}$ og af Larsen $\frac{2}{11}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte Svendsen i alt Fald som Medgerningsmand har deltaget i Begaelsen af de i Dommen omtalte Tyverier af syv Sække Havre og seks Sække Majs. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den, saavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Svendsen til Overretssagfører Zahle og Højesteretssagfører Bülow 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oscar Svendsen og de Tiltalte David Haun Koustrup, Peter Kristian Nielsen, Fridolf Martin Johansson og Carl Johan Larsen, tiltales for Tyveri.

Svendsen er født den 17 Februar 1891 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 29 Oktober 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 30 Januar 1909 i Medfør af Straffelovens § 64 i Henhold til Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, og ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 12 Juli 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, 1ste Stk., og Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og senest ifølge Dom ved Højesterets Dom af 31 Marts 1915 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Tiltalte Nielsens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist

---

... at Tiltalte Nielsen antagelig i Oktober 1916 har frastjaalet Fabrikken »Atlas« ca. 50 kg Kobber, idet han, da Kobberet blev kørt til Fabrikken, stillede det til Side i et aabent Skur, hvorfra han senere afhentede det. Han solgte derefter Kobberet til Arrestanten for 65 Kr.

Nielsen har forklaret, at han begik Tyveriet efter Arrestantens Opfordring, men mod Arrestantens Benægtelse findes dette ikke tilstrækkelig bevist.

Arrestanten har erkendt, at han har købt Kobberet — efter Arrestantens Formening dog kun c. 35 kg. — af Nielsen, men nægtet, at han forstod, at det var stjaalet.

Naar imidlertid henses til Arrestantens øvrige under Sagen oplyste nedenfor omhandlede Forhold og til det usandsynlige i, at Nielsen, der var Fabrikarbejder og arbejdede paa Fabrikken »Atlas«, hvilket var Arrestanten bekendt — skulde være i lovlig Besiddelse af et saa stort Kvantum Kobber, findes det at maatte anses for utvivlsomt, at Arrestanten har været paa det rene med, at Nielsen havde stjaalet Kobberet, og Svendsen vil herefter være at dømme for hælerisk Virksomhed med Hensyn til det omhandlede Kobber, der, selv om det antages, at Vægten kun androg 35 kg, havde en Værdi af i hvert Fald 110 Kr.

En Maanedstid senere frastjal Tiltalte Nielsen i Følge den af ham afgivne Tilstaaelse paany samme Fabrik et tilsvarende Kvantum Kobber, som han paa lignende Maade ved Aflæsningen paa Fabrikken stillede til Side i et aabent Skur. Tiltalte afhentede senere Kobberet, som han solgte til Arrestanten for 90 Kr.

Tiltalte Nielsen har forklaret, at han begik ogsaa dette Tyveri i Henhold til Arrestantens Opfordring, samt at Arrestanten for at hente Kobberet sammen med Nielsen kørte hen til Fabrikken, hvor Arrestanten blev holdende udenfor med Vognen, mens Nielsen hentede det stjaalne paa Fabrikken, hvorpaa de i Forening læsede det paa Vognen.

Arrestanten har benægtet, at Tyveriet skete i Henhold til hans Opfordring, samt at han var sammen med Nielsen henne at hente Kobberet, og mod Arrestantens Benægtelse findes det ikke tilstrækkeligt bevist, at Nielsens Forklaring for saa vidt er rigtig.

Arrestanten har derimod tilstaaet at have købt Kobberet af Nielsen, skønt han forstod, at det var stjaalet, og han vil herefter være at dømme for Hæleri med Hensyn til Kobberet, der er ansat til en Værdi af mindst 110 Kr.

En Nat i November eller December Maaned 1916 ved Midnatstid indfandt de Tiltalte Nielsen og Larsen sig i Følge de af dem afgivne ved det Oplyste bestyrkede Tilstaaelse i tyvagtig Hensigt ved A/S. Glud & Marstrands Fabrikkers Fortinneri ved Hjørnet af Frederiksborgvej og Løve Allé. Efter fra Løve Allé gennem en uafloaset Staktdør at være gaaet uhindret ind paa den til Hotel »Carl« hørende Gaardsplads, skaffede de sig Adgang til den til Fortinneriet hørende Gaard, i hvilken der foruden Fortinneriet ligger flere, ligeledes ubeboede Fabriks- og Lagerbygninger, dels ved at stige over et 1,20 m højt Stakit, dels ved at krybe over en ca. 3 m dyb Grøft. De Tiltalte gik derefter gennem en uafloaset Dør ind i Fortinneriet, hvor de fra en frit fremme staaende Smeltegryde stjal ialt 5 Blokke Tin af Værdi ialt 240 Kr.

Tiltalte Nielsen solgte de 2 Blokke Tin til Arrestanten for 20 Kr., mens Tiltalte Larsen solgte de 3 Blokke Tin til Arrestanten for ca. 100 Kr.

Tiltalte Nielsen har forklaret, at han stjal Tinnet, efter at Arrestanten, der vidste, at Nielsen kun kunde skaffe Tinnet ved Tyveri, havde opfordret ham til at skaffe Tin, samt at Arrestanten var paa det rene med, at Tinnet, han købte, var stjaalet.

Arrestanten har erkendt, at han har afkøbt de Tiltalte Tinnet som anført, men mod hans Benægtelse findes det ikke bevist, at Tyveriet er sket i Henhold til hans Opfordring.

Arrestanten har endvidere i den af ham afgivne endelige Forklaring anbragt, at han ikke var »rigtig klar« over, at det af Larsen og Nielsen købte Tin var stjaalet.

Da saavel Tiltalte Nielsen som Tiltalte Larsen var Fabriksarbejdere, er det under Hensyn til de forholdsvis betydelige Kvanta Tin, de solgte til Arrestanten, uantageligt, at han ikke skulde have været paa det Rene med, at Tinnet var stjaalet, og Arrestanten vil herefter være at dømme som Hæler for sit omhandlede Forhold.

Ved Tiltalte Koustrups Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han, der var Kusk hos en Vognmand, som forrettede Kørsel for Københavns Telefonselskab, i Løbet af December Maaned 1916 i 2 Gange har stjaalet ialt 2 tilsammen til 32 Kr. vurderede Presenninger, der beroede paa den af ham kørte Vogn.

Koustrup har forklaret, at Arrestanten havde spurgt ham, om han ikke havde gammelt Jærn eller andre Ting at sælge, med Tilføjende, at han kunde købe hvad som helst, at han efter at have stjaalet den første Presenning viste den til Arrestanten, hvem han lovede at give Meddelelse, saafremt han kunde skaffe en Presenning til, idet Presenningen efter Arrestantens Udtalelse var for lille, hvorfor Arrestanten kunde ønske yderligere en Presenning, samt at han derpaa efter Tyveriet af den anden Presenning solgte dem begge til Arrestanten, der maatte være paa det Rene med, at de hidrørte fra Telefonselskabet.

Arrestanten har nægtet, at han har opfordret Koustrup til at sælge Presenninger, og det findes herefter ikke bevist, at Tyverierne er sket efter Arrestantens Opfordring. Derimod har Arrestanten erkendt, at han nok tænkte sig, at Koustrup havde stjaalet Presenningerne, og Arrestanten, der under de foreliggende Omstændigheder maa antages at have været fuldstændig klar over, at Presenningerne hidrørte fra Tyveri, vil herefter for sit Forhold være at dømme som Hæler.

Ved Tiltalte Johanssons Tilstaaelse, hvis Rigtighed er bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han, der var Kusk hos samme Vognmand som Tiltalte Koustrup, en Gang i December Maaned 1916 har fra-stjaalet Københavns Telefonselskab 2 Presenninger, der beroede paa den af ham kørte Vogn.

Tiltalte Johansson har forklaret, at Arrestanten, forinden Tyveriet blev begaaet, gentagne Gange havde spurgt Tiltalte, om denne ikke havde Presenninger, Arrestanten kunde købe, og pressede meget stærkt paa, da Tiltalte afviste ham, idet Arrestanten bl. a. udtalte, at Tiltalte ikke skulde være bange derfor.

Johansson solgte derefter de stjaalne Presenninger, der er vurderede til ialt 32 Kr., til Arrestanten.

Arrestanten har tilstaaet, at han købte de 2 Presenninger af Johansson, skønt han var vidende om, at de var stjaalne, hvorhos han har erkendt, at han forud havde spurgt Johansson, om denne havde Presenninger at sælge.

Imidlertid findes det betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at anse det for bevist, at han ved sine Forespørgsler har villet opfordre Johansson til at begaa Tyveri, og Arrestanten vil herefter for det ommeldte Forhold alene være at dømme som Hæler.

De Tiltalte Nielsen og Larsen har overensstemmende tilstaaet, at de en Nat mellem Jul og Nytaar 1916 i Forening med Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri af 2 Tønder Olie, der beroede paa Firmaet Hans Guldmanns Plads i Løve Allé.

Ifølge de nævnte Tiltaltes Forklaringer er de nærmere Omstændigheder ved det ommeldte Tyveri følgende:

Begge de Tiltalte i Forening med Arrestanten indfandt sig den paa-gældende Nat Klokken ca. 1½, efter i Henhold til Arrestantens Forslag forud truffet Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel, i tyvagtig Hensigt paa den nævnte Plads.

Efter det Oplyste er Pladsen, paa hvilken findes en Fabriksbygning samt et stort og flere smaa Træskure, omgivet af et 2,30 m højt Plankeværk, i hvilket findes 2 Fløjporte, der er af samme Højde som Plankeværket og holdes tillukkede ved Hjælp af indvendig anbragte uafsaesede Tværbomme.

Tiltalte Larsen steg i Arrestantens og Tiltalte Niensens Paasyn over den ene af de nævnte Porte, der var tillukket, og aabnede efter saaledes at være kommet ind paa Pladsen Porten ved at afløfte den indvendig anbragte, i aabne Bøjler hvilende Tværbom, hvorpaa Nielsen og Arrestanten gennem den saaledes aabnede Port gik ind paa Pladsen, hvor de alle 3 i Forening stjal 2 Tønder Olie, der beroede frit fremme, idet Arrestanten erklærede, at han efter Størrelsen godt kunde bruge disse 2 Tønder, hvorefter Nielsen og Larsen trillede Tønderne ud paa Vejen. De anbragte alle 3 i Forening Tønderne paa en Vogn, Arrestanten havde skaffet til Veje, og Arrestanten kørte derpaa bort med Tønderne, mens Larsen og Nielsen gik hver til sit Hjem.

Arrestanten, der til at begynde med forklarede, at han havde modtaget de 2 Tønder Olie af en Tysker, for hvem han skulde sælge dem, har tilstaaet, at han har deltaget i Tyveriet, idet han dog har forklaret, at det var Tiltalte Larsen, der spurgte, om Arrestanten kunde sælge noget Olie for ham, at de derefter alle 3 gik hen til Pladsen, hvor Larsen steg over Plankeværket og aabnede Porten, samt at det var Nielsen og Larsen, der hentede de 2 Tønder Olie inde paa Pladsen, medens Arrestanten ikke var inde paa Pladsen. Arrestanten, der har erkendt, at han kørte Tønderne bort paa en Vogn, han havde skaffet tilstede, samt at han var paa det Rene med, at det var Tyveri, der fandt Sted, har derhos forklaret, at Tyveriet skete Kl. ca. 8—8½ om Aftenen.

De stjaalne Tønder, der hver indeholdt 170 kg Vaggonolie, er bragt til Stede under Sagen og vurderede til ialt ca. 166 Kr.

Selv om den af Arrestanten afgivne Forklaring angaaende de nærmere Omstændigheder ved Tyveriets Udførelse for hans Vedkommende lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil han være at anse som meddelagtig i Tyveriet, der vil være at tilregne Arrestanten og de Tiltalte Nielsen og Larsen som grovt.

Ved Arrestantens Anholdelse den 3 Januar 1917 blev der i hans Besiddelse forefundet en Fustage, indeholdende ca. 400 kg Glycerin.

Det fremgaar af de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, at Fustagen med Indhold antagelig kort før den 1 Januar 1917 er stjalet fra A/S Vilh. Hansen & Co.s Oplagsplads paa Ørstedsvvej i Utterslev,

hvor den havde beroet frit fremme. Den ommeldte Plads er omgivet af et 2,15 Meter højt Plankeværk, i hvilket der fandtes en aflaaet Dør samt 2 Fløjporte, der holdtes tillukkede ved Hjælp af indvendig anbragte uaflaasede Tværbomme. Pladsen, paa hvilken findes nogle aabne Halvtagsskure, samt en til Benzinlager bestemt Bygning, er iøvrigt ubebygget og benyttes til Oplagsplads for Glycerin- og Oliebeholdere, der beror frit fremme paa den aabne Plads eller under Halvtagene. Da Pladsen benyttes som Reserveoplagsplads, kan det efter det Oplyste hænde, at der i Løbet af 8 Dage ikke kommer nogen af Selskabets Funktionærer paa Pladsen.

Efter at Arrestanten med Hensyn til sin Adkomst til den omhandlede Fustage Glycerin til at begynde med har forklaret, at han havde modtaget den af en Tysker, der havde anmodet ham om at sælge den, hvilken Forklaring han fastholdt gennem en Række Forhør, har han senere forklaret, at han efter Anmodning af Vognmand Johannes Peter Jensen har hentet den paa Ørstedesvej, hvor den laa ude paa Vejen.

Da Arrestanten ændrede sin Forklaring som anført, forklarede han, at Jensen til ham havde sagt, at han havde købt Fustagen af en, der var ansat paa Vilhelm Hansens Plads, at en af Jensens Kuske var med Arrestanten henne at hente Fustagen, samt at det var Meningen, at Arrestanten skulde sælge Fustagen for Jensen, uden at han erindrede, hvor meget Jensen havde lovet ham for at sælge den.

Arrestanten har derefter paany ændret sin Forklaring derhen, at det ikke var en af Jensens Kuske, men Handelsmand Holger Christian Nielsen, der hjalp ham med at hente Fustagen, at Jensen sagde, at han havde 50 Kr. ude i Fustagen og vilde have $\frac{1}{3}$ af Udbyttet, samt at Arrestanten med Holger Nielsen aftalte, at de hver skulde have $\frac{1}{3}$ af Udbyttet.

Senere har Arrestanten imidlertid forklaret, at Holger Nielsen først skulde have $\frac{1}{3}$ af Udbyttet, efter at Jensen havde faaet de 50 Kr. betalt, samt at det godt kan være, at der ikke var blevet talt om, at Holger Nielsen skulde have den angivne Andel i Udbyttet, men at dette var Arrestantens Mening.

Arrestanten har nægtet, at han straks forstod, at Fustagen, som han troede indeholdt Olie, var stjaalet, men erkendt, at han, der Dagen efter, at han havde hentet den, saa, at Vilh. Hansen & Co.s Mærke stod paa Fustagen, da forstod, at det drejede sig om Tyveri, samt at han, der efter det Oplyste har flyttet rundt med Fustagen og forgæves forsøgt at afhænde den, desuagtet vilde have solgt den.

Vognmand Jensen, der har været arresteret under Sagen som sigtet for Hæleri eller anden Meddelagtighed i Tyveri, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, har benægtet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring angaaende Fustagen, for saa vidt den vedrører ham, idet han ikke vil have givet Arrestanten Anvisning paa Fustagen eller have betinget sig Andel af det Udbytte, der maatte fremkomme ved Salget af den.

Handelsmand Holger Christian Nielsen, der har været arresteret under Sagen som sigtet for Tyveri eller Meddelagtighed deri, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, har forklaret, at han

en Aften mellem Jul og Nytaar 1916 Kl. ca. 9 efter Arrestantens Anmodning sammen med Arrestanten har hentet den omhandlede Fustage, der laa ude paa Vejen paa Ørstedesvej. Holger Nielsen har derhos forklaret, at Svendsen sagde, at han skulde have Fustagen hen i sin Stald, og ikke nævnte noget om, at Vognmand Jensen havde noget med Fustagen at gøre, samt at han, der skulde have 4 Kr. for sin Bistand med Transporten, da ikke tænkte sig, at Fustagen var stjaalet.

Efter alt det saaledes Foreliggende og særlig i Betragtning af, at det er bevist, at Arrestanten kort Tid efter, at Tyveriet maa antages at være begaaet, har været i Besiddelse af Fustagen i umiddelbar Nærhed af Gerningsstedet, at Arrestanten har afgivet vaklende og løgnagtige Forklaringer angaaende sin Adkomst til og sit Forhold iøvrigt med Hensyn til Fustagen, samt at Arrestanten er en tyvagtig Person, findes det uden Betænkelse ved Sagens Paadømmelse at anse det for bevist, at Arrestanten alene eller i Forening med andre har stjaalet Fustagen med Indhold, der er vurderet til ialt 825 Kr., idet Tyveriet efter Omstændighederne vil være at tilregne Arrestanten som simpelt.

Den 12 December 1916 anmeldte den i Firmaet Grønbech & Sønner ansatte Forvalter Hans Christian Christensen, at der den foregaaende Dag mellem Kl. ca. 4 og ca. 5 Eftemiddag var frastjaalet Firmaet 7 Sække Havre af Vægt ca. 75 kg pr. Sæk. I Følge Anmeldelsen havde den stjaalne Havre beroet sammen med en Del andre Sække Havre i en paa Østbanegaardens Terræn i Nærheden af Indkørslen henstaaende aaben Jernbanevogn, der var under Aflæsning, men i det anførte Tidsrum var uden Tilsyn. Efter det Oplyste maa der antages at have været uhindret Adgang til Jærnbanelerrænet.

Forvalter Christensen har som Vidne vedstaaet Anmeldelsen og bekræftet sin Forklaring med Ed. Anmeldelsens Rigtighed er derhos bestyrket ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, bl. a. ved de af Kusk Carl Larsen, Pladsformand Hans Peter Christoffer Petersen og Pladsarbejder Thorvald Hansen afgivne, for førstnævntes Vedkommende edelig bekræftede Vidneforklaringer.

Fornævnte Vognmand Johannes Peter Jensen har forklaret, at Arrestanten en Dag i December Maaned 1916, meget muligt den 11 December, havde solgt ham ca. 900 Pd. Havre for 85 Kr., 1 Sæk Hestefoder samt Dispositionsret over Jensens Hest og Vogn i 2 Dage; i Følge Jensens Forklaring angav Arrestanten, at Havren hidrørte fra Frihavnen, hvor han havde tilbyttet sig den af en Mand ved Navn Tronborg.

Arrestanten har erkendt, at han har solgt Havre til Jensen, men forklaret, at Havren — der efter Arrestantens oprindelige Forklaring antagelig udgjorde 8—900 Pd., men i Følge hans senere afgivne Forklaring vejede mindst 1,000 Pd. — var Opfejning, som Arrestanten, der har nægtet overfor Jensen at have angivet, af hvem han havde købt Havren, for den væsentligste Dels Vedkommende havde købt af 2 ubekendte Personer, der havde Havren paa en Vogn, der holdt i Gasværkshavnen omtrent lige overfor Godsbanegaarden, og sagde, at Havren var Opfejning fra Skibene. Arrestanten har derhos forklaret, at han fik Opfejningen hældt ned i sin Vogn samt i nogle medbragte Sække. Ca.

50 Pd. af Havren vil Arrestanten have købt paa Toldboden af en ubekendt Mandsperson, der ikke sagde, hvorfra han havde Havren.

Arrestanten, der ikke har villet kunne give nogen som helst Oplysning om sine Hjemmelsmænds Udseende eller deres Tilholdssted, har nægtet at have været vidende om, at Havren, for hvilken han vil have betalt ialt 85—90 Kr., var stjaalet.

Vognmand Jensen, der har forklaret, at det meget muligt var 7 Sække Havre, han som anført købte af Arrestanten, har forklaret, at det var ren Havre, samt at Havren beroede i Sække, der var mærkede med en rød Stribe.

Vognmand Jensen har under Sagen til Retten udleveret en Sæk, der var mærket med en rød Stribe samt Bogstaverne N. S., og forklaret, at han har fundet Sækken i sit Lager, at den af ham hos Arrestanten købte Havre beroede i saadanne Sække, samt at Arrestanten havde sagt, at han endelig maatte have Sækkene igen, da han havde stillet Pant for dem.

Arrestanten har til at begynde med forklaret, at Vognmand Jensen fik Havren løst i Vognen og selv hældte den om i Sække, men senere forklaret, at Havren vel var i Sække, men i forskellige brugte Sække, af hvilke han vil have haft flere hundrede hjemme.

Arrestanten har derhos efter først at have forklaret, at Salget af Havren til Vognmand Jensen foregik sidst i November 1916, senere forklaret, at han købte Havren noget før Jul, muligt den 9de eller 10de December.

Anmelderen, Forvalter Christensen, samt de i Firmaet Grønbech og Sønner ansatte Kuske, Aksel Svend Nielsen og Carl Larsen, har alle under Ed genkendt den under Sagen tilstedekomne Sæk som værende af samme Slags som den, hvori den stjaalne Havre fandtes.

Endvidere har Vognmand Jensens Moder, Nielsine Martine Nielsen, født Hansen, som Vidne forklaret, at den omhandlede af Arrestanten »nogen Tid før« Julen 1916 i hendes Overværelse solgte Havre laa i nye Sække, samt at Arrestanten til Vognmand Jensen sagde, at han endelig maatte passe paa Sækkene, da han havde sat en Krone i Pant for dem.

Endelig har en af Vognmand Jensens Kuske, Peter Vilhelm Nielsen, som Vidne edelig forklaret, at de Sække, hvori den Havre beroede, som Jensen i December 1916 købte af Arrestanten, var forsynede med en rød Stribe ligesom den under Sagen tilstedekomne og mærkede med nogle Bogstaver, som han udtødte som Nordisk Sækkekompani, samt at den tilstedekomne Sæks Udseende kan passe med Udseendet af de Sække, hvori den af Arrestanten solgte Havre var.

I en under Sagen fremkommen Skrivelse af 3 April 1917 fra Havnedirektøren i København meddeltes det, at der i Følge fra Toldvæsenet indhentede Oplysninger i November eller December Maaned 1916 ikke er løstet Havre eller Majs fra Skibe eller Lægtene i Gasværkshavnen eller ved Toldboden.

Det bemærkes endelig, at Handelsmand Jens Peter Martinus Tronborg som Vidne har forklaret, at han ikke har solgt Arrestanten Havre eller overhovedet staaet i nogen Forretningsforbindelse med Arrestanten.

Det i Følge Anmeldelsen stjaalne er vurderet til ialt 125 Kr.

Idet det efter det foreliggende maa anses for tilstrækkeligt bevist, at det omhandlede Tyveri har fundet Sted som i Anmeldelsen anført, samt at den af Arrestanten solgte Havre beroede i samme Slags Sække som det stjaalne, findes det i Betragtning af, at Arrestanten efter det Oplyste omkring den Tid, Tyveriet er begaaet, har været i Besiddelse af et lignende Kvantum Havre som det stjaalne uden at kunne paaavise nogen Hjemmel for sin Adkomst, ubetænkeligt at anse det for bevist, at det er Havre, stjaalet ved det omhandlede Tyveri, Arrestanten som anført har solgt.

Da derhos Arrestanten vedrørende sit Forhold med Hensyn til Havren har afgivet vaklende Forklaringer, der, saavidt de har kunnet kontrolleres, er ubestyrkede eller endog modsiges af de tilvejebragte Oplysninger, og da Arrestantens iøvrigt under Sagen oplyste Forhold viser, at han er tilbøjelig til at befatte sig med stjaalne Koster, vil Arrestanten være at dømme for uhjemlet Besiddelse af den omhandlede, til Vognmand Jensen solgte Havre, der med Sækkene er vurderet til 125 Kr., efter Omstændighederne dog kun som Hæler, idet det ikke findes tilstrækkeligt bevist, at Arrestanten selv har forøvet eller deltaget i Tyveriet.

Den 16 December 1916 anmeldte Øernes Andelsselskab for Indkøb af Foderstoffer, at der samme Dag paa Godsbanegaarden var frastjaalet Selskabet 6 Sække Majs.

Ved den i Anledning af Anmeldelsen foretagne Politiumdersøgelse oplystes det, at de stjaalne Sække Majs, der vejede 100 kg hver, havde beroet i en aaben Jernbanevogn, der var dækket med en Presenning, samt at Tyveriet maatte antages begaaet ved Middagstid mellem Kl. 12 og 1, da dette var den eneste Tid, der ikke var Tilsyn med Vognen, i hvilken der den paagældende Dag læssedes Majs for det ommeldte Selskab, og Tyveriet opdagedes efter, at Indlæsningen paany var begyndt efter Middagstid.

Kasserer Aage Henrik Johan Press har mødt i Retten for Selskabet og som Vidne vedstaaet Anmeldelsen, hvis Rigtighed er bestyrket ved de af Arbejds mændene Peter Mathiasen og Andreas Carl Jensen edelig afgivne Vidneforklaringer.

Press har derhos forklaret, at den stjaalne Majs laa i Sække, der alle maa antages at have været mærkede Ø. A., ligesom Arbejdsmand Mathiasen har forklaret, at Majsen var i Sække, der mulig med en enkelt Undtagelse var mærkede som anført, medens Arbejdsmand Carl Jensen har forklaret, at han mener, at Majsen var i Sække, forsynede med det anførte Mærke, dog at han ikke kan sige, om der muligvis skulde have været en enkelt Sæk, der ikke var mærket saaledes.

Fornævnte Vognmand Johannes Peter Jensen har forklaret, at han Søndag den 17 December 1916 Kl. ca. 10 Formiddag af Arrestanten har købt 6 Sække Majs, hvis Vægt han har anslaaet til jalt ca. 1000 eller ca. 1100 Pd. Jensen har nærmere forklaret, at Arrestanten havde Majsen paa en Vogn, der holdt paa Hjørnet af Frederiksborgvej og Valdemarsvej, at Sækkene var mærkede »Ø. A.«, at Vederlaget for de 6 Sække Majs var 100 Kr. samt Dispositionsret over en Hest og en Vogn i 2 Dage, samt at Arrestanten fortalte, at Majsen hidrørte fra

Frihavnen, hvor han havde tilbyttet sig den hos en Mand, mulig ved Navn Tronborg.

Arrestanten har erkendt, at han i December 1916 har solgt Vognmand Jensen nogle Sække Majs, men i Følge Arrestantens Forklaring fandt Salget ikke Sted den 17 December, men noget tidligere, vistnok 10 eller 11 December, hvorhos Arrestanten har nægtet, at han til Jensen sagde, at Majsen hidrørte fra Tronborg.

Arrestanten har forklaret, at den ommeldte Majs var Opfejning, som han havde købt i Frihavnen for 85 eller 90 Kr. af 2 ubekendte Mandspersoner, som han traf ved Søndre Frihavnsvej; Majsen laa ved Købet løst i en Vogn med Undtagelse af en enkelt Sæk, og Arrestanten har efter at have forklaret, at han ikke vil kunne erindre, at de Sække Majs, han solgte til Vognmand Jensen, var mærkede »Ø. A.«, senere forklaret, at han anbragte Majsen i Sække, som han bl. a. havde fra Dampmøllen »Phønix«, og at nogle af disse Sække var mærkede »Ø. A.«. Arrestanten har endelig forklaret, at Majsen vejede ca. 1300 Pd., og at han fik 90 Kr. for den.

Rigtigheden af Jensens Forklaring angaaende Tiden, da Købet fandt Sted, og Sækkenes Mærke, er imidlertid bestyrket dels ved den af Kusk Carl Georg Nielsen edelig afgivne Forklaring, i Følge hvilken han, der er Kusk hos Vognmand Jensen, en Søndag kort før Jul 1916 aflæssede 6 Sække af samme Udseende som de af det stjaalne Selskab benyttede, dels ved den af fornævnte Kusk Peter Vilhelm Nielsen ligeledes under Ed afgivne Forklaring, i Følge hvilken han husker, at Jensen en Søndag lige før Jul købte 5—6 Sække Majs af Arrestanten.

Kusk Carl Georg Nielsen har endvidere forklaret, at Arrestanten bad ham sørge for, at han fik Sækkene, hvori Majsen beroede, tilbage, idet han foregav, at han havde sat 2 Kroner i Pant for Stykket, og lovede Nielsen et Vederlag af 2 Kr. for hans Ulejlighed.

Arrestanten har heroverfor efter først at have benægtet at have sagt til Carl Nielsen, at han havde stillet 2 Kr. i Pant for hver Sæk, senere forklaret, at det er muligt, at han har udtalt sig saaledes, men at det da har været Usandhed.

Den ved Dampmøllen »Phønix« ansatte Ekspedient Ludvig Andersen, om hvem Arrestanten har forklaret, at det er hos ham, at han har faaet Sække mærkede »Ø. A.«, har som Vidne forklaret, at det er sjældent, at der mellem de Sække, han har at gøre med, findes en Sæk mærket »Ø. A.«, at fremmede Sække ikke faar Lov til at gaa ud, men bliver sendt tilbage, hvor de kommer fra, samt at han ikke kan genkende Arrestanten.

Det bemærkes endelig, at Vognmand Jensen har forklaret, at det var ublandet Majs, han købte af Arrestanten.

Da Rigtigheden af den af Vognmand Jensen afgivne Forklaring om, at det var den 17 December 1916, at Købet af Majsen fandt Sted, er bestyrket ved de af de fornævnte Kuske afgivne Forklaringer, og da ligeledes Rigtigheden af Jensens Forklaring om Majssækkenes Udseende er bestyrket ved Kusk Carl Georg Niensens Forklaring, findes det uden Betænkelighed at lægge Jensens Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse og anse det for bevist, at Arrestanten Dagen efter, at det

omhandlede Tyveri fandt Sted, har solgt Majs af lignende Kvantum og i Sække af samme Slags som de stjaalne, og da Arrestanten ikke har kunnet paavise nogen Hjemmel for sin Adkomst, maa det antages, at det er Majs, stjaalet ved det omhandlede Tyveri, Arrestanten har solgt til Jensen.

Idet bemærkes, at det stjaalne er vurderet til ialt 150 Kr., vil Arrestanten, hvis Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af det forholdsvis betydelige Kvantum Majs, i sig selv er usandsynlig, herefter være at dømme for uhjemlet Besiddelse af de til Jensen solgte Sække Majs, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten . . . være at anse . . . efter Straffelovens § 231 I og II samt i Medfør af Straffelovens 241 I efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri . . . efter Omstændighederne . . . med Forbedringshusarbejde i 4 Aar . . . samt have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. til hver, dog at der ikke udredes udover, af Svendsen ¹¹/₂₂ . . . af Omkostningernes samlede Beløb.

Onsdag den 17 April.

Nr. 93. **Hans Kroll af Elbing (I. Kondrup)**.

m o d

Aktieselskabet Anders Jensens Slagterforretning (Bülow)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævnte har misligholdt sin Forpligtelse i Henhold til en Kontrakt om Levering af Leverpostej.

Sø- og Handelsrettens Dom af 29 December 1916: Indstævnte, Hans Kroll af Elbing, bør til Citanterne, A/S Anders Jensens Slagterforretning, betale 29,688 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 16 September 1916 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 500 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten ikke gentaget den af ham i forrige Instans nedlagte Afvisningspaastand.

Efter alt, hvad der foreligger, maa der gaas ud fra, at Kvaliteten af det i den indankede Dom omtalte Parti Leverpostej, som Appellanten har vægret sig ved at modtage, var væsentlig ringere, end Appellanten var berettiget til at vente. Herved bemærkes, at det efter de med Handelens Afslutning forbundne Omstændigheder ikke kan blive af Betydning for Sagens Afgørelse, hvorledes Beskaffenheden har været af de Daaser Leverpostej, som da blev overleveret til Mai og Johannesson. Appellantens Vægning ved at modtage det nævnte Parti har herefter

været berettiget, og han vil derfor overensstemmende med sin Paastånd være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 800 Kroner.

Efter den Anledning, Sagens Behandling giver, bemærkes, at Sø- og Handelsrettens Domsakt ikke er forsynet med den i Forordningen 16 Januar 1828 § 8 i. f. foreskrevne Paategning.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Hans Kroll af Elbing, bør for Tiltale af Indstævnte, Aktieselskabet Anders Jensens Slagterforretning, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved Slutseddel af 20 Oktober 1915 købte Hans Kroll, Elbing, af A/S Anders Jensen, København, 5 Waggoner — 100,000 Pund — Leverpostej i Daaser til en Pris af 92 Øre pr. Pund; Betaling skulde ske pr. Rembours i Privatbanken i København mod Aflevering af Duplikatfragtbrev; bomberede Daaser skulde erstattes af Sælgeren. Til Udligning af tidligere Differencer skulde Sælgeren for hver Sending afgive 1000 Kr. Begge Parter underkastede sig i Tilfælde af Stridigheder Grosserer J. Johannessons Afgørelse. Det hed endelig i Slutsedlen, at Varen skulde svare til Prøven, hvoraf Hr. Johannesson havde erholdt en Daase og Hr. Mai (Krolls Repræsentant) 1 Daase.

Kun den første Vogn blev leveret, og til dennes Indhold gjordes der af den tyske Modtager Indsigelse; en Del var bomberet, Resten solgtes med Tab. Kroll vilde da ikke aftage mere, og Aktieselskabet henvendte sig til Johannesson for at faa Striden afgjort. Da denne kom med sin Prøvedaase, erklæredes det imidlertid fra Selskabets Side, at det ikke var den rigtige Prøve, og dens Indhold viste sig at være af bedre Kvalitet end det til Kroll fremstillede Parti. Dette svarede derimod til den af Mai afleverede Prøvedaase. Johannesson erklærede herefter, at han ikke kunde afgøre Sagen som Voldgiftsmand.

A/S Anders Jensens Slagterforretning solgte derefter Partiet ved Mægler til en Pris af 1 Kr. pr. kg og søger nu Hans Kroll til Betaling af Forskellen mellem Købs- og Salgsprisen 33,600 Kr. med Fradrag af

---

Færdig fra Trykkeriet den 1 Maj 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 9.

Onsdag den 17 April.

4000 Kr. til Rest for tidligere Differencer og med Tillæg af Udgifter ved Varens Ind- og Udladning og Analyse 88 Kr. eller ialt 29,688 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 16 September 1916, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der ikke har Bopæl her i Byen, men midlertidig opholdt sig her ved Stævningens Forkyndelse, har af den Grund paastaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring; men da Indstævnte havde forpligtet sig til at betale her i Byen ved Rembours, findes Sagen i Medfør af D. L. 1—19—2¹) rettelig anlagt her.

I Realiteten har Indstævnte paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at den af ham købte Leverpostej var en god Handelsvare, hvilket ogsaa kunde forlanges efter den aftalte Pris, medens det tilbudte Parti var af ringere Kvalitet. Med Hensyn til Mais Prøvedaase har han henvist til Muligheden af en Forveksling.

Forinden Handlen havde Citanterne fremstillet et lille Parti til Prøve; ved Handlen aabnedes en Daase, hvis Indhold Parterne godkendte. Det maa antages kun at have været en mellemgod Vare, men dog at kunne tilfredsstille Købernes Fordringer. Saavel denne Prøve som det senere fremstillede Parti indeholdt Mel, men efter Handlen viste det sig, at Leverpostej med Mel ikke blev modtaget i Tyskland. Kroll og Mai kom flere Gange paa Citanternes Fabrik og undersøgte Varerne; men om dette ogsaa er sket for det heromhandlede Partis Vedkommende, er usikkert.

Efter det Oplyste har den af Johannesson afleverede Daase været af fin Kvalitet og maa antages at have svaret til en af Citanterne senere fremstillet Vare, hvoraf Johannesson ogsaa fik Prøver, og det af Johannesson Oplyste tyder paa, at de hos ham beroende Prøver er blevet forbyttet. Derimod er der ingen Grund til at betvivle, at den af Mai afleverede Daase, som han havde ladet forsegle, er den rigtige Prøvedaase. Da det har vist sig, at denne ikke var af bedre Kvalitet end Partiet, og det heroverfor ikke kan være af afgørende Betydning, at den ved Handlen undersøgte Prøve efter Johannessons Erindring skulde have været bedre, findes Indstævnte ikke nu at kunne høres med sine Indsigelser mod Varens Kvalitet. Han maa derfor være pligtig at til-

---

¹) Skal være 1—2—19.

svare Citanterne den forlangte Erstatning, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 500 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 18 April.

Nr. 194.

Højesteretssagfører Graae
mod

Martin Peter Daniel Nielsen (Def. Liebe)

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Februar 1918: Arrestanten Martin Peter Daniel Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Winther og Tegner, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte Politiretsdom er afsagt den 23, ikke den 27 Juni 1916.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Peter Daniel Nielsen til Højesteretssagførerne Graae og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Peter Daniel Nielsen, der tiltales for Tyveri, er født den 20 Juni 1890 og tidligere anset bl. a. ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 11 September 1909 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 228, ctr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 8, 1ste Stykke, og § 13, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 30 November 1912 efter Straffelovens § 230 I, under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 21 Juni 1913 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 27 Juni 1916 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Februar 1917 blev Arrestanten, der var tiltalt for Tyveri eller Hæleri, frifundet for Aktors Tiltale.

Arrestanten har derhos fra den 3 Maj 1917 til den 26 s. M. været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri; den paagældende Sag sluttedes med, at Arrestanten vedtog en Bøde paa 50 Kr. for ulovlig Omgang med Hittegods.

Arrestanten har endvidere ved et andet af Rettens Kriminalkamre været anholdt fra den 11 Juni 1917 til den 13 s. M. og senere under samme Sag arresteret fra den 22 Juni 1917 til den 17 August s. A. som sigtet for Tyveri eller Meddelagtighed heri, men den paagældende Sag sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 10 November 1917 Klokken 7³/₄ Eftermiddag blev Arrestanten, der kort forinden under de nedenauførte Omstændigheder af Portør Nr. 2076, Carl Christian Nielsen, og Jærnbanearbejder Olaf Otto Holst var blevet paagrebet paa Godsbanegaardens Terræn, af Overbetjent Nr. 9, Liktner, anholdt i Pakhus U paa Godsbanegaarden. Paa en aaben Plads lige udenfor Stakittet ved Pakhus U stod en Trækvogn belæsset med en Sæk Briketter, som, da det ikke kunde oplyses, hvem Trækvognen tilhørte, toges i Bevaring af Politiet.

Ovennævnte Portør Nielsen har som Vidne edelig forklaret, at han, der den paagældende Dags Eftermiddag var beskæftiget i Pakhus U med Læsning af Jærnbanevogne, som stod ved Pakhuset, ca. Klokken 7¹/₂ sammen med ovennævnte Holst gik ned i Sporene for at skyde en Jærnbanevogn bort, at han da saa Arrestanten, som med en Sæk paa Nakken gik mellem Sporene i Retning mod Dybbølsbro, altsaa bort fra Godsbanegaarden, at Vidnet, der anede Uraad, standsede Arrestanten, hvem han spurgte, hvad det var, Arrestanten havde i Sækken, og hvorfor Arrestanten gik i Retning af Dybbølsbro, at Arrestanten svarede, at der i Sækken var Margarine og Briketter, som han skulde bringe til en Lokomotivfører, hvis Navn han ikke nævnedes, i Godsbanegade 25, samt at det var den nærmeste Vej til Godsbanegade, at Vidnet, der ikke troede Arrestanten, forlangte at se Sækkens Indhold og konstaterede, at den indeholdt en stor Bøtte Margarine og nogle Briketter, at Vidnet, da han havde efterset Sækken, spurgte Arrestanten, hvor han havde taget Kosterne, hvortil Arrestanten, idet han med en Armbevægelse pegede i Retning af Pakhus U, svarede, at han havde taget det der, at Arrestanten ikke var i Følge med nogen, ligesom der ikke var nogen fremmed Person i Nærheden, at Vidnet Holst og det nedennævnte Vidne, Rasmussen, derpaa førte Arrestanten og bragte Kosterne ind i Pakhus U, hvor Arrestanten blev sat under Bevogtning, samt at Arrestanten gjorde Indtryk af at være paavirket af Spiritus, men Vidnet mener ikke, at Arrestanten var stærkt beruset.

Vidnet Holst har under Ed forklaret overensstemmende med forrige Vidne, idet han har tilføjet, at han husker, at Arrestanten sagde, at der var en Bøtte Margarine i Sækken.

Ekstraarbejder ved Statsbanerne Poul Otto Johan Rasmussen har som Vidne edelig forklaret, at han saa de fornævnte Vidner, Nielsen og Holst, antaste Arrestanten, der, uden at være i Følge med nogen, gik i Retning mod Dybbølsbro med en Sæk paa Nakken, og kom tilstede

umiddelbart efter, at de andre havde standset, at Arrestanten paa Nielsens og Holsts første Spørgsmaal om, hvad der var i Sækken, svarede, at det vidste han ikke, a t Arrestanten, da Nielsen og Holst begyndte at løse op for Sækken, uden at have set i denne, sagde, at det var en Margarinebøtte og nogle Briketter, a t Arrestanten bad Jærnbanemændene om at lade ham løbe, hvad de imidlertid ikke vilde gaa ind paa, hvorimod de førte ham til Pakhusmesteren, a t Arrestanten, der lugtede stærkt af Spiritus, var beruset, uden at Vidnet kunde afgøre, i hvor høj Grad, a t Vidnet syntes, at Arrestanten, da Opdagerne kom tilstede, foregav at være beruset i højere Grad, end han var, og a t der indtil dette Tidspunkt i alt Fald ikke var noget at se paa Arrestantens Gang.

Overbetjent Liktner har som Vidne forklaret, at han, der førte Arrestanten fra Godsbanegaarden til Politikamret, ikke mærkede, at Arrestanten lugtede af Spiritus, a t Arrestanten paa Vejen til Politikamret talte fornuftigt, og a t Vidnet ikke havde Indtryk af, at Arrestanten var videre beruset.

Efter at det var blevet oplyst, at den i Bevaring tagne Trækvogn tilhørte Detailhandler Jens Andersen, Absalonsgade Nr. 41, har dennes Hustru, Caroline Josefine, født Person, som Vidne forklaret, a t hun den paagældende Dags Eftermiddag ved 5 Tiden for 15 Øre i Timen udlejede Trækvognen til en hende ubekendt Mandsperson, i hvem hun ikke har kunnet genkende Arrestanten, a t Personen bad om at faa en stor Vogn, der kunde være noget i, og sagde, at han vilde komme tilbage med Vognen i Løbet af en Timestid, men ikke senere indfandt sig, a t hun i Pant for Vognen forlangte 2 Kr., men lod sig nøje med 70 Øre, da Personen angav kun at have dette Beløb, og at det kun skulde være en Timestid, a t Personen, med hvem hun talte i Ejendommens Port, var alene, a t hun ikke har set nogle Mænd staa udenfor Porten, og a t ingen gik ved Siden af Personen, da han gik ned ad Gaden med Trækvognen.

Arrestanten, der, efter at være indbragt paa Politikamret, erklærede, at han ikke vilde opgive sit Navn, og at han ingen Forklaring vilde give om Sagen, og som paa Grund af Sygdom ikke kunde fremstilles til foreløbigt Forhør, har under de i vedkommende Kriminalkammer afholdte Forhør forklaret, a t han den paagældende Aften, da han kom gaaende i Istedgade og var meget fuld, mødte en ham ubekendt Mandsperson, mellem 25 og 30 Aar gammel, hvis Udseende han ikke nærmere har kunnet beskrive, a t Personen, der sagde, at han var Togfører Flink, spurgte, om Arrestanten vilde tjene 2 Kroner, idet Arrestanten bare skulde gaa ned paa Godsbanegaarden og køre et Par Sække til Togfører Flink i Godsbanegade, Nummeret husker Arrestanten ikke, at Arrestanten, fulgt af Personen, derefter gik hen i Absalonsgade, meget mulig Nr. 41, hvor han af en Dame, vistnok Vidnet Fru Andersen, lejede en Trækvogn, for hvilken han gav 70 Øre, nemlig det Beløb, der blev forlangt i Pant, a t Arrestanten, der betalte af sine egne Penge, og som ikke havde flere Penge, meget mulig har sagt, at han kun havde 70 Øre, a t det godt kan være, at Arrestanten har sagt til Fru Andersen, at det kun skulde være en Timestid, hvorved Arrestanten har be-

mærket, at det ikke kunde vare længe, naar han kun skulde køre et Par Sække hen i Godsbanegade, a t den ubekendte Person stod udenfor Porten, medens Arrestanten var inde og lejede Vognen, at de derefter begge gik til Godsbanegaarden, idet Personen hele Tiden gik inde paa Fortouget, a t Arrestanten blev holdende udenfor med Trækvognen mellem Godsbanegaarden og Flæskehallen, hvorefter Personen sagde, at Arrestanten kunde blive holdende, medens han gik ind og ordnede det, a t Personen lidt efter kom ud igen og sagde, at Arrestanten nu kunde komme ind, a t Arrestanten gik med Personen ind paa Godsbanegaardens Terræn, hvor Personen hjalp ham en Sæk, saavidt Arrestanten kunde mærke, med Koks, paa Nakken, a t Arrestanten gik med Sækken ud til Vognen, a t Personen, da Arrestanten kom ind igen, sagde: »Saa skal vi herover«, og førte Arrestanten over til en Jærnbanevogn, hvis Dør stod aaben, og viste Arrestanten en Sæk i Vognen samt sagde: »Det er den Sæk der«, a t Arrestanten tog Sækken, men havde ondt ved at komme i Gang med den, fordi han var saa fuld, a t Arrestanten omsider kom i Gang, — den ubekendte Person var imidlertid forsvundet, uden at Arrestanten havde set, hvor han var blevet af —, men ikke var kommet ret langt, — han husker ikke i hvilken Retning, han gik, men har erklæret, at han, da Trækvognen stod udenfor Godsbanegaarden, maa være gaaet i den Retning, altsaa modsat Dybbølsbro —, før han blev tiltalt af en Jærnbaneemand, der spurgte ham, hvad der var i Sækken, hvortil Arrestanten svarede, at det vidste han ikke, a t Jærnbaneemanden derefter spurgte Arrestanten, hvor han skulde hen med Sækken, hvortil Arrestanten svarede, at han skulde hen til Togfører Flink i Godsbanegade, a t Jærnbaneemanden sagde, at det forholdt sig vist ikke rigtigt, og tog Arrestanten med ind til Indleveringspakhuset, hvorefter der blev ringet til Politiet, samt a t Grunden til, at Arrestanten ikke vilde give Forklaring til Politiet, var, at han var saa fuld og saa søvrig.

Paa Forehold af de af Vidnerne Nielsen, Holst og Rasmussen afgivne Forklaringer om det ved Paagribelsen Passerede, har Arrestanten, der har hævdet, at han, da han forholdt sig som anført med de to Sække, stod i den Forening, at disse med Indhold tilhørte den ubekendte Person, erklæret, a t han ikke kan forstaa, at han gik i Retning mod Dybbølsbro, men maa være gaaet forkert, eftersom han skulde ud til Trækvognen, a t han ikke ved, om den Ubekendte til ham havde sagt det Nummer, Flink boede i Godsbanegade, eller at han til Jærnbane-mændene har sagt et Nummer, a t han ikke vidste, hvad der var i den Sæk, han bar, da han blev paagrebet, og at han umuligt kan have sagt, at Sækken, for hvilken der var bundet, indeholdt Margarine. Det Sidst-anførte har Arrestanten berigtiget derhen, a t man sagtens kunde føle paa Sækken, at den indeholdt en Margarinebøtte, og a t, naar han har sagt, at der var Briketter i Sækken, har han ogsaa kunnet føle det.

Arrestanten, der ved sin Indsættelse i Nytorvs Arresthus efter Anholdelsen fandtes i Besiddelse af 2 Kr. 77 Øre, har endvidere berigtiget sin oprindelige Forklaring derhen, a t han, da han lejede Trækvognen, havde 2 Øre foruden de 70 Øre, han stillede i Pant for Vognen, a t han paa Politikamret af en Betjent fik 25 Øre til Skraa, og a t den ube-

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1917: Den paa-ankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende af Hovedappellanten, Møller Chr. P. Jensen, for Skifteretten henholdsvis den 3 December 1915 og 21 Januar 1916 fremlagte Indlæg ikke er skrevne paa. behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

De Dispositioner, der indeholdes i det i den indankede Dom omtalte Testamente af 24 Marts 1887, har Kontraappellantinden efter den dagældende Lovgivning gyldigt kunnet træffe, skønt hun, som den Gang var ca. 50 Aar gammel, ikke ved Testamentets Oprettelse optraadte sammen med nogen for hende beskikket Værge. Den Omstændighed, at Ægtefællernes Formue, som det maa antages, senere er blevet væsentlig forøget, kan derhos ikke berettigg Kontraappellantinden til nu efter hendes Mands Død at forlange Testamentet helt eller delvis tilsidesat. Som Følge heraf vil den af Kontraappellantinden fremsatte Indsigelse mod, at Testamentet lægges til Grund ved Opgørelsen af hendes og hendes afdøde Mands Bo, overensstemmende med Hovedappellantens Paastand være at forkaste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes Kontraappellantinden at burde betale til Hovedappellantten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den af Kontraappellantinden, Skovfoged Søren Jensens Enke, Else Marie Jensen, født Petersen, nedlagte Indsigelse mod, at det ovennævnte Testamente lægges til Grund under Skiftebehandlingen i hendes og hendes afdøde Mands Bo, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret betaler Kontraappellantinden til Hovedappellanten, Møller Chr. P. Jensen, med 500 Kroner. Saa betaler Kontraappellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Den 24 Marts 1887 blev der af Ægtefællerne, Skovfoged Søren Jensen af Marselisborg og Else Marie, f. Petersen, i Overværelse af Notarius underskrevet et af dem oprettet saalydende Testamente:

»Vi undertegnede Ægtefolk, Skovfoged Søren Jensen af Marselisborg og Hustru Else Marie Petersen bestemmer herved som vor sidste Villie:

Saafrømt jeg Søren Jensen først maatte afgaa ved Døden, da skal

min Hustru, Else Marie Petersen af vort fælles Bo have en Sum i rede Penge af 4000 Kr. er fire Tusinde Kroner samt af Løsøre- og Genstande 1 Kommode, 1 Standkiste, 1 Messingkedel, 1 Seng og Sengsklæder samt hendes Gangklæder. Resten af vort Bo skal tilfalde mine arveberettigede Slægtninge efter Loven. Min Begravelse skal da bekostes af mine Slægtninge.

Saafrømt jeg Else Marie Petersen først skulde afgaa ved Døden, da skal mine arveberettigede Slægtninge efter Loven arve en Sum i rede Penge af 4000 Kr., er fire Tusinde Kroner, samt de foranførte Løsøre- og Genstande, medens Resten af vort fælles Bo skal tilfalde min Mand, Søren Jensen, imod at han bekoster min Begravelse.

For det stemplede Papirs Skyld bemærkes, at det hvorover ved nærværende Testamente disponeres ikke andrager 8000 Kr.«

Den 8 Januar 1894 tilføjede fornævnte Søren Jensen til ovenstaaende Testamente en Kodiciel, hvorved han, foruden hvad der ved Testamentet var tillagt hans Hustru, fastsatte, at der skulde sættes et saadant Beløb af Fællesboets Midler til Rentenydelse for hende, at hun deraf kunde have en aarlig Renteindtægt af 200 Kroner. Det paagældende Beløb skulde indsættes i Overformyndieriet til Bestyrelse, saaledes at det efter hendes Død faldt til Deling mellem hans Arvinger.

Efter at Skovfoged Jensen den 27 Marts 1915 var afgaaet ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, blev hans Bo efter Enkens Begæring taget under offentlig Behandling af Aarhus Købstads Skifteret, og efter at Hotelejer Niels Peter Pedersen af Beder efter hendes Begæring var beskikket som hendes Lavvæрге, erklærede hun paa den første i Boet afholdte Skiftesamling ikke at kunne anerkende fornævnte Testaments Gyldighed, forsaavidt det indeholdt en Disposition i levende Live over hendes Boeslod og Arvelod. Der udspandt sig derefter en Tvist i Boet mellem Hovedappellanten, Møller Chr. P. Jensen af Segalt, der er en af Afdødes Arvinger efter Loven, paa den ene Side og Kontraappellantinden, oftnævnte Enke, Else Marie Pedersen med hendes beskikkede førnævnte Lavvæрге, paa den anden Side, hvorunder Hovedappellanten krævede Boet delt overensstemmende med Testamentets Bestemmelser, medens Kontraappellanten nedlagde Paastand om, at Boet deltes saaledes, at hun efter Fradrag af Gælden og Udgifterne til Begravelsen og Boets Behandling, erholdt Halvdelen udlagt som sin Boeslod og en Trediedel af Resten som Arv efter sin Ægtefælle. Ved Skifterettens Kendelse decideredes, at Boets beholdne Formue efter Fradrag af Gælden og Udgifterne til Boets Behandling vilde være at udlægge med Halvdelen til Afdødes Enke som hendes Boeslod, medens Resten skulde udlægges Afdødes arveberettigede Slægtninge efter Loven, idet ovennævnte Enke ikke kunde antages berettiget til at tage Arv i Boet. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de — bortset fra en af Hovedappellanten nedlagt Paastand om Kontraappellsagens Afvisning, der dog ikke vil kunne tages til Følge — have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastande.

Medens Hovedappellanten til Støtte for sin Paastand har paaberaabt sig de fornævnte testamentariske Dispositioner, hvilke maa anses for lovmedholdelig oprettede, idet et af Kontraappellantinden fremsat An-

bringende om, at hun ved Oprettelse af det fælles Testamente ikke besad den fornødne Testamentshabilitet, som ganske ubestyrket vil være at forkaste, har Kontraappellantinden gjort gældende, at Fællestestamentets Bestemmelser ikke er bindende for hende, der ved dets Oprettelse i hvert Fald var formueretlig umyndig, og som Følge heraf ikke kunde give Afkald paa den hende tilkommende Boes- og Arvelod, hvad igen maa bevirke, at ikke alene Fællestestamentet selv, men ogsaa den af hendes afdøde Mand oprettede Kodiciel, der havde dettes Gyldighed til Forudsætning, maa være ugyldige i Forhold til hende.

Det maa anses for in confesso mellem Parterne, at Fællesboet ved Oprettelsen af Fællestestamentet ikke udgjorde udover 8000 Kr., og at det først senere er blevet forøget saaledes, at det ved Skiftets Begyndelse udgjorde mindst 36,000 Kr. Det fremgaar dernæst af Indholdet af den af Kontraappellantindens Mand alene i Aaret 1894 oprettede Kodiciel, at det ikke af ham har været tilsigtet, at det i Fællestestamentet Kontraappellantinden tillagte Beløb af 4000 Kr. skulde sætte en absolut Grænse for det hende ved hans Død tilkommende Beløb paa Skiftet, uafhængig af Fællesboets Størrelse. Herefter findes det ikke at have været Meningen med Fællestestamentet, at Kontraappellantinden skulde nøjes med det hende ved dette tillagte under de nu ganske forandrede Formuesomstændigheder, og Fællestestamentet vil derfor ikke længere kunne lægges til Grund for Skiftet efter sin Ordlyd, hvoraf igen følger, at heller ikke Dispositionen af 1894, der har Fællestestamentet i dets da foreliggende Form til sin Forudsætning, vil kunne lægges til Grund for Skiftet. Herefter findes der af Fællestestamentets Bestemmelser ikkun for Kontraappellantindens Vedkommende at kunne udledes, at det hende paa Skiftet tilkommende uden Hensyn til den hende tilkommende Arvelod skal staa i et vist Forhold til Fællesboets Størrelse — et Beløb, der efter Fællesboets daværende Omstændigheder i Testamentet sattes til 4000 Kr. I Mangel af Holdepunkter for nogen anden Opfattelse maa der fremdeles gaaes ud fra, at dette Forhold skal være den hende efter Loven tilkommende Andel i Fællesboet, saaledes som denne vil være efter dettes Størrelse til enhver Tid. Det maa derfor billiges, at der ved Skifterettens Kendelse er tillagt hende en Halvdel af det ved Skiftet foreliggende Fællesbo efter Fradrag af Gæld og Udgifter til Boets Behandling, og bemeldte Kendelse vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at tvende af Hovedappellanten for Skifteretten henholdsvis den 3die December 1915 og 21 Januar 1916 fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir; iøvrigt ses Stempelovertrædelse ikke at have fundet Sted.

Paa Foranledning bemærkes, at Hovedsagens Værdi maa ansættes til 27,000 Kr. og Kontrasagen til 24,000 Kr.

indens Side havde gjort Skridt til at aflægge den ved Dommen til ham overladte Ed, og i benægtende Fald, hvorfor han ikke har gjort det.

Thikendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages i Kriminal- og Politiretten til Tilvejebringelse af de efter det foranførte fornødne yderligere Oplysninger og derefter eventuelt paany indstævnes for Højesteret.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden Alma Kirstine Nielsen Indklagede Aage Carl Andersen, der er født den 4 Februar 1895 i København, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede den 1 Marts 1917 fødte Barn Poul Frederik Nielsen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun har anført, at hun har haft Samleje med Indklagede bl. a. flere Gange i April, Maj og Begyndelsen af Juni 1916, samt at hun ikke har haft Samleje med nogen anden end Indklagede paa Avlingstiden.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan det i Sagen omhandlede Barn være avlet i Tiden fra Begyndelsen af Maj 1916 til Begyndelsen af Juli s. A.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han gør gældende, at han efter at have staaet i kønsligt Forhold til Klagerinden i henimod 2 Aar sidste Gang havde Samleje med hende i Slutningen af Januar 1916.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det i Retslægeraadets Erklæring anførte Tidsrum, og heller ikke har skaffet nogen Oplysning til Veje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 1 Maj 1916 til den 5. Juli s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 148. Højesterets-sagfører Vagn Aagesen
m o d

Mejeriejer Karl Vilhelm Karlson (Def. Stein)

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. af 12 April 1911 §§ 2 og 7.

Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Politi-
rets D o m af 18 December 1916: Tiltalte, Mejeriejer Karl Vilhelm Karl-

sen af Hvorupgaard, bør til Statskassen bøde 220 Kr. Nærværende Dom vil derhos være at bekendtgøre. Den i Forvaring tagne Fustage Smør med Lurstav Nr. 2520 konfiskeres til Fordel for det Offentlige. Endelig bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Maj 1917: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 150 Kr. I Sælær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, betaler Tiltalte 25 Kr. Nærværende Dom bekendtgøres af Politiet i Overensstemmelse med Reglerne i Lov 12 April 1911 § 30. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Mejeriejer Karl Vilhelm Karlsen, til Højesteretssagførerne Aagesen og Stein 40 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Politiret indankede Sag er Mejeriejer Karl Vilhelm Karlsen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter m. m. af 12 April 1911 §§ 2 og 7.

Tiltalte, der er født den 9 September 1886, har tidligere — foruden at han inden ovennævnte Politiret den 14 Juni 1916 har vedtaget en Bøde af 25 Kr. for Overtrædelse af de tvende foranførte Lovparagraffer saaledes, at Bøden i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom — været anset ved samme Rets Dom af 25 September 1916 for Overtrædelse af samme Lovbestemmelser med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. og ved samme Rets Dom af 17 Oktober s. A. for Overtrædelse af samme Lovbestemmelser med en Bøde af 210 Kr. til samme Kasse.

Ved Skrivelse af 2 December 1916 anmeldte Smør- og Margarinekontrollens 3die Kontrol-distrikt til Aalborg Politikammer, at en Smørprøve, mærket C 1170, der hos et Firma i bemeldte Købstad var udtaget af en med Lurmærke forsynet Fustage, ved en af V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium i København foretagen Undersøgelse havde vist sig at indeholde 16,3 pCt. Vand, og at Fustagen hidrørte fra Hvorupgaard Fællesmejeri, som ejes af Tiltalte. Der blev derpaa indledet en offentlig Undersøgelse mod ham, og under denne har han erkendt at være ansvarlig for Indholdet af den ommeldte Fustage, men derimod

benægtet, at der med Hensyn til den er begaaet nogen Overtrædelse af de oftnævnte Lovbestemmelser, i hvilken Henseende Tiltalte nærmere har anbragt, at han samme Dag, Smørret blev fremstillet, inden det kom i Fustagen, har taget en Prøve af det, som han selv analyserede, og som viste sig at indeholde ikke over 16 pCt. Vand; derhos var der, da Undersøgelsen paabegyndtes, af bemeldte Fustage udtaget en yderligere Prøve, som var indsendt til »Jysk Laboratorium« i Aalborg. Ifølge dettes under Sagen fremlagte Attest af 6te December 1916 indeholdt Prøven 15,30 pCt. Vand, og medens Sagen henstod ved Politiretten, er der udtaget endnu 2 Prøver, som er analyserede henholdsvis af det ovennævnte københavnske Laboratorium og af det nysnævnte aalborgske. Efter hvad Laboratoriernes Attester af 14 December 1916 og 16 s. M. udviser, indeholdt de tvende Prøver henholdsvis 16,2 og 15,60 pCt. Vand, men Steins Laboratorium har dog ved sin Analyse bemærket, at Prøven ikkun vejede ca. 30 g og derfor ikke kunde være udtaget i Overensstemmelse med de af Landbrugsministeriet godkendte Arbejdsmetoder for kemiske Undersøgelser af Mælk og Mælkeprodukter. Endelig er der efter Sagens Indbringelse for Overretten paa en, efter hvad Tiltaltes Defensor sammesteds har anført, omhyggelig og nøjagtig Maade af samme Fustage udtaget en Del Prøver, hvoraf de otte ifølge fremlagte Erklæringer fra forskellige Laboratorier — derunder for to Prøvers Vedkommende fra V. Steins Laboratorium — er kemisk undersøgt med det Resultat, at der i dem indeholdtes fra 15,20 til 15,70 pCt. Vand.

Efter det anførte maa der gaas ud fra, at forskellige Prøver, udtagne af samme Smørbeholder, kan give forskellige Resultater i Henseende til Vandindhold, men da det — overensstemmende med hvad der er fremført i en paa Overrettens Foranledning under en Genoptagelse af Undersøgelsen tilvejebragt Udtalelse fra Landbrugsministeriet — maa antages at følge af den ovennævnte Lovs Bestemmelser, at der overhovedet ikke i lurmærket Emballage maa findes Smør, indeholdende over 16 pCt. Vand, og da Tiltalte som meldt bærer Ansvar for, at dette har været Tilfældet for den her omhandlede Fustages Vedkommende, vil han for Overtrædelse af de fornævnte Lovparagraffer være at anse efter samme Lovs § 28 med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 150 Kr. Da Tiltalte ved Politiretsdommen er anset med en Bøde til samme Kasse af 220 Kr., vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Fustagens Konfiskation tiltrædes, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes med den anførte Nedsættelse kunne stadfæstes. Tiltalte vil derhos have at betale i Salær til Aktor for Overretten 25 Kr., hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen sammesteds, da Tiltalte ved en privat antagen Defensor selv har draget Omsorg for sit Forsvar her for Retten.

Nærværende Dom vil i Overensstemmelse med Reglerne i § 30 i den ovenomhandlede Lov være at bekendtgøre af Politiet.

Mandag den 22 April.

Nr. 31. Aktieselskabet Banken for Løgstør og Omegn (David)

mod

Finansministeriet paa Statskassens Vegne (den konstituerede Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt et af Appellanten til »Afviklingskassen af 1910« betalt Beløb skal behandles som skattepligtig Indkomst for Hovedappellanten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1917: Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, bør til Citanten, A/S Banken for Løgstør og Omegn, betale 40 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23 Maj 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom omtalte Overenskomst af 27 Februar 1908 delvis er ændret ved en i Februar 1910 indgaaet ny Overenskomst, og det er denne sidste Overenskomst, hvortil der sigtes i de i Dommen citerede Love for Løgstør Bank. Der er derhos Enighed om, at der i Henhold til denne Overenskomst under Bankkomiteens Garanti er ydet Banken Forstrækninger paa over en halv Million Kroner.

For Højesteret er det uomtvistet, at Lov Nr. 128 af 10 Maj 1915 § 2 maa forstaas paa den af Kontraappellanten hævdede, i Dommen angivne Maade. Tvisten for Højesteret drejer sig saaledes alene om, hvorvidt det i Dommen nævnte Beløb af 11394 Kr. 70 Øre, der er betalt til Afviklingskassen af 1910, skal behandles som skattepligtig Indkomst for Hovedappellanten, og i Overensstemmelse hermed har Hovedappellanten ændret sin Paastand derhen, at Kontraappellanten kun dømmes til at betale 228 Kr. med Renter. Da det nu maa billiges, at Dommen i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde har besvaret det nysnævnte Spørgsmaal bekræftende, vil der herefter være at gaa ud fra, at Kontraappellantens Skatteberegning er rigtig, og Kontraappellanten vil som Følge heraf overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. I Salarium for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til den konstituerede Kammeradvokat 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Hovedappellanten, Aktieselskabet Banken for Løgstør og Omegn, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og

Stadsretten ophæves. I Salarium for Højesteret betaler Hovedappellanten til den konstituerede Kammeradvokat 200 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: I Regnskabet for A/S Banken for Løgstør og Omegn for Aaret 1914 findes paa Gevinst- og Tabs-Konto foruden »Omkostninger« opført to som »Aarets Overskud« og »Overført til næste Aar« betegnede Beløb, store tilsammen 21,816 Kr. 89 Øre, samt et Beløb, stort 11,394 Kr. 70 Øre, der betegnes som »Afgift til Afviklingskassen af 1910«.

Paa Grundlag af dette Regnskab har vedkommende Skattemyndigheder opgjort den Banken for Skatteaaret 1915—16 paahvilende Indkomstskat til Staten paa følgende Maade:

Kr. Ø.

Skattepligtig Indkomst: de to ovenanførte Beløb tilsammen 33,211.59
Herfra drages ifølge Lov Nr. 144 af 8de Juni 1912 § 8:

4 pCt. af Bankens Aktiekapital (200,000 Kr.)..... 8,000.00

Altsaa Netto Skatteindtægt 25,211.59

eller afrundet 25,200.00

Skatten heraf beregnes ifølge Lov Nr. 128 af 10 Maj 1915 § 2

med 3 pCt. af de første 4000 Kr. (d. e. 2 pCt. af Aktiekapitalen) eller 120.00
og 4 pCt. af Resten, 21,200 Kr., eller 848.00

Altsaa Indkomstskat ialt 968.00

Banken, der under Forbehold har betalt den saaledes fastsatte Skat for 1ste Halvaar af 1915—16 med 484 Kr., har nu under denne af Banken mod Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, anlagte Sag anbragt, at den anførte Opgørelse paa to Punkter er urigtig. For det første hævder Banken nemlig, at det til Afviklingskassen betalte Beløb ifølge Lov Nr. 144 af 1912 § 6 Litra a, d og e ikke burde have været medregnet som skattepligtig Indkomst, og at denne saaledes i Virkeligheden kun udgjorde 21,816 Kr. 89 Øre, saa at der, naar der (som ovenfor) fradrages 8000 Kr., som Skatteindtægt fremkommer 13,816 Kr. 89 Øre, eller afrundet 13,800 Kr. (i Stedet for som ovenfor anført 25,200 Kr.). For det andet gør Banken gældende, at Lov Nr. 128 af 1915 § 2, anvendt paa det foreliggende Tilfælde, er saaledes at forstaa, at der skal svares 3 pCt. Skat af de første 12,000 Kr. (ikke som ovenfor nævnt kun 4000 Kr.) og 4 pCt. af Resten.

Idet Banken i Henhold hertil paastaar Skatten for 1915—16 beregnet med 360 Kr., principalt med Tillæg af 4 pCt. af (13,800 ÷ 12,000 eller) 1800 Kr., eller 72 Kr., tilsammen 432 Kr. og subsidiært med Tillæg af 4 pCt. af (25,200 ÷ 12,000 eller) 13,200 Kr. eller 528 Kr., tilsammen 888 Kr., søger den Indstævnte paa Statskassens Vegne til at tilbagebetale Forskellen mellem de for 1ste Halvaar betalte 484 Kr. og de efter Ban-

kens Udregning for bemeldte Halvaar udkommende Skattebeløb, henholdsvis 216 Kr. og 444 Kr., altsaa principalt 268 Kr., subsidiært 40 Kr. Banken paastaar sig derhos tillagt Renter af de respektive Beløb, 5 pCt. aarlig, fra Stævningens Dato, den 23 Maj 1916.

Indstævnte, der har givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, procederer til Frifindelse.

Hvad først angaar Spørgsmaalet, om den til Afviklingskassen betalte Afgift af 11,394 Kr. 70 Øre bør medregnes som skattepligtig Indkomst for Banken, er Forholdet med Hensyn til nævnte Afgift efter det oplyste følgende:

Da A/S Nibe Bank i Begyndelsen af Aaret 1908 kom i økonomiske Vanskeligheder, der paa Grund af dens Forbindelse med A/S Banken for Løgstør og Omegn truede ogsaa denne Bank, blev der paa Foranledning af »Bankkomiteen af 9 Februar 1908« truffet en Ordning, hvorefter Den danske Landmandsbank overtog Garanti overfor Løgstør Banks Sparere og Foliohavere, og til Gengæld for, at det herved gjordes Banken muligt at fortsætte sin Virksomhed, maatte den forpligte sig til:

- 1) ikke at udbetale Dividende til Aktionærer, førend hele Aktiekapitalen, 200,000 Kr., samt en rimelig Delkrederefond atter var tilstede,
- 2) efter dette Tidspunkts Indtræden at betale Landmandsbanken paa »Bankkomiteens Vegne« et Beløb af samme Størrelse som det Udbytte, der udbetaltes Bankens Aktionærer, indtil der paa denne Maade var betalt ialt 250,000 Kr. og 3) saalænge denne Forpligtelse ikke var fuldt indfriet, at underkaste sig en nærmere fastsat Kontrol fra »Bankkomiteen«s Side.

I Overensstemmelse med denne Ordning, der udtryktes i en Overenskomst af 27 Februar 1908, hedder det i Bankens den 14 Marts 1910 og 6 Marts 1911 vedtagne Love saaledes:

§ 1. Aktieselskabet . . . rekonstrueres nu paa Grundlag af en med »Bankkomiteen af 9de Februar 1908«, København, afsluttet Overenskomst, hvis Bestemmelser . . . skal forblive gældende, saa længe Forholdet til Bankkomiteen af 9 Februar 1908 ikke er fuldt udviklet¹⁾ . . .

§ 26. Efter den i § 1 nævnte Overenskomst paahviler der Selskabet en retlig Forpligtelse til at udbetale »Bankkomiteen af 9 Februar 1908« eller den, som maatte træde i sammes Sted, en Kapital, stor 250,000 Kr., samt til indtil dette Maal er naaet, at fortsætte sin Virksomhed . . .

§ 27. Af Aarets Nettooverskud tillægges der forlods Præferenceaktierne et Udbytte af 5 pCt. . . . Det derefter fremkomne Restoverskud henlægges, indtil der er etableret Værdier, svarende til Beløbet af den almindelige Aktiekapital, 100,000 Kr., og dannet et Delkrederefond paa 10,000 Kr.

¹⁾ Skal være: afviklet.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Maj 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 10.

Mandag den 22 April.

§ 28. Naar det i foregaaende § nævnte Maal er naaet, udbetales Halvdelen af det efter Udlodning af Udbytte til Præferenceaktierne fremkommende Overskud som Afdrag til »Bankkomiteen« eller anden rette Vedkommende til delvis Fyldestgørelse af den i § 26 ommeldte Forpligtelse . . . . .

Banken gør nu gældende, at den omhandlede Ydelse til »Afviklingskassen af 1910« (der er traadt i »Bankkomiteen«s Sted), rettelig er at anse som en under Lov Nr. 144 af 1912 § 6 a faldende Driftsudgift, idet den er anvendt til at »sikre og vedligeholde Indkomsten«, men forøvrigt tillige omfattes af Udtrykkene i samme Paragrafs Litra e (»anvendt til . . . . Vedligeholdelse . . . . af de af den skattepligtiges Ejendele, hvis Udbytte beregnes som Indkomst«), ligesom Ydelsen ganske maa stilles i Klasse med de i Paragraffens Litra d ommeldte Præstationer.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at hverken de saaledes anførte eller andre Bestemmelser i den omhandlede Lov afgiver Hjemmel til at fradrage den paagældende Ydelse ved Beregningen af Bankens skattepligtige Indkomst. Saaledes som Forholdet mellem Banken og »Bankkomiteen« eller nu »Afviklingskassen« er ordnet, paahviler der nemlig Banken en retlig Forpligtelse til gennem de stipulerede aarlige Indbetalinger at afvikle det fastsatte Vederlag af 250,000 Kr. for den Banken i sin Tid indrømmede Garanti, og disse Indbetalinger findes derfor at maatte anses som Afbetalinger paa en Banken paahvilende Gæld til »Afviklingskassen«. De maa som Følge heraf ifølge Lovens § 4. næstsidste Stykke, jfr. § 6 Litra e, 2det Punktum, behandles som skattepligtig Indkomst for Banken, og dennes Skatteindtægt for Aaret 1914 bliver altsaa som sket at bestemme til 25,200 Kr.

Hvad den anden af Banken fremsatte Indsigelse angaar, hævder Indstævnte, at Lov Nr. 128 af 1915 § 2 maa forstaas saaledes, at den Del af den skattepligtige Indkomst, som svarer til 4 pCt. af den indbetalte Aktiekapital, er fri for Skat, at der af den Del, som svarer til 2 pCt. af den indbetalte Aktiekapital, skal svares 3 pCt. i Skat, og at der af den Del, der overstiger de nævnte Procentdele, skal svares 4 pCt.

Retten maa imidlertid paa dette Punkt tiltræde Bankens Opfattelse, idet Udtrykket »Skatteindtægten« i den her omhandlede Sammenhæng findes at maatte betegne den Del af vedkommende Skatteydners Indkomst, hvoraf der vil være at svare Skat, altsaa »den beregnede Ind-

Tilfælde, hvor Ejeren af Matr. 57 mod Vederlag har taget Afgrøden paa begge Sider af Vold og Skel. Til disse Indsigelser, som Appellanten har fastholdt for Højesteret, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, allerede fordi Appellanten over for Indstævntes Benægtelse ikke har ført Bevis for deres Rigtighed.

Som Sagen herefter foreligger, maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at Forholdet i alt Fald er det, at Anders Jensen som Ejer af Matr. Nr. 57 og gennem ham Indstævnte ved Hævd har vundet Ejendomsret over de Stykker Jord, paa hvilke Volden i sin Tid blev opkastet, og det maa som Følge heraf billiges, at Appellanten er blevet tilpligtet at betale det paastævnte Beløb. Herefter vil Dommen være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Parcellist Ole Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under denne fra Stevns—Faxe Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag anbragte i første Instans, hvor Sagen behandlede gæsteretsvis, Sagfører Brøcker af Køge som Mandatarius for fhv. Skomager Anders Jensen af Strøby Egede Følgende:

Skellet mellem den Sidstnævnte tilhørende Ejendom Matr. Nr. 57 af Strøby, hvor denne Ejendom mod Syd grænser op til den Appellanten, Parcellist Ole Andersen af Køge, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 6 c af Strøby dannes af en Grøft, der i sin østlige Forlængelse optager Vandet fra en Sluse, beliggende under den Øst for begge Ejendomme gaaende Amtsvej.

Nogle Aar førend Anders Jensen i Midten af Fyrrerne af forrige Aarhundrede indgik Ægteskab med en Enke, der da ejede bemeldte Matr. Nr. 57, var der af denne Enke og hendes forrige Mand indenfor fornævnte Skelgrøft paa Matr. Nr. 57 opkastet en temmelig bred Jordvold, der var forsynet med Grøfter, hvoraf dog den nævnte Skelgrøft var den ene, paa begge Sider; da Anders Jensen kom til Stedet, beplantede han Grøftevolden paa begge Sider med levende Hegn: Pil, Kirsebærtræer m. m. ligesom han i alle de siden da forløbne Aar har taget Nytten saavel af det paa begge Sider af Volden voksende Græs indtil Midten af den udfvendige Grøft som af hele Voldens Beplantning.

Under videre Anbringende af, at Appellanten i 1913 — ca. 3 Aar efter at han var blevet Ejer af Matr. Nr. 6 c — efter det Anførte ganske uberettiget havde tilegnet sig Græsset paa den ind imod ham vendende Side af Volden og en Del af Bærrene af de paa Volden staaende Kirsebærtræer, paastod Sagfører Brøcker i sin nævnte Egenskab Appellanten tilpligtet at betale i Erstatning for det nævnte Græs: 2 Kr. og 3

Kr. for de nævnte Kirsebær, altsaa ialt 5 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 2 August 1913, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Underrettens den 20 Oktober 1914 afsagte Dom blev Modpartens Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten i Henhold til meddelt Oprejsnings- og Summabevilling og tvende Bevillinger til at fremkomme med nye Indsigelser — her for Retten efter Indstævning af Appelindstævnte, Ostehandler Niels Nielsen af Strøby Egede, der paa sin Hustrus Karen Marie Nielsen, f. Andersens Vegne som eneste Arving har overtaget Boet efter fhv. Skomager Anders Jensen af Strøby Egede — paastaet forandret i Overensstemmelse med hans Paastand i første Instans, medens Appelindstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Begge Parter har derhos paastaet sig tillagt Appellens Omkostninger.

Appellanten benægter, at den fornævnte, paa den sydlige Side af Jordvolden beliggende Grøft danner Skellet mellem de 2 Ejendomme, og hævder, at Jordvolden maa antages at være opkastet af Ejerne (Brugerne) af disse Ejendomme i Forening, og at ogsaa disse i Forening har gravet Grøfterne, og at Skellinien derfor maa antages at gaa midt i Volden, begrænset ved Grøfter, hvorefter den omstridte Strækning hævdes at henhøre under Matr. Nr. 6 c.

Efter det Foreliggende findes nu ingen af Parterne imod den Andens Benægtelse at have ført Bevis for, hvor Skellinien mellem de oftnævnte Ejendomme gaar.

Da det imidlertid efter Proceduren i Underinstansen maa anses in confesso, at Ejeren af Matr. Nr. 57 af Strøby i over 50 Aar har taget Nytte af Græsset og Beplantningen paa den under Sagen omstridte Strækning, hvorfor der ikke vil kunne tages noget Hensyn til de af Appellanten først her for Retten herimod fremsatte Indsigelser, maa Appelindstævnte anses berettiget til de under Sagen omhandlede Produkter.

Det maa herefter billiges, at Appellanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale de paastævnte Beløb med Renter som paastaet, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste paa den nedenfor anførte Maade.

Sagens Omkostninger her for Retten vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Tirsdag den 23 April.

Nr. 17. Aktieselskabet De forenede Papirfabrikker (Henriques)
mod

Silkeborg Fiskeriforening (Overretssagfører Knudtson),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte har gjort Indgreb i en Appellanterne tilkommende Rét til Fiskeri.

Silkeborg Købstads Politirets Dom af 7. April 1914: De Indklagede, Silkeborg Fiskeriforening ved dens Bestyrelses Formand, Farvehandler P. M. Hansen, bør til Silkeborg Købstads Hjelpekasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klagerne, Aktieselskabet De forenede Papirfabrikker, for den Skade, disse maatte have lidt ved det i Sagen omhandlede, i Gudenaalen syd for Aarhusbroen foregaaede Aalefiskeri, derunder Værdien af de fangne Fisk, betale et saadant Beløb, som maatte blive fastsat ved Skøn af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, Iøvrigt bør de Indklagede for Klagerens Tiltale i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges den for de Indklagede beskikkede Sagfører, Overretssagfører Johnsen, et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juli 1915: Hovedappellanterne, Silkeborg Fiskeriforening, bør for Tiltale af Kontraappellanterne, Aktieselskabet De forenede Papirfabrikker, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Hovedappellanterne beskikkede Sagfører for Politiretten og Overretssagfører B. Johnsen i Salær henholdsvis 50 Kr. og 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger om, hvad der er gaaet forud for Udstedelsen af Arvefæsteskedet af 16 Juni 1845, og efter selve Indholdet af dette maa der gaas ud fra, at Skødet og særlig den i Dommen citerede Bestemmelse i samme maa forstaaes som i Dommen angivet, hvad ogsaa bestyrkes ved den Maade, hvorpaa Ejerne af de paagældende Ejendomme efter Skødets Udstedelse har forholdt sig. Da Dommens Resultat herefter maa tiltrædes, vil den i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kr.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet De

forenede Papirfabrikker, til Indstævnte, Silkeborg Fiskeriforening, med 500 Kr. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kr.

Denn indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved et den 16 Juni 1845 udstedt, den 26 s. M. inden Hjelmslev-Gjern Herreders Ret tinglæst Skøde erholdt Brødrene Christian og Michael Drewsen til Opførelse af Silkeborg Papirfabrik i Arvefæste overdraget nogle under den kgl. Domæne i Silkeborg hørende Grundstykker, nemlig dels et Grundstykke paa den østlige Side af Gudena, paa nævnte Strækning ogsaa kaldet Remstrupaa, dels den saakaldte Stampeholm mellem Møllerenden og Aaleværket, dels et Grundstykke paa den vestlige Bred af Aaen samt endelig Ret til Afbenyttelse af Vandkraften ved Silkeborg Stigbord med dertil hørende Slusefiskeri, hvorhos det i Skødet videre hedder, at de maa »fiske i de Aaer, Søer og Vandsteder, som nu maatte findes indenfor de nævnte Ejendommers Grændser.«

Efter at der i de følgende Aar, som det maa antages, gentagne Gange af Ejerne af Papirfabrikken, der havde nedlagt Slusefiskeriet, var rejst Spørgsmaal om Omfanget af den dem tilkommende Fiskeriet, hvorunder de paagældende Statsmyndigheder maa antages at have hævdet, at der bortset fra Slusefiskeriet ikke tilkom Ejerne af Papirfabrikken nogen Fiskeriet ud for de dem tilhørende Grunde ved Silkeborg Langsø og Remstrupaa, forpagtede Hovedappellanterne, Silkeborg Fiskeriforening, ved en den 15 April og 3 Maj 1892 oprettet, for 5 Aar gældende Kontrakt, der senere er fornyet til 1 April 1917, Fiskeriet i de Staten tilhørende Søer og Vande ved Silkeborg, derunder Fiskeriet i Silkeborg Langsø og Remstrupaa, hvor de derpaa drev Fiskeri ogsaa ud for de til Papirfabrikken hørende Grunde, ligesom de i September Maa-ned 1911 udsatte en Aaleruse i Remstrupaa ca. 40 m ovenfor Sluseværket.

Under nærværende Sag har derefter Kontraappellanterne, Aktieselskabet De forende Papirfabrikker i København, der nu er Ejere af de omhandlede Grunde, i den under 20 November 1911 udtagne Politiretsklage anbragt, at Arvefæsteskoedet i Forbindelse med Bestemmelserne i Ferskvandsfiskerilovens § 1 hjemler dem Eneret til Fiskeri i Gudena og Silkeborg Langsø ud for de dem tilhørende Jordarealer indtil Midtstrømslinien, at det af Hovedappellanterne drevne Fiskeri ud for disse Grunde derfor er i Strid med deres Fiskeriet, og at dette særlig gælder med Hensyn til Anbringelsen af Aalerusen, idet de paa det paagældende Sted ejer begge Bredder af Aaen, ligesom Anbringelsen af Rusen, der medfører store Ulemper for Fabrikkens Drift ved at hindre Vandets frie Fart, er i Strid med den dem ved Skødet tillagte Ret til Afbenyttelse af Vandkraften med dertil hørende Slusefiskeri. De har derfor i første Instans ved Silkeborg Købstad og Silkeborg Birks Politiret paastaaet Hovedappellanterne ved Foreningens Formand, Farvehandler P. M. Hansen i Silkeborg, idømt en klækkelig Bøde samt tilpligtet efter uvillige Mænds Skøn at erstatte dem al den Skade, som de har lidt eller fremtidig maatte

lide ved det uberettigede Fiskeri, og endelig at betale dem Værdien af de fangede Fisk. Hovedappellanterne, der anmeldte Processen for Landbrugsministeren paa Statskassens Vegne, paastod sig derimod frifundne for Kontraappellanternes Tiltale. Ved Politiretsdommen er Hovedappellanterne ved deres ovennævnte Formand i Medfør af § 13 i Lov af 4 Maj 1907 om Ferskvandsfiskeri ansete med en Bøde til Silkeborg Købstads Hjælpekasse af 50 Kr. samt tilpligtede i Erstatning for den Skade, som Kontraappellanterne maatte have lidt ved det ovennævnte, i Gudenaastedfundne Aalefiskeri, derunder Værdien af de fangede Fisk, at betale et saadant Beløb, som maatte blive fastsat ved Skøn af uvillige Mænd. Derimod er Hovedappellanterne iøvrigt frifundne for Kontraappellanternes Tiltale, hvorhos der er tillagt den for dem beskikkede Sagfører for Politiretten, Overretssagfører Chr. Johnsen i Silkeborg, i Salær 30 Kr. hos det Offentlige. Sagen er nu af begge Parter, der tillige har indvarslet Landbrugsministeren for at varetage Statskassens Tarv, indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Brødrene Drewsen under de forinden Skødets Udstedelse stedfundne Forhandlinger fremsatte Forlangende om Tilladelse til at lade fiske i Silkeborg Søerne og Remstrupaa, og at det til Rentekammeret indsendte Udkast til Arvefæsteskødet ikke blot indeholdt, at de maatte fiske i de Aaer, Søer og Vandsteder, der maatte findes inden de nævnte Ejendommes Grænser, men ogsaa i alle Silkeborg Søerne. I nogle — som det maa antages, af Rentekammeret afgivne — Bemærkninger til dette Udkast, udtales det derhos, at der formentlig ingen Anledning er til at indbefatte Fiskeriet i alle til Silkeborg hørende Søer under Arvefæsteoverdragelsen, at man, naar Fiskeriet har været nævnt i et udfærdiget foreløbigt Grundlag for Overenskomsten med Brødrene Drewsen, vistnok alene har haft Aaleværket for Øje, men at der derimod vel ikke kunde være noget at erindre imod, at Brødrene Drewsen benyttede Fiskeriet i Søerne, forsaavidt andres Ret ikke derved præjudiceredes.

Der maa nu gives Hovedappellanterne Medhold, forsaavidt de har gjort gældende, at der ikke tilkommer Kontraappellanterne nogen videregaaende Ret til Fiskeri end udtrykkelig hjemlet dem ved Arvefæsteskødet, og at de derfor ikke kan støtte nogen Ret til Fiskeri i de nævnte Vande alene derpaa, at de ejer tilstødende Grunde. Men ligesom der herefter ikke kan tilkomme Kontraappellanterne nogen Ret til Fiskeri i Langsøen, saaledes vil en saadan Ret ej heller kunne tilkomme dem i den Del af Gudenaalen, der begrænses af de til dem ved Arvefæsteskødet overdragne Grundstykker, idet de i bemeldte Skøde forekommende Udtryk »maa fiske i de Aaer, Søer og Vandsteder, som nu maatte findes indenfor de nævnte Ejendommes Grænser«, rettelig maa forstås saaledes, at Kontraappellanterne — bortset fra Slusefiskeriet — kun har Ret til Fiskeri i de Aaer, Søer og Vandsteder, som maatte findes indenfor de bortarvefæstede Jordarealers Grænser. Idet Staten herefter har været berettiget til at bortforpagte Fiskeriet saavel i Langsøen som i Remstrupaa til Hovedappellanterne, kan disse ikke anses at have gjort sig

skyldige i ulovligt Fiskeri, hvorfor de vil være at frifinde for Kontra-appellanternes Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Hovedappellanterne beskikkede Sagfører for Politiretten samt Overretssagfører B. Johnsen, der her for Retten har været beskikket som Sagfører for Hovedappellanterne, i Salær henholdsvis 50 Kr. og 60 Kr., hvilke Salærer bliver at udrede af det Offentlige.

Det kan ikke billiges, at de for Politiretten fremlagte Indlæg i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 ikkun er samlede ved en Metalstift i Stedet for, at de burde have været sammenhæftede.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig, og under Sagen ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 25 April.

Nr. 98. Grosserer **Steen Giebelhausen** (Steglich-Petersen)
m o d

Aktieselskabet Tare af Bergen (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der mellem Parterne er kommen en endelig Handel i Stand angaaende et Parti Raajod.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 Maj 1918: Indstævnte, Grosserer Steen Giebelhausen, bør til Citanterne, A/S Tare af Bergen, betale de paastævnte 97,350 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Juli 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 500 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret maa der gaas ud fra, at det i den indankede Dom citerede Telegram af 12 Maj 1916 var Svar paa Appellantens Brev af 9 s. M. Endvidere bemærkes, at Appellanten, da han afsendte Telegrammet af 6 Maj 1916, maatte være klar paa, at det var et Vilkaar for Handlen, at Partiet overtoges og betaltes straks. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at det ved Dommen er antaget, at der ved Telegramvekslingen mellem Parterne er kommet en endelig Handel i Stand, og at Appellanten ikke har haft gyldig Grund til at vægre sig ved at vedstaa Handlen. Appellanten maa herefter være pligtig at erstatte det indstævnte Selskab det Tab, som Selskabet har lidt ved hans nævnte Vægning, og da Selskabet efter Indholdet af Telegrammet af 25 Maj 1916 maa anses at have hævet Købet fra den følgende Dag at regne, findes Erstatningen i Henhold til § 30 i den norske Købelov — om hvilken Lovs Anvendelse i det

foreliggende Tilfælde Parterne er enige — og paa Grundlag af det i Sagen oplyste at kunne bestemmes til 30,000 Kr. Appellanten vil som Følge heraf være at dømme til at betale Selskabet det nævnte Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 19 September 1916.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Appellanten at burde betale Selskabet med 1200 Kr.

Thikendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Steen Giebelhausen, bør til Indstævnte, Aktieselskabet Tare af Bergen, betale 30,000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 19 September 1916, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for begge Retter med 1200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter at A/S Steen Giebelhausen i Marts og April 1916 forgæves havde forsøgt at sælge et A/S Tare af Bergen tilhørende Parti Raajod, stort 7500 kg, for en Pris af 31 Kr. 50 Øre ÷ 5 pCt. pr. kg fob Kassa mod Dokumenter Bergen, afsendte Grosserer Steen Giebelhausen den 6 Maj s. A. til A/S Tare saalydende Telegram . . . »imidlertid beholder jeg Partiet for egen Regning, Kontrakt følger«. Samme Dag afsendte han til Aktieselskabet et Brev, hvori det bl. a. hedder: »Imidlertid mener jeg at kunne sælge Partiet, hvorfor jeg har bestemt mig til at tage samme for egen Regning og bekræfter mit Dagstelegram til Dem herom. Jeg skal paa Mandag tillade mig at fremsende Kontrakt og Forslag til Regulering, idet jeg i Stedet for at stille Rembours vil foreslaa, at jeg straks indbetaler en rimelig Margin, der eventuelt forfalder til Deres Gunst, hvis jeg ikke inden fastsat Tid udtager Partiet«. Den 9 s. M. tilskrev Sten Giebelhausen Aktieselskabet saaledes:

». . . . Jeg ordnede derfor strax i Dag med rembours, som vil blive stillet i Bergens Kreditbank gennem Kjøbenhavns Handelsbanks Gammelortvafdeling, og telegraferede Dem herom: »Indlagt har jeg den fornøielse at fremsende kontrakt, som jeg haaber De vil finde i god Orden, og vil jeg være forbunden for at faa et Exemplar returneret, forsynet med Deres Underskrift«.

Den med dette Brev fremsendte Kontrakt lyder saaledes:

»Undertegnede Steen Giebelhausen, Kjøbenhavn B., kjøber herved af A/S Tare, Bergen, et parti raajod paa ca. 7500 kilo at levere prompt i tønder paa ca. 70 kilo til en pris stor kr. 31,50 per kilo minus 5 pCt. fob Bergen.

Partiet garanteres at indeholde 96 pCt. ren jod. Skulde varen vise sig at indeholde mindre, bliver prisen at reducere forholdsvis.

Som Sikkerhed for kontant Betaling, som bliver at erlægge i Bergen mod skibningsdocumenter: endosseret B/L, Veierattest og analysecertifi-

cat stiller kjøberen rembours ved Københavns Handelsbanks Gammel-torvsafdeling.

Sælgerne garanterer varen at være clausulfri, saa den kan exporteres hvor som helst, kjøberen maatte bestemme det.

Udtagningen finder Sted, saasnart passende skibslejlighed erholdes, dog forpligter kjøberen sig til at have udtaget Partiet senest inden to maaneder fra idag. I modsat fald betaler han for partiet i henhold til approximativ factura, i hvilket tilfælde varen forbliver uden lagerleie i sælgers varetægt. Varen skal i saa fald holdes assureret for kjøbers regning.

Nærværende contract er udstedt in duplo.

Bergen og København den /9 Mai 1916.

Steen Giebelhausen«.

Efter hvad der maa antages som Svar paa Steen Giebelhausens Brev og Telegram af 6 Maj, telegraferede Aktieselskabet den 12 s. M. til Steen Giebelhausen saaledes: »Enig dog maa Varen overtages her straks forsynet med Overdragelsesdokument en af Bergens Forretningsbanker med Udførselstilladelse til England, Tyskland, Rusland. Samtidig betales Partiet — rembours. Erhvervede Udførselstilladelse gælder kun denne Maaned ud. Vi skal gerne lagre Partiet frit Deres eller Bankens Regning mod at De holder assureret. Anmoder Dem aabne Rembours strax en af Bankerne her hvorefter veining offentlig Vejer Statens Fiskeridirektorat«.

Som Svar paa Steen Giebelhausens Brev af 9 Maj skrev Selskabet den 12 s. M. saaledes: »Vi har herved at erkjende Modtagelsen af Deres ærede af 9de ds. med Kontraktudkastet for Kjøbet raajodpartiet. Imidlertid afviger denne Kontrakt noget fra vore Betingelser, hvorfor vi maa forelægge den for vor Direktion, hvoraf et Medlem er udenbysboende. Vi skal senere faa lov at komme tilbage til Sagen«.

Efter Modtagelsen af Selskabets Telegram af 12 Maj tilskrev Steen Giebelhausen Selskabet den 13 s. M. og gjorde opmærksom paa, at han ikke har forstaaet Forhandlingerne saaledes, at en Køber straks skulde modtage og betale for Partiet, men var gaaet ud fra at have en Frist af 6 eller dog 4 Uger til Skibning. I Brevet hedder det derefter: »Imidlertid, det væsentligste er, at Deres Udførselstilladelse ikke gælder længere end denne Maanedes Udgang, og jeg maa absolut insistere paa, at der bevilges Udførselstilladelse paa ubestemt Tid eller ialt Fald, at De garanterer, at Varen kan exporteres, naar den udtages f. Eks. senest inden tre Mdr. fra nu af. Jeg imødeser gjerne Deres Meddelelse, om De kan indgaa paa disse mine Betingelser. . . .«

Paa dette Brev svarede Selskabet under 18 s. M. og hævdede, at det af Telegramudvekslingen med Steen Giebelhausen fremgik, at der var forhandlet paa Basis af Levering straks, at Steen Giebelhausen jo heller ikke i sit Telegram havde nævnt noget om Leveringstiden, at Selskabet ved Forhandlingernes Begyndelse havde stillet som Betingelse Rembours, der var at hæve, naar Partiet var færdig til Skibning paa Jærnbane eller Damper, og at det fremdeles fastholdt sine Betingelser; Brevet sluttede med et Krav om, at der straks maatte blive stillet Rembours, og at Selskabet omgaaende fik Skibningsordre.

I Brev af 23 s. M. gentog Selskabet sin Anmodning om at faa stillet Reimbours og meddelte, at det ved Henvendelse til Udenrigsdepartementet havde søgt Udførselstilladelsen forlænget. Den 25 s. M. telegraferede Selskabet: »Fordrer iltegrafisk Reimbours Forretningsbank her, senest inden Banktid imorgen. I modsat Fald er vi løst og gør Dem ansvarlig for eventuelle Tab«. Herpaa svarede Steen Giebelhausen den 26 s. M. telegrafisk saaledes: »Da De ikke er kommet tilbage paa Deres Brev af 12 ds. og undertegnet Kontrakt ikke er os i Hænde, anser jeg Forretningen som annulleret«; han bekræftede derhos sit Telegram ved Brev af s. D., hvori han navnlig støttede sin Optræden paa, at der ikke forelaa nogen Kontrakt, og at Selskabet først i den sidste Tid havde oplyst, at Udførselstilladelsen kun gjaldt Maj Maaned ud.

Selskabet meddelte derpaa i Telegram af 30 s. M., at Steen Giebelhausen havde købt Partiet og misligholdt Betingelserne, hvorfor det vilde blive solgt ved offentlig Auktion for hans Regning, og Ansvar gjort gældende for Differencen.

Den 6 Juni telegraferede Steen Giebelhausen til Selskabet, at han nu havde en god Køber, der ønskede Prøve; Selskabet svarede herpaa, at det fastholdt hans Ansvar, men vilde forsøge at lette ham Afhændelsen; den 10 s. M. telegraferede Selskabet, at det var villigt til at sælge Partiet for Giebelhausens Regning, hvis han vilde være fri for Auktion, og udbad sig Telegrafsvær. Da Giebelhausen imidlertid ikke lod høre fra sig, tillyste Selskabet den 17 s. M., i Henhold til § 34 i den norske Lov om Køb af 24 Maj 1907, offentlig Auktion over Partiet; Auktionen blev efter de i Norge gældende Regler om Forauktionering indvarslet med 3 Ugers Frist til den 12 Juli. Paa Auktionen, der efter forudgaaende Bekendtgørelse i 2 Dagblade i Bergen og 2*) i Kristiania, fandt Sted i Bergen, blev Partiet solgt for 17 Kr. pr. kg.

Da Steen Giebelhausen, efter Selskabets Formening, havde købt Partiet for 31,50 Kr. ÷ 5 pCt. pr. kg eller for 29,98 Kr., fremkom der en Difference af 12 Kr. 98 Øre pr. kg eller for 7500 kg 97,350 Kr.

Under nærværende Sag har Citanterne, fornævnte A/S Tare af Bergen, søgt Indstævnte, ligeledes fornævnte Grosserer Steen Giebelhausen til Betaling af dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Auktionens Dato, den 12 Juli 1916 og Sagens Omkostninger. Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger; begge Parter har derhos nedlagt subsidiære Paastande.

Til Støtte for sin principale Paastand gør Indstævnte gældende, at der overhovedet ikke er kommet nogen Handel i Stand mellem Parterne om det paagældende Parti, idet Selskabet ikke har akcepteret den det tilsendte, ovenfor citerede Kontrakt.

Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, idet der ved Telegramudvekslingen mellem Parterne — navnlig Indstævntes Telegram af 6 Maj — skønnes at være kommet en endelig Handel i Stand.

Indstævnte anfører dernæst, at Selskabet i sit Telegram af 12 s. M. opstillede saadanne ikke tidligere omtalte, byrdefulde Vilkaar, at han maatte være berettiget til at vægre sig ved at staa ved Handlen paa

*) Skal være 3.

disse Vilkaar. Som saadanne Bestemmelser nævner Indstævnte, at Partiet skulde overtages og betales straks, og at Udførselstilladelsen kun gjaldt Maj Maaned ud. Med Hensyn til det første Punkt maa Indstævnte, da han ikke har taget noget Forbehold i modsat Retning, efter Forholdets Natur være pligtig at aftage Partiet prompte d. v. s. inden højst 14 Dage, og hvad det andet Punkt angaar, maa det gaa ud over ham selv, at han ikke i Tide har forespurgt, hvor længe Udførselstilladelsen gjaldt. Indstævnte gør særlig gældende, at han ikke inden Maanedens Udgang kunde naa at afskibe Partiet; selv om ogsaa dette var rigtigt, kunde Indstævnte have afsendt Partiet over Land, idet Selskabet havde Transit-tilladelse gennem Sverige, hvorom han kunde have søgt Oplysning; forøvrigt bemærkes, at Selskabet fik Udførselstilladelsen forlænget indtil 1 September, hvorom det underrettede Indstævnte inden Auktionens Afholdelse. Der vil ved Paadømmelsen være at gaa ud fra, at der ved Indstævntes rene Akcept er kommet en endelig Handel i Stand paa de tidligere stipulerede Vilkaar; naar Indstævnte akcepterer uden Betingelser og tilføjer: »Kontrakt følger«, maa Citanterne være berettigede til at gaa ud fra, at Kontrakten kun indeholdt det tidligere aftalte; da dette viser sig ikke at slaa til, skriver Citanterne under 12 Maj at ville forelægge Kontraktsudkastet for Direktionen; dette kan kun opfattes som en Imødekommenhed fra Citanternes Side, og hvis Indstævnte vilde have haft øjeblikkelig Svar, havde det været hans Sag straks at reagere mod Citanternes Brev, ligesom han ogsaa, da Citanterne ikke vendte tilbage til dette Punkt, burde have henledet Opmærksomheden derpaa. Indstævnte skønnes herefter ikke at have haft nogen gyldig Grund til at bryde Kontrakten, hvorfor hans principale Paastand herefter ikke vil kunne tages til Følge.

I Henseende til Spørgsmaalet om, hvor stor en Erstatning, Indstævntes skal tilsvare Citanterne for Brud paa Kontrakten, gør Indstævnte gældende, at Selskabet har ladet al for lang Tid hengaa, inden Auktionen fandt Sted; Kontrakten blev efter Indstævntes Anbringende brudt den 12 Maj, og umiddelbart derefter burde Forauktionering have fundet Sted; dette vilde have haft stor Betydning, idet Priserne i Maj Maaned faldt betydeligt. Hvis Auktionen havde fundet Sted rettidigt, vilde der være opnaaet en Pris af 26 à 27 Kr. pr. kg; idet Indstævnte lægger denne Pris til Grund, opgør han Citanternes Tab til 25,650 Kr., mod Betaling af hvilket Beløb han subsidiært paastaar sig frifundet.

Der kan nu slet ikke være Tale om at betragte Kontrakten som brudt den 12 Maj; det tidligste Tidspunkt, der i saa Henseende kan lægges til Grund, er den 26 Maj, da Indstævnte erklærede Kontrakten for annulleret. Imidlertid vilde det ikke kunne bebrejdes Citanterne, at de lader nogen Tid hengaa for at forsøge en mindelig Ordning, hvorhos Indstævntes Telegram af 6 Juni — hvori han forsøger at indlede nye Forhandlinger — har forlænget dette Tidsrum; da Auktionen, hvortil Indstævnte var varslet, men hvorfra han udeblev, skulde bekendtgøres med 3 Ugers Varsel, findes det ikke at kunne lægges Citanterne til Last, at den først fandt Sted den 12 Juli; den ved Auktionen opnaaede Pris vil derfor — ogsaa under Hensyn til, at Indstævnte Intet har oplyst om Priserne i Juni Maaned — være at lægge til Grund for Erstatningsbe-

regningen. Herefter vil Citanternes Paastand, mod hvilken iøvrigt ingen Indsigelse er fremsat, være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 500 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 29 April.

Nr. 182. Malermester J. H. Gerhardt (Ingen)
mod
Murermester Edv. L. Hansen (Ingen),

Højesterets Dom.

Appellanten, Malermester J. H. Gerhardt, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 11. Elna Marie Christine Larsen (Harboe efter Ordre)
mod
Gartner Christian Olaf Wagner (Ingen),
betræffende Underholdsbidrag.

Korsør Købstads Politirets Dom af 18 December 1916: Saafremt Indklagede, Gartner Christian Olaf Wagner af Korsør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter forudgaaet lovlig Omgang med sin korporlige Ed inden sit Værneting benægter at have haft legemlig Omgang med Klagerinden, Ugift Elna Marie Christine Larsen af Korsør, i Tiden fra noget før Midten af December Maaned 1915 til noget før Midten af Februar Maaned 1916, bør han for Klagerindens Tiltale under denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Klagerinden og hendes den 8 Oktober d. A. fødte Barn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2, jfr. Lov Nr. 113 af 29 April 1913, omhandlede Bidrag samt 5 Kr. til Hjælp til Barnets Daab, alt efter Overøvrighedens Bestemmelser. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsoverret- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1917: Saafremt Appelindstævnte, Gartner Christian Olaf Wag-

ner af Korsør, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Appellantinden, Elna Marie Christine Larsen af Korsør, i Tiden fra den 7 December 1915 til den 13 Februar 1916, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Appellantinden og det af hende den 8 Oktober 1916 fødte Barn betale de i Lov af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Appellantinden beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Gulmann, et Salær af 40 Kroner, Sagfører Kragh af Nykjøbing paa Falster et Salær af 10 Kroner og Sagfører Bergh af Korsør et Salær af 15 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Indbringelse for Højesteret har Indstævnte under en Genoptagelse af denne for Politiretten bl. a. ændret sin Fremstilling derhen, at Tiden for hans Samleje med Appellantinden ikke er senere end den 3 eller 4 December 1915. Under Sagens Genoptagelse har Appellantindens Moder derhos som Vidne forklaret, at Appellantinden den Nat i December 1915, da hun, som nævnt i den indankede Dom, blev set gaaende over til det Hus, hvor Indstævnte boede, først kom hjem Klokken 2, og at Appellantinden, da Vidnet spurgte hende, hvor hun havde været, svarede, at hun havde været ude at spadserere med Indstævnte.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger oplyst om Appellantindens Færden den paagældende Nat, og under særligt Hensyn til, at Indstævntes Forklaringer om Tidspunkter for det Samleje, han har erkendt at have haft med Appellantinden, har været i høj Grad vaklende, og at hans Forklaringer i det Hele har været meget tilbageholdende, findes det betænkeligt, som ved Dommen sket, at tilstede ham at afgøre Sagen ved sin Ed, hvorimod dens Udfald i Overensstemmelse med Appellantindens subsidære Paa-stand vil være at gøre afhængigt af hendes Ed som nedenfor nærmere angivet. Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Saafermt Appellantinden, Elna Marie Christine Larsen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Gartner Christian Olaf Wagner, i Tiden fra den 7 December 1915 til den 13 Februar 1916, bør han til hende og det af hende den 8 Oktober 1916 fødte Barn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 nævnte Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør

han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Gulmann i Salarium for Landsover- samt Hof- og Stadsretten 40 Kroner, Sagførerne Kragh og Bergh i Salarium henholdsvis 10 og 15 Kroner og Højesteretssagfører Harboe i Salarium for Højesteret 100 Kroner og i Godtgørelse for hafte Udlæg 7 Kroner 25 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende Sag har Appellantinden, Elna Marie Christine Larsen af Korsør, i første Instans ved Korsør Købstads Politiret paastaet Appellindstævnte, Gartner Christian Olaf Wagner af Korsør, tilpligtet som Fader til det af hende uden for Ægteskab avlede, den 8 Oktober 1916 fødte Barn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag, derunder 5 Kr. til Hjælp til Barnets Daab og iøvrigt efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Appellindstævnte paastod sig frifundet. Ved Politiretens Dom af 18 December 1916 er Sagens Udfald gjort afhængigt af Appellindstævntes Ed, saaledes at han, saafremt han inden Retten med sin Ed benægter at have haft Samleje med Appellantinden i Tiden fra noget før Midten af December Maaned 1915 til noget før Midten af Februar Maaned 1916, er frifundet for hendes Tiltale, hvorimod han for det Tilfælde, at han ikke trøster sig til at aflægge Eden, er tilpligtet at svare Bidrag i Overensstemmelse med Appellantindens Paastand.

Her for Retten har Appellantinden ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Gulmann, principalt paastaet Appellindstævnte pure dømt efter hendes for Underretten nedlagte Paastand og subsidiært paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af hendes Ed. Appellindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan det paagældende Barn være avlet i Tiden fra noget før Midten af December 1915 til noget før Midten af Februar 1916.

Appellantindens Fremstilling gaar ud paa, at hun har haft Samleje med Appellindstævnte 2 Gange i sidste Halvdel af December Maaned 1915, og at hun ikke har haft Samleje med andre Mænd i det Tidsrum indenfor hvilket Barnet ifølge Retslægeraadets Erklæring kan være avlet. Appellindstævnte nægter at have haft Samleje med Appellantinden indenfor dette Tidsrum og vil overhovedet kun een Gang have haft Samleje med hende, hvilket efter hans første Forklaring vistnok fandt Sted i November 1915, muligvis dog allerede sidst i Oktober s. A.; senere har han ændret denne Forklaring derhen, at Samlejet fandt Sted i September 1915.

Det maa ved de efter Sagens Indbringelse her for Retten afgivne Vidneforklaringer anses godtgjort, at Appellantinden i Tiden fra 1 August 1915 til 1 December s. A. har haft Plads som Tyende i Nykøbing paa

Falster, og de fremkomne Oplysninger bestyrker Rigtigheden af hendes Anbringende om, at hun i dette Tidsrum kun har været paa eet Besøg i Korsør, nemlig i Tiden fra Lørdag Aften den 9 Oktober til Mandag Morgen den 11 s. M., samt at hun ikke under dette Besøg har haft Samleje med Appellindstævnte. Denne har derhos end ikke assereret, at han har besøgt Appellantinden i Nykøbing. Det maa endvidere ved Vidneforklaringerne anses godtgjort, at Appellantinden den 21 eller 22 December 1915 Kl. ca. 11 om Aftenen gik over til det i Nærheden af hendes Moders Bopæl liggende Hus paa Revvejen i Korsør, i hvilket Appellindstævnte boede.

Omeind det saaledes fremkomne i nogen Grad bestyrker Rigtigheden af Appellantindens Sagsfremstilling, findes det dog, skønt Appellindstævntes Forklaringer har været vaklende, ikke at give tilstrækkelig Føje til at betage ham den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Adgang til med Ed at væрге sig mod hendes Sigtelse, og det maa derfor billiges, at Sagens Udfald ved Underrettsdommen er gjort afhængigt af hans Ed.

Det Tidsrum, som Eden skal have Hensyn til, findes paa Grundlag af Retslægeraadets Erklæring at burde fastsættes til Tiden fra den 7 December 1915 til den 13 Februar 1916.

Sagens Omkostninger, som Appellantinden har paastaet paalagt Appellindstævnte, derunder de nedenfor nævnte Salærer, vil kunne ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellantinden beskikkede Sagfører for Overretten et Salær af 40 Kr. hos det Offentlige og Sagfører Kragh af Nykøbing paa Falster og Sagfører Bergh af Korsør, der har været beskikkede for Appellantinden under 2 af hende efter Sagens Indbringelse for Overretten optagne Tingsvidner et Salær af henholdsvis 10 Kr. og 15 Kroner ligeledes hos det Offentlige. Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Nr. 191.   Højesteretssagfører Asmussen
   m o d
Anders Valdemar Mikkelsen (Def. David),
 der tiltales for Drabsforsøg og Røveri.

Hellum-Hindsteds Herreders Ekstrarets Dom af 8 November 1917: Tiltalte, Anders Valdemar Mikkelsen, bør straffes med Tugthusarbejde i 7 Aar og betale de af denne Sag gaaende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Plesner Müller i Terndrup, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører, Justitsraad Joh. Andersen i Hobro, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Maj 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 11.

Mandag den 29 April.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1918: Arrestanten, Anders Valdemar Mikkelsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter en for Højesteret fremlagt, af Læge Kirk den 18 April d. A. udstedt Erklæring er der ved stethoskopisk Undersøgelse af Gaardejer Pedersen ikke fundet noget Tegn paa Tuberkulose; han befinder sig nu fuldstændig vel, og synes saaledes at være helt restitueret.

Da Arrestanten under de i den indankede Dom fremstillede Omstændigheder affyrede det Skud, som ramte Gaardejer Pedersen i Ryggen, maatte han i alt Fald være klar paa, at det var aldeles overvejende sandsynligt, at Pedersen, om han blev ramt, vilde blive dræbt. Herefter og da Arrestantens Tilegnelse af Pedersens Tegnebog med Indhold og af Cyklen — selvom hans Forklaring om de hermed forbundne Omstændigheder i det Hele lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse — maa tilregnes ham som fuldbyrdet Røveri, vil han være at anse efter Straffelovens § 186, jfr. § 46, og efter dens § 243. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Overrettsdommen kunne stadfæstes. Det maa derhos have sit Forblivende ved den i Dommen udtalte Misbilligelse.

Thi kendes for Ret:

Anders Valdemar Mikkelsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og David 80 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hllum-Hindsted Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Valdemar Mikkelsen for Drabsforsøg og Røveri.

Arrestanten er født den 17 Februar 1899 og har afset fra, at han for sit fyldte 18de Aar en Gang har været anset for Tyveri, dog at Domfældelsen var betinget i Medfør af Kap. III i midlertidig Lov 1 April 1911, ikke tidligere været tiltalt eller straffet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

Efter at Arrestanten den 23 August f. A. mod et Vederlag af 3 Kr. daglig foruden Kost og Logi var bleven antaget som Daglejer hos Gaardejer og Kreaturhandler Peder Pedersen af Glargaarde, forlod han den 3 September næstefter efter modtagen Afregning Pladsen. Samme Dags Eftermiddag tog han til Aalborg, hvor Arrestanten, der længe havde ønsket at komme i Besiddelse af en Revolver, uden dog dermed at forbinde noget bestemt Øjemed, og som ogsaa i Hadsund havde set paa en brugt, men ikke kunnet faa Patroner dertil, indkøbte nogle Revolverpatroner, dog kun 3 Stykker, da de var dyre, og han derhos ikke vidste, om de passede til den Revolver, som han havde set paa i Hadsund. Den næste Dag kom han tilbage til Hadsund, hvorpaa han den og de følgende to Dage drev omkring i denne By og Omegn, idet han tilbragte Nætterne i forskellige Ladebygninger. Den 4 September om Eftermiddagen var Arrestanten, der den foregaaende Dags Aften havde købt en Revolver, som han havde ladet med de af ham indkøbte 3 Patroner, ude i Thygeslunds Skov, hvor han for at prøve Revolveren afskød en af Patronerne. Arrestanten var bekendt med, at Gaardejer Peder Pedersen altid havde mange Penge hos sig og derhos plejede at tage til de om Tirsdagen i Aalborg afholdte Markeder, fra hvilke han vendte tilbage, idet han tog med Toget til Hadsund og derfra begav sig ad Landevejen til sit Hjem i Glargaarde. Under Opholdet i nævnte Skov kom nu den Tanke op i Arrestanten at øve et voldeligt Overfald paa Pedersen, naar han om Aftenen samme Dag, der var en Tirsdag, var paa Vejen hjem, og derved at anvende Revolveren til at uskadeliggøre ham med for derefter at berøve ham de Penge, han maatte have hos sig.

Om Aftenen paa den Tid, da Pedersen kunde forventes at ville passere Vejen fra Hadsund til Glargaarde, indfandt Arrestanten sig derfor sammesteds. Da Pedersen, som efter at være kommen til Hadsund nogle Minutter før Kl. halv ni og derpaa at være cyklet nordpaa ad nævnte Vej, var kommen til det Sted, hvor Vejen skæres af Visborgvejen, traf han Arrestanten, med hvem han kom i Snak, idet han paany tilbød ham Arbejde hos sig. Under denne Samtale kørte Pedersen ganske langsomt, idet Arrestanten fulgte med paa Vejens venstre Side. Pludselig affyrede Arrestanten, ved hvem Pedersen ikke havde iagttaget noget mistænkeligt, bagfra eller fra Siden i en Afstand af 4 à 5 Alen et Skud mod Pedersen med sin Revolver. Pedersen, som ikke i Øjeblikket mærkede, at han var ramt, vendte derpaa, foranlediget ved Knaldet, Cyklen og kørte ind paa Arrestanten, som med Revolveren rettet mod Cyklen og uden at sigte paa Pedersen affyrede den sidste Patron, idet Skud-

det, som han har sagt, gik af for ham, uden at han vidste af det. Da Pedersen, som først nu var bleven Revolveren var, var kommen lige ind paa Arrestanten, som havde trukket sig tilbage med Ansigtet vendt mod ham, og hvem han søgte at slaa med sin Stok, bremsede han saa stærkt, at han væltede Cyklen, og Arrestanten, som ikke vidste, om han havde ramt Pedersen, søgte da at undløbe i Retning af Hadsund. Pedersen satte sig imidlertid paany op paa Cyklen og indhentede Arrestanten, i hvem han efter at være sprunget af Cyklen greb fat. De kom nu i Brydekamp, under hvilken de tumlede ned i Vejgrøften. Efter at Arrestanten var kommen til at ligge ovenpaa Pedersen, spurgte han denne, om han var ramt, hvad Pedersen benægtede. Efter Arrestantens Udsagn — hvis Rigtighed Pedersen, der efter sin Forklaring først nu mærkede, at han var ramt, og som var ved at besvime, ikke har kunnet bestride — tilbød Pedersen ham derpaa af egen Drift 25 Kr., hvorpaa Arrestanten bad Pedersen om 10 Kr. Pedersen lovede Arrestanten dette Beløb, hvorpaa han fremtog sin Tegnebog, men Arrestanten snappede nu denne fra ham og kastede den hen i Græsset. Efter at Kampen havde varet endnu nogen Tid, lykkedes det Arrestanten at komme fri af Pedersen og rejse sig op, hvorpaa han efter at have taget Tegnebogen til sig tog Pedersens Cykle, som laa paa Vejen i kort Afstand fra dem, og bortfjernede sig paa den. Arrestanten begav sig derpaa til Mariager, hvor han lejede et Køretøj, som befordrede ham til Hobro, idet han lod Cyklen blive staaende paa Gaden i førstnævnte By. I Hobro indlogerede han sig i et Hotel, hvor han tidlig næste Morgen anholdtes. Pedersen har forklaret, at han, da Arrestanten efter Overfaldet var forsvunden, henlaa nogen Tid bevidstløs, men derefter atter kom til sig selv. Han kunde da med noget Besvær gaa hen til et nærliggende Hus, hvis Ejer derpaa kørte ham hjem.

Efter Sagens Indankning for Overretten er det bleven anmeldt til Politiet, at Gaardejer Jørgen Jensen af Iverslyst den 10 September f. A. i en Plantage, der ligger umiddelbart Vest for den Vej, paa hvilken Arrestanten udførte sit Overfald paa Pedersen, havde fundet et nylig gravet Hul af omtrent et Menneskes Længde, i hvilket der stod en Havegreb. Jensen havde i Begyndelsen ikke tænkt videre over Sagen, men da han omsider erfarede, at der først i den nævnte Maaned var stjaalet en Greb fra den tæt ved Plantagen boende Fiskehandler Anton Madsen, kom han i Tanke om, at Fundet mulig stod i Forbindelse med Arrestantens Forbrydelse og gjorde Anmeldelse.

Ved Politiets Foranstaltning er Hullet bleven opmaalt og har vist sig at maale ca. 68" i Længden, 12"—16" i Bredden og 6"—8" i Dybden. Paa et af Politibetjenten affattet Rids er Hullets Afstand fra det nærmeste Sted af Landevejen angivet til ca. 10 m og Afstanden fra dette Sted til det Sted, hvor Arrestanten affyrede et Skud mod Pedersen, til ca. 30 m.

Fiskehandler Madsens Hustru har ment i den i Hullet fundne Greb at genkende den dem frastjaalne. Hun har derhos forklaret, at hun havde savnet Greben flere Dage, før hun en Gang, vistnok den 6 eller 7 September, forhørte sig hos Pedersen angaaende hans Befindende.

Arrestanten har benægtet, at han i Dagene fra den 2—4 September f. A. har været i eller ved fornævnte Plantage, før umiddelbart forinden

han mødte Pedersen sammesteds. Vel har nu en Del i Sagen afhørte Vidner edeligt udtalt sig i Strid hermed, ligesom der ikke er fremkommen nogen Oplysning, som kunde tyde paa, at Hullet har en af Arrestanten uafhængig Oprindelse. Men der findes dog ikke herved mod hans vedholdende Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at det er ham, der har gravet Hullet.

Dagen efter Overfaldet fandt Pedersens Hustru et Revolverprojektil i den Seng, paa hvilken hun den foregaaende Aften havde lagt sin Mands Klæder, da de afførtes ham. Et i Politiretten stedfundet Eftersyn af Klæderne har udvist, at Projektillet er gaaet helt igennem dem.

Pedersen blev den 4 September f. A. om Aftenen tilset af praktiserende Læge Kirk i Hadsund, der i en under 12 Oktober s. A. afgiven Erklæring har udtalt, at der ved Undersøgelsen af Pedersen fandtes bagpaa til venstre for Rygraden i Skapulærlinien i 9de Interkostalrum et cirkelrundt Hul af ca. 1 cm.s Diameter med rød, noget ophovnet Rand, at dette tydeligt var Indgangsaaeningen for en Kugle, at der paa Forsiden af venstre 8de Interkostalrum i forreste Axellærlinie fandtes Udgangsaaeningen som et lidt mere uregelmæssigt rundagtigt ligeledes ca. 1 cm stort Saar, at der midt paa venstre Overarms mediale Flade fandtes en ca. 2 cm stor Kontusion af Huden uden Perforation men med Dekoloration i ca. 1 barnehaandstor Omkreds, at der ved stetoskopisk Undersøgelse af Brystet fandtes en stærk udtalt Dæmpning over hele venstre Brysthalsdel, hvilket maatte formodes at stamme fra en stor Blodudtrædning i venstre Pleurasæk, og at alle Tegn tydede paa, at en Kugle bagfra var gaaet ind igennem venstre Lunge uden at berøre Hjertet og derpaa var gaaet ud fortil og bleven standset af venstre Overarm. I Erklæringen udtaltes det dernæst, at Pedersen, efter at han havde været ret stærk febril i 3—4 Dage, begyndte at rette sig og stadig er bleven bedre, at han efter en Maanedes Sengeleje kom op, efter at Saarene var lægte, og det maatte antages, at Skudkanalen i Lungen var helet, at han nu færdes ude, at Arrene ved den samme Dag foretagne Undersøgelse fandtes godt lægte, hvorhos Dæmpningen var aftaget, saaledes at kun den nederste Halvdel af Lungen var dækket, og at der hørtes god, kraftig Respiration igennem, at Pedersens Befindende var ret godt, dog at han meget let blev kortaaudet, og at Resten af Blodansamlingen i Lungen antagelig vilde svinde i Løbet af nogle Maaneder. I en under 17 s. M. afgiven yderligere Erklæring har Lægen endvidere udtalt, at det, da der er arvelig Disposition, kan befrygtes, at der som Følge af Lungelæsionen og den deraf følgende Blodudtrædning i Lungesækken vil kunne udvikle sig en Lungetuberkulose, at der, hvis dette ikke sker, dog i ethvert Tilfælde vil gaa mindst $\frac{1}{2}$ Aar, inden alle Følgerne af Læsionen har fortaget sig, og at der formentlig altid vil blive en Tilbøjelighed til Kortaandedhed tilbage.

Kredslæge Hansen i Terndrup har efter at have gjort sig bekendt med Læge Kirks Erklæringer i en under 5 November f. A. afgiven Erklæring udtalt, at det efter Angivelsen i Erklæringen af 12 Oktober maa antages, at Projektillet, hvis Kaliber Kredslægen sætter til ca. 7 mm, har passeret Lungesækken og nederste venstre Lungelap og sandsynligvis har læderet et større Blodkar under sin Passage, at foruden den Mulig-

hed, der har været for Død ved Forblødning, kunde en tilstødende Forurening af Skudkanalen ved indført Smitstof have medført en Betændelse i selve Lungen eller i den store Blodansamling i Lungesækken, og at Læsionen, selv om den ikke i det foreliggende Tilfælde har medført Døden, dog efter det anførte maa betragtes som livsfarlig.

I et den 18 Oktober f. A. afholdt Forhør har Petersen forklaret, at han paa det Tidspunkt befandt sig forholdsvis vel, men at han dog var meget kortaandet, intet kunde løfte og ikke kunde taale stærk Bevægelse og saaledes var aldeles uarbejdsdygtig, men dog i Stand til at gaa oppe. Han udsagde endvidere, at det Projektil, af hvilket han var blevet ramt, efter at være gaaet igennem ham maatte være prelet af mod Indersiden af hans venstre Overarm, og at der ved dennes Berøring antagelig var blevet udøvet et Tryk mod en Nerve, idet Trykket havde medført Følelsesløshed i de 3 Mellemfingre, hvilken dog havde fortaget sig noget.

Arrestanten har erklæret, at han ikke betvivler, at de i Læge Kirks Erklæringer ommeldte Læsioner er tilføjet Pedersen ved det af Arrestanten først afgivne Skud. Han har iøvrigt udtalt, at han ikke har tilsigtet videre ved Skuddet end at bringe Pedersen i en saadan Tilstand, at han ikke var i Stand til at forhindre Arrestanten fra at bemægtige sig hans Penge, men at han ikke tænkte paa, om Pedersen kunde miste Livet ved Skuddet. Arrestanten har derhos erklæret, at han afset fra, at han havde tænkt at anskaffe sig noget nyt Tøj, ikke havde overvejet, hvortil han vilde bruge de Penge, han maatte finde Pedersen i Besiddelse af.

Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten i Besiddelse af Pedersens Tegnebog med et Indhold af 6540 Kr., hvorhos Arrestanten, der ikke vil have eftertalt Beløbet før sin Anholdelse, har forklaret, at 20 Kr. af et i hans Pengepung værende Beløb var udtaget af Tegnebogen, samt at han yderligere havde udtaget 20 Kr., som han for Størstedelen havde udgivet dels for at blive befordret fra Mariager til Hobro, dels til Fortæring.

Saa vel de i Behold værende 6560 Kr., som ovennævnte Cykle, der er vurderet til 75 Kr., er tilbageleverede Pedersen, der har erklæret det meget rimeligt, at hans medførte Pengebeholdning ikke har været større end det af Arrestanten opgivne Beløb. Han har derhos frafaldet ethvert Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Medens Arrestanten, hvis Forklaring i det hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikke kan antages, da han affyrede sin Revolver mod Pedersen, at have haft et saadant bestemt Forsæt til at dræbe denne, som maatte fordres for at anse ham skyldig i Forsøg paa Manddrab, vil han iøvrigt, hvad Aktionsordren ikke findes til Hinder for, være at anse dels efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, dels efter dens § 237, jfr. § 228, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Det kan ikke billiges, at der den 5 December f. A. i Hellum-Hindsted

Herreders Politiret og den 7 s. M. i Viborg Købstads Politiret har fundet Edsfæstelse af Vidner Sted, uden at Arrestanten eller en for ham beskikket Defensor har været nærværende.

Tirsdag den 30 April.

Nr. 188. Højesteretssagfører Henriques
 mod
 Niels Pedersen (Def. Trolle),
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Februar 1918: Arrestanterne Niels Pedersen .... bør straffes. Arrestanten Pedersen med Tugthusarbejde i 3 Aar .... og en for begge og begge for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schrøder og Siesby, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Pedersen ikke udreder udover ^{11/12} . . . af Omkostningernes samlede Beløb. Saa udreder Arrestanten Pedersen og i Erstatning til Uldspinder Niels Peter Hansen, Horsens, 35 Kr. og til pensioneret Sergent Christen Christensen, Vejle, 50 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Pedersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Højesteretssagførerne Henriques og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Pedersen og Theodor Marinus Christian Carlsen tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Falsk.

Arrestanten Pedersen er født den 7 November 1887 og tidligere anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 10 November 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Bjerge-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 10 December 1912 efter Straffelovens § 230 I og efter Lov af 8 Juni 1912 §§ 41 og 28, jfr. Lov af 7 Maj 1881 § 98, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 13 Oktober

1913 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1914 efter Straffelovens § 232 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest v e d Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 22 Marts 1916 efter Straffelovens § 232 I for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Tiden fra den 11 til den 14 Juli 1917 stjal Arrestanten Pedersen i 5 Gange, en Gang om Dagen, de øvrige Gange om Aftenen, 5 Cykler til Værdi ialt 195 Kr., der stod uaflaasede frit fremme, en paa Frederiksgade i Aarhus, to henholdsvis i en Port i Rædersgade og i en Gaard i Vestergade i Horsens, til hvilke Lokalteter Adgangen var uhindret, en paa Gaden i Vejle og en i en Trappegang i en Ejendom i Middelfart, hvortil Adgangen var uhindret. Det er ikke lykkedes at udfinde Ejeren af den i Aarhus stjaalne Cykle; de øvrige Cykler tilhørte henholdsvis Maskinmester Søren Sørensen Røjgaard, Horsens, Uldspinder Niels Peter Hansen, sammesteds, pensioneret Sergent Christen Christensen, Vejle, og Arbejdsmand Hans Ivar Jensen, Middelfart.

Den 15 s. M. om Aftenen ved 10-Tiden stjal Arrestanterne, i Henhold til forudgaaet Aftale om at stjæle Cykler, hver en Cykle, der begge stod uaflaasede frit fremme udenfor Statsbanegaarden i Odense. Den af Arrestanten Pedersen stjaalne Cykle, der tilhørte Vikler Antonius Larsen, Odense, havde med det nedenaførte Tilbehør en Værdi af 70 Kr. . . . Arrestanterne var sammen, da de begik Tyverierne.

Den 17 s. M. om Aftenen stjal Arrestanterne, efter at de, medens de stod paa Torvet i Svendborg, havde truffet Aftale om at stjæle Cykler, hver en Cykle, idet Arrestanten Carlsen gik ind paa en uaflaaset Trappegang i Nærheden, hvor han stjal en Blikkenslager H. J. Rasmussen tilhørende til 40 Kr. vurderet Cykle, der stod uaflaaset frit fremme, med hvilken han vendte tilbage til Arrestanten Pedersen, der opholdt sig i Nærheden, hvorefter Arrestanten Pedersen i Medarrestantens Paasyn stjal en til 30 Kr. vurderet Cykle, der stod uaflaaset frit fremme udenfor en Barberforretning. Det er ikke lykkedes at udfinde, hvem den sidstommeldte Cykle tilhørte.

Den 19 og 20 s. M. stjal Arrestanten Pedersen i tre Gange, en Gang om Dagen, de øvrige Gange om Aftenen, 3 Cykler, der stod uaflaasede frit fremme, en i en Gennemgang i Slagelse, en i en Port i Ringsted, til hvilke Lokalteter Adgangen var uhindret, og en paa Gaden i Roskilde. De stjaalne Cykler, der tilhørte henholdsvis Boghandlermedhjælper Gert Anton Vilhelm Jensen, Slagelse, Konstabel Nr. 566/16 af 4de Artilleri-Afdelings 3die Bataillon, Jensen, og Arbejdssoldat Nr. 409/17, Holger Larsen, havde en Værdi af ialt 100 Kr. Til Brug som Legitimation ved Afhændelsen af den i Roskilde stjaalne Cykle udfærdigede Arrestanten Pedersen den 21 s. M. paa et Postkontor i København paa en trykt Blanket til Købekontrakt, som han havde købt, et Dokument, hvorefter Cyklehandler M. Jensen, boende Bredegade Nr. 8, Aalborg, tilstod at have modtaget til Købs fra Chr. Jensen en Cykle til Værdi 85 Kr., hvorfor var

erlagt ved Kontraktens Underskrift 85 Kr. Under det paa Blanketten, som Arrestanten daterede den 23 April 1917, trykte »Som Sælger« skrev Arrestanten derefter falskelig Navnet »M. Jensen«, hvorved han ikke sigtede til nogen bestemt Person. Arrestanten har forklaret, at han skrev Købekontrakten efter Diktat af en ham ubekendt Mandsperson — hvis Navn Arrestanten vil have glemt — som han havde truffet paa en Beværtning, og som var med paa Postkontoret. Arrestanten spurgte: »Hvad skal jeg skrive«, hvortil Personen svarede: »Du kan jo skrive M. Jensen, Cyklehandler, Brødegade 8, Aalborg«. Arrestanten troede, at det var et Navn og en Adresse, som den anden greb ud af Luften, men efter at det under Sagen er blevet oplyst, at der eksisterer en Cyklehandler af dette Navn, har Arrestanten erklæret, at saa maa den anden Person vel have kendt denne Cyklehandler. Arrestanten lod dernæst Personen under det paa Blanketten trykte »Som Køber« skrive Navnet »Chr. Jensen«, med hvilket Navn — der, efter hvad Arrestanten har erklæret, ikke var den paagældende Persons eget Navn — Arrestanten ej heller sigtede til nogen bestemt Person. Arrestanten gjorde dog ikke Brug af Dokumentet ved den af ham foretagne Afhændelse af den ommeldte Cykle.

Den 22 s. M. om Eftermiddagen ved 2—3 Tiden stjal Arrestanten Pedersen en Trænsoldat Nr. 538/17, Niels German Christensen, tilhørende, til 40 Kr. vurderet Cykle, der stod uafaaaset frit fremme i en Port i Ejendommen Torvegade Nr. 19, hvortil Adgangen var uhindret. Da Arrestanten samme Dag forsøgte at afhænde Cyklen til Fyrbøder Laurits Nielsen, hvem han som Legitimation foreviste det nysommeldte falske Dokument, blev han anholdt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Pedersen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 270, jfr. § 275 . . .

efter Omstændighederne Arrestanten Pedersen med Tugthusarbejde i 3 Aar . . . og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Pedersen ikke udreder udover ¹¹/₁₂ . . . af Omkostningernes samlede Beløb.

Arrestanten Pedersen vil derhos i Henhold til derom nedlagt Paa-stand have at udrede i Erstatning til Uldspinder Niels Peter Hansen, Horsens, 35 Kr. og til pensioneret Sergent Christen Christensen, Vejle, 50 Kr.

Nr. 208.

Højesteretssagfører Graae

m o d

Jens Kristian Andersen (Def. Aagesen),

der tiltales for Tyveri eller Meddelagtighed heri.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 2 Januar 1918:
Arrestanten Jens Kristian Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvan-

lig Fangekost i 100 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører R. Jacobsen, 35 Kr., og til Defensor, Sagfører Johansen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1918: Arrestanten Jens Kristian Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 25 Kr. til den første og 20 Kr. til den sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kristian Andersen til Højesterets-sagførerne Graae og Aagesen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Elbo m. fl. Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jens Kristian Andersen, der er født den 26 April 1894, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri eller Meddelagtighed heri.

Den 14 September 1917 blev det til Politiet anmeldt, at der den foregaaende Nat var blevet frastjaalet Proprietær Elmquist af Hvilbjerggaard en brun Hoppe, som gik sammen med fire andre Heste i en til Gaarden hørende, udenfor samme beliggende »Løsgang«, men som savnedes, da Ejendommens Forvalter bemeldte Nat ved Totiden tilsaa Dyrene.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, bestaar bemeldte »Løsgang« af et 5 Tdr. Land stort, med Græs udlagt Areal, som paa de tre Sider er omgivet af offentlig Vej og paa den fjerde Side af en Markvej, hvorhos Arealet i hele sin Udstrækning er omgærdet af et Pælehegn, i hvilket der findes et Led. Fra det Punkt af Indhegningen, der ligger nærmest en til »Hvilbjerggaard« hørende Bygning, er Afstanden til Muren af bemeldte Bygning 32 m, uden at der er direkte Forbindelse mellem Arealet og nogen af Ejendommens Bygninger. Indenfor Indhegningen findes et mindre Hus, som tjener til Bolig for en Fodermester.

Samme Dag blev det ligeledes anmeldt, at der Natten forud var frastjaalet Statshusmand Niels Brøgger af Toftum dels en Enspændersele og et Læderhovedtøj, hvilke Sager var ham tilhørende og beroede i en uafaaaset Ladeport, dels en Gaardejer Niels Jensen af Linnet tilhørende Arbejdsfjedervogn, som Brøgger havde laant af Ejeren, og som henstod frit fremme udenfor Brøggers Ladeport. Den 19 s. M. søgte Arrestanten

i Forening med en anden Person under falsk Navn at afhænde en brun Hoppe i Horsens, og efter at der i den Anledning var indledet Undersøgelse mod ham, har Arrestanten vedgaaet, at han den 14 September 1917 om Morgenen ved Femtiden kom kørende til en Ejendom paa Ørum Mark, hvor en Broder af ham har Bolig, med en Arbejdsfjedervogn, for hvilken bemeldte Hoppe var spændt i en Sele. Vognen og Selen, der endnu beroede hos Arrestantens Broder, blev derpaa skaffet tilveje og fremstillet for Retten tillige med Hoppen, hvorefter Proprietær Elmquist og Forvalter af Hvilbjerggaard Niels Johan Sørensen samt Staldkarl sammesteds, Lars Peter Deventier, edelig har forklaret, at de alle genkendte Hoppen, der er født paa Gaarden og siden Fødslen har været der, som den Elmquist ovennævnte Nat frakomne. Elmquist har derhos — ligeledes edelig — udsagt, at Hoppen er bortfjærnet fra Ejendommen uden hans Vidende og Vilje. Fremdeles har førnævnte Brøgger og Jensen edelig forklaret, at Seletøjet og Vognen, hvilke Genstande de begge genkender, tilhører henholdsvis den ene og den anden af dem og er dem frakommet uden deres Vidende og Vilje.

Arrestanten, der ikke har bestridt, at den Hoppe, Vogn og Sele, som har været i hans Besiddelse, tilhører henholdsvis Elmquist, Jensen og Brøgger, har benægtet at have tilegnet sig disse Genstande. Derimod har han, der til sin ovennævnte Broder meddelte, at han havde købt Hest og Køretøj paa Bække Marked, for Retten først forklaret, at han har købt det alt i Egtved Kro, ligesom han ved forskellige Foregiver har søgt at paavise, at han har haft Penge til Indkøbet. Senere har Arrestanten imidlertid vedgaaet, at det af ham saaledes Anførte er Usandhed, og han har derpaa forklaret, at han Natten mellem den 13 og 14 September ved Ettiden købte Hesten og Køretøjet paa Vinding Bakke udenfor Vejle, hvorhos han med Hensyn til sin Erhvervelse af Kosterne har givet en Fremstilling, der gaar ud paa Følgende. Den 12 September var han til Marked i Vejle og havde ca. 140 Kr. med, som han vilde bruge ved Handel; af disse Penge forbrugte han paa Beværtninger ca. 50 Kr. tildels i Selskab med to Mandspersoner, hvem han fortalte sit Navn, uden at han fik deres Navn eller Bopæl at vide. De kom ogsaa til at tale om en Hest, som den ene af Mændene vilde sælge, uden at dog nogen Pris blev fastsat. Derimod aftalte de at mødes i en Beværtning næste Morgen, hvor Arrestanten imidlertid først traf Mændene henimod Middag; de enedes da om at mødes igen samme Aften noget efter Kl. 12 paa Vinding Bakke, og Arrestanten, som tilbragte Dagen i Vejle, begav sig ved den aftalte Tid ud til Bakken, hvortil den ene af Mændene kom kørende en Times Tid senere. Arrestanten afsluttede da Handel med ham, saaledes at han for Køretøjet og Hesten skulde give 600 Kr., hvoraf han, der ikke havde flere Penge, straks betalte 75 Kr., medens Resten skulde betales næste Dag. Arrestanten kørte derefter til Ørum, hvor han — som meldt — ankom Kl. 5 Morgen. Arrestanten har derhos anført, at han, som meldt, fortalte sin Broder, at han havde købt Køretøjet paa Bække Marked, fordi Sælgeren havde tilraadet ham at sige saaledes, og at Grunden til, at han i Retten forklarede, at Købet var sket i Egtved Kro, var den, at han ikke turde sige, at han havde været paa Bække Marked, naar han ikke havde været der.

Idet Arrestantens foranførte Forklaring — der er ganske ubestyrket ved det iøvrigt Oplyste — ligesom hans øvrige Udsagn i høj Grad bærer Præg af Usandsynlighed, findes det uden Betænkelighed at statuere, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af saavel Hoppen som Selen og Vognen, hvilke Genstandes samlede Værdi Arrestanten har anslaaet til 1700 Kr.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 229 Nr. 1 og 228 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 25 Kr. til den første og 20 Kr. til den sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

O n s d a g d e n 1 M a j 1 9 1 8 .

Nr. 190. Thøger Ingvard Marius Thøgersen (Bülow efter Ordre)
m o d

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(David efter Ordre),

betræffende Underkendelse af en Fængslingskendelse og Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Kriminal- og Politirettens Kendelse af 12 Febr. 1918: Da Anholdte er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens §§ 85 og 86, og det fandtes nødvendigt at sikre hans Tilstedeblivelse og afskære ham fra Samkvem med andre, dekretedes Arrest paa hans Person.

Højesterets Dom.

Paa et af »Foreningen af konsekvente Antimilitarister« til den 17 Januar d. A. indvarslet, af 5—600 Mennesker besøgt offentligt Møde her i Byen optraadte Appellanten, der er Medlem af nævnte Forening, som Taler. Ifølge en af Overbetjent Balle, som overværede Mødet, aflagt Rapport gav Appellanten først en overdreven Skildring af Straffe og Ulykker, som var overgaaet og kunde ventes at ville overgaa Personer, der nægtede at opfylde deres Værnepligt, og udtalte derefter bl. a., at Militærnægterne ikke var bange for at slaa ihjel, men blot ikke vilde myrde Klassefæller, og at der gennem Parlamentarisme intet var at opnaa, men at det gjaldt Handling, som de russiske Arbejdere havde vist, og at Revolutionen ogsaa her i Landet var nær.

I Anledning af denne Tale blev der ikke straks foretaget noget mod Appellanten. Den 11 Februar d. A. fandt der imidlertid her i Byen alvorlige Optøjer Sted, under hvilke Folkeskarer øvede Vold og Hærværk. Appellanten, som mistænktes for at have deltaget i Organisationen af Optøjerne, blev den følgende Dag an-

holdt, og efter at han havde erkendt paa det fornævnte Møde at have udtalt sig i det væsenligste som ovenfor anført, blev der samme Dag ved Kriminal- og Politiretten afsagt Fængslingskendelse over ham som sigtet for Overtrædelse af Straffelovens §§ 85 og 86. Mistanken om Appellantens Andel i Optøjerne den 11 Februar d. A. blev imidlertid ikke bestyrket under den mod ham rettede Undersøgelse. Den 9 Marts d. A. blev han løsladt, og den 3 April d. A. blev Sagen for hans Vedkommende sluttet uden Tiltale.

Appellanten har indanket den ovennævnte Fængslingskendelse for Højesteret, hvor han har paastaaet den underkendt som ubegrundet og sig tilkendt Erstatning hos det Offentlige i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel. Da det imidlertid efter Appellantens Udtalelser paa Mødet den 17 Januar d. A. har været beføjet at indlede Undersøgelse mod ham og under denne at holde ham fængslet, saaledes som sket, vil Appellantens Paastande ikke kunne tages til Følge.

Det de befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Thøger Ingvar Marius Thøgersens, Paastande om Underkendelse af den paaankede Fængslingskendelse og om Tilkendelse af Erstatning hos det Offentlige for uforskyldt Varetægtsfængsel kan ikke tages til Følge. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bülow 60 Kr., der udredes af det Offentlige, og Højesteretssagfører David 60 Kr., der udredes af Appellanten.

Nr. 14. Fhv. Faktor Knud Eichert (Henriques efter Ordre) mod A/S J. Cohens Bogtrykkerier (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at afskedige Appellanten med mindre end 3 Maaneders Varsel.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1917: De Indklagede, Aktieselskabet J. Cohens Bogtrykkerier bør til Klageren Faktor Knud Eichert inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale 50 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 September 1916 til Betaling sker, men bør iøvrigt for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det indstævnte Selskabs i den indankede Dom gengivne Skrivelse af 31 Juli 1916 maa forstaaes som indeholdende et bindende Tilsagn til Appellanten om, at han kunde beholde sin Stilling hos Selskabet indtil den 1 November 1916, saafremt han overholdt den i Skrivelsen stillede Betingelse. Da Appellanten nu ikke ses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der — i Henhold til det nævnte i Skrivelsen tagne Forbehold — kunde berettigge Selskabet til at bortvise ham eller til at opsiges ham til Fratræden til et tidligere Tidspunkt end den 1ste November 1916, maa det heraf blive Følgen, at Appellanten, som af ham hævdet, har Krav paa Løn for Tiden indtil nævnte Dag, og Selskabet vil herefter, overensstemmende med hans Paastand, være at dømme til at betale ham det paaklagede Beløb med Renter. Selskabet vil derhos have at betale ham Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten med 10 Kr. samt have at udrede Sagens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, A/S I. Cohens Bogtrykkerier, bør til Appellanten, fhv. Faktor Knud Eichert, betale 425 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 September 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten betaler Indstævntet til Appellanten med 10 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Henriques i Salarium for Højesteret 80 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under nærværende for begge Parters Vedkommende ved Sagfører procederede Sag er det uomtvistet, at Klageren Knud Eichert, d. 9 September 1915 tiltraadte en Stilling som Faktor hos de Indklagede A/S I. Cohens Bogtrykkerier, at Klagerens Løn, der udbetaltes ugevis, efter Forhandlinger, der fandt Sted i Slutningen af Februar 1916, forhøjedes til 50 Kr. ugentlig, at Klageren i Slutningen af Juli s. A. opsagde sin Stilling til Fratrædelse den 1 November s. A., at de Indklagede ved Skrivelse af 31 Juli s. A., hvorved de bekræftede Modtagelsen af Klagerens foranmeldte Opsigelse, erklærede, at de intet havde at indvende mod denne, men at de forudsatte og betingede, at Klageren i Tidsrummet, til Fratrædelsen fandt Sted, paa alle Punkter fyldestgørende varetog de ham paahvilende Forretninger, idet Fratrædelsen i modsat Fald ikke kunde lade vente paa

sig, a t Klageren den 30 August s. A. var sygemeldt og den følgende Dag i Henhold til meddelt Tilladelse forlod Sætteriet ved 1 Tiden, efter sit Anbringende, fordi han ikke følte sig rask nok til at overkomme sit Arbejde, a t Klageren den 1 September næstefter, som var Lønningsdag, efter som sædvanlig til de Indklagedes Kassererske at have afleveret en af ham forfattet Lønningsliste, hvorpaa bl. a. fandtes opført det Beløb, der efter Klagerens Opgørelse tilkom ham for den forløbne Uge, af Kasserersken mod Kvittering fik udleveret en Kasse, indeholdende nogle Poser med Lønning til samtlige Faktorer og Arbejdere paa Sætteriet, derunder det Klageren efter hans Opgørelse tilkommende Beløb, a t de Indklagedes nu afdøde Direktør Bach kort efter, at Klageren havde faaet Lønningsposerne udleveret, lod Klageren affordre samtlige Poser under Henvisning til, at Klageren havde faaet for meget udbetalt i Løn til sig selv, a t Klageren, der imidlertid havde udbetalt Folkene i Maskinsætteriet deres Lønning, derefter til Kasserersken afleverede Lønningsposerne med tilbageværende Indhold undtagen det ham efter hans Opgørelse tilkommende Beløb, som han beholdt, a t Klageren senere paa Dagen blev kaldet til Direktør Bach, der med Bemærkning, at der skulde ske Fradrag i Klagerens Løn for de to foregaaende Dage, opfordrede Klageren til at tilbagelevere det paagældende Beløb, a t Klageren nægtede at gøre dette, idet han hævdede, at de Indklagede var uberettigede til at foretage nogen Afkortning i Beløbet, a t Direktør Bach derefter paalagde Klageren at gaa med det samme efter at have afgivet sine Funktioner til en Tredjemand, a t Klageren hertil svarede, at han gerne skulde gaa med det samme, naar han maatte faa udbetalt 2 Maaneders Gage, og a t Klageren, efter at Direktør Bach havde nægtet at udbetale Klageren noget Beløb, fratraadte sin Stilling samme Dag.

Under Anbringende af, at det ved de Forhandlinger, der gik forud for Engagementets Indgaaelse, blev aftalt mellem Parterne, at der skulde være en gensidig Opsigelsesfrist af 3 Maaneder, har Klageren, der gør gældende, at der ogsaa efter Beskaffenheden af hans Stilling hos de Indklagede kutymemæssig tilkom ham et saadant Opsigelsesvarsel, samt at de Indklagedes ovennævnte Skrivelse af 31 Juli indeholder en Erkendelse af, at Klageren havde Krav paa dette Opsigelsesvarsel, i Henhold til Klage af 22 September 1916 paastaaet de Indklagede tilpligtede at betale ham Løn for Tiden fra 2 September 1916 til 1 November s. A. eller $8\frac{1}{2}$ Uge med 50 Kr. pr. Uge eller 425 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato til Betaling sker samt Sagens Omkostninger.

De Indklagede har principalt paastaaet sig frifundne, idet de, der har erkendt, at Klageren har haft Føje til at betragte sig som bortvist den 1 September f. A., gør gældende, at Klageren, der efter deres Fremstilling hverken ifølge Aftale eller ifølge sin Stilling har haft Krav paa et længere Opsigelsesvarsel end 8 Dage, ved sin efter deres Formening uberettigede Vægtring ved at tilbagelevere det oftommeldte Beløb, har udvist en saadan Pligtforsømmelse, at de Indklagede har været berettigede til at afskedige ham uden Varsel. De Indklagede har i saa Henseende anført, at Direktør Bach var berettiget til i Klagerens Lønning at kræve afkortet et Beløb for den 30 og 31 August, paa hvilke Dage Klageren, der efter deres Anbringende tidligere jævnlig var udeblevet

fra Arbejdet, idet han som Grund til sin Udeblivelse havde angivet, at han var syg, havde forsømt Arbejdet. Subsidiært har de Indklagede paastaet sig frifundne mod at udrede Løn for en Uge eller 50 Kr. De har derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Klageren.

Ligesom Klageren ikke mod de Indklagedes Benægtelse har godtgjort, at der kontraktmæssig tilkom ham et Opsigelsesvarsel af 3 Maa-neder, saaledes findes det ej heller, at der i de Indklagedes Skrivelse af 31 Juli indeholdes nogen Erkendelse af, at det nævnte Opsigelsesvarsel tilkom Klageren. Da Klageren, der ikke har bestridt Rigtigheden af en af de Indklagede under Sagen tilvejebragt Erklæring fra Københavns Bogtrykkerforening, hvorefter en Faktor i et Bogtrykkeri, forsaavidt andet ikke maatte være aftalt, kun har Krav paa 8 Dages Opsigelsesvarsel, og hvem Bevisbyrden for, at der i alt Fald efter hans Stilling hos de Indklagede maatte tilkomme ham det anførte længere Varsel, som Følge heraf maa paahvile, dernæst ikke mod de Indklagedes Benægtelse af, at Klageren hos dem indtog en mere overordnet Stilling, der kunde berettigede ham til en længere Opsigelsesfrist, har ført noget Bevis for Rigtigheden af sit modsatte Anbringende, — idet en af Klageren fremlagt, af en ustævnet Trediemand udstedt Erklæring, hvis Rigtighed de Indklagede har bestridt, ikke kan blive af Betydning i anførte Henseende, — maa det antages, at Klageren kun har haft Krav paa det ovenom-meldte kortere Opsigelsesvarsel.

Med Hensyn til det den 1 September Passerede har Klageren gjort gældende, at han var berettiget til at nægte at tilbagelevere det paagæl-dende Beløb, da Direktør Bach var ubeføjet til paa Grund af Klagerens Forsømmelse at foretage nogen Afkortning i Klagerens Løn for den for-løbne Uge, idet det ved de før Antagelsen stedfundne Forhandlinger mel-lem Parterne var bleven aftalt, at der ikke skulde ske Fradrag i Klagerens Løn, saafremt han paa Grund af Sygdom maatte forsømme en Tid, naar det ikke blev nødvendigt at konstituere en anden i hans Sted, hvad der maa antages ikke at være sket ved Klagerens Forsømmelse den 30 August og en Del af den 31 s. M. Mod de Indklagedes Benæg-telse af, at en saadan Aftale er blevet truffet, har Klageren nu ikke bevist Rigtigheden af sit Anbringende, men selv om det maatte antages, at de Indklagede paa Grund af Klagerens ofte ommeldte Forsømmelse havde været berettiget til at foretage en Afkortning i det Klageren udbetalte Beløb, findes Klageren ikke ved sin Vægtring ved at tilbagelevere Beløbet at have udvist et Forhold, der kunde give de Indklagede tilstrækkelig Grund til at afskedige ham uden Varsel.

Som Følge af det anførte vil de Indklagede være at tilpligte at be-tale Klageren Løn for en Uge med 50 Kr. og Renter heraf som paastaet, men vil iøvrigt være at frifinde for Klagerens Tiltaale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-hæves.

Nr. 94. Handlende H. G. Moth-Børglum (Ulf Hansen)

m o d

Aktieselskabet Nordisk Kommissionskompagni (Asmussen)

betræffende Forstaaelsen af en mellem Parterne afsluttet Overenskomst angaaende Køb af et Parti Aktier.

Sø- og Handelsrettens Dom af 26 Marts 1917: Indstævnte, Handlende H. G. Moth-Børglum, bør til Citanterne, A/S Nordisk Kommissionskompagni, betale 7260 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 10 Januar 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kr. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrker Dommens Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes at Appellantens Forpligtelse til at betale de 7260 Kr. med Renter i Overensstemmelse med Parternes Procedure gøres afhængig af, at den i Dommen nævnte, af Appellanten udstedte Veksel tilbageleveres ham i kvitteret Stand.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kr.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Appellanten, Handlende H. G. Moth-Børglums, Forpligtelse til at betale de 7260 Kroner med Renter gøres afhængig af, at den ovennævnte Veksel tilbageleveres ham i kvitteret Stand.

Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte, A/S Nordisk Kommissionskompagni, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Maj 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 12—18.

Onsdag den 1 Maj.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter en mundtlig Forhandling den 6 December 1916 om Spekulation i Aktier blev der af A/S Nordisk Kommissionskompagni affattet en Slutseddel med Handlende H. G. Moth-Børglum, hvilken Slutseddel efter nogle Tilføjelser af Moth-Børglum fik følgende Indhold:

»I Henhold til behagelig Samtale med Dem i Dag bekræfter vi herved at have solgt Dem:

Kr. 12,000 Aktier i D. F. D. S. »med Kupon og enhver Fordel og Pligt fra Dato« til en Kurs af 437; Levering den 30 December 1916 mod Indbetaling af det hele omtalte Beløb. De har dog Ret til Prolongation i tre Maaneder fra 30 December d. A. mod at betale tre Points mere hver halve Maaned og under Betingelse af, at De som a conto Betaling leverer os den 30 December i Aar Deres 3 Maaneders Akcept de Kr. 26,000, uden at dog Aktierne derfor udleveres Dem, »førend Restbeløbet er betalt«.

Den Dem i Dag leverede Blyantsunderskrift er herved annulleret.

Idet vi beder Dem omgaaende tilstille os ligelydende Bekræftelse tegner vi.«

De i Anførselstegn anførte 2 Bemærkninger var tilføjlet af Moth-Børglum inden Underskriften med Selskabets Samtykke.

I Slutningen af December anmodede Moth-Børglum om Prolongation i 3 Maaneder og tilstillede Aktieselskabet den derfor betingede 3 Maaneders Akcept paa 26,000 Kr. Den 3 Januar 1917 anmodede Moth-Børglum om at faa Aktierne udleveret den 8 Januar til Kurs 440. Herpaa svarede Aktieselskabet den 4 Januar, at Aktierne stod til hans Disposition den 30 Marts, men tidligere kun mod fuld kontraktmæssig Betaling og mod at han tog sin Veksel tilbage. Moth-Børglum henholdt sig imidlertid til Begæring om Aktiernes Levering den 8 Januar, idet han erklærede, at han ikke kunde forandre Kontrakten og tage det i Vexlen erlagte Beløb tilbage. Da Aktierne ikke blev ham udleveret den 8 Januar, hævede Moth-Børglum Købet, og Aktieselskabet solgte derefter Aktierne til en Kurs af 379½.

A/S Nordisk Kommissionskompagni søger nu H. G. Moth-Børglum til Betaling af det dem dermed paaførte Kurstab 7260 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 10 Januar 1917 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkost-

ninger, idet han gør gældende, at han ifølge Slutsedlen havde Ret til at forlange Aktierne udleveret mod Betaling af Forskellen mellem den efter Kontrakten gældende Kurs og Vexlens Beløb, samt at Citanterne for Aktiernes Udlevering har krævet en Kurs af 455, hvilken Kurs han efter Kontrakten kun var pligtig at betale, hvis Indfrielsen ventede til den 30 Marts.

Der er Enighed mellem Parterne om, at den mundtlige Aftale kun drejede sig om en Spekulation i Aktier, og at der hverken da eller ved Slutsedlens Oprettelse var Tale om Aktiernes Udlevering, forinden Vexlen var indfriet. Saaledes som Slutsedlen var affattet af Citanterne, findes den ej heller at have hjemlet Indstævnte Ret til at kræve Aktierne udleveret alene mod kontant Betaling af Forskellen mellem den aftalte Kurs og Vexlens Beløb, og den af Indstævnte gjorde Tilføjelse til Slutsedlen kan ej heller antages at have gjort det tydeligt for Citanterne, at der herved tilsigtedes at optage et saadant usædvanligt Vilkaar i Handlen, saa at Indstævnte fra det Tidspunkt, Vexlen var udstedt, skulde kunne fordre Aktierne udleveret alene mod kontant Betaling af det overskydende Beløb. Indstævntes Forlangende om Aktiernes Udlevering mod saadan Betaling har derfor været uberettiget, og hans Henviisning til, at Citanterne skulde have forlangt højere Betaling, end der da tilkom dem, hvilket imod Citanternes Benægtelse ikke er bevist, bliver efter Indstævntes egen Vægring ved da at betale Vexlens Beløb uden Betydning.

Citanternes Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 300 Kr.

Stempelovertrædelse med Hensyn til de fremlagte Dokumenter ses ikke at foreligge.

Fredag den 3 Maj.

Nr. 22. Købmand **Hans Kroll** af Elbing (I. Kondrup).

mod

Aktieselskabet B. Barfod & Co.s Konkursbo (David),

betræffende Spørgsmaalet om Misligholdelse af en Kontrakt om Levering af et Parti Leverpostej.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 August 1916: De Indstævnte, A/S B. Barfod & Co., bør for Tiltale af Citannten, Hans Kroll, Elbing, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Juni 1916 gik Aktieselskabet B. Barfod & Co. fallit, og den foreliggende Appel er derfor rettet mod Selskabets Konkursbo. Den af Appellanten for Højesteret nedlagte Paastand gaar ud paa, at der hos Boet tilkendes ham 25,455 Rm. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 8 December 1915, og at han

anerkendes berettiget til at hæve dette Beløb af de i den indankede Dom omtalte, i Privatbanken deponerede 18,600 Kr.

For Højesteret er det oplyst, at den mellem Appellanten og Aktieselskabet oprettede Slutseddel er dateret den 31 Oktober, ikke den 3 November 1915, og at det i Slutsedlen udtrykkelig var betinget, at der skulde leveres en prima Vare. De i Dommen omtalte to Waggoner af det solgte Parti, der, som nævnt i Dommen, af Fabrikanten af Partiet, Søren Pors, blev afsendt til Tyskland, afsendtes i November 1915, ikke, som det i Dommen hedder, i Begyndelsen af 1915, og Indholdet af begge disse to Waggonladninger blev paa Appellantens Vegne undersøgt af den i Dommen nævnte Mand, som Appellanten havde sendt til Odense for at modtage Varen. Denne Mand gav derhos begge de to Fragtbreve Paategning om, at Varen var befundet »einwandfrei«. Af Proceduren fremgaar endvidere, at Aktieselskabet den 31 Oktober 1915, altsaa samme Dag, som Slutsedlen mellem Selskabet og Appellanten blev oprettet, havde købt det paagældende Parti Leverpostej af Pors for 87 Øre pr. $\frac{1}{2}$ kg Daase, og at Selskabet, efter at den fornævnte Undersøgelse og Godkendelse havde fundet Sted, betalte Pors den af ham betingede Købesum for de to Waggonladninger.

Efter alt, hvad der foreligger, maa der gaas ud fra, at de to Waggonladninger Leverpostej har været ukontraktmæssige. Der maa imidlertid gives det indstævnte Konkursbo Medhold i, at Appellanten efter den paa hans Vegne stedfundne Undersøgelse og Godkendelse af de to Waggonladninger i Henhold til Købelovens § 47 er afskaaret fra at gøre den foreliggende Ukontraktmæssighed gældende overfor Aktieselskabet — som ikke kan antages at have været bekendt med Varens Ukontraktmæssighed — eller nu dettes Konkursbo, og Boet vil som Følge heraf være at frifinde. Dommen vil herefter i Overensstemmelse med Boets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Boet med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Hans Kroll af Elbing, til Indstævnte, Aktieselskabet B. Barfod & Co.s Konkursbo, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ved Slutseddel af 3 November 1915 købte Citanten, Hans Kroll, Elbing, der gjorde Indkøb her i Landet af Varer, der skulde videresælges til den tyske Intendan-

tur, af de Indstævnte, A/S B. Barfod & Co., bl. a. 200,000 Daaser »Leberwurst« (Leverpostej) efter en Prøve, Citanten samtidig modtog, at levere efterhaanden til en Pris af 93 Øre pr. $\frac{1}{2}$ kg Daase. Det hed, at der garanteredes, at Varen kunde holde sig i prima Tilstand 6 Maaneder, og at Hr. Hans Kroll havde købt Eksportvare, samt at Sælgerne var bekendt med, hvad dermed var at forstaa.

De Indstævnte havde atter købt Partiet af Søren Pors i Odense, der i Begyndelsen af 1915 afsendte 2 Waggoner af Partiet til Tyskland. Den ene Waggon har Citanten betalt med 18,600 Kroner, og for Betalingen af den anden Waggon har han stillet Sikkerhed i Privatbanken for samme Beløb.

Da Vognene kom til Tyskland, blev der rejst Indsigelse imod Varens Kvalitet, og der blev indledet en Undersøgelse, der gav det Resultat, at Varens Smag mindede om stærkt krydret Hvedebrødsdej, at over 73 pCt. var Vand, kun 4 pCt. Fedt og over 7 pCt. Stivelse. Undersøgelsen, som foretoges af Hygienisches Institut Abteilung für Nahrungsmitteluntersuchung, resulterede i en Udtalelse om, at Varen paa Grund af det store Indhold af Vand og Stivelse maatte betragtes som forfalsket.

Citanten, der frafaldt Krav paa Levering af Restpartiet, anlagde derfor Sag her ved Retten mod det indstævnte Aktieselskab og nedlagde Paastand paa, at dette dømmes til at tilbagebetale den erlagte Købesum for den ene Waggon, 18,600 Kroner, samt til at finde sig i, at Citanten hævede det stillede Depositum paa andre 18600 Kr. med Renter, alt mod at de to leverede Waggoner Leverpostej stilledes til de Indstævntes Disposition.

Under Sagen blev nogle Daaser af den leverede Leverpostej sendt herop til Undersøgelse, og de af nærværende Ret udmeldte Skønsmænd kom til det Resultat, at Varen ikke var en god og ordentlig Handelsvare, og at den ikke kunde betegnes som Leverpostej. Varen smagte meget daarligt; Skønsmændene turde ikke benægte, at der kunde være Lever i, men i saa Fald var Smagen ophævet af det, som var blandet i.

Efter de Oplysninger, der er fremkommet under Sagens videre Gang, maa det antages, at Varen paa Søren Pors' Konserverfabrik er fremstillet af noget Okselever (20—25 pCt.) Hjerter, Lunge, 10 pCt. Mel, Svine-maver, undertiden lidt Oksekød og derhos Bouillon, kogt paa disse Bestanddele.

Det er oplyst under Sagen, at samtlige de Prøver, hvorefter Varen oprindelig var solgt, er gaaet tabt, og hverken Skønnet i Tyskland eller Skønnet i Danmark har haft saadanne Prøver til Sammenligning.

Det er endvidere oplyst, at Hans Kroll eller en Forretningsforbindelse af ham, medens Sagen stod paa, har solgt Varen. Det er opgivet, at Varen er solgt til det tyske Krigsministerium til Fangeernæring for 80 Pfennig pr. Daase, og der er fremlagt en ubekræftet Afskrift af en Slutseddel, der skulde tjene til Bevis for denne Paastands Rigtighed, men denne Afskrift kan i Virkeligheden ikke betragtes som et saadant Bevis. Den for Citanten mødende Sagfører har imidlertid herefter nedsat sin Paastand til 25,455 Mark, udregnet paa Basis af Forskellen mellem Slutsedlens Pris og Varens omtalte Salgspris.

Det er endelig under Sagen oplyst, at Citanten oprindelig havde

tænkt selv at modtage Varen i Odense, men at han i Stedet for har sendt en anden Mand, der paa Søren Pors' Konserverfabrik har set Tilberedningen, har smagt paa Varen og har givet et af de to Fragtbreve Paategning om, at Varen var tilfredsstillende.

Sagen er procederet til Kendelse eller Dom, idet Citantens Sagfører, der efter ofte at have skrevet forgæves til Tyskland om yderligere Oplysninger, ikke mener uden Vidneførsel i Tyskland at kunne fremskaffe nærmere Bevis for Tabets Størrelse, har ønsket Rettens Kendelse, om en saadan Vidneførsel har Betydning for Sagen.

De Indstævnte har bl. a. under Hensyn til, at Sagen har staaet paa siden December f. A., protesteret mod en saadan Vidneførsel, og Retten maa give de Indstævnte Medhold i, at Citanten ikke nu med Rette kan kræve yderligere Anstand for at føre Vidner i Tyskland.

Det er af Skønsmændene udtalt, at god Leverpostej laves her i Landet af Lever og Fedt med Tilsætning af Mel og Bouillon, men at der under Krigen fra tyske Opkøberes Side er fordret en billigere Vare, og at de tyske Opkøbere, der ofte selv har leveret Recepter, i hvilke de giver Anvisning paa rigelig Brug af Lunge, Svinemaver og lign., selv for en Del er Skyld i, at der ofte leveres saa daarlig en Vare.

Under Hensyn til, at der ikke her i Landet findes Forskrifter om, hvorledes en Vare skal være fabrikeret for at kunne benævnes Leverpostej, samt til, at Sluttedlens Ord heller ikke skønnes at indeholde nogen Garanti for Fabrikatets Sammensætning, under Hensyn til, at Citanten har købt efter Prøve, og at Prøven ikke har været fremskaffet til Sammenligning med Varen, samt til, at Citanten har sendt en Kontrollør til Fabrikken i Odense, og at denne inden Afsendelsen har fundet Varen tilfredsstillende, tør Retten trods alle de Oplysninger, der er fremkommet om Varens i høj Grad daarlige Kvalitet, ikke give Citantens Paa-stand Medhold, men Sagens Omkostninger findes at kunne hævnes.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Mandag den 6 Maj.

Nr. 42. Fru **Emma Skouby**, født **Schjelderup** (V. Kondrup)

mod

Bestyrelsen for det Schjelderupske Legat (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af en Appellantinden ved et Testamente tillagt Rentenydelsesret.

Arts-Skipperinge Herreders ordinære Rets Dom af 1 Juli 1916: Indstævnte, Bestyrelsen for det Schjelderup'ske Legat ved dets Kasserer, Lærer Ernstsens af Rørby, bør for Tiltale af Citantinden, Fru Emma Skouby, født Schjelderup, af København under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforhold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellantinden ændret sin Paastand, idet hun har nedsat det i den indankede Dom nævnte Beløb af 1600 Kroner til 400 Kroner.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Fru Emma Skouby, f. Schelderup, til Indstævnte, Bestyrelsen for det Schjelderupske Legat med 300 Kroner. Saabetales hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under 31 Januar 1862 oprettedes af Manufakturhandler Jon Røst Schjelderup og Hustru, Sophie Hedvig Adelaide, f. Theill, heraf Staden et Testamente, ved hvilket der under Forudsætning af, at Hustruen blev den længstlevende, tillagdes hende forskellige Kapitaler og Effekter og dernæst bestemtes, at der med Hensyn til det øvrige Fællesbo vilde være at forholde i Overensstemmelse med, hvad Manden i et særskilt Testamente maatte bestemme.

Et saadant Testamente oprettedes af fornævnte Schjelderup under 12 September 1865. Efter at der i §§ 1—3 er truffet forskellige Dispositioner til Fordel for Testators Hustru m. fl., bestemmer Testamentets § 4, at den herefter tilbageblevne Kapital skal gøres frugtbringende paa nærmere angiven Maade, saaledes at den med Undtagelse af visse nærmere angivne Summer for bestandig skal staa fast uden at kunne angribes eller formindskes.

Med Hensyn til denne Kapital indeholder Testamentet derefter bl. a. følgende Bestemmelser:

§ 5. Under Litr. c. »¹/₄ af Renten udbetales aarlig min Broder Emil Schjelderup hans Livstid. Efter hans Død tilfalder Halvdelen af den ham tillagte Rente hans Datter Laurentze Rescher Schjelderup og efter hendes Død hendes Børn til lige Deling deres Livstid. Den anden Halvdel af Renten tilfalder min Broder Ernst Schjelderups Datter Emma og efter hendes Død hendes Børn, hvis hun efterlader sig saadanne, til lige Deling deres Livstid.«

§ 6. »Efter min Broder Emil Schjelderups Død skal der af den Del af Kapitalen, hvoraf han har nydt Renten, udbetales til ethvert af hans Børn, som da er ilive 1000 Rdl. skriver . . . , dog kun forsaavidt disse Summer kunne udredes af den Del af Kapitalen, hvoraf deres Fader har nydt Renten, thi i modsat Fald faar Børnene kun en forholdsmæssig Part hver af denne Del af Kapitalen . . . .«

Endelig bestemmer Testamentets § 7, at efterhaanden som de længstlevende af alle dem, hvem der i Følge § 5 er tillagt Livrente, afgaar ved Døden, skal de ledigblevne Renteportioner udelukkende anvendes til Understøttelse for trængende Skolelærerenker, særlig i Holbæk Amt, og til deres Børns Opdragelse og Undervisning m. v., saaledes at Bestyrelsen for den i Holbæk Amt oprettede private Skolelærer-Hjælpeforening skal have Omsorgen for, at det ved Bestemmelserne tilsigtede Øjemed opnaas.

Ved Codicil af 17 Marts 1866 foretog Schjelderup endelig bl. a. følgende Forandring af den ovenfor citerede Bestemmelse i Testamentets § 6:

»2. den min Broder Emils Søn, August Schjelderup tillagte Kapital, stor 1000 Rdl., skal ikke udbetales ham, hvorimod han skal oppebære den aarlige Rente af 2000 Rdl., skriver . . . ., saalænge han lever.«

Efter de foreliggende Oplysninger var Forholdet det, at dengang Testamentet blev oprettet i 1865, havde Emil Schjelderup to Børn, nemlig den ovennævnte Søn August og den i Testamentets § 5 c nævnte Datter Laurentze, men i 1866, da Codicillen oprettedes, kunde det forudses, at Datteren, saaledes som det ogsaa skete, vilde afgaa ved Døden i en nær Fremtid.

Efter Testators Død er, som det maa antages, Forvaltningen af hans efterladte Formue overgaaet til Bestyrelsen for det formentlig dengang instituerede Schjelderupske Legat, og der er derefter overensstemmende med Testamentets ovenfor citerede § 5 c efter Emil Schjelderups Død aarlig udbetalt i Renter til Fru Emma Skovby, f. Schjelderup, der er den i bemeldte Bestemmelse nævnte Datter af Ernst Schjelderup, 1015 Kroner, og i Henhold til Codicillens ligeledes ovenfor citerede Bestemmelse til August Schjelderup aarlig 160 Kroner. I 1896*) døde imidlertid August Schjelderup, og der opstod da Tvivl om, hvorledes der fremtidig vilde være at forholde med det Rentebeløb, som hidtil havde været udbetalt til ham, om dette vilde være at fordele mellem Testators Slægtninge i Overensstemmelse med Reglerne i Testamentets § 5 c, eller om det vilde være at anvende i Overensstemmelse med Fundatsen for det Schjelderupske Legat til Fordel for Lærerenker og Lærerbørn. Resultatet blev, at Renteportionen inddroges under Legatet saaledes, at der som hidtil udbetaltes Fru Skovby det ovennævnte Beløb af 1015 Kr. aarlig.

Under nærværende for Arts-Skipinge Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag har nu Appellantinden, fornævnte Fru Emma Skouby, f. Schjelderup, i første Instans under Anbringende af, at Halvdelen eller 80 Kroner af Renten af de ovennævnte 4000 Kroner i Henhold til Testamentets § 5 c tilkommer hende og med Urette er blevet hende forholdt siden August Schjelderups Død i 1896, paastaaet de Appelindstævnte, Bestyrelsen for det Schjelderupske Legat, tilpligtet at betale hende et Beløb af 1600 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 29 December 1915, samt til at anerkende hende for hendes Livstid og efter hende hendes Børn for deres Livstid berettigede

*) Skal være 1895.

til af Legatet at oppebære aarlig 1095 Kroner i Stedet for som hidtil 1015 Kr. De Appelindstævnte procederede principalt til pure Friifindelse, foruden at de nedlagde en subsidiær Paastand, hvorhos begge Parter paastod sig tillagt Sagens Omkostninger hos hinanden.

Ved Underrettens Dom af 1ste Juli 1916 blev de Appelindstævntes principale Paastand taget til Følge og Sagens Omkostninger ophævede. Her for Retten har Parterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande, hvorhos de Appelindstævnte yderligere har nedlagt en ny subsidiær Paastand, ligesom begge Parter har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Der kan nu ikke gives Appellantinden Medhold i, at August Schjelderups Rentenydelsesret maa opfattes som en blot midlertidig Indskrænkning i den de i Testamentets § 5 c nævnte Personer tillagte Rentenydelsesret, saaledes at denne ved August Schjelderups Død skulde antages at udvide sig til at omfatte Renten af de 4000 Kroner, hvilken Rente tidligere var oppebaaret af August Schjelderup. Dennes oprindelige Ret i Medfør af Testamentets § 6 kan nemlig efter sit Indhold ikke opfattes saaledes, og der er ikke Grund til at antage, at der ved Codicillens Bestemmelse om Forandring af Retten skulde være sket nogen Ændring heri, ligesaa lidt som der findes noget Holdepunkt for, at det skulde have været Testators Hensigt ved Codicillens omhandlede Bestemmelse i nogen Henseende at forbedre de i § 5 c ommeldte Slægtnings Rettsstilling. De Appelindstævnte henviser herved til de fornævnte, ved Codicillens Oprettelse foreliggende Forhold: Datteren Laurentzes som en nærliggende Mulighed forestaaende Død som naturlig motiverende, at Testator ønskede at træffe Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes med hendes Arvepart.

De Appelindstævnte gør endvidere med Føje gældende, at Skolelærerlegatets Oprettelse efter Testamentets hele Indhold maa anses at have været Testators Hovedformaal, saaledes at ledigblevne Rentebeløb, hvorover der — som for det heromhandlede Beløbs Vedkommende — ikke er disponeret, maa tilfalde Legatet, ligesom de med Føje til Støtte for deres Paastand anføre, at der i en af Testators fornævnte, nu afdøde Broder, Emil Schjelderup, i dennes Egenskab af executor testamenti under 14 Februar 1886 affattet »Fortegnelse over de af Manufakturhandler J. R. Schjelderup efterladte Kapitaler, som Tid efter anden gaar over til det af ham stiftede Legat for . . .«, findes følgende Post:

»3) 43,608 Kr. 36 Øre. Heraf udtages straks efter Lærer Emil Schjelderups Død 4000 Kr., er . . ., af hvilken Kapital hans Søn August skal nyde Renten saa længe han lever. Efter hans Død tilfalder Kapitalen Legatet for Skole-Lærerenker og deres Børn . . .«.

Endelig maa der overfor Appellantindens modstaaende Assertum gives de Appelindstævnte Medhold i, at der ikke kan udledes noget Argument for den af hende hævdede Opfattelse deraf, at der ikke i Testamentets § 7, der omhandler Legatets Ret til ledigblevne Renteportioner, er truffet nogen Bestemmelse om dets Ret til Renteportioner, der har været tillagt Testators Slægtinge i Medfør af Testamentets § 6, jfr. Codicillen. Denne Paragraf tillagde nemlig efter sit oprindelige Indhold ved-

kommende Slægtninge en vis Kapital, og Codicillen, ved hvilken Retten til Kapital blev ændret til en Rentenydelsesret, uden at der blev truffet nogen Bestemmelse om, hvorledes der vilde være at forholde med Rente-beløbene efter Rentenyderens Død, maa med Hensyn til Afgørelsen af dette sidste Spørgsmaal fortolkes saaledes, at dens Bestemmelser harmonerer med Testamentets øvrige Indhold.

Det maa derfor billiges, at de Appellindstævntes Paastand om Fri-findelse ved Underretsdommen er taget til Følge, og der vil allerede af den Grund ikke være Anledning til at komme ind paa de af de Appel-indstævnte subsidiært nedlagte Paastande. Da endvidere Underretsdom-mens Bestemmelse om Sagens Omkostninger kan tiltrædes, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 85. **Grosserer Gustaf Sperling (Steglich-Petersen)**

mod

Grosserer C. J. Hjelte (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en af Appellanten begært Vidneførsel kan nyde Fremme.

Kriminal- og Politirettens 2. Civilkammers Ken-delse af 22 Januar 1918: Den begærte Vidneførsel kan ikke nyde Fremme.

Højesterets Dom.

Efter de af Appellanten anførte, i den indankede Kendelse gengivne Oplysninger findes han ikke at have gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, hvorved hans Adgang til Vidneførsel i Henhold til Danske Lov 1—13—21 kunde være forspildt, og Indstævntes Protest mod den begærte Vidneførsel vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte at burde tilsvare Appellanten med 200 Kr.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Grosserer C. J. Hjelte, nedlagte Protest mod, at den af Appellanten, Grosserer Gustaf Sperling, begærte Vidneførsel nyder Fremme, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner. Saabeta-ler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under denne fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag har Klageren, Grosserer Gustaf Sperling, der har sagsøgt Indklagede, Grosserer C. J. Hjelte, til Straf for at have udspreedt usandfærdige Sigtelser om ham, da Indklagede har nægtet at have udtalt sig som i Klagen anført, begært Sagen berammet til Vidneførsel, mod hvilken Vidneførsel Indklagede har protesteret under Henvisning til, at Klagen er for sent indgivet. Heroverfor har Klageren anført, at han, der i Juli 1917 kom hjem fra en længere Udenlandsrejse, i Stockholm, hvor han er bosat, først fik Kundskab om de af Klageren fremsatte ærerørige Beskyldninger den 1 September 1917 gennem et Brev, dateret 30 August, fra en herværende Ven og Forretningsforbindelse, at han derefter straks gjorde Skridt til at bestille Sovevognsbillet til Toget fra Stockholm til København den 4 September, men maatte udsætte Afrejsen fra Stockholm til den 12 s. M., idet han ikke kunde faa Sovevognsbillet for Hjemrejsen før til den 18 s. M., at han Dagen efter Ankomsten hertil indfandt sig hos sin herværende juridiske Konsulent, at denne straks tilskrev Indklagede et Tilbud om mindelig Ordning af Sagen, og at han, da dette Tilbud afsloges, uopholdelig den 18 September indgav Klagen, som er modtaget paa Rettens Justitskontor den sidstnævnte Dag.

Indklagede har heroverfor gjort gældende, at Klageren ikke behøvede at rejse til København fra Stockholm for at faa Søgsmålet anlagt, og at han i hvert Fald ikke behøvede at rejse i Sovevogn for at foretage Rejsen; han har derfor bestridt, at de af Klageren anførte Momenter berettigede til en Fravigelse af den i D. L. 1—13—21 foreskrevne Tidsfrist for Vidners Førelse, og da der maa gives ham Medhold heri, vil den begærte Vidneførsel mod Indklagedes Protest ikke kunne nyde Fremme.

Nr. 212. Højesteretssagfører Levy
m o d

Axel Bernhard Charles Christian Hillebrand (Møldrup),

der tiltales for Tyveri og Vold imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1918: Arrestanten Axel Bernhard Charles Christian Hillebrand bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kalko og Munch-Petersen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Axel Bernhard Charles Christian Hillebrand til Højesteretssagførerne Levy og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Bernhard Charles Christian Hillebrand, der tiltales for Tyveri og Vold mod Politiet, er født den 16 Maj 1890 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 27 Maj 1916 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter at have udstaaet en Del af den ham ved ovennævnte Dom idømte Straf blev Arrestanten i Henhold til kongelig Resolution af 11 Marts 1917 betingelsesvis løsladt.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 13de Maj stjal Arrestanten en Kelner Harry Christian Jensen tilhørende, med Sidevogn og Lygte forsynet Motorcykle, der stod frit fremme udenfor Hovedindgangen til Galopbanen i Ordrup, tilligemed en Regnfrakke, et Par Handsker og en Kardæsk, der ligeledes tilhørte Jensen, og som laa frit fremme i Sidevognen. Det stjaalne havde en Værdi af ialt 1602 Kr.

I Tiden fra Midten af Juni 1917 til Slutningen af November s. A. stjal Arrestanten i 16 Gange 16 til ialt 1075 Kr. vurderede Cykler, der henhodt uaflaasede eller aflaaede frit fremme paa Gader eller i Gennemgange eller paa Trappengange i Ejendomme her i Byen, hvor Arrestanten uhindret havde indfundet sig. Af de stjaalne Cykler tilhørte 14 henholdsvis Frøken Agnes Jensen, Frøken Agnes Fischer, Frugthandler Frederik Olsen, Bager Valdemar Ørnbo, Frøken Ulla Wellendorf, Ingeniør Ole Ebbe Andersen, Kommis William Schrøder, Frøken Gerda Kunst, Skibstømmer Jacob Schou, Desinfektionsbetjent Svend Haakon Svendsen, Chauffør Andreas Petersen, Forvalter Ove Madsen, Mekaniker Holger Banke og Tandlæge Godfred Steffensen, medens det ikke er lykkedes at udfinde Ejerne af de 2 øvrige Cykler.

Sigtelsen mod Arrestanten for at have øvet Vold mod Politiet har Hensyn til nedenanførte Forhold:

Politibetjent 734, Skov, har som Vidne forklaret, at han, der var civilklædt, den 5 December 1917 om Eftermiddagen ved 6 Tiden for at anholde Arrestanten henvendte sig i Arrestantens Moders Lejlighed, Ny Blegdamsvej Nr. 5, Stuen, hvor Moderen lukkede op, at hun, der paa Forespørgsel nægtede, at Arrestanten var hjemme, efter at Vidnet havde meddelt hende, at han var Politibetjent, paa Vidnets Anmodning gav ham Tilladelse til at se Lejligheden, at han dér traf Arrestanten, der nægtede at være identisk med Axel Hillebrand og opgav, at hans Navn var Holger Petersen, at Vidnet, der havde Følelsen af, at Arrestanten talte Usandhed, opfordrede Arrestanten til at følge med til Politistationen, hvortil Arrestanten erklærede sig villig, idet han dog først vilde have Lov til at tage sig noget at drikke ude i Køkkenet, hvortil Vidnet gav ham Lov, at Vidnet, da Arrestanten derefter vilde gaa ud i Køkkenet, gik foran Arrestanten, men dog stadig holdt Øje med Arre-

stanten, idet han skævede tilbage over venstre Skulder, a t Arrestanten, da Vidnet befandt sig i Døren, der førte fra Stuen til Korridoren, bukkede sig ned og med en meget hurtig Bevægelse greb et Strygejern, der stod ved en Kakkellov i Stuen, a t Arrestanten, der, da han greb Strygejernet, var ca. 2 Skridt fra Vidnet, idet han rettede sig op med højre Haand svingede Strygejernet i en Bue over højre Skulder og rettet mod Vidnet, a t Vidnet, der, da han saa, at Arrestanten bøjede sig ned, straks vendte sig helt om, er sikker paa efter Strygejernets Retning frem mod ham, at det, hvis det ikke var lykkedes Vidnet at bøje sig og tildels afværge Slaget ved med sin venstre Haand at slaa mod Arrestantens højre Haand eller Arm saaledes, at Strygejernets Bane derved ændredes noget og Slagets Kraft noget svækkedes, vilde have ramt ham i Ansigtet, medens det nu ramte lidt tilbage ovenpaa venstre Skulder, a t Vidnet ikke straks ænsede nogen Følge af Slaget, men godt følte, at han fik det paa det anførte Sted, a t Vidnet straks efter, at Arrestanten havde tilføjet ham det ommeldte Slag, for ind paa Arrestanten, med hvem han brødes i Livtag, at de tilsidst tumlede over i en i Stuen staaende Sofa, hvor Vidnet kom til at ligge nederst, a t det lykkedes Vidnet at vælte sig om saaledes, at han kom ovenpaa Arrestanten, at Arrestantens Moder, der havde siddet og skjult Ansigtet i sine Hænder, under denne Kamp i Sofaen søgte at adskille Vidnet og Arrestanten og en Tid havde fat i Strygejernet, som Vidnet og Arrestanten ogsaa havde fat i, a t Arrestanten da kom med en Udtalelse, hvis Ordlyd Vidnet ikke husker, men hvis Indhold var saadan noget som, at Moderen skulde lade være at rykke i Strygejernet, og at Arrestanten »skulde give ham«, a t Vidnet efter at have faaet Strygejernet vristet fra Arrestanten slap denne og sprang ud paa Gulvet, idet han tænkte sig, at Arrestanten efter at være bleven afvæbnet vilde forholde sig rolig, a t Arrestanten imidlertid straks rejste sig op, idet han med begge Hænder greb fat i Rygstødet paa en Stol, hævdede Stolen over Hovedet og med al sin Magt førte den fremefter til Slag mod Vidnet, at Arrestanten herved ramte Lampen, der hang ned fra Loftet, saa at det elektriske Lys slukkedes, hvorefter der var mørkt i Lejligheden, a t Vidnet, idet Arrestanten slog efter ham med Stolen, søgte at afværge Slaget med venstre Haand og samtidig, idet han følte, at det gjaldt Liv eller Død, slog efter Arrestanten med højre Haand, hvori han holdt Strygejernet, og ramte Arrestanten, med hvem han tørnede sammen, idet Lyset gik ud, oven i Hovedet med Strygejernet, a t de derefter tumlede om i Sofaen, Arrestanten nederst, — i Anledning af Arrestantens nedenanførte Forklaring har Vidnet erklæret, at han ikke mindes, at de tumlede mod en Kiste —, at Haandtaget blev revet af Strygejernet, da Vidnet og Arrestanten, medens de laa i Sofaen, begge havde fat i Strygejernet, idet Vidnet beholdt Haandtaget i Haanden. medens selve Jernet faldt ned i Sofaen, a t Slaget med Strygejernet havde svækket Arrestanten en Del, saa at Vidnet nu med Lethed kunde faa Bugt med Arrestanten, hvem han fik transporteret ud paa Hovedtrappen, hvor han holdt fast paa Arrestanten og raabte om Hjælp, hvorefter en Kvinde kom tilstede fra en tilstødende Lejlighed og tilkaldte en anden Politibetjent, a t Arrestanten, hvis Hoved blødte som Følge af Slaget med Strygejernet, blev kørt til Rigshospitalet og for-

bunden, hvorefter han transporteredes til Politistationen, a t Arrestanten paa Trappen først lod, som om han var bevidstløs, men a t Vidnet er sikker paa, at Arrestanten var ved Bevidsthed, hvilket Arrestanten forøvrigt ogsaa selv erklærede overfor Lægen, der forbandt ham.

Vidnet har videre forklaret, a t han først efter at være kommen paa Hospitalet med Arrestanten lagde Mærke til Ømheden i Skulderens Muskler paa det Sted, hvor Strygejernet havde ramt, a t Ømheden tiltog, saa at han næste Dag kun under stærke Smerter var i Stand til at iføre sig sin Frakke, a t han i samme Anledning blev sygemeldt, men efter tre Dages Forløb paany meldt til Tjeneste, skønt Ømheden paa dette Tidspunkt ikke havde fortaget sig.

Ved sit Møde i vedkommende Kriminalkammer den 27 December 1917 erklærede Vidnet, at han endnu havde lidt Ømhed i venstre Skulder, hvilken Ømhed særlig mærkedes, naar han med venstre Arm foretog en Bevægelse, der krævede Anspændelse af de paa Skulderen liggende Muskler, men at Følgerne af Overfaldet iøvrigt havde fortaget sig. Ved sit Møde i Kriminalkammeret den 30 Januar 1918 forklarede Vidnet, at han siden Midten af samme Maaned havde følt sig fuldkommen rask, og at enhver Men af Overfaldet i den Tid havde været forsvundet.

I en af vedkommende Læge paa Rigshospitalet udstedt, den 8 December dateret Erklæring hedder det, a t Vidnet Skov ved Behandlingen paa Hospitalet den 5 s. M. frembød følgende Tegn paa at have været udsat for Vold: »En knap valnødstor Bule over venstre Øje, flere overfladiske Hudafskrabninger i Ansigtet og paa venstre Haand og Haandled og Ømhed af Muskulaturen ved øverste Kant af venstre Skulderblad«, samt at Læsionerne antagelig ikke ville medføre varigt Men.«

Arrestantens Moder, Dorothea Caroline Jørgine Marker, Hillebrands Hustru, har som Vidne forklaret, a t Grunden til, at hun, da Skov spurgte efter Arrestanten, sagde, at denne ikke var hjemme, var, at Arrestanten tidligere havde bedt hende om, hvis nogen spurgte efter ham, da at svare saaledes, a t hun efter at have lukket Skov, der overfor hende legitimerede sig som Politibetjent, ind, under Indtrykket af Situationen fik et Besvimelsesanfald og derfor satte sig paa en Stol i Stuen, a t hun, der vel ikke helt mistede Bevidstheden, men heller ikke var i Stand til klart at opfatte alt, hvad der passerede omkring hende, hørte, at Skov erklærede Arrestanten for anholdt og forlangte, at han skulde gaa med, medens hun ikke saa, at Arrestanten greb Strygejernet, eller hvorledes Kampen mellem Arrestanten og Skov begyndte, idet hun først blev istand til at opfatte, hvad der passerede, da de var tumlede over paa en Kasse, a t de imidlertid kom paa Benene igen og tumlede over paa en Chaiselongue, a t Skov, da de tumlede om, først var nederst, men senere kom ovenpaa, a t hun, der saa, at saavel Arrestanten som Skov havde fat paa Strygejernet, ogsaa tog fat i det for at forsøge at tage det fra dem, uden at dette dog lykkedes hende, a t hun ikke husker, at Skov slap Arrestanten og sprang ud paa Gulvet, ligesom hun ikke har set, at Arrestanten tog en Stol og forsøgte at slaa med den, og a t det forekommer hende, at det elektriske Lys gik ud ved, at Skov og Arrestanten stødte mod Lampen, da Skov trak Arrestanten ud af Stuen.

Arrestanten har forklaret, a t han, der vidste, at Skov var Politi-

betjent og optraadte i denne sin Egenskab for at anholde Arrestanten, da Skov kom ind, besluttede sig til paa en eller anden Maade at unddrage sig Anholdelsen og derfor først opgav at hedde Holger Petersen, a t han, da det ikke lykkedes ham at faa Skov til at tro, at hans Opgivende var rigtigt, indvilligede i at følge med, idet han mente, at han vel nok fik Lejlighed til at slippe fra Skov, a t han af den Grund bad om Lov til at gaa ud i Køkkenet for at faa noget at drikke, idet han gik ud fra, at han kunde slippe ud af Køkkenet gennem Døren til Køkken-trappen, a t han, der, da Skov gik foran ham og derved spærrede ham Vejen, kunde indse, at hans Plan om at undløbe gennem Køkkenet ikke vilde lykkes, pludselig fik den Indskydelse, at han ved at øve Vold mod Skov vilde hindre denne i at bringe ham til Stationen, a t han i dette Øjemed, og idet han var klar over, at han for at gennemføre sin Beslutning sandsynligvis vilde komme til at tilføje Skov nogen Skade, hvorimod han ikke gjorde sig nogen Tanke om, at han eventuelt vilde dræbe Skov eller tilføje denne større Legemsskade, greb Strygejernet og, idet han rettede sig op, vilde svinge Strygejernet i Bue bag fra over mod Skov, a t det var hans Hensigt at ramme Skov paa Armen eller, hvor han kunde komme til, saaledes at Skov vilde falde noget til Siden, for at han kunde slippe forbi, dog at det ikke var hans Mening at ramme Skov i Hovedet eller i Nakken, idet han var klar over, at han vilde dræbe Skov, hvis han ramte ham et af disse Steder. Arrestanten, der hævder, at han langtfra førte Strygejernet med al sin Kraft, og at Skovs Forklaring om, at Strygejernet, hvis dets Bane ikke ved Skovs Optraeden var bleven ændret, vilde have ramt Skov i Ansigtet, er urigtig, har videre forklaret, at han førte Strygejernet fra Siden hen mod Ryggen af Skov, at Skov sprang ind paa ham og afbødede Slaget, forinden han havde naaet at føre Strygejernet fremefter, saa at han ikke ramte Skov, heller ikke paa Skulderen, at Skov har faaet Læsionen paa Skulderen ved at tumle mod en Kiste, da de faldt, a t han, der erkender, at han under Brydekampen med Skov gjorde alt, hvad han kunde, for at faa Overtaget, og som paastaar, at han ogsaa vilde have faaet det, hvis hans Moder ikke havde hindret det, ikke kan huske, at han, efter at han og Skov havde faaet fat i hinanden, forsøgte at bruge Strygejernet mod Skov, eller at han efter den første Brydekamp havde fat i en Stol eller, at Lyset gik ud, og a t han efter at have faaet Slaget i Hovedet af Skov, ikke noget Øjeblik var helt fra Bevidstheden, men dog saa stærkt forstumlet af Slaget, at han ikke havde nogen klar Opfattelse af, hvad der passerede omkring ham.

Det skal endnu bemærkes, at det omhandlede Strygejern, der var ca. 8 cm. langt, ca. 3 cm tykt og ca 12 cm bredt bag til, havde en Vægt af 3,975 kg, samt at den omhandlede Stol vejede ca. 5 kg.

Medens Skovs Forklaring om det ved Oprinnet passerede paa de Punkter, hvor hans og Arrestantens Forklaringer ikke er overensstemmende, iøvrigt findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, findes det efter Omstændighederne betænkeligt at antage, at Arrestanten, da han greb Strygejernet, har ført dette i anden Retning, med større Kraft eller i videregaaende Hensigt end af ham forklaret, eller at han ved sine Forsøg paa under Kampen med Skov at slaa denne med

Strygejernet og senere ved at føre Stolen til Slag mod Skov har haft noget videre rækkende Forsæt end at tilføje Skov et Saar eller anden ikke rent forbigaaende Legemsbeskadigelse.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 100, 203 og 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og have at betale Aktionens Omkostninger.

T i r s d a g d e n 7 M a j .

Nr. 195. Højesteretssagfører Harboe
m o d
Johannes Frithiof Johnsen (Graae),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politiretsdommen af 5 Marts 1898: Arrestanten Johannes Frithiof Johnsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Sachs, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom nævnte Kriminalretsdom af 9 Juni 1917 blev Tiltalte anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, samt efter Værnepligtslov af 8 Juni 1912 § 13, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

k e n d e s f o r R e t .

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Frithiof Johnsen til Højesteretssagførerne Harboe og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Frithiof Johnsen, der tiltales for Tyveri, er født den 10 November 1891 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 9 Juli 1917 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Ved Justitsministeriets Skrivelse af 8 Juli 1909 og 28 September s. A. blev han i Medfør af § 16 i Straffelovstillæget af 1 April 1905 paa nærmere angivne Vilkaar fritaget for at sættes under Tiltale for Tyveri. Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 21 November 1917 Klokken 8 Formiddag anmeldte Grønthandler Søren Henry Engelbrektsen, at der samme Formiddag Klokken ca. 7½ var frastjaalet ham 2 Hektoliter Koks, der anbragt i 2 Sække havde beroet i Gaarden til Ejendommen Prinsessegade 7.

Samme Formiddag Klokken ca. 8¾ blev Arrestanten anholdt ved Knippelsbro som sigtet for det ommeldte Tyveri.

Handelsmand William Thorvald Hansen, der handler med Koks sammen med Anmelderen, har som Vidne edelig forklaret, at han den paagældende Formiddag Kl. ca. 7½ i Prinsessegade saa, at Arrestanten, der bar en Sæk Koks paa Ryggen, kom sammen med en anden Mandsperson, der ligeledes bar en Sæk Koks paa Ryggen, ud fra en Port i Prinsessegade, uden at han dog med Bestemthed tør sige, om det var Porten til Nr. 7 eller en Port umiddelbart i Nærheden af denne, a t Arrestanten og den anden Person gik over paa den anden Side af Gaden til Bagermester Chr. Anton Jørgensen, Prinsessegade 14, Kælderen, a t Vidnet, der — efter straks at have konstateret, at der manglede 2 Sække af de Koks, der den foregaaende Aften havde beroet i Gaarden til Nr. 7 — var klar over, at Arrestanten og hans Ledsager havde stjaalet Koksene i den nævnte Gaard, gik over til Bagermester Jørgensen, til hvem han sagde, at han ikke skulde købe Koksene, da de var stjaalne, hvorhos han til Arrestanten, der forhandlede med Jørgensen om Salg af Koksene, sagde, at han hellere maatte bringe Koksene tilbage, hvilket Arrestanten, der nægtede at have stjaalet Koksene, imidlertid var uvillig til, a t Arrestanten paa hans Opfordring fulgte med ham over i Gaarden til Prinsessegade 7, hvor han overfor Arrestanten paaviste Stedet, hvorfra Sækkene var stjaalne, idet de forsvundne Sække havde efterladt sig Mærker paa Stedet, hvor de havde været anbragte, og sagde, at Arrestanten skulde slippe for videre Tiltale, hvis han satte Sækkene tilbage, a t Arrestanten imidlertid fastholdt, at han ikke havde taget Koksene, idet han tilføjede, at han yderligere havde 6 Sække i et Skib og derved kunde overbevise Vidnet om, at hans Udsagn var rigtigt, a t Arrestanten derpaa gik ud af Gaarden, efter Vidnets Formening for at bevise sit Udsagns Rigtighed, samt a t Vidnet, da Arrestanten ikke vendte tilbage, gik over til Bagermester Jørgensen for at høre, om denne alligevel havde købt Koksene, hvilket viste sig at være Tilfældet, hvorefter Engelbrektsen gjorde Anmeldelse til Politiet.

Bagermester Jørgensen har forklaret, at Arrestanten den paagældende Morgen falbød Koks til ham, a t Arrestanten derpaa gik sin Vej og kort efter kom tilbage sammen med en anden Person, bærende 2 Sække Koks, at han derefter købte de 2 Sække Koks for 10 Kr., at der, inden han havde betalt Koksene, kom en tredje Person til Stede, der sagde, at Jørgensen ikke skulde købe Koksene, da de var stjaalne, a t den saaledes tilstedekomne Person derefter gik med Arrestanten over i Nr. 7, a t Arrestanten derefter kom tilbage og udtalte: »Det var godt, jeg kunde overbevise ham om, at det var mine Koks; jeg har yderligere 6 Sække staaende nede ved Havnen«, samt a t han derefter betalte de 10 Kr. for Koksene.

Arrestanten, der har erkendt, at han under de anførte Omstændig-

heder har solgt 2 Sække Koks til Bagermester Jørgensen, har imidlertid nægtet sig skyldig i Tyveri.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han den paagældende Dag paa et Gadehjørne i Dronningensgade tilfældigt traf to ham ubekendte Mandspersoner, der stod og drak, at Arrestanten kom i Selskab med disse Personer og fik noget at drikke, at de spurgte ham, om han vilde sælge 2 Sække Koks for dem, hvilket han erklærede sig villig til, efter at de havde sagt, at Koksene skulde koste 7 Kr., at de gav ham Anvisning paa at hente Koksene i en nærmere betegnet Ejendom i Prinsessegade, at en ung Mand, der ogsaa havde staaet paa Gadehjørnet, men ikke var med i Selskabet, fulgte med Arrestanten derhen og tilbød at hjælpe ham med at bære Koksene, at Arrestanten og den unge Mand, efter at Bagermester Jørgensen paa Arrestantens Forespørgsel havde erklæret sig villig til at købe Koksene, derpaa i Henhold til den Arrestanten givne Anvisning hentede 2 Sække Koks, der stod frit fremme i Gaarden til Prinsessegade Nr. 9, at Arrestanten solgte Koksene til Jørgensen for 10 Kr., samt at han derefter gik tilbage til det ommeldte Gadehjørne, hvor han — der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 2 Kr. 73 Øre i rede Penge — afleverede de 10 Kr. til de 2 ubekendte Mandspersoner. I Følge Arrestantens Forklaring skulde de 2 ubekendte Mandspersoner derefter vise ham ned til en Baad, hvor de angav at have andre Koks liggende, men de skulde først hen at købe noget Mad, og inden de kom tilbage, blev Arrestanten anholdt.

Arrestanten, der ikke vil have tænkt sig, at Sækkene var stjaalne, har særlig erkendt, at han fra Bagermester Jørgensen gik med Handelsmand Hansen over i Gaarden til Nummer 7, men nægtet, at han kunde se, at der var Spor af, at Koksene havde staaet der, hvorhos Arrestanten har erkendt, at han, da han fra Gaarden i Nummer 7 kom tilbage til Jørgensen, til denne sagde: »Det var godt, at jeg kunde overbevise ham om, at det var mine Koks.«

Anmelderen har overensstemmende med Handelsmand Hansen edelig forklaret, at de den 20 November 1917 om Aftenen havde anbragt 14 Sække Koks i Gaarden til Prinsessegade 7, som de forlod Klokken ca. 7½ om Aftenen, at de næste Morgen konstaterede, at to Sække Koks var forsvundne, samt at de af Arrestanten til Jørgensen solgte Koks, der er komne tilstede under Sagen, er af samme Slags som de forsvundne.

Forskellige af Beboerne i Ejendommen Prinsessegade Nr. 9 er under Sagen afhørte til en Politirapport, men ingen af dem har i Følge de af dem afgivne Forklaringer set Sække med Koks henstaa i Gaarden, og Viktualiehandler Christian Andreas Mathiesen, der bor i den nævnte Ejendoms Stueetage og har Vinduer, der vender ud til det Sted, hvor Arrestanten vil have hentet de to Sække Koks, har som Vidne forklaret, at han ikke har set, at der stod Sække med Koks det anførte Sted, samt at han mener, at han maatte have set Sækkene, saafremt de havde staaet der.

Naar henses til, at det er oplyst, at Arrestanten om Morgenen Klokken ca. 7½ er set i Besiddelse af 2 Sække Koks i umiddelbar Nærhed af Gerningsstedet, hvor der i Tiden siden den foregaaende Aften var

stjaalet 2 Sække Koks, at Arrestantens Forklaring om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af Koksene, er ubestyrket og i sig selv usandsynlig, samt at Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten — alene eller i Forening med andre — har begaaet det ham paasigtede Tyveri af de 2 Sække Koks, der er vurderede til ialt 13 Kr., og han vil herefter som Følge af det anførte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

O n s d a g d e n 8 M a j .

Nr. 18.   **Allinge-Sandvig Byraad (Asmussen)**

m o d

Proprietær Hans Christian Sommer (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af Indstævntes Vægring ved at betale et ham af Appellanten paalignet Skattebeløb.

Hammershus Birks ordinære Rets Dom af 19 April 1915: Indstævnte, Proprietær Hans Christian Sommer, Hammersholm, bør til Citanterne, Allinge & Sandvig Byraad paa Allinge & Sandvig Kommunes Vegne, betale 509 Kr. 53 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af 255 Kr. 23 Øre fra 1ste April 1912 og af 254 Kr. 30 Øre fra 1ste April 1913, alt til Betaling sker. Med Hensyn til den paastævnede Skatterestance for April Kvartal 1913—14 bør Indstævnte for Tiden frifindes. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Maj 1916: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanterne, Allinge-Sandvig Byraad, til Appellindstævnte, Proprietær Hans Christian Sommer af Hammersholm, med 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

For den Forhaling af Sagen, hvori Højesteretssagfører Aagesen — som oprindeligt havde paataget sig at møde for Appellanten for Højesteret — har gjort sig skyldig, vil han være at anse med en Bøde af 100 Kroner.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at ståde. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Allinge-Sandvig Byraad, til Indstævnte, Proprietær Hans Christian Sommer, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner. Højesteretssagfører Aagesen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Ifølge et under 30 April 1869 af Bornholms Amtsraad udfærdiget Regulativ for Allinge Landdistrikt, indbefattende de Dele af Hammershus Birk, som ikke henhører til Allinge-Sandvig Købstadgrund, derunder den Appelindstævnte, Proprietær Hans Christian Sommer af Hammersholm, tilhørende Gaard Hammersholm, har Distriktet Fattigvæsen og en Række andre Anliggender fælles med Allinge-Sandvig Købstæder, og det bestemmes i Regulativet, at Distriktet til disse Anliggender skal bidrage i et Forhold, der i Henhold til § 15 i Købstadkommunalloven af 26 Maj 1868 fastsættes for 3 Aar ad Gangen af Amtsraadet og Byraadet i Forening, og at Amtsraadet, ligeledes for 3 Aar ad Gangen, fastsætter, efter hvilket Forhold Bidraget til Bestridelse af Fællesanliggenderne og Distriktets særlige kommunale Anliggender skal fordeles paa Distriktets Hartkorn og paa Formue og Lejlighed.

I Henhold til disse Bestemmelser fastsattes for 3-Aaret 1910/11—1912/13, at der af Distriktets Beboere skulde svares 1 pCt. mindre i Formue- og Lejlighedsskat end i Købstæderne, samt at Distriktets Bidrag af faste Ejendomme ansattes til $\frac{1}{20}$ af det Distriktet i Formue og Lejlighedsskat paalignede Beløb.

Herefter blev det Gaarden Hammersholm efter Hartkorn bl. a. for Aarene 1911/12 og 1912/13 paalignede Bidrag fastsat til henholdsvis 255 Kr. 23 Øre, korrekt udregnet 257 Kr. 13 Øre, og 263 Kr. 79 Øre, korrekt udregnet dog kun 254 Kr. 30 Øre.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at der ved Bornholms Amtsraads Skatteudskrivning for hvert enkelt af Aarene 1911/12, 1912/13 og 1913/14 i Medfør af § 50 i Lov af 6 Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse, hvori det angaaende Tilvejebringelsen af Amtsrepartitionsfondens Fornødenheder bl. a. hedder: »... dog kan Amtsraadet bestemme, at indtil een Tredjedel af det Beløb, som noget Aar skal udskrives paa Hartkornet i den enkelte Amtsraadskreds, lignedes paa de under Amtsraadskredsen hørende Kommuner og udredes af disse paa samme Maade som deres øvrige Udgifter,« blev paalignet samtlige Øens Sogne samt Allinge og Hasle Landdistrikter et Beløb, der for Allinge Landdistrikts Vedkommende udgjorde henholdsvis 500 Kr., 620 Kr. og 620 Kr. Medens nu dette Bidrag for Aarene 1911/12 og 1912/13 udrededes af Allinge Sandvig Kæmnerkasse, ændredes ved Amtsraadets Approba-

tion af 22 Februar 1913 af en af Allinge-Sandvig Byraad og Forstanderen for Allinge-Sandvig Landdistrikt derom gjort Indstilling Forholdet for dette Bidrags Vedkommende for Aaret 1913/14 derhen, at Bidraget paalignedes Distriktets faste Ejendomme.

Herefter paalignedes der for bemeldte Skatteaar Distriktets faste Ejendomme dels $\frac{1}{20}$ af Formue- og Lejlighedsskattens Beløb med 370 Kr. 28 Øre, dels i Henhold til Landkommunallovens citerede Bestemmelse: 620 Kr., altsaa ialt 990 Kr. 28 Øre, hvoraf atter $\frac{3}{16}$ skulde udredes efter Hartkorn og $\frac{2}{16}$ efter Ejendomsskyld.

For Hammersholms Vedkommende kom Bidragene herefter til at udgøre henholdsvis 412 Kr. 05 Øre og 38 Kr. 89 Øre eller ialt 450 Kr. 94 Øre.

Under denne fra Hammershus Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod nu Appellanterne Allinge-Sandvig Byraad under Anbringende af, at Appelindstævnte havde vægret sig ved at betale de af hans oftnævnte faste Ejendomme beregnede Skatter for Aarene 1911/12, 1912/13, og for April Kvartal 1913/14, Appelindstævnte endelig tilpligtet at betale henholdsvis 225 Kr. 23 Øre, 254 Kr. 30 Øre og 112 Kr. 74 Øre eller ialt 622 Kr. 27 Øre med Renter 6 pCt. p. a. af de respektive Beløb fra 1 April 1912, 1 Juli*) 1913 og 15 April 1913 og Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte paastod sig frifunden, ialt Fald for Tiden, med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Birks Dom af 19 April 1915 blev Appellanternes Paastand, forsaauidt angaar Posterne 255 Kr. 23 Øre og 254 Kr. 30 Øre med Renter tagne til Følge, medens Appelindstævnte forsaauidt Posten 112 Kr. 74 Øre angaar, med Renter, som paastaaet, og Sagens Omkostninger, medens Dommen iøvrigt paastaas stadfæstet, hvorhos Appellanterne har nedlagt en subsidær Paastand.

Appelindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Begge Parter har derhos paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger.

Appelindstævnte, der har akkviesceret ved Dommens Bestemmelse, forsaauidt angaar de paastævnte Skattebeløb for Aarene 1911—13, gør med Hensyn til det for Aaret 1913 ham afkrævede Skattebeløb gældende, at Allinge—Sandvig Landdistrikt ikke er nogen Kommune i den Forstand, hvori dette Ord maa forstaas efter Landkommunallovens øvrige Bestemmelser, navnlig dens § 1, og at derfor Amtsraadet har været uberegtiget til i Medfør af den citerede Bestemmelse i Lovens § 50 at paaligne Distriktet en Del af Bidraget til Amtsrepartitionsfonden, hvoraf atter følger, at Appellanterne har været ubeføjede til at fordele et saadant Bidrag paa Landdistriktet. Selv om det imidlertid, som af Appellanterne hævdet, maatte antages, at Ordet »Communer« i den citerede Bestemmelse ikke kan forstaas saa snævert, at Landdistrikter som saadanne ikke maa henføres derunder, maa der dog gives Appelindstævnte Medhold i, at det er uden Hjemmel, at Bidraget efter den citerede Lovbestemmelse alene er paalignet Distriktets faste Ejendomme, idet Be-

---

*) Skal være April.

stemmelsen foreskriver, at Bidraget skal udredes af Kommunen »paa samme Maade som deres øvrige Udgifter«.

Idet Appelindstævnte herefter har Krav paa for sit Vedkommende at se den heromhandlede Ligning for 1913—14 omgjort, og idet det ikke mod Appelindstævntes Benægtelse er godtgjort af Appellanterne, at af de indtalte 112 Kr. 74 Øre et Beløb af 42 Kr. 14 Øre, som af Appellanterne subsidiært paastaas betalt af Appelindstævnte, udgør almindelig Skat til Allinge Kommunes Kasse og kun Resten det i Henhold til den citerede Bestemmelse paalignede Bidrag til Amtsrepartitionsfonden, maa det billiges, at Appelindstævnte, forsaavidt angaar Posten 112 Kr. 74 Øre, ved den indankede Dom er frifunden for Tiden for Appellanternes Tiltale.

Da derhos Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanterne at burde tilsvare Appelindstævnte med 80 Kr.

Nr. 186. Højesteretssagfører Levy
m o d

Hans Marinus Jens Christensen (Stein),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Februar 1918: Arrestanterne Hans Marinus Jens Christensen og Vilhelm Arthur Ojen bør straffes: Christensen med Tugthusarbejde i 6 Aar, Ojen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Repsdorph, 120 Kr. og til hver af Defensorerne, Overretssagfører Lachmann og Overretssagfører Zeuthen, 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Marinus Jens Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Hans Marinus Jens Christensen til Højesteretssagførerne Levy og Stein 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Hans Marinus Jens Christensen og Vilhelm Arthur Ojen tiltales, førstnævnte for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse, Sidstnævnte for Tyveri og Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Arrestanten Christensen er født den 24 Juni 1881 og foruden at være straffet bl. a. 5 Gange for Tyveri og Brugstyveri, begaaet før hans fyldte 18 Aar, endvidere anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 26 Maj 1904 efter Straffelovens §§ 229^a og 238 og 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 3 Maj 1906 efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri samt Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 4 September 1909 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 54, og efter dens § 230 II, jfr. § 46, eller i Medfør af dens § 241 II efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Rettens Dom af 22 Juli 1911 blev han frifundet for Aktors Tiltale i en mod ham for Tyveri anlagt Sag.

Fra 23 Juli til 19 Oktober 1912 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Arrestanten Ojen er født den 2 Maj 1897 og anset: ved nærværende Rets Dom af 6 Maj 1916 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Sagens Omstændigheder er Følgende:

Den 29 April 1917 Klokkeren 9½ Formiddag anmeldte Fyrbøder Alfred Hansen til Politiet, at der samme Formiddag havde været en Indbrudstyv i hans aflaaede 3 Værelses Lejlighed, Aaboulevard 26, 3 Sal, hvorom han under Sagen edelig har forklaret Følgende: Han var lige flyttet ind i Lejligheden, i hvilken han kun havde faaet anbragt Sovekammermøblerne, og vaagnede ved 6 Tiden om Morgenen ved at høre Støj fra Køkkenet, og straks efter saa han en Mandsperson, i hvem han med Bestemthed har genkendt Arrestanten Christensen, stikke Hovedet ind ad Sovekammerdøren. Hansen sprang ud af Sengen og satte, kun iført Skjorte og Underbenklæder, efter Arrestanten, som løb op ad Trappen, gennem Loftsgangen og ned ad en Trappe til Blaagaardsgade, over denne Gade og ind i Genboejendommen paa Hjørnet af Aaboulevard og Blaagaardsgade, hvor det lykkedes Hansen at paagribe Arrestanten, og hvor han laa og kæmpede med ham i ca. 20 Minutter, indtil det lykkedes Arrestanten at undslippe. Under Kampen fratog Hansen Arrestanten en lille Nøgle og en Pakke, indeholdende Kaffe og Løvetand, som Arrestanten havde i Lommen.

Samtidig anmeldte Garveriarbejder Carl Nielsen til Politiet, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrud i hans aflaaede Køkken paa samme Trappegangs 4 Sal, hvilket Køkken ikke stod i Forbindelse med hans øvrige Lejlighed, og at der var stjaalet $\frac{1}{8}$ kg Kaffe og en lille Pakke Løvetand, som havde staaet frit fremme i Køkkenet.

I begge de nævnte Køkkener var der Gasautomater, og ved begge Automaterne var der foran Nøglehullerne i Hængelaasene anbragt nogle smaa Papirmærker, som fandtes gennemhullede, og efter det Oplyste maa det antages, at Automaten i Niensens Køkken har været aabnet af en uvedkommende Person, idet der ved det den 1 Maj foretagne Eftersyn af Maaleren manglede 1 Kr. 40 Øre i den Pengebeholdning, der skulde være tilstede.

Alfred Hansen har forklaret, at han efter at være kommet hjem fra Slagsmaalet med Arrestanten stillede den Kaffe og Løvetand, han havde frataget Arrestanten, fra sig i sit Soveværelse, og Nielsens Hustru har edelig forklaret, at hun her fandt den hende frastjaalne Kaffe og Løvetand, som under Sagen er vurderet til ialt 50 Øre.

Arrestanten Christensen blev anholdt den 7 Maj. Han har nægtet sig skyldig i Tyveri eller Forsøg herpaa; han har nægtet at have været i Besiddelse af Kaffen, Løvetanden og den lille Nøgle og nægtet at have været oppe i Ejendommen Aaboulevard 26, hvorimod han erkender at have været i Slagsmaal med Alfred Hansen, hvorom han nærmere har forklaret, at han den paagældende Morgen Klokken ca. 6½, da han kom fra en Beværtning, søgte Ly for en Byge ved at stille sig ind paa Trappegangen i en Ejendom i Blaagaardsgade ved Hjørnet af Aaboulevarden; medens han stod her, kom Hansen og en anden Person løbende ned ad Trappen; den forreste Person løb sin Vej, og den bageste — Hansen — vilde nu gribe fat i Arrestanten, idet han formentlig forvekslede denne med den undløbne Person; Arrestanten havde hørt Hansen raabe: »Stop Tyven«, og da Arrestanten nu blev bange for at blive indblandet i en ham uvedkommende Sag, løb han over Gaden til Genboejendommen, hvor han kom i Slagsmaal med Hansen, fra hvem det sluttelig lykkedes Arrestanten at undslippe.

Efter det Oplyste findes det imidlertid uden Betænkelighed at forkaste denne Arrestantens Forklaring og at anse det for tilstrækkelig bevist, at han i tyvagtig Hensigt indbrudsvis — med falsk Nøgle eller Dirk — har skaffet sig Adgang til de 2 omtalte Køkkener, og at han i Nielsens Køkken har stjaalet Kaffen og Løvetanden samt det omtalte Pengebeløb fra Gasautomaten. — Ligeledes maa det anses for bevist, at Arrestanten har været i Besiddelse af den omtalte lille Nøgle.

Arrestanten Ojen, der blev anholdt den 11 Maj, tilstod sig straks ved sin Anholdelse skyldig i Hæleri og forklarede, at han efter sin Løsladelse i Sommeren 1916 for det meste havde boet hos sine Plejeforældre, Franckesvej 4, men at han i flere Aar havde kendt Arrestanten Christensen og især i de sidste 2 Aar var kommet meget sammen med ham og ofte havde boet hos ham. Efterhaanden, og navnlig fra Sommeren 1916, var det gaaet op for Ojen, at Christensen, der saa godt som intet lovligt bestilte, var en driftig Indbrudstyv, der ofte forlod sin Lejlighed, Emilievej 10, tidligt om Morgenen, og vendte hjem med større eller mindre Partier af 10-Ører, som Ojen var paa det Rene med hidrørte fra Automattyverier, og som han efter Christensens Anmodning besørgede ombyttede til større Penge, navnlig i Konditorforretningen H. C. Ørstedesvej 44, Sæbeforretningen H. C. Ørstedesvej 39 og Beværtningen Blaagaardsgade 4, Stuen, hvilke 2 sidste Steder han efter sin Forklaring har faaet vekslet henholdsvis ca. 100 Kr. og 60—70 Kr. i de sidste 3 Maaneder før sin Anholdelse. Ojen mente ialt paa denne Maade at have faaet vekslet ca. 200 Kr., og han fik for sin Ulejlighed 6 pCt. af Beløbene; Pengene modtog og afleverede han til Christensen i dennes ovennævnte Lejlighed; det var væsenlig i Januar—April 1917, at disse Ombytninger fandt Sted.

Efter at Ojen i flere Forhør havde henholdt sig til denne Forklaring, berigtigede han den i et den 7 Juli afholdt Forhør derhen, at han selv,

havde stjaalet alle de 10-Ører, han havde faaet vekslet, i Lejligheder, til hvilke han havde skaffet sig Adgang ved Hjælp af falske Nøgler og Dirke, som han senere havde bortkastet, men i et den 23 Juli afholdt Forhør berigtigede han atter dette til, at han ikke havde deltaget i selve Udførelsen af noget Tyveri, men at han vidste, at Christensen i de sidste 3 Aar ikke havde levet af andet end af at opbryde Gasautomater og stjæle deres Indhold; han forklarede nu, at Christensen, efter at Arresterterne i det sidste Aars Tid var blevet fortrolige og daglig kom sammen, havde bedt Ojen gaa omkring i Byens Fattigkvarterer og udse Lejligheder, der var egnede for saadanne Tyverier, navnlig Lejligheder, der var ubeboede, eller hvor Beboerne ikke var hjemme, eller hvor Køkkenet med Gasautomaten laa afsondret fra den øvrige Lejlighed. I Henhold hertil havde Ojen givet Christensen Anvisning paa en Mængde saadanne Lejligheder, i hvilke Christensen saa, efter hvad han selv fortalte, havde stjaalet fra Gasautomaterne. De ved Tyverierne indvundne 10-Ører har Ojen derefter besørget ombyttet til større Penge mod et Vederlag af 6 pCt. af Beløbene, der efter Ojens seneste Forklaring har udgjort 200 à 250 Kr.; allerede før Ojens Sag i Foraaret 1916 havde han besørget 10-Ører vekslede for Christensen, men det var dog først efter Ojens Løsladelse i Juni 1916, at det gik op for ham, at disse Penge hidrørte fra Tyverier.

Under Sagen har Ojen givet Oplysning om 27 Lejligheder, som han enten vil have paavist Christensen som egnede, eller om hvilke han efter Christensens Meddelelser ved, at denne har begaaet Gasautomattyverier i dem; men Ojen ved fra Christensens egne Udtalelser, at han har endnu mangfoldige andre saadanne Tyverier paa Samvittigheden i alle Kanter af Byen. Af Lejligheder, paa hvilke Ojen har givet Christensen Anvisning, husker han bestemt følgende 12: Korsgade 70, 5 Sal, Nørrebrogade 225, 4 Sal, Jærggade 5, 2 Sal, Todesgade 7, 4 Sal, Baggessensgade 25 A, 3 Sal, Aaboulevard 78, 5 Sal, Bangertsgade 5 A, Stuen, Guldbergsgade 39 B, Stuen, Raadmandsgade 19 B, 2 Sal, Frederik VII's Gade 17 A, 1 Sal, Rantzausgade 44, 3 Sal og Prins Jørgensgade 4 B, 4 Sal; med Hensyn til disse 12 Lejligheder har Ojen forklaret, at han i de 4 eller 5 Tilfælde fulgte med Christensen til de paagældende Ejendomme og ventede udenfor, medens Christensen begik Tyverierne, hvorimod han i de andre Tilfælde indskrænkede sig til at give Christensen Anvisning paa Lejlighederne, men ikke var tilstede ved Tyveriernes Udførelse. Ifølge det iøvrigt Oplyste er der i Tiden fra 9 Januar til 4 April 1917 i de nysnævnte 12 Lejligheder begaaet Tyveri fra Gasautomater, hvorved der maa antages at være stjaalet ialt ca. 35 Kr., næsten udelukkende i 10-Ører; i de 11 Tilfælde maa det antages, at Tyven har skaffet sig Adgang til Lejligheden ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk, medens Bestjaalne i 1 Tilfælde (Aaboulevard 28, 5 Sal) ikke har kunnet paastaa, at Døren til Lejligheden har været aflaaet. De Lejligheder, om hvilke Ojen fra Christensens Udtalelser ved, at denne har begaaet Automattyverier i dem, er følgende:

Dagmarsgade 16, 2 Sal, Korsgade 44, Stuen, Stengade 22, 1ste Sal (2 Tyverier), Birkegade 27 A, 2 Sal, Egegade 3, Stuen, Nørrebrogade 152 C, 4 Sal, Dagmarsgade 16, 3 Sal, Dagmarsgade 16, 1 Sal, Frederik

VII's Gade 8 A, 5 Sal, Jærgergade 11, 5 Sal, Fiskergade 18, 2 Sal, Nørrebrogade 86, 1 Sal, Rantzausgade 16, 1 Sal, Gormsgade 3, 3 Sal, og Bangertsgade 5 A, 4 Sal.

I disse Lejligheder er der ifølge Sagens øvrige Oplysninger i Tiden fra 24 Januar til 5 Maj 1917 begaaet ialt 16 Tyverier fra Gasautomaterne, hvorved der i det Hele maa antages at være stjaalet ca. 133 Kr., næsten udelukkende i 10-Ører, og Tyven maa i alle Tilfælde — mulig med en ganske enkelt Undtagelse — antages at have skaffet sig Adgang til Lejlighederne ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk.

Arrestanten Christensen har benægtet Rigtigheden af Arrestanten Ojens Forklaringer ham vedrørende og nægtet sig skyldig i nogetsomhelst ulovligt. Han vil siden sin sidste Løsladelse i Oktober 1912 have ernæret sig ved at handle med alt muligt, men har ikke villet opgive sine Forbindelser, uagtet han har erklæret sig i Stand til at opgive Navnene paa nogle af disse.

Iøvrigt foreligger der til Bestyrkelse af Ojens Forklaringer følgende Oplysninger:

Arrestanten Christensen fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af 6 Nøgler, hvoraf nogle var tilfillede, samt af 4 Dirke; han har erkendt at have tilfillet nogle af Nøglerne og har om sin Benyttelse af disse og af Dirkene afgivet ubestemte og vekslende Forklaringer. De 2 af Dirkene er af særlig spinkel Konstruktion, og den ene af disse har vist sig vel egnet til at oplukke de smaa Hængelaase, der benyttes til Gasautomater i København, medens den anden med Lethed kan oplukke Hængelaasene for de frederiksbergske Gasautomater. Den Nøgle som Anmelderen Alfred Hansen under Slagsmaalet med Arrestanten Christensen den 29 April fratog denne, har ligeledes vist sig vel egnet til at oplukke de Hængelaase, der anvendes til Gasautomater paa Frederiksberg. Arrestanten Ojen har forklaret, at han har set denne Nøgle i Arrestanten Christensens Besiddelse, og at han var ganske klar over, at denne Nøgle var beregnet til at aabne frederiksbergske Gasautomater, ligesom han har set Christensen i Besiddelse af en anden lille Nøgle, der var bestemt for københavnske Automater.

Mejeriejer Troels Mikkelsen og hans Datter, Ellen Mikkelsen, har forklaret, at Arrestanten Christensen, der i de sidste 2—3 Aar har været stadig — omtrent daglig — Kunde i Mejeriet Emilievej 8, Stuen, særlig i Begyndelsen, og efter Ellen Mikkelsens Forklaring navnlig paafaldende ofte i Sommeren 1916 og Vinteren 1916—17 betalte sine Indkøb i Forretningen med 10-Ører. Efter Mejeriejer Mikkelsens Forklaring har de Beløb, Arrestanten indkøbte for, dog næppe udgjort over 20—50 Øre ad Gangen; Arrestanten har forklaret, at han aldrig købte for mere end 30 Øre ad Gangen, men har iøvrigt erkendt Rigtigheden af disse Vidneforklaringer.

Ekspeditricerne i Konditorforretningen H. C. Ørstedesvej 44, Frøkerne Cathrine Fischer og Marie Larsen har forklaret, at Arrestanten Ojen i Tiden fra Efteraaret 1916 til April 1917 mange Gange har indfundet sig i Konditorforretningen medbringende en stor Mængde 10-Ører, som han fik ombyttet i større Penge. Da dette vakte deres Mistanke, underrettede de Frederiksberg Politi herom og holdt efter Aftale med

Opdagelsesbetjent Lassen af Frederiksberg Politi Øje med Arrestanten, naar han indfandt sig i og forlod Forretningen. Efter at denne Aftale var truffet, fik Arrestanten Ojen den 17 Marts vekslet for 13 Kr., den 29 Marts for 8 Kr. og den 4 April for 13 Kr. Tiører i større Penge, og Ekspeditricerne lagde hver Gang Mærke til, at Arrestanten, naar han forlod Forretningen, gik ad Fuglevangsvej eller en anden af Ørstedesvejs Sideveje i Retning ad Emilievej, hvor Arrestanten Christensen boede, og som ligger i ganske kort Afstand fra Konditorforretningen.

Frøken Ellen Larsen har forklaret, at Arrestanten Ojen i Løbet af April og Begyndelsen af Maj 1917 flere Gange indfandt sig i Sæbedsalget, H. C. Ørstedesvej 39, og fik vekslet 10-Ører, bl. a. en Gang for 20 Kr.

Arrestanten Christensen har nægtet at have bemærket, at Ojen har været i Besiddelse af særlig mange 10-Ører. Han har erkendt at have haft Ojens Fortrolighed og at være omgaaedes med ham næsten daglig, medens Christensen boede paa Emilievej, men han har villet hævde, at deres Fortrolighed ikke strakte sig til Pengesager.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes det nu vel ikke fuldt bevist, at Arrestanten Christensen har udført alle de enkelte Tyverier, som Ojen vil have givet ham Anvisning paa eller vil have hørt ham omtale. Derimod findes det efter det Oplyste, og naar henses til Christensens tyvagtige Fortid og særlig til, at han under nærværende Sag mod sin Benægtelse i 2 Tilfælde maa anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri fra Gasautomat og Forsøg herpaa, uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Christensen foruden i de nævnte 2 Tilfælde indbrudsvis har begaaet en stor Mængde andre Tyverier fra Gasautomater, og navnlig, at Arrestanten Ojens Forklaring om, at de af denne Arrestant vekslede 10-Ører hidrører fra saadanne af Christensen begaaede Tyverier, og at Christensen i længere Tid for en væsentlig Del har ernæret sig ved at begaa saadanne Tyverier, er rigtig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Christensen efter Straffelovens § 231 II, jfr. tildels § 46, eller i Medfør af dens § 241 II efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri, Ojen efter Straffelovens §§ 228, 229 IV, jfr. tildels § 54, og efter dens § 238, efter Omstændighederne og for Christensens Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 18, Christensen med Tugthusarbejde i 6 Aar, Ojen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Mandag den 13 Maj.

Nr. 121.   Grosserer Olaf Pay (Ingen)
                          mod
                          Reder Steen Giebelhausen (Ingen).

Appellanten, Grosserer Olaf Pay, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen afgørende Betydning, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thi kendes for Ret.

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mathias Peter Hjorth til Højesteretssagførerne Henriques og Bache 150 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Efter at den ordinære Dommer, Byfoged Wøldike af Rønne, ved den af hans konstituerede Fuldmægtig den 15 Februar d. A. afsagte Kendelse havde vejet sit Sæde i den ved Rønne Købstads Politiret mod Underretssagfører Mathias Peter Hjorth af Rønne for bedrageligt Forhold indledede Undersøgelse, blev undertegnede By- og Herredsfoged J. E. Boas af Nexø den 16 s. M. af Bornholms Amt konstitueret som Sættedommer og Skriver i Undersøgelsen og den eventuelle Justitssag. Forhøret blev sluttet den 13 Marts, og den 16 s. M. blev der af Amtet beordret Justitssag mod bemeldte Mathias Peter Hjorth for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Lov om Bogføring m. v. af 10 Maj 1912.

Det bemærkes, at Byfoged Wøldike den 4 April er afgaaet ved Døden.

Paa Justitssagens sidste Tægtedag, den 8 Juni d. A., har Tiltalte begært Udlaan af Sagens samtlige Dokumenter og Udsættelse, men naar der henses til:

at Tiltalte baade under Forhøret og det paa hans og hans Defensors Foranledning optagne Reassumtionsforhør samt under selve Justitssagen har haft Adgang, som han i vidt Omfang har benyttet, til at diktere til Retsprotokollen,

at Tiltalte har fremlagt en Mængde Skrivelser, indeholdende hans Erklæringer over Sagen,

at Udskrift af Hovedforhøret med de fleste af Sagens Bilag samt Aktors og Defensors Indlæg, henholdsvis af 23 Marts og 7 April, tidligere har været udlaant til ham, hvorhos de øvrige Bilag har været tilgængelige for ham paa Byfogedkontoret,

at der baade under Forhørene og Justitssagen tidligere har været indrømmet ham rigelig Tid til at varetage sit Forsvar, samt

at Tiltaltes lovlige beskikkede Defensor, Overretssagfører Thaaerslund, under Justitssagen har fremlagt 2 Indlæg, skønnes Hensynet til Tiltaltes Forsvar ikke at afgive tilstrækkelig Grund til, at Justitssagen, der har været behandlet i 4 Retsmøder, yderligere udsættes, og Sagen vil derfor nu være at paakende i Realiteten.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte er født den 10 Maj 1874 og har bestaaet den juridiske Fælesprøve i Aaret 1896. Fra Sommeren 1896 til September 1900 var han

Sagførerfuldmægtig i Rønne, aftjente derefter sin Værnepligt, og efter at han den 19 April 1901 havde erholdt Sagførerbestalling, nedsatte han sig i Maj s. A. som Sagfører i Rønne, hvor han derefter har drevet Sagførervirksomhed, indtil hans Bo den 2 Juni 1916 efter en Kreditors Begæring blev taget under Konkursbehandling. Han, der er ugift, har ikke tidligere været kriminaliter tiltalt, dømt eller straffet.

De Forhold, Tiltalen angaar, er følgende:

I. Efter at Andrine Marie Caroline Larsen af Rønne, Enke efter Skibsfører Carl Johan Larsen, efter hvem hun hensad i uskiftet Bo, den 12 November 1911 var afgaaet ved Døden, blev Dødsboet den 5 December s. A. overtaget til privat Skifte af Ægtefællernes Fællesbørn, Anmelderen i nærværende Sag, Styrmand Karl Andreas Larsen, født den 1 September 1887, og Maskinassistent Arthur Johannes Larsen, født den 2 Februar 1890, i Forening med Tiltalte, der under 26 Juni 1906 og 4 December 1911 var beskikket som Kurator henholdsvis for Karl Larsen og Arthur Larsen. Arvingerne betroede derefter Bestyrelsen af Boet til Tiltalte, der bortset fra Boets Løsøre fik overleveret de Dødsboet tilhørende Aktiver, bestaaende af:

a. Kontrabog Nr. 3916 med Københavns Handelsbanks Filial i Rønne, hvorpaa indestod 4386 Kr. 15 Øre, hvilket Beløb med paaløbende Renter afdragsvis blev hævet af Tiltalte, saaledes at han den 24 Januar 1913 havde hævet hele Beløbet med Renter ialt: 4488 Kr. 80 Øre.

b. Kontrabog Nr. 960 med Bornholms Laane- og Diskontobank i Rønne, paa hvilken Tiltalte ligeledes har hævet ialt 3022 Kr. 80 Øre, saaledes at der den 24 Januar 1913 ikke indestod noget Beløb paa Bogen.

c. Kontrabog Nr. 21,709 med Bornholms Spare- og Laanekasse i Rønne, hvis Paalydende Tiltalte har hævet den 24 Januar 1913 med 27 Kr. 01 Øre.

d. Afdødes Tilgodehavende i Følge Gældsbevis hos Kaptajn L. M. Jensen, 1500 Kr., der med Renter er hævet af Tiltalte i forskellige Afdrag med ialt 1254 Kr. 15 Øre, saaledes at Gælds brevet var indfriet den 27 November 1913,

foruden forskellige Aktiebrev. Aktiebrevene er dog enten afleverede til Arvingerne eller i Behold ved Undersøgelsens Begyndelse, dog at Tiltalte for Aktier i Akts. »Rønne Sejlskibsrederi II« har hævet Udbyttet for Aaret 1913 med 70 Kr.

Tiltalte har endvidere hævet Købesummen for Boets faste Ejendom, Matr. Nr. 12 af Rønne Bygrunde, saaledes:

11 April 1912 med ..... 1100 Kr. 00 Øre

11 Juni 1912 med ..... 3426 — 45 —

dog at han heraf den 27 Juni 1912 har betalt den Ejendommen paa vilen-Pantegæld, 1500 Kr., med Renter.

Dødsboets hele Indtægtsside udgjorde ifølge den til Skifteretten indleverede Opgørelse, der under Sagen er tiltraadt af Tiltalte, 15,228 Kr. 01 Øre, hvorunder er indbefattet et Beløb af 927 Kr. 30 Øre som indvunne Renter under Boets Behandling, medens Udgiftssiden androg 2519 Kr. 57 Øre.

Den beholdne Formue beløb sig herefter til 12,708 Kr. 44 Øre.

Ifølge Rønne Skifterets Paategning af 6 Marts 1915 paa Opgørelsen udgjorde Arvelodderne til hver af de 2 Arvinger 6504 Kr. 77 Øre, og denne Skifteretts Arveberegning har Tiltalte lagt til Grund for sin nedenfor omtalte Opgørelse.

Arvingen, Arthur Johannes Larsen, der er død den 25 Decbr. 1915, har meddelt Tiltalte Saldokvittering af Januar 1915 for sin Arv, og Tiltaltes Forhold til denne Arving er ikke Genstand for Paakendelse her under Sagen, idet der ikke foreligger nogen Anmeldelse fra rette Vedkommende.

Derimod har Medarvingen, Anmelderen Styrmand Karl Andreas Larsen, for sit eget Vedkommende begært Sagen forfulgt mod Tiltalte, som han sigter for svigagtig at have tilegnet sig Hovedparten af Arven.

Tiltalte har opgjort sin Skyld fra Dødsboet til nævnte Karl Andreas Larsen med Renter til 1ste Decbr. 1916 til 4988 Kr. 68 Øre, som han erklærer, at han har forbrugt til egen Fordel. Den for Anmelderen under en Del af Forhøret mødte Sagfører opgør Anmelderens Krav, navnlig paa Grund af en anden Beregning af Renterne, end den af Tiltalte anvendte, til 5136 Kr. 88 Øre, men da Anmelderen personlig i Forhøret den 5 Marts d. A. har nedsat sin Erstatningspaastand i Overensstemmelse med Tiltaltes Opgørelse til 4988 Kr. 68 Øre, vil dette Beløb være at lægge til Grund under Sagen.

Tiltalte har under Forhørene hævdet og vedblivende fastholdt, at Anmelderen havde indrømmet ham Ret til at disponere over Arvemidlerne ved at anbringe disse i sin Forretning mod at svare Sparekassere. Tiltalte vil altsaa paastaa, at Arvemidlerne har været ham overladt som Laan, hvorfor hans Forbrug af Pengene altsaa ikke har været uberettiget. Tiltalte er ganske vist ikke i Besiddelse af noget skriftligt Tilsagn fra Anmelderen eller andet Bevis for, at hans Anbringende er rigtigt, idet han paa Grund af det Tillidsforhold, hvori han navnlig som Anmelderens Kurator stod til denne, vil have anset Tilvebringelsen af et saadant skriftligt Bevis for overflødig. Tiltalte vil endog paastaa, at Anmelderen i over 1 Aar har været vidende om, at Tiltalte havde forbrugt Pengene, hvorfor Strafskylden i hvert Tilfælde skulde være forældet i Henhold til Straffelovens § 67.

Herimod har Anmelderen under Ed forklaret, at han aldrig har meddelt Tiltalte Tilladelse til at anvende hans Arv mod at svare Renter eller i det Hele taget givet Tiltalte Føje til at antage, at denne maatte disponere over Arven, samt at han først i Juli Maaned f. A. er bleven vidende om, at Tiltalte havde hævet og forbrugt Arvemidlerne.

Da Tiltalte nu ikke har godtgjort noget væsentligt til Bestyrkelse af sit Anbringende, der har Formodningen imod sig, idet hans Besiddelse af Boets Midler alene var begrundet i hans Hverv som Arvingens Kurator og Befuldmægtigede med Forpligtelse til snarest muligt at opgøre Boet og sørge for, at Arvingerne fik deres Arv, maa det statueres, at det har været ham bevidst, at hans Forbrug af de fremmede Penge har været uberettiget, og da det ligeledes ikke er bevisligt, at Anmelderen ud over den i Straffelovens § 67 ommeldte Tid har været vidende om det ulovlige Forbrug, vil Tiltalte ikke kunne undgaa at anses med Straf efter Straffelovens § 253.

Om Tiltalte, da han forbrugte Pengene, har været insolvent, har mod hans Benægtelse ikke kunnet godtgøres navnlig paa Grund af hans mangelfulde Regnskabsførelse, hvorom nærmere nedenfor under II. Men dette Punkt har ikke afgørende Betydning for Strafskylden, navnlig naar der henses til Størrelsen af den forbrugte Kapital og til de ikke i naturlig Forbindelse med Sagførervirksomhed staaende vovelige Forretninger, hvori Tiltalte indlod sig, og af hvilke en enkelt fra Aaret 1911 endte med et Tab, som Tiltalte selv har angivet til ca. 45,000 Kr., samt til Arten af hans Regnskabsførelse, idet Tiltalte under disse Omstændigheder ikke med Føje kunde gøre Regning paa et stiltiende Samtykke til at anvende de fremmede Penge i sin Forretning.

Som skærpene Omstændigheder ved Straffens Udmaaling maa der tages Hensyn til, at Tiltalte som Sagfører indtager en offentlig Stilling, der medfører, at der vises ham en særlig Tillid, samt til, at Tiltalte var Anmelderens Kurator og altsaa havde særlig Pligt til at varetage Anmelderens Tarv.

Under Forhøret har Tiltalte endvidere været sigtet for ulovlig Forbrug af Midler tilhørende Enken Karen Kirstine Pedersen. Tiltalte opgør sin Skyld til Enken til 270 Kr. 75 Øre, men paastaar, at han ikke har gjort sig skyldig i noget ulovligt ved at anvende disse Penge i sin Forretning, og da nævnte Enke i Forhøret den 26 Februar d. A. har frafaldet Sagens fortsatte Forfølgning, er Strafansvaret i hvert Tilfælde bortfaldet i Henhold til Straffelovens § 254.

Det samme er Tilfældet med Hensyn til Tiltaltes Forhold til Avlsbruger Herman Stender, hvem Tiltalte har erkendt at skyldte 436 Kr. 36 Øre, efter at nævnte Anmelder i Skjoldenæsholms Birks Politiret den 18 Maj d. A. ligeledes har frafaldet Krav paa Tiltalte.

II. Efter at Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 om Bogføring m. v., ifølge hvilken Lovs § 1 Sagførere, der driver Virksomhed som saadanne, er pligtige at føre Forretningsbøger, var traadt i Kraft den 1 Juli 1912, fik Tiltalte den 5 Novbr. s. A. paa Byfogedkontoret i Rønne autoriseret Hovedbog og Kassebog. Kassebogen er helt ubeskreven, og i Hovedbogen er de 2 første Sider samt Side 254 beskrevne, medens Resten af Bogen er ubeskreven. Hovedbogen indeholder 474 paginerede Sider og Kassebogen 200 folierede Blade. Tiltalte har ikke ladet autorisere nogen Statusbog, idet det vil have været hans Hensigt at lade sin aarlige Status indføre i Hovedbogen, hvilket dog ikke er sket, idet Tiltalte har undladt at opgøre nogen egentlig Status.

Autoriseret regnskabskyndig Tilsynsmand M. Smith af København, der paa Rettens Foranledning har foretaget et Gennemsyn af Tiltaltes øvrige Regnskabsbøger, udtaler i sin under Sagen fremlagte Erklæring af 8 Marts d. A. følgende:

»Sagfører Hjorth har ikke ført autoriserede Bøger, og Bogføringen har været meget primitiv, idet Bøgerne kun er almindelige Kollegiehefter.

Hver Klient har ganske vist sin særlige Konto i disse Hefter, men Tidsbetegnelserne for Noteringerne mangler i adskillige Tilfælde, og da der ikke er ført nogen Kassebog, har man ikke Adgang til gennem denne at skaffe sig den nødvendige Oplysning desangaaende.

Noteringerne giver ikke fornøden Oplysning til at danne sig nogen begrundet Mening om Sagfører Hjorths Status ved Udgangen af 1912 og senere Aar og allermindst om Situationen i Øjeblikket, hvor Spørgsmaalet om Forældelse af forskellige Fordringer kan have væsentlig Indflydelse, men paa den anden Side vil det efter min Mening ogsaa være vanskeligt at afkræfte en Paastand om Solvens i 1912.«

De i Tiltaltes Konkursbo valgte Kuratorer har i Retten den 26 Febr. d. A. erklæret, at de af Tiltalte førte Bøger er af den Beskaffenhed, at ingen anden end Tiltalte selv kan finde ud af samme. De sidste Aar er der slet ikke ført Bøger, og Tiltaltes Mellemværende med saavel Kreditorer som Debitorer lader sig ikke afgøre paa anden Maade end ved Gennemgang i Forening med Tiltalte af de i Tiltaltes Bo, der som foran bemærket den 2 Juni 1916 blev taget under Konkursbehandling, forefundne Papirer. Det har derfor ikke været Kuratorerne muligt at udarbejde den i Konkurslovens § 78 ommeldte Oversigt over Boets Status.

Tiltalte Undladelse af at føre lovlige Forretningsbøger maa i Henhold til foranstaaende karakteriseres som en grov Uorden, og da Tiltalte har drevet Sagførervirksomhed, efter at den ovennævnte Lov om Bogføring var traadt i Kraft, omend efter sit eget Udsagn ikke nogen nævneværdig Virksomhed efter sin Faders Død, den 29 April 1914, vil han herfor være at anse med Straf efter Straffelovens § 262, 2det Stk., jfr. Bogføringslovens § 7, sidste Stk.

Naar Aktor har paatalt nogle af Tiltalte i en af ham den 7 Febr. d. A. affattet, den 10 s. M. fremlagt Skrivelse til Politiretten eventuelt Justitsministeriet fremsatte Sigtelser og Beskyldninger mod den ordinære Dommer og hans konstituerede Fuldmægtig som usømmelige, findes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til herfor at anse Tiltalte med nogen Straf her under Sagen.

Den Straf, som Tiltalte efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, og efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, jfr. Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 7, sidste Stykke, de nævnte §§ sammenholdte med Straffelovens § 62, har forskyldt, findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Tiltalte vil derhos være at dømme til at betale i Erstatning til Styrmand Karl Andreas Larsen 4988 Kr. 68 Øre samt til at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Sættedommerens Beskikkelse foranledigede Omkostninger samt Salærer til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr. til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Maj 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 14.

Tirsdag den 14 Maj.

Nr. 16. Skorstensfejersvend **Jacob Emanuel Nielsen** med beskikket Kurator, Enkefru **Alvilda Nielsen** (Aagesen efter Ordre)

mod

Skorstensfejermester **C. Pallesen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning til en Skorstensfejerlærling for Bortvisning af Tjenesten.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 26 Juni 1916: Indklagede Skorstensfejermester C. Pallesen bør for Tiltale af Klagerinden, Enkefru A. Nielsen, som Væрге for sin Søn, Skorstensfejerlærling Emanuel Nielsen under nærværende Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juli 1917: Appellindstævnte, Skorstensfejermester C. Pallesen, bør til Appellanten, Skorstensfejersvend Jacob Emanuel Nielsen med beskikket Kurator Enkefru Alvilda Nielsen betale 50 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Febr. 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Anker-Jensen 50 Kr. i Salær for Overretten hos det Offentlige. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen foreliggende Vidneforklaringer i Forbindelse med Indstævntes egen, tildels uklare Procedure maa det anses bevist, at han ved den i den indankede Dom ommeldte, mellem ham og Appellantens Moder indgaaede Overenskomst har paataget sig gennem en Læretid af 4 Aar fra 1 November 1912 at regne at oplære Appellanten i Skorstensfejerfaget, bl. a. paa det Vilkaar, at Appellanten for det sidste Aar skulde have en Løn af 600 Kroner.

For Gyldigheden af denne Overenskomst maa det nu blive uden Betydning, at den, som af Indstævnte paaberaabt, ikke er oprettet skriftlig, idet Bedriften som Skorstensfejer ikke hører til bunden Næring, og Lov Nr. 39 af 30 Marts 1889 § 1, 1ste Stk.,

saaledes ikke her kommer til Anvendelse. Der kan derfor ej heller gives Indstævnte Medhold i den af ham fremsatte Formening, at Manglen af skriftlig Kontrakt ialtfald maatte medføre Berettigelse for ham til at opsige Kontraktsforholdet med 14 Dages Varsel. Da Indstævnte derhos ikke har godtgjort at have haft Føje til, som sket, ved Bortvisning af Appellanten at hæve Forholdet i Utide, maa han anses pligtig at yde Erstatning for det Appellanten ved Bortvisningen paaførte Tab. Denne Erstatning findes overensstemmende med, hvad der principaliter er paastaet af Appellanten — som uimodsagt har anbragt, at han efter at være bortvist først den 1 Februar 1917 opnaaede paany at faa en lønnet Stilling — at burde bestemmes til Lønnen for den ved Bortvisningen tilbagestaaende Del af Læretiden, saa at Indstævnte herefter vil være at dømme til at betale Appellanten 450 Kroner med Renter. Indstævnte vil have at betale Appellanten Sagens Omkostninger for Politiretten med 10 Kroner samt at udrede Sagens Omkostninger for Overretten og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Skorstensfejermester C. Pallesen, bør til Appellanten, Skorstensfejersvend Jacob Emanuel Nielsen, betale 450 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 25 Februar 1916, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for Politiretten betaler Indstævnte til Appellanten med 10 Kroner. Til det Offentlige betaler derhos Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, samt til Overretssagfører Anker-Jensen og Højesteretssagfører Aagesen i Salarium henholdsvis 50 Kroner og 100 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende: Under denne fra Frederiksberg Birks Politiret hertil indankede Sag paastod Enkefru Alvilda Nielsen, som Værg for sin da umyndige Søn Skorstensfejersvend Jacob Emanuel Nielsen, Skorstensfejermester C. Pallesen tilpligtet, som Erstatning for uden lovlig Grund at have hævet en med hende truffen Aftale om at have hendes fornævnte Søn i Lære, at betale en Erstatning af 450 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 25 Februar 1916 samt Sagens Omkostninger. Ved Politirettens Dom af 26 Juni 1916 blev Pallesen imidlertid i Overensstemmelse med sin nedlagte Paastand frifunden for Fru Nielsens Tiltale. Herefter har Emanuel Nielsen, der imidlertid er bleven mindreaarig, som Appellant indbragt Sagen her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, Oprejs-

ningsbeviling og Novabevilling, har gentaget den i første Instans paa hans Vegne nedlagte Paastand og derhos subsidiært paastaaet Erstatningen fastsat efter Rettens Skøn, mere subsidiært Appellinstævnte dømt til at betale ham Lønnen for Februar Maaned med 50 Kroner; han har derhos paastaaet Appellinstævnte idømt Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører her for Retten, Overretssagfører Anker-Jensen. Pallesen procederer til den indankede Doms Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

Det fremgaar af Sagen, at Pallesen i Henhold til en mundtlig Aftale med Fru Nielsen siden Efteraaret 1912 har haft Appellanten som Lærling i sin Haandtering for en Løn, der i det sidste Aar udgjorde 50 Kr. maanedlig, men at Pallesen den 31 Januar 1916 bortviste Appellanten. Medens Appellanten til Støtte for sin Paastand gør gældende, at Pallesen havde antaget ham i Lære for 4 Aar og som Følge heraf, idet der ingen lovlig Grund forelaa til Bortvisningen, skylder ham Løn til Læretidens Udløb den 1 November 1916, anbringer Pallesen næst at hævde, at Appellantens Forhold i Tjenesten har retfærdiggjort Bortvisningen, at det mellem Parterne indgaaede Forhold ifølge Aftalen kunde hæves naarsomhelst fra begge Sider med 14 Dages Varsel.

Overfor Appellantens Benægtelse er det ikke bevist, at han har udvist et saadant Forhold i Tjenesten, at der har været Hjemmel til at afskedige ham uden Varsel. Selvom det imidlertid efter det Foreliggende maa antages, at Formaalet med den indgaaede Kontrakt i hvert Fald delvis har været at give Appellanten Adgang til at blive oplært i Skorstensfejerfaget, kan det bl. a. under Hensyn til, at der ikke er oprettet nogen egentlig Lærlingekontrakt, ikke mod Pallesens Benægtelse anses godtgjort, at Forholdet er indgaaet for det af Appellanten angivne bestemte Tidsrum af 4 Aar, og idet Pallesens Anbringende om Tidsvilkaarene derfor vil være at lægge til Grund, vil der kun kunne tillægges Appellanten 50 Kr. i Løn for Februar 1916 med Renter, som paastaaet.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellanten beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær hos det Offentlige af 50 Kr.

Onsdag den 15 Maj.

Nr. 68. Forvalter V. Thomsen (Steglich-Petersen)

mod

Firmaet P. Rønning & Gjerløff, Aktieselskab (Martensen-Larsen),
betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale en Konventionalbøde i Anledning af hans Indtræden i en med det indstævnte Aktieselskab konkurrerende Forretning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
12 November 1917: Indstævnte, Forvalter V. Thomsen, bør til Citanterne,
Firmaet P. Rønning & Gjerløff, Aktieselskab, betale de paastævnte 5000

Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 28 Juli 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter det under Sagen Oplyste maa der gaas ud fra, at Appellanten fratraadte sin Tjeneste hos Indstævnte efter Opsigelse fra Indstævntes Side, og at han ikke selv havde givet rimelig Anledning til Afskedigelsen. Da der nu maa gives Appellanten Medhold i, at han har været berettiget til at forstaa den i den indankede Dom omtalte, uklart affattede Deklaration saaledes, at den ikke vilde kunne bringes til Anvendelse mod ham i et Tilfælde som det Foreliggende, vil han overensstemmende med sin Paa-stand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Forvalter V. Thomsen, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet P. Rønning & Gjerløff, Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 19 Juli 1910 blev der af Forvalter V. Thomsen udstedt en Deklaration af følgende Indhold:

»Undertegnede V. Thomsen, der samtidig hermed tiltræder Pladsen som Forvalter hos Firmaet P. Rønning & Gjerløff erklærer herved, at jeg har forpligtet mig til ingensinde efter at være udtraadt af min nævnte Stilling at udøve nogen mod P. Rønning & Gjerløffs Forretning konkurrerende Virksomhed, direkte eller indirekte enten ved selv at føre en dermed konkurrerende Virksomhed eller ved at indtræde i en saadan som Deltager eller som Forretningsfører eller anden Stilling, eller ved at bistaa andre med Raad eller Daad i saa Henseende. I ethvert Overtrædelsestilfælde betaler jeg til P. Rønning & Gjerløff en Bøde af 5000 Kr., der erlægges skadesløst, saasnt jeg i noget Tilfælde har overtraadt den herved paatagne Forpligtelse«.

Den 1 Juli 1917 fratraadte Forvalter V. Thomsen sin Stilling hos det nuværende Firma P. Rønning & Gjerløff, Aktieselskab, der fortsætter den tidligere under Firmaet P. Rønning & Gjerløff drevne Forretning.

Under denne Sag har Citanterne, det fornævnte Firma P. Rønning & Gjerløff, Aktieselskab, her af Staden, under Anbringende af, at de har bragt i Erfaring, at Indstævnte, fornævnte Forvalter V. Thomsen, har taget Ansettelse hos en Konkurrent til dem, Blækfabrikant E. A. Jeri-

chau, ligeledes her af Staden, paastaet Indstævnte dømt til at betale dem 5000 Kr. i Bøde for den saaledes skete Overtrædelse af den forommeldte Deklaration tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 28 Juli 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifundet med Tilkendelse af Sagens Omkostninger.

Indstævnte har til Støtte for sin Paastand i saa Henseende gjort gældende, at Deklarationen som Betingelse for hans Forpligtelse kræver, at han skal være »udtraadt« af nævnte Stilling, men at en »Udtrædelse« kun kan siges at foreligge, naar Vedkommende frivillig forlader sin Stilling, eller der dog i hvert Fald foreligger en Afskedigelse, grundet paa Vedkommendes Misligholdelse af sine Pligter, medens der derimod i nærværende Tilfælde foreligger en Afskedigelse af Indstævnte uden nogen som helst rimelig Grund, paa hvilken Deklarationen ikke kan komme til Anvendelse.

Selv om der nu efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer ikke, som af Citanterne anbragt, kan antages at foreligge en Fratræden af Indstævnte efter Overenskomst, men en Opsigelse af ham fra Citanternes Side, maa der dog gives Citanterne Medhold i, at Deklarationen efter dens Ordlyd ogsaa omfatter en saadan.

Forsaavidt Indstævnte derhos yderligere har anført, at en Forpligtelse som den ved Deklarationen paatagne rammes af Bestemmelserne i § 38 i Lov Nr. 242 af 8 Maj 1917, kan der ikke gives ham Medhold heri, idet denne Lovbestemmelse i hvert Fald ikke kan have tilbagevirkende Kraft paa den før dens Ikrafttræden udstedte Deklaration. Da endelig Indstævntes Forhold ved at tage Plads hos en konkurrerende Forretning, som af Citanterne hævdet, falder ind under Deklarationens vide Bestemmelser, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, idet bemærkes, at Deklarationen hjemler Tilkendelse af skadesløse Sagsomkostninger.

Torsdag den 16 Maj.

Nr. 54. **Kolding Byraad** paa Kolding Kommunes Vegne (Møldrup)
m o d

Finansministeriet paa Statskassens Vegne (d. kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til i Henhold til Lov Nr. 44 af 1 April 1889 at svare Afgift til Statskassen af de til Byfogedembedet i Kolding henlagte Jorder.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1917: De Indstævnte, Kolding Byraad paa Kolding Kommunes Vegne, bør til Citanterne, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, betale de paastævnte 1280 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 7 Juni

1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Appellanten vil derhos have at betale Salær for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellanten, Kolding Byraad paa Kolding Kommunes Vegne, 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Lov Nr. 44 af 1 April 1889 blev det bestemt, at Indtægterne af de Retsbetjent- og Magistratsemedbederne tillagte Embedsjorder for de Embeders Vedkommende, som besattes efter Lovens Træden i Kraft, ikke som i Lovene af 19 Februar 1861 § 2 og af 1 Juli 1870 § 2 fastsat skulde komme til Afdrag i vedkommende Embedsmænds Pengeløn, men skulde gaa ind i Statskassen. Det bestemtes derhos, at de Embedsjorder, der bevislig tilhørte Kommuner, skulde overdrages til vedkommende Kommune imod, at denne, saa længe de kommunale Forretninger ikke var udskilte fra vedkommende Embede, skulde tilsvare Staten 4 pCt. aarlig af det Beløb, hvortil Jorderne ansattes ved Taksation.

I Henhold til disse Bestemmelser overdrog Finansministeriet, idet det erkendte, at Ejendomsretten over de til Byfogedembedet i Kolding henlagte Jorder tilkom Kolding Kommune, disse Jorder til Kommunen, efter at Byraadet ved en den 18 August 1910 dateret Deklaration havde forpligtet Kommunen til i Overensstemmelse med de i Loven af 1889 indeholdte Vilkaar skadesløst at svare til Statskassen 4 pCt. aarlig af deres Taksationssum, 16,000 Kr., saa længe de kommunale Forretninger ikke var udskilte fra Embedet.

Medens det tidligere var fast administrativ Praksis, at Byfogderne udenfor de faa Købstæder, hvor der fandtes et særligt Borgmesterembede, eller hvor ingen Byfoged boede, i Henhold til Lov 26 Maj 1868 § 2 og Lov 1 Juli 1870 § 8 beskikkedes til den ulønnede Stilling som Byraadsformand (Borgmester) er denne Praksis i de seneste Aar fraveget og en af Byraadet udpeget Mand beskikket til Borgmester.

Ved Nybesættelse af Byfogedembedet i Kolding i Aaret 1914 blev den nyansatte Embedsmand derfor ikke, som det hidtil havde været Tilfældet, tillige beskikket som Borgmester, hvortil beskikkedes et af Byraadets Medlemmer.

Byraadet, som gør gældende, at den i Loven af 1889 ommeldte Udskillelse af Embedsforretninger herved har fundet Sted, har som Følge heraf vægret sig ved at udrede Ydelsen til Statskassen.

Under denne her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag søger Citanterne, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, de Indstævnte, Kolding Byraad paa Kolding Kommunes Vegne, til Betaling af de i Henhold til Obligationen af 18 August 1910 pr. 1 Oktober 1914, 1 April og 1 Oktober 1915 og 1 April 1916 forfaldne Ydelser, ialt 1280 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 7 Juni 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Byraadet procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og har endvidere nedlagt en subsidiær Paastand.

Byraadet gør gældende, at der ved de i Loven af 1 April 1889 omtalte kommunale Forretninger, hvis Udskillelse er afgørende for den omprocederede Forpligtelse, sigtes til de Købstadkommunernes Anliggender hovedsagelig af økonomisk Natur vedrørende Forretninger som tidligere — i lang Tid dog under en vis Medvirken fra Borgerne — var underlagt den almindelige stedlige Øvrighed, men som blev henlagt til Byraadet ved Loven af 26 Maj 1868, i hvilken disse Anliggender benævnes Kommunens Anliggender eller de kommunale Anliggender.

Finansministeriets Standpunkt er derimod, at der ved det omstridte Udtryk sigtes ikke til de ved Loven af 26 Maj 1868 ordnede Anliggender, men til Magistratsforretningerne eller en Del af disse, hvilke fra gammel Tid har været henlagt under Underøvrigheden, uagtet de efter deres Natur som tjenende ikke direkte statslige, men stedlige kommunale Øjemed antages rettest at henhøre under kommunalt Styre.

Det er givet og fremgaar bl. a. af Forarbejder til og Forhandlinger paa Rigsdagen bl. a. angaaende de fornævnte Lønningslove og det i 1910 forelagte Lovforslag om Valg af Byraadsformænd, at det har været overvejet til Opfyldelse af Grundlovens Løfte om Lovordning af Kommunernes Ret til selvstændig Styrelse af deres Anliggender, dels at træffe en Lovordning, hvorefter Byraadsformændene ikke som efter Loven af 26 Maj 1868 skulde beskikkes af Kongen, men vælges af Byraadet, dels at henlægge en væsentlig Del af de fornævnte Magistratsforretninger under Byraadet. Det har været paatænkt snart at foretage disse Omordninger samtidigt snart at henlægge den sidstnævnte til Tidspunktet for Forvaltningens Adskillelse fra Retsplejen.

Finansministeriet paaberaaber sig til Støtte for sin Opfattelse Udtalelser i Motiverne til Loven af 1 April 1889, navnlig Bemærkninger om, at Indtægterne af Embedsjorderne for en væsentlig Del er tillagt den kommunale Øvrighed, hvoraf drages den Slutning, at det har været Hensigten, at Indtægterne fra de fra Kommunerne hidrørende Embedsjorder skulde tjene som Vederlag for Udførelsen af Magistratsforretningerne. Endvidere henleder Ministeriet Opmærksomheden paa, at de af Loven af 26 Maj 1868 omfattede Forretninger ved denne Lov blev udskilte fra Byfogedembedet og derfor ikke i Loven af 1 April 1889 med Rette kan omtales som Forretninger, hvis Udskillelse kan ventes senere,

sker, men bør iøvrigt for Tiltale af Sagsøgeren i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret maa det ved en efter Afsigelsen af den indankede Dom stedfunden Vidneførsel anses godtgjort, at der, da Appellantinden forlod Pladsen, var nægtet hende Betaling af den forfaldne Løn. Som Følge heraf har Appellantinden været berettiget til uden Varsel at ophæve Tjenesteforholdet og kræve Løn for Tiden indtil 1 Maj 1917, til hvilken Dag Forholdet tidligst kunde opsiges til Ophør. Der vil derfor være at tilkende hende efter hendes Paastand 612 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 15 Marts 1917, hvorhos Indstævnte vil have at betale Processens Omkostninger som nedenañført.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Aktieselskabet »Modecentralen«, bør til Appellantinden, Fru M. Almind, betale 612 Kroner 50 Øre med Renter 5 pCt. aarligt fra den 15 Marts 1917, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten med 80 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 3 December 1916 blev Sagsøgeren, Fru M. Almind, engageret som Direktrice hos de Indstævnte, A/S »Modecentralen«. Pladsen skulde tiltrædes den 15 s. M., og Lønnen fastsattes til 150 Kr. for den første Maaned og 175 Kr. maanedlig fra den 15 Januar 1917; den første Maaned skulde betragtes som Prøvetid, og derefter kunde Opsigelse fra begge Sider finde Sted med 1 Maaned Varsel, dog tidligst 1 Maj 1917.

Der maa antages flere Gange at have være nogen Uenighed mellem Fru Almind og Fru Borup, der havde den overordnede Ledelse af Forretningen og ejede Halvdelen af dens Aktiekapital. Den 15 Februar 1917 om Aftenen ved 6 Tiden fandt der en Ordstrid Sted mellem de to Damer, under hvilken disses respektive Mænd maa antages at have været til Stede, og under hvilken Fru Almind efter sin Fremstilling forgæves forlangte at faa sin Løn for den sidst forløbne Maaned betalt og, da denne nægtedes hende, forlod Forretningen, idet hun lagde

Nøglen til denne, som hun var i Besiddelse af, fra sig i Fru Borups Paasyn og udtalte, at hun ikke kom mere, naar hun ikke kunde faa sin Gage.

Fru Almind har derefter under denne Sag søgt A/S »Modcentralen« til Betaling af Løn for Tiden fra den 15 Januar til den 30 April 1917, ialt 612 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 13 Marts 1917, og Sagens Omkostninger.

Selskabet har principaliter procederet til pure Frifindelse, medens det subsidiært har nedlagt Paastand om Frifindelse mod at betale 1 Maanedes Gage 175 Kr. uden Renter og derhos i hvert Fald har paa-staaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at Fru Almind, da hun som nævnt den 15 Februar 1917 forlod Pladsen, havde krævet sin forfaldne Gage for den sidst forløbne Maaned betalt, og at den bestemt var blevet nægtet hende.

Herefter har Fru Almind været beføjet til som sket uden Varsel at forlade sin Tjeneste, men hun findes ikke som Følge heraf at have Krav paa mere end Løn i Forhold til den Tid, hvori hun har tjent, (jfr. herved ogsaa Tyendelovens § 44, jfr. § 43 Nr. 5) altsaa i dette Tilfælde paa Løn for Tiden fra den 15 Januar til den 15 Februar, 175 Kr., af hvilket Beløb der vil være at tillægge hende Renter som af hende paa-staaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 17 Maj.

Nr. 2. Handelsfirmaet **H. J. Wehle** (Møldrup)
mod

Handelsfirmaet **W. Waibel** ved dets Indehaver
W. Waibel samt ved Grosserer **J. Asmussen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Stadfæstelse af en af Appellanten i Henhold til Pl. 30 Novbr. 1821 for en Fordring paa Indstævnte foretaget Arrest i et Parti Kokuskager.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Marts 1915: Den foretagne Arrest kendes ugyldig. Citanterne bør betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 100 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Til Fremstillingen i den indankede Dom skal føjes, at Arresten i de i Dommen omhandlede Kokuskager er foretaget den 5 September 1914 og kun for et Hovedkrav af 2807 Kr. 04

Øre, at det efter Proceduren maa antages, at Konnossementet af Waibel er overleveret til Etablissements Verminck i endosseret Stand, samt at Appellanten til Bevis for den Fordring, som han paastaar at have paa Firmaet W. Waibel, har fremlagt en notarialiter bekræftet Udskrift af sin autoriserede Hovedbog.

Vel har nu Ihændeleveren af Kokuskagerne, Grosserer J. Asmussen, erklæret, at han har faaet Besiddelsen af dem, ikke paa Firmaet W. Waibel's, men paa Etablissements Verminck's Vegne, og vel har dette sidstnævnte Firma, som forhen bemærket, faaet Legitimation som Ejer af Kagerne, men desuagtet maa det efter det fra Appellantens Side Oplyste antages, at disse i Arrestøjeblikket endnu tilhørte Firmaet W. Waibel. I saa Henseende kan særlig henvises dels til, at der i Breve af 13 og 14 August 1914 henholdsvis fra Firmaet W. Waibel og fra Firmaet Ralli Brothers til Firmaet Christensen & Schrei forekommer Udtalelser, der viser, at Varerne skulde sælges her for Firmaet W. Waibels Regning, og dels til en af Direktør i Etablissements Verminck Brack efter Sø- og Handelsretsdommens Afsigelse afgiven Vidneforklaring, der maa forstaas som gaaende ud paa, at Waibel ikkun har givet Etablissements Verminck Sikkerhed i Varerne for et Tilgodehavende hos Firmaet W. Waibel.

Herefter samt da Appellanten findes at have ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for sit Krav paa Firmaet W. Waibel, vil Arresten, der er foretaget under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, og som er behørig forfulgt, efter Appellantens Paastand være at stadfæste og Appellanten at kende berettiget til for sit Krav med Renter og Omkostninger — derunder i Processomkostninger for begge Retter 400 Kr. — at søge Dækning i Varerne.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Handelsfirmaet H. J. Wehle, den 5 September 1914 foretagne Arrest bør som lovliggjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Appellanten være berettiget til for 2807 Kroner 4 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 5 September 1914, til Betaling sker, samt for Arrestomkostninger, 35 Kroner 46 Øre, og for Processens Omkostninger for begge Retter, 400 Kroner, at lade gøre Udlæg i de arresterede Varer, saavidt fornødent gøres og tilstrække kan. Til Justitskassen betaler det indstævnte Firma W. Waibel 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ifølge Ordre-Konnossement af 22. Juli 1914 indladede Firmaet W. Waibel i Marseille 50 Tons Kokuskager i Damperen »Stella«, hvis Bestemmelsessted var København. Ved den europæiske Krigs Udbrud

blev Firmaets Indehaver, W. Waibel, nødt til at forlade Frankrig, men forinden sin Afrejse overgav han Konnossementet til Firmaet Etablissemments Verminck i Marseille. Disse sendte det videre til Firmaet Ralli Brothers i London og bad dette Firma være dem behjælpelig ved Salget af Partiet. Firmaet Ralli Brothers erklærede imidlertid, at det ikke kunde paatage sig Salget, og Konnossementet blev nu sendt til Grosserer J. Asmussen, der staar i Forretningsforbindelse med Etablissemments Verminck, med Anmodning om, at han vilde søge Partiet realiseret.

Efter »Stella«s Ankomst til København har Handelsfirmaet H. J. Wehle, Aarhus, i Henhold til Pl. 30 November 1821 ladet foretage Arrest i det omtalte Vareparti til Sikkerhed for et Tilgodehavende hos Firmaet W. Waibel paa 2827 Kr. 04 Øre.

Under nærværende Sag har de derefter paastaet Arresten stadfæstet og sig kendt berettigede til for det nævnte Beløb med Renter, Arrestomkostninger og denne Sags Omkostninger at gøre Eksekution i Partiet.

Grosserer J. Asmussen har som Mandatar for Firmaet W. Waibel paastaet Arresten ophævet og sig tillagt Sagens Omkostninger. Han gør gældende, at det paagældende Vareparti tilhører Etablissemments Verminck og ikke Firmaet Waibel. Da Hr. Waibel ved Krigens Udbrud overgav Konnossementet til Etablissemments Verminck, overdrog han — paastaas det — Partiet til sidstnævnte Firma til Dækning for Gæld, han stod i til det.

Citanterne benægter Rigtigheden af det af Indstævnte anførte. Noget Bevis for, at Ejendomsretten over Varerne stadig er hos Waibel, har de ikke fremskaffet, men paa den anden Side har Indstævnte heller ikke ført Bevis for sin Paastand, at Varerne er overdragne Etablissemments Verminck til Ejendom.

Naar nu Hensyn tages til de foreliggende ekstraordinære Omstændigheder og til, at selve Ihændehavelsen af Konnossementet jo gav Etablissemments Verminck tilstrækkelig Legitimation til at raade over Partiet, saaledes at de har kunnet antage det unødvendigt at sikre sig et særligt Bevis for den paastaaede Overdragelse, samt til, at Formodningen ikke i særlig Grad kan være for, at Overleveringen er sket, fordi Hr. Waibel ønskede, at det franske Firma skulde varetage hans Interesser med Hensyn til et Vareparti, der var undervejs til et neutralt Land, mener Retten ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne gaa ud fra, at det arresterede Gods stadig tilhører Waibel. Der vil derfor være at give Dom efter Indstævntes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 3. Handels- og Kommissionsfirmaet **Christensen & Schrei**
(Møldrup)

m o d

Handelsfirmaet **W. Waibel** ved dets Indehaver
W. Waibel samt ved Grosserer **J. Asmussen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Stadfæstelse af en af Appellanten i Henhold til Pl. 30 November 1821 for en Fordring paa Indstævnte foretagen Arrest i et Parti Kokuskager.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Marts 1915: Den foretagne Arrest kendes ugyldig. Citanterne bør betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 85 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Til Fremstillingen i den indankede Dom skal føjes, at Arresten i de i Dommen omhandlede Kokuskager er foretaget den 5 September 1914, at det efter Proceduren maa antages, at Konnossementet af Waibel er overleveret til Etablissements Verminck i endosseret Stand, samt at Appellanten til Bevis for den Fordring, som han paastaar at have paa Firmaet W. Waibel, har fremlagt en notarialiter bekræftet Udskrift af sin autoriserede Hovedbog.

Vel har nu Ihændeleveren af Kokuskagerne, Grosserer J. Asmussen, erklæret, at han har faaet Besiddelsen af dem, ikke paa Firmaet W. Waibel's, men paa Etablissements Verminck's Vegne, og vel har dette sidstnævnte Firma, som forhen bemærket, faaet Legitimation som Ejer af Kagerne, men desuagtet maa det efter det fra Appellantens Side Oplyste antages, at disse i Arrestøjeblikket endnu tilhørte Firmaet W. Waibel. I saa Henseende kan særlig henvises dels til, at der i Breve af 13 og 14 August 1914 henholdsvis fra Firmaet W. Waibel og fra Firmaet Ralli Brothers til Appellanten forekommer Udtalelser, der viser, at Varerne skulde sælges her for Firmaet W. Waibel's Regning, og dels til en af Direktør i Etablissements Verminck Brack efter Sø- og Handelsretsdommens Afsigelse afgiven Vidneforklaring, der maa forstaas som gaaende ud paa, at Waibel ikkun har givet Etablissements Verminck Sikkerhed i Varerne for et Tilgodehavende hos Firmaet W. Waibel.

Herefter samt da Appellanten findes at have ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for sit Krav paa Firmaet W. Waibel, vil Arresten, der er foretaget under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, og som er behørig forfulgt, efter Appellantens Paastand være at stadfæste og Appellanten at kende berettiget til for sit Krav med Renter og Omkostninger — derunder i Procesomkostninger for begge Retter 400 Kr. — at søge Dækning i Varerne.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Handels- og Kommissionsfirmaet Christensen & Schrei, den 5 September 1914 foretagne Arrest bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Appellanten være berettiget til for 2013 Kroner 69 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 5 September 1914, til Betaling sker, samt for Arrestomkostninger, 34 Kroner 46 Øre, og for Processens Omkostninger for begge Retter, 400 Kroner, at lade gøre Udlæg i de arresterede Varer, saavidt fornødent gøres og tilstrække kan. Til Justitskassen betaler det indstævnte Firma W. Waibel 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ifølge Ordre-Konnossement af 22. Juli 1914 indladede Firmaet W. Waibel i Marseille 50 Tons Kokuskager i Damperen »Stella«, hvis Bestemmelsessted var København. Ved den europæiske Krigs Udbrud blev Firmaets Indehaver, W. Waibel, nødt til at forlade Frankrig, men forinden sin Afrejse overgav han Konnossementet til Firmaet Etablissements Verminck i Marseille. Disse sendte det videre til Firmaet Ralli Brothers i London og bad dette Firma være dem behjælpelig ved Salget af Partiet. Firmaet Ralli Brothers erklærede imidlertid, at det ikke kunde paatage sig Salget, og Konnossementet blev nu sendt til Grosserer J. Asmussen, der staar i Forretningsforbindelse med Etablissements Verminck, med Anmodning om, at han vilde søge Partiet realiseret.

Efter »Stella«s Ankomst til København har Handels- og Kommissionsfirmaet Christensen & Schrei i Henhold til Pl. 30 November 1821 ladet foretage Arrest i det omtalte Vareparti til Sikkerhed for et Tilgodehavende hos Firmaet W. Waibel paa 2013 Kr. 69 Øre. Under nærværende Sag har de derefter paastaet Arresten stadfæstet og sig kendt berettigede til for det nævnte Beløb med Renter, Arrestomkostninger og denne Sags Omkostninger at gøre Eksekution i Partiet.

Grosserer J. Asmussen har som Mandatar for Firmaet W. Waibel paastaet Arresten ophævet og sig tillagt Sagens Omkostninger. Han gør gældende, at det paagældende Vareparti tilhører Etablissements Verminck og ikke Firmaet Waibel. Da Hr. Waibel ved Krigens Udbrud overgav Konnossementet til Etablissements Verminck, overdrog han — paastaas det — Partiet til sidstnævnte Firma til Dækning for Gæld, han stod i til det.

Citanterne benægter Rigtigheden af det af Indstævnte anførte. Noget Bevis for, at Ejendomsretten over Varerne stadig er hos Waibel, har de ikke fremskaffet, men paa den anden Side har Indstævnte heller ikke ført Bevis for sin Paastand, at Varerne er overdragne Etablissements Verminck til Ejendom.

Naar nu Hensyn tages til de foreliggende ekstraordinære Omstændigheder og til, at selve Ihændehevelsen af Konnossementet jo gav Etablissements Verminck tilstrækkelig Legitimation til at raade over Partiet, saaledes at de har kunnet antage det unødvendigt at sikre sig et særligt Bevis for den paastaaede Overdragelse, samt til, at Formodningen ikke i særlig Grad kan være for, at Overleveringen er sket, fordi Hr. Waibel ønskede, at det franske Firma skulde varetage hans Interesser med Hensyn til et Vareparti, der var undervejs til et neutralt Land, mener Retten ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne gaa ud fra, at det arresterede Gods stadig tilhører Waibel. Der vil derfor være at give Dom efter Indstævntes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 85 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 9. Fhv. Overlæge Otto V. Lassen og fhv. Stadslæge N. B. Langballes Arvinger, Overlæge Chr. Langballe og Proprietær Otto Langballe (Bülow)

m o d

Bandagist A. Martin (Ingen),

betræffende skriftlige Injurier.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 9 Marts 1914: Den af de Indstævnte, Overlæge Otto V. Lassen og Stadslæge N. Langballe, begge af Randers, om Citanten, Bandagist A. Martin af Vejle, brugte Udtalelse, at han tager 350 Kr. for en Bandage for medfødt Hoffteluksation, bør død og magtesløs at være. De Indstævnte bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Til de Indstævnte betaler Citanten 500 Kr. i Sagsomkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Marts 1917: De foranførte fire om Appellanten, Bandagist A. Martin, brugte Udladelser bør døde og magtesløse at være. Appelindstævnte, fhv. Overlæge Otto V. Lassen, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. I Erstatning betaler bemeldte Appelindstævnte og Appelindstævnte Langballes Arvinger, Overlæge Chr. Langballe og Proprietær Otto Langballe, til Appellanten, Een for Alle og Alle for Een, 2000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 November 1910, indtil Betaling sker, og i Procesomkostninger for begge Retter 300 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen foreliggende Oplysninger, derunder Retslægeraadets i den indankede Dom ommeldte Erklæring, er det godtgjort, at Indstævnte under Anvendelse af markskrigrer-

ske Bekendtgørelser i offentlige Blade har, tildels under Omrejse i Landet, drevet Erhverv ved Behandlingen af forskellige Sygdomstilfælde paa en utilladelig og udover Grænserne for Stillingen som Bandagist rækkende Maade, hvorved han tilmed i flere oplyste Tilfælde har tilsidesat Hensynet til dem, som søgte hans Hjælp, for sin egen Fordel. Appellanten Lassen og nu afdøde Stadslæge Langballe har herefter ikke savnet Føje til at karakterisere Indstævnte og hans Forretningsvirksomhed saaledes, som sket er ved de i Dommen under 1), 2) og 3) gengivne Dele af den paaklagede Artikel i »Ugeskrift for Læger«. Hvad dernæst angaar den i Dommen under 4) anførte Passus af denne Artikel, maa dens Berettigelse anses at følge af, at der efter det Foreliggende har manglet Hjemmel til at forsyne den paagældende Anbefaling med Underskriften »Niels Jensen Smed«, og deraf, at Indstævnte har gjort Brug af Anbefalingen, uagtet han maatte være sig bevidst, at dens Indhold forsaavidt var urigtigt, som vedkommende Patient ikke var blevet helbredet.

Herefter vil Appellanterne overensstemmende med deres Paastand være i det Hele at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanterne med 1500 Kr.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, forhenværende Overlæge Otto V. Lassen samt Overlæge Chr. Langballe og Proprietær Otto Langballe, bør for Tiltale af Indstævnte, Bandagist A. Martin, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanterne med 1500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I det af den almindelige danske Lægeforening udgivne Ugeskrift for Læger Nr. 46 af 17 November 1910 fandtes under Overskriften: »Omløbende Bandagister« en af de Appellindstævnte, fhv. Overlæge Otto V. Lassen i København og senere afdøde Stadslæge i Randers N. B. Langballe, forfattet Artikel, hvori det bl. a. hedder:

»Omløbende Bandagister er en Svøbe for Landet. I markskrigerske Annoncer i Bladene fortæller de Befolkningen om de vidunderlige Virk-

---

Rettelse: S. 152 L. 23 f. n.: 4 Maj 1918, læs 11 Maj 1917.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 15.

Frødag den 17 Maj.

ninger af deres Bandager, lokker med Attester om Vidunderkure osv. Dette gaar navnlig ud over fattige Folk, som ikke har Raad til at anvende meget paa deres Svagheder; de læser disse Reklamer, bliver betagne, skraber de sidste Penge sammen, laaner hos Venner og Bekendte, iler til Kroen, hvor Bandagisten er taget ind, taler med denne i Lægevidenskaben aldeles uvidende Person, imponeres af hans Væsen og tror blindt paa hans Løfter om deres snarlige Helbredelse, og tilsidst afslutter de skriftlig Handel med ham; de maa underskrive en Slutseddel for at købe et Brokbaand af Hr. Bandagisten . . . . . Han undersøger Patienterne og ordinerer rask væk mere eller mindre passende Bandager i Ly af en for de Smaa i Samfundet højst sørgelig Højesteretsdom. . . . .

For Øjeblikket er vist den værste Omløber en Bandagist Martin, hvis Hovedopholdssted er Vejle. Han generer sig absolut ikke. Han tager 250 Kr. for en Rygbandage til et lille Barn, 350 Kr. for en Bandage for medfødt Hofteluksation og sikrer sig Pengene, dels ved Forudbetaling, dels ved Veksler o. l. Han er jo nær inde paa Bedrageriets Grænser, idet han averterer, at Patienter, der lider af Hofteforskydning, i de fleste Tilfælde kan fuldstændig helbredes ved hans Bandager. Dette er jo enten en samvittighedsløs Usandhed, eller det skyldes den tykkeste Uvidenhed.

— — — — —
For at faa Hr. Martin belyst saa godt som muligt, beder vi samtlige Kolleger, som maatte sidde inde med Viden om Kendsgerninger, der kan belyse Hr. Martins Færd, om at meddele os saadanne Erfaringer, — —

— — — — —
Vi har allerede et, som det synes, vel funderet Eksempel paa falsk Attest — — — — —

Idet Appellanten, Bandagist A. Martin i Vejle, har anbragt, at Artiklens Indhold er usandfærdigt og ærekrænkende for ham, i hvilken Henseende han har henvist til følgende Udladelser:

1. »Den værste Omløber er Bandagist Martin«,
  2. »han er jo nær inde paa Bedrageriets Grænser«,
  3. »samvittighedsløs Usandhed eller det skyldes den tykkeste Uvidenhed«, og
  4. »Vi har allerede et, som det synes, vel funderet Eksempel paa falsk Attest«,
- og idet han videre har anbragt, at næsten samtlige Landets Blade paa

Foranledning af de Appelindstævnte har aftrykt Artiklen, har han under nærværende Sag i første Instans ved Randers Købstads ordinære Ret paastaet de under 1—4 anførte Sigtelser og Udtryk mortificerede samt de Appelindstævnte for Fremsættelsen af samme ansete med Straf og tilpligtede at udrede i Erstatning 50,000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 25 November 1910, indtil Betaling sker. De Appelindstævnte paastod sig frifundet for Appellantens Tiltale, og ved Underretsdommen blev denne Paastand taget til Følge alene med den Begrænsning, at den i Artiklen om Appellanten brugte Udladelse, at han tager 350 Kr. for en Bandage for medfødt Hofte luksation mortificeredes; derhos blev ved bemeldte Dom Appellanten tilpligtet at godtgøre de Appelindstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 500 Kr. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. De Appelindstævnte, Lassen og Langballe eller efter dennes Død hans selvskiftende Arvinger, Overlæge Chr. Langballe og Proprietær Otto Langballe, begge i Randers, har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

1. Hvad angaar den om Appellanten brugte Betegnelse: den »værste Omløber« har de Appelindstævnte henvist til, at Appellanten i en meget lang Aarrække i Forretningsøjemed har berejst det meste af Danmark, men denne Omstændighed findes ikke at give Føje til at betegne Appellanten som en »Omløber«, et Ord, der kun i nedsættende Betydning kan bruges om en meget rejsende Person, og den Ringeagt, der ligger i selve Ordet, særlig naar det sammenholdes med Artiklens Begyndelse, hvor de omløbende Bandagisters Adfærd nærmere skildres, findes yderligere forstærket ved Tilføjelsen: den værste, der ingenlunde kan begrundes ved, at Appellanten efter Appelindstævnte Lassens Anbringende var den mest rejsende blandt Landets Bandagister. Som Følge af det Anførte findes Fremsættelsen af den nu ommeldte Udladelse at ligge udenfor det Tilladelige.

2. og 3. Med Hensyn til Udladelserne: »Han er jo nær inde paa Bedrageriets Grænser« og »samvittighedsløs Usandhed eller det skyldes den tykkeste Uvidenhed« fremgaar det af den ommeldte Artikel, at Udladelserne begrundes ved, at Appellanten i talrige af Landets Blade har indrykket et Avertissement, i hvilket det hedder: »Patienter, der lider af Hofteforskydning, kan i de fleste Tilfælde fuldstændig helbredes og ved Benyttelse af min Hoftebandage bliver Gangen straks lettere uden at genere«. De Appelindstævnte har herved gjort gældende, at der ved »Hofteforskydning« kun kan menes »medfødt Hofte luksation«, at denne Sygdomstilstand ikke kan helbredes ved Brug af Bandager, og at Appellanten ved desuagtet at lade Folk, der henvendte sig til ham med bemeldte Sygdom, købe kostbare Bandager, har til sin egen Fordel paaført de Vedkommende betydelige Tab. Ifølge Sagens Oplysninger — derunder navnlig nogle fra Lægespecialister fremskaffede Erklæringer, som er tiltraadte af Retslægerne — er det i en af samme under 28 November 1912 afgiven Erklæring — maa der gaas ud fra, at det af Appellanten benyttede Udtryk: »Hofteforskydning« lægevidenskabelig set kun kan forstaas som af Appelindstævnte Lassen hævdede, og at hverken den medfødte Hofte luksation eller Forskydninger i Hofteleddet af andre

Aarsager kan helbredes ved Bandager. Appellanten har imidlertid hævdedet, at han ved Udtrykket »Hofteforskydning« har tænkt paa den tilsyneladende Forskydning eller Skævhed af Hoftebenet, der findes ved enhver almindelig Rygskævhed, samt at Bandagebehandling ogsaa kan være nødvendig ved medfødt Hofteluksation, dels naar Patienten er naaet ud over den Alder, hvor en Reposition har Udsigt til at lykkes, dels naar Patienten selv eller dennes Paarørende nægter at indlade sig paa Operation. Efter de ovennævnte Erklæringer maa det nu vel antages, at den tilsyneladende Forskydning af Hoften, der er en Følge af Rygskævhed, ikke medfører, at Gangen generes, og Avertissementet maa derfor forstaaes som sigtende tillige til Hofteforskydninger, der medfører Gene for Gangen, og ogsaa i disse Tilfælde at stille fuldstændig Helbredelse i Udsigt ved Benyttelse af Appellantens Bandager, skønt Helbredelse herved maa antages udelukket. Men selv under Hensyn hertil findes de Appellindstævnte dog ved de brugte Udladelser at have overskredet Ytringsfrihedens Grænser.

4. Endelig har Appellanten, som meldt, fremdraget følgende Udladelse: »Vi har allerede et som det synes vel funderet Eksempel paa falsk Attest«. Med Hensyn hertil har de Appellindstævnte henvist til, at Appellanten i sine Annoncer har aftrykt en saalydende Anbefaling:

»Min Hustru, der i lang Tid har været lidende af en meget svær og smertefuld Navlebrok, er nu, efter at have brugt en af Hr. Martin leveret Bandage, til vor store Glæde blevet fuldstændig helbredet, og vi føler os derfor meget taknemlige mod Dem og vil overalt anbefale Dem paa det Bedste.

Pederstrup pr. Viborg, den 16 Juni 1903.

Niels Jensen, Smed«.

Angaaende denne Anbefaling er det in confesso, at den ikke er affattet eller underskrevet af Smed Niels Jensen; derimod har bemeldte Jensens Hustru, som har benyttet en hende af Appellanten leveret Bandage for Navlebrok, under et paa Appellantens Foranstaltning optaget Tingsvidne afgivet en Forklaring, gaaende ud paa, at hun ikke tør benægte — paa Opfordring af en Søn af Appellanten, der ligeledes drev Næring som Bandagist og foretog Forretningsrejser i visse Dele af Landet, hvor Appellanten ikke selv kom — at have underskrevet baade sit eget og sin Mands Navn paa en Erklæring af følgende Indhold: »Smed Niels Jensens Hustru giver Bandagist Martin, Vejle, Tilladelse til at skrive og offentliggøre en Anbefaling for Helbredelse af Navlebrok«. Imidlertid har Jensens Hustru videre udsagt, at der, da hun skrev Navnene, intet stod paa det Stykke Papir, paa hvilket hun blev opfordret til at skrive, og at Appellantens fornævnte Søn alene talte om at »faa« hendes og hendes Mands Navne, uden at det blev omtalt, i hvilket Øjemed disse skulde benyttes. Vidnet har fremdeles tilføjet, at om hun havde vidst eller kendt den nu anførte Erklærings Ordlyd, vilde hun, der netop ikke var tilfreds med den leverede Bandage, ikke have underskrevet. Under et andet, ligeledes paa Appellantens Foranstaltning optaget Tingsvidne har derhos hans forommeldte Søn, den senere afdøde Anton Martin, forklaret, at den sidstnævnte Erklæring er skrevet af ham og derpaa fore-

vist samt oplæst for Jensens Hustru, og at hun, da dette var sket, har underskrevet Erklæringen efter selv at have gennemlæst den. Anton Martin har herved yderligere udsagt, at han aldrig har modtaget nogen Erklæring, uden at den i Forvejen var oplæst for og godkendt af Udstederen. Begge Vidner har med Ed bekræftet deres indbyrdes modstridende Forklaringer, og herefter kan det nu vel ikke anses godtgjort, at Udtrykkene »falsk Attest« med Føje er benyttede om den Anbefaling, hvoraf Appellanten har gjort offentlig Brug, men de Appelindstævnte findes dog efter det Oplyste at have haft saa megen Grund til at anse sig berettiget til at fremkomme med den nu ommeldte Udladelse, og til at anse denne for bevislig, at de ikke derved har paadraget sig Straf-ansvar.

De Appelindstævnte har under Proceduren dels fremdraget nogle Tilfælde, hvor Personer, der har søgt Appellantens Hjælp for forskellige artede Lidelser, af ham er behandlede med Bandager paa en saadan Maade, at en Række Læger efter Undersøgelse af de Paagældende have afgivet Udtalelser, der gaa ud paa, at Behandlingen har været urigtig eller endog skadelig, dels tilvejebragt forskellige Oplysninger, hvorefter Appellanten i flere Tilfælde skal have været uforholdsmæssig dyr med sine Varer. Da det saaledes fremkomne imidlertid ikke ses at vedrøre de af Appellanten fremhævede Udladelser, findes der ingen Anledning til at gaa nærmere ind derpaa.

Som meldt har Appellanten endelig paastaet sig tillagt hos de Appelindstævnte en Erstatning af indtil 50,000 Kr., og i saa Henseende har han — med Støtte i de Forklaringer, der er afgivet under et paa hans Foranledning optaget Tingsvidne — nærmere anbragt, at hans Omsætning straks efter den oftnævnte Artikels Fremkomst sank meget betydeligt og først langsomt atter er steget uden dog tilnærmelsesvis igen at have naaet den tidligere Højde. Appellantens Indtægtsnedgang maa nu vel antages i nogen Grad at have været en Følge af det meget betydelige Arbejde, som Appelindstævnte Lassen har udfoldet for at bekæmpe formentlige Farer, hidrørende fra Bandagistnæringen, og hvorved han — uden at have paadraget sig Ansvar overfor Appellanten — har opnaaet, at der baade ad administrativ Vej og gennem Ændringer i Lovgivningen er truffet strengere Bestemmelser om Bandagisters Adgang til at behandle syge. Men da de i den paaklagede Artikel indeholdte retsstridige Udladelser maa anses egnede til at bevirke Skade for Appellanten i hans Næring og derhos maa antages at have medført Tab for ham, vil der være at tilkende ham en Erstatning, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 2000 Kr.

I Henhold til alt det Anførte vil de ovennævnte fire af Appellanten fremhævede Udladelser i den omhandlede Artikel være at mortificere, hvorhos Appelindstævnte Lassen for Fremsættelsen af de tre første af disse vil være at anse efter Straffelovens § 217 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorimod der, da Appelindstævnte Langballe, som meldt, er afgaaet ved Døden, ikke bliver Spørgsmaal om at paalægge ham nogen Straf. I Erstatning til Appellanten vil Appelindstævnte Lassen og Appelindstævnte Lang-

balles ovennævnte Arvinger in solidum have at betale 2000 Kr. med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de samme ligeledes in solidum at burde godtgøre Appellanten med 300 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Nr. 64.

Direktør L. Ballin (Selv)

mod

Overretssagfører Viggo Ottosen (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for en ved Sikkerhedsstillelse afværget Arrest.

Københavns Byfogeds Kendelse af 11 Oktbr. 1916: Rekvisiti Protest mod den begærte Arrestforretnings Fremme kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Novbr. 1917: Indstævnte L. Ballin bør til Citanten Overretssagfører Viggo Ottosen betale 2000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juli 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Til nogle af Appellanten uden Hjemmel for Højesteret fremlagte nye Dokumenter kan der intet Hensyn tages.

Som i den indankede Dom udtalt, maa den af Appellanten hos Indstævnte paabegyndte, men ved Sikkerhedsstillelse afværgede Arrest formodes at have paaført Indstævnte Tort og Kreditspilde, og da Appellanten ikke har afkræftet denne Formodning, maa han være erstatningspligtig, uanset at Indstævnte ikke har godtgjort, at der iøvrigt ved Arrestforretningen er forvoldt ham Tab. Den Indstævnte herefter tilkommende Erstatning findes at burde bestemmes til 1000 Kroner, og med den heraf følgende Nedsættelse af det tilkendte Beløb vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 1000 Kroner med Renter heraf. Til Justitskassen betaler Appellanten, Direktør L. Ballin, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 7 Oktober 1916 lod L. Ballin ved Byfogden her i Staden paabegynde en Arrestforretning hos Overretssagfører Viggo Ottosen til Sik-

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for
Bortfjernelsen af Skiltene regnes fra denne
Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justits-
kassen betaler Appellanten, Direktør L. Bal-
lin, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 22 Juni 1916 udlejede Grosserer Vald. Neersted
til L. Ballin 1ste Sals Lejligheden i den ham tilhørende Ejendom Krystal-
gade Nr. 10; i Kontrakten hedder det bl. a.: »Lejeren har Ret til at skilte
ved Døren og til at leje det ene Værelse ud.«

Lejeren tiltraadte det lejede Oktober Flyttedag s. A. og lod straks
paa Facaden mellem Stue og første Sal opsætte et Skilt med Paa-
skrift: »10 Retshjælpen 10 (City-Bureauet)«; i Februar Maaned 1917
lod Lejeren ved Siden af Gadedøren opsætte et andet Skilt med saa-
lydende Indskrift:

»Retshjælpen
(City Bureauet)
1ste Sal.

Skilsmisser
Testamenter
Ægtepagter
Vielser

og al Retshjælp billigst«;

desuden har Lejeren benyttet sin Ret efter Lejekontrakten til at skilte i
Døren, idet han har ladet male 2 Skilte paa hver Side i Dørkarmen med
Inskriptionen: »Retshjælpen, City Bureauet. 1. Sal.«

Da Udlejeren mente, at Lejeren kun havde Ret til at skilte i Døren,
forlangte han de 2 ovennævnte paa Facaden anbragte Skilte fjernet, og
da Lejeren ikke efterkom Opfordringen, har under nærværende Sag
Citanten, fornævnte Grosserer Vald. Neersted, paastaaet Indstævnte,
ligeledes fornævnte L. Ballin, tilpligtet til under en daglig Mulkt at
fjerne de 2 omtalte Skilte og at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Om-
kostninger.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte anbragt, at
Bestemmelsen i Kontrakten om Ret til at skilte i Døren kun er ind-
sat ex tuto og derfor ikke hjemler nogen Modsætningsslutning, at der
efter Sagens Natur tilkommer ham Ret til at skilte paa Facaden, som
sket, naar han ikke kommer i Strid med andre Lejeres Ret, at Udlejeren
ved sin Passivitet har sanktioneret Skiltningen, og at den forrige Lejer
har skiltet paa ganske samme Maade, som han nu gør det.

Da det imidlertid ikke kan antages, at Citanten ved ikke straks at protestere mod Indstævntes Skiltning har fortabt Retten til at fordrø Skiltene fjernet, og da Indstævntes Ret til at skilte udtømmende er angivet i Kontrakten, vil Indstævnte være at tilpligte under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der vil kunne fastsættes til 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, at fjerne de ommeldte, paa Facaden anbragte Skilte; Indstævnte vil endvidere have at godtgøre Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Nr. 155.

Højesteretssagfører Stein

m o d

Alexander Peder Christian Rasmussen (Def. Graae)
Jens Thorvald Vilhelm Jensen og **Rasmus Pedersen Bjørn**,
 (Def. Trolle),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ramsø-Tune Herreders Ekstrarets Dom af 10 April 1917: De Tiltalte, Alexander Peder Christian Rasmussen, Jens Thorvald Vilhelm Jensen og Rasmus Pedersen Bjørn, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 20, 20 og 30 Dage, og bør de Tiltalte udrede in solidum og hver med $\frac{1}{3}$ Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører J. P. Nielsen, og til Defensor, Sagfører N. C. Nielsen, med henholdsvis 30 og 25 Kr.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Sept. 1917: De Tiltalte, Alexander Peder Christian Rasmussen og Jens Thorvald Vilhelm Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være.

Tiltalte Rasmus Pedersen Bjørn bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i Tredive Dage og betale en Tredjedel af Aktionens Omkostninger for Underretten, derunder en Tredjedel af de Aktor og Defensor ved Underrettens Dom tillagte Salærer. Saa betaler han og en Tredjedel af Salær til Overretssagfører Povl Thomsen, 40 Kr., samt til Overretssagfører V. S. Salomonsen 40 Kr. Sagens Omkostninger iøvrigt, derunder Salær til Overretsprokuratorerne Nissen og Mundt 30 Kr. til hver, udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Tiltalte Bjørn ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 9 August 1913 blev anset efter Straffelovens §§ 237 og 200 og efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 6, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, og at der ved Straffens Fastsættelse ikke blev taget Hensyn til Straffelovens § 39.

Efter det Oplyste maa der vel gaas ud fra, at Tiltalte Rasmussen ikke er i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælsunde Personer, men der savnes dog Føje saavel til at antage, at hans Sindstilstand er en saadan, at han kan

siges i Almindelighed at være fuldstændig utilregnelig, som til at antage, at han har været dette ved de i den indankede Dom omtalte Lejligheder, dog bortset fra den Nat i November 1916, da han i meget stærkt beruset Tilstand solgte den røde Hest, som han havde købt af Hestehandler Petersen.

For sit i Dommen omtalte Forhold med Hensyn til den Ko, som han havde købt paa Auktion den 1 April 1916, vil Tiltalte Rasmussen være at anse efter Straffelovens § 253. Forsaavidt angaar Salget af den ovennævnte røde Hest vil han derimod efter det foran anførte være at frifinde. Endelig er det i Dommen rettelig antaget, at det ikke er bevist, at nævnte Tiltalte uberettiget har tilegnet sig nogen Del af de for Sagfører Kjær indkasserede Penge, og han vil derfor ogsaa forsaavidt være at frifinde.

Hvad de Tiltalte Jensen og Bjørn angaar, maa det ved det i Sagen Oplyste anses bevist, at de, om hvem det maa antages, at de handlede i Forstaaelse med hinanden, ikke har haft til Hensigt at betale Tiltalte Rasmussen andet og mere af Købesummen for den oftnævnte røde Hest end det Beløb af 100 Kr., som blev betalt ham ved selve den paagældende Lejlighed, og disse Tiltalte vil herefter for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 251.

Hvad endelig angaar Tiltalte Bjørns Forhold overfor Sagfører Kjær, findes det betænkeligt at statuere, at han forsaavidt har gjort sig skyldig i noget strafbart.

Straffen findes at burde bestemmes for Tiltalte Rasmussen under Hensyn til Straffelovens § 39 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og for de Tiltalte Jensen og Bjørn under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 til samme Art Fængsel henholdsvis i 40 Dage og i 80 Dage.

Aktionens Omkostninger vil de Tiltalte have at udrede in solidum.

Thi kendes for Ret:

Alexander Peder Christian Rasmussen, Jens Thorvald Vilhelm Jensen og Rasmus Pedersen Bjørn bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Rasmussen i 20 Dage, Jensen i 40 Dage og Bjørn i 80 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Stein, Graae og Trolle, 80 Kroner til hver, udredes af de Tiltalte, En for Alle og Alle for En.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Ramsø-Tune Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Alexander Peder Christian Rasmussen, Jens Thorvald Vilhelm Jensen og Rasmus Pedersen Bjørn for bedrageligt Forhold.

Rasmussen er født den 12 Januar 1883 og ved Kerteminde Købstads Ekstrarets Dom af 10 Oktober 1903 anset efter Straffelovens §§ 203 og 204 under Hensyn til dens §§ 39 og 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Jensen er født den 6 November 1883 og ikke funden forhen straffet.

Bjørn er født den 7 Oktober 1877 og tidligere ved Dom anset ved Aarhus Købstads Politiretsdom af 2 Marts 1898 for Betleri, saaledes at Varetægtsarresten traadte i Stedet for Straf, ved Viborg Købstads Politirets Dom af 14 Juni 1898 for Betleri og Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, ved Aars og Slet Herreders samt Løgstør Birks Politiretsdom af 18 Juli 1898 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, ved Sakskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 14 April 1900 dels med en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægt, dels med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 100, ved Odense Købstads Ekstraretsdom af 26 August 1901 i Medfør af Straffelovens §§ 203, 100, jfr. 98, samt §§ 39 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Korsør Købstads Ekstraretsdom af 25 Marts 1902 i Medfør af Straffelovens §§ 100, jfr. § 98 og 101, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Nykøbing F. Købstads Politiretsdom af 13 Februar 1903 i Medfør af Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Sakskøbing Købstads Ekstraretsdom af 8 September 1903, dels i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98, og Lov 11 Maj 1897 § 2, under Hensyn til Straffelovens §§ 57 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, dels med en Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægt, ved Musse Herreds Politiretsdom af 16 Januar 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 2 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstraretsdom af 13 Juli 1905 i Medfør af Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Sakskøbing Købstads Ekstraretsdom af 17 Februar 1906, dels i Medfør af Straffelovens § 100, jfr. § 98 og 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels med Bøde af 10 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægt, ved Roskilde Købstads Ekstraretsdom af 12 Januar 1907 i Medfør af Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1901*) § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og 2 Aars Opholdspaalæg i Henhold til Lov 1 April 1905, § 6, ved samme Rets Dom af 16 Juni 1908 i Medfør af Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, samt Lov 1 April 1905 §§ 1 og 6, 2det Stk., sammenholdt med Straffelovens §§ 57 og 62, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 16 December 1910 i Medfør af Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 98, samt § 203 og midlertidig Straffelovs § 6, 2det Stk., cfr. Straffelovens §§ 57 og 62, 2det Stk., alt jfr. Straffelovens § 39, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Køge Købstads Ekstraretsdom af 9 August 1913 i Medfør af Straffelovens § 237 og § 200 under Hensyn til dens § 39 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

---

*) Skal være 1905.

Efter at Tiltalte Rasmussen paa en den 1 April 1916 afholdt Auktion, paa hvilken Sagfører N. Svendsen og Herredsfuldmægtig Oehlenschläger var Incassatorer, havde købt en Ko for en Købesum af 420 Kr., og saaledes at Ejendomsretten over Koen først gik over til ham, naar han betalte Købesummen, har han ifølge sin egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse i Juli Maaned s. A. uden Inkassatorernes Vidende og Vilje solgt Koen for en Købesum af 440 Kr., hvoraf han afbetalte 200 Kr. paa Auktionskøbesummen og forbrugte Resten. For dette Forhold har han paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 253.

Den 7 August 1916 købte Tiltalte Rasmussen af Hestehandler J. P. Petersen, Ølstykke, en rød Hest for 700 Kroner; om Betalingen af dette Beløb blev der samme Dag oprettet et senere i Forligskommissionen i Frederikssund ratihaberet Forlig, hvorved Rasmussen forpligtede sig til at betale 200 Kr. den 10 September 1916 og 500 Kr. den 1 Februar 1917. I Forliget hed det, at det solgte var Kreditors Ejendom, indtil det var fuldt betalt, og at Tiltalte var uberettiget til bl. a. ved Salg at disponere derover.

Den 4 November 1916 traf Rasmussen i Roskilde de Tiltalte Jensen og Bjørn, og de nød i Forening en Del Drikkevarer, saaledes at ialtfald Rasmussen maa antages at være bleven beruset. Medens de om Aftenen opholdt sig i Jensens Logis, kom Jensen i Handel med Rasmussen om den nævnte Hest, som han købte for en Købesum, der efter Jensens Forklaring var 330 Kr., efter Rasmussens 750 Kr. Samtlige Tiltalte kørte ud paa Natten til Rasmussens Hjem i S. Svendstrup, hvor Jensen betalte Rasmussen 100 Kr., som han havde laant af Bjørn, og fik Hesten udleveret. Den 6 s. M. solgte Jensen med Bistand af Bjørn Hesten til en ubekendt Hestehandler for en Købesum, der efter disse Tiltaltes Forklaring var 275 Kr. Af dette Beløb tilbagebetalte Jensen Bjørn de fornævnte 100 Kr. og betalte ham yderligere »et Kommissionssalær« af 50 Kr., og som det maa antages 25 Kr. for hafte Udlæg, medens Jensen har forbrugt Resten.

Saa vel Jensen som Bjørn har benægtet, at de var vidende om, paa hvilke Vilkaar Rasmussen havde købt Hesten, og om at han var uberettiget til at sælge den. De har ligeledes benægtet, at der imellem dem har været truffet nogen Aftale om at faa den fornævnte Handel i Stand, og disse Forklaringer vil være at lægge til Grund ved Sagens Paakendelse.

Vel har Tiltalte Rasmussens Hustru edelig forklaret, at Tiltalte Jensen den Nat, da Handelen blev endelig afsluttet, paa hendes Spørgsmaal om, hvor stor Købesummen var, svarede, at den var 750 Kr., men imod de Tiltalte Benægtelse findes det ikke godtgjort, at de har handlet paa andet Vilkaar end af dem indrømmet.

Under Hensyn til, at det ikke er oplyst, at Hesten havde en væsentlig større Værdi end den af Jensen lovede Købesum, at hans og Bjørns Forklaringer om deres Videresalg af Hesten ikke er modbeviste, og da det ikke er oplyst, at Jensen, da han købte Hesten, ikke havde til Hensigt eller ikke havde Udsigt til at betale Købesummen, vil disse to Tiltalte ikke kunne drages til Ansvar for deres her fremstillede Forhold, medens

Tiltalte Rasmussens Forhold til være at henføre under Straffelovens § 253.

Den 31 Juli 1916 købte Tiltalte Rasmussen af Tiltalte Bjørn en Hoppe, en Vogn og en Sele, som Bjørn havde købt af en Trediemand, saaledes at Sagfører Jacob Kjær i Roskilde havde udlagt Købesummen 759 Kr. 50 Øre. Rasmussen skulde for disse Effekter betale 900 Kr., og om dette Beløb blev der indgaaet et senere i Roskilde Forligskommission rati-haberet Forlig. I Forliget var det bestemt, at Ejendomsretten over det købte skulde forblive hos Bjørn, indtil alt var betalt. Sagfører Kjær blev i Forliget antaget som Inkassator og betalte Bjørn Forskellen mellem den fornævnte oprindelige Købesum og den af Rasmussen vedtagne — med Fradrag af »3 pCt. for kontant Betaling«, altsaa 873 Kr. — til Rest 113 Kr. 50 Øre; medens Bjørn »som Selvskyldner for P. Rasmussen« indestod Kjær for »skadesløs Betaling af alt i Henhold til Kontrakten og Forliget«. Efter at Hoppen, som det maa antages med Kjærs Samtykke, var byttet med en Hest, som det viste sig nødvendigt at slagte, bemyndigede Kjær de Tiltalte Rasmussen og Bjørn til at sælge den slagtede Hest for ham. De solgte derefter i Forening Kødet, men betalte ikke de indvundne Penge til Kjær. Medens Rasmussen har fastholdt, at han ikke har indkasseret disse Penge, men at Bjørn har modtaget dem alle, har Bjørn forklaret, at han har overgivet Pengene — ialt 79 Kroner — til Rasmussen med Undtagelse af 20 Kr., som han har tilvendt sig, efter hans Angivende for hans Ulejlighed med at sælge Kødet.

Medens det ikke imod Rasmussens Benægtelse er bevist, at han uberettiget har tilegnet sig nogen Del af de indkasserede Beløb, — hvorved bemærkes, at 14 Kr. deraf, som han vil have modtaget af Bjørn, var Dækning for Udlæg til Slagtehus og Dyrlæge — har Bjørn været uberettiget til at undlade at betale Sagfører Kjær, hvem han, efter dennes Anbringende, i Forvejen skyldte Penge, de fornævnte 20 Kr., og ved at tilegne sig og forbruge dem har han paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 253.

I en paa Overrettens Foranledning indhentet, den 13 August 1917 dateret Erklæring har Retslægeraadet udtalt: »Det fremgaar af Sagens Akter, at Tiltalte Alexander Peder Christian Rasmussen, siden han i 1912 paadrog sig en alvorlig Læsion af Hovedet, har frembudt Symptomer paa en organisk Hjernelidelse. Denne, som særlig har ytret sig ved epileptiske Anfald og Svækkelse af Aandsevnerne, og som utvivlsomt er bleven forværret ved vanemæssig Misbrug af Alkohol, har nu — som det fremgaar af den af Amtslægen foretagne Undersøgelse — naaet en saadan Udvikling, at Tiltalte ogsaa i ædru Tilstand maa karakteriseres som sindssyg (lidende af Sløvsind)«.

Herefter vil Tiltalte Rasmussen i Medfør af Straffelovens § 38, 1ste Stk., være at frifinde for Aktors Tiltale.

Som Følge af det ovenfor anførte vil Tiltalte Jensen være at frifinde for Aktors Tiltale, og for disse to Tiltaltes Vedkommende vil Aktionens Omkostninger være at udrede af det Offentlige.

Tiltalte Bjørn vil som Følge af det anførte i Medfør af Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, være at anse med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 30 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten ved dennes Dom tillagte Salærer med $\frac{1}{3}$.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ved hvilken de Tiltalte er ansete, Rasmussen efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 47, 1ste Stk., under Hensyn til § 39, Jensen efter Straffelovens § 251 og Bjørn efter Straffelovens §§ 251 og 253, jfr. § 47, 1ste Stk., og § 62, i Medfør af Lov 1ste April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Rasmussen og Jensen hver i 20 Dage, Bjørn i 30 Dage og tilpligtede at udrede in solidum og hver med $\frac{1}{3}$ Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Der tillægges Aktor og Defensorerne for Overretten hver 40 Kr. i Salar, hvoraf Tiltalte Bjørn vil have at udrede det den for ham beskikkede Defensor tillagte og $\frac{1}{3}$ af det Aktor tillagte Salær, medens Resten vil være at udrede af det Offentlige.

O n s d a g d e n 2 2 M a j .

Nr. 233. Højesteretssagfører Ulf Hansen
 m o d
Holger Peter Hansen (Graae),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Marts 1918: Arrestanten Holger Peter Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bang og Jacobsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Holger Peter Hansen til Højesteretssagførerne Hansen og Graae 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Holger Peter Hansen, der tiltales for Tyveri, er født den 28 April 1896 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 28 Oktober 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestanten har derhos fra den 22 December 1917 til den 17 Januar

1918 været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, som sigtet for Ejendomsindgreb, men den paagældende Sag sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 23 Januar 1918 ca. Kl. 6½ Eftermiddag blev Arrestanten efter Paaavisning af Bud Knud Larsen anholdt af Politibetjent 687, Saltoft, som sigtet for Tyveri af den nedenommeldte Sæk med Indhold.

Nævnte Knud Larsen har som Vidne under Eds Tilbud forklaret, at han nævnte Dags Eftermiddag ca. Klokken 6, da han stod ved Indkørselen fra Bernstorffsgade til Godsbanegaardens Terræn ved Ilgodsekspe-ditionen, saa Arrestanten komme kørende med en Trækvogn i Bernstorffsgade og svinge ind paa Godsbanegaardens Terræn, hvor han stillede Trækvognen fra sig og forsvandt mellem nogle Jernbanevogne, der holdt paa et Spor ved et i Nærheden af Centralpostgaarden beliggende Skur, at Arrestanten lidt efter kom hen til Vidnet og det nedennævnte Vidne Høyer og spurgte, om han kunde laane en Lommekniv af dem, samt, da de ingen Kniv havde, gik hen til en i Nærheden holdende, Vidnet ubekendt Kusk, af hvem han laante en Kniv, hvorefter han gik om bag en Rampe, at Arrestanten efter lidt senere at være kommet samme Vej tilbage og have afleveret Kniven til Kusken, tog Trækvognen og kørte den ind mellem Sporet og Skuret, at Vidnet, der nu gik ud paa Gaden, herfra saa, at Arrestanten trak en Sæk ud af en Jernbanevogn og lagde Sækken paa Trækvognen, hvorefter Arrestanten, fulgt af Vidnet i kort Afstand, kørte ad Bernstorffsgade, Tietgensgade og Kvægtorvsgade, at Arrestanten paa Hjørnet af sidstnævnte Gade og Halmtorvet standsede et Øjeblik og kom i Snak med en Mandsperson, til hvis Udseende Vidnet ikke lagde videre Mærke, men som godt kan have været det nedennævnte Vidne Albert Nielsen, at Arrestanten fra det nævnte Hjørne kørte med Trækvognen tværs over Halmtorvet til Sønder Boulevard omtrent til Hjørnet af Absalonsgade, hvor han standsede og blev staaende med Trækvognen, medens Personen, der paa sidstnævnte Strækning var gaaet ved Siden af Vognen, gik op i Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 10, og at Vidnet derefter foranledigede Arrestanten anholdt. Vidnet har tilføjet, at han en Aften nogle Dage før Arrestantens Anholdelse saa Arrestanten stjæle en Pakke fra et Køretøj ved Ilgodsekspe-ditionen og bortfjærne sig med Pakken.

Bud Georg Høyer har som Vidne forklaret, at fornævnte Vidne Larsen en Aften i Slutningen af Januar 1918, da de stod sammen ved ovenommeldte Indkørsel, sagde til Vidnet, at han nok troede, at en Mandsperson, som nu var gaaet ind mellem Jernbanevognene og Ilgodsekspe-ditionens Pakhus, gik og stjal Pakker, at en Mandsperson umiddelbart efter fra Jernbanevognene ved Postgaarden kom hen til Vidnerne og spurgte, om de kunde laane ham en Lommekniv, og at Personen, da ingen af Vidnerne havde nogen Kniv, derefter gik sin Vej. Vidnet har erklæret, at Arrestanten ligner den af Vidnet omtalte Person paa Skikkelsen, men at Vidnet ikke bestemt tør sige, om Arrestanten er identisk med Personen.

Kusk Erik Barnstein har paa samme Maade forklaret, at han en Eftermiddag ca. Klokken 6¼, ca. 14 Dage før han den 5 Februar 1918 første Gang gav Møde i Retten, saa en Mandsperson, hvem Arrestanten

ganske ligner, drive rundt paa Baneterrænet mellem Centralpostgaarden og Ilgodsekspeditionen, og a t Vidnet Dagen efter af det ovennævnte Vidne Larsen fik at vide, at denne Aftenen i Forvejen ved Centralpostgaarden havde paagrebet en Tyv.

Arbejdsmand Albert Nielsen, der har været anholdt under Sagen som sigtet for falsk Forklaring for Retten, har forklaret, at han den 23 Januar 1918 Eftermiddag Klokken 10 Minutter i 6 traf Arrestanten, med hvem han havde været sammen tidligere paa Eftermiddagen, til Klokken 3½—4, da de skiltes i Gasværkshavnen, staaende midt ude paa Halmtorvet udfor den Indkørsel til Kvægtorvet, der ligger nærmest Sødrer Boulevard, ved Siden af en Trækvogn, hvorpaa beroede vistnok en Sæk, at han, der ikke saa nogen anden Person end Arrestanten i Nærheden af Trækvognen, spurgte Arrestanten, hvor denne skulde hen, hvortil Arrestanten svarede, at det vidste han ikke rigtig, at han skiltes fra Arrestanten, til hvem han sagde, at han mulig skulde op til Formand Arentzen, Søndre Boulevard Nr. 10, paa Halmtorvet paa samme Sted, hvor han havde truffet Arrestanten og gik over til Søndre Boulevard Nr. 10, idet det var hans Hensigt at gaa op til Formand Arentzen, men at han, da Klokken var mange, besluttede sig til at gaa videre, og gik til sit Hjem i Skydebanegade uden at være oppe i nogen Ejendom undervejs.

Politibetjent Nr. 687, Saltoft, har som Vidne edelig forklaret, at Arrestanten, da Vidnet af det ovennævnte Vidne Larsen blev gjort opmærksom paa ham, stod med en Trækvogn paa Søndre Boulevard udfor Nr. 8, at Vidnet spurgte Arrestanten, der havde Plads mellem Trækvognens mod Halmtorvet vendende Stænger, hvad han havde i Sækken, der laa paa Vognen, hvortil Arrestanten svarede, at det vidste han ikke, men at Vidnet kunde vente, indtil Arrestantens Kammerat, der var oppe i Ejendommen Nr. 10, som Arrestanten pegede paa, kom ned, at Vidnet blev staaende lidt hos Arrestanten, der nu sagde, at han ikke havde noget med Vognen at gøre, men kun passede den for sin Kammerat, og at Vidnet derpaa med Arrestanten gik op i Nr. 10 og ringede paa hos Arentzen for at høre, om den af Arrestanten opgivne Kammerat var der, men fik det Svar, at der ingen var og heller ingen havde været.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, og at have været i Besiddelse af Trækvognen eller Sækken, har endvidere nægtet den paagældende Eftermiddag at have været paa Terrænet mellem Centralpostgaarden og Ilgodsekspeditionen. Arrestantens endelige Forklaring gaar ud paa, at han den paagældende Eftermiddag Klokken 5—5½ fra Café »Far West« i Gasværkshavnen gik alene ad Bernstorffsgade, Tietgensgade og Kvægtorvsgade til Halmtorvet, hvor han udfor en af Portene til Kvægtorvet traf fornævnte Albert Nielsen, med hvem han fulgtes ad Halmtorvet til det Sted paa Søndre Boulevard, hvor Arrestanten blev anholdt, at Nielsen, der, efter hvad det forekommer Arrestanten, talte om, at han skulde op til Arbejdsformand Arentzen, Søndre Boulevard Nr. 10, ca. 5 Minutter før, Arrestanten blev anholdt, forlod Arrestanten paa nævnte Sted, hvor Arrestanten blev staaende, at der, medens Arrestanten stod der, kom to Personer med en Trækvogn, hvilke Personer gik op i Nr. 6, og at Arrestanten ikke, fra han traf

Nielsen paa Halmtorvet, og indtil han skiltes fra Nielsen paa Søndre Boulevard, har været i Nærheden af nogen Trækvogn.

Den omhandlede Sæk, der var en Postsæk, var mærket: »Deutsche Reichspost« og indeholdt 9 Papæsker, af hvilke hver indeholdt 2 Franskbrød. Det er godtgjort, at Sækken med det ovennævnte Indhold den 23 Januar 1918, efter af det herværende britiske »Røde Kors« at være bleven indleveret paa Centralpostgaarden til Besørgelse som Postforsendelse til Tyskland af Postvæsenet er bleven indladet i en paa det ovennævnte Spor holdende Godsvogn, paa hvilken der var klæbet en Seddel, hvorpaa der stod »Postpakker«, at den af Vognens 2 Døre, der havde været aaben under Indladningen, samme Dags Eftermiddag Kl. 5½—5¾, efter endt Indladning aflaaedes paa samme Maade, som den anden Dør var aflaaet, nemlig ved, at der gennem et Overfald og en Øsken blev trukket et Baand, som forsynedes med Postvæsenets Plombe, og at det samme Dags Eftermiddag Klokken 6¼ blev konstateret, at Plomben for den ene af Vogndørene var frabrudt, og at Døren stod aaben.

Det skal endnu bemærkes, at Tiltalen kun har Hensyn til Arrestantens Forhold med Hensyn til Sækken med Indhold.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger oplyst, og naar endvidere henses til, at Arrestanten tidligere er straffet for Tyveri, og at han under Sagen har afgivet vaklende Forklaringer, findes det uden Betænkelse mod Arrestantens Benægtelse at anse det for bevist, at Arrestanten fra den ommeldte, plomberede Jernbanevogn har stjaalet den oftnævnte Sæk med Indhold, der havde en Værdi af ialt 40 Kr. Det paagældende Tyveri vil som vedrørende en Postforsendelse, der var under Postvæsenets Varetægt, være at tilregne Arrestanten som groft.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 25 Kr. til hver.

Nr. 211.

Højesteretssagfører David

mod

Arthur Svend Dyring Christensen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Marts 1918: Arrestanterne Leonhard Jensen, Alfred Theodor Davidsen og Arthur Svend Dyring Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jensen

Rettelse: S. 191, Linje 7 f. n.: »Juli«, læs »Juni«.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Juni 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G.-L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 16—17.

Onsdag den 22 Maj.

i 18 Maaneder, Davidsen i 1 Aar, Christensen i 2 Aar og en for alle og alle for en betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Johansen, 20 Kr. til hver, dog at Jensen ikke udreder ud over $\frac{1}{2}$, Davidsen ikke ud over $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Lovén.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Arthur Svend Dyring Christensen, til Højesteretssagførerne David og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Leonhard Jensen, Alfred Theodor Davidsen og Arthur Svend Dyring Christensen tiltales for Tyveri.

Christensen er født den 29 August 1896 og tidligere i Følge Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 26 September 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 17 April 1915 efter Straffelovens § 230, II, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved nærværende Rets Dom af 15 Maj 1917 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten Christensen har den 4 Oktober 1917 i Forening med 2 ikke under nærværende Sag tiltalte Personer stjaalet nogle til ialt 20 Kr. vurderede, Fabrikant Victor Waldorff tilhørende Kakkelovnsdele, der beroede frit fremme i en Kældergang, hvortil Adgangen var uhindret.

Samtlige Arrestanter i Forening har den 6 December 1917 stjaalet 8,

Antikvitetshandler Christian P. Mortensen tilhørende til ialt 190 Kr. vurderede Ure, der beroede i et uden for Bestjaalnes Forretning anbragt aflaset Udhængsskab, som de opbrød.

Arrestanterne Christensen og Jensen har den 8 s. M. i Forening fra-stjaalet Urtekræmmer Carl Jensen & Co. 30 Daaser Asparges, der be-roede paa en Trækvogn, som henstod paa Gaden. Det stjaalne er vur-deret til ialt 90 Kr.

Arrestanten Christensen har Natten mellem den 10 og 11 s. M. fra-stjaalet Skotøjshandler Niels Peter Jensen 2 til ialt 3 Kr. vurderede Par Morgensko, som han tilvandt sig ved staaende udenfor Bestjaalnes Butiksvindue, i hvilket Skoene var udstillede, at række ind gennem Vin-duets Trækrude, der stod paa Klem.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse,

Jensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk.,

Davidson i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stk., efter dens § 230, 1ste Stk.,

Christensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk.,

efter Omstændighederne med Forbedringshusharbejde, Jensen i 18 Maa-neder, Davidson i 1 Aar, Christensen i 2 Aar, og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til de beskikkede Sag-førere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver, dog at Jensen ikke udreder over $\frac{1}{2}$, Davidson ikke udover $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Torsdag den 23 Maj.

Nr. 104. Aktieselskabet »**Dansk Svovlsyre- og Superphosphat-fabrik**« (Fenger)

m o d

Firmaet **P. Brown jun. & Co.** som Befuldmægtiget for Damp-skibsselskabet »**Norden**« (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at kræve Erstatning af Appellanten i Anledning af, at en ved Certeparti mellem Parterne vedtagen Rejse tog længere Tid end paaregnet, da Skibet ikke kunde komme gennem Panamakanalen.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Maj 1917: De Indstævnte, Dansk Svovlsyre- & Superphosphatfabrik, bør til Citanterne, P. Brown jun. & Co., betale 280,000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 9 Juni 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 1000 Kr., men bør iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den i Overensstemmelse med en af Kontraappellanten nedlagt subsidær Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde betale til Kontraappellanten med 1200 Kr.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Aktieselskabet Dansk Svovlsyre- og Superphosphatfabrik, til Kontraappellanten, Firmaet P. Brown jun. & Co. som Befuldmægtiget for Dampskibsselskabet »Norden«, med 1200 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 14 August 1915 blev der mellem P. Brown jun. & Co. som Befuldmægtiget for Dampskibsselskabet »Norden« og A/S Dansk Svovlsyre- og Superphosphatfabrik afsluttet et Certeparti, hvorefter den Dampskibsselskabet »Norden« tilhørende Damper »Nordkap«, som da laa i Manchester og ventedes rede til at forlade Manchester omkring den 25 September, befragedes til at gaa i Ballast til en Havn i United States for at indtage Bunkerkul og derefter gaa via Panamakanalen til en eller to Havne i Chile og der indlade en fuld og komplet Ladning Soda, ikke mere end 5300 og ikke mindre end 4800 Tons, med hvilken det skulde gaa til en sikker Havn paa Vestkysten af Storbritannien eller til en eller to danske Havne. Fragten var for det Tilfælde, at der valgtes en enkelt dansk Havn bestemt til 96 sh pr. Ton. Befragteren havde Ret til at annullere Certepartiet, hvis Damperen ikke var rede til at laste senest den 5 December 1915.

Skibet gik fra Manchester den 29 September 1915 og gik til Norfolk for at indtage Kul. Medens det var paa Vej til Norfolk fik Rederiet Underretning om, at der i Panamakanalen var sket et stort Skred, som umuliggjorde Passagen antageligt for længere Tid. Der opstod i den Anledning Forhandlinger mellem Rederiet og Superphosphatfabrikken, idet Rederiet gjorde gældende, at det under disse Forhold havde Ret til at annullere Certepartiet, medens Fabrikken hævdede, at Rederiet var pligtigt at lade Skibet gaa Syd om Sydamerika eller blive liggende i Nærheden af Kanalen og vente paa Kanalens Genaabning. Disse Forhandlinger endte med en Overenskomst af 21 Oktober 1915, hvorved man enedes om, at Skibet skulde gaa Syd om Amerika i Stedet for gennem Panamakanalen, i hvilken Anledning den i Certepartiet nævnte Annuleringsdato udskødes med 45 Dage og Skibets Minimumskvantum af Last nedsattes efter det større Kvantum Bunkerkul, Skibet havde nødt, fordi Rejsen ikke kunde lægges gennem Panamakanalen. Det hed i denne Overenskomst: »løvrigt skal hver af Parterne have Ret til at indbringe den ved Panamakanalens Lukning mellem dem opstaaede Uover-

ensstemmelse for Domstolene i København, idet Rederiet for sit Vedkommende vil kræve Erstatning for de ved den forlængede Rejse opstaaede forøgede Udgifter og Tab, hvilket Krav saavel som ethvert andet Krav fra Bortfragterens Side bestemt tilbagevises af Befragteren.»

Skibet gik derefter Syd om Sydamerika og indtog sin Ladning i Chile; da Kanalen endnu ikke var aabnet, maatte det ogsaa paa Tilbagevejen gaa Syd om Sydamerika og derfra via Madeira til Aarhus, hvor det udlossede hele sin Ladning, og hvor Udlosningen fandt Sted den 23 Marts 1916. Passagen gennem Panamakanalen aabnedes først den 15 April.

Under nærværende Sag har Citanterne, P. Brown jun. & Co., der stadig hævder, at de havde haft Ret til at annullere Kontrakten paa Grund af Skredet i Panamakanalen, paastaaet de Indstævnte, Dansk Svovlsyre- & Superphosphatfabrik, dømt til at betale en Erstatning. Denne Erstatning har Citanterne principaliter paastaaet beregnet efter, hvad Skibet kunde have tjent mere, hvis nærværende Certeparti var blevet annulleret, og Skibet havde haft hele den Tid — 177 Dage — fri, som denne Rejse har taget. Efter en af Rederiet foretaget Opstilling kunde Skibet da have gjort 3 Rejser med en samlet Indtægt for de 177 Dage af 652,691 Kr. 04 Øre, medens det ved den udførte Rejse kun har tjent Netto 251,262 Kr. 37 Øre. Citanterne paastaar sig altsaa principaliter tilkendt en Erstatning af 401,428 Kr. 67 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 9 Juni 1916, og Sagens Omkostninger.

Det indstævnte Selskab, der hævder, at det havde været Skibets Pligt at fuldføre Rejsen enten ved at gaa Syd om Sydamerika eller at vente og gaa igennem Panamakanalen, saa snart den var genaabnet, i begge Tilfælde uden Tillæg til den stipulerede Fragt, har principaliter paastaaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger. Subsidiært har Selskabet gjort gældende, at det i alt Fald kun kunde komme til at betale en Erstatning, svarende til, hvad Skibet kunde have indtjent i den Tid, hvormed Udrejsen er blevet forlænget ved, at Skibet ikke kunde komme gennem Kanalen, mere subsidiært har det paastaaet Erstatningen beregnet efter den Tid, hvormed hele Rejsen, altsaa ogsaa Tilbagerejsen, er blevet forlænget; Rejsens samlede Forlængelse regner Selskabet til 45 Dage.

Citanterne, der regner Rejsens Forlængelse til 47 Dage, har subsidiært krævet Erstatningen beregnet derefter, men gør paa Basis af en anden af dem fremlagt Opstilling gældende, at de ogsaa efter denne Beregningsmaade har Krav paa næsten samme Beløb som efter deres principale Paastand paa Grund af, at Fragterne i disse sidste 47 Dage af Rejsen var steget saa stærkt.

Da det udtrykkeligt er stipuleret i Certepartiet, at Rejsen skulde ske via Panamakanalen med al passende Hurtighed, maa Retten betragte det som en Forudsætning for Certepartiets Gyldighed, at Skibet kunde gaa denne Vej, saa Retten maa, skøndt Ordene »via Panamakanalen« kun udtrykkelig er anført i Forbindelse med Udrejsen, gaa ud fra, at disse Ord skulde sigte til baade Ud- og Hjemrejsen.

Indtrufne Omstændigheder, der umuliggør eller dog lægger væsentlige Hindringer i Vejen for Fuldførelsen af den i et Certeparti vedtagne

Rejse maa — ogsaa udenfor de i Søloven udtrykkelig fastsatte Tilfælde — kunne bevirke, at Parterne faar Ret til at annullere Certepartiet. Da Skredet i Panamakanalen var af en saa alvorlig Natur, at det maatte forudses, at Standsningen maatte blive meget langvarig, skønner Retten ikke bedre, end at hver af Parterne havde haft Ret til at annullere Certepartiet, noget, der for de Indstævntes Vedkommende allerede fulgte af deres Ret til at annullere, hvis Skibet ikke var naaet frem til Indladningshavnen den 5 December.

Citanterne maa saaledes have Krav paa en Erstatning, men deres principale Beregningsmaade vil ikke kunne lægges til Grund. Den forancererede Overenskomst skønnes at maatte forstaas derhen, at Parterne er kommet hinanden saavidt i Møde, at Rederiet for sit Vedkommende er gaaet ind paa kun at kræve Erstatning for det Tab, der opstaar ved, at Rejsen forlængedes ud over dens normale Varighed. Retten kan heller ikke være enig med Citanterne i, at de har Lov til at kræve et saa stort Beløb, som de har forlangt under deres subsidiære Paastand. Man kan ikke som Basis for en Erstatningsberegning gaa ud fra, at Citanterne havde ventet med at slutte Kontrakt om en saadan Rejse indtil det sidste Øjeblik, hvor Fragterne var steget saa højt; Retten maa lægge en lignende Fragt til Grund som den, Citanterne selv i den som Basis for deres principale Paastand foretagne Opstilling har regnet med for den sidste af de 3 Rejser. Hertil vil være at lægge et Beløb, som Citanterne vilde have sparet paa Rejsen til Chile ved, at Rejsen havde taget saa meget kortere Tid.

Paa Basis af de foreliggende Oplysninger skønner Retten herefter at maatte tilkende Citanterne en Erstatning af 280,000 Kr., og dette Beløb vil de Indstævnte altsaa have at betale med Renter som paastaet og tilligemed et Beløb i Sagsomkostninger, som kan bestemmes til 1000 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

.....

Nr. 7. Højesteretssagfører J. V. Møldrup og Brygger H. A. Synestvedt som executores testamenti i Fællesboet efter Enkefru **Gregersine Sophia Eleonora Groot, f. Colding**, og tidligere afdøde Ægtefælle, Grosserer **H. L. G. Groot (Møldrup)**

m o d

Overretssagfører Oluf Heise (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Forstaaelsen af en mellem Parterne oprettet Lejekontrakt angaaende nogle Arealer.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 10 November 1916: Hovedcitanterne, Fællesboet efter Enkefru G. S. E. Groot og tidligere afdøde Ægtefælle, bør for Tiltale af Kontracitanten, Overretssagfører O. Heise, Frederiksberg Alle 37, i denne Sag fri at være, og bør Kontracitanten til Hovedcitanterne betale 6706 Kr. 04 Øre

med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4 April 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 August 1917: I Hovedsagen bør Hovedappellanten, Overretssagfører Oluf Heise for Tiltale af Kontraappellanterne Højesteretssagfører V. Møldrup og Brygger H. A. Synnestvedt af Nykøbing paa F. som executores testamenti i Fællesboet efter Enkefru Gregersine Sophia Eleonora Groot, født Colding, og tidligere afdøde Ægtefælle Grosserer H. L. G. Groot fri at være. I Kontrasagen bør Kontraappellanterne til Hovedappellanten betale 4112 Kr. 96 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 17 Juni 1916 til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom omhandlede Lejekontrakt er Indstævnte, som af Appellanterne hævdet, pligtig at betale en aarlig Leje af 8 Øre pr. □ Alen af de paagældende Arealer, og der kan ikke i det af Indstævnte Anførte findes nogen Støtte for Indstævntens Formening om, at Lejen kun skulde svares Boet af den Del af Arealerne, som det til enhver Tid maatte være lykkedes ham at faa udlejet til Kolonihaver. Endvidere maa Bestemmelsen i Kontrakten om, at der ikke svares Leje af det Areal, der er udlagt til Veje, som ligeledes af Appellanterne hævdet, forstaaes som kun sigtende til de ved Lejemaalets Indgaaelse udlagte egentlige Veje. For begge disse Punkters Vedkommende findes iøvrigt Indstævnte selv at have anerkendt Rigtigheden af Appellanternes Opfattelse dels derved, at han i en Skrivelse af 22 Oktober 1913 til Højesteretssagfører Møldrup har opgjort den aarlige Leje paa Grundlag af en da foretagen Opmaaling, der ligeledes ligger til Grund for Appellanternes Beregning af Boets Lejekrav, dels derved, at han i Overensstemmelse hermed har betalt Leje for de to første Fjerdingaar.

Hvad dernæst angaar det af Indstævnte fremsatte Kontraktkrav, maa det efter Kontrakten anses som en Betingelse for Indstævntes Ret til Godtgørelse for Administrationsudgifter, at Lejemaalet udover den betingede Lejeafgift har indbragt et Overskud, hvoraf Udgifterne kunde udredes. Dette er imidlertid ikke Tilfældet.

I Overensstemmelse med Appellanternes Paastand vil Indstævnte herefter være at tilpligte at betale Appellanterne 7590 Kroner 60 Øre med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for alle Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanterne med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overretssagfører Oluf Heise, bør til Appellanterne, Højesteretssagfører J. V. Møldrup og Brygger H. A. Synnestvedt som executores testamenti i Fællesboet efter Enkefru Gregersine Sophia Eleonora Groot, født Colding, og tidligere afdøde Ægtefælle, Grosserer H. L. G. Groot, betale 7590 Kroner 60 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 4 April 1916, til Betaling sker, og Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 27 December 1911 afgik Enkefru Gregersine Sophia Eleonora Groot, f. Colding, der hensad i uskiftet Bo efter sin tidligere afdøde Ægtefælle Grosserer H. L. G. Groot, ved Døden, og blev Boet taget under Behandling af Højesteretssagfører J. V. Møldrup og Brygger H. A. Synnestvedt af Nykøbing paa Falster som executores testamenti. Da Boet i Januar 1912 toges under Behandling fandtes der i samme Grundene Matr. Nr. 18 c, 18 u og 445 af Valby, af Areal ialt ca. 86,000 □ Alen og forskellige Aktiver til Beløb ikke over 10,000 Kr., men paa Grundene hvilede en Prioritetsgæld til en herværende Bank, der udgjorde ca. 117,000 Kr., af hvilken der svaredes aarlig 1 pCt. i Provision og 6—7 pCt. i Rente. De Afdøde havde efterladt 8 Fællesbørn, der var Arvinger i Boet, og af disse var en Datter gift med Overretssagfører O. Heise, med hvem hun dog ikke levede i Formuefællesskab, og en Datter med executor testamenti, Brygger Synnestvedt, med hvem hun levede i Formuefællesskab. Da der paa en Skiftesamling i Boet blev Spørgsmaal om Vedgaaelse af Arv og Gæld i Boet, foreholdt Overretssagfører Heise Arvingerne, at hvis de ikke overtog Gældsansvaret, maatte Grundene sælges, og at enhver Udsigt til Arv da vilde bortfalde, men at Grundene, der var ganske fortrinligt og centralt beliggende, i Virkeligheden for Tiden maatte være mindst 200,000 Kr. værd, og at de naar et paatænkt Kloakanlæg om faa Aar blev gennemført, upaatvivleligt vilde stige betydeligt i Værdi. Han foreslog derfor Arvingerne at vedgaa Arv og Gæld i Boet og erklærede sig villig til at paatage sig Gældsansvaret sammen med sin Hustru solidarisk med de øvrige Arvinger, og da Brygger Synnestvedt i Forening med sin Hustru ligeledes paatog sig Gældsansvaret solidarisk sammen med samtlige Arvinger, blev Arv og Gæld vedgaaet i Boet.

Stillingen var imidlertid lidet tilfredsstillende for Boet, da Grundene kun indbragte ca. 1200 Kr. aarlig i Leje, medens Bankgælden voksede med 7—8000 Kr. aarlig, og Heise tilbød da i en den 2 Juni 1913 afholdt Skiftesamling Boet at overtage Lejemaalet af samtlige Boets ubebyggede Grunde for en Lejesum af 7 Øre pr. □ Alen, hvilket Beløb efter Henstilling fra Executor Møldrup forhøjedes til 8 Øre, saale-

des at Grundene, der hidtil havde været udlejede til Kolonihaver for en Leje af fra 2—5 Øre pr. □ Alen, ogsaa fremtidigt skulde udlejes til Kolonihaver og at Heise forpligtede sig til at indbetale eventuelt Overskud til Boet. Tilbudet blev modtaget af Boet og der blev derefter oprettet og den 19 Juni 1913 underskrevet saalydende Lejekontrakt mellem Boet og Heise:

»Imellem undertegnede executores testamenti i Boet efter Enkefru Gregersine Sophia Eleonora Groot, født Colding, af Hellerup og tidligere afdøde Ægtefælle Grosserer H. L. G. Groot, paa Boets Vegne som Udlejer og medundertegnede Overretssagfører O. Heise her af Staden som Lejer er Dags Dato i Henhold til det i Skiftesamling den 2 d. M. vedtagne afsluttet følgende Lejekontrakt om Boets Grunde i Valby.

1.

Lejemaalet, der træder i Kraft den 1 November 1913, omfatter Boets Ejendom, Matr. Nr. 18 e af Valby, derunder ogsaa det Stykke af denne Ejendom, der hidtil har været benyttet af Jærnhandler J. C. Groot, samt Matr. Nr. 445 af Valby.

Derimod omfatter Lejemaalet ikke Matr. Nr. 18 u af Valby med paa-staaende Bygninger, idet det tværtimod er et Led i nærværende Overenskomst, at denne Ejendom vederlagsfrit skal kunne beboes af J. C. Groot, saa længe dette Lejemaal vedvarer.

Det Lejede overtages af Lejeren i den Stand, hvori det er og forefindes den 1 November d. A. og maa af Lejeren kun anvendes til Udlejning til Kolonihaver, saaledes at det til sin Tid vil være at aflevere i samme Stand, hvori det er overtaget, kun med de eventuelle Ændringer, som medføres ved Anvendelsen som Kolonihaver. Lejeren er pligtig at respektere de udlagte eller afstukne Veje, hvilke ikke maa tilintetgøres.

2.

Lejen udgør 8 — otte — Øre pr. Kvadratalen, hvilket Beløb indbetales til Executor, Højesteretssagfører Møldrup, kvartalsvis forud, 1ste Gang den 1 November 1913 for Tiden 1 November til 31 Januar n. A. og derefter hver 1 Februar, 1 Maj, 1 August og 1 November. Udebliver Lejen 8 — otte — Dage over Forfaldstid, er Udlejeren berettiget til at hæve Lejemaalet.

Lejeren foranlediger Arealet opmaalt, saaledes at det ved Attest fra en Landinspektør dokumenteres, hvor mange Kvadratalen der indbefattes under Lejemaalet; det Areal, som er udlagt til Veje, betales der selvfølgelig ikke Lejeafgift af.

Da jeg, Overretssagfører Heise ikke ønsker at drage personlig Fordeel af Lejemaalet, forpligter jeg mig til at indbetale til Boet — udover Lejebeløbene — hvad jeg maatte indvinde som Overskud ved Lejemaalet; i Henseende til Størrelsen heraf lægges min Opgivelse til Grund.

3.

Lejemaalet kan af hver af Parterne opsiges til Ophør med 3 Maaneders Varsel til en 1 Maj eller 1 November; fra Boets Side kan Opsigelse dog tidligst gives til 1 November 1918 (atten).

Dersom Boet er i Stand til effektivt at sælge det Udlejede, kan Opsigelse finde Sted med 3 Maaneders Varsel til enhver Tid; hvis Boet er i Stand til effektivt at sælge en Del af Arealet — paa en Gang eller i flere Gange —, udgaar dette af Lejemaalet paa tilsvarende Maade.

4.

Boet foranlediger lovligt Hegn opsat mellem Matr. Nr. 444 og 445 af Valby.

Alle Skatter og Afgifter vedrørende det lejede Areal betales af Boet.«

Efter den i Henhold til Lejekontraktens § 2, 2 Stk. foretagne Opmaaling af Arealet udgjorde dette 73,740 □ Alen, hvoraf den aarlige Leje androg 5899 Kr. 20 Øre, men fra 1 Juli 1914 bortsolgtes af Boet et Areal stort 6735 □ Alen, saaledes at den aarlige Leje derefter kun androg 5360 Kr. 40 Øre.

Under Anbringende af, at Heise vel til Boet har indbetalt Leje for Halvaaret indtil 1 Maj 1914, men at han af Lejen for Tiden fra 1 Maj 1914 til 1 Maj 1916, som udgør ..... 10810 Kr. 60 Øre kun har indbetalt ..... 2720 — 00 — saaledes at der staar til Rest ..... 8090 Kr. 60 Øre

gik den af Boet under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans nedlagte endelige Paastand — der var yderligere blevet indbetalt 500 Kr. af Lejen — ud paa, at Heise tilpligtedes at betale Boet 7590 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 4 April 1916, og Sagens Omkostninger.

Heise paastod sig principalt frifundet, hvorhos han nedlagde forskellige subsidiære Paastande, og under en mod Boet anlagt Kontrasag paastod han dette tilpligtet at betale 4112 Kr. 96 Øre for Udlæg til Udgifter ved Administrationen af de Boet tilhørende Grundarealer Matr. Nr. 18 e og 445 af Valby i Tiden fra 1 November 1913 til 9 Juni 1916 med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato, den 17 Juni 1916, hvorhos han paastod sig tillagt Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen.

Boet paastod sig frifundet i Kontrasagen med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved bemeldte Rets Dom af 10 November 1916 blev Boet i Kontrasagen frifundet for Heises Tiltale, medens denne i Hovedsagen tilpligtedes at betale Boet 6706 Kr. 4 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 4 April 1916 og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Denne Dom har Hovedappellanten, Overretssagfører Oluf Heise, derefter indanket her for Retten, hvor Sagen er procederet efter Hoved- og Kontraappelstævning, og har han i Hovedsagen principalt paastaet sig pure frifundet, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande medens han i Kontrasagen har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om Tilkendelse af 4112 Kr. 96 Øre med Renter som der angivet, og har han endelig paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Kontraappellanterne, Højesteretssagfører J. V. Møldrup og Brygger H. A. Synnestvedt af Nykøbing paa F. som executor testamenti i Fællesboet efter Enkefru Gregersine Sophia Eleonora Groot, født Colding, og tidligere afdøde Ægtefælle Grosserer H. L. G. Groot har saavel i

Hoved- som Kontrasagen gentaget deres for Underretten nedlagte Paa-stande, hvorhos de har paastaet sig tilkendt saavel Hoved- som Kontra-sagens Omkostninger for begge Retter.

Hovedappellanten har til Støtte for sine i Sagen nedlagte Paa-stande anbragt, at Lejekontrakten af 19 Juni 1913 ikke stiftede et gensidigt bebyrdende Retsforhold mellem Parterne, men at den i Virkeligheden var en ham ensidigt bebyrdende Kontrakt, der maa opfattes som en Gaveretshandel fra hans Side til Boet, og har han i saa Henseende henvist til, at han efter Kontrakten ikke maatte benytte Jorden efter eget Skøn, men skulde udleje den til Kolonihaver, a t Lejebeløbet 8 Øre pr. □ Alen var fastsat for at fastslaa, at Grundene ikke maatte udlejes for en ringere Pris, og a t han var forpligtet til at indbetale alt, hvad han oppebar i Leje af Arealet, til Boet. Kontrakten maa derfor opfattes som alene indeholdende en Bemyndigelse for ham til at udleje Grundene paa Boets Vegne til Kolonihaver til en Pris af ikke under 8 Øre pr. □ Alen, samt til at oppebære Lejen for Boet.

Han har fremhævet, at han under den for Boet foreliggende vanskelige Situation, at Gælden til Banken hvert Aar forøgedes med 7—8000 Kr., medens der i Leje af Grundene kun indkom ca. 1200 Kr., vilde ved at overtage Administrationen af Grundene søge at bringe Balance tilstede, dels ved at nedbringe Prioritetsgælden ved Salg af enkelte Parcel-ler, dels ved at faa Lejeafgiften forhøjet, saaledes at Lejeafgiften kunde dække Renterne til Banken, hvorved det blev muligt at udsætte Salget af Grundene til der tilbød sig en fordelagtig Lejlighed hertil, og at det maa have staaet klart for Arvingerne, at han, der uden Vederlag paatog sig det betydelige Arbejde, som Udlejningen af de mange (ca. 165) Smaa-parceller og Indkrævningen af Lejen heraf m. v. paaførte ham og hans Kontorpersonale, ikke ogsaa paatog sig nogen Garanti for at hele Arealet blev udlejet, samt at Arvingerne i alt Fald ikke har været berettiget til at antage, at han, uden nogen som helst økonomisk Opofrelse fra deres eller Boets Side, skulde paatage sig en saa vidtrækkende Forpligtelse, som den der under nærværende Sag paastaas at paahvile ham, i hvilken Henseende han har henvist til, at selv om Boets Formue ved et heldigt Salg af Grundene forøges betydeligt, vil dette ikke komme hans Hustru tilgode i andet og større Omfang end de andre Arvinger, og at der dog i en enkelt Retning kan blive Spørgsmaal om et betydeligt Ansvar for ham nemlig overfor Banken som Prioritets-haver, idet han erkender, at han, saafremt der maatte foreligge nogen Nødvendighed herfor, er pligtig til til Banken at svare Leje efter Kon-traktens Ordlydende, men selvfølgelig kun mod Refusion af Boet ved dettes endelige Opgørelse.

Hovedappellanten har yderligere fremhævet, at han har indbetalt til Boet al den Leje, han har oppebaaret af Grundene, og at Aarsagen til, at det beregnede Lejebeløb ikke er indgaaet, skyldes, dels at Lejerne, navnlig 2 Haveforeninger, der tidligere kun havde betalt en ringe Leje 2—5 Øre pr. □ Alen af Grunden, blev forbitrede over Lejepaalæget og ikke blot opsagde deres Lejemaal, men søgte at hindre, at Jorden paany blev udlejet, dels den Omstændighed at Verdenskrigen indtraadte, da Forholdene begyndte at komme i Orden, men at han ved et for ham en-

sidigt bebyrdende Retsforhold som det Foreliggende ikke kan være ansvarlig for den Mindreindtægt, som er bevirket ved de nævnte Begivenheder. Han har dernæst henvist til, at Lejen af Grundene i Maj Maa-ned 1917 kan ansættes til ca. 6200 Kr. aarlig, at Boets Gæld til Banken ved af ham hidførte Salg af Parceller til Beløb ca. 40,000 Kr. er ned-bragt til ca. 94,500 Kr., at han har Tilbud paa Salg af 2 andre Parcel-ler til en Pris af henholdsvis ca. 5 Kr. og 6 Kr. pr. □ Alen, hvorved, om Tilbudene modtages af Boet, Gælden vil blive nedbragt til ca. 70,000 Kr., og da Lejen selv efter disse Salg vil udgøre ca. 5600 Kr. aarlig, har han saaledes for Boet opnaaet det tilsigtede Maal at tilvejebringe Balance mellem Indtægterne af Grundene og de aarlige Udgifter ved Banklaa-nets Forrentning ca. 5200 Kr. Han gør endelig gældende, at det efter dette Resultat vil være ganske urimeligt yderligere at gøre ham ansvar-elig for den Mindreindtægt, som er foraarsaget ved de ovenanførte For-hold, og gør opmærksom paa, at han, hvis Kontrakten havde haft det af Kontraappellanterne paastaede Indhold, selvfølgelig straks vilde have opsagt Lejemaalet, da det viste sig, at det beregnede Lejebeløb ikke indgik.

Hvad det under Kontrasagen omhandlede Beløb angaar, har Ho-vedappellanten fremlagt specificeret Regnskab over de Udgifter til Be-løb 4112 Kr. 96 Øre, som han har afholdt i Tiden indtil 9 Juni 1916 i Anledning af Administrationen af Grundene og bemærket, at det efter det af ham hævdede Retsforhold mellem ham og Kontraappellan-terne er utvivlsomt, at Boet maa være pligtig til at erstatte ham disse Udlæg.

Kontraappellanterne har bestridt Rigtigheden af Hovedappellan- tens foranførte Anbringender og hævdet at den foreliggende Kontrakt er en ganske almindelig Lejekontrakt, hvorved Hovedappellanten har lejet de paagældende Arealer for en aarlig Leje af 8 Øre pr. □ Alen og at han, der ikke har opsagt Lejemaalet, selvfølgelig maa betale den sti-pulerede Leje, og hvad særligt Kontrasøgsmaalet angaar, har de anbragt, at der ikke i Lejekontrakten indeholdes nogen Bestemmelse, der kan hjemle ham Ret til hos Boet at faa dækket de Udgifter, han har haft i Anledning af Arealernes Udlejning m. v. Med Hensyn til Hovedappel- lantens Opgivende om, hvorledes Boets økonomiske Status er for Tiden, har de bemærket, at hans Beregninger fuldstændig svæver i Luften, men de har ikke paavist, at Beregningerne eller noget Tal i disse er urigtige.

Det maa nu vel indrømmes, at Kontrakten af 19 Juni 1913 efter sit Ordlydende nærmest maa antages at have det af Kontraappellanterne hævdede Indhold, men under Hensyn til hele den ved Overenskom-stens Afslutning foreliggende Situation, til de af Hovedappellanten særlig fremhævede Bestemmelser i Kontrakten, og til det lidet sandsynlige i, at Hovedappellanten uden at opnaa nogensomhelst økonomisk Vinding eller Fordel og uden nogen direkte Interesse i Sagen skulde have paa- taget sig en saa vidtrækkende Forpligtelse som den under Sagen om- handlede, findes der Betænkelighed ved at statuere at Hovedappellanten ved Kontrakten har forpligtet sig overfor Boet i større Omfang end af ham indrømmet, og da det er uomtvistet, at Hovedappellanten til Boet har indbetalt det Lejebeløb, som er indkommet i Tiden til 1 Maj 1916, vil

Kreditkassen for Husejerne i København, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Aktieselskabet Frederiksberg Bank, som siden den 10 Oktober 1910 havde haft den Sagfører P. Sonne tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 84 af Københavns Købmager Kvarter, til brugeligt Pant, overdrog ved en den 15 Juli 1915 dateret Transport til Generalkonsul J. C. Poulsen et Beløb, stort 35,000 Kr., af Bankens Tilgodehavende hos nævnte Sonne tilligemed den til dette Beløb knyttede Haandpanteret i en af Sonne til Fru E. Sørensen udstedt og af Sonne med Fru Sørensens Samtykke til Banken haandpantset Obligation, stor 180,000 Kr., med sekundær Panteret i ovennævnte Ejendom. Dagen efter — altsaa den 16 Juli 1915 — overtog Poulsen Administrationen af Ejendommen, ved hvilken han i den følgende Tid lod foretage forskellige Reparationer, ligesom han betalte Skatter og afsluttede Lejemaal. Det var nemlig Meningen, at Poulsen skulde indtræde som Brugspanthaver i Stedet for Banken, og i Overensstemmelse hermed blev Bankens Transport af 15 Juli 1915 under 26 August s. A. af Banken forsynet med en Paategning om, at Brugspanteretten ogsaa var indbefattet under Transporten. Medens Banken hidtil i den Tid den havde haft Ejendommen til brugeligt Pant, havde betalt Renter og Afdrag af det i Ejendommen indestaaende 1ste Prioritets Laan paa oprindelig 275,000 Kr. fra Kreditkassen for Husejerne i København, havde Banken undladt at betale de pr. 11 Juni 1915 forfaldne Renter og Afdrag. Efter at have overtaget Administrationen af Ejendommen indbetalte Poulsen den 20 Juli 1915 disse Ydelser til Beløb 6792 Kr. 50 Øre med Rentes Rente: 44 Kr. 15 Øre, til Kreditkassen, som modtog og kvitterede for Beløbet uden at tage noget Forbehold i Anledning af, at Indbetalingen ikke fandt Sted i rette Tid. Kvitteringen blev i Overensstemmelse med Kreditkassens sædvanlige Praksis udfærdiget lydende paa Ejerens — Sagfører P. Sonnes Navn.

Kreditkassen, efter hvis Skøn Ejendommen ikke bød tilstrækkelig fyldestgørende Sikkerhed for 1ste Prioriteten, mente imidlertid ikke at kunne være tjent med nu, da Frederiksberg Bank havde opgivet Administrationen, at lade denne fortsætte af Poulsen, som ikke var personlig ansvarlig for Kreditkassens Laan. Kreditkassen bevægede derfor Skødehaveren, Sagfører P. Sonne, til at udstede en den 27 Juli 1915 dateret Erklæring om, at han ikke havde betalt den Kreditkassen tilkommende Halvaarsydelse pr. 11 Juni s. A. og heller ikke modtaget noget Tilsagn om, at Kreditkassen ikke vilde paaberaabe sig, at Obligationen var forfalden, fordi Halvaarsydelsen var betalt for sent, samt at han derfor erkendte, at Obligationen var forfalden paa Grund af Udeblivelse udover Forfaldstid af nævnte Halvaarsydelse. Paa Grundlag af denne Erklæring lod Kreditkassen sig ved en den 2 September s. A. afholdt Fogedforretning Ejendommen udlægge til brugeligt Pant, idet Sagfører Sonne samtidig til Fogedprotokollen forpligtede sig til under Exekutionstvang

at indfri 1ste Prioriteten den 9 s. M. Da denne Indfrielse ikke fandt Sted, lod Kreditkassen foretage Eksekution i Ejendommen, og ved den derefter afholdte, den 31 December s. A. sluttede Tvangsauktion blev Kreditkassen højstbydende med 250,000 Kr., for hvilket Bud den begærede sig Ejendommen udlagt som ufyldestgjort Panthaver. Ved Auktionen mødte Poulsen, som ved en den 27 September s. A. afholdt Tvangsauktion var blevet Ejer af den ovennævnte haandpantsatte Panteobligation paa 180,000 Kr., og forbeholdt sig ethvert Erstatningskrav overfor Kreditkassen. Efter Auktionen tilbagebetalte Kreditkassen Poulsen den af ham indbetalte Halvaarsydelse pr. 11 Juni 1915, idet Poulsen samtidig reserverede sig, at han ikke ved Modtagelsen af det paa-gældende Beløb gav Afkald paa sin Ret til at søge Erstatning hos Kreditkassen.

Under nærværende Sag har Citanten, fornævnte Generalkonsul J. C. Poulsen, anbragt, at de Indstævnte, fornævnte Kreditkassen for Husejerne i København, har været uberettigede til paa den stedfundne Maade at bringe hans Brugspanteret til Ophør og derved ogsaa berøve ham Udsigten til at blive Ejer af Ejendommen. Under videre Anbringende af, at han herved har lidt et Tab, som han opgør til 72,593 Kr. 92 Øre, har han paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale dette Beløb — subsidiært et ved Rettens Skøn fastsat Erstatningsbeløb — med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 22 Februar 1916, til Betaling sker.

De Indstævnte procederer til Rindfindelse.

Citanten har til Støtte for sit Erstatningskrav for det første paaberaabt sig, at det fra de Indstævntes Side var stillet ham i Udsigt, at Kreditkassen vilde godkende hans Overtagelse af Ejendommens Administration og lade 1ste Prioriteten forblive indestaende, medens han havde Ejendommen til brugeligt Pant. Han har imidlertid ikke mod de Indstævntes Benægtelse bevist Rigtigheden af dette sit Anbringende.

Citanten har dernæst paaberaabt sig, at de Indstævnte ved uden Forbehold at modtage og kvittere for den af ham den 20 Juli 1915 indbetale Halvaarsydelse af 1ste Prioriteten pr. 11 Juni s. A. fraskrev sig Retten til at skride til Retsforfølgning med Hensyn til den pantsatte Ejendom. Han har i saa Henseende nærmere anbragt, at saa længe han, efter som sekundær Panthaver at have taget Ejendommen til brugeligt Pant, betalte Renter og Afdrag af 1ste Prioriteten, maatte 1ste Prioritetshaver være pligtig at respektere hans Ret til uantastet at administrere Brugspantet og navnlig udelukket fra ved Aftale med Skødehaveren at ændre Panteretsvilkaarene i den førstprioriterede Obligation til Skade for Brugspanthaveren, derunder ogsaa at vedtage, at Obligationen skulde være forfalden, uden at der forelaa nogen Rente-
restance.

De Indstævnte, som har bestridt Rigtigheden af dette Ræsonnement, har anført, at Citanten umuligt kunde erhverve nogen Ret ved deres uforbeholdne Kvittering for Halvaarsydelsen, idet det i Kvitteringen liggende Løfte om ikke at gøre Misligholdelsesvirkningerne gældende alene var rettet til Skødehaveren, Sagfører Sonne, paa hvis Navn Kvitteringen lød, og overfor hvem de Indstævnte, inden han erfarede, at Ydel-

sen var indbetalt, tog fornødent Forbehold angaaende Retten til at paa-beraabe sig Misligholdelsen. Fremdeles har de Indstævnte anbragt, at 1ste Prioriteten iøvrigt ogsaa i Overensstemmelse med Kredtkassens Statutter var forfalden af andre Grunde, nemlig dels fordi Ejendommen ikke var tilbørligt vedligeholdt, dels fordi den efter Bestyrelsens Skøn paa Grund af Værdiforringelse ikke længere ydede statutmæssig Sikkerhed. Endelig har de Indstævnte bestridt, at Citanten var Brugs-panthaver, idet de formener, at Frederiksberg Banks Brugspanteret paa Grund af Forhold ved dens Stiftelse var uoverdragelig; i hvert Fald bestrider de, at han havde nogen retlig Adkomst til at besidde Ejendommen, forinden Frederiksberg Bank under 26 August 1915 udstedte sin Erklæring om Brugspanterettens Overdragelse, idet denne Erklæring, hvis den overhovedet har været gyldig, ikke har kunnet have tilbagevirkende Betydning.

Selv om det antages, at Citanten har besiddet Ejendommen som Brugspanthaver lige fra den 16 Juli 1915, da han tiltraadte dens Administration, findes der nu ikke ved denne hans Besiddelse i Forbindelse med hans Indbetaling af Halvaarsydelsen pr. 11 Juni 1915 at være skabt et saadant Retsforhold mellem ham og de Indstævnte, at disses paa Grundlag af Skødehaverens Erklæring af 27 Juli s. A. indledede Retsforfølgning med Hensyn til den pantsatte Ejendom kan anses som retsstridig overfor Citanten. Allerede som Følge heraf kan der ikke paa-hvile de Indstævnte noget Erstatningsansvar for de af Retsforfølgningen flydende Virkninger overfor Citanten, og det bliver derfor overflødigt at undersøge, om disse Virkninger har paaført Citanten noget Tab, og i bekræftende Fald hvor stort dette har været.

De Indstævntes Frifindelsespaastand vil herefter være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som hver af Parterne har paastaaet sig tilkendt, findes at burde ophæves.

T i r s d a g d e n 2 8 M a j .

Nr. 201. Dr. phil. Laurits Emil Rasmussen (Selv)

m o d

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(Asmussen efter Ordre),

betræffende Appellantens Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Decbr. 1917: Tiltalte Laurits Emil Rasmussen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og det ovenomhandlede Skrift, betitlet »Barbarkvinder«, samt den til Skriftet støbte Maskinsats være at konfiskere, og Tiltalte betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Damm og Lachmann, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes, at Bestemmelsen om Maskinsatsens Konfiskation bliver at ændre derhen, at Satsen gøres ubrugbar som saadan.

Appellanten vil derhos have at betale Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Konfiskation af Maskinsatsen ændres derhen, at Satsen gøres ubrugbar som saadan. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, Dr. phil. Laurits Emil Rasmussen, til Højesteretssagfører Asmussen 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Lauritz Emil Rasmussen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184, er født den 19 Juni 1873 og ikke funden forhen straffet.

Sagen er anlagt i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 3 September d. A. til Politidirektøren i København, i hvilken det bestemmes, at den for det her i Riget offentliggjorte Skrift »Barbarkvinder« ansvarlige vil være at sætte under Tiltale efter den ovennævnte Straffebestemmelse.

Paa det ommeldte i indeværende Aar offentliggjorte Skrift, der er betitlet »Barbarkvinder. Et fransk Øjenvidnes Afsløringer af haarrejsende tyske Tilstande«, findes paa Titelbladet anført som Forfatter »Jean Poincard«, hvorhos det angives at være oversat af »H. Hansen« samt besørget udgivet af Dr. Emil Rasmussen.

Tiltalte, der er Dr. phil., har forklaret, at han er Forfatter til Skriftet og erkendt, at han er den for Skriftet ansvarlige, som dets Udgiver betegnede Person, idet »Jean Poincard« og den som Oversætter anførte »H. Hansen« er opdigtede Personer.

I Følge en af Tiltalte udgiven under Sagen fremlagt Piece, betitlet »Løgnens Riddervagt«, til hvilken Tiltalte har henvist, har det med det under Sagen omhandlede Skrift, der indeholder en Fremstilling af en fransk Forfatter og Journalists Oplevelser i Tyskland været hans Hensigt at satirisere over urigtige Beretninger, der er fremkommen angaaende Tyskernes Forhold under den herskende Krigstilstand.

Skriftet, der efter det Oplyste er udkommet i 6 Oplag, og trykt i 6700 Eksemplarer, indeholder en Række Skildringer af sexuel Exaltation, der findes egnede til at vække Forargelse og overskride det i Følge Straffelovens § 184 Tilladeliges Omraade, særlig de Optrin, der er skildrede Side 57—64, 95—102, 117—118, 127—132, 136—144, 148—153, 163—164, 196 samt 199—200.

Selv om Tiltaltes Forklaring om, at han ikke har forbundet nogen utugtlig Hensigt med Skriftet, ikke kan forkastes, maa det dog antages, at Skildringernes usædelige Karakter har været ham bevidst, og han vil herefter som den i Følge § 3 i Lov om Pressens Brug for Skriftet ansvarlige ikke kunne undgaa Ansvar for Overtrædelse af Straffelovens § 184, idet det af Tiltalte angivne Forhold med Udgivelsen af Skriftet ikke kan betage dette dets Karakter som utugtigt.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos det omhandlede Skrift og den til Skriftet støbte Maskinsats, hvilken sidste er vurderet til 1000 Kr., i Medfør af Straffelovens § 34 vil være at konfiskere.

Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 40 Kr. til hver.

Torsdag den 30 Maj.

Nr. 25.   Firmaet Nissen & Co. (Trolle)

mod

Niederrheinische Güter-Assekuranz-Gesellschaft i Wesel
(V. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Provision m. m. for et Tidsrum, hvor han efter Ophævelse af en Overenskomst desangaaende har arbejdet som Repræsentant for Indstævnte.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 Decbr. 1916: Indstævnte, Firmaet Nissen & Co., bør til Citanterne, Niederrheinische Güterassekuranz, Wesel, betale 7817 Kr. 22 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 April 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 250 Kr. Indstævnte bør derhos under en Bøde af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, Firmaet sidder denne Dom overhørig, til Citanterne udlevere det omtalte Agenturmateriale med Brevveksling, men bør iøvrigt for Citanternes Tiltale i Sagen fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellanten udleveret det i Dommen omtalte Agenturmateriale m. m. til det indstævnte Selskab og har derhos betalt det Beløb af 5174 Kr. 89 Øre, som Appellanten havde erkendt at skyldte Selskabet. Den af Selskabet — der ikke har kontraappelleret Sagen — for Højesteret nedlagte Paastand gaar herefter ud paa, at Appellanten tilpligtes at betale 2642 Kroner 33 Øre — nemlig de i Dommen nævnte to Beløb paa henholdsvis 1892 Kr. 33 Øre og 750 Kr. — med Renter.

I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen, der saaledes alene foreligger Højesteret til Afgørelse, anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger i alt Fald delvis bestyrker dette Resultat, vil Appellanten være at dømme til at betale Selskabet det af dette paastaede Beløb med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Appellanten at burde betale til Selskabet med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Firmaet Nissen & Co., bør til Indstævnte, Niederrheinische Güter-Assekuranz-Gesellschaft i Wesel, betale 2642 Kroner 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 April 1916, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Aaret 1907 blev der oprettet en Kontrakt mellem Citanterne, Niederrheinische Güterassekuranz, og Grosserer Oscar Nissen (som senere har dannet Firmaet Nissen & Co.), efter hvilken Grosserer Nissen skulde være Selskabets herværende Repræsentant mod derfor at erholde dels et aarligt Fixum af 1000 Kr., dels en vis Provision af de Præmier, der kom Selskabet tilgode af de oprettede Forsikringer. Selskabet garanterede O. A. Nissen en aarlig Provision af 3000 Kr. Kontrakten skulde fra begge Sider kunne opsiges med 3 Maaneders Varsel. Der fandtes i Kontrakten en Bestemmelse om, at hvis Selskabet indstillede sine Forretninger i Danmark, skulde Nissen besørge Afviklingen uden særlig Godtgørelse.

Grosserer Nissen (Nissen & Co.) skaffede Citanterne en Del danske Forsikringer, men langt fra saa mange, at den ham tilkommende Provision nogensinde kom op til det Beløb af 3000 Kr., der var garanteret ham som Minimum. Han krævede udover de 4000 Kr. aarlig, som tilkom ham dels som Fixum, dels som garanteret Minimumsprovision, ret store Omkostninger dækket af Selskabet, og dette havde saaledes i Tiden fra Kontraktens Indgaaelse til 30 Juni 1914 udbetalt ham ialt godt 44,000 Kr., medens Selskabet i samme Tidsrum i Præmier i Danmark kun havde inkasseret ialt ca. 62,000 Kr.; i Skadegodtgørelser til de Forsikrede havde Selskabet i samme Tidsrum udbetalt ca. 60,000 Kr. Da den danske Forretning saaledes kun havde givet Selskabet Tab, stillede dette i Slutningen af Aaret 1914 Nissen & Co. Valget mellem, enten at træde tilbage eller at indgaa paa, at Kontraktsforholdet mellem Parterne ordnedes paa en anden Maade. Da Nissen & Co. ikke fremkom med noget Forslag til en anden Ordning, opsagde det tyske Selskab under 4 December 1914 Kontrakten til Ophør til 31 Marts 1915, men skrev samtidig, at de haabede, at Forhandlingerne i Mellemtiden kunde

føre til et saadant Resultat, at Forretningen kunde føres videre af Nissen & Co., ogsaa udover den 31 Marts 1915.

Forhandlingerne fortsattes, men bragtes ikke til Ende inden 31 Marts 1915. Citanterne, som havde tilbudt Nissen & Co. en fremtidig Provision af 10 pCt. af alle Søforsikringer, saaledes at Firmaet deraf maatte afholde Omkostninger til Underagenter, og som derhos under visse Betingelser havde tilbudt det et fast Tilskud af 1000 Kr. pr. Aar, men som kun havde faaet ubestemte Svar fra Nissen & Co., sendte i Slutningen af Marts et Telegram til dette Firma, hvori Firmaet forespurgtes, om det vilde føre Forretningen videre paa de foreslaaede Betingelser eller ikke, og Indstævnte svarede med en Bemærkning om, at det var unødvendigt at ordne Sagen gennem Telegrammer, da han selvfølgelig be-
 tragede den nye Ordning, som man kunde blive enig om, som gældende fra 1 April.

Forhandlingerne fortsattes, og Citanterne antog foreløbig ingen ny Repræsentant. Forhandlingerne førte imidlertid ikke til noget Resultat.

Først henimod Midten af November 1915 sendte Nissen & Co. paa Opfordring en Afregning over Aarets andet Kvartal; i denne Afregning havde Nissen & Co. baade beregnet sig for det paagældende Kvartal 250 Kr. i kvartaarlig Fixum og 750 Kr. i kvartaarlig garanteret Minimumsprovision. Citanterne gjorde Indsigelse og erklærede, at der for Tiden efter 1 April jo kun havde været Tale om en Provision af 10 pCt., hvorhos det var stillet ham i Udsigt, at han kunde faa et aarligt Tilskud af 1000 Kr. De opgjorde derfor det ham tilkommende Beløb paa Basis af den fornævnte Provision af 10 pCt. med Tillæg af en Fjerdedel af 1000 Kr. eller 250 Kr. og forlangte snarest den forlængst forfaldne Afregning for tredie Kvartal. Under 1 December 1915 sendte Nissen & Co. en Afregning for tredie Kvartal, som Firmaet ogsaa havde opgjort, som om det havde Krav paa ialt 1000 Kr. om Kvartalet. Citanterne gjorde atter Indvendinger og stillede en Beregning op, hvorefter de indrømmede 10 pCt. i Provision og et Tilskud af 250 Kr. for tredie Kvartal.

I den følgende Brevveksling erklærede det tyske Selskab, at det havde til Hensigt endeligt at ophæve Forholdet til Nissen & Co. med Aarets Udgang. Selskabet holdt paa, at Firmaet for de 3 sidste Kvartaler af Aaret 1915 kun havde Krav paa 10 pCt. i Provision af de indgaaede Præmier og et Tilskud af 750 Kr. Firmaet Nissen & Co. holdt paa sit, og Firmaet, som under hele det paagældende Aar ikke havde tilført det paagældende Selskab en eneste ny Kunde, udtalte uden forudgaaende Forberedelse under 4 Januar 1916 paa en ret haanlig Maade, at saa godt som alle de danske Kunder, Selskabet havde, og som havde Aarspolicer hos dette, rettidig havde opsagt deres Forbindelse med Citanterne.

Citanterne afbrød ikke straks Brevvekslingen med Firmaet, men fortsatte Forsøgene paa at faa dette til at indgaa paa en mindelig Ordning af Tvistpunkterne. Under disse forsøgte Citanterne dels med en Indrømmelse, der gik betydelig videre end den Ordning, de tidligere havde holdt paa, dels med et Forslag om en voldgiftsmæssig Afgørelse, men Firmaet Nissen & Co. vilde ikke indlade sig paa yderligere Forhandling og vilde end ikke uden Saldokvittering betale det Beløb af

5174 Kr. 89 Øre, som Firmaet efter sine egne Afregninger indrømmede at skyldes.

Citanterne har derfor anlagt nærværende Sag mod Firmaet Nissen & Co., hvem de for det første fordrer tilpligtet under Tvang af Dagsmulkt at udlevere det hos dem beroende Agenturmateriale og Korrespondance, der hidrører fra, at Indstævnte var Agent for Citanterne. For det andet forlanger Citanterne Indstævnte dømt til at betale den Saldo af 5174 Kr. 89 Øre, som Indstævnte selv indrømmer at skyldes. For det tredje forlanger Citanterne den Difference af 1892 Kr. 33 Øre, som der er mellem deres og Indstævntes Afregninger for de 3 sidste Kvartaler af Aaret 1915, altsaa Forskellen mellem den Minimumsprovision (beregnet efter en aarlig Provision af 3000 Kr.), som Indstævnte forlanger for disse sidste Fjerdingaar, og den af Indstævnte i dette Tidsrum virkelig fortjente Provision. Citanterne forlanger desuden det Tilskud af 750 Kr. for de nævnte 3 Fjerdingaar, som de selv tidligere under andre Forudsætninger havde krediteret Indstævnte, og endelig kræver Citanterne Betaling af et Beløb af 3317 Kr. 41 Øre, som efter Citanternes Beregning tilkommer dem i Præmie af nogle gennem Indstævnte foreløbig tegnede Forsikringer, dog med Fradrag af 10 pCt. heraf i Provision. Af det samlede Beløb, 10,802 Kr. 89 Øre, forlanger Citanterne Renter 5 pCt. aarlig fra den 11 April 1916, hvorhos de kræver sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævnte har intet at indvende mod, at han tilpligtes at udlevere det paagældende Materiale, men har iøvrigt paastaet sig frifunden mod at betale 5174 Kr. 89 Øre og sig tillagt Sagens Omkostninger. Indstævnte gør med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stor en Provision han har Krav paa, gældende, at Citanterne under den foran omtalte Brevveksling maa betragtes som værende indgaaet paa, at Forholdet foreløbig blev som hidtil, saaledes altsaa, at Firmaet bl. a. havde Krav paa den hidtil gældende Minimumsprovision. Med Hensyn til Spørgsmaalet om de 750 Kr., gør Indstævnte gældende, at dette Beløb maa i hvert Fald betragtes som indrømmet af Citanterne ved deres foran nævnte Afregninger.

Retten maa i det væsentlige give Citanterne Medhold i de af dem anførte Betragtninger. Indstævntes Forhold overfor Citanterne synes paa mange Punkter at have været meget lidt heldigt, og den Maade, Forhandlingerne om en Ændring i Forholdet mellem Parterne har været ført paa fra Indstævntes Side, synes efter det foreliggende at dømme kun beregnet paa at trække en endelig Afgørelse i Langdrag. Hvor store Bebrejdelser der kan rettes mod Indstævnte i Anledning af, at de fleste af Citanternes Kunder forlod Citanterne samtidig med, at Forholdet mellem Citanterne og Indstævnte ophørte, er det vanskeligt at have nogen Mening om paa det Foreliggende; men den Maade, hvorpaa Indstævnte meddelte Citanterne dette Faktum, maa i ethvert Fald betragtes som mindre passende.

At der i Brevvekslingen mellem Parterne skulde ligge noget, der kunde fortolkes som en Indrømmelse fra Citanternes Side overfor Indstævnte af, at denne havde noget Krav paa en Minimumsprovision, kan Retten ikke skønne. Citanterne har hele Tiden holdt paa, at de i Pro-

vision kun vilde give 10 pCt. af de inkasserede Beløb, og dette har endda været under Forudsætning af, at der kom en Ordning i Stand, og naar Citanterne, uanset at en saadan Ordning ikke kom i Stand, stadig er villige til at betale de 10 pCt., maa Indstævnte lade sig nøje dermed og maa dømmes til at betale de foranomtalte 1892 Kr. 33 Øre.

Noget tvivlsommere kunde Spørgsmaalet om de 750 Kr. være, da Citanterne jo under Forhandlingerne har tilbudt et Tilskud af 250 Kr. Kvartalet, og da de i de fornævnte Afregninger har regnet med dette Tilskud. Retten maa imidlertid være tilbøjelig til at betragte Citanternes Udtalelser herom som faldne og deres Afregninger som skete under Forudsætning af, at der kom et Forlig i Stand, og skønner som følge heraf, at Indstævnte ogsaa maa dømmes til at betale dette Beløb.

Hvad endelig de Beløb angaar, som Citanterne mener at kunne kræve hos Indstævnte som Præmier, er Sagen ret ufuldstændigt oplyst. Det synes imidlertid at dreje sig om Begæringer om eventuelle Forsikringer paa Forsendelser, som ikke er kommen til Udførelse, og paa det Foreliggende tør Retten ikke gaa ud fra, at Citanterne har et virkeligt Krav i denne Anledning; paa dette Punkt maa Indstævnte altsaa frifindes for Citanternes Tiltale.

Det ommeldte Materiale maa Indstævnte dømmes til at udlevere under en daglig Mulkt, som kan bestemmes til 5 Kr., til Københavns Fatigvæsens Hovedkasse.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at maatte betale Citanterne med 250 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 168. Fru **Elisabeth Nielsen** (Steglich-Petersen)

m o d

Assistent C. **Boisen-Bennicke** (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Pligt til at give Indstævnte Skøde paa en Ejendom.

Københavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 17 Oktbr. 1917: Saafremt Indstævnte, Fru Elisabeth Nielsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun og Citanten, Assistent C. Boisen-Bennicke, er enedes om at ophæve den ovenfor omhandlede Bestemmelse i fornævnte Lejekontrakt om Lejeforholdets Uopsigelighed indtil Oktober Flyttedag 1919 og om Forkøbsret for Citanten til Ejendommen Matr. Nr. 9 aø af Glostrup, bør hun for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være og bør Citanten i saa Fald betale hende Sagens Omkostninger med 100 Kr. Men drister hun sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør hun mod Betaling af den aftalte Købesum, 8,500 Kr., under en daglig Mulkt af 20 Kr. til Glostrup Sogns Kommunekasse udstede Skøde til Citanten paa bemeldte Ejendom og betale Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Febr. 1918: Appellindstævnte, Fru Elisabeth Nielsen af Kroghave, Taastrup, bør under en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig, udstede Skøde mod Betaling af 8500 Kr. til Appellanten, Assistent C. Boisen-Bennicke paa Ejendommen Matr.-Nr. 9 aø af Glostrup By og Sogn. Sagens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde betale til Indstævnte med 200 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Skødets Udstedelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Fru Elisabeth Nielsen, til Indstævnte, Assistent C. Boisen-Bennicke, med 200 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag har Appellanten, Assistent C. Boisen-Bennicke i første Instans søgt Appellindstævnte, Fru Elisabeth Nielsen af Kroghave, Taastrup, til under Dagsmulk i Overensstemmelse med en mellem Parterne oprettet, udateret Lejekontrakt, hvorefter Appellanten af Appellindstævnte med Forkøbsret havde lejet den hende tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 9 aø af Glostrup By og Sogn, at tilskøde ham den nævnte Ejendom mod en Betaling af 8500 Kr. Appellindstævnte paastod sig frifundet, og begge Parter paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 17 Oktober 1917 gjordes Sagens Udfald afhængig af, om hun inden Retten med sin Ed vilde bekræfte, at den paagældende Bestemmelse og en Bestemmelse om gensidig Uopsigelig-
hed til Oktober Flyttedag 1919 i Lejekontrakten var hævede efter Overenskomst mellem Parterne, idet hun i bekræftende Fald frifandtes for Appellantens Tiltale, men i benægtende Fald Appellantens Paastand toges til Følge, saaledes at Dagsmulkten bestemtes til 20 Kr. til Glostrup Sogns Kommunekasse, hvorhos Sagens Omkostninger tillagdes den vindende Part med 100 Kr.

Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaaet forandret i

Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand, hvorhos han har nedlagt en subsidær Paastand.

Appelindstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, og begge Parter har begæret sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Appelindstævnte har til Støtte for sin Paastand henvist til det af hende fremlagte originale Eksemplar af Lejekontrakten, hvori den aarlige Lejesum er rettet fra 325 Kr. til 337 Kr. og foruden Bestemmelsen om gensidig Uopsigelighed indtil Oktober Flyttedag 1919 følgende Ord er udstregede af den oprindelige Tekst: »Dog har Lejeren Ret til inden Oktober Flyttedag 1919 at købe den lejede Ejendom (Jernbanevej Nr. 2) med tilhørende Grund for 8500 Kr.«, og har anført, at Rettelsen er foretaget af hendes Søn i begge Parters Nærværelse og med deres Billigelse, idet de paa Appellantens Initiativ var blevet enige om, at han skulde løses fra sin Uopsigelighed mod at betale en Krone mere om Maaneden i Leje og frafalde sin Ret til Uopsigelighed og Forkøb.

Appellanten har vel erkendt, at han har taget Initiativ til en Ændring af Kontrakten, men hævder, at denne kun gik ud paa, at han løstes fra sin Uopsigelighed mod at betale en Krone mere om Maaneden i Leje, men benægter, at der har været Tale om andre Ændringer, derunder Frafald af Forkøbsretten, samt at der i hans Nærværelse eller med hans Billigelse er foretaget Rettelser i den hos Appelindstævnte be-
roende Lejekontrakts oprindelige Tekst.

Da paa Appelindstævnte ikke ved en af hendes Søn afgiven Vidneforklaring eller paa anden Maade har ført Bevis for, at Lejekontrakten er ændret til hendes Fordel med Hensyn til Forkøbsretten, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Tvangsmulkten bestemmes til en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig.

Sagens Omkostninger for begge Instanser findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Nr. 205. Højesteretssagfører Møldrup
m o d

Laurits Frederik Hansen og Edvard Peter Jensen (Def. David),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Amager Birks Ekstrarets Dom af 22 Novbr. 1917: De Tiltalte, Lauritz Frederik Hansen og Edvard Peter Jensen, vil være at hensætte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 20 Dage, hvorhos de in solidum vil have at betale Snedker Niels Svendsen en Erstatning paa 315 Kr. samt ligeledes in solidum have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Engelberg og Rievers, henholdsvis 20 og 15 Kr. Den idømte Erstatning at

udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1918: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fyrretyve Dage for hver af de Tiltalte, Laurits Frederik Hansen og Edvard Peter Jensen, og den Snedker Niels Svendsen tillagte Erstatnings Størrelse bestemmes til 307 Kr. I Salær til Overretssagførerne Schrøder og Martensen-Larsen betale de Tiltalte en for begge og begge for en 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en den 10 Maj 1918 dateret Lægeattest led Snedker Svendsen da endnu af Smarter i det i den indankede Dom nævnte Parti af Ansigtet, hvad der om Natten kunde hindre ham i at sove; Sensibiliteten paa et Parti paa venstre Side af Næsen og ned paa Overlæben var derhos nedsat.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at burde forlænges til tre Maaneder, hvorhos Erstatningen til Snedker Svendsen i Henhold til en af denne for Højesteret nedlagt Paastand vil være at forhøje til 507 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte Laurits Frederik Hansen og Edvard Peter Jensen bestemmes til tre Maaneder og Erstatningen til Snedker Svendsen til 507 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møldrup og David 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Amager Birks Ekstraret hertil efter Begæring af de Tiltalte Laurits Frederik Hansen og Edvard Peter Jensen indankede Sag tiltales disse for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

De Tiltalte er født henholdsvis den 13 August 1891 og den 26 Januar 1895 og ikke fundne forhen tiltalte eller straffede.

Ved egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er de Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Da Snedker Niels Svendsen den 26 September 1917 ved 5—6 Tiden om Eftermiddagen kom cyklende ind i Rejsestalden ved Nykro paa Amager, greb de Tiltalte fat i ham, saa at han og Cyklen faldt, og denne

blev beskadiget, idet de Tiltalte, der er Halvbrødre, var vrede over, at han den foregaaende Dag paa deres Bopæl havde krævet 35 Kr., som de havde laant af ham, og som de senere samme Dag betalte.

Da de Tiltalte ikke vilde efterkomme Svendsens Forlangende om en Erstatning af 30 Kr. for Skaden paa Cyklen, hidkaldte han en Politibetjent, der noterede de Tiltaltes Navne, men iøvrigt intet foretog.

Noget efter gik Tiltalte Hansen ind i Krostuen, hvor Svendsen sad, og idet han bebrejdede ham, at han havde hentet Betjenten, slog han Svendsen i Hovedet med knyttet Haand, saaledes at hans Straahat gik i Stykker. For at forsvare sig slog Svendsen fra sig, og de tilføjede hinanden nogle Slag, hvorved Tiltalte Hansens Ansigt blev slaaet til Blods. Kort efter for begge de Tiltalte løs paa Svendsen, der for at dække sig trak sin Frakke op over Hovedet, og de vedblev med Hænderne at slaa løs paa hans Hoved, efter hans Forklaring til han faldt helt sammen.

Samme Aften lod Svendsen sig undersøge af en Læge, efter hvis Erklæring han frembød Mærker efter betydelig Vold; der var en meget betydelig Svulst og subcutan Blødning i Regionerne omkring Øjnene, særlig højre, endvidere Svulst af Næse og Pande og nogle overfladiske Hudafskrabninger. Ved senere Undersøgelse viste der sig et Brud af Knoglen i venstre nederste Rand af Øjenhulen ind mod Næsen og Forskydning af Knoglestykket, hvilket efter Lægens Erklæring mulig vilde efterlade vedvarende Smertes og en ringe Forandring af Udseendet, men iøvrigt næppe varig Mên. Ifølge en den 30 Januar 1918 udstedt Lægeerklæring fandtes der endnu Svulst og Ømhed af Bendelene under venstre Øjenkrogs underste Parti med tilsvarende abnorme Følelseskvaliteter i tilsvarende Overmundstænder. Ved sit Møde i Retten den 31 Januar 1918 forklarede Svendsen, at den venstre Side af Kinden var død og følelsesløs, og at han endnu, navnlig om Natten, havde Smertes paa det beskadigede Sted. Efter de afgivne Forklaringer maa det antages, at de nævnte Læsioner er tilføjet ham ved de Tiltaltes fælles Angreb.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte, idet Svendsen ikke findes at have givet rimelig Anledning til Voldsgerningerne, være at anse efter midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 1² efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hver især, i 40 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken de efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelovs § 1, er anset med lige Straf, hver især, i 20 Dage, og hvis Bestemmelse om Erstatning for Skade paa Cyklen og Lidelse, Ulempe, Lyde og Vansir for Svendsen, som det er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede med 307 Kr., tiltrædes, hvorimod Vederlag for to Lægeattester, 8 Kr., som det ved Dommen er paalagt de Tiltalte at erstatte, vil være at henregne til Aktionens Omkostninger, som det, hvad ligeledes billiges, er paalagt de Tiltalte at udrede in solidum, vil med de anførte Forandringer være at stadfæste. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten bør de Tiltalte in solidum betale 30 Kr. til hver.

Fredag den 31 Maj.

Nr. 240 og 241. **Axel Waldemar Rosenquist og Christian Albert Rosenquist** (Def. Liebe efter Ordre)

mod

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(Møldrup efter Ordre).

betræffende Ophævelse af tvende Fængslingskendelser.

Kriminal- og Politirettens 6 Kriminalkammers
Kendelse af 25 Marts 1918: Da Anholdte (d. v. s. Chr. A. Rosen-
quist) er sigtet for Forsøg paa Tyveri, og det fandtes nødvendigt at
sikre hans Tilstedeblivelse under Sagen og holde ham isoleret, dekrete-
redes Arrest paa hans Person . . . . .

Samme Rets Kendelse af s. D.: Da Anholdte (d. v. s. A. W. Rosen-
quist) er sigtet for Forsøg paa Tyveri, og det fandtes nødvendigt at
sikre hans Tilstedeblivelse under Sagen og holde ham isoleret, dekrete-
redes Arrest paa hans Person . . . . .

Højesterets Dom.

Under 29 April 1918 er der udfærdiget kongelig Bevilling til,
at de to nedenfor nævnte, for Højesteret indankede Fængslings-
kendelser maa procederes og paakendes under Eet.

Natten mellem den 21 og 22 Marts 1918 ca. Kl. 12½ blev
Appellanterne, der hele Aftenen havde været i Selskab med en
Person ved Navn Ove Alfred Georg Nielsen, som har været
straffet for Tyveri med Forbedringshusarbejde i flere Aar, an-
holdt under meget mistænkelige Omstændigheder. Nielsen blev
antruffet inde i Gaarden til Ejendommen, Soldenfeldtsgade Nr. 3,
hvor han, der maa antages at have skaffet sig Adgang til Ejen-
dommen ved at stige over et Plankeværk, kom listende, medens
Appellanterne opholdt sig paa Gaden lige udenfor Ejendommen,
og da Politiet, som var blevet tilkaldt, forsøgte paa at holde Ap-
pellanterne tilbage, satte disse sig til Modværge og undløb, men
blev dog straks efter paagrebet. Af Kriminal- og Politiretten
blev der derpaa den 25 Marts 1918 afsagt Fængslingskendelser
over Appellanterne som sigtede for Forsøg paa Tyveri, og disse
Kendelser har Appellanterne derefter indanket for Højesteret og
paastaet ophævede. Da det imidlertid, efter alt hvad der fore-
ligger for Højesteret, maa anses fuldt beføjet, saavel at Fængs-
lingskendelserne er blevet afsagt, som at Fængslingerne derefter
er blevet opretholdt, vil Appellanternes Paastande ikke kunne
tages til Følge.

De de befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salæ-
rer bliver at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Axel Waldemar Rosenquist's
og Christian Albert Rosenquist's Paastande
om Ophævelse af de paaankede Fængslings-

kendelser kan ikke tages til Følge. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner, der udredes af det Offentlige, og Højesteretssagfører Møldrup 80 Kroner, der udredes af Appellanterne, En for Begge og Begge for En.

Nr. 223. Højesteretssagfører Trolle
mod
Valdemar Rikard Christensen (Def. Ulf Hansen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Marts 1918: Arrestanterne Morten Manlid Carlsen, Einer Lorents Henry Carstensen og Valdemar Rikard Christensen bør straffes: Carlsen med Tugthusarbejde i 6 Aar, Carstensen med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og Christensen med Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa bør og Arrestanterne En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bing og Henriques, 100 Kr. til hver, dog saaledes at Carlsen ikke udreder udover $\frac{3}{13}$, Carstensen ikke udover $\frac{10}{13}$ og Christensen ikke udover $\frac{1}{13}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christensens Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Rikard Christensen til Højesteretssagførerne Trolle og Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Morten Manlid Carlsen, Einer Lorents Henry Carstensen og Valdemar Rikard Christensen tiltales, Carlsen og Carstensen for Tyveri, førstnævnte tillige for Forsøg paa Drab eller Vold, Christensen for Tyveri eller Hæleri.

Christensen er født den 7 Februar 1890 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 16 Januar 1909 efter Straffelovens § 229^a, jfr.

tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 30 September 1910 efter Straffelovens § 230 I og II, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, v e d nærværende Rets Dom af 19 Marts 1912 efter Straffelovens § 231 I og II med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og v e d Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 5 November 1914 efter Straffelovens § 232 I med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

— — — — —
 løvrigt er Sagens Omstændigheder følgende:

Kontorchef Laurits Jensen anmeldte den 17 Marts 1917, at der samme Dag mellem Klokken 1½ og 3½ Eftermiddag ved Indbrud i hans Lejlighed, Gustav Adolfsgade Nr. 10, 1ste Sal, var stjaalet 12 Bordknive, 12 Gaffler, 12 Spiseskeer, 12 Dessertgaffler, 12 Dessertskeer og 12 Frugtknive — senere anmeldtes som stjaalet yderligere 1 Spiseske og 1 Gaffel — alt af Sølv og mærket M og beroende i et uaflaaset Sølvskab, endvidere 1 Jakke og 1 Vest, 1 Jakkesæt, 1 Par Støvler og 1 Par Læster, alt beroende i et uaflaaset Klædeskab, samt endelig 4 Tikronesedler fra en uaflaaset Pengekasse i et uaflaaset Skrivebord. Tyven havde skaffet sig Adgang ad Hoveddøren, hvor han havde udskaaet en Runding i Dørkarmen ud for Yalelaasens Rigle og derefter trykket Riglen tilbage. En i Nabolejligheden boende Dame har forklaret, at der Klokken 2 a 2½ Em. blev ringet 2 Gange paa hendes Dørklokke, uden at hun dog lukkede op, og at hun ca. 20 Minutter senere hørte Anmelderens Hoveddør blive smækket i og gennem Ruden i sin Entredør saa, at 2 Personer kom ud af Døren og gik ned ad Trappen. Hun kunde ikke signalisere Personerne og end ikke sige, om det var Mænd eller Kvinder.

Samme Dag fremlyste Laanekontoret i Borgergade Nr. 23 af de stjaalne Koster 10 Dessertskeer og 10 Dessertgaffler, pantsat samme Dag Klokken 5 Eftermiddag under Navnet Moselund, hvorhos Laanekontoret i Adelgade Nr. 93 meddelte, at en Mandsperson samme Dag Klokken ca. 5¾ Eftermiddag indfandt sig dersteds for at pantsætte nogle — vistnok 10 — Sølvfrugtknive mærket M, men blev afvist. Den 19 s. M. udleverede det kongelige Assistentshus 12 Bordknive, 12 Spiseskeer og 12 Gaffler, henhørende til de stjaalne Koster, hvilke Genstande var søgt pantsat dersteds den 17 s. M. Kl. ca. 4¾ Efterm. af en Mandsperson, der navngav sig Molin, og som, da man afkrævede ham Legitimation, fjærnedede sig med Bemærkning om at ville fremskaffe saadan, men derefter ikke indfandt sig igen. Endvidere fandtes den 24 s. M. i den til Renovationsanstalten paa Kløvermarksvej indbragte Latrin 1 Spiseske, 1 Gaffel, 1 Dessertske og 1 Dessertgaffel samt 8 Frugtknive, hørende til det stjaalne, og endelig fremlyste Laanekontoret i Ryesgade Nr. 56 den 28 s. M. den stjaalne Jakke og Vest, som var pantsat dersteds af en Mandsperson den 17 s. M.

Arrestanten Christensen tilstod straks ved sin Anholdelse under nærværende Sag den 31 s. M., at det var ham, der havde forsøgt paa Assistentshuset at pantsætte det ommeldte Sølvstøj, men hævdede, at dette var sket efter Anmodning af Arrestanten Carlsen og i god Tro med Hensyn til dennes Adkomst til Kosterne, hvorhos han bestemt nægtede at have foretaget andre Pantsætninger for Carlsen. Senere har han

eiter Afgivelse af en Række løgnagtige Forklaringer erkendt ogsaa at have pantsat det fra Laanekontoret Borbergade Nr. 23 fremlyste Sølvtøj og at være identisk med den Person, som forsøgte at pantsætte Sølvtøj paa Laanekontoret i Adelgade Nr. 93, hvorhos han har erkendt at have været klar paa, at Kosterne var stjaalne, og gaar hans endelige Forklaring i saa Henseende ud paa følgende:

Arrestanten havde den 17 Marts om Morgenen sammen med en Trediemand besøgt Arrestanten Carlsen, hvis Ulster Christensen havde laant og den Dag gik med. Ved 11-Tiden om Formiddagen tog de alle tre med Sporvogn ind ad Byen til, men medens de andre kørte videre, steg Christensen af ved Nørrebros Runddel og gik til sin Søsters Bopæl i Raadmandsgade, hvor han forblev til Klokkeren ca. 2, hvorefter han besøgte en Badeanstalt i Studiestræde og derpaa i Frederiksbærggade tilfældig traf Arrestanten Carlsen. Denne havde i sine Lommer en Del Sølvtøj, hvoraf Christensen paa hans Anmodning og mod Løfte om 10 Kr. for sin Ulejlighed først søgte at pantsætte paa Assistentshuset de derfra fremlyste Koster, og derefter, da han maatte fjerne sig med uforrettet Sag herfra, pantsatte det Sølvtøj, som er fremlyst fra Laanekontoret i Borbergade Nr. 23, medens Carlsen ventede udenfor; da sidstnævnte nu vilde have ham til at pantsætte nogle Knive, vægrede Christensen sig først ved at pantsætte mere, da Tingene var stjaalne, men gav dog efter og forsøgte at pantsætte Tingene paa Laanekontoret i Adelgade Nr. 93, men da man ikke dersteds vilde give ham Laan, fik Carlsen Knivene igen. De tog nu sammen ud paa Nørrebro, og da Christensen ikke længer vilde have Carlsens Frakke, som han havde haft paa ved Pantsætningerne, og da Carlsen ej heller vilde have den, pantsatte Christensen den paa et Laanekontor paa Nørrebrogade; efter det Oplyste skete denne Pantsætning Kl. 7 Eftermiddag. Christensen har tilstaaet sig skyldig i Hæleri med Hensyn til Sølvtøjet, men har nægtet at have set noget til de øvrige som stjaalne anmeldte Koster og at have haft nogen Del i Tyveriet selv, om hvilket han har forklaret, at Carlsen kun til ham har sagt, at det var begaaet et Sted paa Østerbro. For saa vidt Christensen oprindelig har forklaret, at en Person ved Navn Reisenberg var til Stede, da han om Eftermiddagen traf Carlsen og paa-hørte Samtalen mellem dem, er det senere af Reisenberg forklaret og af Christensen erkendt, at dette er Usandhed, og at Forholdet er det, at Christensen senere med Reisenberg havde aftalt, at denne skulde i Strid med Sandheden forklare at have overværet dette Sammentræf.

Arrestanten Christensen er ikke genkendt som Pantsætter af den tilstedekomne Jakke og Vest.

De tilstedekomne Koster er vurderede til ialt 300 Kr., hvorhos Værdien af det stjaalne, som ikke er kommet til Stede, bortset fra de kontante Penge, er ansat til 150 Kr.

Arrestanten Carlsen har bestemt benægtet Rigtigheden af Christensens Forklaring, for saa vidt ham angaar, og nægtet at have haft noget med Tyveriet eller de herfra hidrørende Koster at gøre, og da der ikke i saa Henseende er fremkommet nogen Bestyrkelse for Sigtelsen mod ham udover Christensens Forklaring, vil Carlsen for denne Sigtelses Vedkommende være at frifinde.

Da Arrestanten Christensen faa Timer efter Tyveriets Begaaelse har været i Besiddelse af store Dele af de stjaalne Koster, har pantsat og forsøgt at pantsætte dem 3 Steder, har fortsat hermed efter det mislykkede Forsøg paa Assistentshuset og har forsøgt at erhverve sig en usandfærdig Vidneforklaring om sin Adkomst til Kosterne, da Arrestanten derhos ikke har kunnet godtgøre, at han den paagældende Dags Eftermiddag har været i sin Søsters Hjem, i hvilken Henseende bemærkes, at hverken Søsteren eller hendes Mand mindes at have set Arrestanten i deres Hjem iført Carlsens Ulster, hvilken Christensen faktisk den Dag var iført, og da endelig Arrestanten oftere er straffet for Tyveri, herunder 3 Gange for groft Tyveri, findes det ubetænkeligt med Forkastelse af hans Forklaring at statuere, at han — sandsynligvis i Forening med en eller flere andre — har begaaet det heromhandlede grove Tyveri.

 Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Christensen efter § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri ..
 og Christensen med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Arrestanterne ville derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. til hver, dog saaledes, at Carlsen ikke udreder udover $\frac{3}{13}$, Carstensen ikke udover $\frac{10}{13}$ og Christensen ikke udover $\frac{1}{13}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

 Mandag den 3 Juni.

Nr. 179.

Grosserer **J. Finkelstein**
 m o d

Handlende **G. C. Faxé** i Malmø.

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer J. Finkelstein, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør han have tabt Sagen, og hamej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Handlende G. C. Faxé, som har ladet møde, 200 Kroner.

Torsdag den 6 Juni.

Nr. 34. Hotelejer F. N. Hansen (Asmussen)
mod

**Aktieselskabet Gilleleje og Glostrup Cementvarefabrikker
(Trolle),**

betræffende Bestemmelse af Grænselinien mellem de til Parternes Ejendomme hørende Dele af et tilsandet Areal.

Kronborg vestre Birks ordinære Rets Dom af 16 Maj 1916: Indstævnte, Hotelejer F. N. Hansen, Gilleleje, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet Gilleleje og Glostrup Cementvarefabrikker, Gilleleje, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en af Citanternes Sagfører, Sagfører Kapel i Helsingør, den 11 April 1916 fremlagt Overenskomst af 31 Marts 1915 imellem Aktieselskabet Gilleleje Cementvarefabrik og Bestyrelsen for Gilleleje Havneinteressentskab ikke ses at være oprettet paa stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1917: Appellindstævnte, Hotelejer F. N. Hansen af Gilleleje, bør erkende Appellanterne, A/S Gilleleje og Glostrup Cementvarefabrikker, ejendomsberettigede til den Del af det udfør deres Ejendomme, Matr. Nr. 3 da og Matr. Nr. 3 eb Gilleleje By, Søborg Sogn, ved Tilsanding fra Havet opstaaede Areal, som paa det ovennævnte Situationskort er betegnet A—B—F—E. Appellindstævnte bør betale Appellanterne Sagens Omkostninger for begge Retter med 150 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Ministeriet for offentlige Arbejder har givet Møde for Højesteret som litis denuntiatus. Det bemærkes derhos, at den Kystlinie, der findes afsat paa det i den indankede Dom omtalte, i 1903 optagne Kort, ikke er den daværende Kystlinie, men derimod den, som fandtes i 1885.

Under Proceduren for Højesteret har det indstævnte Selskab erklæret, at det kun ønsker Dom for, hvor Grænselinien gaar mellem den Del af det ved Tilsandingen opstaaede Areal, der hører til Matr. Nr. 3 da, og den Del af samme Areal, der hører til Matr. Nr. 3 eb, og den herefter af Selskabet nedlagte Paastand gaar ud paa, at denne Grænselinie bestemmes som en lodret Linie, rejst paa Kystlinien fra 1885, i det Punkt E, som er vist paa det i Januar 1915 optagne Situationskort.

Efter Indholdet af de i 1905 udfærdigede Overdragelsesdokumenter og efter den af David Petersen afgivne Vidneforklaring maa der gaas ud fra, at Appellanten ikke har overdraget Albert

Aug. Nielsen og David Petersen andet og mere end Parcellen Matr. Nr. 3 eb, saaledes som denne er vist paa Kortet af 1903, samt det i Dommen omtalte trekantede Stykke af det ved Tilsendingen opstaaede Areal. Herved bemærkes, at Appellanten maa antages at være gaaet ud fra den i al Fald under de foreliggende lokale Forhold urigtige Forudsætning, at det til Matr. Nr. 3 eb hørende Stykke af det oftnævnte Areal kunde udfindes derved, at man forlængede Parcellens østre og vestre Grænselinie. Da der dernæst efter alt, hvad der foreligger, maa gives Appellanten Medhold i, at Selskabet ikke ved Skødet af 1908 har faaet overdraget andre Arealer end dem, Nielsen og Petersen havde faaet overdraget i 1905, vil Selskabets ovennævnte Paa-stand ikke kunne tages til Følge, og Appellanten vil derfor være at frifinde. Underrettsdommen, der har samme Resultat, vil som Følge heraf overensstemmende med Appellantens principale Paa-stand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stående. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Aktieselskabet Gilleleje og Glostrup Cementvarefabrikker, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Købekontrakt af 30 Juli 1905 solgte Appelindstævnte, Hotel-ejer F. N. Hansen af Gilleleje til Murer Albert Aug. Nielsen og Tømrermester David Petersen, begge af Gilleleje, en Parcel af den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 3 a af Gilleleje, »hvilken Parcel«, hedder det i Købekontrakten, »jfr. hoshæftede Kort, er skyldsæt under Matr. Nr. 3 eb af Gilleleje og er beliggende imellem Gilleleje Badehotels Parcel, Matr. Nr. 3 da af Gilleleje, og Gilleleje Havneplads«. Det bestemmes videre i Kontrakten: »Med denne Parcel følger stedsevarende og uindskrænket Ret til for Parcellens Besidder, være sig Ejer eller Brugger, at tage Sand og Grus til Cementvare-Fabrikation paa en Forstrandsstrækning af ialt 25 er fem og Tyve Alen mod Vest, maalt fra Havnepladsens Skel, selv om disse 25 Alen strækker sig længere imod Vest end den solgte Parcell Forstrand rækker, altsaa rækker ind paa Matr. Nr. 3 da's Grund.«

Færdig fra Trykkeriet den 19 Juni 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 18—19.

Torsdag den 6 Juni.

I et den 19 August 1905 udstedt den 29 s. M. tinglæst, Købekontrakten paategnet Skøde tilskødede Appelindstævnte de nævnte Købere Parcellen »med de samme Herligheder, Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed den hidtil har tilhørt mig, under mit Hjemmelsansvar«. I Skødet blev det bemærket, at Udstykningsapprobationen er af 29 August 1903.

Ved Skøde af 9 Maj 1908, tinglæst 26 s. M., overdrog Køberne Matr. Nr. 3 eb til Appellanterne, A/S Gilleleje og Glostrup Cementvarefabrikker. I dette Skødes Post 1 bestemmes bl. a. »Ejendommen, der ifølge Kortet har et Areal af 5380 Kvadratalen, sælges saaledes som den nu er og forefindes med .... kort sagt alt Ejendommens rette Tilhørende og Tilliggende intet undtaget saaledes som det er paavist A/S'ets Repræsentanter ....«

I en længere Aarrække og navnlig efter, at der for ca. 14 Aar siden var blevet bygget en Mole (Bølgebryder) ved Gilleleje Havn, er der foregaaet en stadig Tilskyning og Ansamling af Sand fra Kattedgat, og det ved Tilsandingen fremkomne Sandareal, der har en ret betydelig Størrelse og hidtil ikke er matrikuleret, er beliggende Nord for og sammenhængende med de Appelindstævnte og Appellanterne tilhørende Ejendomme i Gilleleje samt med Gilleleje Havneplads.

Under en ved Kronborg vestre Birks ordinære Ret anlagt Sag anbragte Appellanterne, at det under Forhandlinger, der har været ført om Fordeling af det tilskyllede Areal, ikke har været muligt at opnaa Overenskomst med Appelindstævnte om, hvilken Del af dette der skal tilfalde Appellanterne som Ejere af Matr. Nr. 3 eb. Appellanterne paa stod principalt Appelindstævnte kendt pligtig til at erkende dem ejendomsberettigede til den Del af det indvundne Landareal, som strækker sig fra den Havgrænse, som paa det ved Udstykningen i Aaret 1903 optagne Kort er afsat for Parcellen, til den nuværende Havgrænse, og som har en Bredde svarende til den i 1903 kortlagte Havgrænses Bredde. Dette Areal er paa et under Sagen fremlagt, i Januar 1915 optaget Situationskort betegnet A—B—F—E.

Ved fornævnte Rets den 16 Maj 1916 afsagte Dom blev Appelindstævnte i Overensstemmelse med den af ham nedlagte Paastand fri-funden for Appellanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som Parterne havde paastaet sig tillagt hos hinanden, ophævedes.

Denne Dom har Appellanterne indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres for Underretten nedlagte principale Paastand og nogle der nedlagte subsidiære Paastande med Hensyn til Bøstemmelsen af det Areal, som deres fornævnte Paastand angaar. De har derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Appelindstævnte procederer til Stadfæstelse af den indankede Dom med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten.

Til en Begrundelse af deres Paastand har Appellanterne anført, at et Areal, der indvindes ved Tilskyning fra Havet, tilhører Ejeren af den Grund, udfor hvis Havgrænse Tilskyningen har fundet Sted, og at et Areal, der indvindes udfor flere til hinanden grænsende Ejendomme, bliver at fordele imellem disse ved Dragning af Skellinier fra den ældre Kystlinie til den nydannede Havstok, lodrette paa den ældre Kystlinie i Grænseskellet mellem Ejendommene.

Da Appelindstævnte i 1905 solgte Matr. Nr. 3 eb til Nielsen og Petersen, var Genstanden for Salget den i 1903 udstykkede Parcel, der ved Udstykningen grænsede til Havet. Til denne Parcel hørte Retten til den Del af det fra Havet indvundne Areal, som laa udfor samme, og denne Ret maa i Mangel af anden Aftale være fulgt med i Handelen. Ved Skødet af 9 Maj 1908 har Nielsen og Petersen overdraget den samme Parcel med samme tilhørende Ret til Appellanterne. Disse benægter, at anden Aftale er bleven truffet imellem Appelindstævnte og de oprindelige Købere, og hævder, at selv om saadan Aftale skulde være truffen, vilde den ikke kunne gøres gældende mod Appellanterne, idet disse har været uvidende om den, og den ikke fremgaar af det paa Parcellens Folio tinglæste, ligesom de i deres Besiddelsestid har udøvet fuldstændig Raadighed over et Areal af det fra Havet indvundne Land, svarende til Bredden af Parcellen lige ud til Havet.

Der er Enighed imellem Parterne om, at hvis der ikke er truffet Aftale om, hvilken Del af Tilvækstarealet der skal medfølge i Salget af den oftnævnte Parcel, vil det afhænge af Lovgivningens eller i Mangel heraf de i Praksis fulgte almindelige Regler for Deling af tilskyttet Areal, hvor stor en Del af dette der skal høre til Parcellen og være fulgt med ved Salget af denne.

Men Appelindstævnte anfører, at da han i 1905 solgte Parcellen, var Genstanden for Overdragelsen dels den oprindelige udstykkede Parcel, dels en Del af det tilskyllede Areal, som blev paavist Køberne i Marken, og som paa et af Appelindstævnte produceret Kort findes afsat som en Trekant mellem en projekteret Forlængelse af Parcellens paa Matrikulkortet fastsatte østlige og vestlige Grænselinier. Disse forlængede Linier skærer paa Kortet hinanden umiddelbart ved Havgrænsen, saaledes som denne ifølge Appelindstævntes Paastand var i Aaret 1905. Det solgte Areal stødte ikke til Havet, dets Ejere havde ikke Krav paa nogen Del af det tilskyllede Areal. Andet og mere end det saaledes bestemte Areal har Nielsen og Petersen ikke kunnet overdrage og har ej heller overdraget Appellanterne ved Skødet af 1908.

Til nærmere Oplysning i denne Henseende har Appelindstævnte ført Tømremester David Petersen som Vidne. Denne har bl. a. forklaret, dels at han har opfattet den i 1905 foregaaede Handel saaledes, at

der foruden selve Parcellen Matr. Nr. 3 eb med det Areal, som maa anses for Forstrand til denne Parcel, fulgte en Brugsret til en Del af Forstranden til Sælgerens Ejendom, Matr. Nr. 3 da, saaledes at der i det hele kunde tages Sand i 25 Alens Bredde, dels a t han husker, at forlængede Linier som paa det af Appelindstævnte fremlagte Kort angivne, da Handlen skete, blev paaviste i Marken, a t de gik sammen, inden de naaede Kattegat, og a t der var Enighed mellem Parterne om, at det imellem disse Linier liggende Areal fulgte med som Køberens Ejendom, medens der paa en saa stor Del af Arealet, som krævedes til 25 Alens Bredde, og som laa udenfor Trekanten, kun skulde gives Køberne Ret til at tage Sand. Endelig har han forklaret, at hans Opfattelse af Handlen var den, at Køberne skulde have en stedsevarende Ret til at tage Sand i 25 Alens Bredde, regnet fra den paa Matrikulkortet fastsatte Havgrænse lige ud til Stranden.

Idet Vidnets Opfattelse ikke, saa lidt som den af Appelindstævnte hævdede, har fundet Udtryk i de om Handlen oprettede Dokumenter, vil disses Indhold blive at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse. Herefter har Genstanden for Overdragelsen været den paa det Parcelskødet følgende Kort afsatte Parcel, Matr. Nr. 3 eb, med den til Havet stødende Grænse. Til denne Parcel har hørt Retten til den ved Tilskylning mod Havgrænsen fremkommende Tilvækst. Idet Parcellen under Henvi sning til Udstykningsapprobationen af 29 August 1903 af Appelindstævnte er bleven overdraget med de samme Herligheder, Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed den hidtil har tilhørt Sælgeren, uden at der er taget noget Forbehold med Hensyn til den nævnte Tilvækst, maa Retten til denne være overgaaet til Køberne, idet der navnlig ikke i Bestemmelsen om Ret for disse og senere Ejere af Parcellen til at tage Sand og Grus paa en »Forstrandsstrækning« af ialt 25 Alen indeholdes noget saadant Forbehold. Det kan derhos ikke antages, at Appelindstævnte, der udtrykkelig har fremhævet sit Hjemmelsansvar, har solgt et Areal, til hvilket han ingen Adkomst havde, eller at Nielsen og Petersen har villet købe et saadant Areal.

Den ommeldte Ret til den med Matr. Nr. 3 eb følgende Del af det tilskyldte Areal har Appellanterne erhvervet ved den til dem skete Overdragelse.

Hvad dernæst angaar den nærmere Bestemmelse af det Areal, som Appellanterne i Kraft af denne Ret har erhvervet, bemærkes, at Landbrugsministeriet i en under Sagen i Afskrift fremlagt Skrivelse af 21 Januar 1914 til Skattedepartementet har udtalt, a t Domænevæsenet ikke ses at have nogen Interesse i Spørgsmaalet om Ejendomsretten til det samlede Tilvækstareal, og a t Ministeriet for offentlige Arbejder i en afgiven Erklæring har meddelt, at samme for sit Vedkommende i hvert Fald maa ønske Raadighed over et Vejstykke langs Gilleleje Havnemoles vestre Side til Afbenyttelse under eventuelle Reparationer af Molen m. m. Det fremgaar endvidere af en i Afskrift fremlagt Overenskomst af 31 Marts 1915 mellem Appellanterne og Bestyrelsen for Gilleleje Havneinteressentskab, at det er efter Aftale med denne, at Appellanterne under Sagen har paastaet sig tilkendt Ejendomsret til det paa

Situationskortet med A—B—F—E betegnede Areal, og at Sagen skal betragtes som anlagt tillige paa Havneinteressentskabets Vegne, idet dens Udfald vil blive bestemmende for Delingen mellem Appellanterne og Interessentskabet af hele den østlige Del af det tilskyllede Areal.

Efter det Anførte repræsenterer Appellanterne under Sagen lige overfor Appelindstævnte ikke blot deres egen, men tillige Havneinteressentskabets Interesse i Fastsættelsen af den rette Østgrænse for Appelindstævntes Andel i det tilskyllede Areal. Grænsen findes herefter at maatte bestemmes saaledes, at der tillægges Appellanterne og Interessentskabet paa den ene Side og Appelindstævnte paa den anden Side en forholdsmæssig Del af det tilskyllede Areal, saaledes at de paagældende interesserede i alt Fald paa det nærmeste hver for sig faar baade en saadan Strækning af den nye Havgrænse, som svarer til deres Andele i den paa Matrikulkortet i Aaret 1903 afsatte Havgrænse, og tillige et saa stort Areal, som svarer til disse Andele. Det skønnes nu at fremgaa af Situationskortet, at den af Appellanterne principalt paastaaede Østgrænse (Linien A—E) for Appelindstævntes Andel i det tilskyllede Areal opfylder disse Fordringer.

Som Følge af det Anførte, og da Arealet A—B—F—E som ovenfor nævnt i hele sin Udstrækning har en Bredde svarende til Bredden af den i 1903 kortlagte Havgrænse for Appellantens Ejendom, bliver disses ovennævnte principale Paastand at tage til Følge, hvorved iøvrigt bemærkes, at der, da kun Appelindstævnte er optraadt som deres Modpart under Sagen, ikke under denne er Spørgsmaal om at bestemme deres Ret overfor andre end ham.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes Appelindstævnte at burde betale Appellanterne med 150 Kr.

Nr. 249. Højesteretssagfører Asmussen
mod
Petrine Yttine Kristensen (Def. Levy),

der tiltales for det af hende ved sin Barnefødsel Natten mellem den 2 og 3 Oktober 1917 udviste Forhold.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 21 Januar 1918: Tiltalte Petrine Yttine Kristensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører N. C. P. Petersen, 35 Kr., og Defensor, Sagfører N. C. Nielsen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30. Marts 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel Damm og Konrad Levysohn, betaler Tiltalte Petrine Yttine Kristensen 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Petrine Yttine Kristensen til Højesterets sagsførerne Asmussen og Levy 60 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lejre Herreds Ekstraret efter Tiltalte Petrine Yttine Kristensens Begæring hertil indankede Sag tiltales nævnte Petrine Yttine Kristensen for det af hende ved sin Barnefødsel Natten mellem den 2 og 3 Oktober 1917 udviste Forhold.

Tiltalte er født den 4 Juni 1894 og ikke tidligere straffet. Hun er ugift, men har den 28 Marts 1914 født et Barn udenfor Ægteskab, hvilket Barn er anbragt i Pleje hos hendes Forældre, der bor i Kirke Saaby; til dette Barn paalagdes der 3 Mænd Alimentationsbidrag. Iøvrigt omtales Tiltalte, saaledes fra forskellige Tjenester, som hun har haft, som letfærdig.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Den 1ste November 1916 kom Tiltalte i Tjeneste hos Gaardejer Peter Hansen, Kildegaarden, Saaby Sogn, hos hvem hun tidligere havde tjent. I December s. A. havde hun Samleje med Arbejdsmand Axel Jensen, der dengang laa indkvarteret i Kirke Saaby som Soldat. I Januar 1917 følte hun sig utilpas og blev efterhaanden klar over, at hun var bleven be-svangret. I en af de første Maaneder af 1917 omtalte hun sin Tilstand for Axel Jensen, der imidlertid slog Sagen hen. Bortset herfra omtalte hun ikke sin Tilstand til nogen, saaledes hverken til sine Forældre eller til sin Husbond og dennes Hustru. I denne Henseende er det oplyst, at hun, naar hun besøgte sit Hjem, havde Korset paa og snørede sig, medens hun ellers ikke bar Korset, og at hun, da Husbondens Hustru, der kunde se, at hun var svanger, i Slutningen af August 1917 talte med hende om Fornylse af Fæstemaalet fra 1 November s. A. og herunder hentydede til, at hun var svanger, svarede hende, hvor hun dog kunde tro det.

Den 2 Oktober 1917 ved 8-Tiden om Aftenen gik Tiltalte i Seng i sit Kammer i Stuehusets nordvestlige Gavlhjørne. Tiltalte sov alene, og det paagældende Kammer var ved mellemliggende Bryggers, Køkken og Stuer skilt fra Familiens Soveværelse, saaledes at man ikke derinde kunde høre, hvis der blev raabt fra Pigekammeret, ligesom Gaardens øvrige Beboere fra deres Soverum ejheller kunde høre saadanne Raab. Der var ganske mørkt i Værelset, hvis Vinduer begge var tildækkede.

Om hvad der derefter passerede har Tiltalte afgivet følgende Forklaring.

Ud paa Natten, formentlig efter Kl. 12, vaagnede Tiltalte uden at fejle noget og faldt derpaa igen i Søvn. Hun vaagnede imidlertid senere paany og følte sig da utilpas, idet hun havde Smerter i begge Sider og over Lænderne. Smerterne var af samme Slags, som da hun fødte første Gang, men ikke nær saa stærke. Hun havde flere Ture, i alt Fald mere end 2, og hun blundede mellem Turene. Først troede hun ikke, at Fødselen var umiddelbart forestaaende, men efterhaanden tænkte hun, at Barnet vilde blive født den Nat. Da Smerterne begyndte, var hun i Stand til at tilkalde Hjælp, hvilket hun imidlertid undlod. Ud paa Natten, efter hendes Formening henad Morgenstunden, fødte hun et Barn, og straks efter fulgte Efterbyrden. Hun satte sig nu — uden at tænde Lys — op i Sengen, og med en Saks, som hun tog fra sin Syæske, der stod paa et Bord ved Sengen, klippede hun Navlestrengen over, hvorpaa hun lagde Saksen tilbage. Hun blev herefter liggende i Sengen i knæbøjet Stilling og uden at røre ved Barnet, der ikke havde givet nogen Lyd fra sig, og som laa under hendes Ben. Baade før og under Fødslen, der ikke var særlig smertefuld, var hun ved fuld Bevidsthed, men efter at have lagt Saksen tilbage, »ved hun ikke mere om, hvad der er sket«, og mener, at hun besvimede eller dog faldt i Søvn, og hun vil først være vaagnet igen, da hendes Husbond ca. Kl. 5 om Morgenen kaldte paa hende til Malkning. Ganske fortunlet stod hun op og klædte sig paa, og idet hun lod baade Barnet, som hun rørte ved, og som da var varmt, og Efterbyrden ligge i Sengen under Dynen, gik hun ud i Stalden til Husbonden. Her følte hun sig imidlertid daarlig og fik da Lov til at gaa i Seng igen. Da hun kom tilbage til sit Kammer, var det begyndt at lysne. Fra Bryggerset hentede hun nu en lille Spand og lagde Efterbyrden fra Sengen i Spanden, som hun derpaa stillede i det ene Vindue bag det for samme anbragte Tæppe. Derefter saa hun til Barnet, som hun nu kunde skimte. Barnet laa paa Næsen med Hovedet mod Sengens Fodende. Hun tog paa Barnet med sine bare Hænder og vendte det om; hun mærkede ikke Liv i Barnet, som dog vistnok var varmt. Efter at have lagt Barnet til Side under Underdynen og tildækket Blodet i Sengen med Lagenet, gik hun selv til Sengs.

Iøvrigt er Følgende oplyst:

Tidlig om Formiddagen den 3 Oktober kom Husbondens Hustru, der selv var frugtsommelig, og hvis Nedkomst forestod, ind i Kammeret for at se til Tiltalte. Tiltalte sagde imidlertid blot, at hun ikke fejlede noget videre og snart kunde staa op, og da Madmoderen bemærkede, at der var nogle smaa Blodpletter paa Gulvet, bad Tiltalte hende tørre dem op, hvilket Madmoderen saa gjorde. Madmoderen fattede dog Mistanke om, at Tiltalte enten havde født eller skulde til at føde, og der blev derfor sendt Bud efter Tiltaltes Moder. Overfor Moderen skjulte Tiltalte imidlertid ogsaa, hvad der var passeret, idet hun uden at udtale sig bestemt om, hvad hun fejlede, sagde, at det nok gik over igen.

Den 4 Oktober indtraf Madmoderens Nedkomst, i hvilken Anledning Jordmoderen blev hentet til Gaarden, ligesom 2 andre Kvinder kom tilstede. Disse 3 Kvinder kom alle i Løbet af den paagældende Dags For-

middag ind til Tiltalte, men Tiltalte skjulte fremdeles, at hun havde født, og foregav, at hun havde sine maanedlige Regler. Jordmoderen troede imidlertid ikke paa Tiltaltes Forklaring og vilde undersøge Tiltalte, der bestemt satte sig herimod; ved at føle hen over Dynen blev Jordmoderen dog klar over, at enten havde Tiltalte født, eller ogsaa havde hun slet ikke været frugtsommelig. Tiltaltes Moder blev derpaa paany hentet til Gaarden, og efter nogen Tøven tilstod Tiltalte først overfor Moderen og derpaa overfor Jordmoderen, at hun havde født et Barn, i hvilket hun ikke havde mærket Liv, og skjult Liget i Sengen, hvor Jordmoderen derefter ogsaa fandt det.

Ved den den 6 Oktober foretagne legale Obduktion oplystes det, at Barneliget var af et nyfødt, fuldbaarent Pigebarn, som havde aandet, og at der ikke var fundet Tegn til Vold mod Barnet. Dødsarsagen oplystes ikke ved Obduktionen. I en af Amtslægen den 20 December 1917 udstedt Erklæring er derhos bl. a. udtalt, at efter Sektionsfundet kan Barnet kun antages at have levet nogle Minutter, saaledes at det — Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring angaaende Bevidstløsheden forudsat — maa have været dødt, da Tiltalte blev kaldt op af Husbonden, og at den Omstændighed, at Barnet efter Fødselen kom til at ligge med Ansigtet nedad — hvorved Respirationen besværedes eller endog mulig hindredes — maa antages at have været af væsentlig Betydning med Hensyn til Dødens Indtræden.

Tiltalte har benægtet at have tilsigtet eller ønsket, at det Barn, hun skulde føde, skulde dø, eller at have tænkt sig Muligheden af at skaffe Barnet til Side eller holde Fødselen skjult. Som Grunde til, at hun nægtede overfor sin Madmoder at være frugtsommelig, og at hun ikke betroede sig til sine Forældre, har hun anført, at hun, lige siden hun blev klar over, at hun var frugtsommelig, har været fuldstændig fra Sans og Samling, hvortil Grunden vel navnlig var den, at hendes Kæreste ikke vilde høre om hendes Tilstand, hvorhos hun frygtede sin Faders Vrede, naar hun kom hjem med et Barn til. Naar hun, da Fødselssmerterne meldte sig, dog ikke tilkaldte Hjælp, var Grunden dertil den, at hun ikke kunde »faa sig til det«, og naar hun ikke fortalte, at hun havde født, var det af samme Grund. Overhovedet ved hun ikke, hvorfor hun har baaret sig ad som sket, og har ikke kunnet give anden Forklaring, end at hun følte sig saa ulykkelig.

Hun har imidlertid indrømmet, at hun vidste, at Svangerskabet varer 9 à 10 Maaneder, og at hun saaledes ikke var i Tvivl om, at Fødslen kunde indtræffe naarsomhelst. Endvidere vidste hun, at hun ikke fra sit Kammer kunde tilkalde Hjælp ved at raabe. Hun havde derhos intet Børneudstyr tilstede, omend hun fra sit første Barns Fødsel vil have haft tilstrækkeligt Børnetøj liggende hos sine Forældre.

Det maa efter samtlige foreliggende Omstændigheder anses for overvejende sandsynligt, at Tiltalte paa et Tidspunkt den paagældende Nat, hvor hun ikke har været udelukket fra at tilkalde Hjælp, har været paa det Rene med, at Fødslen var umiddelbart forestaaende, og at hun desuagtet har undladt at træffe Foranstaltninger i den Anledning.

Herefter findes Tiltalte at maatte anses efter Straffelovens § 194. Da det imidlertid efter det Fremkomne kan have sit Forblivende ved den i

dette Beløb med Renter. Da Politiretsdommen har samme Resultat, og dens Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den overensstemmende med, hvad Appellanten har paastaaet, være at stadfæste.

Selskabet findes derhos at skulle betale Sagens Omkostninger for Overretten til Appellanten med 40 Kr., og for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thikendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler Indstævnte, Aktieselskabet Dansk Afvulkaniseringsfabrik, til Appellanten, Elektriker Ove Fr. Jensen, med 40 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte derhos det Retsgebyr, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Harboe i Salarium for Højesteret 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Vallø Birks Politiret hertil indankede Sag søgte Appellindstævnte Elektriker Ove Fr. Jensen, forhen af Køge, nu af Frederiksberg, der med 3 Maaneders Opsigelsesvarsel var antaget til at udføre eller have Opsyn med alt Arbejde vedrørende de elektriske Maskiner m. m. i Appellanterne, A/S Dansk Afvulkaniseringsfabrik, Ølby ved Køge, deres Fabrik, disse i første Instans til Betaling af Løn og Gratiale for 3 Maaneder, ialt 600 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 31 Oktbr. 1916, idet han gjorde gældende, at han var afskediget af Tjenesten uden Varsel og uden lovlig Grund. Aktieselskabet procederede til Frifindelse, men ved den indankede Dom blev Jensens Paastand taget til Følge. Sagens Omkostninger, som begge havde paastaaet sig tillagt, tilpligtedes Aktieselskabet at betale med 20 Kr.

Her for Retten har begge gentaget deres Paastande for Underretten og paastaaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Trods Aktieselskabets Benægtelse maa det efter det Foreliggende navnlig de af to Vidner afgivne Forklaringer anses for bevist, at dets administrerende Direktør den 23 Oktober 1916 uden lovlig Grund afskedigede Jensen til øjeblikkelig Fratræden. Da Direktøren imidlertid under en Samtale med Jensen faa Timer senere samme Dag tilbød ham at forblive i Tjenesten til den Tid, til hvilken han lovlig kunde være opsagt, hvilket Jensen afslog, medmindre han fik højere Løn end den tidligere vedtagne, findes Jensen ikke at kunne gøre Krav paa

Erstatning i Anledning af Afskedigelsen. Aktieselskabet vil saaledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil Jensen have at betale med 80 Kroner.

Fredag den 7 Juni.

Nr. 209. Højesterets sagfører Liebe
mod

**Søren Theodor Wittrup, Christian Emil Luigi Biza og
Rasmus Rasmussen Kragh (Def. Graae)**

der tiltales for Overtrædelse af Bekendtgørelserne Nr. 41 og 265 af henholdsvis 1 Februar 1917 og 19 Maj s. A.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 9 November 1917: De Tiltalte, Søren Theodor Wittrup, Christian Emil Luigi Biza og Rasmus Rasmussen Kragh, bør til Statskassen bøde henholdsvis 1600 Kr., 600 Kr. og 500 Kr., hvorhos de in solidum udreder Sagens Omkostninger. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Januar 1918: De Tiltalte, Søren Theodor Wittrup, Christian Emil Luigi Biza og Rasmus Rasmussen Kragh, bør til Statskassen bøde henholdsvis 800 Kr., 500 Kr. og 300 Kr. Saa udreder de Tiltalte og een for alle og alle for een Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerene Jørgensen og Heise, 30 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar Tiltalte Wittrups i den indankede Dom omtalte Salg til Vejle Kommune, findes det betænkeligt at statuere, at han herved har overtraadt Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917, idet det ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at han ved dette Salg har beregnet sig højere Pris end tilladt efter Bekendtgørelsen. Dels af nysnævnte Grund, dels fordi Salget har fundet Sted til en Forbruger, vil denne Tiltalte heller ikke for det omtalte Salg kunne straffes for Overtrædelse af Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj s. A. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Søren Theodor Wittrup, Christian Emil

Luigi Biza og Rasmus Rasmussen Kragh, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Liebe og Graae 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Politiret indankede Sag er Fabrikant Søren Theodor Wittrup, Handelsagent Christian Emil Luigi Biza og Købmand Rasmus Rasmussen Kragh, der er fødte henholdsvis den 11 Juli 1871, den 27 Juli 1875 og den 9 Marts 1884, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Overtrædelse af Bekendtgørelserne Nr. 41 og 265 af henholdsvis 1 Februar 1917 og 19 Maj s. A.

Efter at et Firma i Vejle havde henvendt sig til Fastlands-Kul-Udvalget i København med Anmodning om at faa overladt et mindre Parti af en bemeldte Udvalg tilhørende, i Vejle beroende Kulbeholdning til Brug for Tiltalte Wittrup, der driver en Uldvare- og Tæppefabrik i Greisdalen, tilskrev Udvalget under 16 April 1917 Tiltalte Wittrup, at der ikke kunde udleveres Brændsel fra Fastlands Kul-Udvalgets Beholdninger til private Forhandlere, men at oftnævnte Udvalg eventuelt vilde kunne overlade bemeldte Tiltalte et Parti af nogle ved Vejle Havn henliggende Smaakul, naar han angaaende sit daglige Brændselsforbrug og sin øjeblikkelige Beholdning havde givet nærmere Oplysninger i Overensstemmelse med Indholdet af et Skrivelsen medfulgt Eksemplar af »Almindelige Regler for Udlevering af Brændsel fra Fastlands Kul-Udvalgets Beholdninger«. I en Skrivelse af 17 s. M. fremkom Tiltalte Wittrup derpaa med Ansøgning til Udvalget om til sin Virksomhed at faa overladt et Parti af de ovennævnte Smaakul, hvorhos han i samme Skrivelse afgav de af Udvalget — som meldt — begærte Oplysninger. Under 19 s. M. meddelte herefter Fastlands Kul-Udvalget Tiltalte Wittrup, at der kunde overlades ham 30 Tons Smaakul fra Udvalgets Lager i Vejle, og bemeldte Tiltalte overtog da dette Parti til en Pris af 80 Kr. pr. Ton, saaledes at Kullene efter at være transporterede fra Vejle Havn til Greisdalen stod ham i en samlet Pris af 2606 Kr. 36 Øre. Efter Tiltaltes Forklaring viste det sig, efterhaanden som han tog Kullene i Brug, at disse ikke kunde anvendes i hans Fabrik, og han bortsolgte derfor et Parti af dem til Tiltalte Biza, der er bosat i Nærheden af Vejle, for en Pris af 120 Kr. pr. Ton eller for hele Partiet 2451 Kr. 60 Øre. Et andet mindre Parti — som det maa antages højst $3\frac{1}{2}$ Tons — afhændede Tiltalte Wittrup derhos til Vejle Kommune for en Pris af 90 Kr. pr. Ton. Det Parti Kul, hvoraf Tiltalte Biza saaledes var kommen i Besiddelse, overdrog han ved en den 26 Maj 1917 afsluttet Handel til Tiltalte Kragh, som driver Købmands- og Agenturforretning i Horsens, for en Pris af 145 Kr. pr. Ton indladet i Banevogn eller for hele Partiet 2962 Kr. 35 Øre. Tiltalte Biza, der afholdt Udgifterne ved Transport af Kullene fra Greisdalen til Vejle, havde herved Udgifter til samlet Beløb ca. 60 Kr., hvorhos han anvendte 10 Kr. paa en Rejse til Horsens i Anledning af Handlen, saa at hans Fortjeneste i det hele androg ca. 440 Kr. Tiltalte Kragh afhændede

Partiet til 2 andetsteds boende Købmænd for en Pris af 155 Kr. pr. Ton »ab Vejle«, saa at Kullene ved Tiltalte Bizas Foranstaltning afgik direkte fra sidstnævnte Station til Købmændene. Tiltalte Kraghs Fortjeneste ved den ommeldte Handel har efter hans Forklaring udgjort ca. 200 Kr.

Tiltalte Wittrup har gjort gældende, at det, da han afhændede de foranførte to Kulpartier, ikke stod ham klart, at han var uberettiget til at sælge Kullene, men efter Indholdet af de mellem ham og Fastlands Kul-Udvalget udvekslede Skrivelser maa der gaas ud fra, at han har indset, at Kullene alene overlodes ham til Brug i hans Virksomhed og ikke til Videresalg. Idet Tiltalte endvidere maatte forstaa, at den Betaling af 80 Kr. pr. Ton, hvortil Kullene overlodes ham, var den for disse gældende Pris, og da han ikke har kunnet bevise at have haft større Udgift ved Kullenes Erhvervelse end den ovenommeldte, hvorved de kom til at staa ham i noget under 86 Kr. pr. Ton, har han ifølge Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar 1917 været uberettiget til — som sket overfor Tiltalte Biza og Vejle Kommune — at udnytte Konjunkturerne ved at beregne sig henholdsvis 120 Kr. og 90 Kr. pr. Ton for de Kul, han solgte. Medens Tiltalte Wittrup saaledes findes at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af den nysnævnte Bekendtgørelse, kan det derimod ikke statueres, at han tillige har overtraadt den ovenanførte Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj s. A. Forsaavidt angaar Salget til Biza er dette allerede en Følge af, at bemeldte Salg efter Sagens Oplysninger maa antages at være sket senest den 25 Maj 1917, hvilken Dato ligger forud for Ugedagen efter den Dag, da det Nummer af Lovtidende udgaves, hvori Bekendtgørelsen er optaget, og ejheller kan Salget til Vejle Kommune — selv om det har fundet Sted noget senere — paadrage Wittrup Ansvar efter sidstnævnte Bekendtgørelse, da dette Salg maa betragtes som sket mellem de to Forbrugere og saaledes ligger udenfor de Afhændelser, hvorpaa Bekendtgørelsen tager Sigte.

Tiltalte Biza maa ved Erhvervelsen af Kullene fra Tiltalte Wittrup og ved Afhændelsen den 26 Maj 1917 til Tiltalte Kragh anses at være optraadt som Mellemandler, og da Tiltalte Kragh — som meldt — har solgt Kullene videre til to Købmænd, der modtog dem direkte fra Tiltalte Biza, maa ogsaa han i ommeldte Henseende betegnes som Mellemandler. Da begge disse Tiltalte har solgt Varerne videre for en højere Pris end den, for hvilken de har erhvervet dem, har de gjort sig skyldige i Overtrædelse af Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj 1917, hvorimod der ikke vil kunne paalægges dem Ansvar efter Bekendtgørelse Nr. 41 af 1 Februar s. A., da det ikke er godtgjort, at Kul af den omhandlede Art har været en almindelig Handelsvare med fast Pris, og det ej heller kan antages, at nogen af de to Tiltalte har kendt den Pris, som Tiltalte Wittrup har betalt Fastlands Kul-Udvalget for Kullene, og som maatte anses at være deres hidtil gældende Pris.

For deres ommeldte Forhold vil de Tiltalte være at anse efter § 1 i Lov af 16 November 1914 om Straf for Overtrædelse af de i Følge midlertidig Lov Nr. 164 af 7 August 1914 truffne Foranstaltninger med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Wittrup til en Bøde til Statskassen af 800 Kr. og for de Tiltalte Biza og Kragh til Bøder til samme Kasse af henholdsvis 500 Kr. og 300

Kr. De Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Sagens Behandling for Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

M a n d a g d e n 10 J u n i.

Nr. 125. **Aktieselskabet Joseph Stam & Co. (Bilow)**
m o d

Andet Russiske Forsikringsselskab af 1835 (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udrede Erstatning i Anledning af Tab forvoldt ved Forlængelse af et Skibs Rejse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 December 1917: Det indstævnte Selskab, Andet russiske Forsikringsselskab af 1835, bør for Tiltale af Citanterne, Joseph Stam & Co., i denne Sag fri at være. Citanterne bør betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 250 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den, overensstemmende med den af Indstævnte nedlagte principale Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kr.

T h i k e n d e s f o r R e t :

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, A/S. Joseph Stam & Co., til Indstævnte, Andet Russiske Forsikringsselskab af 1835, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

A/S Joseph Stam & Co. dækkede ved 2 Policer, udstedte den 22 og den 31 Januar 1917 Sø- og Krigsforsikring hos Andet russiske Forsikringsselskab af 1835 for 1500 Kasser Citroner og Appelsiner og 2000 Kasser Citroner, der med Damperen »Garonne« skulde forsendes fra Sicilien til København for Aktieselskabets Regning. Policerne lød henholdsvis paa 16,000 Kr. og paa 30,000 Kr.

Efter at disse Sydfrugter var blevet indladet, og Damperen var afsejlet fra Sicilien, udstedte Tyskland den 1 Februar sin bekendte Blokadeerklæring, hvorved bl. a. den vestlige Del af Middelhavet blev spærret for al Skibsfart. »Garonne« blev af denne Grund af Rhederiet holdt tilbage i Malaga og dens Last af Sydfrugter opløst.

Joseph Stam & Co. blev underrettet herom ved en Cirkulærskri-

velse af 31 Marts. Aktieselskabet protesterede, men forsøgte senere i Samarbejde med Rederiet at faa Sydfrugterne solgt i Malaga; de blev solgt af Rederiets Agent, men — som det efter Proceduren maa antages — med Tab, og A/S Joseph Stam & Co. har derfor under nærværende Sag paastaet Forsikringsselskabet dømt til at betale en Erstatning paa ialt 43,866.23 Kr. med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato, den 13 November 1917, og Sagens Omkostninger.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

I de paagældende Policer hed det under »særlige Betingelser for Forsikring mod Krigsfare«:

- 1) Denne Police dækker . . . Opbringelse, Embargo eller anden Anholdelse af en krigsførende Magt og deraf mulig flydende Omkostninger til Reklamering. Endvidere: Beskadigelse, Ødelæggelse eller Plyndring foraarsaget af Krigsskibe, Kapere eller Torpedoeer og af Miner, saafremt saadan Skade ikke alt er dækket ved den almindelige Søforsikringspolice paa foran anførte Ladning.
- 2) Derimod er Tab ved Ophold eller Forsinkelse af Rejsen, de paa Grund af Blokade af de krigsførende Magters Havne opstaaede Omkostninger samt andre indirekte Følger af Krigsforholdene Assurandørerne uvedkommende, ligesom disse ej heller godtgør Hyre og Kostpenge under Ophold eller Anholdelse.«

Det indstævnte Selskab har nu navnlig gjort gældende, at Tilfældet ikke falder ind under nogen af de under Nr. 1 nævnte Forhold, men at det tværtimod falder ind under Undtagelserne i Nr. 2. Heri maa Retten give de Indstævnte Medhold; der foreligger ikke nogen Opbringelse, Embargo eller anden Anholdelse, ligesaa lidt som nogen Ødelæggelse, foraarsaget af Krigsskibe, Torpedoeer eller lignende, men derimod kun et Ophold eller en Forsinkelse af Rejsen, som er bevirket ved Skibets Frygt for at blive ramt af en Ødelæggelse, hvis det vovede sig videre.

De paagældende Varer har ikke været frataget A/S Joseph Stam & Co., men der er tværtimod disponeret over dem efter Samraad med dette Selskab.

Herefter maa det indstævnte Selskab være at frifinde og Sagens Omkostninger at tillægge dem med et Beløb, som skønnes at kunne bestemmes til 250 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 82.   Firmaet **Snowdrift Olie Co.** (Ingen)

mod

Firmaet **Messrs Snowdon, Sons & Co. Ltd.** af London (Ingen)

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet **Snowdrift Olie Co.**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtiglader møder til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades Firmaet med denne Sag at gaa i

Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 5.

Niels Grøn (Selv)

mod

Fhv. Landstingsmand Villars Lunn (Ingen),

betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juni 1914: De ovenomhandlede for Hovedcitanten Landstingsmand Villars Lunn fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Kontracitanten Niels Grøn af Klakring bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Den ovennævnte om Kontracitanten fremsatte Udtalelse, at han har vist sig som en Bedrager overfor Hovedcitanten, bør dødt og magtesløs at være. Iøvrigt bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen betaler Kontracitanten til Hovedcitanten med 200 Kr.

Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Den af Appellanten for Højesteret nedlagte Paastand gaar alene ud paa, at den indankede Dom forandres derhen, at den af Indstævnte om ham fremsatte Udtalelse, at han i Potentiasagen er optraadt som en Svindler, mortificeres, hvorhos han paastaar sig Sagens Omkostninger tilkendt.

Da det efter de Foreliggende, til Dels efter Afsigelsen af den indankede Dom tilvejebragte Oplysninger ikke kan anses godtgjort, at Appellanten i de »Potentia« vedrørende Forhold har gjort sig skyldig i en Handlemaade, der kan betegnes som Svindel, vil Appellantens Paastand om Mortifikation være at tage til Følge, medens Dommen vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.

Thikendes for Ret:

Den af Indstævnte, fhv. Landstingsmand Villars Lunn, om Appellanten, Niels Grøn, brugte Udladelse, at han i Potentiasagen er optraadt som en Svindler, bør dødt og magtesløs at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at Hovedcitanten, Landstingsmand Villars Lunn, under de i sin Tid stedfundne Forhandlinger om Salg af de dansk-vestindiske Øer havde gjort Bekendtskab med Kontracitanten Niels Grøn af Klakring, der bl. a. under Ophold i Amerika havde haft en Del at gøre med disse Forhandlinger, vandt Grøn Lunns Interesse for en Slags international Sammenslutning, som Grøn agtede at stifte under Navn af »Potentia«.

Om »Potentia«s meget vidtspændende Formaal er der bl. a. her i Landet udgivet en Del trykte Piecer, hvorefter der maa antages i 1898 af Grøn at være stiftet et Slags Potentia-Agitations-Selskab med en Aktiekapital paa 10,000 £, hvilket Selskab skulde bane Vejen for »Potentiatanken« og muliggøre Dannelsen af et stort Potentiaselskab. Af dette første Selskabs Regnskab for Tiden fra Stiftelsen til 30. Juni 1902 ses den saa godt som eneste Udgift at have været en Post: »Travelling and General Expenses« paa op imod 3000 £, der maa antages at dække over Grøns Udgifter m. v., medens de fleste af Aktierne endnu var i Selskabets Portefølje.

I 1902 erklærede Hovedcitanten sig villig til at arbejde for Potentiatanken her i Landet, tegnede selv Aktier for 100 £ og bevægede en Del andre danske til at tegne Aktier til et Beløb af ialt 800 £. Grøn erklærede, at naar en Gang det rigtige »Potentia«selskab blev dannet, vilde det Beløb, der nu blev tegnet i det lille »Potentia«, blive tilbagebetalt kontant med det dobbelte Beløb, foruden at man i det nye Selskab gratis vilde faa 2 Aktier for hver Aktie, man havde haft i det tidligere, og denne Grøns Erklæring anførte Lunn overfor dem, som han fik til at tegne Aktier.

I de følgende Aar gjorde det lille »Potentia« gode Fremskridt. For Aaret til 30 Juni 1903 ses ifølge Regnskabet Grøn at have afholdt i »travelling and general expenses«: 913 £, i Aaret 1904, for hvilket Regnskabet viser, at Grøn og en Mr. Farrant er administrerende Direktører, medens af danske bl. a. Villars Lunn staar opført som »Direktør«, afholdtes der i Brüssel en international Kongres, hvor 13 forskellige Nationer, — deriblandt fra Danmark Hovedcitanten og en anden Landstingsmand — var mødt for at drøfte Potentiatanken.

I Foraaret 1905 begyndte, efter hvad Grøn har udtalt i en af ham i Februar 1911 udgivet trykt Redegørelse, betitlet: »Potentia og det danske Udenrigsministerium«, »Potentia« »sin Virksomhed med Kontorer i London, Paris, New York og Berlin, hvis samlede Udgift løb op til 1000 £ om Maanedens.« I August 1905 arbejdede Grøn for en Plan om en Verdenskongres i Haag for at danne en international Styrelse, og i det lille »Potentia«s Regnskab pr. 31 December 1905 annonceres det, at det store »Potentia« i en nær Fremtid vil blive dannet, formentlig med en Kapital paa 1 Million £.

Grøn maa imidlertid antages paa dette Tidspunkt at være bleven fjernet fra Potentiaselskaberne, og Lunn, der stadig stod opført blandt Direktørerne for det lille Potentia og efter sit ved Sagens Oplysninger bestyrkede Anbringende aldrig har været eller skulde have været det

paa anden Maade end af Navn, vil intetsomhelst have hørt til Potentiaaffærerne i 1906 og 1907.

I 1908 vendte Grøn tilbage til Potentia, efter bl. a. i Indien at have været beskæftiget med visse andre S sammenslutninger, og efter hans Forslag opløstes det lille »Potentia« uden Konferencer med de danske Medlemmer, idet hver Aktionær for hver Aktie paa 1 £ i det lille »Potentia« fik en Aktie paa 2 Sh. i et nyt stort »Potentia«, som dannedes med en Kapital paa 50,000 £, hvoraf Aktier — efter Lunn's Anbringende mindst 10,000 £ — blev overdraget Grøn som »organizer« med Ret til til egen Fordel at disponere over dem.

Med disse Forhold blev Hovedcitanten efter sit Anbringende først bekendt i Foraaret 1910 gennem Tilsendelse af Regnskabet pr. 2 Februar 1910 vedrørende det nye Selskab, men før dette Tidspunkt var han indgaaet paa at vedblive med at staa som Direktør ogsaa i det nye »Potentia«, ligesom han før nævnte Tidspunkt deltog i nogle Forhandlinger om en Verdenskongres, som paatænkte arrangeret i København i August 1910 til Behandling af »Potentiatanken«.

Efter Hovedcitantens Anbringende havde Grøn erklæret, at 6 meget fornemme og betydelige engelske Mænd dannede Borgen for Kongressen og var villige til i København at deponere 4000 £ til Dækning af Udgifterne, saa snart Lunn indgav Meddelelse om, at han havde formaaet 30 gode Mænd her i Landet til at støtte Indbydelsen til Verdenskongressen.

Under et Møde, som Lunn og Grøn den 19 Marts 1910 havde paa et Hotel i København angaaende nævnte Sag, viste det sig imidlertid, at de 6 engelske Mænd hverken vilde lægge Navn eller Penge til, hvorimod Grøn gav Anvisning paa en Mand fra Chicago, der vilde yde de nødvendige Penge.

Lunn blev nu efter sit Anbringende klar over, at Grøn havde »kørt rundt med ham«, og at »Potentia« for Grøn kun var en Anledning til Svindel, og idet han sagde dette til Grøn, tilføjede han, at han nu gik og fremtidig aldrig mere vilde beskæftige sig med ham eller »Potentia«.

Skønt Grøn i den ovennævnte af ham i Februar 1911 udgivne »Redegørelse« bl. a. beskyldte Villars Lunn for at have givet sit Æresord paa en Usandhed, udtalte Lunn sig intetsteds offentlig om Sagen, men da han i Oktober 1911 erfarede, at Grøn var i Færd med at foranledige, at der i den danske Rigsdag fra et Medlem af det daværende Regeringsparti skulde stilles en Interpellation til Udenrigsministeren angaaende dennes (formentlig fjendtlige) Forhold til »Potentia«, og Lunn efter sit Kendskab til Forholdene ansaa en saadan Interpellations Fremkomst som en Skandale for Rigsdagen, gav han Udenrigsministeren forskellige Meddelelser og henvendte sig senere til den Folketingsmand, der var bestemt paa at stille Interpellationen. Folketingsmanden erklærede derefter, at han ikke vilde have med Sagen at gøre, men bad dog Lunn udtale sig paa samme Maade overfor 3, 4 andre Folketingsmænd og en Redaktør, der ogsaa havde Interesse for »Potentia« og Grøn, og som maaske vilde tage Interpellationen op.

Skønt Lunn fra først af vægrede sig ved at udtale sig, hvis den

paagældende Redaktør skulde være til Stede, indgik han tilsidst efter Pres fra forskellig Side paa at udtale sig i et den 25 Oktober 1911 i Rigsdagsbygningen afholdt Møde, der paa Foranledning af Finansministeren temmelig pludselig blev bestemt, og hvor foruden nævnte Minister ogsaa Udenrigsministeren, 4 Folketingsmænd og den nævnte Redaktør var til Stede.

Villars Lunn begyndte med bestemt at fordrø, at de i Mødet deltagende afholdt sig fra enhver, selv nok saa lille, Meddelelse til Pressen og tilføjede, at Formaalet med de Udtalelser, som han agtede at fremkomme med, ikke i og for sig var at faa D'Hrr. til at se paa Niels Grøn paa samme Maade som Lunn gjorde, men at faa dem til at undlade at stille den Interpellation, som efter hans Mening var uværdig.

Efter at Lunn efter sit Anbringende havde modtaget ubetinget Tilsgagn om, at hans Udtalelser ikke skulde blive offentliggjorte, forelagde han for de Tilstedeværende Potentia Direktionens Rapport (for Tiden til 2 Februar 1911), hvis væsentlige Indhold var et Angreb paa den danske Udenrigsminister og den engelske Gesandt i København, som det maa antages, fordi de skal have udtalt sig mindre smigrende om Grøn. Lunn fremførte endvidere en Række Punkter fra sit Mellemværende med Grøn, hvor denne efter hans Mening havde baaret sig utilladelig ad, og udtalte sluttelig, at hans Indtryk af Grøn var, at denne havde vist sig som en Bedrager overfor ham og i Potentia-Sagen var optraadt som en Svindler.

Man vedtog derefter, at der ikke skulde finde nogen Interpellation Sted, før Grøn ved Retten havde rensat sig for det af Lunn fremsatte, hvilket — med Lunns Indvilligelse — blev meddelt Grøn, som, efter at Lunn havde afslaaet et af 3 af de paagældende Folketingsmænd fremsat Forslag om en Æresret, eller mulig allerede forinden, henvendte sig til Redaktøren af Aarhus Amtstidende, K. Hansen, der havde overværet det fornævnte Møde i Rigsdagen, og Borgmester Drechsel med Anmodning om som en Art Æresret at afgive Erklæring angaaende de af Lunn fremsatte Udtalelser.

Denne saakaldte Æresret, der efter Hovedcitantens Anbringende overhovedet ikke har afæsket ham nogensomhelst Udtalelse eller Forklaring eller blot underrettet ham om Æresrettens Eksistens, afgav derpaa en den 7 November 1911 dateret Erklæring, som den 23 November samme Aar udsendtes gennem Ritzaus Bureau, i hvilken Erklæring de nævnte Herrer refererer de Ankepunkter, der efter deres Opfattelse er fremsat mod Grøn, og knytter deres Bemærkninger dertil, som det maa antages, konkluderende til, at der ingensomhelst Beføjelse har foreligget for Lunns Udtalelser.

Lunn udsendte derpaa den 24 November 1911 gennem Ritzaus Bureau en Erklæring, hvori han bl. a. udtalte:

»Jeg nødsages derfor til at stemple det udsendte Aktstykke som en Nullitet, hvis eneste Betydning er, at det er i lige Grad kompromitterende for d'Herrer, som har undertegnet det, og d'Herrer, der har foranlediget Borgmester Drechsel og Redaktør K. Hansen til at udsende et saa enestaaende Dokument.

Jeg er nu som før til enhver Tid rede til for Domstolene at forsvare

mine Udtalelser om, at Hr. Niels Grøn er optraadt overfor mig som en Bedrager og i Potentiasagen som en Svindler.«

I Nationaltidende for den 26 November 1911 indrykkede Grøn en af ham underskrevne Erklæring, hvori han bl. a. udtalte:

».... Jeg har i min i Marts d. A. (skal formentlig være Februar) offentliggjorte Piece .... uimodsagt bevist, at Hr. Villars Lunn har givet sit Æresord paa en faktisk Usandhed.«

Under Fremhævelse heraf samt af, at Grøn yderligere i et Cirkulære, der skal være tilstillet Landstingets Medlemmer og tillige være offentliggjort i enkelte Blade, har udtalt sig saaledes:

»Jeg anklager Hr. Landstingsmand Villars Lunn for igen at have løjet i den i Aftes« (5: 24 November 1911, jfr. ovenfor) — »gennem Ritzaus Bureau udsendte og i Nationaltidende .... optagne Erklæring .... Hr. Lunns vedlagte Brev maa være et uomstødeligt Bevis for, at det er ham, Landstingsmand Villars Lunn, og ikke mig, der er optraadt som Bedrager og Svindler«, samt endelig under Fremhævelse af, at Grøn i en af ham underskrevne Artikel i »Politiken« for den 7 December 1911 har udtalt:

»Jeg protesterede øjeblikkelig mod at have noget som helst med Villars Lunn at gøre; jeg havde for adskillige Maaneder siden overfor Offentligheden vist, at han var en overbevist Løgner«, har Hovedcitanten under denne ifølge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag i Hovedsagen paastaat de anførte Udladelser, som han anser som fornærmelige for sig, kendt døde og magtesløse og Grøn anset med Straf, medens Kontracitanten, der i Hovedsagen paastaar sig frifunden og protesterer mod Mortifikation af de paagældende Udladelser, som han anser sig beføjet til — i alt Fald retorsionsvis — at have fremsat, i Kontrasagen paastaar Lunn anset med Straf efter Injurielovgivningen for de Sigtelser og Beskyldninger, han ved det ovennævnte Møde i Rigsdagen skal være fremkommet med mod Grøn, og som han derefter i den ovennævnte af ham gennem Ritzaus Bureau den 24 November udsendte Erklæring, der den 25 s. M. stod trykt bl. a. i »Politiken«, har erklæret sig rede til at vedstaa for Domstolene. Grøn paastaar derhos de paagældende »Sigtelser og Beskyldninger« mortificerede. Lunn paastaar sig i Kontrasagen frifunden og protesterer mod Mortifikation, medens derhos hver af Parterne har nedlagt Paastande om Tilkendelse af Sagens Omkostninger saavel for Hoved- som for Kontrasagens Vedkommende.

De Punkter i Lunns Mellemværende med Grøn, hvor denne efter Lunns Udtalelser i det ovenfor nævnte Møde i Rigsdagsbygningen skal have baaret sig utilladelig ad, maa efter den ovennævnte Erklæring fra K. Hansen og Drechsel samt Proceduren i nærværende Sag antages at være følgende:

1) Grøn skal have narret Lunn og de andre, der her i Landet tegnede Aktier, og benyttet »Potentia« til Svindel.

2) Grøn skal have undladt at refundere Lunns Søn ca. 600 Kr., som nævnte Søn skal have udgivet for en efter Grøns Begæring foretagen Oversættelse af »Potentia«s Love.

3) Grøn skal have undladt at tilbagebetale Lunn et Beløb af 1150

Kr., som Lunn har udlagt eller laant Grøn for en Souper, der her i Byen blev givet til Ære for Sydpolsforskeren Schackleton, der paa Foranledning af »Potentia« og ledsaget af Grøn holdt et Foredrag om sin Ekspedition.

4) Grøn skal paa en Skrivelse fra Potentia til det engelske Udenrigsministerium med Urette have benyttet en nærmere angiven kendt Englænders Navn.

5) Grøn skal have vist sig uefterrettelig med Hensyn til de 6 engelske Mænd, der angaves at ville støtte den ovenfor omtalte Verdenskongres, der agtedes afholdt i København i August 1910 til Behandling af Potentiatanken, og disse Englænderes Villighed til her i Byen at deponere 4000 £ til Dækning af de med Kongressen forbundne Udgifter.

6) Grøn skal have undladt at tilbagebetale en amerikansk Forfatterinde, der opholdt sig her i Landet som Lunns Gæst, et Beløb af 3600 Kr., som hun havde stillet til Raadighed for Grøn eller Potentia.

Hvad nu først det sidstnævnte Punkt angaar, har Lunn erkendt, at hans Udtalelser i saa Henseende beroede paa en Fejlhuskning, idet han ikke ved Mødet i Rigsdagsbygningen erindrede, at dette Mellemværende var bragt i Orden. Skønt han ifølge en af ham udsendt offentlig Erklæring samme Dag blev opmærksom paa denne Fejlhuskning, gjorde han dog først den 30 November, efter at Sagen havde været offentlig diskuteret, Offentligheden bekendt med, at han paa dette Punkt havde taget fejl.

Hvad angaar Punkterne 2 og 3, er der intet fremkommet om, at Grøn har tilbagebetalt de paagældende Beløb; men som Sagen er oplyst, kan der intet Holdepunkt deri søges til om de paagældende Forhold at benytte Betegnelsen bedrageriske.

Med Hensyn til Punkt 4 maa det anses oplyst, at den paagældende Englænder virkelig har underskrevet den paagældende Skrivelse, og der er intet godtgjort om, at Grøn ved noget uredeligt Forhold har foranlediget ham til at give sin Underskrift derpaa.

Hvad Punkt 5 angaar, maa efter det fremkomne Lunns Fremstilling lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, forsaavidt den gaar ud paa, at Grøn ikke har tilvejebragt den lovede Støtte fra de 6 engelske Mænd.

Med Hensyn endelig til Punkt 1 er følgende oplyst:

Direktør Niels Hjorth har som Vidne forklaret, at Grøn, da han bevægede ham og nogle andre, deriblandt Villars Lunn, til at tegne Aktier i det oprindelige Potentia, udtrykkelig lovede Vedkommende, at de, naar det store Potentiaselskab blev dannet, skulde faa det dobbelte Beløb i Aktier og det dobbelte Beløb i Kontanter, og lignende Forklaring er afgivet af Redaktør Franz v. Jessen i et under Sagen fremlagt Brev, hvori Brevskriveren tilføjer, at han skriftlig har gjort Grøn opmærksom paa, at han burde holde sit Løfte vedrørende Aktierne, hvis han ikke vilde forspilde Brevskriverens og andres Tillid, og at Brevskriveren, der lagde Vægt paa at faa konstateret, om der virkelig eksisterede noget »Potentia« af den Slags, som Grøn havde skildret for ham og andre, tilbød at komme til London

for ved Selvsyn at danne sig et Indtryk af Sagen, hvilket Tilbud dog aldrig blev modtaget.

Villars Lunns Søn, Cand. phil. Chr. D. Lunn, har som Vidne forklaret, at han under et Ophold i London i December 1909, paa hvilket Tidspunkt Vidnet stod Grøn meget nær, og Grøn, saavidt Vidnet vidste, ikke havde andet at leve af end, hvad har erhvervede gennem »Potentia«, har overværet, at Grøn for egen Regning solgte Aktier i det da nystiftede større Potentia. Vidnet bebrejdede ved den Lejlighed Grøn, at han saaledes solgte Aktier til Fremmede i et »kun løst planlagt Selskab«, som ingen bedre end Grøn og Vidnet vidste, i alt Fald ikke endnu, havde Værdier af nogen Art. Grøn sagde: »Aktierne er mine og mig overdragne af Bestyrelsen, jeg kan gøre med dem, hvad jeg vil«, og Vidnet fremhævede da, at Grøns Handlemaade var dobbelt ukorrekt, nemlig, ikke alene overfor Køberne, men ogsaa overfor Potentia-Selskabet.

Der er under Sagen gentagne Gange rettet Opfordring til Grøn om at oplyse, hvor mange Aktier, han ved Dannelsen af det nye større Potentia-Selskab fik til egen Raadighed, ligesom han er opfordret til at fremlægge en Overenskomst af 1 September 1908 mellem ham og det nævnte Selskab, hvoraf skal fremgaa, at Grøn har sikret sig Shillings-Aktier i Hundred-Tusindvis.

De nævnte Opfordringer har Grøn ikke efterkommet, tværtimod gør hans Procedure paa disse Punkter et tilbageholdende og lidet paalideligt Indtryk, og Lunn har uimodsagt anført, at Grøn gentagne Gange forgæves er opfordret til om fornødent af egne Aktier at opfylde det Løfte, han i sin Tid havde givet de danske Aktietegnere i det oprindelige »Potentia«.

Hovedcitanten gør gældende, at han bl. a. ifølge sin Egenskab af Landstingsmand har været berettiget til at udtale sig som sket paa det ovenfor omtalte fortrolige Møde i Rigsdagsbygningen den 25 Oktober 1911 uden Hensyn til, om han maatte være i Stand til at føre juridisk Bevis for sine Udtalelsers Rigtighed, idet Formaålet kun var at forhindre den paagældende Rigsdagsinterpellation, som han maatte betragte som en Skandale, at hans derefter af Grøn provocerede offentlige Erklæringer nødvendigvis maatte faa Formen af en Fastholden af de paa Mødet brugte Udtalelser, at disse Udtalelser paa en enkelt nær, som han — jfr. ovenfor Punkt 6 — har tilbagekaldt, er korrekte og i det væsentlige under Sagen beviste og sandsynliggjorte, samt at det anførte udelukker Grøn fra at paabe- raabe sig Retorsionsret, hvilken han i alt Fald langt har overskredet.

Grøn har nu ikke mod Lunns Benægtelse godtgjort, at Lunn har givet sit Æresord paa en faktisk Usandhed, og har ej heller godtgjort tilstrækkelig Føje til iøvrigt om Lunn at fremsætte de af denne under Hovedsagen paaklagede Udladelser, og disse Udladelser vil derfor være at mortificere og Grøn under Hovedsagen være at anse efter Straffelovens § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne, navnlig den ovenfor under Punkt 6 omhandlede Fejlhuskning fra Lunns Side, findes, tildels i Medfør af Grundsætningen i Straffe-

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Charles Adolph Vilhelm Sørensen, der tiltales for Tyveri, er født den 23 Oktober 1881 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 5 August 1905 efter Straffelovens §§ 228 jfr. tildels § 54, 229, IV, jfr. tildels § 46, og 238 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 9 November 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 27 Oktober 1917 Kl. 10½ Formiddag anmeldte Lagerchef Borgen Niensens Hustru, Asta, født Lander, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Eftermiddag Klokken 5 til om Natten Kl. 12½ ved Indbrud i den af hende beboede Lejlighed, Sortedams Dossering Nr. 29, 3die Sal, var stjaalet en nærmere betegnet Vinterfrakke, der havde beroet i et uafaaaset Klædeskab.

Ved det af Politiet paa Gerningsstedet foretagne Eftersyn konstateredes det, at Tyven maatte antages at have skaffet sig Adgang til Lejligheden ved i den aflaaede Køkkendør at skære Hul i Fyldingen udfor Laasen, række Armen ind gennem Aabningen, saaledes at han kunde naa den indvendig anbragte Nøgle, med hvilken Døren derefter var oplukket. Efter det Oplyste maatte det derhos antages, at Tyven havde aftaget den indvendig for Døren anbragte Sikkerhedskæde.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten den 27 Oktober 1917 har solgt den stjaalne Frakke for 20 Kr. til en Person ved Navn Anton Eriksen, der har været arresteret under Sagen, men for hvis Vedkommende denne er sluttet uden Tiltale.

Arrestanten har med Hensyn til sin Adkomst til Frakken efter først at have forklaret, at han en Dag i Slutningen af Oktober 1917 i en Ejendom paa Nørrebro havde faaet den foræret af en Frue, hos hvem han betlede, afgivet følgende endelige Forklaring:

Efter at Arrestanten en Eftermiddag i Slutningen af Oktober 1917 Klokken ca. 5½ havde indfundet sig paa Køkkentrappen i Ejendommen Sortedamsgade Nr. 29 for at betle, kom der, da han var naaet op til Afsatsen ved 1ste Sal, 2 ubekendte Mandspersoner ned ad Trappen. Idet Mandspersonerne passerede forbi Arrestanten, kastede den ene den omhandlede Overfrakke over Hovedet paa ham, og Arrestanten, der straks forstod, at Frakken var stjaalet af de 2 Personer et Sted i Ejendommen, tog Frakken til sig og forlod Ejendommen, medførende Frakken, som han næste Dag solgte til Eriksen.

Den omhandlede Frakke, der er kommet til Stede under Sagen og vurderet til 125 Kr., er af Lagerchef Gunnar Alfred Borgen Nielsen edelig genkendt som ham tilhørende og ham frakommen ved det ommeldte Tyveri, hvorhos han har bevist sin Ejendomsret til Frakken.

Anmelderinden har edelig forklaret, at hun den 26 Oktober 1917 om Eftermiddagen Kl. 5 eller lidt over 5 forlod Lejligheden, at der kort forinden var en Mand oppe ved Lejlighedens Hoveddør for at tigge, samt at hun bestemt tror, at Arrestanten er identisk med den paagældende Betler.

Arrestanten har imidlertid nægtet, at han var oppe ad Ejendommens Hovedtrappe.

Naar henses til, at den af Arrestanten endelig afgivne Forklaring om, hvorledes han er kommet i Besiddelse af Frakken, er ganske usandsynlig, at det efter Arrestantens egen Erkendelse maa antages, at han har været tilstede i Ejendommen den Aften, Tyveriet er begaaet, at Arrestanten tidligere er straffet for grovt Tyveri, samt at Arrestanten har afgivet løgnagtige Forklaringer under Sagen, findes det uden Betænkelighed trods Arrestantens Benægtelse at anse det for bevist, at han har begaaet det under Sagen omhandlede Tyveri.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommnehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 7 April 1918 har udtalt, at der under Hospitalsopholdet ikke er iagttaget noget Symptom paa Sindssygdом hos Arrestanten, der er fuldt orienteret, og hvis Evner ved de forskellige Prøver ikke paa nogen Maade viser sig under det normale, snarest lidt over Gennemsnittet, samt at Arrestanten herefter ikke er sindssyg eller aandssvag.

Arrestanten, der herefter maa anses for fuldt tilregnelig, vil som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens § 229, IV, efter Omstændighederne og under Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens § 64 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

T i r s d a g   d e n   1 1   J u n i .

Nr. 187.

Højesteretssagfører David
m o d

Christen Bak Hansen (Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Udførselsforbud.

Den ved kgl. Resolution af 23 Januar 1918 nedsatte Kommissions Dom af 2 Februar 1918: Tiltalte Christen Bak Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Statskassen betale 4500 Kr., af hvilket Beløb 3750 Kr. bør udredes solidarisk med de Domfældte, Otto Andreas Poulsen Kjældgaard og Mads Peter Madsen i Forening, medens Resten, 750 Kr., bør udredes solidarisk med Domfældte Kjældgaard alene. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det for Højesteret Oplyste var det ikke den 22 Februar, men den 22 December 1916, at Tiltalte vedtog en Bøde af 600 Kr. for Klausulbrud.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at bemærke end, at Lov Nr. 159 af 6 August 1914 bør sammenholdes med Lov Nr. 260 af 29 Oktober s. A., vil Dommen være at stadfæste, dog at Bestemmelserne om Kjældgaards og Madsens Medansvar for den Tiltalte

idømte Erstatning maa bortfalde, da der ikke her under Sagen kan træffes nogen Bestemmelse i saa Henseende.

Thikendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Kjældgaards og Madsens Medansvar for Erstatningen bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Christen Bak Hansen, til Højesterets sagsførerne David og Møldrup 100 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Christen Bak Hansen, der tiltales for Overtrædelse af Udførselsforbud, er født den 8 April 1866 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

Tiltalte har bl. a. den 22 September 1916 vedtaget en Bøde af 1000 Kr. for Overtrædelse af Lov 5 April 1916, d. 22 Februar*) 1916 vedtaget en Bøde af 600 Kr. for Klausulbrud og den 3 Februar 1917 vedtaget en Bøde af 300 Kr. for Overtrædelse af Udførselsforbud med Hensyn til Sæbe.

Ved kgl. Resolution af 23 Januar d. A. blev undertegnede Assessorer i Københavns Kriminal- og Politiret Heinrich Emil Kühl og Viggo Thorup beordrede til at sammentræde i en Kommission og bl. a. undersøge og paa-kende denne Sag.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte, der driver Sæbefabrikation her i Staden, har efter det af ham oplyste i Tiden fra den 29 Januar til den 20 August f. A. solgt for ialt ca. 9000 Kr. Sæbe til en Forretning i Vamdrup, kaldet »Sæbemagasinet«, og efter de under Undersøgelsen tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at i hvert Fald Halvdelen af den af »Sæbemagasinet« i det omhandlede Tidsrum købte Sæbe er uds muglet eller søgt uds muglet til Udlandet.

Tiltalte har erkendt, at han har været paa det rene med, at en stor Del af den saaledes leverede Sæbe er blevet udført til Tyskland, idet der solgtes Sæbe til tyske Funktionærer, der ifølge Tiltaltes Formening fik udleveret hver 6 Stykker ad Gangen, og Tiltalte har nærmere forklaret, at Grunden til, at den nævnte Forretning brugte saa mange Varer, var den, at en Del af Varerne udførtes til Tyskland.

Tiltaltes Agent, Carl Hølmer Hansen, der under Sagen har vedtaget en Bøde af 1000 Kr. for Overtrædelse af Udførselsforbud, har forklaret, at Tiltalte, en Gang han talte med denne om »Sæbemagasinet«s Forhold, sagde, at en Del af Sæben gik »over Tjørnehækken«, men hvor kunde man jo ikke vide, hvilket ogsaa var ligegyldigt, og Tiltalte har under Sagen herover forklaret, at han ikke tør benægte, at han udtrykte sig saaledes, om han end ikke erindrer dette.

Forsaavidt Tiltalte har gjort gældende, at han mente, at det var lovligt, at Sæben udførtes her fra Landet af de tyske Funktionærer, kan der ikke tages noget Hensyn til dette i og for sig selv usandsynlige Anbringende.

*) Skal være December.

Efter alt det Foreliggende og bl. a. under Hensyn til den efter det Oplyste efter Forholdene urimelig store Leverance af den omhandlede Vare til en Detailforretning paa en lille Plads som Vamdrup, findes det utvivlsomt, at Tiltalte maa have været paa det rene med, at Indehaverne af »Sæbemagasinet« købte Sæbe til Uds mugling, samt at der fandt ulovlig Udførsel Sted af en væsentlig Del af den Sæbe, Tiltalte leverede til den nævnte Forretning, og Tiltalte findes saaledes overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Ved Kommissionens Dom af 25 Januar d. A. blev den nuværende Indehaver af »Sæbemagasinet« Otto Andreas Poulsen Kjældgaard og den nævnte Forretnings tidligere Indehaver Mads Peter Madsen begge ansete med Straf for Overtrædelse af Udførselslovgivningen, hvorhos de tilpligtedes at betale Erstatning til Statskassen.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 og Bekendtgørelse af 29 Oktober 1915 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt have at betale Sagens Omkostninger.

Tiltalte vil derhos være at tilpligte i Erstatning til Statskassen at betale 4500 Kr., af hvilket Beløb 3750 Kr. vil være at udrede solidarisk med de Domfældte, Otto Andreas Poulsen Kjældgaard og Mads Peter Madsen i Forening, medens Resten, 750 Kr., vil være at udrede solidarisk med Domfældte Kjældgaard alene.

Onsdag den 12 Juni.

Nr. 236.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Jørgen Georg Martin Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Mord.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 April 1918: Arrestanten Jørgen Georg Martin Jensen bør straffes paa Livet. Saa bør Arrestanten og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Overretssagfører Bing og Wolff, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politiretsdommen bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Georg Martin Jensen til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 150 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Jørgen Georg Martin Jensen, der tiltales for Mord, er født den 5 Maj 1889 og tidligere ved Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 1 Juni 1912 efter Straffelovens § 229, III og IV, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har aflivet sin Hustru under de nedenanførte nærmere Omstændigheder:

Arrestanten, hvis første Ægteskab blev ophævet ved Skilsmissebevilling af 22 April 1915, ægtede derefter den 16 Juli 1915 Hertha Kamilla Alexandra Vilhelmine Pedersen, som var født den 25 Maj 1891, og med hvem han har to henholdsvis den 10 Juni 1915 og den 13 September 1916 fødte Børn. Arrestanten maa efter det Oplyste antages at have indladt sig saavel under sit første som under sit sidste Ægteskab i Kæresteforhold til andre Kvinder.

I Sommeren 1916 forlovede han sig saaledes med en ung Pige, idet han fordulgte, at han var gift, og besvangrede hende, hvorhos han nu lovede hende Ægteskab, men holdt hende og hendes Familie hen med Snak og blev tilsidst afløret af dem som en gift Mand. Han er tilpligtet at udrede Underholdsbidrag til det af vedkommende unge Pige fødte Barn. I Juli 1917 stiftede han Bekendtskab med ugift Nelly Alfrede Overgaard, kom meget sammen med hende og forlod i Sommerens Løb sin Hustru og sit Hjem og lejede sig ind hos Nelly Overgaards Moder. Hans Hustru søgte Separation fra ham grundet paa Utroskab fra hans Side, men tog i September samme Aar Begæringen herom tilbage, efter at Arrestanten var vendt tilbage til hende og havde genoptaget Samlivet med hende, med hvem han derefter levede sammen i deres fælles Hjem i Abel Cathrinesgade Nr. 18, 4de Sal, indtil hendes Død. Forholdet mellem Ægtefællerne var imidlertid ikke godt, idet Arrestanten stadig opretholdt sin Forbindelse med fornævnte Nelly, hvilket hans Hustru maa antages at have taget sig nær. Da Arrestanten ikke kunde tænke sig at fortsætte Samlivet med sin Hustru, og da Nelly, til hvem han allerede, medens han boede hos hendes Moder, var traaet i kønsligt Forhold — trængte ind paa ham og sagde, at hun ikke kunde give Afkald paa ham, besluttede han sig til under alle Omstændigheder at faa sit Ægteskab opløst. Da han, der var tilpligtet at udrede Underholdsbidrag til sit Barn af første Ægteskab samt som foran nævnt til et udenfor Ægteskab født Barn, imidlertid indsaa, at han ikke vilde kunne overkomme i Tilfælde af Skilsmisse yderligere at alimentere til de to Børn af det sidste Ægteskab, eventuelt ogsaa til Hustruen, besluttede han sig til at slippe ud af det hele ved at dræbe Hustruen, hvorved han har forklaret, at han ikke nærede Had til hende, og at det ikke var ham nogen Tilfredsstillelse at gøre hende Fortræd. Han syslede med denne Drabs-tanke i ca. 14 Dage, forinden han bragte den til Udførelse; allerede tidligt i Ugen forinden Søndag den 18 November 1917, hvilken sidste Dag han udførte Beslutningen, meddelte han Nellys Moder, at hans Hustru vilde gaa fra ham den følgende Lørdag, og han traf med Nelly Aftale om, at denne Søndag Morgen skulde komme hen i Abel Cathrinesgade udenfor hans Bopæl for at komme op hos ham og tage sig af Børnene,

hvis Hustruen da var gaaet. Han har herved forklaret, at hans Udtalelse om, at Hustruen muligvis vilde gaa fra ham, dog ikke var det rene Paahit fra hans Side, idet hun virkelig til ham havde talt om, at hun havde tænkt paa at forlade ham, og at hun, der ganske vist ikke vilde forlade Børnene, havde forhørt sig et Sted i Valby om muligt at faa dem i Pleje der. Lørdag den 17 November var Arrestanten Klokken ca. 4½ Eftermiddag færdig med sit Arbejde paa en Fabrik i Landemærket og tog ud til en Villa i Ryvangs Allé, hvor Arrestanten var antaget til Morgen og Aften at passe Fyringen i den i Villaens Kælder installerede Varmekedel, der forsyner Villaen med Centralvarme. Efter at have forrettet sit Arbejde dersteds tog han hen til Nelly og fornyede Aftalen om, at hun næste Morgen skulde komme udenfor hans Bopæl, idet det var hans Plan endnu samme Aften at dræbe Hustruen ved med sine Hænder at kvæle hende. Han tog derefter til sit Hjem, og medens han her var sammen med Hustruen, arbejdede hans Tanker med Hensigten at dræbe hende, men uden at han, der i Hjemmet drak noget Whisky, fik Mod til at udføre sin Beslutning herom. Ved 7-Tiden gik han paa Beværtning for ved at stimulere sig ved Hjælp af Spiritus at faa det fornødne Mod til at gennemføre sit Forsæt. Han opholdt sig paa en nærliggende Beværtning indtil henimod Lukketid, Klokken 11; han maa efter det Oplyste antages dersteds at have drukket 5—6 Glas Whisky og Vand, men ikke at have været synlig paavirket deraf.

Arrestanten har videre forklaret og tilstaaet, at da han kom hjem, var hans Hustru i Seng; hun saa paa ham, men de vekslede ikke Ord. Han ventede nogen Tid i Køkkenet, inden han gik ind til hende i Soveværelset, da han frygtede for, at han, hvis Hustruen gjorde ham Bebrejdelser, vilde dræbe hende i Paasyn af Børnene, der laa i Soveværelset, og at det ældste Barn skulde skrige op. Han gik i Seng, og da han havde ligget lidt, tænkte han igen paa at udføre sit Forsæt, men paa Grund af den nytte Spiritus »kørte det rundt for ham«, og han kunde heller ikke da bekvemme sig til at udføre Drabet. Han vaagnede Søndag den 18 November Klokken 5½ à 6 Morgen, stod op, idet han ikke kunde finde Ro i Sengen, klædte sig halvvejs paa og gik ind i Dagligstuen, hvor han tændte op i Kakkellovnen og satte sig til at læse i den Tanke, at hans Hustru vilde komme ind til ham og gøre ham Bebrejdelser, at han saa vilde komme i Klammeri med hende og blive hidsig, og at han herunder vilde kunne udføre sit Forsæt. Klokken ca. 6½ Morgen kom Hustruen ind i Stuen til ham, kun iført Chemise og Natkjole, og spurgte, om han skulde ud at rende i Dag igen, hvortil han svarede nej. Hun ytrede derpaa: »Ja, jeg ved jo godt, at du selvfølgelig skal ud at rende med den Ludertøs paa Østerbro igen«, hvorved han forstod, at hun sigtede til Nelly; samtidig med, at hun fremsatte denne Udtalelse, tog hun sin Vielsesring af og lagde den paa Bordet, idet hun sagde, at hun ikke vilde bære den mere. Uden at svare hende sprang Arrestanten, der havde staaet i nogen Frastand fra hende, og som nu paa Grund af hendes Udtalelse var blevet vred og havde faaet Mod til at gennemføre sin Plan, med det Forsæt at dræbe hende ind paa hende og greb hende med begge Hænder om Halsen saaledes, at begge hans Tommelfingre var anbragt foran paa Halsen, lidt tilvenstre for Struben, medens hans

øvrige Fingre fattede om hendes Nakke. De faldt begge over i en Chaiselongue og derfra ned paa Gulvet, hun nederst og med Ansigtet mod Gulvet og han ovenpaa hende, idet han holdt hende nede med sin Vægt, og idet hans Greb om hendes Hals nu var saaledes, at Tommelfingrene var paa hendes Nakke, medens de øvrige Fingre fattede om hendes Strube, uden at han, der ikke mener at have sluppet Taget om Halsen paa hende, erindrer, hvorledes det var gaaet til, at hans Fingre saaledes havde skiftet Plads paa hendes Hals. Hun hverken skreg eller bad for sig, idet han ved sit Greb hindrede hende i at give en Lyd fra sig, men det lykkedes hende, medens de laa paa Gulvet, at faa den ene Haand op over Hovedet og kradse ham i Ansigtet. Han klemte til af al sin Kraft for at dræbe hende, og skønt hun ret hurtigt var bleven rolig, fastholdt han sit Tag længe, han mener selv i ca. 20 Minutter, for at være sikker paa, at Livet virkelig var udslukt, før han slap hende. Da han derefter rejste Liget over Ende, vil han have fortrudt sin Handling og kysset Liget, og han stod nu lidt og tænkte over, hvor han skulde gøre af dette, idet han har forklaret og fastholdt, at han ikke forud havde bestemt eller overvejet, hvorledes han vilde skille sig af med Liget. Han bar derpaa dette ad Køkkentrappen op til sit Pulterkammer, hvor han anbragte det, hvorefter han aflaaede Pulterkammerdøren, gik ned og klædte Børnene paa og derfra ned paa Gaden, hvor han afventede Nellys Komme. Nelly fulgte med ham op og forblev nu boende hos ham. Mandag passede han sit Arbejde som sædvanlig og laante om Aftenen paa Fabrikken en Trækkevogn, som han satte ind i Gaarden til Ejendommen, hvor han boede. Meget tidlig om Morgen Tirsdag den 20 November stod han op, gik op paa Pulterkammeret, hvor han ikke havde indfundet sig siden Søndag Formiddag, og bar sin Hustrus Lig, indsvøbt i nogle Sække, ned og lagde det tillige med nogle Beklædningsgenstande og andet paa Trækkevognen, som han derpaa kørte ud til Villaen i Ryvangs Allé, hvortil han kom Klokken ca. 6 Morgen. Han, der havde Nøgler til Kældrens Dør, bar uset Hustruens Lig ind i Fyrrummet og anbragte det i Fyrkedlen, hvor der var stærk Ild, og hvor det forbrændte.

Arrestanten anmeldte den 21 s. M. til Politiet, at hans Hustru var gaaet hjemme fra den 18 om Formiddagen uden senere at være vendt tilbage, og at han formente, at hun i sindssyg Tilstand vandrede om paa maa og faa. Da forskellige Omstændigheder vakte Mistanke mod Arrestanten, blev han paa Grundlag af Sigtelse for Overtrædelse af et Polititilhold anholdt og arresteret. Da det derhos blev oplyst, at der den 20 November i Villaen i Ryvangs Allé var jagtaget en stærk og yderst ubehagelig Lugt fra Varmeledningen og Fyrrummet, blev Asken fra Varmekedlens Fyr undersøgt, og fandtes der heri en Mængde Benstumper, hvoraf en Del af retsmedicinsk Institut er erklæret at være menneskelige Knogler eller Brudstykker af saadanne, medens det med Hensyn til Resten, der ikke har kunnet bestemmes med Sikkerhed, ikke kan udelukkes, at det drejer sig om Menneskeknogler. Paa Forehold af det saaledes fremkomne aflagde Arrestanten Tilstaaelse.

Arrestantens Forklaring vil i dens Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Herefter har han dræbt sin Hustru i Hen-

hold til en nogen Tid forud fattet bestemt Beslutning, som han vel har savnet Mod til at udføre til den af ham først besluttede Tid, men som han ikke noget Øjeblik har opgivet, idet han kun har udskudt Udførelsen; han har forsøgt at skaffe sig Kraft til at begaa Drabet ved Nydelse af Spiritus, og han maa vel, da han dræbte sin Hustru, antages at have været opirret og forbitret over hendes nylig faldne Udtalelser, men har efter sin Tilstaaelse gjort Regning paa, at han kunde komme i Ordstrid med hende og blive hidsig og derved blive i Stand til at udføre Drabet.

Herefter findes det at maatte statuere, at han har udført Drabet med Overlæg.

Fængselslægen har i Erklæring af 7 Februar 1918 udtalt, at der ikke hos Arrestanten er fundet nogen sygelig Begrundelse til hans Gerning, at han ikke under Arrestopholdet har frembudt noget sygeligt abnormt, og at han fuldt ud forstaar Gerningens og Straffens Betydning.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 190, jfr. § 191, med Livsstraf, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr. til hver.

Torsdag den 13 Juni.

Nr. 226.

Højesteretssagfører Stein
m o d

Iver Peter Strandberg Nielsen (kaldet Løgager) (Def. Levy),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, eventuelt uhjemlet Besiddelse af Andenmands stjaalne Ejendele.

Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 1 Februar 1918: Arrestanten Iver Peter Strandberg Nielsen (kaldet »Løgager«) bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa betaler Arrestanten ogsaa Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til de befalede Sagførere, Aktor, Sagfører J. L. Hansen, og Defensor, Sagfører Buch, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Marts 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Iver

Peter Strandberg Nielsen (kaldet Løgager) til Højesteretssagførerne Stein og Levy 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Andst-Slaugs Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Iver Peter Strandberg Nielsen, kaldet Løgager, sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri, eventuelt uhjemlet Besiddelse af Andenmands stjaalne Ejendele.

Arrestanten, der er født den 15 Juni 1875, har tidligere — foruden at han i Aaret 1903 inden Bjerre Herreds Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 60 Kr. til Statskassen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse — været anset ved Tyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 10 April 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Silkeborg Købstads og Birks Ekstrarets Dom af 29 Maj 1901 efter Straffelovens §§ 269 og 275 samt 257 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 7 August 1903 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med samme Art Strafarbejde i 1 Aar, ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 10 April 1905 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med samme Art Strafarbejde i 2 Aar, ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Marts 1910 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter dens §§ 251, 253, 257 og 274, 2det Led, jfr. § 268, med Tugthusarbejde i 3 Aar, og ved Esbjerg Købstad, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 23 Maj 1914 efter Straffelovens § 232 ligeledes med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Saaledes som Sagen, der er indanket for Overretten alene efter Begæring af Arrestanten og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i de tvende nedenauførte Henseender.

I. Den 22 September 1917 skete der Anmeldelse til Politiet om, at den hos Gaardejer Jens Eriksen af Vorbasse tjenende Karl, Niels Gormsen, mente sig bestjaalet for et Jakkensæt af graat Vadmel, som han sidst havde set den 19 s. M. i Mørkningen. Tøjet havde beroet i hans Kammer hængende paa et i en Loftskrog anbragt Stativ, og da Gormsen den 21 s. M. om Eftermiddagen saa efter Tøjet, opdagede han, at det var borte, og at den nysnævnte Krog var revet løs fra Loftbrædderne, hvilket efter hans Formening kun kunde være sket ved, at Tøjet var taget af en Person, der havde rakt Armene ind gennem et Vindue, som altid stod halvt aabent. I Jakkens indvendige Lomme henlaa en Gormsen tilhørende Pengepung, hvori der efter hans Forklaring var en Tikronesedel og nogle Kobbermønter.

Efter at et Sæt graat Tøj, som Arrestanten har erkendt den 23 September 1917 at have solgt for 25 Kr. til en Arbejdsmand i Kolding, var bragt til Stede i Retten tillige med en Pengepung, hvilken Arrestanten har vedgaaet at have foræret en Kvinde, han boede i Hus med, har Gormsen forklaret, at disse Effekter er ham tilhørende, og at han med Bestemthed gen-

kender saavel Pengepungen som Tøjet, da det adskiller sig fra andet lignende ved, at der paa Vestens Inderside findes en stor Plet af Skraatobak. Arrestanten har heroverfor udsagt, at han ikke vil bestride, at baade Jakkæsættet og Pengepungen er frastjaalet Gormsen, men han har benægtet selv at have forøvet Tyveri af nogen af Delene, idet han — der har erkendt at have opholdt sig i Vorbasse et Par Timer om Aftenen den 19 September 1917 og at have paa Vejen derfra ad Kolding til passeret forbi Gaardejer Eriksens Ejendom, som han kender — har givet en Fremstilling, der gaar ud paa følgende. Den 21 September om Aftenen ved Ottetiden traf Arrestanten paa Gaden i Kolding en ham ubekendt Mandsperson, der i en Pakke medførte Tøjet, som han ønskede at pantsætte, hvorfor han forespurgte Arrestanten om Laanekontoret; da Arrestanten imidlertid vidste, at bemeldte Kontor var lukket paa den Tid, tilbød han at afkøbe Personen Tøjet og fik det derpaa overladt for 15 Kr.; hvorefter han, som meldt, to Dage senere solgte det for 25 Kr. Arrestanten undersøgte nøje Lommerne i Tøjet, men de indeholdt intet; derimod fandt han en Dag henimod Slutningen af September Maaned 1917 den ovennævnte Pengepung liggende paa Kolding—Vejle Landevej omtrent udfor Sportspladsen Olympia. Pungen, som var tom, stak Arrestanten i sin Lomme, og senere har han — som meldt — foræret den bort.

Jakkæsættet og Pengepungen er efter med Arrestantens Samtykke at være vurderede til henholdsvis 35 Kr. og 1 Kr. udleverede til Gormsen.

II. Ifølge Rapport fra Gjording-Malt Herreders Politi af 14 Oktober 1917 var der den 27 August s. A. i Vejen By bleven stjaalet en Dame-cykle, om hvilken det i Rapporten hedder, at den paa Skraastangen var mærket »Original Gaggenau« og foran paa Styret bar et Skilt, hvorpaa der stod Ordene: »Axelhus, J. H. Birk, Vejen«, at den havde sort Stel med grøn og gul Staffering, at den var forsynet med »New Departure Frihjul« og nye Dæk, mærkede »The Unity Tyre«, samt at den var uden Kædekasse. Den saaledes ommeldte Cykle tilhørte Gudrun Christensen, Datter af Gaardejer Anton Christensen af Petersminde. Denne har forklaret, at han i Foraaret 1916 havde anskaffet den til Brug for sin nævnte Datter, hvorhos han til de i Rapporten angivne Kendemærker paa Cyklen har føjet, at den havde sorte Haandtag eller maaske Korkhaandtag. Bemeldte Gudrun, der er noget over 15 Aar gammel, har forklaret, at hun den 27 August 1917 om Aftenen opholdt sig en god

---

Rettelser: S. 266 l. 3 f. o. »Def.« udgaar. — S. 270 l. 17 f. n. efter Finkelstein tilføjes: (Ingen), l. 15 efter »Malmø« tilføjes (Martensen-Larsen).

Færdig fra Trykkeriet den 26 Juni 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 20—28.

Torsdag den 13 Juni.

Time tid hos en Syerske i Vejen Stationsby, at hun da havde hensat sin Cykle ved et Træ i Nærheden af det Hus, hvor Syersken boede, og at Cyklen, da hun ved Titiden vilde begive sig hjem, var borte. Under den mod Arrestanten indledede Undersøgelse er der fremskaffet en Damecykle, som han for ca. 60 Kr. har solgt — efter hvad der maa antages den 2 September 1917 til Arbejdsmand Jens Raben i Vorbasse, og som ved nærmere Eftersyn har vist sig at være mærket med Ordene »Original Gaggenau«, hvorover der dog var smurt Lak eller Maling, saa at de vanskelige kunde læses; rundt paa Cyklens Hjuldæk kunde adskillige Steder ses den ovennævnte Betegnelse »The Unity Tyre« støbt ind i Gummien, og Stellet var som ovenfor anført, dog at Stafferingen for den væsentligste Del var borte. Det foranførte Skilt fandtes ikke paa Styret, men i det af Arrestanten beboede Værelse i Kolding blev af Politiet paa en under et Bord anbragt Papplade fundet henlagt et Cykleskilt, mærket: »Axelhus« og »J. H. Birk, Vejen«. Dette Skilt prøvedes paa oftnævnte Cykle, der paa sin Forgaffel havde to smaa Huller, og det konstateredes da i Retten, at disse Huller nøje svarede til to Huller, som fandtes paa Skiltet, ligesom dettes Runding nøjagtig svarede til Rundingen af Cyklens Styrestang. Samme Cykle var forsynet med en Kædekasse mærket »Avanti«, og Styret havde hvide Haandtag af Celluloid med imiterede Skildpaddes Endestykker. Herved afveg den altsaa fra den i Politirapporten nævnte; men Cyklehandler Immanuel Jørgensen i Kolding og Drengen Peter Fuglsang Thomsen sammesteds, der indtil 11 November 1917 var i Tjeneste hos Jørgensen, har overensstemmende forklaret, at Arrestanten har ladet en brugt Damecykle, som han selv bragte til Jørgensens Forretning, der forsyne med nye Haandtag og en brugt Kædekasse, samt at der netop paasattes Cyklen en Kædekasse, mærket »Avanti«, og Haandtag som de nysbeskrevne. Jørgensen har udsagt, at han med Bestemthed mener at kunne genkende Kædekassen og Haandtagene som dem, hvormed Cyklen blev forsynet, og Drengen Peter har tilføjet, at han i Cyklen bestemt genkender den Cykle, der af ham i hans Principals Forretning en Dag, da Arrestanten betalte Afdrag paa en tidligere købt Cykle, fik paasat de nævnte Genstande, som han ligeledes genkender. Ifølge Jørgensens videre Forklaring har Arrestanten bl. a. den 28 August 1917 betalt Afdrag paa en Cykle, og det kan da godt have været den Dag, han medbragte Dame-

cyklen. Ovennævnte Gudrun Christensen og hendes Fader have derhos — efter i Retten at have taget den af Arrestanten til Raben solgte Cykle i Øjesyn og efter at være gjort bekendt med de hos Cyklehandler Jørgensen foretagne Forandringer ved en Cykle — forklaret, at de er overbeviste om i den fremskaffede Cykle at genkende den, som er frakommen Gudrun, hvorhos det af Retten er konstateret, at Cyklen er af ganske samme Fabrikat som en anden for Retten fremstillet, der ifølge Christensens Forklaring er købt af ham til en anden Datter samtidig med Gudruns og hos samme Forhandler. Efter at have konstateret Manglen af en bestemt Møtrik paa Cyklen og paavist en Ejendommelighed ved den til samme hørende Skruenøgle har Christensen yderligere udsagt, at han ikke er i mindste Tvivl om, at den oftnævnte Cykle er den, han har købt til sin Datter Gudrun.

Arrestanten har vedgaaet, at han sidst i August Maaned 1917 lod en Cykle reparere hos Cyklehandler Jørgensen paa den af denne omforklarede Maade; derimod har Arrestanten først forklaret, at bemeldte Cykle var en anden end den, han senere solgte til Raben, men paa Forehold af Jørgensens og Peter Fuglsangs foranførte Forklaringer har han dog udsagt, at han ikke tør modsige, at Cyklen er den samme, og ligeledes har Arrestanten efter Afgivelsen af Gaardejer Christensens og dennes Datters Forklaringer vedgaaet, at han ikke er i nogen Tvivl om, at den af ham til Raben solgte Cykle er den, der ved Tyveri er frakommet Gudrun Christensen. Derimod har Arrestanten vedholdende benægtet at have tilegnet sig bemeldte Cykle, idet han med Hensyn til sin Adkomst til denne har hævdet, at han har købt den for 35 Kr. paa en Beværtning i Kolding af en ham iøvrigt ubekendt Arbejdsmand Jørgen Jørgensen, hvem han hverken før eller senere har set. Om Tidspunktet for Købet har Arrestanten først forklaret, at det ligger 5 à 6 Uger forud for den 4 Oktober 1917, men senere har han udsagt, at han antager at have købt den i første Halvdel af August Maaned uden dog at kunne angive noget nærmere herom. Angaaende det ovennævnte paa Arrestantens Bopæl fundne Cykleskilt har han forklaret, at det laa under Sengen i hans Værelse, da han flyttede ind i dette ved Midten af September; han tog det da op, og det staar for ham, som om han kastede det paa Bordet; derimod har han ikke lagt det paa Pappet under Bordet, og han ved intet om, hvordan eller ved hvem Skiltet er kommen ind i Værelset. Arrestanten har endelig erkendt at have været i Vejen Stationsby den 27 August 1917 ved Middagstid, men benægtet at have været der samme Dags Aften.

Oftnævnte Cykle er med Arrestantens Samtykke vurderet til 60 Kr. og udleveret til Gaardejer Christensen.

De af Arrestanten saaledes afgivne Forklaringer om hans Adkomst saavel til de under I ommeldte Effekter som til den under II nævnte Cykle er ganske ubestyrkede ved det iøvrigt fremkomne og har derhos i det Hele Præg af Usandsynlighed. Naar henses hertil og til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, findes det uden Betænkkelighed at statuere, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af Jakkesættet, Pengepungen og Cyklen. Derimod kan det ikke anses til-

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Andst-Slaugs Herreders Ekstraret indankede Sag er Husmand Andreas Marius Madsen, der er født den 16 Februar 1867, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Efter at Staten ved Bekendtgørelse fra Indenrigsministeriet af 3 April d. A. havde overtaget de her i Landet værende Beholdninger af indenlandsk Rug, og efter at der var truffet Bestemmelse om, at Tiltalte i Henhold hertil vilde have at afgive ca. 8 Tdr. Rug, vægrede han sig ved godvillig at aflevere Rugen, som befandt sig paa hans i Plougslund, Grene Sogn, beliggende Ejendom. Efter Begæring af Kommunens Korntilsynsmand, Gaardejer Niels Christensen af Silkeborg, hvem der i saa Henseende var meddelt fornøden Bemyndigelse af Ribe Amt, indfandt derfor Jurisdiktionens Foged sig ved sin bl. a. til Afholdelse af Fogedforretninger konstituerede Fuldmægtig M. Hvid den 25 August d. A. paa Tiltaltes af ham beboede Ejendom for at sætte Korntilsynsmanden paa Statens Vegne i Besiddelse af Rugen. Tiltalte nedlagde imidlertid Indsigelse mod Forretningens Fremme, idet han gjorde gældende, at det var ulovligt at fratage ham Rugen, saa længe en Ekspropriation af samme ikke havde fundet Sted mod fuldt Vederlag, hvad han ikke ansaa den paa Rug satte Maksimalpris at være. Efter at Fuldmægtigen i længere Tid forgæves havde søgt at bevæge Tiltalte til godvillig at rette for sig, afsagde han en Kendelse gaaende ud paa, at Tiltalte udsattes og Korntilsynsmanden paa Statens Vegne indsattes i det paagældende Parti Rug, hvorpaa han oplæste Kendelsen for Tiltalte og opfordrede ham til at komme med ud og vise, hvor Rugen var, samt aflevere den. Hertil svarede Tiltalte: »Nej, der bliver De fra«, hvorpaa Fuldmægtigen gik ud i Gaarden og henimod Laden, idet han vidste, at Kornet beroede paa dennes Loft.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han efter i Spisekammeret at have grebet en 8 à 9 Tommer lang saakaldet Stikkekniv løb efter Fuldmægtigen ud i Gaarden, hvor han med Kniven i Haanden stillede sig foran Ladeporten, der var lukket med Hængelaas, og trods Opfordring fra Fuldmægtigen, der bar Uniformskasket, og med hvis Egenskab af Fogedfuldmægtig Tiltalte var bekendt, nægtede at give denne Adgang til Laden. Da derpaa Sognefogden, Boelsmand Niels Christian Christensen, der var til Stede som Fogedvidne, lagde Haanden paa Tiltaltes Skulder og opfordrede ham til at være rolig samt betænke, hvad han gjorde, foretog Tiltalte, der paa dette Tidspunkt var meget ophidset, med Kniven nogle fremadstødende Bevægelser, hvorhos han bemærkede, at han ikke vilde gøre noget, hvis de ikke vilde ind i Laden, men at han ikke svarede for noget, hvis de prøvede derpaa. Tiltalte har erklæret, at det var hans Hensigt at gøre Brug af Kniven, hvis Fuldmægtigen og hans Vidner havde søgt at »overfalde« ham, og da Fuldmægtigen — ligesom Korntilsynsmanden og begge Fogedvidnerne — følte sig forvisset om, at Tiltalte virkelig vilde bruge Kniven, hvis nogen gjorde Forsøg paa at komme ind i Laden, opgav han at fortsætte Fogedforretningen.

Tiltalte har i nogle af ham dels for Ekstrareten, dels her for Retten

fremlagte Forsvarsskrifter villet hævde, at hans Optræden overfor Fuldmægtig Hvid har været berettiget, og at denne har paadraget sig Strafansvar ved at have villet bryde ind i hans Hus med Magt og øve Selvtægt.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 98, men Straffen, der ved Dømmen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 6 Maanedes, og med den deraf flydende Forlængelse af Straffetiden vil Dømmen, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes kunne stadfæstes. Tiltalte vil derhos have at betale i Salær til Aktor for Overretten 20 Kr., hvormod der ikke bliver Spørgsmaal om at tilkende Defensor sammesteds Salær, da han har frafaldet Krav derpaa.

Fredag den 14 Juni.

Nr. 231.

Højesteretssagfører Graae

mod

Sofus Kristian Olsen og Konrad Rudolf Axel Theodor Karlsen
(Def. Bache),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 24 Januar 1918: De Tiltalte, Sofus Christian Olsen og Konrad Rudolf Axel Theodor Karlsen, bør til Stadager-Nr. Kirkeby Kommunes Kasse bøde, Førstnævnte 235 Kr. og Sidstnævnte 135 Kr. og til Stamhusbesidder Grandjean af Vennerslund udrede En for Begge og Begge for En i Erstatning 55 Kr. Saa udreder de og ligeledes En for Begge og Begge for En denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1918: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Otto Bing og Viggo Lachmann, betaler de Tiltalte, Sofus Kristian Olsen og Konrad Rudolf Axel Theodor Karlsen, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler de Tiltalte, Sofus Kristian Olsen og Konrad Rudolf Axel Theodor Karlsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Graae og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Falster vestre Herreds Politiret her for Retten efter de Tiltaltes Begæring indankede Sag tiltales Sofus Kristian Olsen og Konrad Rudolf Axel Theodor Karlsen efter vedkommende jagtberettigedes Begæring for ulovlig Jagt.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de har gjort sig skyldig i det dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 7 December 1917 Kl. ca. 4 Formiddag cyklede de Tiltalte fra deres Hjem i Nykøbing paa Falster til Skoven »Dronningehaven« for efter forudgaaende Aftale at drive ulovlig Jagt i Skoven, hvor Besidderen af Stamhuset Vennerslund har Jagtret. Olsen medførte Bøsse og Karlsen en Sæk til Hjemtransport af nedlagt Vildt. De ankom til Skoven i al Fald inden Kl. 6 Formiddag, og ved 8½ Tiden om Formiddagen skød de i Skoven en Fasan og umiddelbart efter et Stykke Raavildt, hvilke de anbragte i Sækken, hvorefter de gik fra Skoven ud over Markerne mod det Sted, hvor de havde anbragt deres Cykler. De blev paa Markerne, hvor den nævnte Stamhusbesidder ligeledes har Jagtretten, indhentet af Skovfoged Mortensen, der var tilkaldt af Skydningen, og blev af ham opfordret til at aflevere det nedlagte Vildt; de angav, at Vildtet var deres, og nægtede at udlevere det. Senere paa Dagen solgte Tiltalte Olsen Vildtet, hvorefter begge Tiltalte delte Udbyttet.

Tiltalte Olsen er født den 17 Marts 1881 og bl. a. anset ved:

Falster vestre Herreds Politiretsdomme af 27 Februar 1908 efter Jagtlovens § 13, jfr. § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., med en Bøde, stor 30 Kr., efter samme Lovs § 12, 1ste Stykke, jfr. § 24, med en Bøde, stor 10 Kr., og efter samme Lovs § 15, jfr. § 23, 1ste og 2det Stykke, med en Bøde, stor 25 Kr., samt ved Højesteretsdom af 3 December 1909 dels efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1, 2det og 3die Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, dels efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., med en Bøde, stor 195 Kr., og senest ved Nykøbing Falster Købstads Ekstrarets Dom af 17 April 1915 efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 48, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte Karlsen er født den 9 Juli 1887 og har været anset ved 4de Regiments Krigsretsdømme af 22 November 1907 efter Straffelovens § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 27 April 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, med lige Fængsel i 5 Dage og ved Nykøbing Falsters Herreds Ekstraretsdom af 17 December 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos det statueredes, at han havde gjort sig skyldig i ulovlig Jagt, idet han dog i Mangel af Tiltale-

begæring fra vedkommende jagtberettigede forsaavidt frifandtes for Aktors Tiltale.

For deres nu udviste Forhold vil de Tiltalte være at anse efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, med Bøder til Stadager-Nr. Kirkeby Kommunes Kasse, store for Tiltalte Olsens Vedkommende 235 Kr. og for Tiltalte Karlsens Vedkommende 135 Kr.

Da den indankede Dom har anset de Tiltalte med tilsvarende Straffe, og da bemeldte Dom endvidere tiltrædes, forsaavidt det ved samme er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede dels i Erstatning til den jagtberettigede, Samhusbesidder Grandjean, 55 Kr., dels Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil de Tiltalte have in solidum at betale 20 Kr. til hver.

Nr. 207. Højesteretssagfører Bache

mod

Johannes Jacobsen og Hans Peter Nielsen (Def. Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914, førstnævnte tillige for Overtrædelse af Bøgeføringsloven og Næringsloven.

Gjording-Malt Herreders Politirets Dom af 7 September 1917: De Tiltalte, Sadelmager Johannes Jacobsen af Vejen og Sadelmager Hans Peter Nielsen af Holstebro, bør straffes hver med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og endvidere bør førstnævnte betale en Bøde paa 20 Kr. til Ribe Amts Fattigkasse og en Bøde paa 20 Kr. til Vejen Kommunekasse. Derhos bør begge de Tiltalte in solidum betale i Erstatning til Statskassen et Beløb af 780 Kr. og betale denne Sags Omkostninger hver med Halvdelen. De fornævnte af Tiltalte Jacobsen opbevarede Varer bør konfiskeres til Fordel for Statskassen. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og denne iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1918: De Tiltalte, Johannes Jacobsen og Hans Peter Nielsen, bør hensættes hver især i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned samt Een for Begge og Begge for Een til Statskassen betale 4950 Kr. De ovennævnte 73 Stk. Vaskesæbe, 3½ kg Kaffe, 1 kg Kakao og ¼ kg The konfiskeres til Fordel for Statskassen. Til Ribe Amts Fattigkasse bøder Tiltalte Jacobsen 20 Kr. Saa udreder de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og den for Tiltalte Nielsen beskikkede Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 30 Kr. til den første og 20 Kr. til den sidste. Den idømte Godtgørelse til Statskassen samt den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Døm under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at bemærke end, at de i Dommen nævnte Love af 1914 og 1915 vil være at sammenholde med Lov Nr. 260 af 29 Oktober 1914, vil Dommen være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Johannes Jacobsen og Hans Peter Nielsen, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførererne Bache og Levy 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Gjording-Malt Herreders Politiret indankede Sag er Sadelmagerne Johannes Jacobsen af Vejen og Hans Peter Nielsen i Holstebro, der er født henholdsvis den 15 Februar 1886 og den 20 November 1850, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914, førstnævnte tillige for Overtrædelse af Bogføringsloven og Næringsloven.

1. Efter at det ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 97 af 26 Marts 1915 var blevet forbudt her fra Landet at udføre Sadelmagerarbejde, ved hvis Fremstilling Arbejdslønnen ikke efter Justitsministeriets Skøn udgjorde mindst 30 pCt. af det dertil anvendte Læders Værdi, solgte Tiltalte Nielsen i Maj Maaned s. A. bl. a. 9000 Pakremme til Sadelmager Schønning af Vojens og indgav nogen Tid efter en Ansøgning til Justitsministeriet om Tilladelse til Udførsel af Remmene. Ansøgningen blev imidlertid afslaaet ved Justitsministeriets Skrivelse af 26 Juni s. A., men allerede forinden havde Tiltalte Nielsen, da han efter sin Forklaring fik at vide, at Remmene ikke maatte »komme over Grænsen«, den 2 Juni s. A. henvendt sig til Schønning for at tale med ham om, hvorledes de skulde »faa dem over Grænsen«. Schønning henviste ham til Tiltalte Jacobsen og medgav ham et til denne stilet, saalydende Brev: »Har lige besøg af Sadelmager Nielsen fra Holstebro som omtaler Remmene. Naar han vil ofre indtil 500 Kr. derpaa maa Du ikke nægte det, da der er jo ikke spor af Risseko derved. Jeg venter at du gør det, og retter mig derefter.« Efter at der derpaa var ført nogle Forhandlinger mellem de Tiltalte, uden at de kunde blive enige om Tiltalte Jacobsens Honorar for den ønskede Bistand, fandt der nogen Tid efter i Mølby Kro en Sammenkomst Sted mellem de Tiltalte og Schønning, ved hvilken Lejlighed Honoraret blev aftalt, som det maa antages, til 1000 Kr., hvorimod der ikke blev truffet nærmere Aftale om, paa hvilken Maade Remmene skulde føres over Grænsen, idet Tiltalte Jacobsen dog omtalte, at

det kunde ske paa flere Maader, f. Eks. ved at udstoppe en Chaiselong eller en Madrats med Remmene. Tiltalte Nielsen sendte derefter den 2 Juli s. A. Remmene til Tiltalte Jacobsen, der straks begyndte at udsugle dem, idet han hver Gang, han kørte over Grænsen, i en ham tilhørende Gig, medtog en Del Remme, som han skjulte dels mellem Forlæderet og dettes For, dels indenfor Betrækket i Agestolens Ryg, men efter at han i Løbet af Juli Maaned havde udsuglet ca. 3000 Stk., nægtede Schønning at aftage flere, hvorefter Restpartiet blev omarbejdet til Hestegrimer og efter erhvervet Tilladelse udført til Tyskland.

Tiltalte Nielsen har til sin Undskyldning anført, at han under Forhandlingerne med Tiltalte Jacobsen gik ud fra, at den Maade, hvorpaa Udførselen skulde ske, ikke kom ham ved. Han har derhos benægtet, at han, forinden han modtog et Brev fra Tiltalte Jacobsen af 17 Juli, hvori denne omtaler at have udsuglet en Del af Partiet, var vidende om, at Remmene skulde udføres paa ulovlig Vis, men efter det ovenanførte og Sagens øvrige Oplysninger findes der ikke at kunne tillægges denne Benægtelse nogen Betydning.

2. Der er derhos rejst Tiltale mod Tiltalte Jacobsen for Meddeleagtighed i et Forsøg paa Udsugling til Tyskland af nogle Pakker, indeholdende 73 Stk. Vaskesæbe, $3\frac{1}{2}$ kg ubrændt Kaffe, 1 kg Kakao og $\frac{1}{8}$ kg The, med Hensyn til hvilke Varer Udførsel er forbudt ved Justitsministeriets Bekendtgørelser henholdsvis Nr. 283 af 29 Oktober 1915, Nr. 44 af 25 Februar 1916, Nr. 67 af 17 Marts s. A. og Nr. 261 af 26 August s. A.

Om sin Deltagelse i Udsuglingen har Tiltalte Jacobsen forklaret, at Snedker Jacobsgaard af Sommersted, hos hvem han tidligere har arbejdet, i April Maaned f. A. indfandt sig hos ham og ved sin Bortgang efterlod nogle Pakker paa Gulvet i Butikken, idet han bad Tiltalte om at gemme dem, indtil der kom Bud efter dem, at Tiltalte ikke fik at vide, hvad Pakkerne indeholdt, og ej heller aabnede dem, at han dog var paa det rene med, at Pakkerne var bestemte til Udførsel, at han nogen Tid efter under en i Anledning af den paatænkte Udsugling iværksat Politiundersøgelse fik Besøg af en Grænsegendarm, at han — der maa antages at have modtaget Besked om, at Pakkerne skulde henbringes til Trikotagehandler Dam af Vejen for at afhentes hos denne — til Gendarmen opgav, at Pakkerne allerede var henbragte til Dam, samt at han senere samme Dag bragte dem hen til Dam, der efter Sagens Oplysninger paa Forlangende udleverede Pakkerne til Politiet.

3. Ved Tiltalte Jacobsens Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses godtgjort, at han, der i Aaret 1912 nedsatte sig som Sadelmager i Vejen, uden at have Næringsadkomst, af og til har haft en, undertiden to Svende i Arbejde, og at han saaledes i Tiden fra Midten af Oktober Maaned 1914 til omkring den 1 November 1915 med Undtagelse af ca. 3 Uger i Foraaret sidstnævnte Aar har haft en Svend ved Navn Jens Christian Schønnemann i Arbejde hos sig.

4. Endvidere har Tiltalte Jacobsen erkendt, at han i indeværende Aar har undladt at føre sine Bøger paa behørig Maade, men da det efter det foreliggende maa antages, at Tiltalte ikke i sin Forretning som Regel

har beskæftiget flere end 2 Medhjælpere, samt at han som Følge deraf i Medfør af Lov om Bogføring af 10 Maj 1912 § 1, sidste Punktum, er fritaget for Bogføringspligt, vil han ikke i saa Henseende kunne anses at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

For det af Tiltalte udviste, under Nr. 1 omhandlede Forhold samt for Tiltalte Jacobsens Vedkommende tillige for den under Nr. 2 ommeldte Forseelse vil de være at anse efter Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov af 5 Februar 1915, for Jacobsens Vedkommende tildels sammenholdt med Straffelovens § 48, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende for hver især at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, hvorhos de ville være at tilpligte in solidum til Statskassen at betale Værdien af de ovennævnte 9000 Remme, hvilken Værdi efter Sagens tildels efter Overrettens Kendelse tilvejebragte Oplysninger maa antages at have andraget 4950 Kr. Endvidere vil de under Nr. 2 ommeldte Varer, nemlig 73 Stk. Vaskesæbe, 3½ kg ubrændt Kaffe, 1 kg Kakao og ¼ kg The, være at konfiskere til Fordel for Statskassen. Tiltalte Jacobsen vil dernæst for det under Nr. 3 omhandlede Forhold være at anse efter Næringslovens § 75 med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr. Endelig vil de Tiltalte in solidum have at udrede Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og den for Tiltalte Nielsen beskikkede Defensor for Overretten henholdsvis 30 Kr. og 20 Kr., hvorimod der for Tiltalte Jacobsens Vedkommende ikke bliver Spørgsmaal om Salær for Defensionen sammesteds, da han selv ved en antagen Sagfører har sørget for sit Forsvar.

Nr. 137. Matros A. Chr. Pedersen (David)

mod

Dampskibsselskabet A/S »Ocean« (Ingen).

Aarhus Sørrets Dom af 1 December 1916: Dampskibsselskabet A/S Ocean af Aarhus ved dets korresponderende Reder, Grosserer I. A. Christensen, bør for Tiltale af Citanten, Matros A. Chr. Pedersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 25 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1917: Sørretsdommen bør ved Magt at stande. De idømte Procesomkostninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som ved den indankede Dom antaget, maatte det af Appellanten udviste, i Dommen fremstillede Forhold i og for sig give

Skipperen Føje til efter Skibets Ankomst til Aarhus at afskedige ham, uden at han kunde gøre Krav paa Hyre for længere Tid end til Afskedigelsen; men da Skipperen ved at gøre Brug af den ham efter Sølovens § 102 tilkommende Straffemyndighed uden samtidig at tilkendegive Appellanten, at han forbeholdt sig senere at afskedige denne, har givet Appellanten skellig Grund til at forudsætte, at Afskedigelse ikke vilde paafølge, maa Appellanten dog, idet han ikke destomindre blev afskediget, i Medfør af Sølovens § 92 have Krav paa Hyre for en Maaned efter Tjenestens Ophør. Herefter vil Indstævnte overensstemmende med Appellantens Paastand være at dømme til at betale ham de under Sagen indtalte 80 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Dampskibsselskabet, Aktieselskabet »Ocean«, bør til Appellanten, Matros A. Chr. Pedersen, betale 80 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 Juni 1916, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Idet Appellanten, Matros A. Chr. Pedersen i Aarhus, har anbragt, at han, der fra 5 August 1915 var forhyret paa ubestemt Tid med Dampskibet »Norman«, tilhørende de Appelindstævnte, Dampskibsselskabet A/S »Ocean« sammesteds, den 30 December s. A., da Damperen laa i Aarhus som hjemkommen fra en Rejse til England, er bleven afskediget uden Varsel og uden lovlig Grund, har han under yderligere Anbringende af, at han ved Afskedigelsen modtog den indtil da fortjente Hyre, for hvilken han i Afregningsbogen kvitterede med Forbehold, under nærværende Sag i 1ste Instans ved Aarhus Købstads Soret søgt de Appelindstævnte til Betaling af en Maanedes Hyre med 80 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Soretsstævningens Dato den 16 Juni 1916, indtil Betaling sker. Ved Soretsdommen er de Appelindstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Appellantens Tiltale, hvorhos Appellanten er tilpligtet at betale dem Processens Omkostninger i 1ste Instans med 25 Kr., og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Soretten nedlagte Paastand. De Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand har de Appelindstævnte gjort gældende, at Appellantens Afskedigelse har været beføjet, idet han saavel overfor 2den Styrmand som overfor Kaptajnen har nægtet at

efterkomme en given Ordre. Det fremgaar i saa Henseende af et under Sagen fremlagt Uddrag af Dampskibet »Norman«s Skibsdagbog, at Appellanten den 26 December 1915 om Morgenen, da 2den Styrmand under en tiltagende stormende Kuling havde givet Ordre til at slukke Fyret i Kakkelovnen i Matroslukafet og borttage Røghætten paa Bakken, sammen med en anden Matros erklærede, at Røghætten blev staaende, hvor den stod, og derhos tiltalte 2den Styrmand med upassende Tilraab samt raabte: »Ryg ad Helvede til«. Nogle Timer efter foreholdt Kaptajnen Appellanten det urigtige i, at Styrmandens Ordre ikke blev udført, men hertil svarede Appellanten, at selv om Kaptajnen gav Ordre, blev Røghætten ikke flyttet, og da Kaptajnen udtrykkelig spurgte, om Røghætten ikke blev borttaget, hvis han personlig gav Ordre dertil, svarede Appellanten kort: »Den bliver staaende«. Kaptajnen lod derefter Skibsdagbogen tilføre Bemærkning om, at da det »af det hele« tydeligt fremgik, at det var Appellantens og den anden Matros' »Agt med Magt at ville forhindre Styrmandens og Kaptajnens Ordre i at blive udført«, blev de ansete ifølge Sølovens § 102 med Tab af Hyre, hver $\frac{1}{4}$ Maaned, hvilket blev oplæst for de tvende Matroser, som nægtede at underskrive det tilførte.

Idet nu det af Appellanten ved de ommeldte Lejligheder overfor Styrmanden og Kaptajnen udviste Forhold efter den i Skibsdagbogen skete Optegnelse, hvis Rigtighed Appellanten ikke har bestridt, maa anses at have været et saadant, som omhandles i Sølovens § 303, findes Kaptajnen ifølge Sagens Natur at have været berettiget til at afskedige ham uden Varsel i første Havn; men herefter samt da der ikke kan gives Appellanten Medhold i, at Kaptajnen har fortabt sin Ret i saa Henseende ved at bringe sin Straffemyndighed efter Sølovens § 102 til Anvendelse overfor ham uden at tage Forbehold om eventuelle andre Følger af hans Forhold, maa Appellantens Paastand om Hyre for en Maaned efter Afskedigelsen anses ubeføjet.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at de Appellindstævnte ved Søretsdommen er frifunden for Appellantens Tiltale, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Processens Omkostninger i første Instans ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt da de Appellindstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Mandag den 17. Juni:

Nr. 243.

Peter Nielsen (Ingen)

mod

A/S »Jernbanereklamen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Peter Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde

til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 254. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Vilhelm Hans Thorvald Nielsen (Def. Trolle),
 der tiltales for Tyveri.

Arts-Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 27 Februar 1918: De Tiltalte, Vilhelm Hans Thorvald Nielsen og Sophus Bartolomæus Jakobsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, førstnævnte i 40 Dage og sidstnævnte i 20 Dage. Saa udreder de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wistoft, 20 Kr., og til Defensor, Sagfører Werner, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1918: Underrettsdommen bør saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og Kaae betaler Tiltalte Vilhelm Hans Thorvald Nielsen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Hans Thorvald Nielsen til Højesteretssagførerne Møldrup og Trolle 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret efter Begæring af Tiltalte Vilhelm Hans Thorvald Nielsen hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik en Medtalt, er nævnte Nielsen sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte er født den 3 Januar 1881 og har tidligere været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Maj 1904 efter Straffelovens § 204, jfr. § 46, og efter Straffelovens § 203 med Forbedringshus-

arbejde i 1 Aar og ved samme Rets Dom af 28 November 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 29 Januar 1918 om Morgenen, da Tiltalte i Følge med den Medtiltalte, Sophus Bartolomæus Jakobsen, paa Cykler passerede Astrup Skov paa Vej til deres Arbejdssted, bemærkede de, at en Odder sad fangen i en Saks bag ved en Indhegning ved et Sluseværk umiddelbart ved Siden af Landevejen. De standsede, og Nielsen, der skrævede over Indhegningen, der bestod af et Staaltraadshegn, dræbte Dyret med sin Cyklepumpe — efter sin Forklaring for at befri det for yderligere Lidelse. Efter at have dræbt det besluttede han at tilegne sig det, tog det ud af Saksen og gav det til Jakobsen, der gemte det i sin Taske. Efter at have afhudet Odderen lod de den følgende Dag Jakobsens Hustru sælge Skindet, der er vurderet til 40 Kr. Oddersaksen var Aftenen før Tyveriet bleven opstillet af Jæger N. Petersen af Kongens Mølle.

For sit heromhandlede Forhold vil Nielsen være at anse efter Straffelovens § 228, sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da Underrettsdommen har fastsat samme Straf, vil nævnte Dom, ved hvilken denne Tiltalte er anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, 1ste Punktum, sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, 1ste Stk., og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der er paalagte de to Tiltalte in solidum, tiltrædes, saaledes for saa vidt paaanket er kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at udrede 25 Kr. til hver.

Nr. 225. Højesteretssagfører Møldrup
mod

Jens Andersen Schmidt og Marius Christiansen (Def. Trolle),

der tiltales for Overtrædelse af Justitsministeriets Forbud af 23 November 1914 mod Udførsel af Heste.

Ribe Herreds Politirets Dom af 10 Oktober 1917: De Tiltalte, Boelsmand Jens Andersen Schmidt og Gaardejer Marius Christiansen, bør hver især til Statskassen bøde 1500 Kr. samt En for Begge og Begge for En dels udrede en Erstatning af 2950 Kr. til samme Kasse, dels betale denne Sags Omkostninger. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1918: I Hen-seende til den Tiltalte Jens Andersen Schmidt idømte Bøde og det Stats-

kassen hos denne Tiltalte tilkendte Beløb bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Marius Christiansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Af Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, og den for Tiltalte Schmidt beskikkede Defensor sammesteds, Overretssagfører Dahl, i Salær hver 25 Kr., udredes Udgifterne ved Tiltalte Christiansens Anholdelse og Halvdelen af det Aktor for Overretten tillagte Salær af det Offentlige, medens de iøvrigt udredes af Tiltalte Schmidt. Den idømte Bøde og det Statskassen tilkendte Beløb udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andersen Schmidt til Højesteretssagførerne Møldrup og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ribe Herreds Politiret indankede Sag er Jens Andersen Schmidt og Marius Christiansen satte under Tiltale for Overtrædelse af »Justitsministeriets Forbud af 23 November 1914 mod Udførsel af Heste«.

Tiltalte Schmidt er efter sin Forklaring født i Sønderjylland den 30 Januar 1879, medens Tiltalte Christiansen er født den 14 Maj 1889. Ingen af de Tiltalte ses tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Efter at Tiltalte Schmidt, der er Boelsmand og bosiddende i Holleskov, var indgaaet paa at skaffe en syd for den tyske Grænse bosat Gaardejer tre Heste til Købs, henvendte han sig en Dag i sidste Halvdel af Marts Maaned 1917 til Tiltalte Christiansen, der er Gaardejer og driver Handel med Heste, og de Tiltalte aftalte da, at Tiltalte Schmidt for at købe Heste skulde komme tilstede samme Aften paa en Gaard, som Tiltalte Christiansen, der selv boede paa Ribe Mark, ejede paa Hjortlund Vestermark. Tiltalte Schmidt, der, forinden han traf Aftalen med Tiltalte Christiansen, var bestemt paa at faa Hestene hos denne, havde forud givet Besked til en hos den sønderjyske Gaardejer tjenende Karl om, at Karlen bemeldte Aften skulde møde paa Landevejen ved Hjortlund. Da Tiltalte Schmidt i Tiden mellem Kl. 8 og 9 Aften kom til Gaarden i Hjortlund, var Tiltalte Christiansen der alene tilstede, og efter at de ved en tændt Lygte havde taget Syn over Besætningen, enedes de om Handlen, idet Tiltalte Schmidt afkøbte Tiltalte Christiansen 3 Stykker Plage, saaledes at Tiltalte Schmidt straks betalte Tiltalte Christiansen 750 Kr. og senere fyldestgjorde ham — dels kontant, dels ved Levering af en russisk Hest — for noget over 1000 Kr. samt overgav ham to Kvier. Den forommeldte Karl kom noget senere tilstede paa Tiltalte

Christiansens Gaard, hvorefter Tiltalte Schmidt og Karlen samme Aften ved Ellevetiden i Fællesskab førte de tre Heste bort fra Ejendommen, medens Tiltalte Christiansen blev tilbage. Efter at have ført Hestene et Stykke Vej frem traf Tiltalte Schmidt og Karlen sidstnævntes Husbond, som efter en hurtig Undersøgelse af Dyrene betalte Tiltalte Schmidt 2950 Kr. for dem, hvorpaa han erholdt dem overleveret og maa antages umiddelbart efter at have ført dem over Landegrænsen.

Medens Tiltalte Schmidt har erkendt, at han afkøbte Tiltalte Christiansen de tre Heste i den Hensigt at sælge dem videre til Udførsel, har han hævdet, at han ikke omtalte denne Hensigt overfor Tiltalte Christiansen. Sidstnævnte har dog erkendt, at han havde Mistanke om, at Hestene skulde føres over Grænsen, hvilken Mistanke i Løbet af de følgende Dage blev bestyrket, da Folk begyndte at tale om, at Hestene var kommet over Grænsen; efter sin Forklaring gjorde han dog ikke noget for at skjule det passerede; men da Medtiltalte Schmidt blev arresteret, tænkte han, at Turen vist ogsaa kom til ham, og han har frendeles vedgaaet, at han derefter til en Tjenestekarl, der vidste Besked om den afsluttede Handel, har rettet Anmodning om at tie stille med sin Viden overfor Politiet, og at han da Karlen lovede Tavshed, har givet ham en Tikroneseddel som Gave.

Efter alt det Foreliggende findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte Christiansen har indset, at Hestene af Tiltalte Schmidt købt til Udførsel her fra Landet, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag. Derimod er Tiltalte Schmidt for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset efter § 2 i Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6te August 1914, jfr. Lov om Tillæg til samme Lov af 5 Februar 1915 og Justitsministeriets Bekendtgørelse om Udførselsforbud af 23 November 1914, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde af 1500 Kr. til Statskassen, ligesom han rettelig er tilpligtet at betale til samme Kasse et Beløb af 2950 Kr., svarende til Værdien af de udførte Heste.

Af Sagens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor for Overretten og den for Tiltalte Schmidt beskikkede Defensor sammesteds i Salær hver 25 Kr., vilde Udgifterne ved Tiltalte Christiansens Anholdelse og Halvdelen af det Aktor for Overretten tillagte Salær være at udrede af det Offentlige, medens de iøvrigt ville være at udrede af Tiltalte Schmidt.

For Tiltalte Christiansens Vedkommende bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen, da denne Tiltalte ved privat antagen Defensor selv har draget Omsorg for sit Forsvar.

Ning Herreds Ekstrarets Dom af 4 December 1916: De Tiltalte, Jens Eriksen, Maren Jepsen, Eriksens Hustru, Ole Peter Eskesen og Andreas Marius Soede bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 60, 30, 20 og 20 Dage. Saa bør de og Alle for En og En for Alle udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Secher, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Stampe, 15 Kr., saaledes at Tiltalte Eriksen deraf udreder den ene Halvdel, medens Tiltaltes Hustru, Maren Jepsen, Ole Peter Eskesen og Andreas Marius Soede En for Alle og Alle for En udreder den anden Halvdel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1917: I Hen-seende til Straffen bør Underrettsdommen ved Magt at stånde, dog at Straffens Fuldbyrkelse for de Tiltalte Maren Eriksens og Eskesens Vedkommende udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 25 Kr. til hver, udreder Tiltalte Jens Eriksen i Forbindelse med de Tiltalte, Maren Eriksen, Eskesen og Soede, for disse trendes Vedkommende hver med $\frac{1}{4}$, En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Soedes Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for nævnte Tiltalte findes at burde forlænges til 30 Dage.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanketer, ved Magt at stånde, dog at Straffetiden for Tiltalte Andreas Marius Soede bestemmes til 30 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og David 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Ning Herreds Ekstraret indankede Sag er Jens Eriksen .... Maren Eriksen .... Ole Peder Eskesen .. og Andreas Marius Soede, der er født den 17 Juni 1879, og af hvilke ingen ses forhen at have været tiltalte eller straffede, satte under Tiltale, førstnævnte for Bedrageri, de øvrige for Meddelagtighed heri.

Den 21 August 1916 underskrev Tiltalte Jens Eriksen dernæst et den 4 September s. A. inden Hads Herreds Forligskommission ratihaberet Forlig angaaende Betalingen af bl. a. den ved Købet af de fornævnte Dyr opstaaende Gæld til Landboforeningen, og heri erklærede han efter sin Forklaring i den Hensigt at opnaa Henstand — hvad ogsaa lykkedes ham — at han da endnu var i Besiddelse af de tvende foran ommeldte Køer.

Efter sin Tilstaaelse traf Tiltalte Jens Eriksen, der ved en for ham forkyndt Udpantningskendelse forudsaa en forestaaende Fogedforretning, i den Hensigt at unddrage forskellige til ialt 115 Kr. vurderede Sølv- og Nikkelgenstande fra Udlæg den 18 September 1916 . . . . Aftale med Soede om, at denne skulde afhente og gemme disse, hvad Soede ogsaa gik ind paa, hvorefter denne Tiltalte afhentede de paagældende Genstande og bragte dem til sit Hjem.

Tiltalte Soede, der oprindelig har indrømmet, at han indsaa det ulovlige i sin Handling, har efter Sagens Indankning her for Retten tilbagetaget sin Tilstaaelse og forklaret, at det var Tiltalte Eriksen, der gjorde det til Betingelse for Udleveringen af tvende af ham paa Kredit købte Grise, at Tiltalte Soede skulde medtage de paagældende Effekter, og at han (Soede) ikkun af Tankeløshed og uden at være klar over det strafbare i sin Handlemaade indlod sig herpaa; men til denne ganske ubestyrkede og med det iøvrigt oplyste ikke overensstemmende Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

For deres i de foranførte Henseender udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse, Tiltalte Jens Eriksen efter Straffelovens §§ 253, 257 og 260, sidstnævnte § jfr. med Konkurslovens § 168, de øvrige Tiltalte efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, med Straffe, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost . . . . i . . . . Soede 20 Dage . . . .

. . . . Tiltalte Jens Eriksen vil derhos in solidum med de Tiltalte, Maren Eriksen, Eskesen og Soede, de trende sidstnævnte hver for $\frac{1}{4}$, have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instans bemærkes, at det ikke kan billiges, at Sagen efter at være paadømt den 4 December f. A. og indanket for Overretten den 28 s. M. først den 27 August d. A. fra Underrettens Side er indbragt her for Retten.

Onsdag den 19 Juni.

Nr. 44.   Aktieselskabet »Idun« (Hansen)
   mod
   Odense Byraad (Rée),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Anbringelse af et Skilt paa en Indstævnte tilhørende Ejendom.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 27 Marts 1916: Citanterne, Odense Byraad paa Odense Kommunes Vegne, bør være berettigede til at lade de ovennævnte Træstolper med Skilt fjerne, og bør de Indstævnte, A/S »Idun« ved dets Bestyrelse for Tiden Sagfører V. Andersen, Odense, være uberettigede til paany at anbringe samme paa Ejendommen Matr.-Nr. 1278. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler de Indstævnte til Citanterne med 65 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Januar 1917: Appellanterne, Aktieselskabet »Idun« af Odense ved dets Bestyrelse, Sagfører Valdemar Andersen sammesteds, bør under en Mulkt af 5 Kr. til Odense Købstads Kæmnerkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, fjerne de ovennævnte Træstolper og Skilt. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom omtalte Skelkonstatering er det paa den i Lov Nr. 93 af 6 April 1906 § 19 foreskrevne Maade gyldig slaaet fast, hvor Skellet mellem Matr.-Nr. 1278 og Matr.-Nr. 1279 a gaar, og det omstridte Skilt er herefter anbragt paa et Sted, som i alt Fald nu hører til Matr.-Nr. 1278's Areal. Selv om der nu maatte gives Aktieselskabet »Idun« Medhold i, at der ved Skelkonstateringen ikke paa en for Selskabet bindende Maade kan være gjort Indskrænkning i dets i Dommen omtalte Færdselsret, ses denne ikke at hjemle Selskabet nogen Ret til at skilte som sket. Herefter og da Selskabet ikke har godtgjort anden Hjemmel for Anbringelse af Skiltet paa det nævnte Sted, maa Indstævnte have Krav paa, at Selskabet fjerner Skiltet med tilhørende Stolper. Som Følge heraf vil Dommen overensstemmende med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for

Skiltets og Træstolpernes Bortfjernelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Idun«, til Indstævnte, Odense Byraad, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Aktieselskabet Idun af Odense driver Badeanstalt og Vaskeri paa den Selskabet tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 1252 af Odense Købstads Bygrunde, til hvilken der er Adgang fra Vindegade. I Medfør af et den 18 December 1882 tinglæst Skøde tilkommer der Ejeren af nævnte Ejendom endvidere fri og uhindret Færdsel til samme fra Jærnbangegade ad en bl. a. over Ejendommen Matr. Nr. 1279 a — der vender ud til Jærnbangegade — førende Vej, der løber langs Ejendommens sydlige Grænse, og som ifølge Skødet skulde udlægges i 3 Alens Bredde. Til Matr.-Nr. 1279 a's sydlige Grænse støder den Odense Kommune tilhørende, ligeledes mod Jærnbangegade beliggende, til Skole benyttede Ejendom, Matr. Nr. 1278. I December 1913 meddelte Odense Byraads Skoleudvalg det fornævnte Aktieselskab, at det af Odense Politi havde modtaget Paalæg om snarest gørligt at fjerne et ved Grænsen mellem de 2 sidstnævnte Ejendomme anbragt Stakit — der ifølge tidligere Skrivelse fra Udvalget til Selskabet tilhørte Skolen og stod paa Skolens Grund — og opfordrede Selskabet til at fjerne et paa Stakittet af Selskabet anbragt Skilt, der henviste til, at der var Gennemgang til Selskabets Vaske- og Badeanstalt. Selskabet efterkom ikke Opfordringen, og Udvalget lod derefter Stakittet og dermed Skiltet fjerne, men Selskabet anbragte umiddelbart efter Fjernelsen Skiltet paa to lige opad Stakittets tidligere Plads nedrammede Stolper.

Efter Begæring af Odense Kommune, der agtede at sagsøge Selskabet til Fjernelse af Skiltet, udmeldtes i Januar 1914 af Odense Købstads ordinære Ret 2 Landinspektører til at foretage Syn og Besigtigelse paa Aastedet, navnlig til Konstatering af, at de ommeldte Træstolper med Skilt er anbragt paa Matr. Nr. 1278 og til Optagelse af Situationskort til Brug under Retssagen. I Juni s. A. afgav de nævnte Mænd deres derefter i Retten afhjemlede Skøn, hvorefter det havde vist sig ugørligt at fremskaffe Oplysninger om den i sin Tid ved Adskillelsen af Matr. Nr. 1278 og 1279 a foretagne Maaling for Fastlæggelsen af Skellet mellem disse Ejendomme, hvorimod en Kopi af Udstykningskort over Nr. 1279 a i Forbindelse med Ejeren Skøde og Skødekort udviste, at dette Matr. Nr. saavel i Facade som Bagside (henholdsvis mod Øst og Vest) skal have en Bredde af 21 Alen, hvilket ogsaa stemmede med en Kopi af Matrikulkortet. Da det foreliggende Materiale efter Mændenes Skøn ikke kunde betragtes som tilfredsstillende til fuld retsgyldig Afsætning af Skellet, medmindre Parterne erklærede sig tilfreds dermed, og Selskabet, skønt indkaldt, ikke havde givet Møde under Forretningen, indskrænkede Mændene sig til

at optage et Situationskort, paa hvilket der efter Paavisning af Ejendommenes Ejere af, hvad der fra deres Side ønskedes medtaget, afsattes en Skellinie mellem de to Ejendomme. Efter dette Kort og de af de 2 Mænd senere afgivne Erklæringer maa det antages, at de ommeldte Stolper er anbragte 1 à 2 Tommer længere mod Nord end det fjærnede Stakit, paa hvilket Skiltet tidligere havde været anbragt, men at de er anbragt 25 mm syd for den efter det ovenanførte afsatte Skellinie, samt at denne er afsat i en Afstand af 21 Alen fra Matr. Nr. 1279 a's paa Stedet eksisterende Skel mod Nord.

Under ovennævnte Forretning enedes Ejerne af de 2 Ejendomme om at søge Beliggenheden af Skellet konstateret i Overensstemmelse med Lov Nr. 93 af 20*) April 1906 § 19, og denne Konstatering er sket paa behørig Maade, saaledes at det af Ejerne som det rette ansete Skel er overensstemmende med den ved det ovennævnte Situationskorts Optagelse afsatte Skellinie.

Under denne fra Odense Købstads ordinære Ret indankede Sag har derefter Odense Byraad paa Odense Kommunes Vegne — de Appelindstævnte — overfor fornævnte Selskab — Appellanterne — paastaaet sig kendt berettiget til at fjærne de nævnte efter deres Anbringende paa Kommunens Grund anbragte Træstolper og Skilt og subsidiært paastaaet Appellanterne tilpligtet under Tvang af en daglig Mulkt at fjærne Stolper og Skilt samt for begge Tilfælde paastaaet Appellanterne kendt uberettigede til at anbringe Skilt paa Kommunens nævnte Grund.

Endvidere har de Appelindstævnte paastaaet Sagfører Valdemar Andersen, da af Odense, der udgør det appelindstævnte Selskabs Bestyrelse, idømt Straf for Selvtægt ved efter Stakittets Fjærnelse paany at opsætte Skiltet.

Appellanterne procederede til Frifindelse, men ved Underrettens den 27 Marts f. A. afsagte Dom blev de Appelindstævntes Paastand taget til Følge med Undtagelse af den overfor Sagfører Andersen nedlagte Paastand om Straf, hvorhos Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tillagt, paalagdes Appellanterne med 65 Kr.

Her for Retten har Appellanterne gentaget deres Paastand om Frifindelse og subsidiært paastaaet Dommen forandret derhen, at de tilpligtes at rykke Skiltet 25 mm mod Nord, hvorhos de har indstævnet Underretsdommeren, Byfoged og Byskriver i Odense Bohn-Rasmussen, til at stande til Rette.

De Appelindstævnte har procederet til Underretsdømmens Stadfæstelse. Parterne har derhos, hver for sig, paastaaet Appellsagens Omkostninger paalagt Modparten, idet Appellanterne i saa Henseende tillige har nedlagt Paastand overfor Underdommeren.

Underretsdommeren har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde.

Appellanterne har til Støtte for deres Paastand gjort gældende, at Stolperne med Skiltet i Virkeligheden ikke er anbragt paa Matr. Nr. 1278, men paa Matr. Nr. 1279 a, paa hvilken den ovennævnte Vejret maa give dem Berettigelse til Anbringelse af et saadant Skilt, og har med Hensyn til Grænsen mellem de nævnte Ejendomme i det væsentlige

---

*) Skal være 6te.

henvist dels til Beliggenheden af det fjærnedede Stakit, hvor et Skilt med Henviſning til Appellanternes Ejendom i mange Aar har været anbragt, og dels til, at den dem tilkommende Vej ikke vilde blive de fastsatte 3 Alen bred, hvis den nu fastsatte Skellinie var den rette, hvorhos de hævder, at den ommeldte Skelkonſtatering, forſaauidt den har gjort Indgreb i deres Vejret, er uforbindende for dem.

Medens det vel maa erkendes, at de Appelindſtævnte ikke i Forhold til Appellanterne har godtgjort, at den ſydlige Grænſe af Matr. Nr. 1279 a, langs hvilken Appellanterne har Vejret, er overensstemmende med den paa Situationskortet og ved Skelkonſtateringen ansatte Skellinie, ſamt at Skelkonſtateringen — til hvilken Appellanterne end ikke kan anses indvarslede — forſaauidt Ejeren af Matr. Nr. 1279 a der- ved maatte have afſtaaet noget af ſin Grund til Odense Kommune, er uforbindende for Appellanterne, findes det at maatte paahvile diſſe at godtgøre, at Skiltets Anbringelsesſted falder indenfor det Areal, over hvilket de har Færdselsret. Efter det Foreliggende, derunder det efter det ovenanførte om Matr.-Nr. 1279 a's Breddemaal oplyſte, kan dette imidlertid ikke anses godtgjort, hvorved bemærkes, at det ej heller mod de Appelindſtævntes Benægtelse er oplyſt, at det fjærnedede Stakit angav den virkelige Skellinie, eller at Vejen, da Facadebygningen paa Matr.-Nr. 1279 a efter Udstedelsen af Skødets af 1882 opførtes, er udlagt i fulde 3 Alens Breddede. Som Følge af det Anførte vil Appellanterne, der iøvrigt ikke har godtgjort nogen Adkomst til Skiltets Bibeholdelse paa det omhandlede Sted, og hvis ſubſidiære Paastand forudſætter Anerkendelse af Ret til Skiltning ſom Følge af Vejretten over Matr.-Nr. 1279 a, hvilket under nærværende Sag ikke kan tages under Paakendelse, være at dømme efter den af de Appelindſtævnte nedlagte ſubſidiære Paastand, ſaaledes at de tilpligtes under en daglig Mulkt af 5 Kroner til Odense Købstads Kæmmerkaſſe at fjerne de ommeldte Træſtolper og Skilt.

Der findes ikke efter Appellanternes Paastand at kunne paalægges Underrettsdommeren noget Anſvar.

Sagens Omkostninger for Underretten ſaa vel ſom Appelsagens Omkostninger findes efter Omſtændighederne at burde ophæves.

Torsdag den 20 Juni.

Nr. 100. Aktieſelskabet Det Danske Gaskompagni (Hansen)
mod

Det Dansk-Ruſſiſke Dampſkibſſelskab, Aktieſelskab (Fenger),
betræffende Spørgsmaalet om Indſtævntes Ret til at annullere et Certe-
parti og forlange Erſtatning for det derved lidte Tab.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Maj 1917: De Indſtævnte, Det danske Gaskompagni, A/S, bør til Sagsøgerne, Det Dansk-Ruſſiſke Dampſkibſſelskab, A/S, betale 75,438 Kr. 48 Øre med Renter 5 pCt. aar-

lig fra den 17 November 1916, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 500 Kr., men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Det Danske Gaskompagni, til Indstævnte, Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab, Aktieselskab, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 8 April 1916 befragtede de Indstævnte, Det Danske Gaskompagni, A/S, af Frederiksberg, den Sagsøgerne, Det Dansk-Russiske Dampskibsselskab, A/S, af København, tilhørende Damper »Excellence Pleske« til at føre en Ladning Kul fra Tyne eller Wear til København for en Fragt af 29 Kroner pr. Ton. Ladningen skulde indlades i 108 løbende Timer, Helligdage undtagne; eventuelle Overliggedagspenge var fastsat til 2 £ 10 sh. pr. løbende Time. Det hed, at i Tilfælde af Ikke-Opfyldelse af Certepartiet skulde i Erstatning betales den beviste Skade, og der var under de trykte Klausuler med Blæk tilføjet: »Stem and License are in order for this cargo« (eller — som det er oversat —: Ladningsberedskab og Udførselstilladelse er i Orden for denne Ladning).

Damperen afgik den 14 April 1916 fra Helsingør til Sunderland (Wear), hvortil den synes at være ankommet den 18 s. M. om Morgen, kort før Paaskehelligdagene. Der var imidlertid hverken nogen Kullast beredt til Indladning i Skibet eller nogen Udførselstilladelse for en saadan Last fremskaffet. De Indstævnte haabede at kunne bringe Sagen i Orden, og Rederiet lod Skibet blive liggende, indtil saavel Liggetiden (108 løbende Timer udover Helligdagene) som en efter dansk Sølovs Regler beregnet Overliggetid (54 Timer) efter Rederiets Beregning var udløbet. Derefter lod Rederiet den 1 Maj 1916 afgaa en Meddelelse til de Indstævnte om, at det annullerede Certepartiet og holdt Befragterne ansvarlige for Tabet. De Indstævnte protesterede nogle Dage senere, men Rederiet fastholdt Annullationen og søgte anden Fragt. Det

lykkedes først den 9 Maj Rederiet at faa Skibet bortfragtet til en anden Rejse, nemlig med en Ladning Kul fra Tyne til Rouen, og den nævnte Dag afgik »Excellence Pleske« fra Wear til Tyne for at indtage denne Ladning.

Idet Rederiet gør gældende, at hele den Rejse, Skibet skulde have udført for det indstævnte Selskab, kun kan anslaaes til at ville have taget 21 Dage, hvis »Stem and License« havde været i Orden, og at der er hengaet 25 Dage fra Skibets Afrejse fra Helsingør den 14 April og til dets Afgang fra Wear den 9 Maj, mener Rederiet at have Krav paa at faa erstattet 1) hele den tabte Nettofortjeneste for den ikke udførte Rejse — Rederiet opgør denne Fortjeneste til 66,536 Kr. 83 Øre — 2) de virkelig hafte Udgifter for denne Rejse med Fradrag af, hvad der er besparet ved, at Skibet, da den næste Rejse skulde begynde, laa i England i Stedet for her — disse Udgifter opgøres til 8901 Kr. 65 Øre — og 3) 4 Dages Demurrage 240 £ eller 3880 Kr. 80 Øre. Det samlede Beløb, 79,319 Kr. 28 Øre, har Rederiet paastaet de Indstævnte dømt til at betale med Renter 6 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 17 November 1916, og Sagens Omkostninger. Subsidiært har Rederiet paastaet Erstatning fastsat efter Rettens Skøn.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne for at betale nogen Erstatning, subsidiært dømt til at betale en Erstatning efter Rettens Skøn.

De Indstævnte gør til Støtte for deres Frifindelsespaastrand navnlig gældende, at »Excellence Pleske«, selv om »Stem and License« havde været i Orden, alligevel ikke vilde have kunnet udføre Rejsen, da den ikke havde sørget for Returfragt tilbage til England.

Som bekendt er der i Marts Maaned 1916 af Board of Trade udstedt en Bekendtgørelse, at der fra og med den 25 April s. A. ikke vilde blive givet Tilladelse til at inlade Kul i noget Skib, som skulde til de skandinaviske Lande, med mindre saadant Skib allerede havde afsluttet Overenskomster om Returladning til Storbritannien eller Irland eller var i Besiddelse af en Attest fra Board of Trade om, at der ikke var saadan Ladning at faa. De Indstævnte gør nu — under Henviisning til, at Paaskehelligdagene faldt kort efter Skibets Ankomst til England, og at de 108 stiplede Liggetimer derfor ikke vilde være udløbne inden den 25 April — gældende, at Skibet ikke vilde have faaet Lov til at afgaa uden at have Returfragt. Det er oplyst, at »Excellence Pleske«s Rederi i Tiden omkring den 25 April førte Forhandlinger med Board of Trade for at faa visse Lempelser for Rederiets Skibe i Board of Trades omtalte Krav, og at Rederiet fik Afslag paa nogle af de af det stillede Forslag. Der maa efter Proceduren gaas ud fra, at Rederiet ikke har gjort særligt Forsøg paa at faa Tilladelse til at lade »Excellence Pleske« afgaa med den her omtalte Ladning, men Rederiet gør i saa Henseende bl. a. gældende, at der ikke var nogen Grund for dem til at søge Returfragt eller Tilladelse til uden saadan at afgaa med den her omtalte Ladning, saalænge der ikke var Udsigt til, at Ladningen vilde blive præsteret.

Der skønnes ikke at kunne være Tvivl om, at Citanterne har haft Ret til at annullere Certepartiet, og at de har Krav paa Erstatning. Den Garanti, som de Indstævnte efter Certepartiet havde paataget sig for, at

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Christian Christensen og Niels Otto Olaf Wolder tiltales for Tyveri.

Christensen er født den 11 Oktober 1883 og foruden før sit fyldte 18de Aar bl. a. 1 Gang at være straffet for Tyveri tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 19 April 1902 efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 3 Januar 1905 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., tildels jfr. § 46, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 3die Gang begaaet og forsøgt Hæleri samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 12 Marts 1908 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juli 1911 efter Straffelovens § 232, II, og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved Højesterets Dom af 3 December 1913 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 12 og 13 Februar 1918 blev Arrestanterne anholdte af Politibetjent 488, Kaiser, som sigtede for Tyveri.

I Følge den af Politibetjent Kaiser afgivne edelige Forklaring hørte han den paagældende Nat Klokken ca. 2¼, medens han opholdt sig paa Hjørnet af Matthæusgade og Oehlenschlægersgade en mistænkelig Lyd fra Beværtningen, der ligger i Stueetagen i Ejendommen Oehlenschlægersgade Nr. 31 og Matthæusgade Nr. 14, hvorfor han gik hen til den til Ejendommen hørende, aabentstaaende Gadedør i Oehlenschlægersgade, hvor han saa Arrestanten Christensen komme ud paa Trappegangen ad en Dør, der fører ind til Beværtingens Lokaler; Christensen gik ad Trappegangen hen til en Kældernedgang, og Kaiser saa da, at han bar paa nogle Flasker. Christensen løb i Følge Kaisers Forklaring derefter ned i Kældergangen og derfra op ad Ejendommens Køkkentrappe efterfulgt af Kaiser, der hørte, at Christensen, da han var naaet op i Loftsetagen, satte nogle Flasker fra sig og lagde noget Jærn paa Gulvet. Da Kaiser naaede op i Loftsetagen, antraf han Arrestanten Wolder, der sad og lod, som om han sov, samt Arrestanten Christensen, der stod oppe paa Trapeafsatsen. Kaiser førte derpaa Arrestanterne ned ad Trappen og ud paa Gaden, hvor Wolder imidlertid rev sig løs og undløb, medens Christensen blev ført til Politistationen. Wolder blev dog senere samme Nat paany paagrebet af Politibetjent Kaiser.

Efter at Christensen var ført til Politistationen, undersøgte Politibetjent Kaiser og en anden Politibetjent i Forening den ommeldte Ejendom, hvor Kaiser fandt den til Beværtningen hørende Dør, ad hvilken han havde set Arrestanten Christensen komme ud, staaende aaben, hvorhos de i Loftsetagen fandt ½ Flasker Spiritus samt nogle Brækjærn, og

yderligere fandt de bag Ejendommens Gadedør en Del Fødevarer, 1 Pakke Tændstikker samt 2 Kasser med Cigarer.

Kaiser har forklaret, at han, da han førte Arrestanterne ud af Ejendommen, bemærkede, at der bag Gadedøren endvidere stod 1 Flaske Likør samt et Stykke Kød, men disse Koster var fjernede, da han og den anden Betjent indfandt sig i Ejendommen, og er ikke senere kommet tilstede.

Ved Anholdelsen fandtes Arrestanten Christensen bl. a. i Besiddelse af 2 Knive, der maa antages at have beroet i Lommen paa den Frakke, han var iført, hvilken Frakke i Følge Arrestanternes Forklaring tilhørte Arrestanten Wolder.

Den 13 Februar anmeldte Indehaveren af den ommeldte Beværtning, Værtshusholder Carl Philipsen, at der i Tiden fra den foregaaende Aften Klokken 11½ til den paagældende Dags Formiddag Klokken 8 ved grovt Tyveri fra Beværtningen, hvortil Tyven antagelig havde skaffet sig Adgang ved Hjælp af falsk Nøgle, var stjaalet ½ Flaske Spiritus, 1 Flaske Likør, en Del Fødevarer, deriblandt en Oksesteg, 2 Kasser med Cigarer samt 2 Knive, hvilke Koster alle havde beroet frit fremme.

Værtshusholder Philipsen og dennes Hustru, Karen Elisabeth, født Christensen, der begge har bekræftet deres Forklaringer med Ed, har genkendt den ene af de i Arrestanten Christensens Besiddelse forefundne Knive som den ene af de dem ved Tyveriet frastjaalne, medens den anden Kniv samt de øvrige som anført i Ejendommen forefundne Koster med Undtagelse af Brækjernene i Udseende og Mængde svarer til de dem ved Tyveriet frakomne.

Arrestanten Wolder har tilstaaet, at han den paagældende Nat Klokken ca. 2 i Forening med Arrestanten Christensen efter forud truffet Aftale om at begaa Tyveri fra den omhandlede Beværtning til fælles Fordel i tyvagtig Hensigt indfandt sig i Ejendommen Oehlenschlægersgade 31, hvor de efter uhindret at være gaaet ind paa Ejendommens Trappegang gik hen til Døren, der fra Trappegangen fører ind til Beværtningen, hvorpaa Christensen, der havde iført sig Wolders Overfrakke, i Wolders Overværelse skaffede sig Adgang til Beværtningen ved med en Nøgle at aabne Døren. Nogen Tid efter vendte Christensen tilbage, medførende en Del Koster, hvoriblandt en Oksesteg samt i hvert Fald 1 Cigarkasse, Christensen overgav Wolder, der stadig opholdt sig paa Trappegangen, en Del af de stjaalne Koster. I Følge Wolders Forklaring er det muligt, at Christensen, mens Wolder ventede paa Trappegangen, var 2 Gange inde i Beværtningen. Da Politibetjenten nu kom til Stede, satte Wolder de modtagne Koster fra sig paa Trappegangen og løb ad Kældergangen op i Loftsetagen, hvor Christensen derefter indfandt sig og stillede nogle Flasker fra sig, hvorpaa Arrestanterne blev paagrebnede af Politibetjenten.

Arrestanten Christensen har nægtet sig skyldig i Tyveriet, idet han har forklaret, at han kort forinden Anholdelsen havde truffet Wolder, der stod i Gadedøren til Oehlenschlægersgade 31, at Wolder fortalte ham, at han sammen med 2 andre Personer havde begaaet Tyveri fra Beværtningen og bl. a. gemt nogle af Kosterne paa Loftet, at Wolder, da Christensen sagde, at han frøs, laante ham sin Frakke, hvori

Kniven laa, samt at Wolder, da Christensen fortalte ham, at Politibetjent Kaiser kom forbi, raabte »løb«, hvorpaa begge Arrestanter løb op i Loftsetagen, hvor de derefter blev paagrebne.

Da imidlertid den af Arrestanten Wolder afgivne Forklaring, ogsaa forsaavidt Arrestanten Christensen angaar, er bestyrket ved den af Politibetjent Kaiser afgivne Forklaring, der er bekræftet ved Ed, hvortil kommer, at Christensen er fundet i Besiddelse af en Nøgle, der har vist sig at passe til Døren, der fra Trappegangen fører ind til Beværtningen, og da Christensens foregaaende Vandel kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, findes det uden Betænkelighed, idet den af Wolder afgivne, ved de tilvejebragte Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse i det Hele lægges til Grund ved Sagen Paadømmelse, at anse det for bevist, at Christensen har deltaget i Udførelsen af det omhandlede Tyveri.

De ved Tyveriet stjaalne Koster er vurderede til ialt ca. 41 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Christensen efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri .... efter Omstændighederne, Christensen med Tugthusarbejde i 3 Aar .... og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 232.

Højesteretssagfører David

m o d

Jens Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 17 November 1917: Tiltalte Jens Pedersen bør til Holstebro Købstads Fattigkasse bøde 100 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dircks, 30 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden tillægges Holstebro Købstads Kæmnerkasse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Jens Pedersen til Højesteretssagførerne David og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag er forhenværende Gaardejer Jens Pedersen sat under Tiltale for Kvaksalveri.

Tiltalte er født den 29 September 1840 og har tidligere gentagne Gange været anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdg. 5 September 1794 § 5, bl. a. ved Højesterets Dom af 10 Januar 1902 med en Bøde af 200 Kr. til Sorø Amts Fattigkasse og derefter ved Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 20 Februar 1912 efter Frdg. 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854, med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ved Tiltalte egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Aarene 1916 og 1917 under sin Nærværelse i Holstebro har taget 4 Personer under Behandling for forskellige Sygdomme, nemlig Arbejdsmand Jens Jensens Hustru for Lungetuberkulose, Murer C. Christensens Hustru for Gigt og Mavekatarrh, Boelsmand Chr. Wiiums Hustru for samme Sygdomme og Former C. Jørgensens Hustru bl. a. for Asthma og for en Knude i Skjoldbruskkirtlen. Sidstnævnte Patient har Tiltalte tillige behandlet i Pedersborg ved Sorø, hvor han bor, og hvortil hun var rejst for at søge hans Hjælp.

Efter sin Forklaring tager Tiltalte, der ikke har nogen lægevidenskabelig Uddannelse eller Tilladelse til at udøve Lægevirksomhed, Syge under Kur for forskellige Sygdomme rundt omkring i Landet. Han reklamerer ikke for denne sin Virksomhed, men naar han efter Anmodning af en eller flere Personer kommer til en By, plejer en Mængde Syge at søge Raad hos ham. Han tager dog ingen under Behandling, medmindre vedkommende forgæves har søgt Lægehjælp, og han selv skønner, at han kan skaffe den paagældende Helbredelse eller dog nogen Lindring, ligesom han overhovedet ikke behandler ondartede, smitsomme Sygdomme, Kønssygdomme, Blindtarmsbetændelse eller indvendig Kræft. Naar han ikke kan se, hvad den Syge fejler, spørger han ikke derom, men foretager Strygninger med sine Hænder paa den Syges Legeme udenpaa Klæderne, og herved faar han Fornemmelsen af Sygdommens Sæde, hvorefter han aander paa det syge Sted, indtil Smerterne forsvinder. Som Helbredelsesmiddel anvender Tiltalte, der paa- staar at være i Besiddelse af »magnetisk Kraft«, derhos ogsaa de fornævnte Strygninger paa den syges Legeme, hvorhos han tilraader Brugen af forskellige Salver, Urtethe og andre Medikamenter. Disse, hvis Sammensætning han selv har opfundet, forhandles af Triers Medicinalhandel i København, hvorfra de efter Bestilling forsendes til vedkommende Patient. Tiltalte forlanger aldrig Betaling for sin Behandling af de Syge, men hvis Betaling tilbydes ham, tager han imod den, medmindre Patienten er fattig.

Det er ikke under Sagen oplyst, at nogen af de oven omhandlede 4

Patienter, der efter deres Forklaringer alle, inden de henvendte sig til Tiltalte, forgæves havde søgt Lægehjælp, har taget Skade ved hans Behandling, idet de tvertimod har udsagt, at de ved denne har opnaaet Helbredelse eller dog Bedring. Kun af en enkelt af Patienterne har Tiltalte modtaget Betaling for sin Virksomhed.

Sagen har været forelagt Retslægeraadet, der i sin Erklæring af 11 September f. A. bl. a. har udtalt, at det i Almindelighed maa siges at mødføre Farer for Patienterne, at Tiltalte ved at tage dem under Behandling afholder dem fra at søge sagkyndig Hjælp.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrretsdommen rettelig anset efter Frdg. 5 September 1794 § 5, jfr. Lov 3 Marts 1854, med en Bøde, der findes passende bestemt til 100 Kr., men Bøden, der ved Dommen er tillagt Holstebro Købstads Fattigkasse, vil være at tillægge samme Købstads Kæmnerkasse, og med den heraf følgende Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Fredag den 21 Juni.

Nr. 247. Højesteretssagfører Aagesen
m'od
Mariane Jensen (Def. David),
der tiltales for Tyveri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 2 Februar 1918: Tiltalte Mariane Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nonboe, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Hvedstrup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 April 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Paa Grundlag af de foreliggende mangelfulde Oplysninger kan Tiltaltes Forklaring om ikke at have haft til Hensigt at tilegne sig de i den indankede Dom omtalte Beklædningsgenstande ikke forkastes. Da derhos Ejerinden har erklæret, at hun ikke ønsker Tiltalte straffet, foreligger det Spørgsmaal, om Tiltalte har gjort sig skyldig i Brugstyveri, ikke til Paakendelse.

Tiltalte vil herefter være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger bliver at udrede af det Offentlige.

Thikendes for Ret:

Mariane Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Aagesen og David 30 Kroner til hver udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Esbjerg Købstad, Skads Herred og Fanø Birks Ekstraret indankede Sag er Mariane Jensen sat under Tiltale for Tyveri .

Tiltalt, der er født den 15 September 1893, har tidligere været anset ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 20 April 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog saaledes, at Straffen bortfaldt under de i sidstnævnte Lovs § 20 nævnte Betingelser.

Ifølge Sagens Oplysninger erholdt Tiltalte, der indtil den 1 November f. A. havde tjent sammen med Tjenestepige Kathrine Lauridsen hos en Gaardejer i Lem, da de ved Tjenestetidens Ophør begge rejste til Esbjerg, af Kathrine Tilladelse til at henlægge noget Tøj i hendes Kuffert, der ved deres Ankomst til Esbjerg blev hensat hos en af Kathrines Slægtninge, hos hvem Tiltalte senere gentagne Gange har hentet, hvad hun havde Brug for af sit i Kufferten beroende Tøj. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte en Eftermiddag midt i November Maaned f. A. fra Kufferten, hvortil hun havde uhindret Adgang, har tilvendt sig følgende, Kathrine tilhørende Effekter, nemlig et Underskørt, en Nederdel, et stort hvidt Forklæde og et hvidt Pynteforklæde, der er ansatte til en Værdi af henholdsvis 2 Kr., 5 Kr., 2 Kr. og 50 Øre, samt at hun siden har brugt Genstandene.

Tiltalte har til sin Undskyldning anført, at hun og Kathrine — hvad denne har erkendt — medens de tjente sammen i Lem, gensidig laante hinandens Tøj, at hun mente at staa i et saadant Venskabsforhold til Kathrine, at hun nok kunde benytte hendes Klædningsstykker, og at hun hele Tiden har haft til Hensigt at tilbagelevere Tingene, i hvilken Henseende hun dog har erkendt ikke at have foretaget noget Skridt, da der den 15 December efter Kathrines Anmeldelse til Politiet blev indledet Undersøgelse imod hende.

De stjaalne Genstande er tilbageleverede Kathrine, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter Sagens Oplysninger kan der nu ikke gaas ud fra, at Tiltalte har haft Grund til at antage, at Kathrine ikke havde noget at indvende mod hendes Benyttelse af Tøjet, og selv om Tiltaltes Forklaring om at have haft til Hensigt at tilbagelevere Tøjet ikke ganske kan forkastes, findes hun dog ved at benytte dette for ubestemt længere Tid at maatte

udenfor Proceduren i forrige Instans, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Brygger F. A. J. Stylsvig, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddel af 26 Januar 1915 solgte Gæstgiver S. L. Sørensen til Brygger F. A. G. Stylsvig 2 som Nr. 56 og 57 betegnede Parceller af Ejendommen Matr. Nr. 155 af Vandløse tilligemed de paa den sidstnævnte Parcel værende Bygninger. Købesummen blev fastsat til ialt 12,400 Kr., hvoraf blev betalt kontant ved Slutsedlens Underskrift 400 Kroner og den 1 Marts 1915 1600 Kr. For Restkøbesummen 10,400 Kr. vilde der i Følge Slutsedlen være at udstede Obligationer, der skulde have Pantetret i de paagældende 2 Parceller og vilde være at forrente med 5 pCt. p. a. fra den 1 Marts 1915 og afdrage med $\frac{1}{20}$ i hver Termin, første Gang i December Termin 1915. Ved Slutsedlen paatog begge Parterne sig forskellige Forpligtelser vedrørende de paagældende Parcellers Bebyggelses- og Vejforhold m. v., ligesom Køberen erklærede sig bekendt med »de Servituter, der er eller i den nærmeste Tid vil blive paalagt Parcellerne angaaende fremtidig Bebyggelse og Benyttelse«. Endelig skulde efter Slutsedlen Udgifterne ved Udstykningen og Handlen og dens Berigtigelse i det Hele udredes af Køberen.

Den 1 Marts 1915 overtog Køberen i Henhold til Slutsedlens Bestemmelser Parcellerne og har fra den Dag oppebaaret Leje og anden Indtægt af disse.

Under nærværende i Følge Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, fornævnte Gæstgiver S. L. Sørensen, under Anbringende af, at Kontracitanten, ligeledes fornævnte Brygger F. A. G. Stylsvig, ikke har opfyldt de ham i Følge Slutsedlen paahvilende Forpligtelser til at udstede Obligationer og forrente og afdrage disse m. v., sagsøgt Kontracitanten til Betaling af forfaldne Renter og Afdrag, nemlig: Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 Marts 1915 — 11 Juni 1916 af 10,400 Kroner ..... 663 Kr. og Afdrag:

pr. 11 December 1915 $\frac{1}{20}$ af 10,400 Kr.	520 «
pr. 11 Juni 1916 do.	520 «
.....	eller ialt .... 1703 Kr.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 11 Juni 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontracitanten har i Hovedsagen paastaaet sig frifunden for Tiden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gældende, at han hverken har kunnet eller skullet opfylde de ham i Følge Slutsedlen paahvilende Forpligtelser, da Hovedcitanten ikke har draget Omsorg for,

at Udstykningen af de paagældende Parceller kan finde Sted og heller ikke har villet udstede Skøde paa disse.

Under Henvisning hertil og til de mellem Parterne efter Slutsedlens Udstedelse stedfundne Forhandlinger, derunder særlig et af Kontracitanten den 29 Maj 1916 paa Foranledning af Hovedcitantens Sagfører underskrevet Tillæg til Slutsedlen, hvilket Tillæg dog ikke er godkendt af Hovedcitanten, har Kontracitanten under Kontrasagen paastaet Hovedcitanten tilpligtet under en daglig Mulkt at udstede Skøde til Kontracitanten paa de ommeldte Parceller paa de i Slutsedlen anførte Vilkaar og kun med de i denne nævnte Servituter 5: en i det ovennævnte Tillæg til Slutsedlen nærmere angiven Servitut angaaende Bebyggelsen paa den op til de heromhandlede Parceller grænsende Parcel Nr. 43 af Matr. Nr. 155, samt til at anlægge Vej med Kloak og alle Ledninger og med Adgang til Kontracitantens Parceller.

Hovedcitanten har under Henvisning til, at Kontracitanten ikke har opfyldt de ham efter Slutsedlen paahvilende Forpligtelser, protesteret imod f. T. at tilpligtes at udstede Skøde, hvilket han i hvert Fald ikke mener sig forpligtet til at udstede paa de af Kontracitanten anførte Vilkaar. Han paastaar sig derfor frifunden for Kontracitantens Tiltale. Begge Parter har derhos paastaet sig tillagt Kontrasagens Omkostninger.

Af de forliggende Oplysninger fremgaar det, at de fornødne Foranstaltninger til Parcellernes Udstykning har været paabegyndt, men ikke er førte igennem, idet der viste sig Hindringer for Udstykningen som Følge af, at den paa Parcel Nr. 57 beliggende Bygnings nordlige Gavlvilde komme til at ligge i Skellet imod Naboparcellen, og idet Kontracitanten ikke vilde modtage Hovedcitantens Tilbud om uden Vederlag at paabygge Gavlen en Brandkam eller yde Kontracitanten en 2,5 m bred Strimmel Jord langs Gavlen, hvorved Udstykningen kunde gaa i Orden. Endvidere har der efter Slutsedlens Udstedelse været Uenighed mellem Parterne om, hvilke Servituter Kontracitanten skal respektere, særlig har Kontracitanten protesteret imod at anerkende en under 8 Maj 1915 udstedt Deklaration, hvorved der paalagdes Matr. Nr. 155 Byggeindskrænkninger i forskellige Henseender, Indskrænkninger der iøvrigt ikke i væsentlig Grad er forskellige fra de Ejendommen i Henhold til en — efter den fornævnte Deklarations Tinglæsning udslettet — Deklaration af 26 Juni 1903 alt paahvilende.

Af en under Sagen fremlagt Erklæring fremgaar det, at A/S »Bogholdergaarden«, som har Skøde paa Matr. Nr. 155, og som til Hovedcitanten havde solgt Parcellerne Nr. 56 og 57 er villigt til, naar Udstykningen af de nævnte Parceller er i Orden, at meddele Kontracitanten Skøde paa disse efter Hovedcitantens Anmodning.

Efter Slutsedlens Ordlyd kan det ikke antages, at den Omstændighed, at Handlen af de ovenfor angivne Grunde endnu ikke er endelig berigtiget ved Parcellernes Udstykning samt Udstedelse af Skøde og Panteobligationer, har berettiget Kontracitanten til at undlade at betale de stipulerede Renter og Afdrag til den i Slutsedlen fastsatte Forfaldstid. Da endvidere Kontracitanten heller ikke har oplyst nogen anden Omstændighed, som berettiger hans Undladelse af at have betalt disse

Ydelser, vil han være at dømme efter Hovedcitantens Paastand i Hovedsagen, mod hvilken iøvrigt ikke er fremsat nogen Indsigelse.

I Kontrasagen vil Hovedcitanten være at frifinde for Kontracitantens Tiltale, idet Kontracitanten ikke overfor Hovedcitantens Benægtelse har oplyst noget, der berettiger ham til at kræve Skøde paa de i Kontrastævningen indeholdte, fra Slutsedlen afvigende Vilkaar, saalidt som at Hovedcitanten skulde have misligholdt de ham i Følge Slutsedlen paa hvilende Forpligtelser med Hensyn til Parcellernes Vejforhold m. v.

Kontracitanten findes derhos at burde godtgøre Hovedcitanten saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger med ialt 100 Kr.

M a n d a g d e n 2 4 J u n i .

Nr. 39. Fiskerne **Jens Jensen og Jacob Jensen** (Bülow)

m o d

Fisker Oswald Johansen (Graae),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Berettigelse til at hindre Indstævnte i at benytte en af ham afmærket Fiskeplads.

Korsør Købstads Politirets Dom af 7 August 1916: De Indklagede, Fiskerne Jens Jensen og Jacob Jensen, Korsør, bør hver især til Statskassen bøde 10 Kr. og et lige Beløb til Korsør Fiskeres Understøttelsesforening samt til Klageren, Fisker Oswald Johansen, Korsør, betale i Erstatning det Beløb, hvortil tvende uvildige af Retten paa de Indklagedes Bekostning udmeldte Mænd ansætter Klagerens Tab ved at være bleven forhindret i at drive Bundgarnsfiskeri i Efteraarssæsonen 1915 paa den under Sagen omhandlede Fiskeplads mellem Ribbes Klint og Lygtebanken. Sagens Omkostninger ophæves. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Erstatningsbeløbet inden 3 Dage efter dets Fastsættelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1917: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bortfalder. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det ikke gjort gældende, at der skulde tilkomme Hovedappellanterne nogen saadan videregaaende Ret til Aalefiskeri, som omhandles i Saltvandsfiskeriloven af 4 Maj 1907 § 6, 7de Stk. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Hovedappellanterne er ansete med Straf efter nævnte Lovs § 51, og da

det, som Sagen foreligger, maa have sit Forblivende ved de ved Politiretsdommen idømte Bøder og dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger for Politiretten, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste. Hvad Erstatningsspørgsmaalet angaar, maa det efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger antages, at Hovedappellanterne ved deres Forhold har tilføjet Kontraappellanten et Tab, som de findes in solidum at maatte erstatte ham med 300 Kroner, saaledes at der af dette Beløb i Overensstemmelse med en af Kontraappellanten for Højesteret uden Indsigelse nedlagt Paastand vil være at tilkende ham Renter fra den 7 Februar 1916.

Sagens Omkostninger for Overretten og for Højesteret vil Hovedappellanterne have in solidum at betale Kontraappellanten med 300 Kroner.

Thikendes for Ret:

I Henseende til de Hovedappellanterne, Fiskerne Jens Jensen og Jacob Jensen, idømte Bøder samt i Henseende til Sagens Omkostninger for Politiretten bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Erstatning til Kontraappellanten, Fisker Osvald Johansen, bør Hovedappellanterne, En for Begge og Begge for En, betale 300 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 7 Februar 1916, til Betalingsker. Saabetales Hovedappellanterne og En for Begge og Begge for En til Kontraappellanten Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret med 300 Kroner samt til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Det fremgaar af Proceduren i nærværende Sag, at Appelindstævnte, Fisker Osvald Johansen af Korsør, den 15 Februar 1915 overensstemmende med Bestemmelserne i § 4 i Lov om Saltvandsfiskeri af 4 Maj 1907 havde indtaget og afmærket to Bundgarnspladser, hvoraf den ene tæt Nord for Korsør ved Ribbes Klint, mellem denne Klint og Lygtebanken udfor Lygtemosen, for paa denne Plads at drive Bundgarnsfiskeri i Efteraarssæsonen, men at Appellanterne, Fiskerne Jens Jensen og Jacob Jensen, begge ligeledes af Korsør, der driver Fiskeri i Forening, efter Appelindstævntes Afmærkning af Pladsen har hindret ham i at benytte den, idet de mod hans Villie og trods hans Protest har indtaget og besat Pladsen. Under Anbringende af, at dette Appellanternes Forhold er ganske uberettiget, har Appelindstævnte under nærværende Sag i første Instans ved Korsør Købstads Politiret paastaaet Appellanterne ansete med Straf efter fornævnte Lov samt i Henhold til Lovens § 52 tilpligtede in solidum at betale ham en af Retten eller af uvildige, paa Appellanternes Bekostning udmeldte Mænd fastsat Erstatning for det Tab, han har lidt ved at være bleven hindret i at drive Bundgarnsfiskeri i Efteraarssæsonen

1915 paa den ommeldte Fiskeplads. Appellanterne paastod sig frifundne, men ved Politiretsdommen blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge saaledes, at Appellanterne i Henhold til Lovens § 51 blev ansete hver især med en Bøde af 20 Kr., hvoraf den ene Halvdel til Statskassen og den anden Halvdel til Korsør Fiskeres Understøttelsesforening samt saaledes, at Erstatningens Størrelse vilde være at fastsætte af uvildige Mænd, medens Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaet sig tilkendt hos Modparten, ophævedes.

Sagen er nu af Appellanterne indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i første Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte har procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand har Appellanterne i første Række gjort gældende, at Arvingerne efter Købmand Andreas Kok-Jensen af Korsør, der ved tvende Skøder af henholdsvis 12 Februar 1906 og 24 Maj 1882 med Paategning af 1 August 1892 havde erhvervet Fiskerirettighederne ved Korsør Strand, til Appellanterne havde bortforpagtet disse Rettigheder forsaavidt angaar Strækningen fra Halskov Rev til Lygtebanken, og at disse Fiskerirettigheder er en selvstændig Ejendomsgegenstand, der er forskellig fra den Lodsejerne udfor deres Grunde tilkommende, dertil knyttede Aalegaardsret, og som hjemler Erhververne Eneretten til Aalefiskeri med faste Redskaber, saaledes at Appellanterne herefter har været berettigede til at opstille deres Aaleredskaber hvorsomhelst paa den paagældende Strækning uden Hensyn til, om Andre har tilkendegivet, at de agter at drive Aalefiskeri eller andet Fiskeri sammesteds. I Henhold hertil har Appellanterne dernæst hævdedet, at deres Aalegaardsret er en saadan særlig hjemlet videregaaende Ret, at den ifølge Saltvandsfiskerilovens § 6, 7de Stk., ikke berøres af Bestemmelserne i Paragrafens 6 første Stykker.

Der foreligger imidlertid under Sagen Intet, hvorefter det kan antages, at den fornævnte Købmand Kok-Jensen overdragne Fiskerirettighed, selv om den i lange Tider maatte have bestaaet som en selvstændig Ejendomsgegenstand, er eller indbefatter en saadan videregaaende Ret til Aalefiskeri, som omhandles i § 6, 7de Stk., og Appellanterne, hvis heromhandlede Indsigelse derfor ikke kan tages til Følge, kan herefter kun antages ved den til dem stedfundne Bortforpagtning at have erhvervet en Eneret, der er afledet fra den til de tilstødende Grunde knyttede Aalegaardsret, saaledes at Appellanternes Ret til Aalefangst paa de paagældende Strækninger kun kan udøves under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 6, 1ste — 6te Stykke. Med Hensyn hertil maa det vel anses in confesso, at Appellanterne har iagttaget de angaaende Aalegaardsretens Bevarelse og Beskyttelse foreskrevne Regler, ligesom det med Hensyn til det af dem benyttede Redskab under Proceduren for Overretten er bragt in confesso, at Raden paa samme var udsat fra Land.

Derimod var der ifølge det Oplyste for Enden af Raden og forbunden med denne ved Tovværk anbragt en Forgaard af Bundgarn, paa hvilken Forgaard Rusen var anbragt.

Der maa som Følge heraf gives Appelindstævnte Medhold i, at Appellanternes Garn — uden Hensyn til, om Hovedformalet med deres Anbringelse har været Aalefangst — ikke kan antages at have opfyldt de

Fordringer, der i Lovens § 6 stilles til en Aalegaards Indretning, og at Appellanterne derfor har været uberettigede til — saaledes som de, efter hvad der er in confesso, har gjort — efter at Appelindstævnte paa den i Loven foreskrevne Maade havde afmærket den paagældende Plads, at hindre ham i dens Benyttelse til Bundgarnsfiskeri.

Medens det derfor maa billiges, at Appellanterne ved Politiretsdommen er ansete efter Lovens § 51 med Bøder som ovenanført, og medens Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes tiltrædes, derfor i disse Henseender vil være at stadfæste, vil derimod Appelindstævntes Paastand om Tilkendelse af Erstatning ikke kunne tages til Følge, da han Intet har oplyst, der kunde tjene til Grundlag for saadan Erstatnings Fastsættelse enten ved Rettens eller ved uvildige Mænds Skøn.

Sagens Omkostninger for Overretten, som hver af Parterne har paa-staaet sig tilkendt hos Modparten, ville efter Omstændighederne være at hæve.

O n s d a g d e n 2 6 J u n i .

Nr. 76.   **Enkefru Frederikke Caroline Hansen, f. Sørensen,**
dels paa egne Vegne, dels som Værge for sin umyndige Søn,
Bruno Hansen, samt Frk. Anna Dagny Frederikke Hansen
(Overretssagf. Winther)

m o d

Vognmand K. E. Christiansen og Chauffør Niels Peter Julsted
(Trolle),

betræffende Erstatning for en ved en Automobilulykke forvoldt Skade.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1917: De Indstævnte, Vognmand K. E. Christiansen og Chauffør Niels Peter Jensen, nu Julsted, bør En for Begge og Begge for En til Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, betale 2400 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Januar 1916, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Tiltale af nævnte Citantinde dels personlig, dels som Værge for hendes umyndige Søn, Bruno Hansen, og for Tiltale af Citantinden, Frk. Anna Dagny Frederikke Hansen, i Forbindelse med fornævnte Citantinde som hendes Moder og Kurator i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger, maa der gaas ud fra, at Kon-traappellanten Julsted, da han ved den i Dommen omhandlede

Lejlighed kørte frem mod Baneoverskæringen paa Emdrupvej, ikke behørigt havde forvisset sig om, hvorvidt der nærmede sig et Tog. Herefter maa han og Kontraappellanten Christiansen i Medfør af Lov Nr. 125 af 29 April 1913 § 33 være pligtige til in solidum at erstatte Hovedappellantinderne det Tab og den Skade, som de har lidt ved Sammenstødet. I saa Henseende maa det nu for det Første, som i Dommen udtalt, anses for godtgjort, at Hovedappellantinden Enkefru Hansen som Følge af Sammenstødet delvis har mistet sin Arbejdskraft, og den Erstatning, som i den Anledning vil være at tilkende Enkefru Hansen, findes, som ved Dommen sket, at kunne sættes til 2400 Kr. Hovedappellantinderne har dernæst til Støtte for deres Anbringende om, at Møllersvend Hansen er død som Følge af en ham ved Sammenstødet tilføjet Læsion, for Højesteret bl. a. fremlagt 3 Lægeerklæringer, der alle er daterede Maj 1918, og som er udstedte henholdsvis af Overlæge, Dr. med. V. Rubow, Professor, Dr. med. Axel Lendorf og Dr. med. Otto V. C. E. Petersen. Af disse Erklæringer konkluderer den førstnævnte derhen, at da de foreliggende Oplysninger gaar ud paa, at Møllersvend Hansen har haft et godt Helbred og været fuldstændig arbejdsdygtig, lige til Ulykkestilfældet indtraf, kan man med ikke ringe Sandsynlighed gaa ud fra, at han trods de paaviste Hjerte- og Leverlidelser vilde have kunnet leve adskillige Aar endnu i bedste Velbefindende, hvis Ulykkestilfældet ikke var indtraffet. Den af Professor Lendorf afgivne Erklæring slutter med en Udtalelse, som gaar ud paa, at der efter hans Mening ingen Tvivl kan være om, at Møllersvend Hansens Død skyldes Ulykkestilfældet, og at de hos ham forefundne sygelige Forandringer i Hjerte-Blodkarsystemet og i Leveren kun har været noget prædisponerende, men ikke har kunnet give Anledning til Døden paa den Maade, paa hvilken den i det foreliggende Tilfælde er indtraadt, eller paa dette Tidspunkt. Endelig hedder det i Dr. med. Petersens Erklæring, at der — og saa efter det patologisk-anatomiske Fund — ingen Grund er til at antage, at Møllersvend Hansens to Sygdomme vilde have medført Døden i en nær Fremtid. Paa deres Side har Kontraappellanterne fremlagt en den 17 Juni 1918 dateret Erklæring fra Professor, Dr. med. V. Ellermann, i hvilken det hedder, at han, hvem de fornævnte Lægeerklæringer har været forelagt, maa fastholde det af ham i Skrivelsen af 15 August 1914 til vedkommende Kriminalkammer indtagne Standpunkt. Efter Indholdet af de nævnte Lægeerklæringer og efter alt, hvad der iøvrigt foreligger, finder Retten nu at maatte gaa ud fra — og Retslægeraadets Erklæring kan ikke siges at være i afgjort Strid hermed — at Møllersvend Hansen er død som Følge af en ham ved Sammenstødet tilføjet Læsion, og at han trods de Sygdomme, han led af, godt kunde have levet og været arbejdsdygtig i adskillige Aar. Den Erstatning, der herefter vil være at tilkende Hovedappellantinderne — og af disse Enkefru Hansen dels paa

egne Vegne, dels som Værge for hendes Søn Bruno Hansen — for Tabet af Forsørger, findes nu at kunne ansættes saaledes, at der tilkendes Enkefru Hansen paa egne Vegne 6000 Kroner og som Værge for hendes nævnte Søn 1500 Kroner, og Frk. Hansen 500 Kroner.

I Henhold til ovenstaaende vil Kontraappellanterne være at dømme til in solidum at betale i Erstatning til Enkefru Hansen dels paa egne Vegne, dels som Værge for hendes fornævnte Søn, ialt 9900 Kroner og til Frøken Hansen 500 Kroner, med Renter af disse Beløb som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for Hof- og Stadsretten vil Kontraappellanterne have in solidum at betale til Hovedappellantinderne med 200 Kroner. De vil derhos, ligeledes in solidum, have at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorved dog bemærkes, at der som Sagen foreligger, ikke bliver Spørgsmaal om at tillægge den for Hovedappellantinderne for Højesteret mødende Sagfører noget Salær.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanterne, Vognmand K. E. Christiansen og Chauffør Niels Peter Julsted, bør, En for Begge og Begge for En, betale i Erstatning til Hovedappellantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, dels paa egne Vegne, dels som Værge for hendes umyndige Søn, Bruno Hansen, 9900 Kroner og til Hovedappellantinden Frøken Anna Dagny Frederikke Hansen 500 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 17 Januar 1916, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten betaler Kontraappellanterne, En for Begge og Begge for En, til Hovedappellantinderne med 200 Kroner. Saa betaler Kontraappellanterne, ligeledes En for Begge og Begge for En, til det Offentlige de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Hovedappellantindernes Vedkommen- de havde været beneficeret for Højesteret. Til Justitskassen betaler Kontraappellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 31 Maj 1914 ved 1-Tiden om Eftermiddagen fandt der ved Baneoverskæringen paa Emdrupvej et Sammenstød Sted mellem et af Slangstrupbanens Tog, der kom kørende fra København, og det Vognmand K. E. Christiansen tilhørende Automobil K 923, der førtes af Chauffør Niels Peter Jensen. I Automobilet befandt sig som Passagerer Møllersvend Kristian Frederik James Hansen og dennes Hustru, Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, der havde engageret Chaufføren til at køre dem ud til et dem tilhørende Jordstykke ved Lyngbyvejen, samt deres voksne Søn, Maskinsnedker Charles André Victor Hansen. Ved Sammenstødet, hvorved Automobilet led betydelig Skade, blev Passagererne slynget ud af Automobilet.

Under denne efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag har Citantinderne, fornævnte Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, Enke efter fornævnte Møllersvend Kristian Frederik James Hansen, dels personlig og dels som Værge for hendes umyndige Søn Bruno Hansen, samt Frøken Anna Dagny Frederikke Hansen i Forbindelse med hendes Moder og Kurator, fornævnte Enkefru Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, anbragt, at nævnte Møllersvend Kristian Frederik James Hansen ved Sammenstødet, som skyldtes Uagtsomhed fra Chaufførens Side, paadrog sig en indre Skade, der den 26 Juni s. A. medførte hans Død efter en Operation paa Bispebjerg Hospital, hvor han var bleven indlagt den 24 s. M. efter at have været syg og tildels sengeliggende siden Sammenstødet, samt at Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, siden Sammenstødet har været lidende af nervøse Anfald med Hovedpine og Rystelser over hele Kroppen, hidført ved Sindsbevægelse som Følge af Ulykkestilfældet, hvorved hendes Arbejdsevne i meget betydelig Grad er blevet forringet. Citantinderne har derfor paastaaet de Indstævnte, fornævnte Vognmand K. E. Christiansen og fornævnte Chauffør Niels Peter Jensen, der nu ifølge Bevilling fører Efternavnet Julsted, tilpligtede in solidum at betale I. i Erstatning for Tab af Forsørger til Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen dels personlig ..... 11,350 Kr. 00 Øre dels som Værge for hendes umyndige, den 9 April 1902 fødte Søn, Bruno Hansen, ialt ..... 2,138 — 96 — og til Frk. Anna Dagny Frederikke Hansen, født den 18 April 1898, i Forening med hendes fornævnte Moder og Kurator ..... 750 — 00 — samt II. i Erstatning for Forringelse af Arbejdsevne til Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, hvilken Forringelse maa paaregnes at ville vedvare Resten af hendes Levetid ..... 2,400 — 00 — tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 17 Januar 1916, af de fornævnte Beløb, 11,350 Kr., 750 Kr., 2400 Kr. og 1500 Kr. af det for Bruno Hansens Vedkommende i det Hele paastævnte Beløb af 2138 Kr. 96 Øre samt 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsforligsklagens Dato, den 28 Marts 1917, af det yderligere Beløb af 638 Kr. 96 Øre af det for Bruno Hansen paastævnte Beløb og Hoved- og Kontinuationsssagens Omkostninger.

Subsidiært har Citantinderne paastaaet Erstatningen fastsat ved Rettens Skøn.

De Indstævnte paastaar sig frifundne med Tilkendelse af Sagens Omkostninger. Til Støtte for deres Paastand i saa Henseende har de bl. a. anført, at det paagældende Sammenstød ikke kunde afværiges ved den Agtpaagivenhed og Omhu, der udkræves fra Chaufførens Side, samt at Møllersvend Hansens Død i hvert Fald ikke skyldtes indre Skade, paadraget ved Sammenstødet, men forskellige alvorlige Lidelser af ældre Dato, han havde, ligesom de ogsaa bestrider, at Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, født Sørensen, er blevet helt eller delvis uarbejdsdygtig som Følge af nogen ved Ulykkestilfældet hidført Svækkelse af hendes Helbred. Subsidiært paastaar de den paastaaede Erstatning, der er urimelig høj, betydelig nedsat.

Indstævnte, Christiansen, har anmeldt Retstrængen for Internationalt Ulykkesforsikrings Aktieselskab, hos hvem han har ansvarsforsikret. Nævnte Selskab har sluttet sig til de af Indstævnte Christiansen nedlagte Paastande.

Det fremgaar af Sagen, at der i Anledning af Sammenstødet mellem Jernbanetoget og Automobilet i sin Tid er blevet afholdt Forhør ved et af Kriminal- og Politirettens Kriminalkamre, hvilket Forhør sluttedes, uden at der blev rejst Tiltale mod Indstævnte Jensen, samt at Indstævnte Christiansen har anlagt Sag her ved Retten mod A/S Slingerupbanen til Erstatning for den Automobilet ved Sammenstødet overgaaede Skade m. v., men at Slingerupbanen ved den 27 September 1915 afsagte Dom, der ikke er appelleret, blev frifundet, idet det blev statueret, at der efter det Oplyste maatte gaas ud fra, at det paagældende Sammenstød var hidført ved Uagtsomhed fra Chaufførens Side, medens der ikke i væsentlig Grad kunde lægges Jærnbanepersonalet nogen manglende Agtpaagivenhed til Last. Efter at denne Sag var anlagt, blev der efter Anmeldelse fra Slingerupbanens Driftsbestyrer indledet Undersøgelse angaaende Færdselsforseelse mod Indstævnte Jensen ved en af Kriminal- og Politirettens Afdelinger for offentlige Politisager, hvilken Sag ligeledes blev hævet uden Tiltale. Der er imidlertid ikke under nærværende Sag ved Vidneførsel eller blot ved Fremlæggelse af Udskrifter af det under de fornævnte offentlige Undersøgelser passerede tilvejebragt nærmere Oplysninger om Sammenstødet. Selv om der ikke kan tillægges den omtalte Dom af 27 September 1915, der angaar andre Parter, nogen afgørende Betydning under denne Sag, kan det ikke siges at fremgaa af det Foreliggende, at Skaden, som de skadelidte maa anses selv at være uden Skyld i, ikke kunde være afværget ved den Agtpaagivenhed og Omhu, der udkræves fra Chaufførens Side. De Indstævnte maa saaledes i Medfør af Lov Nr. 125 af 29 April 1913 § 33 være pligtige at erstatte den ved Sammenstødet eventuelt skete Skade.

Med Hensyn til Møllersvend Kristian Frederik James Hansens Død og dennes Aarsagsforbindelse med det ham overgaaede Ulykkestilfælde foreligger der følgende Oplysninger:

Ifølge en af Læge Einar Schäffer afgiven Vidneforklaring har Vidnet med en enkelt Afbrydelse af et godt Aarstid været Læge for Møllersvend Hansen fra 1ste Maj 1911 til hans Død, idet Vidnet var Læge

for den Sygekasse, hvori Hansen var indmeldt. Hansen har ikke søgt Vidnet for nogen Underlivssygdom før den 1 Juni 1914, da Hansen indfandt sig hos Vidnet og klagede over Smerter i Underlivet. Vidnet har ganske sikkert, uden at Vidnet dog tør sige det med fuldkommen Visshed, da undersøgt Hansen og gav ham Recept paa Draaber for Smerter i Underlivet, vistnok Opium. Vidnet har kun ved denne ene Lejlighed behandlet Hansen, idet Vidnet den følgende Dag rejste bort fra Byen paa Ferierejse og overlod sin Praksis til Læge Fergo. Efter Vidnets Formening var Hansens Død ganske uvivlsomt en direkte Følge af den omhandlede, Hansen overgaaede Automobilulykke.

Læge Peter Fergos Vidneforklaring gaar ud paa, at han fra den 6 Juni til den 6 Juli 1914 vikarierede for Læge Schäffer, og at Møllersvend Hansens ganske sikkert i Begyndelsen af dette Tidsrum, uden at Vidnet dog erindrer Datoen, henvendte sig til Vidnet og fortalte Vidnet, hvad der var passeret ved Automobilsammenstødet, og klagede sig over Smerter i Underlivet. Vidnet undersøgte derfor Hansen nøje og udspurgte ham meget nøje, uden at det dog var Vidnet muligt at konstatere noget udover den Ømhed i Mellemgulvet, som Hansen angav at føle. Vidnet tilføjer, at han efter sin Erfaring vil antage, at der ikke kunde foreligge nogen voldsom Læsion, navnlig Sprængning af Tarm eller Bristen af større Organ eller lignende, idet Vidnet mener, at en saadan Læsion vilde have medført Døden i Løbet af et Par Dage. Vidnet gav saa Hansens nogle diæteticke Ordre. Den 20 Juni s. A. blev Vidnet tilkaldt til Hansens Hjem, og Vidnet har derefter tilset Hansen den 22, 23 og 24 s. M. Hansen var, da Vidnet kom til ham den 20, kendelig afmagret, klagede over Smerter i Underlivet og meddelte, at han havde haft Opkastninger. Vidnet undersøgte nu Hansen og følte paa hans Underliv. Vidnet gav ham Ordre til at blive liggende og ordinerede varme Omslag og lignende. Iøvrigt forværredes Hansens Tilstand for hver Gang, indtil der den 24 Juni indtraadte Hævelse af det ene Ben som Følge af en Blodprop og samtidig truende Tarmtilfælde (Ileus), der nødvendigjorde øjeblikkelig Indlæggelse paa Hospital. Indlæggelse fandt saa Sted paa Bispebjerg Hospital. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Hansens Død staar i Aarsagsforbindelse med Automobilulykken, udtaler Vidnet som sit Skøn, at hvis Hansen havde følt sig subjektivt vel i Tiden, forinden Automobilulykken fandt Sted, maa Vidnet antage, at Hansens Død staar i Aarsagsforbindelse med Automobilulykken, men Vidnet ser sig ikke i Stand til at angive, i hvilken Grad denne Aarsagsforbindelse maatte have været til Stede.

Ifølge den af Overkirurg paa Bispebjerg Hospital Carl Wessel den 20 Juli 1914 til vedkommende Kriminalkammer afgivne Erklæring om Møllersvend Hansens Død var den kliniske Dødsarsag en Blodprop i den store Tarpulsaare. Det hedder derhos videre i Erklæringen: »Efter hvad Patienten og hans Paarørende har oplyst til Journalen, maa denne hans Sygdom sættes i Forbindelse med et ved Sammenstødet formentlig opstaaet Slag eller Stød i Underlivet. Han blev efter Døden obduceret, og Blodproppen viste sig at være udgaaet fra en større Blodprop i den store Underlivspulsaare »Aorta abdom.« Der fandtes i denne en Rift eller Revne. Hvorvidt denne kan antages at hidrøre fra et

saadant Slag eller Stød, derom maa jeg bede det ærede Kammer om at søge Oplysning hos Hospitalets Prosektor, Hr. Professor Ellermann.«

Professor V. Ellermanns Erklæring til Kriminalkammeret af 15 August 1914 har følgende Indhold:

»I Henhold til Kammerets Skrivelse af 1 August 1914, sammenholdt med Overlæge Wessels Svar af 20 Juli 1914, angaaende et formentlig Sammenhæng mellem Chr. Frederik James Hansens Sygdom og Død og et ham overgaaet Ulykkestilfælde, skal jeg bemærke, at der ved Obduktionen, som foretoges her i Institutet den 26 Juni 1914, paavistes:

1. en kronisk Leversygdom (Cirrhosis hepatis & Hyperplasia chronica lienis);
2. en Tilstopning af Portaaren med paafølgende Tilstopning af Tarmens Blodaarer og Koldbrand af Tarmen (Thrombosis v. portæ & mesent. Necrosis incip. intestini);
3. en kronisk Hjertesygdom (degeneratio myocardii) p. p.
(En forefunden Rift i et sygt Parti af Hovedpulsaaeren opfattedes som et Kunstprodukt, frembragt ved Obduktionen).

Det fremgaar heraf, at Afdøde havde forskellige alvorlige Lidelser af ældre Dato (Levercirrhose, Hjertedegeneration), og selv om det ikke helt kan benægtes, at Ulykkestilfældet kan have forværret hans Tilstand og fremskyndet Døden, saa maa det dog fremhæves, at der ikke foreligger noget bevisende i saa Henseende, og at de nævnte Sygdomme vilde have frembragt Døden paa samme eller anden Maade ogsaa uden Medvirkning af en Læsion.«

Reservekirurg paa Bispebjerg Hospital Tage Iversen har som Vidne vedstaaet tvende af ham den 20 Juli 1914 og den 10 Februar 1916 afgivne Erklæringer vedrørende Møllersvend Hansens Dødsårsag. I den sidste af disse hedder det bl. a.: »Selv om man nu, som Prof. Ellermann skriver, maa antage, at de ved Obduktionen fundne Lidelser »vilde have frembragt Døden paa samme eller anden Maade ogsaa uden Medvirkning af en Læsion«, synes jeg dog at maatte udtale, at der for mig som Kliniker ikke kan være Tvivl om, at Ulykkestilfældet absolut har forværret hans Tilstand og fremskyndet Døden.« Vidnet har derhos yderligere som Vidne forklaret, at der ikke ved den af Dr. Wessel foretagne Operation af Hansen, i hvilken Operation Vidnet deltog, paavistes nogen Aarsag til Blodproppens Tilstedeværelse, men Vidnet tilføjer iøvrigt herved, at en saadan Paavisning overhovedet ikke vilde være lægevidenskabelig mulig under Operation, der foretages paa en saa medtagen Patient som Hansen var, hvorfor Operationen afsluttedes med det samme, da der konstateredes Koldbrand, straks da Underlivet aabnedes, og der derefter ikke kunde foretages noget.

Retslægeraadet, hvem Sagen har været forelagt i Henhold til en efter Parternes Begæring her ved Retten den 18 Juni d. A. afsagt Kendelse, har i Skrivelse af 25 Juni d. A. udtalt, at selv om det ikke kan benægtes, at det Møllersvend Kristian Frederik James Hansen overgaaede Ulykkestilfælde kan have forværret hans Tilstand og fremskyndet hans Død, maa det dog siges, at de ved Obduktionen forefundne kroniske Sygdomme af Lever og Hjerte var af en saa alvorlig Natur, at

Døden ogsaa uden Ulykkestilfældets Indtræden havde maattet være at forudse.

Efter hvad der saaledes foreligger, kan det ikke anses for godtgjort, at Møllersvend Hansen er afgaaet ved Døden som Følge af det paagældende Ulykkestilfælde, hvorfor der ikke i Medfør af Lov Nr. 125 af 29 April 1913 § 33 paahviler de Indstævnte Erstatningsansvar for Tab af Forsørger overfor Citantinderne. De Indstævnte vil saaledes være at frifinde for Citantindernes herhenhørende Paastand.

Forsaavidt dernæst angaar den af Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, paastaaede Erstatning for Forringelse af Arbejds-
evne er der under Sagen oplyst følgende:

Ifølge en af Forretningsfører ved Sygekassen »Fremtiden« Anders Nielsen afgiven Vidneforklaring blev Citantinden optaget i nævnte Sygekasse den 1 Maj 1913 og har i Tiden indtil 31 Maj kun været sygemeldt i 6 Dage for Influenza.

Læge Schäffer har som Vidne forklaret, at han har været Citantindens Læge fra 1 Maj 1913. Medens han ikke tidligere har hørt Citantinden beklage sig over Hovedpine og Nervøsitet, udtalte hendes afdøde Mand ved sin fornævnte Henvendelse til Vidnet den 1 Juni 1914, at Citantinden havde stærke Smerter i Hovedet. Senere har Citantinden mange Gange konsularet Vidnet for de nævnte Lidelser. Vidnet har afgivet Erklæringer, som han har godkendt som Vidne, af 15 November 1915 om, at Citantinden lider af nervøse Anfald med Hovedpine og Rystelser over hele Kroppen, og af 4de December 1916 om, at Citantinden lider af Følgerne efter en Læsion af Hovedet for 2½ Aar siden, stadig har Hovedpine, er svimmel og nervesvækket og slet ikke kan paatage sig nogetsomhelst strengere Arbejde. Det er Vidnets Opfattelse, at disse Lidelser er opstaaede som Følge af Automobilsammenstødet. Citantinden har til Vidnet udtalt, at man ikke kan bruge hende paa det Kontor, hvor hun nu er ansat, hvad der stemmer med, hvad Vidnet har iagttaget ved Citantindens Besøg hos Vidnet. Vidnet opfatter Citantindens Tilstand som traumatisk Neurose, men om Udsigterne for Helbredelse kan Vidnet ikke udtale sig med nogen Sikkerhed.

Citantindens fornævnte Søn, Maskinsnedker Charles André Victor Hansen har som Vidne forklaret, at Citantinden i den nærmeste Tid efter Automobilulykken var ganske overordentlig nervøs, og at Citantinden i den følgende Tid og fremdeles paa Vidneførselns Tid, den 2 April d. A., er særdeles nervøs, saaledes at hun ikke kan udføre noget Arbejde i Huset. Kun af og til kan det gaa lidt bedre, men det er kun momentvis.

Endelig har Forvalter ved The Crown Butter Export Company A/S, Niels Chr. Mikkelsen, som Vidne forklaret, at Citantinden et Par Maaneders Tid om Sommeren i flere Aar, dog at Vidnet ikke kan erindre hvor mange Aar, har været ansat paa Lageret i fornævnte Forretning med 9 à 10 Timers Arbejdstid daglig og en Løn fra 13—17 Kr. ugentlig. Citantinden har, saavidt Vidnet bekendt, passet sit Arbejde, som hun skulde, i Tiden indtil Automobilulykken fandt Sted, men efter den Tid tror Vidnet nok, at hun passede det mindre godt og forsømte ret ofte, uden at Vidnet ved noget om Grunden til, at hun forsømte. Ci-

tantinden har dog sagt til Vidnet, at hun var saa nervøs. Citantinden udeblev ganske fra Arbejdet en Gang i Sommeren 1916, og dermed op-hørte hendes Stilling, men Citantinden vilde, hvis hun ikke af sig selv var udeblevet, rimeligvis paa Grund af de mange Forsømmelser være blevet afskediget af Kompagniet.

Retslægeraadet har, efter at Sagen var forelagt Raadet, i sin for-nævnte Skrivelse af 25 Juli 1917 udtalt, at der med Hensyn til Ulykkes-tilfældets mulige skadelige Indflydelse paa Citantindens Helbredstilstand forligger saa mangelfulde Oplysninger om hendes Tilstand før og efter Ulykkestilfældet, at det ikke paa det foreliggende Grundlag med Sikker-hed kan afgøres, om hun nu lider af en ved Ulykkestilfældet opstaaet traumatisk Neurose.

Efter at Retslægeraadets foranstaaende Udtalelse var fremkommet, er Citantinden blevet undersøgt af Dr. med. Axel V. Neel, der under 6 August 1917 har afgivet en Erklæring, hvori som Resultat af hans Un-dersøgelse udtales, »at Exploranden Frederikke Caroline Hansen frem-byder typiske Symptomer paa traumatisk Neurose af den særlige Art, som erfaringsmæssigt hyppigt forekommer efter Ulykkestilfælde, der har været ledsaget af et udtalt Skrækmoment. Forløbet maa antages at være forværret paa Grund af hendes Mands Sygdom og Død, der kom i direkte Tilslutning til det samme Ulykkestilfælde og maa antages at være forårsaget deraf. Selv om Tilstanden nu er bedre, end den efter Beskrivelsen har været i de nærmeste paa Ulykkestilfældet følgende 6—8 Maaneder, maa Exploranden dog stadig anses for at være i be-tydelig Grad invalideret som Følge af sin Lidelse, der efter det Oplyste har været stationær i de sidste Aar.

Det skal tilføjes, at ligesom de enkelte Symptomer, Exploranden frembyder, passer med, hvad man erfaringsmæssig kender fra lignende Tilfælde, saaledes er ogsaa Forløbet i Overensstemmelse med disse Li-delser.«

Efter Indholdet af sidsnævnte Erklæring, hvis Rigtighed ikke er særlig bestridt af de Indstævnte, i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, maa der gaas ud fra, at Citantinden, Enkefru Frederikke Caroline Hansen, f. Sørensen, som Følge af Ulykkestilfældet delvis har mistet sin Arbejdskraft, og der tilkommer saaledes hende, der efter det Oplyste er født den 8 Februar 1864, i Medfør af foran citerede Lovs § 33 Erstatning for den vedvarende Forringelse af hendes Erhvervsevne. Idet der ikke er gjort nogen speciel Indsigelse mod Stør-relsen af denne Erstatning, vil Citantindens herhenhørende Paastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-hæves.

Nr. 217.

Direktør L. Ballin (Selv)

mod

Overretssagfører V. Ottosen (Ingen),

betræffende Ophævelse af en Arrestforretning.

Københavns Byfogeds Kendelse af 3 December 1917: Rekviziti Protest mod den begærte Arrestforretnings Fremme kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1918: Den ovennævnte Arrestforretning bør for et Beløb af 1797 Kr. 35 Øre som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør den af Citanten, Overretssagfører V. Ottosen, til Sikkerhed for Arrestforretningens Følger stillede Sikkerhed 500 Kr. ophæves.

Indstævnte L. Ballin bør betale Citanten Arrestforretningens Omkostninger med 44 Kr. 86 Øre og denne Sags Omkostninger med 70 Kr.

Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget kan der ikke tillægges de i Dommen nævnte, af Appellanten mod selve Arrestforretningens Foretagelse fremsatte Indsigelser nogen Betydning. Derimod maa der gives Appellanten Medhold i, at Forretningen ikke er forfulgt med behørig Hurtighed. Den af Indstævnte efter Modtagelsen af Aktsbeskrivelsen af Forretningen udtagne, den 11 December 1917 daterede Forligsklage blev nemlig først indleveret til Forligskommissionen den 14 s. M., og Sagen har derefter først kunnet foretages i Kommissionens Møde den 20 s. M., medens den, saafremt Klagen var blevet indleveret uden ufornuødent Ophold, vilde kunne have været foretaget allerede i Kommissionens Møde den 13 s. M. Som Følge heraf vil Arrestforretningen tilligemed den af Appellanten til Arrestens Afværgelse stillede Sikkerhed være at ophæve. Forretningens Omkostninger vil af denne Grund ikke kunne tilkendes Indstævnte, som derhos findes at burde betale Appellanten Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret med 120 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den ovenfor nævnte Arrestforretning tilligemed den af Appellanten, Direktør L. Ballin, til Arrestens Afværgelse stillede Sikkerhed bør være ophævet. Sagens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Overretssagfører V. Ottosen, til Appellanten med 120 Kro-

ner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved en inden nærværende Ret den 12 November 1917 afsagt Dom tilpligtedes Indstævnte L. Ballin at betale Citanten Overretssagfører V. Ottosen 2000 Kr. i Erstatning for Tort og Kreditspilde, forvoldt ved en paa Begæring af Indstævnte hos Citanten foretagen Arrestforretning, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 11 Juli 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr.

Efter at denne Dom under 15 November 1917 var blevet forkyndt for Indstævnte, og efter at Indstævnte havde appelleret Dommen, lod Citanten den 30 s. M. til Byfogden i København indgive en Rekvisition, hvori han, under Henviisning til, at Indstævnte havde appelleret Dommen, begærede Arrest foretaget til Sikkerhed for et Beløb af 1753 Kr. 04 Øre, nemlig Domsbeløbet med Renter og Omkostninger men med Fradrag af et Beløb, som Citanten var Indstævnte skyldig.

I Overensstemmelse hermed blev der den 3 December 1917 paabegyndt og s. D. kontinueret en Fogedforretning, hvorunder der, efter at Citanten havde stillet en Sikkerhed, stor 500 Kr., for Forretningens Følger, af Indstævnte til Afværgelse af Arresten stilledes et Beløb, stort 1800 Kr., til Sikkerhed for det ovennævnte Beløb 1753 Kr. 04 Øre og Arrestforretningens Omkostninger 44 Kr. 86 Øre — eller ialt 1797 Kr. 90 Øre.

Citanten, der i Forligsklagen af 11 December 1917 har opgivet, at Indstævntes Tilgodehavende hos Citanten var 55 Øre større, end Citanten havde angivet det til i Fogedrekvisitionen, paastaar under nærværende Sag, at Arrestforretningen stadfæstes som lovlig gjort og forfulgt, at den af ham til Sikkerhed for Arrestforretningens Følger stillede Sikkerhed af 500 Kr. ophæves, samt at Indstævnte tilpligtes at betale Arrestforretningens Omkostninger med 44 Kr. 86 Øre og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar Arrestforretningen kendt ulovlig og den af ham stillede Sikkerhed paa 1800 Kr. hævet, hvorhos han protesterer mod at betale Omkostningerne ved Arrestforretningen og dennes Justifikation. Indstævnte paastaar sig derhos tilkendt nærværende Sags Omkostninger og protesterer endelig mod, at den af Citanten stillede Sikkerhed hæves.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte gjort gældende, at Arrestforretningen hverken er lovlig gjort eller forfulgt, og han har i saa Henseende nærmere anbragt dels, at Forretningen er foretaget for et større Beløb end Citanten havde tilgode hos Indstævnte, at han paa Arrestforretningens Tidspunkt ikke var Citanten nogen skyldig, da den Dom, der danner Grundlaget for Forretningen, da var appelleret af Indstævnte, og at Arrestforretningen var overflødig, idet Citanten efter den foreliggende Dom kunde have erholdt Afsætning i Indstævntes Gods, dels at Citanten har oversiddet Fristen for Arrestforretningens rettidige og lovlige Forfølgning med Hensyn saavel til Tidspunktet for Udtagelse af Forligsklagen som til Tidspunktet for Sagens Inkamination.

Heri kan der dog efter det Fremkomne ikke gives Indstævnte Medhold, og da det iøvrigt af ham anbragte ikke kan føre til et andet Resultat, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, dog at Arrestforretningen kun vil kunne stadfæstes for et Beløb af 1797 Kr. 35 Øre, nemlig 1797 Kr. 90 Øre, ÷ det ovenfor nævnte Beløb af 55 Øre, og at Sagens Omkostninger bestemmes til 70 Kroner.

Nr. 50. **Aktieselskabet Korn- og Foderstofkompagniet, Odense,**
(Rée)

mod

Møller L. R. Trentemøller, (Levy),

betræffende Appellantens Pligt til at udrede Erstatning til Indstævnte for Ikke-Opfyldelse af 2 Salgskontrakter.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 20 November 1916: De Indstævnte, A/S Korn- og Foderstofkompagniet, bør for Tiltale af Citanten, Møller L. R. Trentemøller, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1917: De Appellindstævnte, A/S Korn- og Foderstofkompagniet, Odense, bør til Appellanten, Møller L. R. Trentemøller, Trentemølle, betale 997 Kr. 50 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 2 Juni 1915, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 175 Kr. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantens at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Korn- og Foderstofkompagniet, Odense, til Indstævnte, Møller L. R. Trentemøller, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Sluttedler af 14 og 29 Juli 1914 stadfæstede de Appellindstævnte, A/S Korn- og Foderstofkompagniet, Odense, at have solgt til Appellan-

ten, Møller L. R. Trentemøller, Trentemølle, to Partier, hvert paa ca. 5000 kg raa Chili Salpeter for en Pris af henholdsvis 18 Kr. 20 Øre og 17 Kr. 80 Øre pr. 100 kg, frit paa Banevogn Odense Havn; Levering fra Skib »efter lykkelig Ankomst af« henholdsvis »vor Februar/Marts Afladning 1915« og »vor Marts Afladning 1915«. Slutsedlerne, hvorefter de sædvanlige Betingelser i Københavns Slutsedler for Handler in loco eller leveret skulde være gældende, indeholdt bl. a. følgende Bestemmelse: »Førhindres Levering af solgte Varer inden en fastsat Tid paa Grund af Krig, Blokade, Ind- og Udførselsforbud, Ishindring eller anden force majeure, har vi Ret til at ophæve Salget helt eller delvis uden Godtgørelse«.

Den 8 August 1914 tilstillede Sælgerne Køberen et trykt Cirkulære, der indledes saaledes: »Krigen, der i Øjeblikket raser mellem alle Europas Stormagter, har fuldstændig standset al Transport og kuldkastet al regulær Forretning, og har i de bestaaende Forhold bragt en Forvirring, der vanskelig lader sig beskrive. Vi er under disse Forhold nødsaget til i videst mulige Omfang at benytte os af vor »force majeure« Klausul, og indtil der atter er sluttet Fred, eller normale Forhold indtræder, maa vi herved annullere alle løbende Leveringskontrakter«, og som sluttede med følgende: »Saafremt vi ikke hører fra Dem pr. omgaaende Post, betragter vi det som stiltiende Indrømmelse fra Deres Side, at alle Leveringssalg er annullerede for de Terminers Vedkommende, som de unormale Forhold efterhaanden forhindrer os i at opfylde«.

Paa en Forespørgsel af 16 Februar 1915 fra Køberen angaaende Leveringen, svarede Sælgerne i Skrivelse af 18 s. M., at da deres Februar/Marts Afladning i Chili-Salpeter »jo skulde være foregaaet fra Hamborg, og da der jo for Tiden er Udførselsforbud af Salpeter fra Tyskland, kan man vel sagtens ikke vente, at Varen kommer frem, men forøvrigt er Leveringstiden jo endnu ikke udløben, saa vi vil i Øjeblikket nægte at komme nærmere ind paa denne Sag«. I Slutningen af den paagældende Skrivelse hedder det derhos: »Vi undlader dog ikke allerede nu at henlede Deres Opmærksomhed paa at vi den 8 August udsendte et Cirkulære til samtlige vore Købere af senere Kontrakter, og at dette Cirkulære jo siger, at saafremt vi ikke omgaaende hører fra vedkommende Køber, betragter vi samtlige Forretninger som annullerede. Herr Trentemøller har vi aldrig hørt fra, og i Henhold til Lov om Køb og Salg har Herr Trentemøller jo, efter vor Mening, fuldstændig forspildt al Ret ved denne sene Reklamation«.

Den 14 April 1915 rettede Køberen en fornyet Forespørgsel til Sælgerne angaaende Leverancen og spurgte navnlig, om Sælgerne havde afladet det solgte Parti. Denne Forespørgsel lod Sælgerne ubesvaret.

Appellanten anlagde derefter nærværende fra Odense Købstads ordinære Ret hertil indankede gæsteretsvis behandlede Sag, hvorunder han har påstaaet de Appellindstævnte kendt pligtige til i Erstatning for Ikke-Opfølgelse af de nævnte Kontrakter at betale ham Differencen mellem Kontraktpriserne og Varernes Pris paa Leveringstidene eller beregnet efter Prisen den 15 April 1915, ialt 1050 Kr. med Renter heraf 6 pCt.

p. a. fra Underretsstævningens Dato, den 2 Juni 1915, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Appellindstævnte har principalt procederet til Frifindelse. Subsidiært har de under Henviſning til Købelovens § 66 paastaet sig frifundne mod Betaling af 997 Kr. 50 Øre uden Renter og Omkostninger. I alle Tilfælde har de derhos paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettsdommen af 20 November 1916 blev de Appellindstævntes principale Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom er nu af Appellanten indbragt her for Retten, hvor han har gentaget sin ovennævnte for Underretten nedlagte Paastand, hvorimod de Appellindstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet. Sagens Omkostninger for Overretten paastaar hver af Parterne sig tilkendt hos Modparten.

Mod Appellantens Benægtelse har de Appellindstævnte ikke bevist, at Appellanten forinden deres Skrivelse af 18 Februar 1915 har været vidende om, at de i Sluttedlerne ommeldte Afladninger var indkøbte af de Appellindstævnte til Levering fra Hamborg, eller at der har foreligget nogen saadan Forhindring for Leveringerne, der ifølge Lovens Regler om force majeure eller Sluttedlernes heromhandlede Bestemmelser har berettiget dem til ikke at opfylde de indgaaede Handler. Der maa derhos gives Appellanten Medhold i, at det Ansvar, som de Appellindstævnte ved denne deres Misligholdelse har paadraget sig, ikke kan være bortfalden, fordi han har undladt at protestere imod de Appellindstævntes Cirkulære af 8 August 1914, som han navnlig efter dettes sidste Stykke ikke har haft Anledning til at forstaa som indeholdende en ubetinget Annullering af de med ham indgaaede Kontrakter, der først skulde opfyldes ved de Appellindstævntes Februar/Marts og Marts Afladninger 1915. Efter Indholdet af første Stykke af de Appellindstævntes Skrivelse af 18 Februar 1915 kan endelig heller ikke det Forhold, at Appellanten ikke straks protesterede mod nævnte Skrivelse, fritage de Appellindstævnte for Ansvar.

Efter det Anførte maa de Appellindstævnte være pligtige til at godtgøre Appellanten Prisdifferencen i Tiden omkring den 15 April 1915, og da der ikke foreligger noget, der kunde give Anledning til at tro, at denne Difference ikke skulde være rigtig oplyst ved den under Sagen fremlagte Mæglerattest af 20 Maj s. A., vil den Appellanten tilkommende Erstatning være at beregne som af ham sket, men overensstemmende med de Appellindstævntes subsidiære Paastand i Henhold til Købelovens § 66 kun efter et Kvantum, stort 9500 kg. Det indsøgte Beløb vil herefter være at nedsætte til 997 Kr. 50 Øre, hvoraf der vil være at svare Renter, mod hvis Størrelse, 6 pCt. p. a., ingen særskilt Indsigelse er fremsat.

I Overensstemmelse med det Anførte vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes de Appellindstævnte at burde tilsvare Appellanten med ialt 175 Kr.

Torsdag den 27 Juni.

**Nr. 56. Aktieselskabet Diskonto- og Laanebanken i Maribo
(Fenger)**

mod

Proprietær G. Faith (Shaw).

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanterne overfor Indstævnte har noget Vekselkrav eller dog et Krav efter Veksellovens § 93.

Bregentved-Gisselfeldt Birks ordinære Rets Dom af 18 August 1916: Mod Udlevering af de tre under Sagen omhandlede Veksler, Vekslen Nr. 1 i kvitteret Stand, bør Indstævnte, Proprietær G. Faith af Storgaarden, betale til Citanten, Aktieselskabet Disconto- og Laanebanken i Maribo 4144 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig fra 3die Maj 1915, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af af 16 April 1917: Appellanten, Proprietær G. Faith, Storgaarden pr. Haslev, bør for Tiltale af de Appellindstævnte, A/S Disconto- og Laanebanken i Maribo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Disconto- og Laanebanken i Maribo, til Indstævnte, Proprietær G. Faith, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Foraaret 1914 leverede nu afdøde Maskinhandler i Maribo Steen-Andersen til Appellanten, Proprietær G. Faith, Storgaarden pr. Haslev, en Del Landbrugsmaskiner, der betaltes med en af Steen-Andersen paa Appellanten trukken og af denne akcepteret Veksel, stor 4144 Kr., der diskonteredes i Landmandsbankens Agentur i Maribo. Da denne Veksel i August s. A. forfaldt til Betaling, prolongeredes den ved en ny 3 Maa-

neders Veksel paa samme Beløb, hvilken Veksel forfaldt til Betaling i Begyndelsen af November 1914.

Ved et Møde i Haslev den 3 November 1914 mellem Appellanten og Steen-Andersen accepterede Appellanten til Prolongering af det nævnte Vekselmellemværende en ny 3 Maaneders Veksel, stor 4144 Kr., hvilken Veksel, der som det maa antages ligesom de tidligere omtalte Veksler skulde have været gjort betalbar ved Landmandsbankens Agentur i Maribo, blev overleveret Steen-Andersen af Appellanten, uden at dog Domiciliaten var anført paa Vekslen ligesom Steen-Andersen først senere forsynede Vekslen med Underskrift som Trassent.

Steen-Andersen indsatte imidlertid de Appelindstævnte, A/S Disconto- og Laanebanken i Maribo som Domiciliat og lod Vekslen diskontere hos de Appelindstævnte.

Den 13 November s. A. forfaldt den Veksel i Landmandsbankens Agentur i Maribo, som skulde have været fornyet ved nysnævnte Veksel, og til Prolongering af denne trak nu Steen-Andersen en Veksel paa Appellanten, hvilken Veksel han falskelig forsynede med Paategning af Appellanten som Akceptant og diskonterede i bemeldte Bankagentur.

Den 3 Februar 1915 forfaldt dernæst den ovennævnte af Appellanten i Haslev i November 1914 accepterede Veksel til Betaling hos de Appelindstævnte, i hvilken Anledning Steen-Andersen udstedte og til de Appelindstævnte overleverede en 3 Maaneders Veksel paa det oftnævnte Beløb, forsynet med falsk Akcept fra Appellanten, hvorefter Steen-Andersen modtog den ægte Veksel tilbage fra de Appelindstævnte i kvitteret Stand.

Appellanten gav nu i Februar 1915 — engang efter den 13 s. M. — sin Bankforbindelse, Lollands Handels- og Landbrugsbank, Ordre til at indfri den Veksel, som han i November 1914 havde accepteret, og som han efter Aftalen mente var beroende hos Landmandsbankens Agentur i Maribo. Indfrielsen skete, idet det paagældende Beløb af nysnævnte Bank blev modtaget til Dækning af den Banken af Steen-Andersen overleverede fornævnte falske Veksel, der imidlertid ikke blev udleveret til Appellanten, der saaledes ikke da fik Lejlighed til at komme til Kundskab om Falskneriet, idet der var paaløbet et lille Beløb i Omkostninger, som han ikke havde ladet betale, men som senere betaltes af Steen-Andersen, der fik den falske Veksel udleveret med Kvitteringspaategning.

Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod nu de Appelindstævnte, der efter fornævnte Steen-Andersens Død var komne til Kundskab om, at den ovennævnte, dem af Steen-Andersen overgivne Fornylsesveksel af 3 Februar 1915 var falsk, Appellanten tilpligtet at betale 4144 Kr. i Henhold til den af ham i November 1914 for det anførte Beløb accepterede og af de Appelindstævnte endosserede¹⁾ Veksel med Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra den 3 Maj 1915 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært hans Domfældelse gjort afhængig af de omhandlede 3 Vekslers Udlevering i kvitteret Stand.

¹⁾ Skal være »diskonterede«.

Imod saadan Udlevering blev Appellanten ved Underrettens Dom af 18 August 1916 dømt efter de Appelindstævntes Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaet forandret derhen, at han frifindes, medens de Appelindstævnte procedere til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Hver af Parterne har derhos paastaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger.

Appellanten har for det første for sin Frifindelse gjort gældende, at da de Appelindstævnte har kvitteret den ægte, med hans Akcept forsynede Veksel af 3 November 1914 og udleveret denne Veksel til Steen-Andersen mod at faa en Fornylsesveksel i Stedet, er dermed Fordringen efter den gamle Veksel ophørt, medens der paa Grund af Falskneriet for de Appelindstævnte er opstaet et Erstatningskrav imod Falskneren.

Heroverfor har de Appelindstævnte anført, at saavel deres Kvitte- ring af bemeldte Veksel som Vekslens Udlevering til Steen-Andersen har haft til selvfølgelig Forudsætning, at Fornylsesvekslen var ægte.

Selv om det imidlertid efter det Foreliggende maatte kunne antages, at der ved det passerede er skabt et Vekselkrav for de Appelindstævnte paa Appellanten, saa maa det under alle Omstændigheder være en Betingelse for, at de Appelindstævnte kunde gøre saadant Krav gældende, at Vekselomgangen efter Veksellovens § 43 er iagttaget, men dette er imidlertid ikke sket, idet det klare Paabud i fornævnte Paragraf, hvorefter en domicilieret Veksel skal protesteres de non solutione overfor Domiciliaten, ikke er iagttaget, hvoraf Følgen maa blive, at Retten efter Vekslen fortages overfor Akceptanten, uden at det heri kan gøre nogen Forandring, at Domiciliat og Endossent²⁾ er den samme i den paagældende Veksel. Tilbage bliver saaledes kun Spørgsmaalet om, hvorvidt der i det foreliggende Tilfælde kunde blive Anvendelse for Veksellovens § 93, hvilket maa besvares benægtende, da Appellanten ikke kan antages at være blevet beriget paa den i Veksellovens § 93 omhandlede Maade ved Bortfald af Vekselretten efter Vekslen af 3 November 1914. Appellanten maa derfor blive at frifinde for de Appelindstævntes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Nr. 273.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Rasmus Christian Jacob Larsen (Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Købstads, Nørre, og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 10 April 1918: Arrestanten Rasmus Chri-

²⁾ Skal være »Endossatar«.

stian Jacob Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Sidenius og Overretssagfører Gad, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1918: Arrestanten Rasmus Christian Jacob Larsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Christian Jacob Larsen til Højesterets-sagførerne Bülow og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Grenaa Købstads samt Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Rasmus Christian Jacob Larsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 17 April 1864, har tidligere været anset ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 28 Januar 1878 efter Straffelovens § 233, jfr. §§ 21 og 54 samt tildels 46, med 25 Slag Ris, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 August 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederikssund Købstads Ekstrarets Dom af 18 Februar 1908 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 August 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Marts 1912 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar og ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 December 1915 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. En Dag i første Halvdel af Januar Maaned d. A., da Arrestanten, der havde Plads som Fodermester i Balle, var kommen ind til Grenaa — efter sit Anbringende for at søge Tandlægehjælp — begav han sig op i Snedkermester S. Bildes Ejendom i Lillegade, hvor han fra et uaflaaset Loftsværelse tilvendte sig et graat Jakkesæt, der beroede i et ligeledes

uafaaaset Klædeskab, og som i Lommerne indeholdt en Fyldepen, et Par Guld-Manchetknapper og 2 Lommetørklæder, hvilke Sager Arrestanten ligeledes tilvendte sig tilligemed en sort Læderhaandtaske, som henstod paa Loftet udenfor Værelsets Dør. Samtlige Effekter tilhørte Bildes voksne Søn, Laurits Bilde, der opholdt sig i Hjemmet paa Besøg.

2. Samme Dag gik Arrestanten op i Loftsetagen i en Ejendom paa nævnte Købstads Søndergade og tilegnede sig her fra et uafaaaset Værelse et Par Benklæder, et uldent Halstørklæde, en Urkæde, en Barbermaskine og en Lommelampe samt et i en Lomme paa Benklæderne liggende Lommetørklæde. Samtlige de nævnte Genstande tilhørte Blikkenslager Harald Sørensen og beroede dels i et uafaaaset Skab, dels frit fremme.

Af de under 1 og 2 nævnte Sager har Arrestanten afhændet Fyldepennen, Tasken, Urkæden og Barbermaskinen for et Beløb, der efter hans Anbringende udgjorde 21 Kr., efter Køberens Forklaring derimod 27 Kr., men hvoraf der ved hans Anholdelse endnu skyldes ham 6 Kr. De indvundne Penge har Arrestanten forbrugt.

3. Den 1 Marts d. A., da Arrestanten atter var i Grenaa — efter sin Forklaring for paany at underkaste sig Tandlægebehandling — begav han sig ind i et uafaaaset Loftsværelse i en Ejendom paa Østergade og tilegnede sig herfra et Par Lædersko, der stod under en Servante, samt en Urkæde og et Pund Smør, hvilke sidste Effekter beroede i en uafaaaset Koffert og — ligesom Skoene — tilhørte Snedkersvend Lauritz Nielsen.

4. Samme Dag gik Arrestanten op i en Ejendom i Storegade sammesteds og tilvendte sig her — ligeledes fra et uafaaaset Loftsværelse — følgende Genstande, der tilhørte Barber Charles Hansen og beroede frit fremme, nemlig: to Flasker Akvavit, en Kasse Cigarer og tre Æsker Sæbe.

5. Samme Dag begav Arrestanten sig endelig op i Loftsetagen i en anden Ejendom i samme Gade, hvor han med en Nøgle aabnede en afaaaset Dør, som førte ind i den af Enke Jensine Petersen beboede Lejlighed, og fra en uafaaaset Skuffe i en Kommode tilegnede Arrestanten sig her en lille Papæske, indeholdende en Guldurkæde, en Guldbrosche, en Sølvbrosche og en Sølvnaal, hvilket alt tilhørte bemeldte Enke. Arrestanten forlod derpaa Lejligheden og efterlod Nøglen i Døren. Han, der ved sin Anholdelse kort efter fandtes i Besiddelse af fem forskellige Nøgler, har benægtet selv at have medført den Nøgle, hvormed han som meldt lukkede sig ind i Lejligheden, og forklaret, at han fandt den paa en Kasse, som han har paavist paa Loftsgangen udenfor i en Afstand af godt 4 m fra den Dør, til hvis Laas den passede. Enke Petersen har forklaret, at Nøglen ikke tilhører hende, og at hun anser det for fuldkommen usandsynligt, at den har henligget paa den nævnte Kasse, paa hvilken hun kun har staaende en Æske med Skosværite og en Skobørste. Ifølge en Politirapport er den af Arrestanten benyttede Nøgle forevist Ejendommens øvrige Beboere, der alle har benægtet, at den tilhører dem, og at de har henlagt den paa Kassen, hvorhos de har udsagt, at de ej heller har set en Nøgle ligge der. Selv om nu Arrestantens Forklaring om at have fundet oftnævnte Nøgle ikke vil kunne tilsidesættes, findes der

dog at maatte gaas ud fra, at Nøglen ikke har været bestemt til at bruges i den Dør, ved hvis Oplukning Arrestanten benyttede den, og at den i hvert Fald ikke har været henlagt paa til ommeldte Kasse af nogen, der har haft lovlig Adkomst til at lukke sig ind ad Døren. /

Samtlige de ovennævnte Effekter er bragt til Stede under Sagen og tilbageleverede Ejerne efter med Arrestantens Samtykke at være vurderede til ialt 193 Kr. 35 Øre.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 285. Højesteretssagfører Henriques
m o d
Carl Oscar Anton Malmros (Def. Aagesen),
der tiltales for Tyveri.

Se Højesteretstidende 1917, p. 889.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af Højesterets Dom af 12 Februar d. A. har Tiltalte været indlagt til Observation paa St. Hans Hospital. Paa Grundlag af det ved denne Undersøgelse Fremkomne har Retslægeraadet udtalt, at Tiltalte er et ringe begavet, hysterisk Individ, hos hvem der under Arrestopholdet er opstaaet en Fængselspsykose, som nu er helbredet, men at der ingen Holdepunkter findes for den Antagelse, at han skulde have været sindssyg, da han begik de Forbrydelser, for hvilke han er sat under Tiltale. Herefter, og efter hvad der iøvrigt foreligger, maa der gaas ud fra, at Tiltalte var fuldt tilregnelig, da de i den indankede Dom omhandlede Tyverier blev begaaede. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dømmen anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Høje-

steret betaler Tiltalte Carl Oscar Anton Malmros til Højesteretssagførerne Henriques og Aagesen 80 Kroner til hver.

Fredag den 28 Juni.

Nr. 20. **Viking Export Co., A/S, (Selv)**
mod

Handelsfirmaet Brødrene Lorenzen & Andresen, Flensborg, (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Juni 1916: De Indstævnte, Aktieselskabet Viking Export Co., København, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Lorenzen & Andresen, Flensborg, betale de paastævnte 3000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 24 Maj 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 125 Kr. Til Justitskassen bør de Indstævnte bøde 20 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 16 Januar 1917 er det tilladt det appellerende Aktieselskab for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som Appellanten ved behørigt Møde for Sø- og Handelsretten kunde have fremsat.

I Henhold hertil har Appellanten paastaet sig frifunden, medens Indstævnte er udebleven fra Højesteret. Med Hensyn til det i den indankede Dom ommeldte, af Indstævnte fremsatte Krav om en Erstatning af 2000 Kroner paa Grund af Misligholdelse af Handlen fra Appellantens Side, har denne hævdet, at det er Indstævnte, som har misligholdt den paagældende Handel, der angik et af Indstævnte købt Parti Fiskefrikadeller — ikke, som i Dommen anført, Sardinier — der skulde leveres fob Aalesund. Appellanten har navnlig gjort gældende, at Indstævnte uberettiget havde forlangt og overfor Appellantens Vægning fastholdt, at Appellanten skulde udlægge Fragten for Varerne fra Aalesund til Tyskland, og at dette var Grunden til, at Appellanten hævede Kontrakten, saaledes at Varerne ikke blev leverede. Efter de foreliggende, tildels efter Sagens Indankning for Højesteret tilvejebragte Oplysninger maa der nu ogsaa gaas ud fra, at Indstævntes nævnte Forlangende har været uhjemlet, og der vil derfor ikke kunne tilkendes Indstævnte Erstatning for Ikke-Opfyldelse af Kontrakten.

Med Hensyn til det Beløb af 1000 Kroner, som Indstævnte har fordret tilbagebetalt, har Appellanten gjort gældende, at det var stillet som Sikkerhed for, at Handlen endelig gik i Orden, og, da

dette ikke skete, er hjemfaldet til Appellanten. Overfor Indstævntes Anbringende, at Beløbet kun skulde tjene til Sikkerhed for, at Rembours for den betingede Købesum blev aabnet, hvilket er sket, har Appellanten imidlertid ikke godtgjort Rigtigheden af sin Fremstilling. Appellanten vil herefter være at tilpligte at betale Indstævnte 1000 Kroner med Renter som paastaaet.

I Henseende til den Appellanten for Udeblivelse fra Forligsmæglingen idømte Bøde og Processens Omkostninger i 1ste Instans, findes den indankede Dom at kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Viking Export Co., Aktieselskab, bør til Indstævnte, Handelsfirmaet Brødrene Lorenzen og Andresen, Flensborg, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 24 Maj 1916, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instans og Bøden til Justitskassen bør Sø- og Handelsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner og Indstævnte ligeledes 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Lorenzen & Andresen, Flensborg, under Paaberaabelse af, at de Indstævnte, Aktieselskabet Viking Export Co., har misligholdt en Handel om Sardinier, paastaaet sig tilkendt en Erstatning [hos de Indstævnte] for Tabet ved Misligholdelsen paa 2000 Kr. samt [de Indstævnte tilpligtede at] tilbagebetale et forudbetalt Beløb af 1000 Kr., alt med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 24 Maj 1916, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har fremlagt et Forsvarsskrift, hvori de paastaar sig frifundne, men Citanterne har under Paaberaabelse af Sø- og Handelsretslovens § 25 paastaaet de Indstævnte betragtet som udeblevne som Følge af, at de*), efter hvad de gør gældende, først har faaet Forsvarsskriftet forkyndt efter Kl. 2 Dagen, før Sagen faldt i Rette.

Da Retten efter det Foreliggende maa gaa ud fra Rigtigheden af Citanternes Paastand om, at Forsvarsskriftet er forkyndt for sent, og da der intet foreligger om, at det ikke har været de Indstævnte muligt at forkynde det rettidigt, maa Citanternes Paastand tages til Følge.

Sagens Omkostninger bestemmes til 125 Kr.

Som udeblevne fra den befalede Forligsmægling vil de Indstævnte have at bøde 20 Kr. til Justitskassen.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

*) o: Citanterne.

Nr. 266. Højesteretssagfører Aagesen
mod
Hans Peter Christiansen (Def. Levy),
der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Maj 1918: Arrestanten Hans Peter Christiansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Thomsen og Damm, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Christiansen til Højesterets-sagførerne Aagesen og Levy 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Hans Peter Christiansen, der tiltales for Bedrageri, er født den 2 August 1887 og tidligere anset: ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 15 Februar 1911 efter Straffelovens §§ 268, 251 og 253, jfr. Straffelovstillæggets § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved nærværende Rets Dom af 25 Oktober 1913 efter Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved nærværende Rets Dom af 12 September 1914 efter Straffelovens § 268 og Analogien af § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Han har derhos i Tiden fra 19 Juli 1915 til den 27 s. M. samt fra 8 Juli 1916 til den 14 s. M. været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Bedrageri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 31 Oktober 1917 afkøbte Arrestanten ved en Telefonsamtale Grosserer Ernst Oskar Peuchert 50 Sække Gulerødder til en Pris af 9¼ Øre pr. kg, ialt 324 Kr. 59 Øre, og saaledes at Arrestanten skulde tilbagelevere de tomme Sække til Peuchert eller betale ham for disse. Den 1 November s. A. indfandt Arrestanten sig om Formiddagen paa Peucherts Kontor, fik Udleveringsseddel paa Gulerødderne, der beroede paa Kvæsthusbroen, overleveret og havde en Samtale med Peuchert. Denne har edelig forklaret, at han herunder forlangte, at Arrestanten, der havde opgivet, at han havde Købere til Gulrødderne straks ved Ud-

leveringen fra Kvæsthusbroen, skulde aflevere Betalingen for Varerne paa Peucherts Kontor samme Eftermiddag eller senest næste Morgen, og at Arrestanten svarede, at han vilde komme med Pengene samme Eftermiddag. Peucherts Prokurist Vilhelm Lenschau har som Vidne forklaret, at Peuchert sagde, at Arrestanten skulde komme med Pengene samme Dags Eftermiddag eller næste Formiddag, og sammes Kontorist Aage Carl Christian Nielsen har som Vidne forklaret, at Arrestanten sagde, at han vilde komme med Pengene samme Eftermiddag. Arrestanten lod sig derefter Varerne udlevere og solgte samme Dag paa Stedet disse til forskellige Købere for ialt 364 Kr. 45 Øre, hvorhos han i alt Fald for en Del af selve Sækkenes Vedkommende ogsaa afhændede disse til Købere af Gulerødderne for en ganske lav Pris. Han modtog straks samme Dag Betalingen af sine Købere, for et Beløb af 73 Kr. dog først Dagen efter, men undlod at afregne overfor Peuchert, som derefter den 3 s. M. skriftlig krævede Afregning med Trusel om kriminel Anmeldelse og, da Arrestanten ikke betalte, den 5 s. M. gjorde Politianmeldelse, idet han sigtede ham for Bedrageri.

Arrestanten har erkendt at have forbrugt de ved hans Salg af Gulerødderne indvundne Penge til egen Fordel, idet han med disse vil have dækket en anden Skyld, men har vægret sig ved at give nærmere Oplysning i saa Henseende. Han har benægtet, at det var aftalt, at han skulde betale Peuchert samme eller næste Dag, men har gentagende under Forhøret erkendt at have været klar over, at Betalingen skulde erlægges en af de allerførste Dage, saa snart han havde faaet Pengene af sine Købere.

Herefter maa Arrestanten ved i Strid med denne af ham selv erkendte udtrykkelige eller stiltiende Aftale at forbruge til egen Fordel de ved Salget indvundne Penge uden at dække Peuchert — hvorved bemærkes, at Arrestanten ved sin Anholdelse her under Sagen den 19 Januar 1918 endnu ikke havde betalt noget af sin Skyld til denne — anses for at have gjort sig skyldig i et under Straffelovens § 257 henhørende Forhold. For saa vidt han har villet gøre gældende, at han forud for det heromhandlede Salg havde sluttet Aftale med Peuchert om en anden Levering af Gulerødder, og at han ved Effektivering af denne Handel, som Peuchert efter det her passerede annullerede, vilde være bleven i Stand til ogsaa at afvikle sin heromhandlede Skyld, kan dette ikke diskulper ham, allerede fordi det efter Sagens Oplysninger maatte staa som ganske usikkert, hvornaar og i hvilket Omfang det omhandlede Vareparti overhovedet vilde komme frem, ligesom det ikke er oplyst, at Arrestanten kunde have tjent paa disse Varer.

Den 12 Januar 1918 købte Arrestanten til successiv Levering af Grosserer Herman Asmussen bl. a. et Parti Bøgebrænde til en Pris af 7 Kr. pr. 100 kg saaledes, at Arrestanten hver Aften skulde betale, hvad der i Dagens Løb var leveret ham. Den 16 s. M. modtog Arrestanten som første Læs af det købte et Læs paa 1200 kg., som han skulde betale med 84 Kr. Arrestanten solgte samme Dag Læsset for 60 Kr., som han modtog og forbrugte, uden at han har villet oplyse hvortil, og undlod at betale Asmussen, hvorimod han næste Dag telefonisk henvendte sig til dennes Forretning og opnaaede af Asmussens Funktionær

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Harald Oluf Andersen til Højesteretssagførerne Trolle og Aagesen 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Harald Oluf Andersen, der tiltales for Vold, er født den 23 Februar 1894 og tidligere ved Dom anset bl. a.: ved Kystartilleriregimentets og Gardehusarregimentets kombinerede Krigsrets Dom af 18 September 1915 efter Straffelov for Krigsmagten § 179 samt almindelig borgerlig Straffelovs § 100, jfr. § 98, og § 108, jfr. § 46, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og senest ved Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 9 November 1916 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 158, 179 og 183 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han i 1912 og 1913 her ved Retten*) har vedtaget Bøder paa henholdsvis 100 Kr. for Vold og Fornærmelse mod Politiet samt Overtrædelse af Politivedtægten og 50 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten og Vold. Endelig har han den 11 Juli 1917 ved Københavns Amts nordre Birks Politiret vedtaget en Bøde af 60 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten i Forbindelse med Vold.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 9 Februar 1918 Kløkken c. 11 Eftermiddag havde besøgt en Beværtning sammen med en anden Mand, kom sidstnævnte udenfor Beværtningen i Ordveksling med Arbejdsmand Johan Rudolph Rasmussen, denne var i Følge med Arbejdsmand Niels Thorvald Andersen, der gik imellem dem for at forhindre, at der skulde opstaa Klammeri og mulig Slagsmaal. Tiltalte, der saae, at hans Ledsager og Rasmussen holdt fast i hinandens Arme, og hørte dem tiltale hinanden højrøstet, blev nu pludselig forbitret paa de to Mænd, hans Ledsager saaledes var kommen i Kast med, og uagtet der efter hans egen Erkendelse ikke var noget, der tydede paa, at nogen af dem vilde slaa hans Ledsager, tilføjede han med knyttet Haand Andersen et kraftigt Slag i Ansigtet, hvorved Andersen faldt baglæns om paa Gaden, og da sidstnævnte straks igen rejste sig, slog Tiltalte ham paany med Kraft i Ansigtet, hvorved han atter faldt bagover, slog Baghovedet mod Stenbroen og blev liggende paa Kørebanen. Efter Tiltaltes Forklaring har han kun tilføjet Andersen 2 Slag, medens Andersen og Landvæsenselev Knud Seitzberg, der var Vidne til Oprinet, begge hævder, at Tiltalte 4 Gange slog Andersen til Jorden. Efter Tilføjelsen af det sidste Slag søgte Tiltalte at komme bort paa sin Cykle, men blev paagrebet og holdt fast, indtil Politiet kom til Stede.

*) Skal være Københavns Amts nordre Birks Ret.

Andersen frembød i Følge en fremlagt Lægeerklæring den følgende Dag 2 Contusionssaar af 3—4 Centimeters Længde i Nakkeregionen, hvor der derhos var nogen Blodudtrædning i Underhudsvævet, endvidere en c. 5 × 7 Centimeter stor Hævelse i højre Underkæberregion. Ifølge en fremlagt yderligere Lægeerklæring var Læsionerne svundne den 3 Marts 1918, idet der da kun resterede fuldkommen reaktionsløse Ar i Nakken.

Tiltalte, der har erkendt, at han ikke har haft nogen rimelig Grund til at øve Vold mod Andersen, har gjort gældende, at han var noget beruset og handlede under Indflydelse af en umotiveret Ophidselse, som kan paakomme ham, naar han har faaet for meget at drikke. Efter det af Vidnerne om hans Tilstand Oplyste, maa han dog antages at have været fuldt tilregnelig.

Andersen har paastaet sig tilkendt i Erstatning hos Tiltalte 15 Kr. for Beskadigelse af Tøj og 4 Kr. i Godtgørelse for Udgift til Lægeerklæringen, og herimod har Tiltalte intet haft at erindre.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten*) være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1, 2det Stk., efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 4 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver, hvorhos han vil være at tilpligte i Erstatning til fornævnte Arbejdsmand Andersen at udrede 15 Kr., hvorimod det Beløb af 4 Kr., som udgør Betalingen for Lægeerklæringen, i Henhold til midlertidig Straffelovs § 2 vil være at henregne til Aktionens Omkostninger.

Nr. 283. Højesteretssagfører Asmussen
mod
Carl Vilhelm Petersen (Def. Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Juni 1918: Arrestanten Carl Vilhelm Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i 5 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Repsdorph og Sachs, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte Kriminalrettsdom af 5 Maj 1914 er stadfæstet ved Højesterets Dom af 29 Juni s. A. Med

---

*) Skal være Tiltalte.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 24—26.

Fredag den 28 Juni.

denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Vilhelm Petersen til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Carl Vilhelm Petersen, der tiltales for Tyveri, er født den 18 November 1881 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 1 Februar 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 10 Juni 1902 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 18 November 1902 efter Straffelovens § 231 II, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 8 September 1903 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, samt efter dens §§ 100 og 101, samtlige disse §§ sammenholdt med § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 12 Januar 1907 efter Straffelovens § 232, jfr. Straffelovens § 39, for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest ved Dom ved nærværende Rets Dom af 5 Maj 1914 efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, for 6te Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 3 August 1917 Klokkeren c. 10 Aften skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til en Cigarforretning i Dannebrogsgade Nr. 20 i Stuen ved at oprykke et Vindue og derigennem stige ind i et Bagværelse, hvorfra der var uhindret Adgang til Butiken, hvor han stjal 2 frit fremme beroende Kasser Cigarer af Værdi ialt 14 Kr.

Henholdsvis den 13 September s. A. og en Aften i December s. A. har Arrestanten frastjaalet Urtekræmmer Alexander Emil Groth 2 Fla-

sker Cognac af Værdi ialt 10 Kr. og Viktualiehandler Jørgen Jørgensen Lolle et Stykke Flæsk af Værdi 5 Kr. ved fra Gaden at stikke Armen ind gennem Trækruden i de Bestjaalnes Forretninger, hvorved han kunde naa Kosterne, der beroede frit fremme dersteds.

Den 30 November s. A. i Tiden fra Klokken c. 9½ til Klokken c. 11 Aften begik Arrestanten 2 grove Tyverier henholdsvis i et Værelse og i en Forretning i Stueetagen i Torvegade Nr. 35 og Nr. 59, hvor han begge Steder i tyvagtig Hensigt steg ind gennem Vinduer; førstnævnte Sted stod Vinduet aabent, og han stjal i Værelset et Par Støvler, 1 Vækkeur, 1 Brevpresser, 1 Forhæng samt nogle Cigarer og Cigaretter af samlet Værdi 40 Kr. og beroende frit fremme; sidstnævnte Sted itu-slog han en Rude, aabnede Vinduet og steg ind i et Bagværelse, hvorfra han havde uhindret Adgang til Butikken, hvor han stjal 2 Par Sko og et Par Støvler af samlet Værdi 56 Kr. og beroende frit fremme — for Skoenes Vedkommende i Æsker — samt fra et uafaaet Kassekontrolapparat 12 Kr. i rede Penge.

Den 7 December s. A. begik Arrestanten ved 10 Tiden om Aftenen groft Tyveri i en Forretning i St. Pederstræde Nr. 26, Stuen, hvor han i tyvagtig Hensigt steg gennem et aabentstaaende Vindue ind i et Køkken, hvorfra der var uhindret Adgang til Forretningslokalet, hvor han fra et uafaaet Kassekontrolapparat stjal ca. 37 Kr. kontant.

Den 14 samme Maaned Klokken ca. 9½ Aften besluttede Arrestanten at begaa Tyveri fra en i Bredgade 8 i Stuen værende Frugt- og Vildtforretning, og i dette Øjemed at skaffe sig Adgang til Ejendommens aflaaede Gaard, hvorfor han gik ad Hovedtrappen op paa 1ste Sal og gennem et derværende Gangvindue ud paa et over Gaarden værende Glashalvtag og ad en Stige ned i Gaarden; da han her forefandt en Kasse med slagtet Fjerkræ, stjal han derfra en Hane og en Kalkun og steg med disse Koster atter op paa Halvtaget, men da han herunder traadte dette itu og var nær ved at falde ned i Gaarden og herunder tabte det stjaalne ind ad Gangvinduet, flygtede han af Frygt for Opdagelse ved den herved fremkomne Støj ned ad Trappen uden at medtage det Stjaalne. Dette Forhold vil være at tilregne Arrestanten som fuldbyrdet groft Tyveri af Fjerkræet, der er vurderet til ialt 16 Kr.

Samme Aften Klokken 10—11 begik Arrestanten groft Tyveri ved at oprykke og aabne et Vindue i Kompagnistræde Nr. 1 i Kælderen og derigennem stige ind i et Bagværelse, hvorfra han havde uhindret Adgang til en Forretning, og dersteds stjæle 1 Overfrakke, en Jakke og 1 Vest af Værdi ialt 50 Kr. og beroende frit fremme.

Den 13 Januar 1918 Klokken c. 9½ forsøgte Arrestanten atter groft Tyveri fra den ovennævnte Forretning i Torvegade Nr. 59 i Stuen, idet han i tyvagtig Hensigt oprykkede Bagværelsets Vindue for at stige ind gennem dette, men da der nu var anbragt Traadnet indenfor Vinduet, maatte han opgave dette Forsøg og prøvede derefter paa at oprykke et andet Vindue, hvilket han dog ogsaa opgav, dels fordi Haandtaget gik af det Redskab, hvormed han vilde rykke Vinduet op, dels fordi han opdagede, at dette førte ind til en Køkkentrappe og ikke, som han havde troet, til et af de til Forretningen hørende Lokaler. Han opbrød umiddelbart derefter et Vindue i Stueetagen i samme Gade Nr. 55 og

steg for at stjæle derigennem ind i en Forretning, hvor han fra et uaf-
laaset Kassekontrolapparat stjal c. 6 Kr. i rede Penge og fra en af-
laaset Skuffe, som han opbrød, nogle til ialt 50 Øre vurderede Nøgler.

Endelig ituslog Arrestanten samme Aften ved 11—12 Tiden i tyv-
agtig Hensigt en Rude i et Vindue i Stueetagen i Nr. 52 i samme Gade,
rykkede Vinduet op og steg derigennem ind i et til en Forretning hø-
rende Bagværrelse, men blev opdaget og paagrebet uden at have stjaa-
let noget dersteds.

Arrestanten har under to tidligere Sager været indlagt til Observa-
tion paa Kommunehospitalets 6te Afdeling med det Resultat, at han
ifølge Overlægens den 7 Januar 1907 daterede Erklæring lider af en
dels ved arveligt Anlæg, dels ved en Beskadigelse af Hjernen frembragt
sjælelig Abnormitet, der i betydelig Grad afficerer hans Karakter. Un-
der nærværende Sag er han paany observeret paa samme Hospitals-
afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 20 Marts 1918 næst at henvise
til de tidligere Erklæringer bl. a. udtaler, at Arrestantens Tilstand i
den siden da forløbne Tid ikke er undergaaet nogen Forandring, og at
han som tidligere er et noget abnormt Individ med stærk Affektpirrelig-
hed og betydelige moralske Defekter, men ikke sindssyg eller aandssvag.

Idet det herefter findes betænkeligt at betragte Arrestanten som
fuldt tilregnelig, vil han som Følge af det anførte være at anse efter
Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, og i det hele § 39, for 7de Gang
begaet simpelt og begaaet og forsøgt groft Tyveri efter Omstændig-
hederne med Tugthusarbejde i 5 Aar og have at betale Aktionens Om-
kostninger. — — — —

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandag den 29 Juli.

Nr. 288. Højesteretssagfører Asmussen
mod

**Hans Vilhelm August Martinussen, Axel Ludvig Larsson og
Hans Peter Rasmus Hansen (Def. Bülow),**

der tiltales for Tyveri.

København's Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af
24 April 1918: Arrestanterne Hans Vilhelm August Martinussen, Axel
Ludvig Larsson og Hans Peter Rasmus Hansen bør straffes hver især
med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Tiltalte Nielsen med Fæng-
sel paa sædvanlig Fangekost i tresindstve Dage. Sagens Omkostnin-

ger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Hilbert, og til Defensor, Sagfører Mandal Bertelsen, 40 Kr. til hver, betales af Arrestanten Martinussen, saaledes at Arrestanterne Larsson og Hansen samt Tiltalte Nielsen en for alle og alle for en og in solidum med Arrestanten Martinussen betaler tre Fjerdedele heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den kgl. Landsøver- samt Hof og Stadsrets Dom af 10 Juni 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johs. Kalko og Paludan, betaler Arrestanten Hans Vilhelm August Martinussen 40 Kr. til hver, saaledes at Arrestanterne Axel Ludvig Larsson og Hans Peter Rasmus Hansen samt Tiltalte Peder Nielsen een for alle og alle for een og in solidum med Arrestanten Martinussen betaler tre Fjerdedele heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Martinussens, Larssons og Hansens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Hans Vilhelm August Martinussen, Axel Ludvig Larsson og Hans Peter Rasmus Hansen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bülow 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanterne Hans Vilhelm August Martinussen, Axel Ludvig Larsson og Hans Peter Rasmus Hansen samt Tiltalte Peder Nielsen tiltalt, de 3 Førstnævnte for Tyveri, den Sidstnævnte for Hæleri.

Arrestanten Martinussen er født den 28 November 1884 og anset ved Københavns Amts nordre Birks Politiretsdom af 23 Februar 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelovens § 8, 1ste Punktum, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 18 Dage.

Arrestanten Larsson er efter sit Opgivende født i Sverige den 12 Marts 1888 og saaledes 30 Aar gammel, hvilken Alder er funden stemmende med hans Udseende. Han er bl. a. anset ved Københavns Amts nordre Birks Ekstraretsdom af 7 Juni 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestanten Hansen er født den 6 Juli 1874 og bl. a. anset: ved Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstraretsdom af 30 Marts 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 229 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Københavns

Amts nordre Birks Ekstraretsdom af 6 Marts 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Tiltalte Nielsen, der er født den 9 Januar 1858, er ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet.

I. De af Arrestanterne Martinussen og Larsson afgivne og med det løvrigt Oplyste stemmende Forklaringer gaar ud paa, at de i Løbet af November og December Maaned 1917 ialt 4 Gange, heraf de 3 Gange tillige i Forening med Arrestanten Hansen, efter Mørkets Frembrud i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Ravneholm Fabrik ved Ørholm ved at stige gennem et Kældervindue, hvorefter de fra et i Fabrikens Stueetage, hvortil der fra Kælderen var uhindret Adgang, værende Lager af Uld har stjaalet tilsammen c. 120 à 130 kg Uld til en Værdi af 8 Kr. pr. kg.

De bragte hver Gang Ulden i nogle af dem medførte Sække til Ørholm Kros Kælderstue, hvor de solgte den til den der ansatte Opvarter, Tiltalte Nielsen. Denne, der har erkendt, at han ikke var i Tvivl om, at Ulden hidrørte fra Tyveri, solgte senere en Del af Ulden i København. Ca. 85 kg af Ulden er bragt tilstede og tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

Arrestanten Hansen har nægtet at have deltaget i Tyverierne, som af Arrestanterne Martinussen og Larsson forklaret, men til denne hans Benægtelse findes der ikke at kunne tages Hensyn, naar henses til de nysnævnte Forklaringer og til, at Tiltalte Nielsen ligeledes har forklaret, at Arrestanten Hansen flere Gange i Følge med de to andre Arrestanter har solgt Uld til ham, og endvidere til Arrestanten Hansens Fortid og hans mistænkelige Færden i den paagældende Egn sammen med Arrestanterne Martinussen og Larsson uden at kunne give tilfredsstillende Forklaring om Grunden til sin Tilstedeværelse der i det Tidsrum, da Tyverierne fandt Sted, samt endelig til, at en paa Ørholm Kro fundet Sæk, i hvilken der var Rester af den stjaaene Uld, efter de afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed ikke er bestemt bestridt af Arrestanten Hansen, maa antages at have tilhørt ham.

II. Arrestanten Martinussen har endvidere erkendt, at han i Begyndelsen af November Maaned 1917 har sammen med Arrestanten Larsson stjaalet nogle mindre Metalgenstande og en Skruestik, hvilke Genstande er vurderet til ialt 20 Kr., fra Mineralvandsfabriken »St. Ansgar« ved Ravneholm, til hvilken de i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved at stige gennem et Vindu.

Arrestanten Larsson, der ikke har villet erkende at have deltaget i dette Tyveri, og mod hvis Benægtelse der ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis herfor, er ikke tiltalt for dette Forhold.

De Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

For de saaledes udviste Forhold vil de Tiltalte være at anse: Arrestanten Martinussen efter Straffelovens § 229 Nr. 4, Arrestanterne Larsson og Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og Tiltalte Nielsen efter Straffelovens § 238, jfr. Lov 1 April 1911 § 13, med Straffe, der vil kunne bestemmes for Arrestanterne til Forbedringshusarbejde hver

§ 228, jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, og efter Straffelovens § 238, sidstnævnte Paragraf sammenholdt med § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jævnfør midlertidig Straffelovs § 13 og tildels Straffelovens § 54 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1910 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1914 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Januar 1917 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 29 September 1917 efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 med Tvangsarbejde i 4 Maaneder.

Arrestanten Wadt er født den 3 September 1893 og tidligere anset: v e d Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1917 efter Straffelovens § 228, jævnfør midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Mandag den 25 Februar 1918 Kl. 4½ Eft. blev der af en tidligere straffet Person telefoneret til Politikammeret, at Arrestanten Hansen var i Besiddelse af en Herrecykle, som formentlig hidrørte fra Tyveri. Efter Aftale med Personen begav Politibetjentene Nr. 525, Aagaard, og 813, Hansen, sig til Hjørnet af Halmtorvet og Gasværksvej, hvor Personen kort efter kom gaaende forbi, og hvorfra han gik over i Ejendommen, Eriksgade Nr. 3. Da Personen og Arrestanten Hansen kort efter kom ud fra nævnte Ejendom, Arrestanten medførende en Cykle, blev de førte til Politikammeret. Personen forklarede til en Politirapport, at han samme Eftermiddag ca. Kl. 4 havde truffet Arrestanten Hansen i Ventesalen paa Personbanegaarden, og at Arrestanten da sagde, at han samme Dag havde »hamstret« en Cykle paa Østerbro, samt tilbød Personen 3 Kr. for at faa Gummien taget af den, da han ikke havde noget Sted, hvor han selv kunde staa og gøre det. Efter at Personen havde sagt til Arrestanten, at de kunde gaa hjem til Personens Tante, der boede Eriksgade Nr. 3, fulgte Arrestanten med til nævnte Ejendom og satte Cyklen ind paa en derværende Trappegang. Under Paaskud af at ville skaffe noget Papiir til Indpakning af Gummien, fik Personen derefter Arrestanten til at følge med til Halmtorvet, hvorfra Personen telefonerede til Politikammeret. Efter at Arrestanten havde erklæret, at Personen intetsomhelst Kendskab havde til, hvorfra Cyklen stammede, blev Personen dimmitteret.

Entreprenør Niels Peter Nielsen har genkendt den tilstedebragte Cykle som identisk med en ham tilhørende, der var bleven ham fra stjaalet ovennævnte Dag ca. Kl. 2—2½ Eftm., efter at han kort forinden havde stillet den fra sig opad Muren til Ejendommen Niels Juelsgade Nr. 15, lige ved Hjørnet af Havnegade. Han har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen og behørig godtgjort sin Ejendomsret til samme.

Arrestanten Wadt har tilstaaet, at han den paagældende Dag ca.

Kl. 2 Eftm., da han var i Følge med Medarrestanten og det nedennævnte Vidne, Martin Sørensen, paa Hjørnet af Havnegade og meget mulig Niels Juelsgade efter Forslag af Medarrestanten har stjaalet den omhandlede Cykle, der henstod uafaaaset og frit fremme opad den paagældende Hjørneejendom. Arrestantens Forklaring gaar nærmere ud paa, at Medarrestanten samme Dag i Café »Texas« i Toldbodgade anmodede ham om at stjæle en Cykle til Medarrestanten og møde med den i Løbet af ca. 20 Minutter ved Indgangen til Botanisk Have. Medarrestanten gik derefter sin Vej, men vendte ca. 20 Minutter senere tilbage til Arrestanten, der nu var kommen i Selskab med Martin Sørensen, og sagde da til Arrestanten: »Hvorfor kom du ikke med den Cykle«, hvortil Arrestanten svarede, at han ikke vilde have noget med det at gøre. Ca. 20 Minutter senere gik de alle tre fra »Texas«, og Medarrestanten fik nu Arrestanten bevæget til at stjæle den omhandlede Cykle. Medarrestanten udtalte, at han ikke brød sig om andet end Gummien af Cyklen, og at han skulde give Arrestanten Vederlag, naar han fik Gummien solgt. Efter Aftale kørte Arrestanten straks paa den stjaalne Cykle til Gothersgade udfor Botanisk Have, hvor Medarrestanten og Sørensen kort efter indfandt sig. Medarrestanten fik da Cyklen udleveret af Arrestanten, der af Sørensen modtog Besked om samme Eftermiddag Kl. 5 at møde Arrestanten Wadt¹⁾ ved Personbanegaarden i Bernstorffsgade for at faa Vederlag af Medarrestanten. Arrestanten har tilføjet, at Medarrestanten i hvert Fald mindst 4 à 5 Gange i Løbet af de sidste Par Uger før den 25 Februar havde opfordret ham og Sørensen til at stjæle Cykler til sig, idet Medarrestanten stadig kun brød sig om Gummien, og at Arrestanterne og Sørensen et Par Minutter før Tyveriet af Cyklen mødte det nedennævnte Vidne, Bentzen, vistnok i Holbergsgade.

Den i 1916 og 1918 for Tyveri straffede Martin Sørensen, der under Sagen har været sigtet for Delagtighed i Tyveriet, har angaaende sit Samvær med Arrestanterne den paagældende Dag og det herunder passerede samt angaaende Arrestanten Hansens tidligere Opfordringer til Vidnet og Arrestanten Wadt om at stjæle Cykler forklaret i det Væsenlige overensstemmende med Arrestanten Wadt. Han har tilføjet, at han og Arrestanten Hansen undervejs fra Gerningsstedet til Botanisk Have var nede i Adelgadekvarteret, og at Arrestanten flere Gange undervejs, naar de saa en Cykle henstaa paa Gaden, pegede paa den og sagde: »Der er en Cykle med godt Gummi, tag den«, men at han afslog at gøre det.

Fyrbøder Elias Arnold Thorvald Adam Bentsen, der i 1917 og 1918 har været straffet for Tyveri, har som Vidne forklaret, at han en Mandag, sikkert den 25 Februar, om Eftermiddagen, meget muligt ca. Kl. 2, da han kom gaaende i Holbergsgade mod Nyhavns Bro, mødte Arrestanterne og Martin Sørensen og hilste paa dem, uden at de talte med hinanden. Vidnet har tilføjet, at han i »Texas« flere Gange af Arrestanten Hansen er bleven opfordret til at skaffe ham Gummi, og uden at det direkte blev sagt, forstod Vidnet Arrestanten saaledes, at det var Arrestantens Tanke, at Gummien skulde skaffes ved Tyveri af

---

¹⁾ Skal være Medarrestanten.

Cykler. Vidnets Forklaring om at have mødt Arrestanterne og Sørensen i Holbergsgade er tiltraadt af Sørensen og Arrestanten Wadt, der begge har forklaret, at Mødet fandt Sted et Par Minutter før Cyklen blev stjaalet.

Arrestanten Hansen, der har nægtet at have nogen Del i Tyveriet af Cyklen og at have opfordret Medarrestanten eller noget af Vidnerne til at stjæle Cykler eller Gummi til sig, har hævdet, at han den paagældende Dag ikke har været i »Texas« og, efter hvad han tror, ikke i Havnegade. Han har derhos benægtet, at han i Selskab med Arrestanten Wadt og Martin Sørensen mødte Bentsen i Holbergsgade. Han har forklaret, at han efter ved 1 Tiden at have forladt en Beværtning i Adelgade og være gaaet rundt i Kvarteret omkring denne Gade for at søge Logis tilfældig traf Sørensen i Gothersgade og derefter ca. Kl. 3½ Eft. Medarrestanten, der stod med Cyklen paa Hjørnet af Gothersgade og Nørrevoldgade. Arrestanten, der vel ikke tidligere havde set Medarrestanten i Besiddelse af Cyklen, men dog ingen Grund havde til at antage, at Medarrestanten var i ulovlig Besiddelse af den, laante Cyklen af Medarrestanten for ved Hjælp af den at besøge en Kammerat, der boede i Valdemarsgade Nr. 40. Efter at Arrestanten havde været i Valdemarsgade uden at træffe Kammeraten hjemme, begav han sig til Personbanegaarden for at købe Ernæringskort af de der omdrivende Personer. Han traf paa Banegaarden den ovennævnte Person, der var ham ubekendt, og de blev enige om at gaa til Eriksgade Nr. 3, hvor Personen sagde, at hans Ernæringskort beroede. Arrestanten nægter til Personen at have udtalt noget om, at han havde »hamstret« Cyklen, og at have talt om at faa Gummien taget af Cyklen eller at have tilbudt Personen 3 Kr. for at anwise et Sted, hvor dette kunde ske. Efter at Arrestanten havde stillet Cyklen fra sig i Gangen til nysnævnte Ejendom, fulgtes han og Personen ad til Halmtorvet, hvor Personen var inde for at købe Cigaretter, og hvorfra de atter gik til Eriksgade for at handle om Ernæringskortene. Personen løb op ad Trappen til 3die Sal, men vendte tilbage og sagde, at der ingen var hjemme. Arrestanten tog nu Cyklen for at køre til Hjørnet af Nørrevoldgade og Gothersgade, hvor han efter Aftale med Medarrestanten skulde træffe denne ca. Kl. 5 Eft., men blev derefter anholdt.

Det skal endnu bemærkes, at Tiltalen mod Arrestanten ikkun har Hensyn til Tyveriet af den heromhandlede Cykle.

Efter alt, hvad der saaledes foreligger oplyst, og naar endvidere henses til, at Arrestanten Hansens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det, idet de af Arrestanten Wadt og Vidnet Martin Sørensen afgivne Forklaringer vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, uden Betænkelighed at forkaste Arrestanten Hansens i sig selv usandsynlige Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Cyklen, og mod Arrestanten Hansens Benægtelse at anse det for bevist, at Arrestanten som Medgerningsmand har Ansvar for Tyveriet af Cyklen, der er vurderet til 35 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, Arrestanten Wadt efter Straffelovens § 230 1ste Stk., efter Omstæn-

dighederne og for Arrestanten Wadts Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1ste April 1911 § 13, Arrestanten Hansen med Tugthusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Wadt med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 309. Højesteretssagfører David
mod
Georg Vilhelm Carl Hansen Lundsten (Def. Møldrup),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 4 Maj 1918: Georg Vilhelm Carl Hansen Lundsten bør straffes med Forbedringshusarbejde i to Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Hilbert, og til Defensor, Sagfører Ole Jensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 27 Juni 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til atten Maaneder. Arrestanten Georg Vilhelm Carl Hansen Lundsten bør i Salær til Overretssagførerne Arthur Henriques og Sinding betale 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Vilhelm Carl Hansen Lundsten til Højesteretssagførerne David og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Georg Vilhelm Carl Hansen Lundsten for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født den 8 September 1889 og er tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Juli 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229, IV, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag, Københavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 28 Januar 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, Skanderborg Købstads Extrarets Dom

af 21 April 1915 efter Straffelovens § 228 med lige Straf i 20 Dage, 4de Regiments Krigsretsdøm af 28 Oktober 1915 bl. a. efter Straffelovens § 230 I med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Frederikssunds Købstads Extrarets Døm af 23 Juli 1917 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere, hvilken Straf han havde udstaaet den 2 Februar d. A.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have Natten mellem den 12 og 13 Marts d. A. frastjaalet Gaardejer Mathias Andersen af Værløse Overdrev en Hest til Værdi 900 Kr. med Hovedstol og Line til Værdi 3 Kr. Hesten henstod i Bestjaalnes Stald, hvor Arrestanten — der efter sin Løsladelse opholdt sig i København uden at have Arbejde — havde indfundet sig for at begaa Tyveriet; til Stalden maa antages at have været uhindret Adgang. Under Salg af Hesten den følgende Dag i København blev Arrestanten anholdt.

Arrestanten er derhos sigtet for at have den 8 Maj 1916 svigagtig til-egnet sig et Beløb af 75 Kr., som han, der da havde Beskæftigelse hos Røgmand Jens Peter Madsen i København, havde modtaget til denne ved Salg af Varer samme Dag.

Arrestanten har nægtet at have nogen Erindring om dette Forhold under Henviisning til, at han, medens han var beskæftiget hos Madsen, var beruset fra Morgen til Aften, og medens han under Forhøret i Sagen først har erklæret overfor de af Madsen og Køberen af Varerne, Handelsmand Hans Peter Larsen, under Ed afgivne Forklaringer, at han ikke turde benægte at have gjort sig skyldig i det ommeldte Bedrageri, har han sluttelig benægtet dette.

Ved de af de fornævnte Vidner og af Kusk Marinus Svend Aage Holmer — af denne ligeledes under Ed — afgivne Forklaringer findes Sigtelsen imidlertid tilstrækkelig bevist, ligesom det efter de sammes Forklaringer ikke kan antages, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed har været paavirket af nydte Drikkevarer i en saadan Grad, at hans Tilregnelighed helt eller delvist har været udelukket.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 I og § 253 jfr. § 64, med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere. Underretsdømmen, hvorefter Arrestanten efter Straffelovens § 231 I og § 253 er anset med lige Straf i 2 Aar, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der er paalagt Arrestanten, tiltrædes, vil herefter med den anførte Ændring i Straffetiden være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 30 Kr. til hver.

T i r s d a g d e n 30 J u l i .

Nr. 72.   G r o s s e r e r **Kai Petersen** (Selv)

m o d

A/S Larsen & Petersens Pianofabrikker (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at udlevere et Flygel til Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1917: Indstævnte, Fuldmægtig Kai Petersen, bør under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanterne, Firmaet A/S Larsen & Petersens Pianofabrikker, udlevere det ovennævnte Flygel. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. — Intet Stempelforbehold.

Københavns Byfogeds Kendelse af 15 December 1917: Rekvisiti fornyede Protest kan ikke tages til Følge, men Forretningen vil være at fremme uden Sikkerhedsstillelse.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten under Anbringende af, at han er født den 24 Februar 1893 og først ved Bevilling af 23 Oktober 1917 opnaaede Fuldmyndighed, gjort gældende, at der ved Sagens Anlæg burde have været beskikket en »Procesværge« for ham. Hertil vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn allerede af den Grund, at der, efter hvad der foreligger om de Omstændigheder, der staar i Forbindelse med hans Erhvervelse af det i den indankede Dom omhandlede Flygel, maa gaas ud fra, at han stod i et saadant Raadighedsforhold til Flygelet, at han kunde sagsøges til Udlevering af dette, uden at Medoptræden af en for ham beskikket Kurator var fornøden. Lige- saalidt vil det af Appellanten iøvrigt Anbragte, forsaavidt det er uden Hjemmel i Proceduren for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, kunne komme i nogen Betragtning.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde — hvortil føjes, at efter sin Procedure i foregaaende Instans maa Appellanten ved Købet af Flygelet have indset, at det tilhørte det indstævnte Aktieselskab — vil den være at stadfæste. Herefter og idet Højesteret tiltræder Grundene i den paaankede Kendelse af 15 December 1917, der er afsagt under en til Fuldbyrdelse af Dommen paabegyndt Fogedforretning, vil ligeledes Kendelsen være at stadfæste.

T h i k e n d e s f o r R e t :

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom og den paaankede Fogedkendelse bør ved Magt

at stande, saaledes at Fristen for Flygelets Udlevering regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer Kai Petersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag paastaar Citanterne, Firmaet Larsen & Petersens Pianofabrikker, Indstævnte, Fuldmægtig Kai Petersen, tilpligtet til under en af Retten fastsat daglig Mulkt at udlevere et hos ham beroende sortpoleret Flygel, i Klappen mrkt. Gustav Fiedler, Leipzig, med Fabriksnummer 10,827 og Lagerbogsnummer 3207.

Indstævnte paastaar sig frifunden.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte har købt det paagældende Flygel af en hos Citanterne tidligere ansat Agent Wilsmark dels mod at give i Bytte et opretstaaende Fortepiano, dels mod en kontant Betaling af 400 Kr., samt at Agenten efter Citanternes Anbringende har skaffet sig Flygelet udleveret fra dem ved Aflevering af en den 6 Oktober 1916 dateret, falskelig med Navnet J. Jørgensen underskrevet Kontrakt, hvorefter Flygelet var lejet eller solgt paa Afbetaling til bemeldte Jørgensen.

Mod Citanternes Benægtelse findes Indstævnte nu ikke at have godtgjort, at Agent Wilsmark, der ikke uden Citanternes særlige Bemyndigelse har været berettiget til med bindende Virkning for dem at sælge Flygelet til Indstævnte og til paa deres Vegne at modtage Vederlaget for Flygelet, har haft saadan Bemyndigelse. Efter det Foreliggende kan det ej heller antages, at Citanterne, da Indstævnte nogle Dage efter Købet lod telefonere til deres Forretning med en Anmodning til Agenten, ved den paagældende Lejlighed blev vidende om Købet, saaledes at de ved ikke at protestere er blevne bundne ved samme, hvorhos der maa gaas ud fra, at Citanterne har gjort behørig Anmeldelse til Politiet om Wilsmarks Forhold, og at de hverken har modtaget det i Bytte givne Fortepiano eller de 400 Kr.

Som Følge heraf er Flygelet vedblivende Citanternes Ejendom, og der vil herefter være at give deres Paastand Medhold, saaledes at Dagsmulkten, der bliver at tillægge Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 5 Kr.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, findes at kunne ophæves.

Den indankede Kendelses Præmisser er saalydende:

Under nærværende fortsatte Dispute har Rekviritus fremdeles protesteret mod Rekvirenternes Begæring om at erholde udleveret det i den fremlagte Hof- og Stadsretsdom af 12 forrige Maaned omhandlede Flygel, subsidiært har han paastaet, at Rekvirenterne for Forretningens Følger stiller en Sikkerhed paa 3000 Kr.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under en for Frederiksberg Birks Politiret verserende Retssag blev der den 2 April 1917 fremlagt et af Grosserer Hermann Jensen underskrevet Indlæg, hvori der, efter at Værkmester Laurits Hansen var bleven omtalt, indeholdes følgende Passus:

»Nu skete der imidlertid det, at min tidligere Værkmester gjorde sig skyldig i Tyveri og Bedrageri (jeg ved ikke bestemt, hvilke af disse Paragrafer han har overtraadt) ang. et Patent, hvorved dennes Stilling paa Fabrikken ophørte.

Desværre gaar det jo ofte saadan, at naar Mennesker, der gør sig skyldig i et eller andet Forhold, bliver fjærnet, bliver de yderligere ondsindede, og netop dette har nævnte Værkmester gjort sig skyldig i efter sin Fratrædelse.«

Under Anbringende af, at disse Sigtelser var ganske ubeføjede, paastod under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i første Instans Appellindstævnte, fornævnte Blikkenslagermester, tidligere Værkmester Laurits Hansen, de nævnte Sigtelser mortificerede og Appellanten, ligeledes fornævnte Grosserer Hermann Jensen af Frederiksberg, idømt Straf efter Straffeloven og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger; men ved bemeldte Rets Dom af 21 September 1917 blev Appellindstævntes Paastand taget til Følge, saaledes at Straffen fastsattes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage og Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr.

Her for Retten paastaar Appellanten Dommen ændret i Overensstemmelse med sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Appellindstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, begge Parter paastaar sig derhos tilkendt Appellsagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand anfører Appellanten følgende:

Efter at han havde opfundet et drejeligt (stilbart) Vinduesspejl, henvendte han sig til et herværende Patent-Bureau for at faa udtaget Patent paa Opfindelsen; idet han omtalte, at Appellindstævnte ønskede at staa som Opfinder, spurgte han, om dette kunde lade sig gøre, saaledes at dog Opfinderretten sikredes det af ham ledede Aktieselskab. Indehaveren af Patent-Bureauet gav ham den Besked, at det meget vel kunde ordnes nemlig derved, at Appellindstævnte overdrog sin Ret til Selskabet. Samtalen endte, uden at Appellanten tog nogen endelig Bestemmelse, idet han først vilde se de fornødne Dokumenter. Dagen efter sendte Bureauet til Appellanten i et Brev de fornødne Papirer, deriblandt en Fuldmagt, der skulde underskrives af Appellanten, og et Overdragelsesdokument, der skulde underskrives af Appellindstævnte.

Dette Brev blev, i Appellantens Fraværelse, aabnet af Selskabets Bogholder, der atter overgav det til Appellindstævnte; Dagen efter modtog Bureauet Fuldmagten tilbage underskrevet af Appellindstævnte, derimod ikke Overdragelseserklæringen; Bureauets Indehaver havde derefter en Telefonsamtale med en Person — det vides ikke hvem, muligvis Appellindstævnte — paa Selskabets Kontor, og det blev under denne sagt, at Patentansøgning skulde indgives i Appellindstævntes

Navn; dette skete ogsaa, og Patentet blev udfærdiget for Appellindstævnte.

Appellanten hævder nu, at da det var ham, der havde gjort Opfindelsen, har Appellindstævnte handlet urigtigt, ved at tilegne sig det Appellanten tilkommende Patent, hvorfor de om ham i Indlæget brugte Udtryk er beføjede.

Appellindstævnte anbringer derimod, at det var ham, der havde gjort Opfindelsen, at han derfor ogsaa havde Ret til Patentet, og at han absolut ikke var indgaaet paa at overdrage Patentretten til Appellanten eller Selskabet; han har af Bogholderen, der er berettiget til at aabne Posten, faaet overleveret Brevet fra Patent-Bureauet, ligesom han i Aarets Løb faar overleveret alle andre Breve vedrørende den tekniske Del af Virksomheden; da han ikke agtede at skille sig af med Opfinderretten, havde han kun underskrevet Fuldmagten og retourneret denne.

Senere blev der mellem Parterne truffet en Ordning, hvorefter Appellindstævnte mod at faa en vis Del af Udbyttet overdrog Patentet til Selskabet.

Appellanten har ikke ved de, til Dels efter Underretsdommens Afgørelse, tilvejebragte Bevisligheder godtgjort, at det er ham, der har gjort Opfindelsen; og selv om ogsaa Appellindstævnte — ved uden nærmere Konference med Appellanten at lade udtage Patent i eget Navn — maa siges at have handlet ukorrekt, findes dette dog ikke at have givet Appellanten Føje til om Appellindstævnte at bruge de paaklagede Udtryk. Disse vil derfor være at mortificere, hvorhos Appellanten i Medfør af Straffelovens §§ 215 og 217 vil være at anse med en Straf, der passende vil kunne ansættes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage. Da Underretsdommen har samme Resultat, og dens Afgørelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil Underretsdommen i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanten have at godtgøre Appellindstævnte med 60 Kr.

Nr. 216.   **A/S De forenede Automat- og Metalvarefabrikker** (Selv)

mod

Blikkenslagermester Laurits Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at aflægge Regnskab overfor Indstævnte over Udnyttelsen af et Patent.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 21 September 1917: De Indstævnte, A/S De forenede Automat- og Metalvarefabrikker, Svanemosegaardsvej 4, ved Herman Jensen, bør under en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr., for hver Dag denne Dom siddes overhørig, aflægge Regnskab til Citanten, Lauritz Hansen, for Salget af det ovennævnte Gadespejl i Januar Kvar-

tal 1917, hvorhos de Indstævnte bør være pligtige efter Regnskabet Udvisende at betale Citanten 60 Øre for hvert bortsolgt Spejl samt, saafremt Patentretten er solgt til Udlandet, $33\frac{1}{3}$ pCt. af den derved indvundne Nettogevinst. Saa betaler de Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Stemplingen af Kontrakten af 25 Januar 1917.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1918: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanterne A/S De forenede Automat- og Metalvarefabrikker af Frederiksberg til Appellindstævnte Lauritz Hansen sammesteds med 60 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. — Intet Stempelforbehold her for Overretten.

Højesterets Dom.

I Hennhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Regnskabet Aflæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, A/S De forenede Automat- og Metalvarefabrikker, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 25 Januar 1917 blev der mellem A/S De forenede Automat- og Metalvarefabrikker paa den ene og Værkmester Lauritz Hansen og Hermann Jensen paa den anden Side indgaaet en Kontrakt om Udnyttelsen af Patentet paa et stilbart Gadespejl, der angaves at være opfundet af de to sidstnævnte i Forening. I dens § 3 hedder det:

»Som Licens betaales pr. 100 Stk. solgte Gadespejle:

til Hr. Lauritz Hansen ..... Kr. 60,00
skriver Seksti Kroner 00 Øre pr. 100 Stk. Spejle,

til Hr. Hermann Jensen ..... Kr. 60,00
skriver Seksti Kroner 00 Øre pr. 100 Stk. Spejle.

Opgørelse sker i første Uge af hvert Kalenderkvartals Begyndelse for det foregaaende Kvartal.

Sælges Patentrettetn udenfor Danmark, saaledes at Spejlet ikke skal fabrikeres paa A/S's Fabrik, faar

Herr Laur. Hansen ..... $33\frac{1}{3}$ pCt.
skriver Treti tre $\frac{1}{3}$ Procent,

Herr Hermann Jensen ..... $33\frac{1}{3}$ pCt.
skriver Treti tre $\frac{1}{3}$ Procent,

A/S. . . . . 33¹/₃ pCt.

skriver Tretti tre ¹/₃ Procent
af den i hvert Land opnaaede Nettogevinst.»

Under Anbringende af, at Aktieselskabet ikke havde været at for-
maa til at aflægge Regnskab over Salget i Januar Kvartal 1917, paa-
stod under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil
indankede Sag i første Instans Appelindstævnte, fornævnte Lauritz Han-
sen af Frederiksberg, Appellanterne, ligeledes fornævnte A/S De for-
enede Automat- og Metalvarefabrikker, sammesteds, tilpligtet under en
daglig Mulkt a t aflægge Regnskab over de i Januar Kvartal 1917 solgte
Gadespejle og til enten at betale ham 60 Øre for hvert Stk. solgt Spejl,
dog mindst 150 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato,
den 10 Maj 1917, eller, saafremt Antallet viser sig at være under 250,
at betale 60 Øre for hvert solgt Stk., og høre Kontrakten ved Dom
annulleret, og a t opgive, om nogen Udnyttelse af Patentretten udenfor
Danmark havde fundet Sted og paa hvilke Vilkaar, samt, i bekræftende
Fald, at betale 33¹/₃ pCt. af den derved opnaaede Nettogevinst med
Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra nævnte Dato; Appelindstævnte paa-
stod sig derhos tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkost-
ninger.

Ved bemeldte Rets Dom af 21 September 1917 blev Appellanten un-
der en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kr.
tilpligtet til aflægge Regnskab til Appelindstævnte for Salget af Gade-
spejlet i Januar Kvartal 1917 og at betale ham 60 Øre for hvert solgt
Spejl, samt, saafremt Patentretten var solgt til Udlandet, 33¹/₃ pCt. af den
derved indvundne Nettogevinst; Appellanterne blev derhos paalagt at
udrede Sagens Omkostninger med 50 Kr.

Her for Retten paastaar Appellanterne Dommen forandret i Over-
ensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand, medens Ap-
pelindstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse; begge
Parter har endelig paastaaet sig tilkendt Appelsagens Omkostninger.

Til Støtte for deres Paastand anfører Appellanterne følgende:

Efter at Selskabets Direktør Hermann Jensen havde opfundet et
drejeligt (stilbart) Vinduesspejl, henvendte han sig til et herværende
Patent-Bureau for at faa udtaget Patent paa Opfindelsen; idet han om-
talte, at Appelindstævnte ønskede at staa som Opfinder, spurgte han,
om dette kunde lade sig gøre, saaledes at dog Opfinderretten sikredes
det af ham ledede Aktieselskab. Indehaveren af Patent-Bureauet gav
ham den Besked, at det meget vel kunde ordnes, nemlig derved, at
Appelindstævnte overdrog sin Ret til Selskabet. Samtalen endte, uden
at Hermann Jensen tog nogen endelig Bestemmelse, idet han først vilde
se de fornødne Dokumenter. Dagen efter sendte Bureauet til Hermann
Jensen i et Brev de fornødne Papirer, deriblandt en Fuldmagt, der skulde
underskrives af Hermann Jensen, og et Overdragelsesdokument, der
skulde underskrives af Appelindstævnte.

Dette Brev blev i Direktør Hermann Jensens Fraværelse aabnet af
Selskabets Bogholder, der atter overgav det til Appelindstævnte; Dagen
efter modtog Bureauet Fuldmagten tilbage underskrevet af Appelind-

stævnte, derimod ikke Overdragelseserklæringen; Bureauets Indehaver havde derefter en Telefonsamtale med en Person — det vides ikke hvem, muligvis Appelindstævnte — paa Selskabets Kontor, og det blev under denne sagt, at Patentansøgning skulde indgives i Appelindstævntes Navn; dette skete ogsaa, og Patentet blev udfærdiget for Appelindstævnte.

Appellanterne hævder nu, at Opfindelsen i Virkeligheden er gjort af Direktør H. Jensen, at Appelindstævnte har handlet ukorrekt ved at lade Patentet udtage i sit Navn, og at Kontrakten af 25 Januar 1917 som indgaaet i en Tvangssituation ikke kan være forbindende.

Appelindstævnte gør heroverfor gældende, at det er ham, der har gjort Opfindelsen, og at han ikke er indgaaet paa at overdrage Opfinderretten til H. Jensen; det har naturligvis staaet denne og Appellanterne fuldstændig frit for, om de vilde indgaa paa en Ordning til fælles Udnyttelse af Patentet.

Det er ikke ved de, til Dels efter Underrettsdommens Afsigelse, tilvejebragte Bevisligheder godtgjort, at det er H. Jensen, der er Opfinderen, eller tilvejebragt noget Holdepunkt for det af Appellanterne forfægtede Standpunkt, at Kontrakten skulde være uforbindende for Selskabet; hvis Appelindstævnte efter Appellanternes og H. Jensens Mening med Urette havde forskaffet sig Patentet, maatte de have foretaget Retsskridt til at søge dette Forhold ændret; naar de i Stedet derfor indgaar paa den Ordning, der har fundet Udtryk i Kontrakten af 25 Januar 1917, maa dens Bestemmelser ogsaa overholdes.

Da Appelindstævntes Paastand saaledes som den er taget til Følge ved Underrettsdommen, findes at have Hjemmel i Kontrakten, vil Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanterne have at tilsvare Appelindstævnte med 60 Kr.

Nr. 83. Ejendomsmægler **Krohn Jørgensen** (Selv)

mod

forhenværende Sogneraadsformand **Lars Rasmussen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Provision i Anledning af en Ejendomshandel.

Sunds-Gudme Herreders ordinære Rets Dom af 12 April 1917: Indstævnte, Sogneraadsformand Lars Rasmussen, Ringe, bør til Citanten, Ejendomsmægler Krohn Jørgensen, sammesteds, betale 405 Kr. samt Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 18 Marts f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Oktober 1917: Appellanten, Sogneraadsformand Lars Rasmussen af

Ringe, bør for Tiltale af Appellindstævnte, Ejendomsmægler Krohn Jørgensen af Ringe, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. — Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Selv om Appellanten maatte have haft Føje til at opfatte Indstævntes Udtalelser ved deres i den indankede Dom omtalte Møde paa Gaden i Ringe som et betinget Tilsagn om et Salær ved Salg af Indstævntes Gaard, findes Indstævnte dog at maatte frifindes, idet det ifølgé de foreliggende Oplysninger maa antages, at Køberen af Gaarden, inden Appellanten meddelte ham, at den var til Salg, har været bekendt hermed, og at Appellanten heller ikke iøvrigt har som Mellemmand udvist nogen saadan Medvirken til Salget, at han kunde gøre Krav paa Honorar af Indstævnte. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Ejendomsmægler Krohn Jørgensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Begyndelsen af Aaret 1916 solgte Appellanten, Sogneraadformand Lars Rasmussen af Ringe, sin Gaard i Ringe, »Vestergaard« kaldet, til Gaardejer Hans Madsen for en Købesum af 40,500 Kr.

Under Anbringende, at han som Kommissionær havde arbejdet for denne Handel, paastod Appellindstævnte Ejendomsmægler Krohn Jørgensen af Ringe under denne i første Instans ved Sunds Gudme Herreders ordinære Ret behandlede Sag Rasmussen dømt til at betale ham 405 Kr. for Anvisning og Medvirken ved Salg af Ejendommen med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 18 Marts 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, subsidiært et af Retten fastsat Honorar for den af ham udviste Virksomhed.

Rasmussen paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men blev ved fornævnte Rets den 12 April 1917 afsagte Dom dømt efter Jørgensens Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Rasmussen indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand og paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Appellindstævnte procederede til den indankede Doms Stadfæstelse og paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Til Støtte for sin Paastand har Appellindstævnte anført, at han, ca. 3 Aar før den heromhandlede Ejendomsandel fandt Sted, af Rasmussen havde faaet overdraget at skaffe en Køber til Gaarden, for hvilken Ras-

mussen forlangte en Pris af 41,000 Kr., og faaet Tilsagn om et Salær af 1 pCt. af Købesummen. Det lykkedes ham ikke den Gang at skaffe en Køber, og i Vinteren 1915—1916 forespurgte han Rasmussen, om han maatte arbejde videre i Henhold til den trufne Aftale, hvad denne bejaede. Han henvendte sig derpaa til fornævnte Hans Madsen, hvis Kommissionær han var med Hensyn til en Madsen da tilhørende Ejendom, og underrettede ham om, at »Vestergaard« var til Salg, samt meddelte ham Betingelserne for dette. Efter Aftale med Madsen forhandlede han med dennes Hustru og overvandt hendes Modstand imod at købe Gaarden. Han meddelte Rasmussen, at han havde skaffet Hans Madsen som Køber, og aftalte med denne en Dag, da de skulde tage til Gaarden sammen for at afslutte Handel. Madsen sendte imidlertid Afbud, og senere erfarede Jørgensen, at Rasmussen og Madsen havde handlet uden hans Nærværelse. Appellindstævnte hævder, at denne Handel er kommen i Stand ved hans Arbejde, som han har udført i Henhold til den med Rasmussen trufne Aftale, og at han derfor hos denne har Krav paa det sædvanlige Kommissionssalær 1 pCt. af Købesummen.

Herimod gør Appellanten gældende, at Jørgensen, ca. 3½ Aar før Handlen skete, har henvendt sig til ham og, under Foregivende af at han havde en Køber til Gaarden, faaet Tilsagn om et Salær af 1 pCt. af Købesummen, hvis han paa nærmere opgivne Vilkaar bragte Handel i Stand med denne Køber. Men Appellanten erklærede udtrykkelig, at Overenskomsten kun gjaldt for dette enkelte Tilfælde, idet han ikke vilde have sin Gaard staaende aaben for Handel, og da Handlen ikke kom i Stand, bortfaldt Overenskomsten. Ca. 3 Aar senere mødte Parterne hinanden paa Gaden i Ringe, og Jørgensen spurgte da Appellanten, om han maatte arbejde videre paa Gaardens Salg, hvad Appellanten, der opfattede Spørgsmaalet som gaaende ud paa, om han vilde sælge, besvarede med Ja, uden at der var Tale, enten om at den tidligere Aftale blev fornyet, eller om at Appellanten engagerede ham som sin Kommissionær eller overhovedet gav ham Grund til at tro, at han vilde yde ham noget Vederlag, hvilket han under disse Omstændigheder gik ud fra, at Jørgensen sikrede sig hos sin Køber. Appellanten har derhos benægtet, at Jørgensen har anvist Gaarden til Hans Madsen, som iforvejen vidste, at den var til Salg, og benægtet, at Jørgensen har medvirket til, at Handlen kom i Stand.

Der maa nu gives Appellanten Medhold i, at den ældre Overenskomst maa være bortfalden, og i, at Appellindstævnte ikke i den af ham paaberaabte tilfældige Samtale har haft Beføjelse til at anse sig som engageret som Appellantens Kommissionær eller til at gaa ud fra, at denne gav ham Tilsagn om at yde ham Vederlag for eventuelt Arbejde for Gaardens Salg.

Herefter vil Appellanten, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, om Appellindstævntes Arbejde overhovedet har haft Betydning for Salget, være at frifinde og Underrettsdommen at forandre i Overensstemmelse hermed.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

af Sogneraadets à conto-Betalinger, der efter Indstævntes Paa-stand har forarsaget denne Udgift, har været uberettiget.

Herefter vil der være at tilkende Indstævnte hos Appellanten 133 Kroner 14 Øre med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger for alle Retter findes at kunne op-
hæves.

Thikendes for Ret:

Appellanten, Pedersborg Kommune, bør til Indstævnte, Murermester Karl Rasmussen, be-
tale 133 Kroner 14 Øre med Renter 5 pCt. aarlig
fraden 8 Oktober 1915, til Betalingsker. Sagens
Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Ju-
stitskassen betaler Appellanten og Indstævnte
hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Entreprisekontrakt af 22 April 1914 mellem Appellanten, Murer-
mester Karl Rasmussen af Krøjerup, som Entreprenør og de Appelind-
stævnte, Pedersborg Sogneraad paa Pedersborg Kommunes Vegne, for-
pligtede Appellanten sig til i Henhold til hans af Sogneraadet antagne
Tilbud at levere hele Jord-, Beton- og Murerarbejdet med Tillæg af
alle Materialier til den Skolebygning, Kommunen agtede at lade opføre
i Pedersborg.

Ved Kontrakten blev der derhos bl. a. truffet følgende Bestem-
melser:

»§ 3.

Twistigheder angaaende Arbejdets Udførelse, Materialets Beskaffen-
hed el. lign. skal, naar endelig Overenskomst ikke kan opnaas, afgøres
endeligt ved Voldgift — — — — —

§ 4.

Arbejdet paabegyndes straks og skal fremmes saaledes, at Skole-
og Beboelsesbygningerne kan være under Tag 15 Juli og samtlige Ar-
bejder fuldt færdige 15 September 1914. For hver Dag, disse Tids-
frister overskrides, tilbageholdes en Dagsmulkt af 15 Kr.

§ 5.

Under Forudsætning af Entreprisens prompte Opfyldelse fra Entre-
prenørens Side, betales Entreprenøren et Vederlag af 10,100 Kr., skriver
Ti Tusinde Et Hundrede Kroner — der betales med Halvdelen, naar
Skolebygningen er under Tag, og Resten senest 14 Dage efter at samt-
lige Arbejder er afleveret og godkendt, i alle Tilfælde dog med Fradrag
af eventuelle Dagsmulkter. — — — — —

§ 6.

Entreprenøren er pligtig til at foretage de Forandringer, der maatte
forlanges, og skal han, hvis disse Forandringer fordyrer Arbejdet, straks
fremsette skriftlig Fordring om Ekstrabetaling, for at Akkord herom

kun afsluttes. Mindre væsentlige Forandringer betragtes ikke som gyldige Grunde til at forsinke Afleveringen, og Ekstraarbejde betales kun, naar der foreffger en skriftlig Overenskomst herom, undertegnet af Sogneraadformanden.

Arbejdet fuldførtes ikke rettidigt, og først den 31 August eller 1 September 1914 blev Taget lagt, hvorhos første Rate af Entreprisensummen, 5050 Kr., samtidig udbetaltes.

I Midten af Januar 1915 afleverede Appellanten Byggeforetagendet, men da der fra Sogneraadets Side fremkom Indvendinger mod forskellige Dele af Arbejdet, blev der i Februar og den første Del af Marts s. A. afholdt en Voldgiftsforretning, der paa nogle Punkter gav Sogneraadet Medhold.

Efterat Appellanten havde foretaget de i Voldgiften omhandlede Efterarbejder, fandt endelig Aflevering af Byggeforetagendet Sted den 15 April 1915.

Den 31. Juli s. A. fandt der dernæst Opgørelse Sted af Parternes Mellemværende. Ved denne Opgørelse fremkom Sogneraadet med Krav paa Dagsmulkter paa Grund af Overskridelsen af de i Kontraktens § 4 stipulerede Frister og tilbageholdt i denne Anledning af Resten af Entreprisensummen et Beløb af 800 Kr. Endvidere nægtede Sogneraadet at betale Appellanten nogen Del af en af ham fremsendt Ekstraregning, stor 892 Kr. 27 Øre.

Da Appellanten ikke kunde anse Sogneraadets Krav paa Dagsmulk og dets Vægning ved at betale Ekstraregningen for berettiget, søgte han under nærværende inden Sorø Birks ordinære Ret anlagte Sag i første Instans de Appellindstævnte til Betaling af de paagældende Beløb, ialt 1692 Kr. 27 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. heraf fra Forligsklagens Dato den 8 Oktober 1915, til Betaling skete, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Appellindstævnte paastod sig pure frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Og ved nævnte Rets Dom af 24 Maj 1917 blev deres Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten herefter indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og paastaaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger.

De Appellindstævnte har, skønt lovlig stævnedes, ikke givet Møde her for Retten.

Hvad nu først angaar det af de Appellindstævnte som Dagsmulkter tilbageholdte Beløb, stort 800 Kr., bemærkes, at Appellanten herved har gjort gældende, at Spørgsmaalet om hans Pligt til at betale Dagsmulkter som et Spørgsmaal angaaende Arbejdets Udførelse i Henhold til Entreprisekontraktens § 3 vil være at afgøre ved Voldgift. Da Appellanten imidlertid maa have Bevisbyrden for, at de Appellindstævnte ikke har det af dem paastaaede Krav, idet de stipulerede Frister for Byggeforetagendets Aflevering faktisk er overskredne, men det herefter maatte paahvile ham, saafremt han ønskede Spørgsmaalet afgjort ved Voldgift, at træffe de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger, hvilket han ikke har gjort,

og da de Appellindstævnte har protesteret imod, at Spørgsmaalet skulde henhøre under Voldgifts Bedømmelse, vil der intet Hensyn kunne tages til Appellantens nævnte Anbringende, selv om iøvrigt Kontraktens § 3 maatte hjemle og reale Grunde derhos gøre det hensigtsmæssigt, at Spørgsmaalet afgøres ved Voldgift. Derimod maa der gives Appellanten Medhold i, at Sogneraadet, der udbetalte første Rate af Entreprisensummen uden at fremkomme med nogen Bemærkning i Anledning af den allerede dengang tilstedeværende Forsinkelse, har samtykket i, at Kontraktens Afleveringsbestemmelser forsaavidt blev fravegne, og da hertil kommer, at der efter Sagens Oplysninger har foreligget Appellanten utilregnelige Forsinkelser ved Arbejdets Udførelse, dels fra andre Haandværkeres Side, dels fra Sogneraadets Side, og da de Appellanten af den ved de Appellindstævntes Foranstaltning afholdte Voldgift paa lagte Efterarbejder i Sammenligning med Byggeforetagendet som Helhed maa antages kun at have angaaet mindre betydelige Ting, saaledes at Appellantens Arbejde i det Væsentligste maa siges at have været færdigt i Januar 1915, skønnes Appellanten herved tilstrækkeligt at have godtgjort, at den endelige Afleveringsfrist ikke er blevet overskredet i en saadan Grad, at de Appellindstævnte har været beføjede til at tilbageholde det paagældende Beløb. Som Følge heraf, og idet de Appellindstævntes Anbringende om, at dette Beløb svarer til det Tab, der ved Forsinkelsen er paadraget Kommunen, ikke kan komme i Betragtning herimod, hvorhos der ikke i Sagen foreligger tilstrækkelige Oplysninger for Retten til eventuelt at fastsætte det Beløb, som maatte tilkomme de Appellindstævnte som Dagsmulker, vil de Appellindstævnte være at tilpligte til at betale det nævnte Beløb af 800 Kr.

Med Hensyn til den fremsendte Ekstraregning ses det, at denne angaar følgende Poster:

1) 8 Stkr. Jalousirister til Luftskesterne og en Forsatsrist	102 Kr. 04 Ø.
2) Nedtagelse og Omarbejdning af en muret Bue til Trappe	12 — 00 —
3) En Nichebue over Kakkelovnen i Forhallen	28 — 10 —
4) Ekstra Pudselag og Jærnindlæg til Trusitvæggene i Kvistene	63 — 50 —
5) Levering af 10,000 Falstagsten i Stedet for de i Konditionerne anordnede Vingetegl	230 — 00 —
6) Omlægning af Taget paa Hovedbygningen og Udflytning af Flunkerne i Kvistene og Indhugning af nye Skotrender	138 — 60 —
7) Nedtagelse af Murværk og Sænkning af Vinduerne i Entrébygningen	15 — 00 —
8) Flytning af en Kakkelovn	5 — 00 —
9) Opmuring af 3 smaa Lyskasser ved Friskluftskanalerne	3 — 00 —
10) Opmuring af højere Mur paa Entrébygningen samt Indmuring af Tagsten	15 — 35 —
11) Udbetaling af Ventepenge til Arbejderne, grundet paa Sogneraadets Nægtelse af yderligere Udbetaling fra 30 Oktober—13 November 1914	271 — 52 —

12) Omlægning af et Flisegulv med Tillæg af 48 Stkr.

Fliser à 17 Øre	8 — 16 —
-----------------------	----------

 Er.... 892 Kr. 27 Ø.

Først bemærkes med Hensyn til det under Nr. 11 opførte Beløb, at dette hidrører fra, at Appellanten, da Sogneraadet ikke anviste ham Penge til Arbejds lønninger i det angivne Tidsrum, ikke kunde betale sine Arbejdere Løn for nævnte Tid, at disse derfor nedlagde Arbejdet, hvorhos Appellanten boycottedes af Fagforeningen, og at Appellanten senere maatte betale det paagældende Beløb som Ventepenge for at faa Arbejdet genoptaget. Vel fremgaar det nu af Entreprisekontraktens § 5, at de Appelindstævnte kun var forpligtede til at betale Entreprisesummen i de i nævnte § bestemte 2 Rater, men efter den af Arkitekten ved Byggeforetagendet afgivne Vidneforklaring maa der gaas ud fra, at de Appelindstævnte var indgaaede paa at betale de ugentlige Arbejds lønninger som à conto Beløb paa Entreprisevederlaget, naar — som Arkitekten udtaler — Arbejdet fremmedes med ønskelig Kraft. Men herefter, og da de Appelindstævnte, selv om de mente, at Arbejdet ikke fremmedes behørigt, dog ikke har været berettigede til uden Varsel at standse Udbetalingerne og derfor maa refundere Appellanten de Udgifter, han har haft paa Grund af Udbetalingernes Standning, maa de Appelindstævnte være pligtige til at godtgøre ham det nævnte Beløb, 271 Kr. 52 Øre, imod hvilket de iøvrigt ikke har gjort nogen Indsigelse. Med Hensyn til de øvrige Poster ses det fremdeles af den af Arkitekten afgivne Vidneforklaring, at han betragter de under Nr. 1, 3 og 9 omhandlede Arbejder som Ekstraarbejder, men anser de under Nr. 2, 4, 6—8, 10 og 12 omhandlede Arbejder m. m. som henhørende under Entreprisen. Og endelig ses det med Hensyn til den under Nr. 5 opførte Post, at der til Taget i Stedet for de anordnede Vingetegl leveredes Falstagsten, der er bedre end Vingetegl, og at dette medførte en Merbekostning for Appellanten. Appellanten har herved anført, at det var Arkitekten, der forlangte denne Forandring, og at Sogneraadet ved et af sine Medlemmer gik ind paa at betale Prisforskellen, medens Arkitekten hævder, at Appellanten havde forsømt at bestille Tagsten, og at han derfor hjalp ham til en Handelsforbindelse, der skaffede de paa Skolen lagte Tagsten, og vedkommende Sogneraadets medlem har nægtet som Medlem af Sogneraadet at afgive Vidneforklaring og ved Rettens Kendelse af 15 Februar 1917 faaet Medhold heri, i hvilken Anledning Appellanten, der ikke anser denne Kendelse for rigtig, forsaavidt har paastaet Sagen hjemvist.

Under Hensyn til den af Arkitekten afgivne Vidneforklaring findes Appellanten nu at maatte have Krav paa de under Posterne 1, 3 og 9 opførte Beløb, hvorimod de under Posterne 2, 4, 6—8, 10 og 12 opførte Beløb ikke vil kunne tilkendes ham, og da Appellanten med Arkitektens Billigelse har paalagt Bygningen dyrere og bedre Tagsten, findes han endvidere at maatte have Krav paa den herved fremkomne, under Post 5 opførte Merudgift.

I Henhold til det Foranstaaende vil de Appelindstævnte saaledes

have at betale Appellanten 800 Kr. + 102 Kr. 04 Øre, 28 Kr. 10 Øre, 230 Kr., 3 Kr. og 271 Kr. 52 Øre, altsaa ialt 1434 Kr. 66 Øre, af hvilket Beløb de derhos vil have at betale Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves.

Nr. 298. Højesteretssagfører Liebe
 mod
Jens Christian Jensen (Def. David),
 der tiltales for Tyveri eller Hæleri og for Betleri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 24 April 1918: Arrestanten Jens Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører S. Jensen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører A. Jakobsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1918: Arrestanten Jens Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig til Straf efter de i Dommen citerede Straffebestemmelser; men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jens Christian Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og David 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Børglum Herreds Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Jensen for Tyveri eller Hæleri og for Betleri.

Arrestanten er født den 2 Marts 1887 og har tidligere været anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juni 1912 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 18 December s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911, med samme Art Fængsel i 60 Dage, ved Frijsenborg-Faurskov Birks Politirets Dom af 11 December 1913 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, 2det Stk., med Tvangsarbejde i 24 Dage, ved Nørresundby Købstad og Kjær Herreds Politirets Dom af 10 Marts 1914 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, og efter Lov om Værnepligt af 8 Juni 1912 § 41 med henholdsvis Tvangsarbejde i 30 Dage og en Bøde af 8 Kr. til Statskassen, ved Vennebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 5 Januar 1915 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 4 December s. A. efter Straffelovens § 232, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rougsø og en Del af Sønderhald Herreds Ekstrarets Dom af 9 Januar f. A. dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og ved Hornum Herreds Politirets Dom af 22 December f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 8, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage .

Den 21 Februar d. A. anmeldte Fabrikarbejder Lauritz Petersen af V. Brønderslev til Politiet, at der den foregaaende Dags Eftermiddag mellem Kl. 6 og 7 var frastjaalet ham et Sæt Klæder af mørkeblaat Cheviot, bestaaende af Jakke, Vest og Benklæder; Tøjet havde hængt i et Klædeskab, hvis Nøgle sad i Laasen, og som henstod i en foran hans Lejlighed værende Gang, til hvilken Døren var uafaaet. Bemeldte Jakkensæt blev den 23 s. M. forefunden hos Marskandiser Laursen i Aalborg, der opgav, at han den 21 s. M. om Formiddagen havde købt det af en Mandsperson, der havde indfundet sig hos ham, og som fik 15 Kr. derfor foruden et Par graagrønne Benklæder i Bytte. Da Mistanken var bleven henledt paa Arrestanten som den, der kunde have solgt Tøjet, blev han eftersøgt i Aalborg og antruffet, iført et Par graagrønne Benklæder, og efter nogle Udflugter vedgik Arrestanten, efter at Laursen havde erklæret bestemt at genkende saavel ham som de Benklæder, han var iført, at det var ham, der havde indfundet sig hos Laursen og solgt ham det ommeldte Tøj mod det af ham opgivne Vederlag. I Forbindelse hermed opgav Arrestanten, at han havde besørget Tøjet solgt for en anden, og efter at han først skiftevis havde navngivet forskellige Mandspersoner som den, der havde overgivet ham Tøjet, forklarede han omsider til en Politirapport, at han den 21 Februar d. A. om Morgenen ved Havnen i Aalborg havde truffet en ham ubekendt Mandsperson, der tilbød ham, saafremt han vilde besørge et Sæt Tøj solgt for ham, som Vederlag et Par Arbejdsbenklæder, hvis Arrestanten bl. a. kunde tilbytte sig et Par saadanne for Tøjet. Mandspersonen overleverede derpaa det ovennævnte Sæt blaa Tøj til Arre-

stanten, som iførte sig samme og derefter solgte det til Marskandiser Laursen som ovenmeldt. Straks efter traf Arrestanten paany Mandspersonen, til hvem han afleverede de modtagne 15 Kr., og som skænkede ham de tilbyttede Benklæder for sin Ulejlighed. Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten senere fastholdt i Retten under vedholdende Benægtelse af at have stjaalet det af ham solgte Tøj, idet han iøvrigt nærmere har forklaret, at han den 20 Februar om Eftermiddagen ved 4—5 Tiden var ankommen til V. Brønderslev, hvor han derefter gik rundt og betlede forskellige Steder, og at han efter at have tilbragt Natten i en Lade der i Nærheden næste Morgen gik til Aalborg, hvortil han ankom ved Ottetiden.

Fabrikarbejder Lauritz Petersen har edelig bekræftet Rigtigheden af sin Anmeldelse, samt at det af Arrestanten til Laursen solgte Jakkesæt, som er bragt til Stede, tilhører ham og er det af ham ved ovennævnte Lejlighed mistede og er ham frakommet uden hans Vidende og Villie.

Petersens Hustru har under Eds Tilbud erklæret, at det tilstedekomne Sæt Tøj tilhører hendes Mand og er det, som efter hans Anmeldelse er ham frastjaalet.

Skrædermestrene Thomas Ludvig Poulsen i Nørresundby og Johan Valdemar Simonsen af V. Brønderslev har edelig bekræftet Petersens Ejendomsret til Tøjet, som de begge har genkendt som et Sæt, som de tidligere har haft til Behandling for Petersen.

Petersen har faaet Tøjet, der er vurderet til 60 Kr., udleveret og har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger og naar navnlig henses til Usandsynligheden af Arrestantens Forklaring med Hensyn til den Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af det Petersen frakomne Sæt Tøj, samt til, at Arrestanten er en oftere for Tyveri straffet Person, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har stjaalet Tøjet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det endvidere anses godtgjort, at han den 20 Februar d. A. som ovenmeldt har gjort sig skyldig i Betleri i V. Brønderslev.

For sit i de anførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 289.

Højesteretssagfører Levy
mod
Jens Christian Jensen (Def. Møldrup),
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 16 April 1918: Arrestanten Jens Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede samtlige denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Buus, 25 Kr. og til Defensor, Justitsraad Jacobsen, 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1918: Arrestanten Jens Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det betænkeligt at anse det for bevist, at Tiltalte har begaaet det ham paasigtede i den indankede Dom omtalte Tyveri af en Sparekassebog. For de øvrige i Dommen omhandlede Forhold vil han være at anse som ved Dommen sket, og Dommen vil herefter kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Jensen til Højesteretssagførerne Levy og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Kolding Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jens Christian Jensen sat under Tiltale for Tyveri og Falsk.

Arrestanten er født den 4 Oktober 1893 og har tidligere været anset ved Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 3 Januar 1913 i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. Sølovens § 299, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse efter nævnte midlertidige Lovs § 20 blev udsat, saaledes at den efter Forløbet af 5 Aar vilde bortfalde, ved Møens Herreds Ekstrarets Dom af 9 September 1913 i Medfør af bemeldte midlertidige Lovs § 13 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Sølovens § 298 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 1 Maj 1915 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og

ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 13 Maj 1916 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1) Natten mellem den 9 og 10 Juli f. A. indfandt Arrestanten sig i den i Svendborg Havn liggende Jagt »Maries Minde«, fra hvis uaflaasede Kahyt han tilegnede sig et Par nye Militærstøvler, en sort Tegnebog, indeholdende Fotografier og Kort samt 1 Sukker- og 3 Brødkort. Støvlerne pantsatte han for 4 Kr., Tegnebogen kastede han i Havnen efter at have udtaget Indholdet, og Sukker- samt Brødkortene benyttede han. Af de stjaalne Genstande, der alle tilhørte Klejnsmed Hoiger Henriksen, er Støvlerne, Tegnebogen og Fotografierne ansatte til en Værdi af henholdsvis 20 Kr., 2 Kr. og ca. 4 Kr. Støvlerne og 3 Kort er tilbageleverede Henriksen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2) En Søndag i September Maaned s. A. kom Arrestanten paa sin Vandring ad Landevejen fra Odder til Horsens gennem Landsbyen Haldrup, og da han bemærkede, at Beboerne af et Husmand Kristoffer Kristoffersen tilhørende Hus kørte bort, skaffede han sig Adgang til Huset ved at stige ind gennem et Spisekammervindue, hvis Hasper ikke var paasatte, og som han aabnede ved Hjælp af en Kniv. Fra et i Sovekammerets Væg indmuret aflaaaset Pengeskab, hvis Nøgle han fandt i en uaflaaset Skuffe i Toiletbordet, tilegnede han sig af en Pengeskasses Beholdning et Beløb af 170 Kr., hvorefter han forlod Huset gennem Døren, som han oplukkede indvendig fra. Kristoffersen, der ikke havde savnet Beløbet, har frafaldet Krav paa Erstatning.

3) Efter i nogle Uger at have haft Tilhold hos Arbejdsmand paa »Brockdorff« Laurits Carl Julius Andreasen begav Arrestanten sig den 29 Januar d. A. ud paa Landet for at forhandle Olietryksbilleder. Under sin Vandring indfandt han sig ved Middagstid i det Husmand Hans Christiansen tilhørende, paa Østrup Mark beliggende Hus, hvortil Adgangen var fri. Da han ikke traf nogen til Stede, tilvendte han sig fra den indvendige Lomme i en Vest, der hang frit fremme, en Tegnebog, hvis Indhold, 300 Kr., han tilegnede sig, medens han bortkastede Tegnebogen. Af Indholdet var han ved sin Anholdelse i Besiddelse af 4 Kr., som Christiansen har faaet tilbageleveret tilligemed nogle for de stjaalne Penge indkøbte og tilbyttede Genstande, nemlig en sort Velourhat, noget Kravetøj, en Vindjakke, et Sæt blaat Tøj, et Par Handsker, et Par Sportsstrømper, et Par Støvler og en rød Portemonnæ, hvorefter Christiansen har frafaldet Krav paa Erstatning.

4) Den 3 Februar d. A. skaffede Arrestanten sig Adgang til Horte Forsamlingshus ved at stige ind gennem et Vindue, som han aabnede ved at ituslaa en Rude med en Sten og aftage Hasperne. Her tilvendte han sig en Blikmargarinebøtte og en Daase, begge indeholdende Karbid, tilligemed en i Bøtten værende Ske, hvorefter han forlod Huset ad Døren, der var uaflaaset. De stjaalne Genstande er ansatte til en Værdi af ialt 3 Kr. og udleverede Graver Hans Hansen, der paa Forsamlingshusets Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

5) Derefter indfandt Arrestanten sig samme Dag ved Middags-

tid ved det af Frøken Møller beboede Hus i Horte, der var aflaaet. Han udtog en Rude i Køkkenvinduet, tog Hasperne af og steg gennem Vinduet ind i Huset, hvor han gennemsaa forskellige Skuffer og derfra tilegnede sig et Dameuhr med Sølvkæde, en Granatbrosche, en Guld Fingerring og en lille Æske med Resten af en Sølvkæde m. m., hvorefter han forlod Huset gennem Hoveddøren, som han oplukkede indvendig fra med den i Laasen siddende Nøgle. Genstandene, der tilhørte Frøken Møller, og som er ansatte til en Værdi af henholdsvis 30 Kr., 8 Kr., 3 Kr. og 50 Øre, er tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

6) I Arrestantens Besiddelse er forefundet saalydende Anbefaling: »Tjenestekarl Jens Kr. Jensen har tjent mig fra den 1 Maj 1912 til den 1 Maj 1914, tro og paalidelig i al sin Færd som Avlskarl, hvorfor jeg kan anbefale ham paa det bedste til enhver, der kunde ønske at tage ham i sin Tjeneste.

»Endrupholm« den 1 Maj 1914.

Propr. Chr. Ochenvad.«

Arrestanten har erkendt, at han, der i et Par Maaneders Tid har tjent hos den tidligere Ejer af »Emdrupholm«, Gaardejer Christian Oxenvad af Lynggaard, selv uden Oxenvads Vidende og Vilje har udfærdiget og underskrevet Anbefalingen i det Øjemed at benytte den til at skaffe sig en Plads. Arrestanten, der ikke vil have gjort Brug af Anbefalingen, har ved Underskriften sigtet til fornævnte Oxenvad.

I en Anmeldelse af 28 August f. A. til Svendborg Politi sigtede Garveriarbejder Laurits Niensens Hustru, Poulina, født Jensen, i Svendborg, Arrestanten, der er hendes Broder, for at have tilvendt sig en hendes Ægtefælle tilhørende Kontrabog med Svendborg Amts Landbo-Sparekasse, lydende paa 140 Kr. 68 Øre, og for at have tilegnet sig tvende Beløb paa 70 Kr. og 60 Kr., der var hævede henholdsvis den 25 og 27 s. M. Efter hendes Forklaring er Tyveriet formentlig begaaet Lørdagen den 25 August, medens hun var paa Torvet. Hendes Lejlighed var da aflaaet, men Tyven havde skaffet sig Adgang til Lejligheden ved Hjælp af Dørnøglen, der laa under Dørmaatten, og havde derefter aabnet en aflaaet Buffetskuffe, hvori Bogen laa, med en Nøgle, der henlaa i en paa Buffeten staaende Æske. Hun afleverede derhos til Politiet et Brev med tilhørende Konvolut, hvormed Bogen var tilbagesendt hende. Konvoluten var forsynet med Postvæsnets Afstemplingsdato 28.—8.—17, og Brevet, der begyndte med Overskriften »Kære Søster« og sluttede med »Lev nu vel din Broder Jenns«, er udateret og skrevet med Blyant samt fremtræder som skrevet af Arrestanten til Søsteren. Indholdet gaar ud paa, at Brevskriveren havde været i Svendborg siden i Lørdags, at han havde været ude for at hilse paa hende, men ikke truffet hende, at han havde fundet Nøglen under Maatten, at han havde stjaalet Bogen og hævet Pengene, at han agtede at rejse til Norge den følgende Dag, og at han agtede at tilbagebetale Pengene.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet Tyveriet og skrevet Brevet.

Arrestantens fornævnte Søster har yderligere forklaret, at Arrestanten ved en bestemt Lejlighed har hørt hende omtale, at Nøglen til hendes Dør laa under Maatten. Hun og hendes fornævnte Ægtefælle har derhos afgivet i det Væsentlige overensstemmende Forklaringer gaaende ud paa, at Arrestanten kort før hans Anholdelse under nærværende Sag en Aften Kl. mellem 11 og 12, da de var gaaede i Seng, bankede paa deres Køkkendør og forlangte at komme ind for at betale, hvad han skyldte Nielsen. Denne, der ikke iøvrigt havde noget Tilgodehavende hos Arrestanten, gik ud fra, at Arrestanten ved Udtalesen sigtede til Tyveriet af Sparekassebogen, og da han ikke vilde have noget mere med Arrestanten at gøre, lukkede han ikke op. Arrestantens Søster har hertil føjet, at hun bestemt mener at kunne kende Skriften i Brevet som Arrestantens.

Arrestantens Broder, Carl Julius Peter Jensen, der maa antages gentagne Gange at have været straffet for Tyveri, har forklaret, at Arrestanten en Aften kort før sin Anholdelse indfandt sig ved hans Moders Lejlighed i Svendborg, og at Arrestanten, da Broderen havde meddelt ham, at Politiet havde spurgt efter ham i Anledning af Tyveriet af Sparekassebogen, udtalte, at han kunde betale Svogeren noget af dennes Tilgodehavende, samt foreviste sin Tegnebog, hvori han havde 110 Kr.

Brevet med tilhørende Konvolut har tillige med en af Arrestanten udfærdiget Afskrift af Brevet været forelagt Politiassistent og Skriftekspert Hauerbach i Aarhus, der i en Erklæring af 9 Marts d. A. som sit Skøn udtaler, at han anser det for aldeles overvejende sandsynligt, at Brevet hidrører fra Arrestanten.

Ved de saaledes tilvejebragte Oplysninger findes det, uanset Arrestantens Benægtelse, efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, der paa det Tidspunkt, da Tyveriet er begaaet, maa antages at have opholdt sig i Svendborg, med en tillistet Nøgle har skaffet sig Adgang til Lejligheden og sat sig i Besiddelse af Sparekassebogen samt derefter har hævet de forømmeldte 70 Kr. og 60 Kr.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

For sine i forømmeldte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri, dels efter dens § 270, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Nr. 63. A/S Larsen & Petersens Pianofabriker (Asmussen)
 mod
 Chr. Nielsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udlevere et Piano til Appellanten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1917: Indstævnte Chr. Nielsen bør for Tiltale af Citanterne, A/S Larsen & Petersens Pianofabriker, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. — Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa der gaas ud fra, at det i Sagen omhandlede Piano paa den af det appellerende Selskab fremstillede, i Dommen gengivne Maade svigagtigt er bleven fravendt Selskabet, og derefter gennem Fru Feldthusen solgt til Indstævnte. Idet Appellanten herefter er berettiget til at kræve Pianoet tilbage fra Indstævnte, vil denne være paa nedenfor anførte Maade at tilpligte at udlevere det til Appellanten.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thikendes for Ret:

Indstævnte, Chr. Nielsen, bør inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Appellanten, A/S Larsen & Petersens Pianofabriker, udlevere det ovennævnte Mahogni Piano, mærket Nr. 3048 og 2871. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag paastaar Citanterne, A/S Larsen & Petersens Pianofabriker, Indstævnte, Chr. Nielsen, dømt til under en daglig Mulkt at udlevere et Mahognipiano Nr. 3048, der skal bero hos ham, samt til at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer til Friiendelse og paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst. Han gør gældende, at det paagældende Piano er hans lovlige Ejendom, da han har købt det af og betalt det til en Fru A. Feldthusen.

Citanterne har anbragt, at en tidligere Agent hos dem, der nu er

forsvunden, paa bedragerisk Maade har faaet Pianoet udleveret ved at forevise Citanterne en falsk Kontrakt, ifølge hvilken det var udlejet til en nærmere angivet, fingeret Person, der skulde være Ejer af Pianoet, naar han havde indbetalt dets fulde Værdi, der ansattes til 950 Kr., i Leje. Agenten skal derefter have ladet Pianoet føre til fornævnte Fru Feldthusen.

Selv om der imidlertid efter det Foreliggende kunde gaas ud fra, at det heromhandlede Piano, der ikke er af Citanternes Fabrikat, tidligere har tilhørt dem, findes Citanterne ikke overfor Indstævntes Benægtelse tilstrækkelig at have godtgjort, at Pianoet er frakommet dem, der som Næringsvej handler med Pianoer, mod deres Vilje paa den af dem angivne Maade. Da Citanterne herefter ikke kan anses at have bevist deres Ejendomsret til det heromhandlede Piano, der af Indstævnte — som det antages i god Tro — er købt af en Tredjemand, vil Indstævnte i Overensstemmelse med sin Paastand være at frifinde for deres Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Nr. 185. Murer **Hans Peter Aagaard** (Levy efter Ordre)

mod

Amtmanden over Københavns Amt paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1917: I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Citanten, Murer Hans Peter Aagaard, hos Statskassen 800 Kr. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører A. E. Lemming i Salær 75 Kr. og Overretssagfører Chr. Fr. Olivarius i Salær 25 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven. — Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig antaget, at Appellanten har Krav paa Erstatning for den ham overgaaede Varetægtsarrest, og at der ved Erstatningens Bestemmelse maa tages Hensyn til det Tab, der er opstaaet for ham som Følge af den under Arrestopholdet paadragne Lungeaffektion.

Idet det efter de af Appellanten for Højesteret fremlagte nye Oplysninger maa antages, at Appellantens Lungeaffektion har haft en væsentlig og blivende Nedsættelse af hans Arbejdsevne til Følge, findes den ham ved Dommen tilkendte Erstatning at burde forhøjes til 1500 Kroner, hvorved bemærkes, at det er udelukket under denne Sag at tilkende ham mere end det nævnte

Beløb, der er det, som han i forrige Instans principalt paastod sig tilkendt.

I Henseende til Processens Omkostninger og de tilkendte Salærer vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.

Thikendes for Ret:

I Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel tillægges der Appellanten, Murer Hans Peter Aagaard, 1500 Kroner hos Statskassen. I Henseende til Processens Omkostninger og de tilkendte Salærer bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Levy 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I denne under Jagttagelse af Forskrifterne i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 anlagte Sag paastaar Citanten, Murer Hans Peter Aagaard, det Offentlige tilpligtet at betale ham i Erstatning for Tort, Lidelse og Formuetab samt Helbredsforringelse, der er tilføjet ham ved det af ham under et inden Københavns Amts nordre Birks Politiret optaget Forhør fra den 25 til den 30 August f. A., efter hans Fremstilling uforskyldt udstaaede Varetægtsfængsel, 1500 Kr. eller subsidiært et ved Rettens eller uvildige Mænds Skøn fastsat Beløb, hvorhos den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører A. E. Lemming, har paastaet sig tilkendt Salær.

De Indstævnte har derimod paastaet sig frifundet, subsidiært Erstatningen fastsat ved Rettens Skøn, hvorhos deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører Chr. Fr. Olivarius, har paastaet sig tillagt Salær af det Offentlige.

Den 15. August 1916 modtog Murermester Pødenphant en anonym Anmeldelse, hvorefter Citanten og hans Familie skulde have stjaalet Materiale til Opførelse af et Svinehus fra en i Nærheden af Citantens Ejendom i Herløv beliggende Byggeplads, hvor Pødenphant var i Færd med at opføre en Bygning. Under det ovennævnte i denne Anledning optagne Forhør oplystes det, at Citantens 16-aarige Søn, Elo, der var Murerlærling, uden Tilladelse fra Byggepladsen havde tilvendt sig 3 Trillebøre fulde af røde Mursten, som han vil have anvendt til et Reparationsarbejde, han paa egen Haand havde paataget sig for en Nabo. Gartner Rasmussen forklarede, at han havde set Elo og en yngre Brodër køre adskillige — mindst 10 — Trillebøre læssede med almindelige flammede Mursten, hjem til Citantens Bopæl paa den Tid, da Svinehuset opførtes. Da Mistanken mod Citanten yderligere be styrkedes dels ved en af Murermester N. P. Nielsen afgivet Forklaring,

hvorefter der i Svinehusets Mur utvivlsomt skulde findes en Del nye Sten af samme Beskaffenhed som de paa Pødenphants Byggeplads værende Sten, dels ved en Række af Naboer afgivne Forklaringer, hvorefter Citantens Familie skulde være meget tyvagtig, blev Citanten efter den 22 August 1916 at være blevet anholdt, den 25 s. M. belagt med Varetægtsfængsel, der opretholdtes indtil den 30 s. M., da Undersøgelsen afsluttedes uden at blive efterfulgt af retslig Tiltale mod Citanten.

Citanten har under Forhørene stadig fastholdt sin Uskyldighed, idet han nærmere har forklaret, at han, der til Slutningen af Juli Maa-ned f. A. havde Arbejde hos Pødenphant paa Byggepladsen i Herløv, havde faaet Tilaldelse til at hjemtage noget Grus og Cement mod senere Betaling. Han tog mere, end han havde faaet Tilladelse til, men gjorde, da han fratraadte Arbejdet, Rede for, hvor meget han havde taget, nemlig $1\frac{1}{2}$ Læs Grus, $1\frac{1}{2}$ Hektoliter Kalk, 4 Børfulde Murbrokker og nogle Ruller Tagpap. For disse Varer har han betalt 31 Kr. 43 Øre. Denne Forklaring stemmer med Murermester Pødenphants Fremstilling. Derudover har efter Citantens Forklaring hverken han eller hans Børn uberettiget hjembragt Materialer fra Byggepladsen. Citanten har dernæst i Forhøret forklaret, at Svinehuset udelukkende er opført af gamle Mursten, hidrørende fra en nedrevet Mellemgavl i Citantens Stuehus.

Under et senere efter den for Citanten beskikkede Sagførers Foranledning afholdt Forhør har tre Murermestre efter at have besigtiget Svinehuset overensstemmende forklaret, at der efter deres Overbevisning ikke findes nye Sten i Murværket, men at gamle Sten, der i renset Tilstand har henstaaet nogen Tid under Indflydelse af al Slags Vejrlig meget vel kan faa Udseende som nye Sten. Murermester N. P. Nielsen har derefter rettet sin tidligere Forklaring derhen, at han vel mener, at nogle af Stenene havde været nye, men dog ikke bestemt tør bekræfte det. Paa samme Maade har Murermester Niensens Søn, der tidligere til en Politirapport havde udtalt sig i Overensstemmelse med Faderen, under det sidste Forhør udtalt sig. Under dette Forhør har derhos samtlige 5 nævnte Personer udtalt, at der ikke kunde være Tale om, at der til Svinehusets Opmuring kunde have været anvendt saa stort et Antal nye Sten, som det, der efter Gartner Rasmussens Forklaring maatte være henbragt til Citantens Grund.

Da det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at Citanten er uskyldig i det ham paasigtede Tyveri eller Meddelagtighed deri, og da han ikke ved sit Forhold kan anses selv at have givet Anledning til den ovennævnte Fængsling, vil der være at tillægge ham en Erstatning i denne Anledning.

Hvad Erstatningens Størrelse angaar, har Citanten, støttet til Erklæringer fra den Læge, der har behandlet ham, gjort gældende, at han i umiddelbar Tilslutning til sit Ophold i Arresten, hvor man havde unddraget ham hans sædvanlige Underbeklædning, en Uldtrøje, har paadraget sig en Lungebetændelse og Lungehindebetændelse, der har gjort ham arbejdsudygtig i Tiden fra den 5 September til den 4 December 1916 og medført en betydelig Svækkelse af hans Helbred. Da det efter en af Retslægeraadet afgivet Erklæring maa antages, at Sag-

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Artur Emil Bredahl Petersen tiltalt for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten, der er født den 30 Maj 1886, er tidligere anset saaledes: Ved Storehedinge Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 19 August 1907 efter Straffelovens § 230 I med lige Straf i 3 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 April 1913 efter Straffelovens § 270, jfr. tildels dens § 271, disse Bestemmelser sammenholdt med midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Februar 1914 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved samme Rets Dom af 4 September 1915 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage og senest ved samme Rets Dom af 21 December 1915 efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. Den 22 Januar 1918 skete der Indbrud hos Frk. Ellen Mortensen, Gl. Kongevej Nr. 161, 4de Sal, hvorved blev stjaalet noget Damelinned, et Dynebetræk samt 10 Haandklæder og Viskestykker. Medens intet af det øvrige er fremskaffet, har Pantelaaner Nicolajsen, Istedgade Nr. 114, oplyst, at 8 af disse Haandklæder den 24 s. M. var pantsat hos ham for 2 Kr. under Navet Martinsen. Hans Ekspeditrice, Frk. Ella Jacobsen, der har ekspederet Laanet, stadfæster med Ed, at Arrestanten er Pantsætteren, men denne nægter dette og udtaler, at han overhovedet intet kender til Tyveriet, samt at han paa den Tid, Laanet skal være givet, arbejdede hos Skorstensfejmester Møller, Gladsakse, og ikke var i København. Møller formener, at dette er rigtigt, men da han kun støtter dette paa sin Erindring, kan han ikke absolut indestaa for Rigtigheden.

Mod Arrestantens Benægtelse findes det betænkeligt paa det Foreliggende at dømme ham for noget ulovligt med Hensyn til dette Forhold.

II. Den 27 Februar 1918, da Tjener Valdemar Nygaard, Sommerstedsgade Nr. 12, 1ste Sal, var alene hjemme i sin nævnte Lejlighed, hvor han laa og hvilede sig, ringede det paa Dørklokken 3 Gange, uden at Nygaard, som var træt, tog Hensyn dertil, men da det ringede 4de Gang, gik han dog ud i Entreen for at aabne Døren til denne, som han selv kort forinden havde aflaaet. Han fandt imidlertid nu Døren oplukket og en Mandsperson, der af ham er genkendt som Arrestanten, staaende i denne. Paa Nygaards Spørgsmaal om, hvad den Paa-gældende vilde, svarede denne intet, men løb bort. Blikkenslagermester Christian Christensen, Sommerstedsgade 10, 3die Sal, hvem Nygaard tilraabte om at stoppe Tyven, saa vedkommende Mandsperson, i hvem ogsaa han havde genkendt Arrestanten, forsvinde uden at kunne faa fat paa ham, men traf ham i Nærheden ca. 15 Minutter senere. Nøglen

til Entrédøren i Lejligheden, hvorfra der Intet savnes, var af almindelig Konstruktion, og Døren kan let oplukkes med en almindelig Nøgle.

Arrestanten nægter at være identisk med den Person, Nygaard og Christensen har set, men da de med Ed har bekræftet hans Identitet, findes der ikke at kunne tages Hensyn til Nægtelsen, og findes det — ligelædes med Henblik paa Arrestantens Fortid — uden Betænkelighed at statuere, at han i tyvagtig Hensigt har aabnet Nygaards Dør med falsk Nøgle eller Dirk.

III. Den 8 Marts 1918 ca. Kl. 7 Morgen forlod Malersvend L. Hansen, hans Hustru og deres 14 Aar gamle Plejedatter, Asta, den af dem beboede Lejlighed, Korsgade Nr. 10 A, 4de Sal, og aflaaede saavel Indgangsdøren fra Hovedtrappen som den fra Køkkentrappen, hvorefter Lejligheden stod ganske mennesketom. Kl. ca. 11 Formiddag kom Fru Hansen tilbage, uden at nogen af de andre havde været hjemme siden Bortgangen. Hun aabnede den med Smæklaas aflaaede, til Hovedtrappen vendende Entrédør, men kunde kun faa den aaben paa Klem, idet en indenfor liggende Mandsperson, der af hende er genkendt som Arrestanten, spærrede, og da hun raabte om Hjælp, undløb han. Hun savnede derefter et Sølvdameur, der havde ligget frit fremme og tilhørte Asta, samt et Par blaa Benklæder med tilhørende Vest, der havde hængt i et uafaaet Skab, og som var hendes i Militærtjeneste værende Søn, Aage Hansens Ejendom. Samme Dag ved Middagstid har Arrestanten i Pantelaaner Nicolajsens foromtalte Forretning pantsat et Par blaa Benklæder for 8 Kr., men da Ekspeditricen, den samme, der modtog de fornævnte Haandklæder som Pant, fattede Mistanke, fulgte hun efter ham, og nogen Tid efter anholdtes han. Arrestanten paastår imidlertid, at Benklæderne er hans lovlige Ejendom, som hans Moder har sendt ham i Efteraaret 1917, da han var i Horsens Straffeanstalt, og er det ogsaa oplyst, at hun har tilsendt ham et Par blaa Benklæder; men hverken hun eller Arrestantens Brødre kan med Sikkerhed sige, om de er identiske med de af Arrestanten den 8 Marts 1918 pantsatte. Derimod er Benklæderne, som er vurderet til 20 Kr., genkendt af Fru Hansen og hendes Søn som dem, han har købt hos en Skræder, hvis Mærke fandtes derpaa, uden at Skræderen dog nu kan sige, hvem Køberen har været. Saavel Fru Hansen som hendes Søn har beediget deres Fremstilling. Benklæderne er derefter udleveret Fru Hansen paa hendes Søns Vegne.

Efter det saaledes Oplyste og i Betragtning af Arrestantens Fortid findes der at foreligge tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten som skyldig i ved Indbrud hin Formiddag at have stjaalet Benklæderne. Derimod findes det betænkeligt at statuere, at han har stjaalet det iøvrigt Savnede, der ikke er kommet tilstede, og hvorom ingen nærmere Oplysning har kunnet skaffes.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse for 4de Gang saavel begaaet som forsøgt groft Tyveri efter Straffelovens § 232 II, jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten for 4de Gang begaaet og 5te Gang forsøgt groft Tyveri er anset med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil herefter forsaavidt være at forandre, medens

Maaneder. Han har derhos fra 12 Juli 1916 til 8 August s. A. og fra 2 April 1917 til 29 Maj s. A. været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet henholdsvis for Tyveri og Ran og for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, men disse Sager sluttedes uden Tiltale mod ham.

Nærværende Sags Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 22 og 23 April 1918 Kl. ca. 12¹/₄ blev Arrestanten anholdt i Kronprinsessegade som sigtet for Tyveri af et Lommeur med Kæde fra Inkassator Arthur Villiam Nielsen. Samme Nat Kl. ca. 1¹/₂ fandt Politibetjent 749 efter sin beedigede Vidneforklaring et Ur med Kæde, hvilke Genstande er bevist at være identiske med de Nielsen frakomne, liggende paa en Lyskasserist i Kronprinsessegade, paa hvilken Rist Arrestanten havde staaet umiddelbart inden Anholdelsen. Inkassator Nielsen har edelig forklaret, at han den paagældende Aften i noget beruset Tilstand havde været Gæst i Beværtningen i Adelgade Nr. 82 i Kælderen og dersteds var kommen i Selskab med flere Personer, af hvilke Arrestanten og en anden Mand sad ligeoverfor ham ved Bordet, samt at en af disse to tog Ur og Kæde, hvilken sidste kun sad fast i Kanten af hans ene Vestelomme, fra ham; han er vel ikke aldeles sikker paa direkte at have mærket, at Genstandene blev taget fra ham, men ved, at de er frakommet ham uden hans Vidende og Vilje, og han opdagede i hvert Fald Tyveriet ved, at den paagældende Person havde dem i Haanden, og da Nielsen paatalte dette, gav Personen ham et Skub, saa han slingrede over mod et Billard, idet Personen samtidig ytrede: »Lad være med at gøre saa meget Vrøvl«, hvorefter Nielsen med Personen og de andre gik ud af Beværtningen.

Opvarter Axel Hjalmar Nylander har edelig forklaret, at Nielsen og Arrestanten sad med Ansigterne mod hinanden ved et Bord i Beværtningen, og at Arrestanten paa et givet Tidspunkt — efter Vidnets Formening ved 11-Tiden — sad med et Ur og vedhængende Kæde i Haanden, at Nielsen forlangte at faa sit Ur igen, og at Arrestanten svarede: »Du skal nok faa Uret igen, jeg beholder det ikke«. Vidnet, der havde travlt med sin Gerning i Beværtningen, saa derefter kun, at Arrestanten gik op i Gaarden, og at Nielsen fulgte bagefter.

Fabriksarbejderske Karen Marie Jensen og Kaja Blücker har som Vidner forklaret, at Arrestanten var i Selskab med Nielsen i Beværtningen; de har ikke set, at Nielsen blev bestjaalet, men har begge hørt ham forlange sit Ur af Arrestanten, som derefter skubbede til Nielsen, og derpaa forlod Beværtningen. Efter Karen Jensens Forklaring foregik Nielsens Forlangende om at faa Uret saaledes, at Nielsen rejste sig og til Arrestanten ytrede: »De tog mit Ur«. Vidnerne, der mistænkte Arrestanten for at have bestjaalet Nielsen, fulgte sammen med en dem ubekendt Mandsperson efter ham og foranledigede ham anholdt i Kronprinsessegade. Karen Marie Jensen har yderligere forklaret, at hun paa Gaden gjorde Arrestanten bekendt med Mistanken mod ham, hvortil han svarede: »Hvad rager det dig, hold Du Din Kæft«.

Arrestanten har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var beruset og derfor daarlig husker Begivenhederne forinden Anholdelsen. Han mener dog at mindes, at han i Beværtningen sad lige

overfor Nielsen ved et Bord, men vil ikke kunne huske, at noget Ur eller Kæde var fremme, og nægter at have stjaalet Uret med Kæde, at have lagt dem paa den fornævnte Lyskasserist eller i det hele at have været i Besiddelse af dem, ligesom han ikke vil være vidende om at have skubbet til Nielsen.

Politibetjentene 451, Nebbelunde, og 838, Ytting, har edelig forklaret, at Arrestanten ved Anholdelsen var noget paavirket af Spiritus, men ikke mere, end at han talte og gik normalt. Ytting har yderligere forklaret, at da han kom til Stede, stod Arrestanten sammen med Karen Marie Jensen og en Mandsperson, hvis Navn ikke er konstateret, paa Lyskasseristen og trak sig derfra lidt længere ud paa Gaden, hvor saa Anholdelsen fandt Sted.

Ur og Kæde er vurderet til ialt 25 Kr.

Ligesom det ved de afgivne Vidneforklaringer maa anses bevist, at Arrestanten i Beværtningen har været i Besiddelse af Uret med Kæde, saaledes skønnes det under Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder Kosterne blev fundet efter Arrestantens Anholdelse, og til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som tyvagtig, ubetænkeligt mod hans Benægtelse at statuere, at han har frastjaalet Nielsen Ur og Kæde og umiddelbart før Anholdelsen kastet dem fra sig paa Lyskasseristen, hvorhos det ikke kan antages, at han i Gerningsøjeblikket skulde have været i en saadan Tilstand af Beruselse, at hans Tilregnelighed var udelukket eller formindsket.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 26 August.

Nr. 348.

Højesteretssagfører Graae
mod

Karl Niels Peter Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt og Tyveri.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 31 Maj 1918: Arrestanten Karl Niels Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Halse, og Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Anfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juli 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. Saa bør og Arrestanten, Karl Niels Peter Larsen, betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Godskesen og Aage Smith, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 168, 1ste Pkt. Efter de foreliggende Oplysninger om hans mentale Tilstand findes han imidlertid at maatte henføres under de Personer, som omhandles i Straffelovens § 39, og da Straffen herefter vil kunne bestemmes som ved Dommen sket, vil denne være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Niels Peter Larsen til Højesteretsagførerne Graae og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Løve Herreds Ekstraret alene efter Begæring af Arrestanten Karl Niels Peter Larsen hertil indankede Sag tiltales Arrestanten for Voldtægt og Tyveri.

Arrestanten, der er født den 10 April 1897, ses ikke tidligere at være tiltalt eller straffet.

Forsaavidt Arrestanten ved Underrettsdommen er frifunden for Justitiens Tiltale for Tyveri, vil der, som Sagen efter den skete Indankning foreligger her for Retten, ikke i saa Henseende være at foretage nogen Prøvelse af Underrettsdommen.

Forsaavidt angaar Tiltalen for Voldtægt, er det ved Arrestantens Tilstaaelse, der findes stemmende med det i Sagen iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Skærtorsdag Aften, den 28 Marts 1918, omtrent Kl. 11, da Arrestanten kørte en Trillebør, læsset med Tørv i Sække, til sit Opholdssted hos sin Svoger, Arbejdsmand Rudolf Andersen, Løve Mark, idet han fulgte Vejen, der fra Drøsselbjerg over Bødstrup og Knudstrup fører til Løve By, fik han Øje paa den ham ubekendte, den 10 September 1902 fødte Tjenestepige Dagmar Marie Sofie Madsen, der gik foran ham paa Vejen. Han fremskyndede da sin Gang, indtil han kom paa Siden af Pigen, hvorefter de fortsatte deres Gang paa hver sin Side af Vejen, uden at der blev vekslet Ord imellem dem.

Da de havde gaaet saaledes et Stykke og nu befandt sig i Nærheden af Boelsmand Niels Peter Nielsens Ejendom, der ligger et kort

Stykke fra Dines Larsens Gaard i Løve, hvor Dagmar var i Tjeneste, fik Arrestanten pludselig Lyst til at opnaa Samleje med Pigen. Han satte da Trillebøren fra sig, gik over Vejen til hende, greb hende med begge Hænder under Armene og kastede hende om i Vejgrøften, saaledes at hun kom til at ligge paa Ryggen, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende, saaledes at hun blev holdt nede af hans Vægt. Med sin højre Haand opknappede Arrestanten nu Pigens Overstykke, slog hendes Kjole og Skorter op og opknappede hendes Benklæder, hvorved hendes Kønssdel blev blottet. Han pressede sig derpaa trods Pigens Modstand ind imellem hendes Ben, hvorefter han, der imidlertid havde fremtaget sit erigerede Lem, førte dette ind i hendes Kønssdel og foretog Samlejebevægelser, dog uden at der efter hans Forklaring fandt Sædafgang Sted.

Overfaldet skete saa pludseligt, at Pigen ikke fik Tid til at sætte sig til Modværge, og medens Arrestanten tumlede med hende, gjorde hun al den Modstand, hun evnede, ligesom hun een Gang raabte om Hjælp, saa højt hun kunde, saaledes at Arrestanten var fuldt paa det Rene med, at hun kun fandt sig i hans Adfærd tvunget af hans Vold og stærkere Kræfter.

Efter at Arrestanten havde behandlet Pigen som foran anført, slap han hende, idet han udtalte, at nu kunde hun gaa.

Dagmar Madsen har yderligere forklaret — hvad Arrestanten ikke har villet kunne erindre —, at Arrestanten holdt hende med sin venstre Haand for hendes Bryst, saaledes at hun næsten ikke kunde røre sig, og at han, da hun havde skreget, lagde sin Haand over hendes Mund, utvivlsomt for at forhindre, at hun skulde skrigere mere. Hun har endvidere forklaret, at hun er overbevist om, at Arrestanten havde Sædafgang under Samlejet; dette sidste har Arrestanten dog vedholdende benægtet.

En af vedkommende Kredslæge under Sagen afgivet Erklæring gaar bl. a. ud paa, at Pigens ved Arrestantens Forhold overfor hende fremkaldte Sindsbevægelse kan faa varige eller dog længevarende Følger. Fysiske Følger for Pigen af det passerede har ikke kunnet paa-vises.

Efter det under Sagen Oplyste maa Dagmar Madsen betragtes som en fuldtud uberygtet Kvinde.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Henseende bl. a. Retslægeraadet, efter at Sagens Akter har været tilstillet samme, i en paa Overrettens Foranledning afgivet Erklæring har udtalt, at Arrestanten er et psykisk degenereret, i lettere Grad aandssvagt Individ, hvis Modstandskraft overfor forbryderiske Impulser er ringere end det normale Menneskes.

It Henhold til Foranstaaende samt da der efter det Foreliggende ikke findes Føje til at antage, at Arrestanten i Gerningens Øjeblik ikke har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168 I med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Underrettsdommen, hvorved Straffen efter Straffelovens § 168 I, jfr. § 39, er bestemt til lige Strafarbejde i 3 Aar, og hvis Bestemmelse

ham en nærmere betegnet Cykle, der havde henstaaet i Gaarden til Ejendommen Citygade 21.

Ved Arrestantens egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Arrestanten den 4 Maj d. A. om Eftermiddagen har indleveret en Cykle, hvis Identitet med den stjaalne er bevist ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer, i Cykleforretningen Jagtvejen Nr. 161. Indehaveren af den paagældende Cykleforretning, Cyklereparatør Carl Jørgensen, har forklaret, at Arrestanten den 4 Maj d. A. Klokkeren ca. 4 Eftermiddag indfandt sig i Forretningen medførende Cyklen, om hvilken han sagde at der var noget galt med Frihjulet, og derefter, da Jørgensen svarede, at de jo saa maatte se at finde ud af, hvad det var, bemærkede, at han egentlig ikke havde Raad til at anvende noget til Reparation, og foreslog, at de skulde lave en Byttehandel. Ifølge Jørgensens Forklaring aftaltes det derefter, at Arrestanten skulde komme tilbage Klokkeren 7, hvilket Arrestanten ogsaa gjorde, og Arrestanten foreslog da Jørgensen at købe Cyklen, i hvilken Anledning Jørgensen forlangte Købebevis, hvorefter Arrestanten, der sagde, at han vilde hente Købebeviset hjemme, forlod Forretningen, hvor han efterlod Cyklen uden senere at vende tilbage.

Arrestanten, der til at begynde med nægtede, at han nogensinde havde været paa Jagtvejen for at faa en Cykle repareret, og forklarede, at han ikke i det sidste Aars Tid havde være i Besiddelse af nogen Cykle, har senere erkendt, at han den 4 Maj indfandt sig med Cyklen i den omhandlede Forretning, idet han først forklarede, at Klokkeren da ikke var mere end 1 Eftermiddag, hvilken Forklaring han senere har ændret derhen, at det nok kan passe, at Klokkeren var ca. 4.

Med Hensyn til sin Adkomst til Cyklen har Arrestanten forklaret, at han den 4 Maj d. A. paa et Fæstekontor havde truffet en Person ved Navn Oktavius Holm, boende Aarhusgade Nr. 24, der havde Cyklen staaende udenfor Fæstekontoret, samt at Arrestanten, da Holm vilde have Cyklen, hvis Frihjul ifølge Arrestantens Forklaring var i Stykker, saa at man ikke kunde køre paa den, repareret, eventuelt solgt, indfandt sig med Cyklen i den omhandlede Cykleforretning, mens Holm ventede paa Jagtvejen. Om hvad der derefter passerede, har Arrestanten forklaret, at han, da Cyklehandleren sagde, at det ikke kunde betale sig at reparere Cyklen, tilbød at sælge den, hvorefter de enedes om en Pris af 45 Kr., hvilket Beløb Cyklehandleren imidlertid ikke i Øjeblikket var i Besiddelse af, hvorfor Arrestanten skulde komme igen om Eftermiddagen Klokkeren 7. Arrestanten har videre forklaret, at han derefter paa Jagtvejen atter traf sammen med Holm, hvem han fortalte, hvad der var passeret, hvorefter de aftalte atter at mødes Klokkeren 6½; da Arrestanten og Holm derpaa atter mødtes efter Aftalen, vilde Holm ikke gaa med ind til Cyklehandleren, hvorfor Arrestanten gik alene ind til denne, der dog kun vilde give 10 Kr. for Cyklen og nægtede at udlevere den til Arrestanten, før denne præsterede Købebevis, hvorfor det aftaltes, at Arrestanten skulde komme igen om Mandagen med Købebeviset. Arrestanten vil derefter have fortalt det saaledes passerede til Holm, fra hvem han skiltes Klokkeren 11 om Aftenen. Arrestanten har derhos forklaret, at Holm, hvem han traf den

22 Maj d. A., fortalte ham, at han havde faaet Cyklen solgt i Kirke Værløse.

Mekaniker Jonny Ingemann Skov, der var tilstede i Cykleforretningen den 4 Maj d. A. Klokken ca. 4 Eftermiddag, har imidlertid bekræftet Rigtigheden af Cyklereparatør Jørgensens Forklaring om det ved denne Lejlighed Passerede.

Jørgensen har derhos forklaret, at Cyklen var saaledes, at der godt kunde køres paa den.

Det er ikke lykkedes at skaffe nogen Oplysning om den af Arrestanten omtalte Oktavius Holm, hvorved bemærkes, at Ejendommen Aarhusgade Nr. 24, i hvilken Holm i Følge Arrestantens Forklaring skulde bo, efter det Oplyste ikke eksisterer.

Naar henses til, at Arrestanten efter det Oplyste har været i Besiddelse af den omhandlede Cykle Klokken ca. 4 samme Eftermiddag, den var blevet stjaalet, at Arrestanten har afgivet vaklende og usikre Forklaringer, at Arrestantens Forklaring om, hvorledes han var kommet i Besiddelse af Cyklen er usandsynlig og ubestyrket, samt at Arrestanten tidligere er straffet for Tyveri af Cykler, findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten har stjaalet den omhandlede Cykle, der er vurderet til 35 Kr., hvorved bemærkes, at der efter det Oplyste maa antages at have været uhindret Adgang til Gaarden, hvor Cyklen henstod.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger — — —

Nr. 342. Højesteretssagfører Harboe
m o d

Johannes Andreas Rasmussen (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Juli 1918: Arrestanten Johannes Andreas Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 3 Maanedes og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Anker-Jensen og Kaae, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Rettelser: Side 258, L. 1 f. o.: »denne« læs »den«. Side 247, L. 20 f. o.: »18 c« læs »18 e«.

Færdig fra Trykkeriet den 4 September 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 27.

Mandag den 26 August.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Andreas Rasmussen til Højesterets sagførerne Harboe og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Johannes Andreas Rasmussen, der tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, er født den 9 Marts 1882 og tidligere ved Dom anset: ved Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 29 Januar 1912 efter Straffelovens §§ 229 IV og 228, jfr. tildels § 54 og 47 samt Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 9 Maaneder. Han har derhos den 28 September 1915 ved et af Rettens Kriminalkamre vedtaget en Bøde af 200 Kr. for Vold mod sin Ægtefælle.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Dagmar Helene Louise Poulsen har forklaret, at hun ca. 3 Uger indtil den 23 Marts 1918 har boet sammen med Arrestanten i et af ham lejet Værelse i Saxogade, at hun, der tidligere har søgt Erhverv ved Utugt, men atter var ophørt dermed, straks efter at være flyttet sammen med Arrestanten paa hans Anmodning genoptog sit Utugtserhverv, at hun i det nævnte Tidsrum har drevet saadant Erhverv og derved tjent gennemgaaende 5—10 Kr. pr. Aften og i hvert Fald 50 Kr. om Ugen, at hun afgjorde Samlejerne i Logiset, hvorfra Arrestanten efter Aftale holdt sig borte om Aftenen indtil Kl. 12—1 Nat, og at hun af de saaledes indvundne Penge selv kun har brugt godt en Krones Penge eller højst 2 Kroner om Dagen, medens Arrestanten har brugt Resten til Betaling af Logiset, til Kost for dem begge og iøvrigt til sig selv, blandt andet til Indkøb af et Par Sko.

Arrestanten har erkendt at have boet sammen med Dagmar Poulsen som af denne forklaret og af hende at have modtaget 1 à 1½ Kr. om Dagen, som han fik, efterhaanden som han havde Brug for Pen-

gene, efter hans Forklaring som en Slags Erstatning for, at hun fik tør Kost hos ham, hvilket han i en anden Forbindelse har udtrykt saaledes, at han engang imellem har givet hende et Stykke Mad. Han, der i det omhandlede Tidsrum intet har bestilt, vil iøvrigt have levet af Understøttelse fra sin Fagforening og benægter at have faaet Penge af hende i et større Omfang end ovenfor anført og at have været vidende om, at Dagmar Poulsen søgte Erhverv ved Utugt, og at have anmodet hende om at gøre dette. Han erkender, at Dagmar Poulsen var hjemme hele Dagen og intet bestilte, men vil efter sin Forklaring have troet, at de Penge, han fik af hende, hidrørte fra Understøttelse fra en eller anden Fagforening, hvortil hun hørte, uden at der dog nogensinde mellem dem har været Tale om noget Saadant. Han har forklaret, at han om Aftenen plejede at gaa sig en Tur paa Gaden eller sidde paa en Beværtning og først komme hjem ved 11—12 Tiden om Natten.

Ligesom det om Arrestantens Levevis og Udgifter Oplyste taler imod, at han i det Væsenlige skulde have ernæret sig ved den af ham oppebaarne Fagforeningsunderstøttelse, hvorfor det maa antages, at han i større Omfang end af ham erkendt har modtaget Penge af Dagmar Poulsen, saaledes taler de under Sagen iøvrigt afgivne Forklaringer bestemt for, at han har været fuldt paa det Rene med, at hun drev Utugtserhverv. I saa Henseende har Ejendommens Viceværtinde, Fru Helga Agerskov, født Jensen, forklaret, at hun bor i Lejligheden ved Siden af Arrestanten, og at han efter hendes Overbevisning ikke kan have været uvidende om Dagmar Poulsens Utugtserhverv, idet Vidnet ofte, naar Dagmar gik paa Gaden og øjensynlig »trak«, har set Arrestanten staa i Gadedøren, hvorhos Vidnet fra sit Soveværelse har hørt, at der stadig i Nattens Løb kom Besøg hos Dagmar, Vidnet har yderligere forklaret, at hele Dagmars Færden og Levevis, derunder at hun laa og sov til langt op paa Dagen, tydelig angav, at hun levede af Utugt.

Endvidere har Fru Christine Olsen, født Pedersen, og hendes Søn, Maskinarbejder Jacques Olsen, forklaret, at de, som boede Dør om Dør med Arrestanten og Dagmar Poulsen, har hørt, at der var en Del Mandfolkerend om Natten hos Sidstnævnte, hvorhos Jacques Olsen har forklaret, at han ofte har set hende færdes paa Gaden paa en saadan Maade, at der ikke kunde være nogensomhelst Tvivl om, at hun gik og »trak«, og at Arrestanten efter Vidnets bestemte Formening ikke paa nogen Maade kan have været uvidende herom; Vidnet har tilføjet, at han ofte har hørt Dagmar komme op med Utugtskunder 3 à 4 Gange paa en Aften.

Politibetjentene Nr. 363, Petersen, og 508, Andersen, der anholdt Domfældte,¹⁾ hvis Færden i Kvarteret de under deres Patroullering havde lagt Mærke til, har derhos forklaret, at Arrestanten mange Gange har set, at Domfældte²⁾ har kapret Mandfolk, idet han som Regel stod

---

¹⁻⁴⁾ Der sigtes herved til Dagmar Poulsen, som under en særlig Sag var bleven sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 2.

paa en Stentrappe til Huset, hvori han og Domfældte^a) boede, og derfra saa, at Domfældte^a) kaprede Mandfolk og gik ind i Huset med dem.

I Henhold til alt det Ovenanførte findes det ubetænkeligt med Forkastelse af Arrestantens Forklaring at statuere, at han i det omhandlede Tidsrum har ladet sig i alt Fald delvis underholde af Dagmar Poulsen, uagtet han vidste, at hun drev Utugt som Erhverv.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 3 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

— — —

Tirsdag den 27 August.

Nr. 320.

Højesteretssagfører Liebe
m o d
Karl Henry Hansen (Def. David),
der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 16 Maj 1918: Karl Henry Hansen og Holger Vilhelm Rasmus Honemann bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen i fire Aar og Honemann i to Aar. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Ole Jensen, og til Defensor, Sagfører Hilbert, 50 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Hansen, dog at Arrestanten Honemann in solidum med ham deraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1918: Underretsdommen bør saavidt paaanket er ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salær til Overretssagførererne Sachs og Koch betaler Arrestanten Karl Henry Hansen 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Henry Hansen til Højesteretssagførerne Liebe og David 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik Holger Vilhelm Rasmus Honemann, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Arrestanten Karl Henry Hansen sat under Tiltale for Tyveri. Arrestanten er født den 22 December 1893 og er — foruden at han inden sit fyldte 18de Aar 2 Gange ved Justitsministeriets Resolution, henholdsvis af 21 Juli 1908 og 20 Juli 1909, er fritaget for at sættes under Tiltale for Tyveri paa Vilkaar, at Værgeraadsinstitutionen antog sig ham — anset: 1) ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Januar 1914 i Medfør af Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf dog, ved kgl. Resolution af 3 Februar 1914 formildedes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 80 Dage, bl. a. paa Betingelse af 5 Aars ulastelig Vandel, medens Straffen i modsat Fald vilde være at fuldbyrde med lige Fængsel i yderligere 80 Dage; i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 21 December 1914 er den betingelsesvis eftergivne Del af Straffen senere bleven fuldbyrdet; 2) ifølge Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10 December 1914 i Medfør af Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagen, der kun efter Domfældtes Begæring er indanket for Overretten, angaar følgende Forhold:

I. Efterat Købmand Conrad Reeh af Ballerup om Morgen den 27 Oktober f. A. havde anmeldt, at der samme Nat ved Indbrud i hans Ejendom ved Frederikssundsvejen var stjaalet en Jagtdublet, en Jagttaske, 2 Vinteroverfrakker og ca. 10 Æg, af hvilke Æggene henstod i en Skaal i et Kældervindue, medens de øvrige Genstande hang frit fremme i en aflaaet Entré ved Siden af denne, blev Arrestanten og den fra Orlogsværftet som Desertør efterlyste Peter Carit Annas Jensen anholdt om Formiddagen den 27 Oktober, da de færdedes sammen paa Gaden i Vognmagergadekvarteret, Jensen iført den ene af de stjaalne Frakker og bærende paa det stjaalne Gevær og den anden stjaalne Overfrakke og Arrestanten bærende bl. a. en Papirpose med Æg.

Jensen og den for Underretten sammen med Arrestanten domfældte ovennævnte Honemann, der er straffet mange Gange tidligere, har i denne Anledning forklaret, at de i Forening med Arrestanten, som de havde truffet om Aftenen den 26 Oktober f. A. i »Café Cap Horn« i Lille Strandstræde her i Byen, efter Arrestantens Tilskyndelse alle 3 var cyklede ud ad Frederikssundsvejen den paagældende Nat for at finde Lejlighed til at stjæle, at de efter ved 1-Tiden at være komne til Ballerup begav sig ind paa Gaardspladsen til Købmand Reehs Ejendom, hvor Arrestanten og Jensen i Forening ved Hjælp af en Kniv fjernede Staaltraadsvævet for en Trækrude til et Kælderrum og ved Hjælp af en Gren løftede Hasperne af Vinduet, som de derpaa steg ind igennem, medens Honemann forblev udenfor; fra Viktualierummet begav de sig ind i en tilstødende Gang, hvor de tilegnede sig 3 Overfrakker, men derpaa fjernede sig gennem Entrédøren, da de mente at høre nogen bevæge sig i Huset. Senere paa Natten, da de alle paa Tilbagevejen til København atter passerede Ejendommen, gik 2 af dem ind i Entréen gennem Dø-

ren, som ikke var bleven lukket, og tilegnede sig et der hængende Jagtgevær og en Jagttaske samt nogle Æg fra Viktualiekælderen.

Jensen og Honemann har derhos forklaret, at Arrestanten den samme Nat i Mellemtiden mellem de 2 Besøg i Købmand Reehs Ejendom alene har begivet sig ind i Mejeriet »Pasteur«s Ejendom i Ballerup og er vendt tilbage medførende en sort Regnfrakke, som han overlod Jensen, og som efter det senere Oplyste er frakommen Mejerist Anker Jensen mod dennes Vidende og Vilje, medens den beroede frit fremme i den til Beboelseshuset hørende Entré, hvis Dør ikke var aflaaet.

Efterat de alle 3 om Morgen den 27 Oktober var vendt tilbage til København, begav de sig — efter Jensens og Honemanns Forklaring — til Arrestantens Logis i Pilestræde Nr. 72, som han delte med en tidligere straffet Maskinarbejder Carl Oskar Frithjoff Linder, og blev efter at have stillet de af dem benyttede Cykler fra sig i Porten, lukkede ind af denne.

Maskinarbejder Linder har forklaret, at han tilbragte Aftenen den 26 Oktober f. A. i »Cap Horn« og der bl. a. var sammen med Arrestanten, Jensen og Honemann, der meddelte ham, at de var blevene enige om at foretage en Tur ud paa Landet for at se Lejlighed til at stjæle. Ifølge hans Udsagn er han, der tilbragte Natten i hans og Arrestantens fælles Logis, derhos ud paa Natten bleven vækket af de nævnte 3 Personer, som dundrede paa Værelsets aflaaede Dør, og som han lukkede ind sammen; de var alle tilsølede af Vejsnavs og iførte Overfrakker, skønt de ingen havde i Forvejen. Det maa endvidere anses oplyst, at Arrestantens Cykle om Morgen den 27 Oktober har staaet i Porten til Ejendommen Pilestræde Nr. 72 sammen med de 2 af Jensen og Honemann om Natten benyttede Cykler, alle stærkt tilsmudsede.

Arrestanten har erkendt, at han tilbragte Aftenen den 26 Oktober i Café »Cap Horn« sammen med Jensen, Honemann og Linder, at han her udtalte, at han ikke agtede at tilbringe Natten i sit og Linders Logis, og at han ud paa Natten af Linder blev lukket ind her sammen med Jensen, men han har bestemt benægtet at have deltaget i den ovennævnte Udflugt eller at have været bekendt med, at Jensen og Honemann havde stjaalet den paagældende Nat. Efter de ovennævnte af Jensen, Linder og Honemann afgivne Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende samt under Hensyn til Arrestantens Fortid og Usandsynligheden af en af ham om sin Færden den paagældende Nat afgiven Forklaring findes det imidlertid ubetænkeligt at anse ham overbevist om den titnævnte Nat at have frastjaalet Mejerist Anker Jensen den ovennævnte til 10 Kr. vurderede Regnfrakke og sammen med Jensen og Honemann at have deltaget i Indbrudstyveri hos Købmand Conrad Reeh og der stjaalet det fornævnte Jagtgevær af Værdi 130 Kr., en Jagttaske af Værdi 40 Kr., en Overfrakke af Værdi 25 Kr. samt yderligere 2 Hans Reeh tilhørende Overfrakker af Værdi tilsammen 47 Kr. foruden nogle Æg.

— — — — —
 — — — — —
 VI. Ved den titnævnte Undersøgelse mod Jensen og Linder er det oplyst, at disse i Forening den 23 Oktober f. A. om Formiddagen ved

Indbrud paa et beboet Kvistværelse i Ejendommen Bredgade Nr. 45 B har frastjaalet Sekretær Bech bl. a. en Fløjte af Værdi 10 Kr. og 3 Manschetskjorter af samlet Værdi 15 Kr. Fløjten solgte Jensen til en Instrumentmager i Møntergade for 5 Kr., ved hvilken Lejlighed Arrestanten har indrømmet at have ledsaget ham, men mod Arrestantens Benægtelse er det ikke godtgjort, at han har faaet Del i det ved Tyveriet indvundne Udbytte udover, at han modtog den ene Manchetskjorte, men da han, som paa dette Tidspunkt delte Logis med Linder, efter alt Foreliggende maa antages at have været paa det Rene med, at Skjorten var stjaalet, vil han være at dømme for Hæleri.

VIII. Arrestanten er ved Underretten dømt for Hæleri i Anledning af, at han har tilstaaet, at han har forsøgt at pantsætte en af Linder den 18 Oktober f. A. stjaalet Overfrakke, skønt han havde Formodning om, at Frakken var stjaalet, og Arrestanten findes ogsaa ved sin Tilstaaelse at være tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i Hæleri, skønt den af Linder, der har erkendt at have stjaalet den paa-gældende Frakke, i saa Henseende afgivne Forklaring ikke stemmer fuldt med Arrestantens Forklaring.

I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter samme Lovs § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Pkt., tildels sammenholdt med § 46, og efter samme Lovs § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri har anset Arrestanten med lige Straf i 4 Aar, være at ændre, medens den vil være at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede in solidum med den meddom-fældte Honemann hver for Halvdelen.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at udrede 50 Kr. til hver.

Nr. 325. Højesteretssagfører Ulf Hansen
 mod
 Karl Marinus Pedersen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 16 Maj 1918: Arrestanten Karl Marinus Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Schoug, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Abildhaug, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1918: Arrestanten Karl Marinus Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa

udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at bemærke end, at Tiltalte vil være at anse for 6te Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Marinus Pedersen til Højesterets-sagførerne Hansen og Bache 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hassing-Refs Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Karl Marinus Pedersen for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 8 Juli 1886, har — foruden at han før sit fyldte 18de Aar 3 Gange har været straffet for Tyveri — tidligere været anset ved Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 26 Marts 1908 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 10 December 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 18 November 1911 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 3 September 1913 efter Straffelovens §§ 232, 1ste og 2det Led, og 247 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, af hvilken Straf han ved kgl. Resolution af 26 Februar 1915 blev fritagen for at udstaa den resterende Del mod indtil Straffetidens Udløb, den 9 September 1915, at anbringes paa Optagelseshjemmet »Lyng«, og senest ved Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 11 Januar 1916 efter Straffelovens § 232, 1ste og 2det Led, for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold, hvorom der efter den skete Indankning alene bliver Spørgsmaal her for Retten.

1. Lørdag den 2 Marts d. A. tidligt paa Morgenen gik Arrestanten, der om Natten var ankommet til Fredericia, hvorfra han til Fods havde begivet sig ad Landevejen i Retning af Kolding, ind i Jens Housteds Gaard i Erritsø for om muligt at stjæle en Cykle. Gennem en, som det maa antages, uafaalet Port kom han ind paa Gaardspladsen, hvorfra han ad en Dør, der var lukket ved en udvendig Krog, gik ind i

Laden, hvor han ved at aabne en Luge kunde se, at der stod 2 eller 3 Cykler. Af disse tog han den ene, hvorpaa han cyklede først til Kolding og derpaa over Vejle og Horsens i Retning af Aarhus; men da Cyklen punkterede, kastede han den i en Stenkiste under Landevejen, hvor den senere er fundet. Cyklen er vurderet til 75 Kr. og tilbageleveret Gaardejer Jens Husted.

2. Undervejs mellem Horsens og Aarhus begav Arrestanten sig om Aftenen før Sengetid ind i en Gaard paa Grumstrup Mark, der tilhørte Gaardejer Viktor Jørgensen, hvor han gennem Stalden gik ind i et tilstødende Karlekammer, der var uafaalet, i hvilket han fra et ligeledes uafaalet Klædeskab stjal en Overfrakke, der er vurderet til 60 Kr., og en Papæske indeholdende 2 Kravebryster, 1 Flip, 2 Par Manschetter og 1 Par Manschetknapper, hvorhos han tilegnede sig et Par sorte Støvler, vurderet til 20 Kr., der stod ovenpaa Skabet, samt en Lommebog, alt tilhørende Tjenestekarl Niels Pedersen. Papæsken ligesom det ene Par Manschetter bortkastede han lidt udenfor Gaarden, og han vil ikke have bemærket Manschetknapperne. Efter at Cyklen var punkteret, søgte han Natteteje i en Lade i Torrild, hvor han ved sin Bortgang næste Morgen efterlod sin Haandkuffert, hvori Flippen, det andet Par Manschetter, Lommebogen og det ene Kravebryst laa, samt endvidere Overfrakken og desuden sine egne Støvler, idet han havde iført sig de stjaalne. Disse bortbyttede han et Par Dage senere hos en Markskandiser i Randers imod at faa ca. 3 Kr. og et Par andre Støvler i Bytte, og de har senere ikke kunnet bringes tilveje, hvorimod Overfrakken, et Kravebryst, et Par Manschetter og Lommebogen er bragt til Stede under Sagen og udleveret Bestjaalne, der med Arrestantens Samtykke ligeledes har faaet udleveret det Par Støvler, han havde tilbyttet sig for de stjaalne.

3. Da Arrestanten Søndag den 3 Marts d. A. var passeret Aarhus og om Aftenen kom gennem Skejby, der ligger ved Landevejen til Randers, 1 lille Milsvej Nord for Aarhus, gik han i den Hensigt at stjæle et eller andet ind i en Gaard, som tilhørte H. Hansen, hvor han fra et uafaalet Karlekammer stjal én Karlen August Rasmussen tilhørende Vinterfrakke, der hang frit fremme, i hvis ene Lomme der laa en Seddelbog med nogle Papirer i. Efter at være kommen ud, prøvede Arrestanten Frakken, og da den viste sig at være for lille til ham, kastede han den fra sig udenfor Gaarden. Seddelbogen og Papirerne bortkastede han ligeledes efter at have set, at der ikke var Penge i, et Stykke fra Byen. Overfrakken og Seddelbogen blev senere fundne og taget i Besiddelse af Bestjaalne.

4. Umiddelbart derefter gik Arrestanten ind i en anden Gaard i Skejby, tilhørende Rasmus Madsen. Her stjal han i et uafaalet Karlekammer fra et Klædeskab en Ulster, en forgyldt Urkæde og en sort, stiv Filthat, endvidere nogle Legitimationspapirer samt en Skudsmaalsbog, Alt tilhørende Karlen Johannes Rosenlund Nielsen. Efter dennes Forklaring var Klædeskabet afaaset, og der blev, efter at Tyveriet var begaaet, fundet en Messingdirk paa Gulvet i Kammeret; men Arrestanten nægter at have benyttet nogen saadan og har fastholdt, at han, dersom Klædeskabet var afaaset, hvad han ikke erindrer, maa have

rykket Døren op med Fingrene. Endvidere stjal han fra en uaflaaset Trækuffert i samme Kammer en Pung med 30 Øre, tilhørende Karlen Vilhelm Andersen. Pengene tog han til sig, men bortkastede Pungen. Denne er senere funden og tagen i Besiddelse af Bestjaalne. Arrestanten efterlod sin egen sorte Filthat paa Stedet. Den stjaalne Ulster, som han har anslaaet til at have haft en Værdi af 20—30 Kr., solgte han til en Marskandiser i Randers for 8 Kr., og den har ikke kunnet skaffes til Stede lige saa lidt som Papirerne eller Skudsmaalsbogen, som han bortkastede i Nærheden af Glyngøre. Urkæden og Hatten, som af Retsvidnerne er vurderet til henholdsvis 8 Kr. og 4 Kr., er udleveret Bestjaalne.

5. Arrestanten, som havde overnattet i en Kostald i Nærheden af Landevejen, gik næste Dag, altsaa Mandag den 4 Marts d. A., til Randers, hvor han hen paa Eftermiddagen opholdt sig nogle Timer, bl. a. for at afhænde en Del af de stjaalne Koster. Ved Aftentide fortsatte han sin Vandring i Retning af Hobro, og da han var kommen en Times Gang fra Randers, gik han i den Hensigt at stjæle hen til en større Bondegaard, tilhørende Kristen Støvring i Helsted, i hvilken han i en af Sidelængerne gennem en uaflaaset Dør kom ind i et mørkt Rum, hvor han stødte paa en Cykle, som han straks tilegnede sig, hvorpaa han cyklede ad Hobro til. Ved Hjælp af Cyklen naaede han i de to følgende Dage over Hobro, Viborg, Skive og Mors op i Thy, hvortil han færgedes over fra Vildtsund og ankom den 6 Marts hen paa Eftermiddagen. Da det var blevet mørkt, gik han ind i en Gaard for at stjæle et eller andet, idet han efterlod Cyklen udenfor Gaarden, men da han var derinde, hørte han, at der kom Folk til, og maatte lade Cyklen i Stikken, idet han flygtede i modsat Retning af det Sted, hvor han havde efterladt den. Cyklen er senere funden og efter at være vurderet til 60 Kr. udleveret til Ejeren, Tjenestekarl Johannes Madsen.

6. Natten mellem den 6 og 7 Marts d. A. gik Arrestanten gennem en uaflaaset Dør ind i et Udhus hos Boelsmand Mads Fredsøe i Tilsted, hvor han i en Rullestue brød Skuffen i en Dragkiste op ved at skære Træet bort ovenover Laasen; men Skuffen var tom, hvorefter Arrestanten bortfjernede sig uden at medtage noget.

7. Derfra gik Arrestanten gennem en Dør, der var lukket indvendig fra med en Krog, som sprang af Haspen, da han rykkede i Døren, ind i en Lade, tilhørende Gaardejer Simon Christensen, ligeledes i Tilsted, for at søge Natteteje. Ved at famle sig frem stødte han paa en Cykle, som hang i et Reb, og han bestemte sig straks til at stjæle Cyklen, naar han næste Morgen forlod Gaarden, hvilket Tyveri han ogsaa iværksatte. Cyklen, der tilhørte Simon Christensens Søn, Hans Christensen, efterlod han den 8 Marts d. A. ved Jestrup Strand, hvor den senere er funden og er efter at være vurderet til 150 Kr. tilbageleveret Ejeren.

8. Da Arrestanten den 7 Marts d. A. om Morgenen forlod Simon Christensens Gaard med Cyklen, opdagede han, at der ikke var Luft i Ringene, hvorfor han trak den tværs over Vejen hen til en Smedie, der tilhørte Boelsmand Lars Lykke Pedersen. Gennem en uaflaaset

Dør gik han ind og tilegnede sig en Haandcyklepumpe, der laa frit fremme paa Bordet. Da han efter at have pumpet Luft i Ringene vilde gemme den stjaalne Pumpe i Cykletasken, bemærkede han, at der allerede var en Pumpe deri, hvorfor han kastede den nylig stjaalne i Landevejsgrøften lige nedenfor Huset, hvor den senere fandtes og er taget i Besiddelse af Ejeren.

9. Efter hele Dagen at have flakket om paa Cykle i Thy, bestemte han sig om Aftenen, da han var kommen til Visby, til at forsøge at stjæle noget Tøj, og han gik i denne Hensigt ind i Gaardejer Poul Sønderskovs Gaard, hvor han i et uafaalet Karlekammer stjal en Tjenestekarl Anton Steffensen tilhørende ny, gul Regnfrakke, der hang frit fremme i Kammeret, samt et Par nye, lange, sorte og blaa Strømper, der beroede i et afaalet Skab, hvis Dør Arrestanten rykkede op med Haanden. Regnfrakken er vurderet til 30 Kr. og Strømperne til 3 Kr. og efter at være bragt til Stede udleveret til Bestjaalne.

10. Fra et uafaalet Skab i Stuehuset paa Jens Chr. Jensens Gaard i Kjæstrup, hvortil der var uhindret Adgang fra Gaarden, stjal Arrestanten umiddelbart derefter en Jakke, en Vest, en Ulster samt et Par graa, sribede Benklæder, tilhørende Karlen Chr. Jensen, Vangsgaard. Jakken, Vesten og Ulsteren kastede han paa en Mark i Nærheden af Gaardens Mødding, hvor Bestjaalne fandt dem; Benklæderne er vurderet til 15 Kr. og tilbageleveret Bestjaalne, efter at de var fundne paa det næste Sted, hvor Arrestanten begik Indbrud, og hvor han ved sin Bortgang havde efterladt dem.

11. Samme Aften gik Arrestanten ind i et uafaalet Gæsteværelse hos Gaardejer Anton Baun i Heltborg, hvor han fra et uafaalet Skab tilegnede sig en sort Klædes Vest, et Par sorte Klædes Benklæder og en toradet Jakke af brunt Stof, hvilke Klædningsstykker han iførte sig. Desuden tog han en sort Klædes Overfrakke, et Haandklæde og 2 Servietter samt et Par sorte strikkede Uldvanter, der laa i Lommen paa en Kavaj, der hang i Gangen. Medens han opholdt sig i Gæsteværelset i Færd med at begaa Tyveriet, blev han overrasket af Bestjaalne, fra hvem det dog efter en kort Kamp lykkedes Arrestanten at flygte gennem et Vindue. Overfrakken kastede han fra sig et lille Stykke fra Gaarden, hvor den blev funden og tilbageleveret Bestjaalne, og de øvrige stjaalne Genstande, af hvilke Jakken er vurderet til 40 Kr., Vest og Benklæder til 30 Kr. og Haandklædet og Servietterne til 2 Kr., er bragt til Stede under Sagen og tilbagegivet Ejeren.

12. Arrestanten, der, efter hvad der var hændet ham det sidste Sted, nu ventede at blive eftersøgt, cyklede den paafølgende Nat sydpaa og overnattede paa Loftet over Stalden i en Gaard paa Thyholm, som han først forlod næste Dag ved Middagstid. Da han var bleven antruffet af Gaardens Ejer, cyklede han ned til Limfjorden i den Hensigt om muligt at faa fat i en Baad og sætte over til den anden Side af Fjorden.

Da der ved Jestrup Strand laa en Baad, tilhørende Fisker Claus Nielsen, bemægtigede han sig denne, idet han efter sin Forklaring kun vilde bruge den lige til at komme over Fjorden med, men derefter vilde overlade den til sin Skæbne. Baaden er anslaaet til en Værdi af

300 Kr. Da Arrestanten landede paa Sydsiden af Fjorden, blev han anholdt, og Baaden er tilbageleveret Ejeren.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For det af Arrestanten i de foranførte Henseender udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 40 Kr. til hver.

Nr. 354.

Højesteretssagfører Møldrup

m o d

Hans Andreas Ellung Hansen (Def. David),

der tiltales for Falsk.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 10 Juni 1918: Arrestanten Hans Andreas Ellung Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Glasius, 40 Kr., og 30 Kr. til Defensor, Sagfører Krag Møller. Efter udstaaet Straffetid vil Arrestanten derhos være at udbringe af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1918: Arrestanten Hans Andreas Ellung Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Heise, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For sin Udfærdigelse og Benyttelse af den i den indankede Dom omhandlede, paa 8755 Kroner lydende Check vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 268, jfr. tildels § 275. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos Tiltalte, der er Udlænding, og som ikke i de sidste fem Aar har opholdt sig i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Hans Andreas Ellung Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens

Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møldrup og David 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Hans Andreas Ellung Hansen, der er født i Sønderjylland den 21 Marts 1900, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, sat under Tiltale for Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder.

Under et Ophold hos en Slægtning i Hjørring, hvortil Arrestanten ankom i Begyndelsen af August Maaned 1917 efter at være rømmet fra Tyskland, var han ved gennem længere Tid at tabe i Kortspil kommen til at skyldte sine Medspillende 147 Kr. 50 Øre, som han ikke saa sig i Stand til at betale. Arrestanten, der i 2 Aar havde haft Ansættelse i en Bank i Sønderjylland, bestemte sig efter at have læst i Avisen om nogle Checkfalsknerier i København til at skaffe sig Penge til at betale sin Spillegæld ved Hjælp af en falsk Check. Til Brug herved skaffede Arrestanten sig fra Aktieselskabet Nordjysk Bank i Aalborg et Checkhefte, indeholdende Blanketter til »Lommechecks«, mærkede med Numre fra 5326 til 5350, paa den Maade, at han i Aalborg, hvor han i dette Øjemed gjorde Ophold under en Rejse fra Hjørring til Aarhus, i bemeldte Bank under det paatagne Navn Ejner Madsen indsatte et Beløb af 50 Kr., idet han samtidig for at vække Tillid angav at ville sende 1600 Kr. fra København til Indsættelse paa den ham aabnede Konto, hvorpaa han samme Eftermiddag lod et Bud hæve de 50 Kr. ved Hjælp af en af de ham udleverede Checkblanketter, nemlig Nr. 5326, som han underskrev med Navnet Einer Madsen, saaledes at der altsaa ikke indestod noget paa hans Konto i nævnte Bank.

Efter samme Aften at være rejst til Aarhus, øvede Arrestanten sig de følgende Dage hjemme i at udfærdige falske Checks paa Blanketter fra fornævnte Checkhefte, men de saaledes udfærdigede Checks kasserede og brændte Arrestanten efter sin Forklaring, fordi han havde rystet saa stærkt paa Haanden, at han var klar over, at de ikke kunde bruges. Den 2 Maj d. A. om Eftermiddagen udfyldte Arrestanten imidlertid paa sit Værelse en Check paa en Blanket, Nr. 5346, saa at den kom til at lyde paa et Beløb af 8755 Kr. at betale til Hr. Kreaturhandler Carl Jensen og undertegnede den med Navnet E. Madsen. Medens Arrestanten med violet Blæk havde udfyldt paa nysangivne Maade Checkens trykte Tekst, der var saalydende:

» d. 19 Kr.

Nordjysk Bank A/S. Aalborg

Behag at betale mod denne Check til

eller Ordre

Kr.

Nr. 5346

Indfries af Revisionsbanken i København«,

skrev han forneden i Hjørnet til venstre med sort Blæk »Not. Christiansen«, idet han efterlignede Haandskriften paa en Kvittering, som han ved Indsættelsen af de 50 Kr. i Nordjysk Bank havde modtaget af den Funktionær, som ekspederede ham, og hvis Navn var Christiansen. Paa Bagsiden skrev han med grønt Blæk: »Betalt. Carl Jensen.« Medens han ved Navnet Christiansen sigtede til foromtalte Bankassistent, der iøvrigt ikke var berettiget til at foretage Noteringer af Checks, var Navnene Einar Madsen og Carl Jensen valgt paa Maa og Faa, dog at Arrestanten benyttede det første, fordi han — som meldt — havde brugt det i Aalborg. Arrestanten, der ikke har kunnet give nogen nærmere Forklaring af Grunden til, at han udfyldte Blanketten med det nævnte i Forhold til Spillegældens Størrelse meget betydelige Beløb — begav sig derefter i den Hensigt at hæve Checkens Paalydende hen i Aarhus Kreditbank, hvilken Bank han efter sin Forklaring valgte i Tillid til, at man i denne Bank, som nylig havde begyndt sin Virksomhed, ikke kendte fornævnte Christiansens Underskrift; men da han efter Rækkefølge naaede hen til Kassereren, svigtede Modet ham, saa at han bortfjernede sig under Foregivende af, at han havde glemmt noget. Næste Dag, den 3 Maj d. A., besluttede Arrestanten imidlertid at fuldføre sit Forehavende, hvilket han derefter gjorde saaledes, at han fra en Kafé ringede Aarhus Kreditbank op i Telefonen, og idet han opgav at være Kreaturhandler Carl Jensen, forespurgte, om Banken vilde indløse en Check paa 8755 Kr., som han paa Bankens Forespørgsel angav at være betalbar i Revisionsbanken; Arrestanten, der foregav selv at være optaget af en Forretningsforbindelse, tilføjede, om han maatte sende et Bud ned i Banken for at hæve Beløbet, og da der fra Bankens Side blev svaret bekræftende, bestilte Arrestanten telefonisk et Kioskbud til at komme hen i Kaféen, hvor han sad. Budet fik Checken med, og Banken udbetalte Beløbet uden nærmere at undersøge Checken. Denne er i Retten bleven forelagt for Kontorchef i Aarhus Privatbank Laurssen og Kontorchef i Købmands- og Haandværkerbanken sammesteds Sanders, som overensstemmende har udsagt, at det efter deres Overbevisning praktisk set er udelukket, at en Bank vil afgive en Noteringspaategning som den af Arrestanten fremstillede, og at ingen af dem, der begge har virket ca. 17 Aar i Banker, nogensinde har set en Check med en saaledes udfærdiget Noteringspaategning uden Brug af Stempel eller Paatryk. De tvende Kontorchefer har derhos forklaret, at Endossementspaategningen »Betalt Carl Jensen« ved sin manglende Adresseangivelse burde have foranlediget en Anmodning om nærmere Oplysning angaaende Endossentens Stilling og Adresse, og at de anser det for givet, at ingen af de to Banker, hvori de er ansatte, vilde have udbetalt Checkens Paalydende, førend Besked i saa Henseende var fremkommen. Endelig har de paagældende tilføjet, at den falske Check som Følge af det Anførte maa anses lidet egnet til at skuffe i en bankmæssig ledet Bank. Den i Aarhus Kreditbank ansatte Kasserer, Zweidorff, der paa Bankens Vegne har udbetalt Checkens foranførte Paalydende, har forklaret Intet at have at erindre ved det af de 2de Kontorchefer udtalte, hvorhos han har anført, at man under almindelige Forhold, da den angivne Modtager var Banken ganske ubekendt, vilde

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Valdemar Heinrich Hartnack, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Maj 1895 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 22 Februar 1913 efter Straffelovens §§ 253 og 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og senest ved nærværende Rets Dom af 6 Januar 1917 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og efter § 230, 2det Stk., tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 6 Marts d. A. Klokken 3 om Eftermiddagen meddelte Maskinarbejder Ejner Christian Johansen Politibetjent 568, Ottesen, at han samme Dags Formiddag paa Arbejdsanvisningskontoret i Guldbergsgade var bleven tiltalt af en Mandsperson, der bl. a. fortalte ham, at han om Morgenens havde forøvet et Indbrudstyveri i et Pulterkammer i en Ejendom i St. Hansgade, Hjørnet af Sortedamsgade, idet han med en Tang, som han fremviste, havde frabrudt en Hængelaas og stjaalet nogle Tæpper m. m., hvilke Koster han havde pakket ind i graat Papir og spændt Remme om, men da der var kommet 2 Piger op ad Køkkentrappen, havde han ikke turdet medføre det Stjaalne, hvorfor han opfordrede Johansen til at hente Kosterne. Personen havde derhos i Følge Johansens Meddelelse paavist den paagældende Ejendom for ham og forklaret, hvor Pulterkammeret laa, og da Johansen undslog sig for at hente Tingene, idet han sagde, at det var mere praktisk om Aftenen, aftalte de at mødes paa St. Hans Torv Klokken 5 om Eftermiddagen, for at Johansen da kunde afhente de stjaalne Koster; Johansen fortalte derhos Ottosen, at Personen havde fortalt ham, at han kunde afhænde Tyvekosterne til en Mand i Korsgade Nr. 31.

Politibetjent Ottesen indfandt sig efter Johansens Anvisning i den ommeldte Ejendom, Sortedamsgade Nr. 21, til hvis Gaard og Køkken-trappe der er Adgang fra Sankt Hansgade, og konstaterede der, at et af Musiklærerinde Rigmor Marie Gerstenberg benyttet Pulterkammer var opbrudt, idet Hængelaasen var frabrudt, samt at der indenfor Pulterkammerets Dør laa 2 Pakker, indeholdende henholdsvis et Vattæppe og et Gardin, et Sengetæppe samt et hæklet Stykke. Pakkerne var indsvøbt i graat Papir og omspændt med Remme.

Samme Dags Eftermiddag Klokken 5 opholdt Politibetjent Ottesen sig paa Sankt Hans Torv, hvor Johansen kom tilstede, og da Arrestanten nu mødtes paa Torvet med Johansen, blev han anholdt af Ottesen.

Musiklærerinde Frøken Gerstenberg har genkendt de i Pakkerne beroende Koster som hende tilhørende og nærmere forklaret, at Kosterne havde beroet dels frit fremme, dels i en Kuffert, at hun, sidste Gang hun var paa Pulterkammeret, havde aflaaet den for Døren anbragte Hængelaas, samt at der senere ikke paa hendes Vegne havde været nogen paa Pulterkammeret.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, har vel erkendt, at han den paagældende Morgen har talt med Johan-

sen, men nægtet at have fortalt denne om Tyveriet eller at have aftalt paany at træffe ham paa St. Hans Torv, idet han har gjort gældende, at han passerede Sankt Hans Torv om Eftermiddagen paa Vej til Trianglen, hvor han skulde træffe en ubekendt Kvinde Kl. 5^{1/4}.

Grosserer Kaj Fischer, der bor Korsgade Nr. 31, har som Vidne forklaret, at Arrestanten den 6 Marts d. A. om Formiddagen, antagelig ved 11—12-Tiden, indfandt sig hos ham og forespurgte ham, om han vilde købe noget Sengetøj, et Vattæppe og noget Andet, hvorefter det aftales, at Arrestanten senere paa Dagen efter Klokkeren 5 Eftermiddag skulde indfinde sig paa Fischers Kontor og forevise Tingene for ham.

Arrestanten har erkendt Rigtigheden af Grosserer Fischers Forklaring, men forklaret, at en Person ved Navn Jørgensen, hvis Bopæl han ikke kender, havde bedt ham om at sælge nogle Tæpper, og at det var disse Tæpper, han havde falbudt til Fischer.

Vaskeriarbejderske Laura Jensen Lem har som Vidne forklaret, at hun den 6 Marts d. A. Klokkeren ca. 8 Formiddag, da hun kom op paa Loftet i Ejendommen Sortedamsgade Nr. 21, saa en Mandsperson gaa hen mod Køkkentrappen og bemærkede, at Personen, som hun kun saa fra Ryggen, var iført et graat Jakkesæt, som hun mente, at hun vilde kunne genkende; hun har derhos efter ved sit Møde i Retten at være forevist en Jakke, Arrestanten var iført ved sin Anholdelse, forklaret, at denne godt kan ligne den, Mandspersonen var iført.

Naar henses til, at Rigtigheden af Johansens Forklaring er i høj Grad bestyrket ved det efter hans Meddelelse til Politibetjent Ottesen Passerede, at Arrestanten ikke har kunnet gøre nærmere Rede for, hvorfra Kosterne, han som ommeldt falbød til Grosserer Fischer, hidrører, samt at Arrestanten tidligere er straffet for groft Tyveri, findes det efter Omstændighederne tilstrækkelig bevist, at Arrestanten ved Indbrudstyveri har tilvendt sig de Frøken Gerstenberg tilhørende Koster, der er vurderede til ialt 15 Kr.

I Følge den af ovennævnte Maskinarbejder Johansen afgivne Forklaring fortalte Arrestanten ham den 6 Marts om Morgenen, at han paa Østerbro havde stjaalet Fødevarer, som han havde solgt i en Stegeforretning i Baggensgade.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det den 4 Marts d. A. af Translatør Knippels Hustru, Nielsine, født Larsen, var anmeldt, at der i Tiden fra den 26 Februar d. A. var frastjaalet hende en røget Skinke paa ca. 7 kg, noget Sækkelærred, Portierer, Gardiner, Gardinbøjler og en Haandkuffert, hvilke Koster havde beroet dels frit fremme, dels i uafaalet Gemme i et i Ejendommen Marstrandsvej Nr. 10 værende afaalet Pulterkammer, til hvilket Tyven havde skaffet sig Adgang ved at opbryde den for Døren anbragte Hængelaas samt ved at aabne en i Døren anbragt indstukken Laas med falsk Nøgle eller Dirk.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Oktober 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 28—29.

Tirsdag den 27 August.

En Person ved Navn Poul Villiam Hansen, der har været anholdt som medsigtet under Sagen, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, har forklaret, at han den 2 Marts d. A. Klokken ca. 5 Eftermiddag sammen med Arrestanten begav sig ind til Nordre Frihavns-gade, hvor han ventede nogle Minutter ved Hjørnet af denne Gade og Marstrandsvej, mens Arrestanten gik forbi Hjørneejendommen Marstrandsvej 10 ind paa Rosenvej. Hansen har videre forklaret, at Arrestanten ca. 10 Minutter efter kom tilbage, medførende en i Sækkelærred indsvøbt Pakke, som han gav Hansen at bære, hvorefter Hansen, der kunde mærke, at Pakken, som meget muligt vejede ca. 7 kg, indeholdt en Skinke, i Følge med Arrestanten bar den til Hjørnet af Blaa-gaardsgade og Baggesensgade, hvor Arrestanten, mens Hansen blev staaende paa Hjørnet, atter modtog den og gik ned i en Kælder — efter Hansens Mening en Stegekælder —, hvorfra han 5—10 Minutter efter vendte tilbage uden Pakken. I Følge Hansens Forklaring gav Arrestanten, der til ham havde sagt, at han nødigt selv vilde bære Pakken, da han var iført Figurfrakke og graat Tøj, ham derefter 3 Kroner og en Kop Kaffe for hans Ulejlighed.

Indehaveren af Stegeforretningen Baggesensgade Nr. 26, Kælderen, Victor Sick, har forklaret, at han den 2 Marts d. A. om Aftenen købte en røget Skinke paa ca. 7 kg af en yngre Mandsperson, der ligner Arrestanten, uden at Sick dog bestemt kunde genkende Arrestanten som den paagældende Person. Sick har derhos udleveret det Stykke Sækkelærred, i hvilket Skinken var indsvøbt. Lærredet var 2,40 Meter langt og forsynet med Mærke og Løbenummer.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, har erkendt, at han har solgt en Skinke til Sick, men forklaret, at han solgte den for den ovennævnte Person ved Navn Jørgensen, af hvem han modtog den, indsvøbt i Sækkelærred. Han har derhos efter først at have benægtet at have været sammen med Poul Villiam Hansen ude i Nordre Frihavns-gade efter en Pakke erkendt, at han en Dag fulgtes med Hansen ud i Nordre Frihavns-gade, hvorfra han gik ned ad Faxegade, hvor han i en Ejendom hentede en i Sækkelærred indsyet Pakke, som han om Formiddagen havde lagt under Trappen. Arrestanten har om denne Pakke, hvis Indhold han ikke vil have kendt, nærmere forklaret, at han havde været en Person ved Navn Espesen, der i Følge

Arrestantens Forklaring nu er rejst til Sverrig, behjælpelig med at bære dennes Tøj fra Kalkbrænderihavnen ned i Nyhavn, samt at han og Espesen paa Vejen, da de ikke kunde bære den i Sækkelærred indsvøbte Pakke, anbragte den paa Trappegangen i den ommeldte Ejendom, hvorfra Arrestanten senere, da han var i Følge med Hansen, hentede [den], hvorpaa han bragte den til sit Hjem i Todesgade. Arrestanten vil om Aftenen have bragt Pakken hen til Espesen, hvem han traf paa Hjørnet af Nyhavn og Kongens Nytorv.

Arrestanten har efter først at have nægtet, at han, da han var sammen med Hansen, var nede i en Kælder i Baggesensgade, senere forklaret, at han ikke husker, at han var nede i en Kælder i den nævnte Gade, men at han, hvis det var Tilfældet, har været nede for at købe Cigaretter.

Anmelderinden har edelig forklaret, at det af Sick udleverede Stykke Sækkelærred i Størrelse og Kvalitet ganske er som det stjaalne, og Anmelderindens Mand, Translatør og Handelsfuldmægtig Vilhelm August Knippel, har ligeledes forklaret, at det stjaalne Sækkelærred hidrører fra Hellerup Fabrikker, ved hvis Kontor han er ansat, samt at det tilstedekomne Sækkelærred er forsynet med Fabrikernes Mærke.

Ifølge Anmelderindens beedigede Forklaring havde Skinken og Sækkelærredet en Værdi af ialt ca. 16 Kr., medens de øvrige fra Pulterkammeret stjaalne Koster havde en Værdi af ialt ca. 134 Kr.

Efter det under Sagen Oplyste maa det antages, at Tyven har skaffet sig Adgang til Gerningsstedet gennem Porten, der fra Rosenvej fører ind til Ejendommens Gaard.

Da Sigtelsen mod Arrestanten er i høj Grad bestyrket ved de tilvejebragte Oplysninger, da Arrestanten ikke har kunnet oplyse Hjemmel til den i Sækkelærred indsvøbte Skinke, af hvilken han har erkendt at have været i Besiddelse, da Arrestanten har afgivet vaklende Forklaringer om sit Forhold, og da Arrestanten tidligere er straffet for groft Tyveri fra Pulterkamre, findes det uden Betænkelighed trods Arrestantens Benægtelse at anse for bevist, at han af de ifølge Anmeldelsen stjaalne Koster ved groft Tyveri har tilvendt sig i hvert Fald Skinken og Sækkelærredet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Her med endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Tirsdag den 1 Oktober.

Nr. 140. Fiskeforretningsmand i Siglufjord **H. Söbstad**
mod

Sagfører **Valdemar Thorarensen** for Sildeforretningsmand
Tormod Bakkevig.

Højesterets Dom.

Appellanten, Fiskeforretningsmand i Siglufjord H. Söbstad, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saa fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødige Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Sagfører Valdemar Thorarensen for Sildeforretningsmand Tormod Bakkevig, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 229.

Ingeniør **A. Salansky**
mod

Firmaet **Gebrüder Korte**, Solingen.

Højesterets Dom.

Appellanten, Ingeniør A. Salansky, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saa fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødige Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og

Tæring betaler han til Indstævnte, Firmaet Gebrüder Korte, Solingen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 262.

Simon Peter Sten Jensen

mod

Politidirektøren i København.**Højesterets Dom.**

Appellanten, Simon Peter Sten Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthan ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 264.

A. S. Glargaard

mod

Partikulier C. Sørensen.**Højesterets Dom.**

Appellanten, A. S. Glargaard, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 255.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Johan Christian Jørgensen og Rigmor Kristine Svendsen
(Def. Graae),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 22 December 1917: De Tiltalte, Johan Christian Jørgensen og Rigmor Kristine Svendsen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i fyrretyve Dage og En for Begge og Begge for En betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kapel, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, 15 Kr. Straffens Udstaaelse udsættes for begge Tiltaltes Vedkommende i Medfør af Lov 1 April 1911 § 20, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i nævnte Lovbestemmelse fastsatte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen for hver især af de Tiltalte, Johan Christian Jørgensen og Rigmor Kristine Svendsen, bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Olivarius og J. L. Nathansen, betaler Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte er anset efter Straffelovens § 181, for Rigmor Svendsens Vedkommende tildels sammenholdt med § 37. Straffen findes at burde bestemmes for hver af de Tiltalte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. De Tiltalte vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Johan Christian Jørgensen og Rigmor Kristine Svendsen bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Derhos betaler de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Harboe og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Johan Christian Jørgensen, der er født den 18 August 1898, og Rigmor Kristine Svendsen, der er født den 28 August 1899, og af hvilke ingen er funden forhen straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt under Sagen Oplyste er det godtgjort, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Sidst i Marts 1917 bemærkede Tiltalte Jørgensen, at han fik Udslet og Saar paa Kønsdelene, og noget senere fik han tillige ondt i Halsen, hidrørende fra Papler i Halsen. Noget ind i April henvendte han sig til

en Læge, og paa dennes Foranledning blev han den 18 April 1917 indlagt paa Esbønderup Sygehus som lidende af Syfilis. Fra Begyndelsen af Januar 1917 havde han staaet i kønsligt Forhold til Tiltalte Svendsen, og han havde ogsaa Samleje med hende i April Maaned, efter at der var fremkommet Saar paa hans Kønsele. Han har erkendt, at han, da han fik Saarene paa Kønsele, og da han derefter havde Samleje med Tiltalte Svendsen, ikke var i Tvivl om, at han var lidende af smitsom venerisk Sygdom.

Tiltalte Svendsen har forklaret, at hun omtrent i Begyndelsen af Marts 1917 fik Smerter i Halsen, og kort Tid efter fremkom der tillige Saar paa hendes Kønsele. Da hun erfarede, at Tiltalte Jørgensen var indlagt paa Sygehus for venerisk Sygdom, var hun ikke i Tvivl om, at hun ogsaa var lidende af smitsom venerisk Sygdom. Desuagtet havde hun i Juli og September, paa hvilke Tidspunkter hun da vidste, at Sygdommen var i Udbrud, Samleje med 2 Mandspersoner, som hun maa antages at have paaført Syfilis. Der er af disse ikke nedlagt Paa-stand om Erstatning. Først senere henvendte hun sig til en Læge, og den 1 Oktober 1917 blev hun indlagt paa Esbønderup Sygehus lidende af Syfilis.

Begge de Tiltalte har, forinden de traadte i kønsligt Forhold til hinanden, staaet i kønsligt Forhold til Andre, og det er ikke oplyst, om den ene af dem har paaført den anden Sygdommen.

Som Følge af det Anførte vil begge de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 181, for Tiltalte Svendsens Vedkommende tildels jævnført med § 37, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 3 Maaneder, og den indankede Dom, ifølge hvilken de efter samme Straffebestemmelser er ansete med lige Fængsel hver især i 40 Dage, dog at Straffens Udtaaelse betingelsesvis er udsat i Overensstemmelse med Bestemmelserne i § 20 i Lov 1 April 1911, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det rettelig er paalagt de Tiltalte at udrede in solidum, tiltrædes, vil herefter med den anførte Ændring med Hensyn til Straffen være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Olivarius og J. L. Nathansen, betaler de Tiltalte in solidum 30 Kr. til hver.

Nr. 372.

Højsteretssagfører Møldrup

mod

Alfred Viggo Konrad Jeppesen (Def. Levy),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 August 1918: Arrestanten Alfred Viggo Conrad Jeppesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Anker-Jensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Viggo Konrad Jeppesen til Højesteretssagførerne Møldrup og Levy 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Alfred Viggo Konrad Jeppesen, der tiltales for Tyveri, er født den 31 December 1891 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 1 Oktober 1910 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4. Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 22 Maj 1915 efter Straffelovens § 230, 1. Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 11 August 1917 efter Straffelovens § 231, 1. Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 3 Maj d. A. har frastjaalet Kaptajn Louis v. Kohl en Overfrakke, et Knippe Nøgler, et Cigaretetui samt c. 10 Kr. i rede Penge. Frakken, der er vurderet til 70 Kr., hang frit fremme i en Entré, hvortil Adgangen var uhindret, de øvrige Koster, der bortset fra de rede Penge er vurderet til ialt 5 Kr., i Lommen paa den stjaalne Frakke.

Paa samme Maade er det bevist, at Arrestanten den 15 s. M. har frastjaalet Bogholder Carl Christensen en til 135 Kr. vurderet Overfrakke, der hang frit fremme i en Entré, hvortil Adgangen var uhindret.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommnehospitalets 6te Afdeling, hvis fungerende Overlæge i en den 29 Juni d. A. dateret Erklæring bl. a. har udtalt, at Arrestantens Evner i det Hele ikke er ret store, men dog ikke meget under Grænsen for det almindelige, samt at han maa siges at være imbecil i let Grad eller paa Grænsen af Imbecillitet.

Det udtales derhos i Erklæringen, at de hos Arrestanten forefundne Karaktertræk: Imbecillitet (let Grad), Ustadighed, Løgnagtighed, Hypokondri og Modstandsløshed overfor Modgang er saadanne, som findes ved den psykopatiske Degeneration og antagelig er en Følge af, at Arrestantens Hjerne paa Grund af, at han var svagelig som Barn vel ikke har kunnet udvikle sig normalt, idet det er muligt, at et Ulykkestilfælde, der har ramt Arrestanten, har forværret hans Tilstand.

Erklæringen konkluderer derhen, at Arrestanten er en muligvis som Følge af Sygelighed i Barnealderen psykopatisk degenereret Person, men ikke sindssyg i egentlig Forstand, samt at det er sandsynligt, at han ikke er i Besiddelse af den Modstandskraft overfor Fristelser, som man kan vente at træffe hos normale Personer.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Voer og Nim Herreders Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Hans Jørgen Frands Hansen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 5 Januar 1881, har tidligere gentagne Gange været straffet for Tyveri, en enkelt Gang i Forbindelse med Falsk og har senest været anset ved Højesterets Dom af 28 August 1911 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for ottende Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 22 Maj 1915 efter Straffelovens § 253, cfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ved Voer og Nim Herreders Ekstrarets Dom af 5 Februar d. A. efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Tugthusarbejde i 3 Aar. Ved Overrettens Dom af 27 September 1915 er han frifunden for Tiltale for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 17 November f. A. begav Arrestanten sig om Aftenen efter Mørkets Frembrud fra sit Hjem paa Raadved Mark til Aarupgaard i den Hensigt at stjæle Kartoffler i Gaardens Lade. Han gik ind i Laden, hvortil der var uhindret Adgang, men fandt ingen Kartoffler, hvorimod han, der bemærkede, at der i en Fold i Laden stod nogle Faar — som det maa antages — fra Folden tilegnede sig et Faar, og ved at binde sit Lommetørklæde om Halsen paa Faaret lykkedes det ham at trække dette til den nærliggende Gaard, »Teglgaarden«, hvor han paa Jorden fandt et Stykke gammelt Reb, ved Hjælp af hvilket han trak Faaret til Raadved Kjærgaards Plantage, hvor han bandt det. Den paafølgende Dags Formiddag begav han sig til Plantagen og slagtede Faaret, hvorefter han om Eftermiddagen bar Kødet til sit Hjem med Undtagelse af 2 Stykker, som han anbragte i et Træ, og som han ikke senere har kunnet finde. Huden og en mindre Del af Kødet solgte han, medens Resten af Kødet blev fortæret i hans Hjem. Faaret, der tilhørte Forpagter af Aarupgaard Rasmus Christian Winther, er ansat til en Værdi af 100 Kr.

Den 7 Februar d. A. begav Arrestanten sig om Aftenen efter Mørkets Frembrud til Husmand Peter Christian Jørgensens Ejendom i Raadved for at stjæle noget spiseligt i Laden. I denne, hvortil Adgangen var uhindret, tilegnede han sig en Kobberkedel i den Hensigt at sælge den, hvorefter han gik ind i Hønsehuset, hvortil der er fri Adgang fra Laden, og tog en Høne. Han bragte begge Dele til sit Hjem, hvor Hønen senere blev fortæret, medens han den følgende Dag for 10 Kr. solgte Kedelen i Horsens, efter at han først havde sammenbanket den til en flad Masse. Kedelen er ansat til en Værdi af 10 Kr., og Hønen til en Værdi af 3 Kr.

Der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. til Dels § 64, for niende og tiende Gang begaaet Tyveri — hvorved bemærkes, at han

ved Nærværelse i Retten paahørte Afsigelsen af den ham sidst overgaaede Dom — med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, 20 Kr. til hver.

Onsdag den 2 Oktober.

Nr. 52. Husejer **Jens Larsen** (Liebe efter Ordre)
mod

Gaardejer **P. Christensen** (Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et af Appellanten udstedt Skyldbevis.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 11 Januar 1917: Indstævnte, Husejer Jens Larsen, Skibhusene, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer P. Christensen, Fraugde Kjærby, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den fornævnte under Sagen fremlagte Slutseddel af 11 Marts f. A. er udfærdiget uden Brug af stemplet Papir, og Skødet, som afløste Slutsedlen, først udstedt den 3 April f. A.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1917: Appellindstævnte, Husejer Jens Larsen af Skibhusene, bør til Appellanten, Gaardejer P. Christensen af Fraugde Kjærby, betale 1460 Kr. 29 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 Juli 1916, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges Appellindstævntes beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører O. Johansen, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Stempelforbehold med Hensyn til det den 19 Oktober 1916 for Underretten fremlagte, udaterede Skyldbevis fra Appellindstævnte til Appellanten for 1500 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det ved Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostnin-

ger for Højesteret betaler Appellanten, Husejer Jens Larsen, til Indstævnte, Gaardejer P. Christensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende i første Instans ved Odense Herreds ordinære Ret behandlede Sag paastod Appellanten, Gaardejer P. Christensen af Fraugde Kjærby, Appelindstævnte, Husejer Jens Larsen af Skibhusene, endelig tilpligtet at betale 1460 Kr. 29 Øre, nemlig 1500 Kr. i aftalt Erstatning i Anledning, at han havde solgt Appellanten en Ejendom paa 6 Tdr. Land under Foregivende af, at Ejendommens Areal skulde være 8 Tdr. Land med Fradrag af 39 Kr. 71 Øre i for meget betalte Renter og Skatter tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 15 Juli 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tilkendelse af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom af 11 Januar d. A. blev Appelindstævnte frifunden for Appellantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand, dog saaledes at Renter formentlig ved en Fejltagelse er paastaaet fra den 15 April 1916 i Stedet for fra Forligsklagens Dato, den 15 Juli s. A., hvorhos han har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Appelindstævnte, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces for Overretten, har paastaaet sig frifunden med Tilkendelse af Sagens Omkostninger, saaledes at Appellanten tilpligtes at udrede Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Det fremgaar af Proceduren, at Appellanten i Begyndelsen af Marts 1916 afkøbte Appelindstævnte den denne tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 8 f m. fl. af Biskorup By, Vor Frue Sogn, for Købesum 10,200 Kr., og at der den 11 s. M. blev underskrevet en af en Sagfører affattet Slutseddel om Handlen, hvori Ejendommens Areal angaves til ca. 8 Tdr. Land.

Ifølge Vidneforklaring, afgiven af Appelindstævntes Husholderske, Anne Marie Jensen, der var tilstede, saavel da Handlen blev afsluttet som nogle Dage senere, da Slutsedlen blev underskrevet, udtalte Appelindstævnte ved de paagældende Lejligheder, at han ikke garanterede nogetsomhelst med Hensyn til det solgte Areals Størrelse, der dog i Slutsedlen blev angivet til ca. 8 Tdr. Land, hvilket blev oplæst, uden at der dengang blev protesteret derimod.

Ifølge den af Gaardejer Anders Rasmussen, der fungerede som Kommissionær ved Handlen, afgivne Vidneforklaring, udtalte Appellindstævnte den Dag, da Handlen afsluttedes, at han troede, at Ejendommens Areal var ca. 8 Tdr. Land, men at han ikke vilde garantere herfor. Vidnet var ogsaa tilstede dengang, Slutsedlen blev skrevet. Det blev da efter Parternes fælles Overenskomst indført i Slutsedlen, at der var ca. 8 Tdr. Land. Det var, saavidt Vidnet husker, Appellanten, der ønskede denne Indførsel i Slutsedlen, og Vidnet husker, at Appellindstævnte ikke protesterede herimod. Hvergang, der har været Tale om Arealets Størrelse, har Appellindstævnte altid sagt, at han ikke kunde garantere herfor.

Den Sagfører, der affattede Slutsedlen, har under Sagen afgivet en Erklæring, hvorefter Appellindstævnte, forinden Slutsedlen blev affattet, udtalte, at Ejendommens Areal var 8 Tdr. Land, idet han dog tilføjede, at han ikke vilde garantere. Da Appellanten derefter paany spurgte Appellindstævnte, om der var 8 Tdr. Land, svarede han ja, hvorefter Sagføreren, der gik ud fra, at begge Parter handlede under den Forudsætning, at Ejendommens Areal var ca. 8 Tdr. Land, spurgte, om de kunde sige ca. 8 Tdr. Land, hvortil der af begge Parter blev svaret ja. Dette blev derefter skrevet i Slutsedlen, der blev tydelig oplæst for og underskrevet af Parterne.

I det den 3 April s. A. udstedte Skøde paa den paagældende Ejendom findes ingen Bemærkning om dennes Areal.

Efterat det imidlertid var oplyst, at Ejendommens Areal kun var godt $6\frac{1}{2}$ Td. Land, henvendte Appellanten sig til Appellindstævnte, hos hvem ogsaa den fornævnte Gaardejer Anders Rasmussen kom tilstede, og de gik da alle 3 ud i Marken, hvor Appellindstævnte underskrev et af Rasmussen med Blyant skrevet Bevis, der er Grundlag for Søgsmålet, og hvis Indhold er saalydende:

»Dags Dato er indgaaet følgende Overenskomst, at P. Christensen faar 1500 Kr. udbetalt til førstkommende Juni Termin 1916 som Vederlag for den Jord, som mangler i 8 Tdr. Land paa min Ejendom i Korup som jeg har solgt P. Christensen.

Jens Larsen.
A. Rasmussen.«

Appellindstævnte har nu gjort gældende, at han, der er gammel og svag, kun underskrev Beviset, fordi Appellanten og Rasmussen fremkom med Trusler mod ham og med urigtige Foregivender med Hensyn til hans Garanti for Arealets Størrelse.

Mod Appellantens Benægtelse har Appellindstævnte imidlertid ikke ført noget Bevis for sit saaledes Anbragte, hvorimod meget mere den af fornævnte Gaardejer Anders Rasmussen afgivne Vidneforklaring om det ved Bevisets Udstedelse Passerede taler herimod.

Idet der saaledes ved Sagens Paadømmelse maa gaas ud fra, at det omtalte, af Appellindstævnte underskrevne Bevis er gyldigt og forpligtende for ham, bliver der at give Dom efter Appellantens Paastand, dog at Renter, 5 pCt. p. a., alene svares fra Forligsklagens Dato, den

15 Juli 1916, og i Overensstemmelse med Foranstaaende vil Underrettsdommen være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og der vil være at tillægge Appelindstævntes beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører O. Johansen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Torsdag den 3 Oktober.

Nr. 23. Handelsfirmaet **H. Clemmensen & Co.** (Steglich-Petersen)
m o d

Handelsfirmaet Frederik Fiedler (Ivan Kondrup)

betræffende Spørgsmaalet om Kontraktmæssigheden af nogle af Indstævnte leverede Partier Tang.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 November 1916: Kontracitanten, Handelsfirmaet H. Clemmensen & Co., ved dets eneste Indehaver, P. Jørgensen, bør til Hovedcitanten, Handelsfirmaet Frederik Fiedler, betale de paastævnte 604 Kr. 50 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra den 14 August 1916, til Betaling sker. Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale fri at være. Sagernes Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det ved Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handelsfirmaet H. Clemmensen & Co., til Indstævnte, Handelsfirmaet Frederik Fiedler, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende efter Stævning af 14 August 1916 i Rette lagte Sag har Handelsfirmaet Frederik Fiedler paastaaet det indstævnte Handelsfirma, H. Clemmensen & Co., ved dets eneste Indehaver, P. Jørgen-

sen, dømt til at betale 604 Kr. 50 Øre med Renter 6 pCt. aarlig fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger. Den nævnte Sum er Fakturabeløbet for en Vognladning Tang, som er solgt Indstævnte af Citanterne og i Begyndelsen af Juni sendt ned til Tyskland.

Indstævnte paastod sig i Forsvarsskriftet frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han angav, at den i Fakturaen omhandlede Ladning Tang var kasseret af det tyske Firma, til hvilket Indstævnte havde videresolgt det, fordi Tangen var ukontraktmæssig. Han bad om Anstand for ved eventuel Vidneførsel i Tyskland at bevise dette. Efter at have haft Anstand i 3 Uger forlangte Indstævnte, som nu havde opgivet at føre Vidner i Tyskland, Anstand for at anlægge Kontrasag. Efter atter at have haft Anstand i 3 Uger, forlangte han 8 Dage af samme Grund, men Citanternes Sagfører reserverede nu Protest mod yderligere Anstand. Efter de nævnte 8 Dages Forløb inkaminede Indstævntes Sagfører en Kontrastævning med en Række Bilag, men om den saaledes inkaminede Kontrasag havde der ikke været prøvet Forlig. De med Kontrastævningen fulgte Bilag bestod af forskellige Breve og Telegrammer, hvorved navnlig skulde vise sig, at forskellige af Citanternes tidligere leverede Vognladninger Tang havde været daarlige, og i Kontrasagen forlangte Kontracitanten i denne Anledning en Erstatning paa ialt 6322 Kr. 56 Øre med Renter og Omkostninger.

Under Sagens mundtlige Forhandling har Hovedcitantens Sagfører paastaaet Kontrasagen afvist, fordi der ikke er prøvet Forlig. Kontracitantens Sagfører har protesteret mod Afvisningen, idet han gør gældende, at han først havde modtaget de fornødne Oplysninger Tirsdagen før Sagens Inkamination, altsaa for sent til at indkalde til Forligsprøve, da denne Prøve jo ved nærværende Rets Forligskommission finder Sted om Tirsdagen, og idet han hævder, at Bestemmelsen i Sø- og Handelsretslovens § 19 om, at Forligsmægling kan udelades i paa-trængende Sager, maa være anvendelig her, da Modparten har protesteret mod yderligere Anstand. Subsidiært har han begæret Anstand for at prøve Forlig. Endelig har han gjort gældende, at de i al Fald i Henhold til Sø- og Handelsretslovens § 42 maa kunne gøre Kontrakrav gældende til Likvidation i Hovedcitanternes Krav, og har saaledes i ethvert Fald paastaaet Kontracitanten frifunden for Hovedcitantens Tiltale.

I den sidstnævnte Betragtning maa der gives Kontracitanten Medhold ligesom i den Betragtning, at Kontrasagen efter Omstændighederne ikke vilde være at afvise, men at Sagen eventuelt maatte udsættes, for at Forligsmægling kunde finde Sted. Retten kan imidlertid ikke finde, at der er ført Bevis for, at Varen har været mangelfuld paa Leveringsstedet. Det er in confesso, at samtlige Vogne er solgt frit paa Banevogn Horsens. De af Kontracitantens tyske Køber rejste Klager gaar ud paa, at Tangen var fugtig ved Ankomsten til Tyskland, men der er intet oplyst, som kan vejlede Retten ved Bedømmelsen af, om ikke denne Fugtighed uden Afsenderens Fejl kan være kommet til paa Rejsen. Herefter skønnes der at maatte gives Dom efter Hovedcitantens Paastand, saaledes at Hovedcitanten frifindes for Kontracitantens

Erstatningskrav. Der findes herefter ikke Anledning til at give Anstand, for at Forligsmægling kan finde Sted i Kontrasagen.

Sagernes Omkostninger findes at kunne hæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 60. Hestehandler **A. Andersen** (Ulf Hansen)

m o d

Hestehandler **Hans Nybølle senior** (Ingen)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Provision for Medvirkning ved Appellantens Indkøb af Heste.

Sunds- Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1916: Hovedcitanten, Hestehandler A. Andersen, Vamdrup, bør til Kontracitanten, Hestehandler H. Nybølle sen., Tved, betale 1250 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Februar 1916, til Betaling sker, dog med Fradrag af 1025 Kr. samt Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 14 Oktober 1915, til Betaling sker. Iøvrigt bør begge Parter for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 April 1917: Kontraappellanten, Hestehandler H. Nybølle sen., af Tved, bør til Hovedappellanten, Hestehandler A. Andersen af Vamdrup, betale 50 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 Oktober 1915, til Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen kun Højesteret til Afgørelse, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa det i den indankede Dom ommeldte Beløb af 1250 Kroner.

Med Bemærkning, at der ikke kan tages Hensyn til Appellantens uden Hjemmel for Højesteret fremsatte nye Anbringende, at Indstævnte kun medvirkede ved Købet af 66 Heste, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne i Henhold til de i samme under den ovennævnte Del af Sagen anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen beta-

ler Appellanten, Hestehandler A. Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne for Sunds-Gudme Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag, der her for Retten procederes efter Hoved- og Kontraappellstævning, paastod i første Instans, hvor Sagen procederedes efter Hoved- og Kontrastævning, Hovedappellanten, Hestehandler A. Andersen af Vamdrup, Kontraappellanten, Hestehandler H. Nybølle sen. af Tved, tilpligtet at betale i Hovedsagen:

1. et af Hovedappellanten for Kontraappellanten udlagt Beløb	425 Kr.
2. Købesummen for en Skimmel.....	625 —
3. et for et Parti Heste for meget betalt Beløb.....	250 —

ialt..... 1300 Kr.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 14 Oktober 1915.

Kontraappellanten erkendte i Hovedsagen at skyldte det under 1 opførte Beløb samt 600 Kr. af det under 2 opførte Beløb, men benægtede at skyldte de resterende 25 Kr. ligesom han benægtede at skyldte Beløbet under Post 3. Under Kontrasagen paastod Kontraappellanten sig tilkendt hos Hovedappellanten:

a. et Beløb, som hans Søn skal have betalt Hovedappellanten paa Kontraappellantens Vegne, stort	340 Kr.
b. Provision for Medvirken ved Hovedappellantens Hesteindkøb i Efteraaret 1914, til Rest	1250 —
c. Restkøbesum for 5 Heste (det ovenfor under Post 3 nævnte Parti)	600 —
d. Halvparten af Hovedappellantens Fortjeneste paa en Hest købt paa Bryggeriet i Svendborg	300 —
e. Restkøbesum paa et i 1913 leveret Parti Heste	25 —

ialt ..... 2515 Kr.

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 25 Februar 1916.

Hovedappellanten paastod sig frifunden pure i Kontrasagen.

Ved bemeldte Rets Dom af 5 Oktober f. A. blev Hovedappellanten tilpligtet at betale Kontraappellanten det ovenfor under b angivne Beløb af 1250 Kr. med Renter heraf, som paastaet, dog med Fradrag af de under Posterne 1—2 opførte Beløb tilsammen 1050 Kr. — i Dommen fejlagtig sammentalte til 1025 Kr. — med Renter heraf, som paastaet, medens Parterne iøvrigt frifandtes for hinandens Tiltale, og Omkostningerne saavel i Hoved- som Kontrasagen, som hver af Parterne havde paastaet sig tilkendt, ophævedes.

Her for Retten drejer Parternes Tvist sig alene om 2 Poster af deres Mellemværende, nemlig:

I. Post 3 i Hovedappellantens Fordring: et for et Parti Heste for meget betalt Beløb — 250 Kr., svarende til Post c i Kontraappellantens Fordring, hvorefter denne som Restkøbesum for samme Parti Heste paastaar sig tilkendt 600 Kr.,

og II. Kontraappellantens Fordring under b. Provision for Medvirken ved Hovedappellantens Hesteindkøb i Efteraaret 1914 til Rest 1250 Kr.; idet Hovedappellanten foruden det ham ved Underrettsdommen tilkendte Beløb 1025 Kr., rettelig 1050 Kr., paastaar Kontraappellanten tilpligtet yderligere at betale de fornævnte 250 Kr., altsaa ialt 1300 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 14 Oktober 1915 og Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst, og derhos paastaar sig frifunden for at betale Kontraappellanten det denne ved Dommen tilkendte Beløb af 1250 Kr., medens Kontraappellanten foruden det ham ved fornævnte Dom tilkendte Beløb af 1250 Kr. paastaar Hovedappellanten tilpligtet at betale ham det under Post*c. fordrede Beløb 600 Kr., altsaa ialt 1850 Kr. med Fradrag af det Beløb, han har erkendt at skyldte Hovedappellanten 1050 Kr., til Rest 800 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 25 Februar 1916, samt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Det første Stridspunkt mellem Parterne rejser sig fra en Hestehandel, som i Efteraaret 1914 fandt Sted mellem disse, idet Hovedappellanten afkøbte Kontraappellanten 5 Heste efter sit Anbringende for henholdsvis 950 Kr., 950 Kr., 725 Kr., 600 Kr. og 500 Kr. pr. Stk., eller for ialt 3725 Kr., medens Kontraappellanten gør gældende, at de 5 Heste blev solgt under ét for 4600 Kr. Det er uomtvistet, at Hovedappellanten ved Handlens Afslutning betalte Kontraappellanten 4000 Kr., efter sit Anbringende fordi Kontraappellanten bad ham derom, da han skulde ud paa Handel, hvorimod Kontraappellanten har anbragt, at han forlangte 5000 Kr., nemlig foruden Købesummen 4600 Kr., 400 Kr. som tilgodehavende Honorar for Medvirken ved Hesteindkøb, hvad Hovedappellanten vel intet havde at indvende imod, men henviste til, at Opgørelse senere kunde ske.

Ingen af Parterne har ført Bevis for Rigtigheden af deres heromhandlede Anbringender, men da det er uomtvistet, at der ved Handlens Afslutning blev truffet Aftale om Købesummens Størrelse, og Kontraappellanten mod Hovedappellantens Benægtelse ikke har godtgjort, at Købesummen var højere end af Hovedappellanten angivet, 3725 Kr., vil kun dette Beløb være at beregne ved Opgørelsen, og da Hovedappellanten har betalt Kontraappellanten 4000 Kr. herpaa, vil denne være at tilpligte at betale Hovedappellanten Forskellen, dog kun med 250 Kr., da Hovedappellanten ved en Fejltagelse har paastaet sig tilkendt herfor 250 Kr., i Stedet for 275 Kr.

Hvad dernæst angaar Kontraappellantens Fordring under Post b., for Medvirken ved Hovedappellantens Hesteindkøb i Efteraaret 1914, til Rest 1250 Kr., har Kontraappellanten anbragt, at der under 26 August 1914 blev truffet Aftale mellem Parterne om, at han skulde yde saadan Medvirken, og at Hovedappellanten i et Brev, som skal være bortkommet, har tilsagt ham et Vederlag af 25 Kr. pr. Hest, samt at han derefter har medvirket ved Indkøb af ialt 110 Heste, nemlig i Ugen

efter den 26 August 29 Heste, hvorpaa Hovedappellanten betalte ham i Honorar à conto 500 Kr., og i den følgende Uge 62 Heste, hvorpaa Hovedappellanten betalte ham à conto 1000 Kr., [hvorhos der?] senere skal være indkøbt 19 Heste, for hvilke der ikke er betalt Kontraappellanten noget Honorar. Hovedappellanten har ikke kunnet erkende, at Kontraappellanten har været medvirkende ved Køb af 110 Heste, men har indrømmet, at han i nævnte Efteraar har købt ca. 600 Heste paa Fyen, deriblandt mange i Svendborgegnen, og at Kontraappellanten ofte har været medvirkende ved Købet. Han har benægtet at have tilsagt Kontraappellanten et Honorar af 25 Kr. for hver Hest, ved hvis Køb denne medvirkede, og anbragt, at det sædvanlige Honorar for saadan Medvirken var 5 Kr. pr. Hest, men har erkendt, at han ofte har betalt Kontraappellanten et større Vederlag og indtil 25 Kr. pr. Hest, men vil have betalt Honoraret straks ved Afslutning af hver enkelt Handel. Paa Kontraappellantens bestemte Opfordring til at erklære sig over, om han, som anført, har betalt denne à conto 500 Kr. og 1000 Kr. paa Honoraret, har Hovedappellanten erklæret, at Kontraappellanten har modtaget saa mange Penge af ham, at han ikke er i Stand til bestemt at erindre, om Kontraappellanten paa de angivne Tidspunkter har modtaget de nævnte Summer af ham, men at Kontraappellanten i ethvert Tilfælde ikke har modtaget Beløbene af ham under de skildrede og paa-staaede Omstændigheder.

Overfor Hovedappellantens ganske almindelige og ubestyrkede Benægtelse af, at Kontraappellanten har været ham behjælpelig ved Indkøb af 110 Heste, findes dennes Angivelse i saa Henseende at maatte lægges til Grund, og da Hovedappellantens Erklæring med Hensyn til de à conto Udbetalinger, som Kontraappellanten, som anført, paastaar at have modtaget, maa anses ufyldestgørende, ligesom det ikke kan antages, at det sædvanlige Honorar af 5 Kr. for Anvisning af hver Hest til Salg har været gældende under det forcerede Opkøb af Heste, som fandt Sted i nævnte Efteraar, og med den store Fortjeneste, der dermed var forbunden, samt da det af Kontraappellanten forlangte Honorar efter alt det Foreliggende ikke kan anses for ubilligt, vil Hovedappellanten herefter være at tilpligte at betale Kontraappellanten det heromhandlede Beløb 1250 Kr., og idet dette Beløb vil være at fradrage i det Hovedappellanten tilkendte Beløb 1300 Kr., vil Kontraappellanten saaledes have at betale Hovedappellanten 50 Kr. med Renter heraf, som paastaat. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

---

tale 1185 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 2 September 1916, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Appellantens Tiltale, hvorhos Appellanten er tilpligtet at godtgøre Appelindstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 40 Kr., og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Forsaavidt Appelindstævnte har paastaaet Sagen afvist fra Underretten som henhørende under den ved Lov af 8 Juni 1912 anordnede Voldgift i Tvistigheder angaaende Handel med Husdyr, kan der intet Hensyn tages hertil, allerede fordi Appellanten støtter sin Ret paa en efter Handlens Afslutning indgaaet Overenskomst og ikke paa selve Handlen.

Ifølge Appellantens Sagsfremstilling, der i alt væsenligt stemmer overens med de Forklaringer, som tvende af ham førte Vidner har afgivet, blev der ved den ommeldte Sammenkomst først forhandlet om at indbringe Tvisten for Voldgift, og herunder stillede Appelindstævnte Krav om, at Appellanten skulde skaffe Dyr lægeattest for, at Hesten havde Hjernebetændelse, men senere traf Parterne en Overenskomst, gaaende ud paa, at Appellanten skulde beholde Hesten og fodre den gratis indtil den 1 August 1916, at de derhos skulde se at faa den solgt snarest muligt, idet Appelindstævnte, der benægtede, at Hesten fejlede noget, skulde garantere den som »reel« overfor den eventuelle Køber, samt at de skulde dele Gevinst eller Tab, hvis den opnaaedes henholdsvis mere eller mindre end 1185 Kr. for Hesten.

Appelindstævnte har ikke bestridt, at han intet har foretaget til Opfyldelse af den oftnævnte Overenskomst. Han har imidlertid gjort gældende, at denne havde til Forudsætning, at Appellanten skulde fremskaffe 2 Dyr lægeattester for, at Hesten havde Hjernebetændelse. Da det derhos er in confesso, at Appelindstævnte overhovedet ikke har tilvejebragt nogen skriftlig Attest fra en Dyr læge, har Appelindstævnte videre hævdet, at Overenskomsten er bortfalden, og at han saaledes ingen Pligt har haft til at være behjælpelig med Hestens Videresalg.

Et af Appelindstævnte ført Vidne, Konditor Jens Nielsen af Fredericia — der var tilstede sammen med ham under Forhandlingerne i Børkop Gæstgivergaard, og som iøvrigt har forklaret, at Appelindstævnte og Appellanten blev enige om, at de skulde følges til Marked og faa Hesten solgt samt »staa halv Skade« — har vel udsagt, at han har hørt Appellanten gaa ind paa at fremskaffe Dyr lægeattest, men paa et Spørgsmaal, om Fremskaffelse af Dyr lægeattest kun var paa Tale i Begyndelsen af Forhandlingerne, da der var Spørgsmaal om at indbringe Sagen for Voldgift, og senere faldt bort, har Nielsen tilføjet, at han ikke bestemt tør udtale sig herom, hvorhos han paa et yderligere Spørgsmaal, om Appelindstævnte stillede Kravet om Attesten for Hestens Sygdom som Betingelse for overhovedet at indlade sig i Forhandling med Appellanten, har svaret, at han opfattede Fremskaffelsen af Dyr lægeerklæring som Betingelse for hele Forhandlingen, men

at han dog ikke tør udtale sig om, hvorvidt bemeldte Krav stod i Forbindelse med Spørgsmaalet om Sagens Indbringelse under Voldgift.

Da det er ubestridt, at Appellindstævnte har paataget sig at medvirke ved Videresalget af oftnævnte Hest, samt da der efter det Foreliggende ikke vil kunne gaas ud fra, at den Pligt, Appellindstævnte i saa Henseende har paataget sig, er gjort betinget af, at Appellanten fremskaffede en eller flere Dyrlægeattester for at Hesten havde Hjernebetændelse, vil Appellantens foranførte Paastand, mod hvilken Appellindstævnte iøvrigt ikke har fremsat nogen Indsigelse af Betydning, være at tage til Følge saaledes, at Appellindstævnte tilpligtes mod Udlevering af Hesten at betale Appellanten 1185 Kr. med Renter som paastaet.

Processens, Omkostninger for begge Retter vil Appellindstævnte efter Omstændighederne have at godtgøre Appellanten med 100 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Fredag den 4 Oktober.

Nr. 112. Grosserer **Olaf Hansen** (Ulf Hansen)

mod

Handelsfirmaet »**Sibirisk Import**« (Steglich-Petersen)

betræffende Spørgsmaalet om Appellanten har været berettiget til at træde tilbage fra en med Indstævnte afsluttet Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Oktober 1917: Indstævnte Grosserer Olaf Hansen, bør til Citanterne, Firmaet Sibirisk Import, betale 1380 Kr. 78 Øre med Renter 5 pCt. pro anno fra den 14 August 1917, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om man med den indankede Dom gaar ud fra, at det af Hovedappellanten paatænkte Videresalg af det paagældende Vareparti vilde kunne bringe ham og eventuelt ogsaa Kontraappellanten i Konflikt med Bestemmelserne i Bekendtgørelsen Nr. 265 af 19 Maj 1917, maatte det dog i alt Fald være en Betingelse for, at denne Omstændighed kunde give ham Føje til at træde tilbage fra Handlen, at han straks tilkendegav Kontraappellanten, at Grunden til, at han vægrede sig ved at vedstaa Købet, var den nævnte. Som omtalt i Dommen har han imidlertid ikke gjort dette, og han maa derfor være pligtig fuldtud at erstatte Kontraappellanten det Tab, der er paaført denne ved hans Tilbagetræden. I Henhold hertil vil Hovedappellanten i Overensstemmelse med den af Kontraappellanten for Højesteret nedlagte principale Paastand være at dømme til at betale Kon-

traappellanten 2447 Kr. 68 Øre med Tillæg af Mæglerkurtage 50 Kroner samt Renter af det samlede Beløb fra Stævningens Dato, den 14 August 1917. Processens Omkostninger for begge Retter findes Hovedappellanten at burde betale til Kontraappellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Grosserer Olaf Hansen, bør til Kontraappellanten, Handelsfirmaet »Sibirisk Import«, betale 2497 Kroner 68 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 14 August 1917, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Hovedappellanten til Kontraappellanten med 500 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag søger Citanterne, Firmaet Sibirisk Import, Indstævnte. Grosserer Olaf Hansen, til Betaling af en Erstatning paa 2447 Kr. 68 Øre foruden Renter og Omkostninger i Anledning af, at Indstævnte har nægtet at opfylde en den 29 Juni d. A. indgaaet Handel, ved hvilken Citanterne solgte Indstævnte 2 × 4990 Ruller svensk Fiddèle Papir.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Omkostninger under Henviisning til, at han ifølge Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 265 af 19 Maj d. A., hvilken Bekendtgørelse han ikke kendte, da Handlen blev indgaaet, har været uberettiget til at opfylde Handlen.

Citanterne gør gældende, at nævnte Bekendtgørelse ikke kommer til Anvendelse paa det foreliggende Forhold. Den forbyder ganske vist bl. a. Salg af Varer med Fortjeneste fra Grossist til Grossist, men Citanterne hævder, at de selv har importeret Varen fra Sverrig, og gør derhos gældende, at de efter Ytringer, Indstævnte havde fremsat overfor deres Repræsentant før Handlens Indgaaelse, maatte gaa ud fra, at det var Indstævntes Mening at sælge det paagældende Papir, der bruges som Indpakkingspapir, direkte til Forbrugere, altsaa en detail.

Forholdet er det, at de svenske Papireksportører kun sælger Papir til Medlemmer af den danske Papirhandlerforening. Citanterne, der ellers ikke handler med Papir og ikke er Medlemmer af den nævnte Forening, har derfor ikke selv været i Stand til at fremskaffe den paagældende Vare fra Sverrig, men har været nødt til at benytte Trediemands Mellemkomst. Overfor den svenske Sælger er denne Trediemand da optraadt som selvstændig Køber. Citanterne gør imidlertid gældende, at han i Realiteten har været deres Repræsentant, og henviser til, at der kun er indrømmet ham en ringe Fortjeneste, svarende til en Agentprovision. At vedkommende Trediemands Fortjeneste har været ret ringe, findes imidlertid ikke at kunne influere paa Forholdets Bedøm-

melse. Og da et Salg til Forbrugere af den paagældende Vare ikke ubetinget vilde kunde opfattes som et Detailsalg, findes Indstævnte ikke at have savnet Føje til at antage, at han ikke lovligt kunde opfylde den indgaaede Handel og derefter beregne sig en Avance af sit Salg af Varen.

Den nævnte indenrigsministerielle Bekendtgørelse kunde imidlertid ikke være til Hinder for, at Citanterne, der ligesom Indstævnte angiver, at de ikke kendte Bekendtgørelsen, da Handlen blev indgaaet, kunde have undgaaet Tab ved at overlade Indstævnte Varepartiet til den Pris, de selv havde givet for det. Indstævnte har imidlertid ikke givet Citanterne Lejlighed til at fremsætte Forslag i denne Retning, idet han først under Sagen, da Citanterne havde bortsolgt Partiet paa anden Maade, har angivet Bekendtgørelsen som Grund til, at han nægtede at opfylde den indgaaede Handel. Som Følge heraf findes Indstævnte at burde godtgøre Citanterne det positive Tab, de har lidt, hvilket maa antages at udgøre 1380 Kr. 78 Øre. Af dette Beløb vil Indstævnte derhos have at betale Renter 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato, den 14 August 1917, men Sagens Omkostninger vil kunne hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 86. **Agnes Othilia Handschuh** (Graae efter Ordre)

mod

Otto Arvid Nilsson (Ulf Hansen efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1917: Naar Indklagede Otto Arvid Nilsson inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Agnes Othilia Handschuh i Tiden fra den 22 Oktober 1916 til den 26 December s. A., bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 21 August 1917 fødte Drengbarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 40 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det ved Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflægelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellantinden, Agnes Othilia Handschuh, og Kontraappellanten, Repræsentant Otto Arvid Nilsson, hver 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Graae og Hansen hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag paastaar Klagerinden Agnes Othilia Handschuh Indklagede Otto Arvid Nilsson, der er født den 20 Maj 1893 i Sverrig, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 21 August 1917 fødte Drengbarn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 40 Kr., idet hun har anført, at hun bl. a. har haft Samleje med Indklagede i November 1916 omkring den 20de, og at hun paa Undfangelsestiden ikke har haft Samleje med andre end Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han hævder, at han vel har haft Samleje med Klagerinden i Slutningen af September 1916 og derefter paany den 3 Marts 1917, men ikke i det mellem disse Tidspunkter liggende Tidsrum.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan det omhandlede Barn være avlet i Tiden fra kort før Slutningen af Oktober 1916 til kort før Slutningen af December s. A.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i de af Retslægeraadet angivne Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at finde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 22 Oktober 1916 til den 26 December s. A., hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Sagens Omstændigheder er efter Arrestantens med det Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Da Arrestanten sammen med en Medtalt, hvem han havde meddelt, at han vidste, hvor der stod en Kobberkedel, og foreslaaet, at de i Forening skulde tilegne sig denne, den 25 Juli d. A. ved Middagstid gik igennem »Lille Strandstræde« i Kallundborg, mod hvilken det derværende Missionshotels Vaskehus vender ud, sagde Arrestanten til den Medtalt, at det var i Vaskehuset, i hvis mod Gaden vendende Mur der var anbragt et Vindue uden Ruder, ca. 1 m over Jorden, at Kedlen stod.

Den Medtalt krøb derpaa i hans Paasyn ind igennem Vinduesaabningen og stjal Kedlen, der stod frit fremme, og rakte den ud til Arrestanten, hvorefter de begge fjærnede sig, medtagende Kedlen.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 2det Led, for 5te Gang begaaet groft Tyveri.

Men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, findes at burde bestemmes til lige Straf i 2½ Aar.

Med denne Ændring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten — in solidum med den Medtalt — at udrede, tiltrædes, være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 20 Kr. til hver.

Nr. 270.

Højesteretssagfører Stein
mod

Hans Adolph Frederiksen (Def. Graae),

der tiltales for Bedrageri.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 16 Februar 1918: Tiltalte Hans Adolf Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Orla Buhl og Buch, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 April 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Jørgensen og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Hans Adolph Frederiksen til Højesterets-
sagførerne Stein og Graae 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Lemvig Købstads Ekstraret indankede Sag er Hans Adolph Frederiksen sat under Tiltale for Bedrageri.

Tiltalte er født den 9 August 1879 og har — foruden at han efter sin Forklaring gentagne Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Polituorden — været anset en Gang for Tyveri og Bedrageri og har derhos været straffet ifølge Højesterets Dom af 14 Marts 1912 efter Straffelovens § 257, jfr. § 4 i Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

I November Maaned f. A. indrykkede Tiltalte i det i Aarhus udkommende Dagblad, »Jyllandsposten«, en saalydende Annonce:

»Ekstra billigt Lys for Vinteren.

Indsend 2 Kr. i Frimærker eller kontant Beløb, og De skal pr. Omgaaende blive tilsendt portofrit 12 Stkr. ren Stearinlys, som garanteres for at kunne vare 5 Timer Stk. Et begrænset Antal haves.

Postadresse: F. F., Struer«

og modtog derefter fra 34 forskellige Personer, der indsendte det i Annoncen ommeldte Beløb af 2 Kr., Bestilling paa ialt 38 Pakker Lys. Tiltalte effektuerede Ordreerne dels af en Beholdning paa ialt 90, til en Pris af 5 Øre pr. Stk. indkøbte saakaldte Julelys, som han havde, da Annoncen indrykkedes, dels af senere af ham indkøbte Partier Julelys, for hvilke han i Begyndelsen gav 5 Øre, senere 12, 15 og en enkelt Gang 16 Øre pr. Styk. Efter sin Forklaring købte han Lysene som Julelys, og medens han oprindelig troede, at Lysene var Stearinlys, gik det senere op for ham, at det kun var Parafinlys, han afsendte. Tiltalte har derhos erkendt, at han indrykkede Annoncen i den Hensigt at tjene Penge, at han var klar over, at Lysene ikke opfyldte den i Annoncen udtalte Garanti, at han benyttede Struer Posthus som Adresse, fordi han ikke ønskede, at Folk i Lemvig skulde blive bekendte med den Forretning, som han agtede at drive, at han var klar over, at Køberne ikke fik Varer, der svarede til Annoncen eller Prisen, og at han fra Begyndelsen var paa det Rene med, at han narrede Køberne.

Ved Salget vil han have haft en Fortjeneste af 8—9 Kr.

Under Sagen er der ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

For sit i forommeldte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage,

og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 248. Højesteretssagfører Graae
 mod
Hans Peder Pedersen (De. Stein),
 der tiltales for Tyveri.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 20 Februar 1918: Tiltalte Hans Peder Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Werner, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører, Justitsraad Svantemann, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne C. A. Olsen og Axel Damm her for Retten betaler Tiltalte, Arbejdsmand Hans Peder Pedersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peder Pedersen til Højesteretssagførerne Graae og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Merløse og Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Hans Peder Pedersen for Tyveri.

Tiltalte er født den 6 Juni 1889 og har 1) den 9 Juli 1914 i nævnte Herreders Ret for Vold og Polituordens vedtaget at erlægge en Bøde af 30 Kr. og er 2) ved samme Herreders Ekstrarets Dom af 11 Oktober 1915 ifølge Straffelovens § 228, jfr. § 62 og Lov 1 April 1911 § 13, betingelsesvis anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 17 December 1917 om Aftenen, da han gik forbi Husmand Frits Nielsens Hus i Tostrup, tilegnede sig tre Stenhamre — en større af Staal og to smaa, hvoraf den ene af Staal, og tilsammen af Værdi

19½ Kr. —, som Frits Nielsen midlertidig opbevarede for Ejeren, Arbejdsmand Jens Jensen af Mølleborup. Frits Nielsen havde haft dem staaende i Gaarden op mod en af Udlængerne ved Siden af et Plovskær i en Dyrge Grus; men ifølge Tiltaltes Forklaring, som maa lægges til Grund ved Paadømmelsen, stod Hamrene, hvoraf de to var forsynet med Skaft, mellem Udlængen og Landevejen, dengang han tog dem. I sit Hjem savede han Skafterne af dem og bragte dem næste eller den følgende Dag til en Smed med Anmodning om samme Dag at forandre de to til Brændekiler og den tredje til en Flækhammer.

Tiltalte har forklaret, at han nærmest antog, at Hamrene tilhørte Frits Nielsen, da de stod kun to Meter fra dennes Hus, men at han troede, at de var kastet i Grøften som værdiløse, og at han ikke havde Kendskab til deres Værdi, men var paa det Rene med, at han selv godt havde Brug for saadanne Hamre ved Skovarbejde.

Det af Tiltalte betegnede Sted, hvor han tog Hamrene, var imidlertid ikke en Grøft, men et fra Huset mod Vejen jævnt skraanende Fald, som bruges af Vejvæsnet til Oplagsplads. Hamrene maa derhos, omend de var ældre, antages at have været fuldt brugelige til Stenslagning og for en ringe Bekostning at kunne blive saa gode som nye, og Prisen paa saadant Værktøj var nu høj.

Herefter findes der ikke, tilmed da Tiltalte tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri, at kunne tillægges hans Forklaring om, at han troede, at Hamrene var bortkastet som værdiløse, nogen Betydning, og Tiltalte maa derfor anses for skyldig i Tyveri ved Tilegnelsen af Hamrene.

Han vil derfor, som ved den indankede Dom bestemt, være at straffe efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Denne Dom vil derfor være at stadfæste, hvorhos Tiltalte bør betale i Salær til Aktor og Defensor her for Retten 20 Kr. til hver.

Tirsdag den 8 Oktober.

Nr. 169. Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger
(Overretssagf. Ringberg)

mod

De danske Statsbaner (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Pligt til at godtgøre det appellerende Selskab en af dette udredet Brandskadeerstatning.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Januar 1918: De Indstævnte, De Danske Statsbaner, bør for Tiltale af Citanterne, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Høiesterets Dom.

Overfor de i den indankede Dom gengivne Forklaringer af vedkommende Lokomotivfører og Fyrbøder staar blandt andet den Forklaring, som er afgivet af Ledvogter Jens Christensen, der passede et Led, som laa ca. 1 km nord for Hans Jørgen Hansens Gaard. Dette Vidne har nemlig forklaret, at han, da det paagældende Tog kørte forbi ham, saa Lokomotivet udsende en Regn af Gnister, hvoraf nogle var store, og at Lokomotivet vedblev hermed, saa længe han kunde se Toget. Det er derhos oplyst, at han fra det Sted, hvor han stod, kunde iagttage Toget til noget forbi Gaarden.

Ved de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa dt nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Branden skyldes Gnister fra det nævnte Lokomotiv. De Indstævnte har derhos ikke paa deres Side ført Bevis for, at der af dem var vist den Agtpaagivenhed og Omhu, som Lov Nr. 56 af 26 Marts 1898 § 1 stiller Krav om. Herefter maa de Indstævnte være pligtige at erstatte den under Sagen omhandlede Skade, og de vil derfor overensstemmende med Appellantens Paastand være at dømme til at betale denne 13,205 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte at burde betale til Appellanten med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, De danske Statsbaner, bør til Appellanten, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, betale 13,205 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 2 November 1917, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter betaler de Indstævnte til Appellanten med 600 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Natten mellem den 18 og 19 Januar 1917 overgik der den Gaardejer Hans Jørgen Hansen tilhørende Gaard i Staureby, Skelby Sogn, en Ildsvaade, hvorved Gaardens Bygninger nedbrændte. Ved en sidstnævnte Dag afholdt Vurderingsforretning blev Brandskaden fastsat til 13,200 Kr. foruden Omkostninger ved Vurderingsforretningen 5 Kr., og efter at den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, hos hvem de paagældende Bygninger var brandforsikrede for ialt 13,300 Kr., har forpligtet sig til, naar vedtægtsmæssig Anvendelse foreligger, at udbetale fornævnte Ejer Erstatningen, har under nærværende Sag Citanterne, fornævnte Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, under Anbringende, at den stedfundne Ildsvaade er foraarsaget ved en

Gnist fra et af de Indstævnte, De Danske Statsbaner, tilhørende Lokomotiv, søgt de Indstævnte tilpligtet at betale de fornævnte Beløb, 13,200 Kr. og 5 Kr., ialt 13,205 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 2 November 1917, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de dels ikke kan erkende, at Ildebranden skyldes Gnister fra det paagældende Lokomotiv, dels gør gældende, at Skaden ialfald er hændelig, hvorfor de ikke mene at hæfte for den.

I førstnævnte Henseende maa det ifølge de foreliggende Oplysninger, derunder navnlig, hvad der er fremkommet ved et inden Nykøbing Herreds Politiret optaget Forhør, antages, at den paagældende Gaards Bygninger, der var opførte af Bindingsværk og dækkede med Straa-tag, laa i en Afstand af ca. 21—23 Meter fra Jernbanelinien fra Orehoved til Gedser, at et Særtog til Gedser har passeret Brandstedet den paagældende Nat ca. Kl. 1,30, at Ilden er opstaaet omtrent ved samme Tid og paa et Tidspunkt, da Gaardens Beboere sov, uden at Nogen har set, naar og hvor den opstod, og at Vinden den paagældende Nat var stærk og i Retning fra Banelinien til Gaardens Bygninger.

Endvidere ses der Intet at foreligge, som kunde tyde paa, at Ilden skulde være opstaaet paa anden Maade end ved Gnister fra Toget, saaledes navnlig ved Forbrydelse eller Uagtsomhed fra Gaardens Ejers, hans Families eller Folks Side, ved Skorstensild eller Kortslutning fra det i Ejendommen indlagte elektriske Lys.

Om det nu end maa erkendes, at det efter det saaledes Foreliggende ikke kan anses som fjærntliggende at antage, at Ilden er opstaaet som af Citanterne hævdet — hvorved bemærkes, at hverken vedkommende Lokomotivfører eller Lokomotivfyrbøder vil have set Gnister komme fra Maskinen ved det paagældende Tidspunkt, men dog ikke har turdet benægte Muligheden af, at der som Følge af Vinden kan være røget Gnister, navnlig fra Askekassen — maa der paa den anden Side gives de Indstævnte Medhold i, at der ikke i saa Henseende foreligger et saadant Bevis, som anses fornødent for at paalægge de Indstævnte at erstatte Skaden.

Allerede som Følge heraf vil de Indstævnte være at frifinde, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad de iøvrigt som nævnt har anført til deres Forsvar.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves.

Nr. 180. Enkefru **Kristine Jantzen** paa egne og umyndige Børns Vegne og Frk. **Frantziska Jantzen** (David efter Ordre)

m o d

Sagfører **Chr. Pouisen** som Kurator i Detaillist **Peter Carl Lauritz Jantzens** som Konkursbo behandlede Dødsbo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der er berettiget til at erholde Provenuet af 2 af Afdøde tegnede Livsforsikringspolicer udbetalt.

Svendborg Købstads Skifterets Kendelse af 4 Juli 1917: Den af Anmelderne Enkefru Kristine Jantzen paa egne Vegne og som Værge for hendes og Afdødes umyndige Børn Carl Christian Jantzen og Julie Karen Rasmine Jantzen og Frantziska Jantzen med Kurator Overretssagfører Gad i Detaillist Peter Jantzens Dødsbo under Nr. 28 nedlagte Fordring anerkendes, og Anmelderne kendes berettigede til som Separatister at erholde forlods udbetalt af Bomassen de til Skifteretten indbetalte Restprovenuer af Livsforsikringspolicerne Nr. 42438 Ltr. A. med »Hafnia« og Ltr. S II Nr. 23423 med Statsanstalten for Livsforsikring stor henholdsvis 3011 Kr. 81 Øre og 989 Kr. 45 Øre med Renter à 5 pCt. p. a. fra Afdødes Dødsdag den 5 Januar 1916, til Betaling sker, dog saaledes at Handelsfirmaet Petersen & Hansen og Købmand Ludvig Petersen kendes berettigede til af Provenuet af Policen med »Hafnia« at erholde forlods Dækning for deres Fordring stor 626 Kr. 08 Øre tilligemed Renter à 6 pCt. p. a. fra 13 Februar 1916, til Betaling sker, samt Protestomkostninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1917: Den af de Appellindstævnte Enkefru Kristine Jantzen af Svendborg paa egne og umyndige Børns Vegne og Frk. Frantziska Jantzen med Kurator, Overretssagfører Gad sammesteds, i ovennævnte Bo fremsatte Paastand om Udbetaling af Provenuet af de ovenanførte 2de Livsforsikringspolicer kan ikke tages til Følge. Handelsfirmaet Petersen & Hansen og Købmand Ludvig Petersen kendes berettigede til af Provenuet af Policen med »Hafnia« at erholde forlods Dækning for deres ovennævnte Fordring. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Oktober 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 80.

Tirsdag den 8 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører David 150 Kroner, der udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betaler Appellantinderne, Enkefru Kristine Jantzen og Frk. Frantziska Jantzen, 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I det af Svendborg Købstads Skifteret behandlede Bo efter Detaillist Peter Carl Lauritz Jantzen, som den 5 Januar 1916 afgik ved Døden, blev der af Afdødes efterlevende Enke Kristine Jantzen paa egne Vegne og, som Værge for hendes og Afdødes umyndige Børn, Carl Christian Jantzen og Julie Karen Rasmine Jantzen, samt af den mindreaarige Datter Frantziska Jantzen med Kurator, Overretssagfører Gad, fremsat Paastand paa som Separatister at erholde forlods udbetalt Provenuet af 2 af Afdøde paa hans Navn tegnede Livsforsikringspolicer, nemlig: Police med det forenede Danske Livsforsikrings Aktieselskab Hafnia A. Nr. 42438, stor 5000 Kroner, og Police med Statsanstalten for Livsforsikring S. 2 Nr. 23423, stor 2000 Kr., hvilket Provenu andrager henholdsvis 3011 Kr. 81 Øre og 989 Kr. 45 Øre, hvoraf fordredes Renter 5 pCt. p. a. fra de respektive Forfaldsdage. Da Boets Kurator, Overretssagfører Chr. Poulsen, protesterede mod disse Krav, opstod der herom en Disput, der blev afgjort ved Skifterettens Kendelse af 4 Juli 1917, ved hvilken Enkens og Børnenes Paastand blev givet Medhold, dog at Renter beregnedes fra Dødsdagen, og saaledes at Handelsfirmaet Petersen & Hansen og Købmand Ludvig Petersen kendtes berettigede til overensstemmende med Kurators subsidiære Paastand af Provenuet af Policen med Hafnia at erholde forlods Dækning for deres Fordring, stor 626 Kr. 08 Øre, tilligemed Renter 6 pCt. p. a. fra den 13 Februar 1916, til Betaling sker, samt Protestomkostninger.

Efter at det i Boet var besluttet at appellere denne Kendelse, er Boet overgaaet til Konkursbehandling i Henhold til Konkurslovens § 145. Overretssagfører Poulsen er derefter valgt til Kurator i Konkursboet, der har vedtaget at fastholde den tidligere fattede Beslutning om Kendelsens Appel.

Her for Retten har Kurator paastaet Decisionen forandret derhen, at Enkefru Jantzen paa egne og umyndige Børns Vegne og Frk. Frantziska Jantzen kendes uberettigede til at erholde udbetalt de ovennævnte Forsikrings Provenuer, medens de nævnte Arvinger samt Handelsfirmaet Petersen & Hansen og Købmand Ludvig Petersen, der alle har givet Møde her for Retten, har procederet til Decisionens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Policen med Hafnia, oprindelig A. Nr. 21369, var tegnet ifølge Afdødes Begæring af 24 April 1896, saaledes at den blev virksom den 24 April 1926 eller ved den Forsikredes Død, dersom denne indtraf forinden. Policen, der tilhørte »den Forsikrede«, blev, efter at være bortkommen, den 7 Januar 1910 erstattet med den ovennævnte Police A. Nr. 42438. Ved Jantzens Død var den belaaet hos Hafnia for 1988 Kr. 19 Øre og ifølge Skadesløsbreve af henholdsvis 15 Februar 1906 og 9 Juni 1909 pantsat for Varegæld hos de to ovennævnte Firmaer for det ovennævnte Beløb. Forsikringen med Statsanstalten blev tegnet ifølge Afdødes Begæring af 30 Juni 1900 som en om 25 Aar ophørende Livsforsikring; for denne var oprindelig udstedt Indtegningsbevis, lydende paa, at rette Modtager af Forsikringssummen var den Forsikrede selv, saafremt han oplevede Forsikringstidens Udløb, i modsat Fald hans Moder. Dette Indtegningsbevis blev efter Afdødes Begæring den 25 November 1909 ombyttet med en Police S. 2 Nr. 23423, lydende paa Policens retmæssige Ihænderhaver som rette Modtager af Forsikringssummen. Policen var ved Jantzens Død belaaet i Statsanstalten — dels i April 1909, dels i Marts 1915 — og desuden i December 1909 pantsat for Varegæld til et Firma i Odense for 177 Kr. 94 Øre.

Endelig er det oplyst, at Afdøde den 2 Maj 1897 indgik Ægteskab med ovennævnte Fru Kristine Jantzen.

For Hafniapolicens Vedkommende har Arvingerne forment at kunne støtte deres Krav paa Provenuers Udbetaling paa Lov Nr. 65 af 1 April 1914 § 39, hvorefter de i tilladte danske Livsforsikringsselskaber tegnede Forsikringssumme ikke kan inddrages i Dødsboer, der behandles efter Skiftelovens Kap. 3, medmindre det efter Forsikringsdokumentets Indhold maa antages, at de ikke er bestemte til at tjene i Forsørgelsesøjemed.

Da imidlertid Policen lød paa »den Forsikrede« som Ejer uden Indsættelse af nogen Begunstiget, og der ikke i Sagens øvrige Oplysninger, ej heller i den vedkommende Begæring, indeholdes noget, der kunde hjemle den Antagelse, at det havde været Afdødes Villie, at Forsikringen eller dens Provenue skulde tilhøre nogen Trediemand, maa den tilkomme hans Bo. At Forsikringen skulde være tegnet og holdt i Kraft for at tjene til Forsørgelse for Afdødes Enke og Børn, kan ikke anses som nogen Selvfølgelighed, navnlig ikke i det her fore-

liggende Tilfælde, hvor Policen har været belaant og pantsat, ligesom det vil kunne anføres, at Afdødes Moder var indsat som Begunstiget i den af Afdøde med Statsanstalten tegnede Forsikring, endskønt han paa Tegningens Tidspunkt havde Kone og i hvert Fald et Barn.

Hvad angaar denne sidstnævnte Police med Statsanstalten for Livsforsikring, lydende paa retmæssig Ihændeher, maa ogsaa denne anses at tilhøre Boet. Der er intet oplyst, der kan gøre det berettiget at antage, at Forsikringen er tegnet og holdt i Kraft til Fordel for Afdødes Enke og Børn.

Overensstemmende hermed vil den indankede Decision være at forandre, hvorimod den vil være at opretholde, forsaavidt den tillægger Handelsfirmaet Petersen & Hansen og Købmand Ludvig Petersen Ret til forlods Dækning for deres Tilgodehavende af Provenuet af Policen med Hafnia.

Appelsagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt, vil kunne ophæves.

Nr. 67. Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger (Rée)

m o d

Det sydfyenske Jernbaneselskab (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at godtgøre Appellanten en af samme udredet Brandskadeerstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Oktober 1917: De Indstævnte, det sydfyenske Jernbaneselskab, bør for Tiltale af Citanterne, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højestereets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, til Indstævnte, Det sydfyenske Jernbaneselskab, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Om Morgenen den 19 November 1916 nedbrændte det Lehnsbaronesse M. Zytphen Adeler tilhørende Hus, »Malkemose«-Familiehus, Matr.-Nr. 1 a af Søby Mark, Nørre Søby Sogn. Huset var brandforsikret hos Citanterne, Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, for ialt 5725 Kr., og ved den efter Branden foretagne Vurderingsforretning blev Skaden opgjort til 5435 Kr., hvorhos Forretningen har medført en Udgift for Brandforsikringen af 5 Kr.

Det nedbrændte Hus, der var opført af Grundmur og forsynet med Straatag, indeholdt 2 Beboelseslejligheder, der benyttedes af 2 Røgterfamilier. Huset var beliggende et kort Stykke Nord for Nørre Søby Jernbanestation, 38 m Vest for Jernbanelinien paa den de Indstævnte, det sydfyenske Jernbaneselskab, tilhørende Bane.

Branden opstod ifølge de foreliggende Oplysninger i Husets Rygning ca. $\frac{1}{2}$ —1 m Nord for Husets sydlige Skorsten Kl. ca. $7\frac{1}{4}$ Morgen, umiddelbart efter, at et nordgaaende Tog havde forladt Nørre Søby Station, og idet Citanterne har anbragt, at Branden er foraarsaget ved Gnister fra det Lokomotiv, der fremførte det paagældende Tog, har de under denne Sag paastaaet de Indstævnte tilpligtet at erstatte den dem ved Branden paaførte Udgift, ialt 5440 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 1 Maj d. A., og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar nu vel af Sagens Oplysninger, at det den paagældende Morgen blæste stærkt fra Sydøst, saaledes at Røgen fra det paagældende Lokomotiv, medens dette holdt ved Nørre Søby Station eller umiddelbart ved dets Igangsættelse maa antages at være ført i Retning af det nedbrændte Hus, men da den Formodning, der kunde være for, at Branden skyldes Gnister fra Lokomotivet, der var forsynet med Gnistfanger, som maa antages at have været i Orden, ikke er bestyrket ved nogen Oplysning, der direkte henpeger herpaa, hvorved bemærkes, at det efter det Foreliggende findes at maatte komme Citanterne til Skade, at det ikke har kunnet oplyses, om der har været fyret under Maskinen paa Stationen eller ved Afgangen fra denne, findes det under Hensyn til, at der umiddelbart inden Togets Ankomst til Stationen har været tændt Ild op paa Komfuret i det af Husets Køkkener, der staar i Forbindelse med den sydlige Skorsten, samt til, at Afstanden fra Lokomotivets Holdeplads paa Stationen til Huset har udgjort ca. 50 m, betænkeligt at anse det for godtgjort, at Branden hidrører fra Lokomotivet, og de Indstævnte vil derfor være at frifinde. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Onsdag den 9 Oktober.

Nr. 280. **Højesteretssagfører Henriques**
mod
Henry Mackholdt Hansen (Def. Bache),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 30 Marts 1918: Tiltalte Henry Mackholdt Hansen af Skelskør bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 15 Kr. samt i Erstatning til Skytte Per Birger Larssen af Basnæs betale 28 Kr. 55 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Gulmann og Wolff, betaler Tiltalte Henry Mackholdt Hansen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Henry Mackholdt Hansen, til Højesteretssagførerne Henriques og Bache, 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vester Flakkebjerg Herreds Ekstraret her for Retten efter Tiltalte Henry Mackholdt Hansens Begæring indankede Sag er han, der er født 2 August 1898 og ikke funden forhen straffet, tiltalt for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er Følgende godtgjort:

Natten mellem den 14 og 15 December 1917, da Tiltalte sammen med en Fisker var paa ulovlig Jagt i Basnæs Skov, hvor de skød nogle Fasaner, stødte de paa Skytte af Basnæs Per Birger Larssen sammen med Jagtmedhjælper Carl Marius Nielsen og en Skovløber,

hvilke var gaaet efter Skydningen og havde stillet sig i Skjul. Skytten og hans to Ledsagere, der var forsynede, Larssen og Nielsen hver med en Stok og Skovløberen med en ca. $\frac{1}{2}$ Alen lang Gummistang, sprang nu frem mod Tiltalte og Fiskeren, da disse, efter at Tiltalte havde affyret et Skud, var ca. en halv Snes Skridt fjernede fra Jagtbetjentene. Fiskeren undløb kort efter, men Tiltalte, der straks havde set, at han havde Jagtbetjente for sig, slog med Løbet af sin Bøsse, som han holdt i Kolben — som det maa antages med begge Hænder — et Slag mod Larssen, hvilket først ramte en Stok, som denne holdt løftet over sit Hoved, og derpaa Larssens højre Overarm tæt oppe ved Skulderen. Larssen slog derpaa efter Tiltalte med sin Stok, ramte ham ned over den ene Skulder og Ryggen, men Slaget var uden Kraft, fordi Larssens Arm var halvt lammet af det Slag, han havde faaet. Straks derpaa hævdede Tiltalte paany Bøssen paa samme Maade og slog med dens Løb efter Jagtmedhjælper Nielsen, saaledes at først dennes Stok, der var hævet over hans Hoved, blev ramt og derefter hans Hoved, der, idet Bøssen brækkede over ved Kolbehalsen, kun fik en ubetydelig Bule. Tiltalte forsøgte derpaa at undløbe, men faldt og blev paagreben.

Tiltalte, der først forklarede, at han havde den Tanke at slaa Jagtbetjentene for at bane sig Vej forbi dem, har senere forklaret, at han ikke er sikker paa at have haft denne Tanke, men at Grunden til, at han slog efter dem, var den, at han troede, at de vilde slaa ham, i hvilken Henseende han har forklaret, at Jagtbetjentene havde deres Stokke hævdede til Slag, forinden han selv hævdede sin Bøsse til Slag. Over for de to paagældende Jagtbetjentes bestemte Benægtelse kan dette Sidste dog ikke antages at have været Tilfældet.

Efter Skytte Larssens Forklaring var det ham af Tiltalte tilføjede Slag meget kraftigt, og efter hans videre Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, vilde det have ramt Larssen i Hovedet, om han ikke havde dukket sig lidt ned til venstre Side. Tiltalte har ikke villet benægte, at Slaget var temmelig kraftigt, men har hævdede, at der ikke mangler saa lidt i, at han slog til af al Magt, ligesom han ikke havde til Hensigt at ramme paa noget bestemt Sted, særlig ikke i Hovedet, hvilket han dog ikke særlig tænkte paa at bestræbe sig for ikke at ramme.

Skytte Larssen har med Hensyn til det ham tilføjede Slag forklaret, at Armen straks hovnede stærkt op paa det paagældende Sted, og at han i de to første Dage derefter havde temmelig stærke Smerter ved en Smule Bevægelse af Armen. Ifølge en den 15 December 1917 afgiven Lægeerklæring var der paa Larssens højre Overarm en betydelig Svulst af Muskulaturen, især svarende til den nederste Del af den Muskel, der løfter Overarmen op over det horizontale Plan, saaledes at Armen kun under Smerter og med stort Besvær kunde løftes op over den horizontale Linie, ligesom Huden over det svulne Parti var blaalig misfarvet som efter en ganske frisk Læsion; efter Lægeerklæringen var der ingen Tvivl om, at det paagældende Slag var ført med betydelig Kraft; der var næppe stor Sandsynlighed for, at Larssen vilde faa varig Mén af Beskadigelsen. Ved sit Møde i Retten den 26

Januar d. A. forklarede Larssen, at Ømheden i Armen havde fortaget sig helt for knap 14 Dage siden.

Den paagældende Bøsse er en enkeltløbet Jagtbøsse af almindelig Størrelse af en Længde af 131½ ctm og af en Vægt af 3545 Gram.

Efter det saaledes Foreliggende maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter midlertidig Lov Nr. 63 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1911 § 1, 2det Stk., med en Straf, der ved Dommen findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at Tiltalte til Skytte Larssen — efter dennes Paastand, mod hvilken Tiltalte ikke har haft noget at erindre — vil have at udrede 28 Kr. 55 Øre i Erstatning for Udgifter til Medicin og for Svie og Smerte, og om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil herefter i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte derhos have at udrede 25 Kr. til hver.

Torsdag den 10 Oktober 1918.

Nr. 132. Interessentskabet **Rostrup Sogns Andelsmølle**
(Asmussen)

m o d

Gaardejer **Christen Nielsens Enke** (Bache).

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at indbetale et Garantibeløb.

Hellum-Hindsted Herreders ordinære Rets Dom af 6 Juni 1916: Indstævnte, Gaardejer af Blegedø Chr. Nielsens i uskiftet Bo hensiddende Enke, bør til Citanterne, Interessentskabet Rostrups Andelsmølle i Rostrup, betale 300 Kr. med Renter deraf à 5 pCt. p. a. fra den 21 Maj 1915, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1917: Appellantinden, Gaardejer Christen Nielsens Enke, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Interessentskabet Rostrup Sogns Andelsmølle, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af de i den indankede Dom citerede Love af 1894 for Interessentskabet Rostrup Sogns Andelsmølle og efter Alt, hvad der iøvrigt foreligger — derunder forskellige for Høiesteret fremlagte nye Dokumenter — maa der gaas ud fra, at Gaardejer Christen Nielsen har haft Ret til — i al Fald efter Opsigelse med behørigt Varsel — at udtræde af Interessentskabet, naar der var forløbet 20 Aar, regnet fra dets Stiftelse. Da det nu endvidere maa anses for uomtvistet, at Chri-

sten Nielsen har givet Interessentskabet saadan Opsigelse, har han allerede som Følge heraf ikke været forpligtet til at underskrive den i 1914 udfærdigede Obligation. Herefter og da det ikke her under Sagen er oplyst, at Interessentskabets Aktiver ikke ved hans Udtrædelse skulde være i Stand til helt eller delvis at dække dets Passiver, vil Christen Nielsen eller nu hans i uskiftet Bo hensiddende Enke ikke kunne tilpligtes at betale det paastævnte Beløb eller nogen Del deraf. Dommen vil som Følge heraf efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dombør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Interessentskabet Rostrup Sogns Andelsmølle, til Indstævnte, Gaardejer Christen Niensens Enke, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I de for Interessentskabet Rostrup Sogns Andelsmølle ved dets Stiftelse i Aaret 1894 vedtagne Love findes bl. a. følgende Bestemmelser:

§ 3.

Møllen ejes af Garanterne, saaledes at Garantens Andel staar i Forhold til den Sum, hvorfor han har tegnet sig som Garant.

§ 6.

For at sætte Bestyrelsen i Stand til at rejse den til Møllens Anlæg og Drift nødvendige Kapital er Garanterne hver især pligtige til, naar Bestyrelsen forlanger det, i Forening og solidarisk at underskrive som Selvskyldnerkautionister — En for Alle og Alle for En — paa et Gældsbevis, udstedt af Bestyrelsen paa Foreningens Vegne, til det Laaneinstitut, Bestyrelsen maatte bestemme, og for saa stor en Sum, som udgøres af samtlige i vedkommende Forening tegnede Garantibeløb.

§ 7.

Nægter en Garant at underskrive, naar det forlanges, er han pligtig til at betale kontant det af ham tegnede Beløb.

§ 8.

Garantiforpligtelsen kan ikke opsiges eller hæves; i Tilfælde af Dødsfald gaar den over paa Boet.

§ 9.

Garantiforpligtelsen kan overføres paa en anden Garant, naar Bestyrelsen og hans Medgaranter samtykker.

§ 22.

Det eller de til Møllens Anlæg og Drift optagne Laan forrentes og afdrages med mindst $\frac{1}{20}$ aarlig.

Garanternes Forpligtelse vedvarer til Møllen er udbetalt.

§ 23.

Ønsker nogen, efter at Møllen er udbetalt, at udtræde af Foreningen, udbetales ham $\frac{2}{3}$ af sin Andel i Møllen efter Taksation af 3 Mænd, valgte af Generalforsamlingen. Skulde over $\frac{1}{3}$ af Foreningens Medlemmer forlange at udtræde, kan de øvrige, hvis de ikke ønsker at overtage Møllen, forlange den realiseret enten ved Auktion eller paa anden Maade.

Idet der af 87 Interessenter tegnedes Garanti for en Sum af 10,975 Kr., fordelt paa 439 Andele à 25 Kr., overtog Gaardejer Christen Nielsen af Blegedø heraf 12 Andele eller Garanti for et Beløb af 300 Kr. og medunderskrev Lovene. Interessentskabet stiftede derefter et Laan paa 10,000 Kr., og den herfor udstedte Obligation indeholdt Bestemmelse om, at Laanet skulde afdrages med $\frac{1}{20}$ aarlig. Da Gælden i 1907 var nedbragt til 7000 Kr., stiftedes et nyt Laan paa 8000 Kr., hvoraf de 7000 Kr. medgik til Indfrielse af den ældre Obligation, medens 1000 Kr. anvendtes som Driftskapital, og fornævnte Nielsen medunderskrev som Selvskyldnerkautionist den for det her omhandlede Laan udstedte Obligation, der ikke indeholdt nogen Bestemmelse om Afdrag, hvorimod det var bestemt, at Kapitalen skulde tilbagebetales i en hvilkenksomhelst Termin, hvortil den med et halvt Aars Varsel blev opsagt fra en af Siderne. Da Interessentskabet i 1914, paa hvilket Tidspunkt Medlemmerne for en væsentlig Del bestod af andre end de oprindelige Interessenter, vedtog nye Love, og da samtidig en ny Obligation for Selskabets Gæld, der vedblivende beløb sig til 8000 Kr. udfærdigedes, nægtede nogle Interessenter, hvoriblandt Nielsen, som var ophørt at benytte Møllen, at medunderskrive Obligationen, og de Appellindstævnte, det fornævnte Interessentskab, har derpaa under nærværende Sag i første Instans ved Hellig-Hindsted Herreders ordinære Ret søgt ham til Betaling af det ommeldte Garantibeløb af 300 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 21 Maj 1915, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appellantinden, fornævnte Gaardejer Niensens Enke, der som hensiddende i uskiftet Bo efter sin under Sagens Drift afdøde Ægtefælle er indtraadt i Sagen, dømt efter de Appellindstævntes Paastand, hvorhos hun er tilpligtet at godtgøre dem Processens Omkostninger i 1ste Instans med 50 Kr., og Sagen er nu af hende indanket her for Retten, hvor hun ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for de Appellindstævntes Tiltale, medens disse har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appellantinden anført, at det efter § 22, 1ste Stk., i Lovene af 1894 var en Forudsætning, at Gælden skulde være afbetalt i Løbet af 20 Aar, og at Selskabet efter Udløbet af den nævnte Periode skulde likvidere, hvorfor hendes Mand intet havde at skaffe med det Interessentskab og de Love, der

tilvebragtes i 1914, men maatte kunne fordre Opgørelse af det gamle Selskabs Aktiver og Passiver, forinden der eventuelt kunde blive Tale om at gøre Garantiforpligtelsen effektiv.

Der findes imidlertid ikke at kunne gives Appellantinden Medhold i, at hendes Ægtefælle har været berettiget til efter Udløbet af den 20-aarige Periode at kræve sig løst af Interessentskabet. Efter Indholdet af Lovenes § 22, 2det Stk., jfr. § 23, maa der nemlig gaas ud fra, at Garanternes Forpligtelser vedvarer, indtil Møllens Gæld er afviklet, selv om dette varer længere end 20 Aar, og Sagens Afgørelse maa derfor blive afhængig af, om Christen Nielsen har været pligtig at underkaste sig de nye Love, i Medfør af hvilke Obligationen af 1914 er udfærdiget.

Appellantinden har benægtet, at disse Love er lovligt vedtagne, idet hun bl. a. har henvist til, at kun 28 eller — som hun senere har anført — højst 27 af de ældre Garanter, der ifølge den foranførte § 3 i Lovene af 1894 er Møllens Ejere, har underskrevet dem, og at hverken hendes Mand eller de øvrige oprindelige Interessenter overensstemmende med den ligeledes ovenanførte Bestemmelse i de ældre Loves § 9 har givet deres Samtykke til Optagelsen af de nyindtraadte Garanter, hvis Antal er 49 eller 50.

De Appellindstævnte har heroverfor anbragt, at samtlige nye Interessenter er indtraadt i Stedet for ældre ifølge Lovenes §§ 8 og 9, men da det ikke er godtgjort, at Medgaranternes Samtykke hertil er erhvervet som foreskrevet, samt da der ikke i Sagen foreligger tilstrækkelige Data til Bedømmelse af, hvorvidt de nye Love er lovligt vedtagne af de oprindelige Garanter, hvorved bemærkes, at 9 af disse allerede nægtede at underskrive den ovennævnte Obligation af 1907, ligesom yderligere 13 — deriblandt Chr. Nielsen — har nægtet at underskrive i Obligationen af 1914, vil det ikke paa det foreliggende Grundlag kunne statueres, at Appellantindens Ægtefælle har været bunden ved de nye Love og pligtig at meddele sin Underskrift paa Obligationen af 1914. Men herefter, samt da de Appellindstævnte end ikke har anbragt, at Andelsmøllens Aktiver ikke dækker dens Passiver, vil Appellantinden være at frifiinde for de Appellindstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Fredag den 11 Oktober.

Nr. 19. **Bregninge-Bjergsted Sogneraad (Graae)**
mod

Gartner O. P. Sørensen (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte som tidligere Formand for Bregninge-Bjergsteds Sogneraad er pligtig at tilsvare et ved hans Fratrædelse konstateret, men fra hans Forgængers Funktionstid hidrørende Underskud i Kommunens Kasse.

Arts-Skipplinge Herreders ordinære Rets Dom af 6 November 1915: Indstævnte, Gartner O. P. Sørensen af Eskebjerg, bør til Citanterne, Bregninge-Bjergsted Sogneraad paa Bregninge-Bjergsted Kommunes Vegne, betale 2000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27 Oktober 1913, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves i det Hele. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at et af Overretssagfører Schultz under 28 August 1915 irettelagt Indlæg er skrevet paa ustemplet Papir. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1916: Appellanten, Gartner O. P. Sørensen af Eskebjerg, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Bregninge-Bjergsted Sogneraad, i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler de Appelindstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Til Holbæk Amts Fattigkasse bøder Underretsdommeren, Herredsfoged Seith, samt Overretssagfører Aage Schultz og Underretssagfører Th. Werner, begge af Kallundborg, henholdsvis 40 Kroner, 50 Kroner og 25 Kroner. Det Idømte at udredes inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten fremlagt en af en autoriseret Revisor afgiven Beretning om en af ham efter Afsigelsen af den indankede Dom foretagen Revision, hvorefter der den 1 April 1913 i Bregninge-Bjergsted Kommunes Kasse forefandtes et Underskud af 2115 Kroner 18 Øre foruden de i Dommen ommeldte 797 Kroner 43 Øre, og under Paaberaabelse heraf har Appellanten for Højesteret gentaget sin i de foregaaende Instanser nedlagte Paastand om Tilkendelse af 2000 Kroner.

Efter de foreliggende Oplysninger findes Indstævnte ikke ved sin Tiltrædelse af Hvervet som Sogneraadsformand at have gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, som kunde paadrage ham Ansvar for noget fra hans Forgængers Funktionstid hidrørende Underskud i Kommunens Kasse. Indstævnte vil derfor kun have at tilsvare den Del af Underskudet, der er fremkommet i hans egen Funktionstid, og da det efter Revisionsforretningen ikke med Sikkerhed kan antages, at denne Del udgør mere end 911 Kroner 60 Øre, hvilken Sum han for Højesteret har erkendt at skyldes, vil han overensstemmende med sin og en af Appellanten fremsat subsidier Paastand være at tilpligte at betale dette Beløb med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Da Underdommeren er afgaaet ved Døden, bliver der ikke Spørgsmaal om at ikende ham nogen Bøde. I Henseende til de Sagførerne for Underretten ikendte Bøder vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gartner O. P. Sørensen, bør til Appellanten, Bregninge-Bjergsted Sogneraad, betale 911 Kroner 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Oktober 1913, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Henseende til de Overretssagfører Schultz og Sagfører Werner ikendte Bøder bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Arts-Skipinge Herreders ordinære Ret hertil indankede Sag har i første Instans de Appelindstævnte, Bregninge-Bjergsted Sogneraad, paastaaet Appellanten, Gartner O. P. Sørensen af Eskebjerg, som den 1 April 1913 fratraadte Stillingen som Formand for nævnte Sogneraad, tilpligtet at betale 2000 Kr., der udgør Resten af et ved hans Afgang foreliggende Regnskabsunderskud, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 1 April 1913, subsidiært fra Forligsklagens Dato, til Betaling sker. Appellanten, der havde denunceret lis for den tidligere Sogneraadsformand, Proprietær P. Omøe, nu af Jyderup, der gav Møde i Underinstansen, procederede til Frifindelse. Ved Underrettens Dom blev Appellanten dømt til at betale det paastævnte Beløb med Renter fra Forligsklagens Dato, den 27 Oktober 1913, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendt skadesløst, hævdedes. Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet den forandret i Overensstemmelse med hans i Underinstansen nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte har procederet til den indankede Doms Stadfæstelse. Sagens Omkostninger for Overretten har begge Parter paastaaet sig tilkendt skadesløst. Proprietær Omøe har, skønt indvarslet, ikke givet Møde her for Retten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appellanten den 1 April 1912 afløste Proprietær Omøe i Stillingen som Formand for Bregninge-Bjergsted Sogneraad. Til Oplysning om, hvor stor en Kassebeholdning der af Omøe skulde afleveres, udarbejdede Appellanten en Opgørelse, og da denne gav til Resultat, at der manglede ca. 9000 Kr. i Kommunens Kasse, forelagde han Sagen for Sogneraadet, der anmodede 2 af dets Medlemmer om at foretage en nærmere Undersøgelse. Ved den af disse i Appellantens og Omøes Nærværelse foretagne Gennemgang af Opgørelsen, viste det sig, at Appellanten ved Sammentællingen havde glemt nogle Udgiftskolonner, og at Omøe udover den Beholdning, som hans Kassebog udviste, yderligere skulde tilsvare 572 Kr. 21 Øre, hvilket Beløb ved senere Berigtigelse opgjordes til ialt 641 Kr. 61 Øre, som Omøe indbetalte.

Da Appellanten efter et Aars Forløb fratraadte Stillingen som Sogneraadsformand, foretog han i Forening med sin Efterfølger en lig-

nende Opgørelse som den, han ved sin Tiltrædelse havde udarbejdet. Denne Opgørelse udviste et Underskud, stort 2797 Kr. 43 Øre. Heraf har Appellanten indbetalt 797 Kr. 43 Øre, hvorimod han protesterer imod at betale de resterende 2000 Kr. under Henvisning til, at dette Underskud forelaa, da han tiltraadte Stillingen som Sogneraadets Formand. Dette sidste er under Proceduren her for Retten ikke bestridt, idet der er Enighed om, at Sogneraadet i Omøes Formandstid havde optaget et Veksellaan, stort 3500 Kr., hvorpaa der inden 1 April 1912 var afbetalt 2000 Kr., og at dette Laan kun var ført til Indtægt paa den af de 2 Sogneraadetsmedlemmer foretagne Opgørelse med 1500 Kr., endskønt Afdraget paa Udgiftssiden var opført med 2000 Kr.

Tvisten her under Sagen drejer sig om, hvorvidt Appellanten som Sogneraadets Formand og i denne Egenskab tillige dets Kasserer, har Ansvar for disse 2000 Kr. De Appelindstævnte gør her gældende, at det havde været Appellantens Pligt at skaffe oplyst, hvormeget hans Forgænger skulde aflevere, og at det maa komme ham selv til Skade, at han har forsømt denne sin Pligt.

I Almindelighed kan en Sogneraadetsformand ikke gøres ansvarlig for de i hans Forgængers tidligere Regnskaber indeholdte Fejl, uanset om saadanne maatte have Indflydelse paa Størrelsen af den Kassebeholdning, der ved Formandsskiftet overleveres ham. Paa den anden Side maa en Sogneraadetsformand som enhver Anden, der overtager en Kassebeholdning til fortsat Administration, sørge for at faa overleveret af sin Forgænger en Regnskabsopstilling, der udviser den overleverede Beholdnings Overensstemmelse med Regnskabet. I sædvanlige Regnskabsforhold vil det i saa Henseende kun kunne kræves, at den, der overtager Kassen, konstaterer, at Beholdningen er i Overensstemmelse med Kassebogen.

Efter Appellantens Fremstilling var imidlertid i nærværende Tilfælde Saldoen efter Kassebogen ikke noget nøjagtigt Udtryk for, hvor stor Kassebeholdningen rettelig skulde være, hvilket ogsaa bekræftes, naar henses til det af Omøe yderligere indbetalte Beløb, og efter den Maade, paa hvilken Kommunens Regnskab føres, vil derhos Saldoen ifølge Kassebogen pr. 31 Marts, da Regnskabsaaret slutter, ikke kunne stemme overens med det officielle Regnskabs Kassebeholdning ved Regnskabsaarets Slutning.

Under disse Forhold maatte den fornødne Dokumentation for Kassebeholdningens Overensstemmelse med Regnskabet ske gennem en Opgørelse som den, der blev foretaget af Appellanten, og som senere blev gennemgaaet af de 2 Sogneraadetsmedlemmer; og havde denne Opgørelse været talmæssig rigtig, maa det antages, at ogsaa den her omhandlede Difference paa 2000 Kr. vilde være kommen frem.

Selv om der nu maatte gives de Appelindstævnte Medhold i, at Appellanten i sin Egenskab af Sogneraadets Formand og Kasserer, der overtog den videre Førelse af Regnskabet, var i hvert Fald medansvarlig sammen med Omøe for den i Opgørelsen indløbne Fejl, kunde dette dog ikke medføre, at han som egentlig Hovedskyldner skulde hæfte for den omhandlede Difference, men vilde i alt Fald kun kunne have til Følge, at han, der et Aar senere var med til at konstatere og oplære

Fejlen, maatte tilsvare Kommunen det mulige Tab, der maatte blive en Følge af, at Beløbet af Grunde, der maatte staa i Forbindelse med den skete Udsættelse af Fejlens Konstatering, ikke maatte kunne faas indkrævet hos den vedkommende tidligere Sogneraadsformand, fra hvis Regnskabsperiode Differencen hidrører. Da imidlertid Sogneraadet ikke ses at have endog blot rettet nogen Henvendelse til denne om Beløbets Betaling, vil det i hvert Fald paa nærværende Tidspunkt ikke kunne paalægges Appellanten at udrede dette eller nogen Del deraf.

Som Følge af det Anførte vil Appellanten være at frifinde, dog kun for Tiden.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes de Appellindstævnte at burde godtgøre Appellanten med 300 Kr.

Overensstemmende med det saaledes Anførte vil Underrettsdommen være at forandre.

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at Sagen har henstaaet sammesteds fra den 22 November 1913 til den 9 Oktober 1915, hvilken Tid i betydelig Grad overstiger det efter dens Beskaffenhed Fornødne, og at der i en lang Række af Tilfælde er bevilget Parterne Udsættelse med den utilstrækkelige Begrundelse »mangelende Oplysninger«. For at have ladet det mangle paa fornøden Kontrol med Sagens behørlige Fremme vil Underrettsdommeren være at anse efter Frd. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde paa 40 Kr. til Holbæk Amts Fattigkasse.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil derhos Overretssagfører Aage Schultz og Underretssagfører Th. Werner, begge af Kallundborg, der for Sagens Parter har procederet Sagen i første Instans, være at anse efter samme Bestemmelse med Bøder til samme Kasse, store henholdsvis 50 Kr. og 25 Kr.

Nr. 364.

Højesteretssagfører David

mod

Alfred Bernhard Nilsson (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 August 1918: Arrestanten Alfred Bernhard Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Amdrup og Bache, 40 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Alfred Bernhard Nilsson til Højesterets-sagførerne David og Stein, 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Alfred Bernhard Nilsson, der tiltales for Tyveri og Falsk, er født den 23 Marts 1893 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten har fra den 24 April 1917 til den 16 Juni s. A. været arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Meddelagtighed i Tyveri, men den paagældende Sag sluttedes for Arrestantens Vedkommende uden Tiltale.

Arrestanten var derhos i Januar 1918 anholdt ved et andet af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Ejendomsindgreb, men den paagældende Sag sluttedes uden Tiltale.

Den 25 Januar 1918 Klokkeren 8 Formiddag anmeldte Skotøjsfabrikant F. H. Poulsen og har som Vidne edelig forklaret, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Eftermiddag Klokkeren 5 $\frac{1}{2}$ til samme Dags Formiddag Klokkeren 6 $\frac{1}{2}$ ved Indbrud i hans Forretningslokaler, Viktoria-gade Nr. 10, 2den Sal over Gaarden, var frastjaalet ham ca. 20 Kroner i Smaamønt og en den 22 Januar 1918 dateret, af C. C. Christensen paa Banken for Aars og Omegn til Anmelderen eller Ordre trukket, ukvitteret Check, stor 86 Kr. 24 Øre, der havde ligget i en uafaalet Skrivebordsskuffe. Tyven havde skaffet sig Adgang til et Fabrikslokale ad en fra Køkkentrappen til dette førende Dør, der havde været afaaset med almindelig indstukken Laas og Smæklaas, men som fandtes opsprængt. Fra Fabrikslokalet havde der været uhindret Adgang til et Lagerlokale og fra dette videre til et Kontorlokale, hvor Skrivebordet stod. Der var tillige gjort Forsøg paa at opbryde et i Kontoret staaende Pengeskab, men dette Forsøg var mislykkedes. Anmelderen har senere oplyst, at der ved den ommeldte Lejlighed endvidere blev frastjaalet ham 2 Tikronesedler og en gammel Tegnebog, indeholdende forskellige værdiløse Papirer, samt 2 i Provinsbanken betalbare Veksler, store henholdsvis 418 Kr. 20 Øre og 150 Kr., og forfaldne henholdsvis den 25 Marts 1918 og den 22 April s. A.; Tikronesedlerne og Tegnebogen havde beroet i samme Skrivebordsskuffe som det ovenommeldte Beløb i Smaamønt og Checken [og] Vekslerne vistnok i en anden uafaalet Skuffe i Skrivebordet.

Anmelderen har endelig forklaret, at det ved en den 25 Januar 1918 om Formiddagen foretagen Optælling af hans Lager viste sig, at der manglede en Herrestøvle Nr. 43 til venstre Fod og en do. Støvle Nr. 44 til højre Fod, der med andet Fodtøj, deriblandt de tilsvarende af samme Numre, havde beroet frit fremme paa Hylder i Lagerlokalet.

Efter at Bud ved Budekspressen, Dannebrogs-gade Nr. 2, Poul Asker Edmund Marcussen, den 25 Januar 1918 om Formiddagen havde forsøgt i Handelsbanken at hæve Beløbet efter den ovenommeldte Check, der nu paa Bagsiden var kvitteret med Navnet F. H. Poulsen, blev Arrestanten samme Formiddag ca. Klokkeren 11 $\frac{1}{2}$ anholdt i Matthæus-gade Nr. 15 efter Paaavisning af Bud Marcussen, som til Politiet forklarede, at han samme Formiddag paa en Trappegang i nævnte Ejen-

dom havde modtaget Checken af Arrestanten med Paalæg om i nævnte Bank at hæve Checkens Paalydende og derefter skynde sig at komme tilbage med Pengene. Marcussen har under Sagen som Vidne vedstaaet denne Forklaring, idet han har tilføjet, at han af sin Chef havde faaet Besked om, at han skulde henvende sig hos Thomsen, Matthæusgade 15, 1ste Sal, samt at Arrestanten henvendte sig til ham, efter at han var kommet op paa 1ste Sal og stod og saa efter Navneskiltene. Arrestanten sagde: »Det er mig, De skal besøge Ærindet for«. Hertil svarede Vidnet, der havde lagt Mærke til, at der ikke paa 1ste Sal saas at bo nogen ved Navn Thomsen, at der paa Køresedlen stod »Thomsen, 1ste Sal«, og at der jo ikke her boede nogen, der hed Thomsen. Arrestanten svarede hertil: »Nej, det er mig, der hedder Thomsen; jeg bor paa 4de Sal; det maa være en Fejltagelse, naar der er skrevet 1ste Sal«.

Arrestanten var ved sin Anholdelse iført et Par kun lidt brugte, umærkede Støvler, som viste sig at være umage, idet den højre var Nr. 44 og den venstre Nr. 43, hvorhos Stropperne var afskaarne og Foret iturevet paa et bestemt Sted i begge Støvler, ligesom et Stykke af Foret var fjernet. Anmelderen har derefter genkendt disse Støvler som fremstillede paa hans Fabrik og har erklæret, at han efter Støvlernes Lighed indtil de mindste Enkeltheder med to fra hans Lager tilstedebragte Støvler, til hvilke der som ovenfor ommeldt savnedes Mage paa Lageret, nemlig henholdsvis 1 ny Herrestøvle Nr. 44 til venstre Fod og en ny Herrestøvle Nr. 43 til højre Fod, nærer den bestemte Overbevisning, at de 4 Støvler udgør 2 Par.

Arrestanten, der har nægtet at have begaaet noget Ulovligt, forklarede oprindeligt, at han den 24 Januar 1918 om Aftenen ved 6-Tiden af en ubekendt Mandsperson, hvem han havde truffet i en Beværtning, for 11 Kr. 75 Øre havde købt de Støvler, han var iført ved Anholdelsen, og som allerede da var noget brugte. Personen spurgte Arrestanten, om denne var arbejdsløs, og da Arrestanten bejaede dette samt udtalte, at han var Kusk, sagde Personen, at han kendte en anden, som Arrestanten kunde komme i Tjeneste hos. Aftalen blev, at Arrestanten skulde mødes med Personen den paafølgende Dags Formiddag ved 9¹/₂-Tiden paa et nærmere angivet Sted, for at de kunde tales nærmere ved. Den næste Dags Formiddag ved anførte Tid indfandt Arrestanten sig paa det aftalte Sted og traf en Mandsperson, der spurgte, om det var Arrestanten, der søgte Plads som Kusk. Arrestanten svarede bejaende og sagde, at han ventede paa en Person, der havde tilbudt ham en Kuskeplads. Personen, der sagde, at det var ham, Arrestanten egentlig skulde være Kusk hos, men at den ene af hans Heste nu var blevet syg, og at han derfor i Øjeblikket ikke havde Brug for nogen Kusk, bad Arrestanten gøre sig en Tjeneste med at bringe en Check hen til et Bud fra Budekspressen i Dannebrogsgade. Arrestanten, der skulde træffe Budet i Matthæusgade Nr. 15, fik for denne

---

Færdig fra Trykkeriet den 24 Oktober 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 81.

Fredag den 11 Oktober.

Ulejlighed 5 Kr. af Personen og bragte derefter den tilstedebragte Check hen i Matthæusgade Nr. 15, hvor han paa Trappegangen traf Bud Marcussen, der modtog Checken til Indløsning i Banken. Arrestanten skulde træffe den ommeldte Person til en nærmere angiven Tid samme Formiddag i en af to nærmere angivne Beværtninger, men blev derefter anholdt.

Efter at det var blevet oplyst og foreholdt Arrestanten, at han den 24 Januar 1918 noget efter Klokken 5 Eftermiddag havde opholdt sig i Porten til Ejendommen, Viktoriagade Nr. 10, medens den nedenommeldte Arthur Petersen var inde paa Fabriken for at søge Arbejde, ændrede Arrestanten, der oprindelig nægtede ovennævnte Dato at have opholdt sig i Nærheden af Viktoriagade Nr. 10, sin Forklaring til, at han samme Dags Aften Klokken ca. 8 havde faaet Støvlerne af fornævnte Petersen, der en Gang i Oktober havde faaet 18 Kr. af Arrestanten for et Par Støvler, men endnu ikke havde leveret disse, og at han senere samme Aften ligeledes modtog Checken af Petersen. Denne angav at have faaet Checken af en Mand ved Navn Hansen, der skyldte ham Penge, og som, da han ikke havde rede Penge til at betale sin Gæld med, havde givet Petersen Checken, for at denne kunde tage sig betalt af den Sum, Checken lød paa. Efter at Arrestanten var gaaet ind paa Petersens Anmodning, bad Petersen Arrestanten om ikke selv at hæve Checken, idet Hansen havde sagt til Petersen, at denne jo ikke behøvede at hæve den selv, men kunde sende et Bud med den. Petersen sagde videre, at Arrestanten skulde lade Budet komme til Matthæusgade Nr. 15, hvor Hansen boede. Arrestanten vil ikke have tænkt sig, at Petersen var i ulovlig Besiddelse hverken af Støvlerne eller af Checken — paa hvis Bagside Navnet F. H. Poulsen var skrevet, da Arrestanten modtog Checken —, eller at Navnet F. H. Poulsen var falskt.

Om Formiddagen den 25 Januar telefonerede Arrestanten ifølge sin Forklaring fra en Telefonautomat paa Vesterbrogade efter et Ekspresbud, der skulde henvende sig Matthæusgade Nr. 15 til Hansen. Da Arrestanten kom til den nævnte Ejendom traf han, saavidt han husker, mellem 1ste og 2den Sal Bud Marcussen, der kom gaaende ned ad Trappen. Arrestanten spurgte Marcussen, om det var ham, der var bestilt til at besøge et Ærinde for en Mand ved Navn Hansen, hvortil

Marcussen svarede, at han var bestilt til at besøge Bud for Thomsen, men at der jo ikke boede nogen Thomsen i Ejendommen. Arrestanten sagde hertil, at han havde faaet Besked om, at Manden skulde hedde Hansen, hvorefter han gav Marcussen Checken med fornøden Besked.

Arthur Frederik Petersen, der tidligere har været straffet for Tyveri, bl. a. i 1912 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og som har været arresteret under Sagen som sigtet for Meddelagtighed i det omhandlede Indbrudstyveri, men for hvis Vedkommende Sagen er sluttet uden Tiltale, har nægtet at kende noget til Tyveriet, og at have været i Besiddelse af Koster, hidrørende fra dette, navnlig hverken Fodtøj eller Check, ligesom han har nægtet at kende noget til det begaaede Falsk. Han har erkendt at have været sammen med Arrestanten den 24 Januar 1918 om Eftermiddagen og Aftenen, men har angaaende Samværet afgivet vaklende og modstridende Forklaringer.

Den tidligere for Tyveri, bl. a. i 1916 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, straffede Frederik Carolus Petersen har forklaret, at Arrestanten den 28 Januar 1918 — hvilken Dag Arrestanten og fornævnte Frederik Carolus Petersen efter det Oplyste var anbragte sammen i en Celle i den til 6te Kriminalkammer, hvor Arrestantens Sag behandlede, hørende Cellegang — i Cellen sagde til ham, at han, Arrestanten, var brudt ind i en Skotøjsfabrik i Viktoriagade og havde stjaalet en Check, som han selv havde kvitteret, og noget Fodtøj, medens han ikke havde kunnet faa Pengeskabet brudt op. Arrestanten fortalte videre om en Bekendt ved Navn Arthur, der havde givet ham Oplysninger om Fabriken, uden at det blev Frederik Petersen klart, om Arthur skulde have givet disse Oplysninger i god Tro eller til Brug ved et planlagt Tyveri, samt at de Støvler, Arrestanten var iført, hidrørte fra Tyveriet, og at han maatte se at faa dem til at se brugte ud. Frederik Petersen saa, at Arrestanten i dette Øjemed skrabede Snuden paa den ene Støvle med den anden Støvlens Saal.

Leonhard Jensen, der ved Rettens Dom af 16 Marts 1918 i Medfør af Straffelovens § 231, 1. Stk., blev anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og som efter det Oplyste den 28 Januar 1918 og den 28 Februar s. A. var anbragt sammen med Arrestanten i en Celle i ovennævnte Cellegang, har forklaret, at Arrestanten første Gang, han og Jensen sad i Celle sammen, fortalte Jensen, at han var sigtet for et Indbrudstyveri i en Skotøjsfabrik, hvor han Dagen forinden havde været sammen med en Bekendt ved Navn Arthur Petersen, der søgte Arbejde paa Fabriken. Jensen forstod Arrestanten saaledes, at Arthur Petersen ingen Andel havde i Tyveriet eller dets Planlæggelse. Da Jensen næste Gang sad i Celle sammen med Arrestanten, fortalte denne, som kom ud efter Afhøring i Kammeret, at nu kunde han ikke klare sig længere, og at han derfor vilde skyde Skylden paa sin Ven, Arthur, der Dagen forinden Tyveriet havde været i Bygningen for at søge om Arbejde, saaledes at det let kunde troes, at han havde forberedt Indbrudet. Arrestanten sagde, at naar han næste Gang blev fremstillet i Retten, vilde han sige saaledes til Arthur: »Ja, Arthur, nu kan jeg ikke klare den længere for dig«. Arrestanten fortalte videre, at han havde stjaalet et Par Støvler samt 3 Checks i Fabriken.

Arrestanten har paa Forehold af de ommeldte af Frederik Carolus Petersen og Leonhard Jensen afgivne Forklaringer erklæret, at disse Forklaringer i det Hele er løgnagtige. Det eneste Rigtige er, at Arrestanten til Jensen har sagt, at nu maatte han skyde Skylden paa Arthur Petersen, men herved mente han, at Arthur ogsaa var den Skyldige.

Det skal endvidere bemærkes, at det af det under Sagen Oplyste fremgaar, at de stjaalne 2 Veksler ikke er forsøgt indløste.

Direktør V. Hassing og Forfatter Johannes Marer har som Skrift-eksperter haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med den omhandlede Check og har overensstemmende erklæret, at efter forskellige nærmere paaviste Ejendommeligheder ved Arrestantens Skrift, som genfindes i Kvitteringspaategningen paa Checkens Bagside, kan der for dem ingen Tvivl være om, at Arrestanten har skrevet Kvitteringspaategningen.

Under Hensyn til alt det saaledes Oplyste, findes det uden Betænkelighed mod Arrestantens Benægtelse at anse det for bevist, at Arrestanten som Gerningsmand har Ansvar for det omhandlede Indbrudstyveri og derved har stjaalet i hvert Fald den oftomtalte Check og de til 18 Kr. vurderede Støvler, Arrestanten var iført ved Anholdelsen, samt at Arrestanten falskelig har forsynet Checken med Kvitteringspaategningen »F. H. Poulsen«, hvorved han maa antages at have sigtet til Anmelderen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 229, 4. Stk., og 268 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 40 Kr. til hver.

Mandag den 14 Oktober.

Nr. 296. Fabrikanterne E. Hasle og Wm. Sperling (Ingen)
mod
Grosserer L. P. Fabricius af Hamborg (Ingen).

Appellanterne, Fabrikanterne E. Hasle og Wm. Sperling, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

T i r s d a g d e n 1 5 O k t o b e r .

Nr. 131.

Sagfører V. J. Trave (Selv)

m o d

Fru Anna Lund (Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten har misligholdt en Kontrakt angaaende Køb af en Ejendom.

Han Herreders ordinære Rets Dom af 18 November 1916: I Hovedsagen bør Kontracitanten, Sagfører V. Jenssen Trave, Fjerritslev, for Tiltale af Hovedcitantinden, Fru Anna Lund, København, fri at være, hvorimod i Kontrasagen Hovedcitantinden bør til Kontracitanten betale 200 Kr., for hvilket Beløb Kontracitanten vil være berettiget til at søge Dækning i det paa det ovenfor nævnte Indlaansbevis Nr. 8113 med Revisionsbanken i København indestaaende Beløb, forsaavidt fornødent gøres. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det af en af Kontracitanten den 30 September d. A. fremlagt Ekstraktafskrift af Kontrakt af 25 Maj 1915 mellem Hovedcitantindens Mand og Kontracitanten ikke fremgaar, at Originalen er forsynet med Stempel.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1917: Hovedappellantinden, Fru Anna Lund, bør være berettiget til at modtage tilbage det af hende som Sikkerhed stillede Indlaansbevis Nr. 8113 med Revisionsbanken i København af Paalydende 500 Kr., hvorhos Kontraappellanten, Sagfører V. Jenssen Trave, bør have den af ham med Hovedappellantinden indgaaede Handel om Ejendommen Matr. Nr. 54 c af Fjerritslev By, Kollerup Sogn, forbrudt og under en Mulkt af 10 Kr. til Thisted Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, fravige bemeldte Ejendom med Bygninger og Tilbehør. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Kontraappellanten til Hovedappellantinden 80 Kr. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

For Høiesteret har Appellanten fremlagt den i den indankede Dom omtalte originale Købekontrakt. Dette Dokument er ikke enslydende med den af Indstævnte fremlagte saakaldte Genpart; men de Forskelligheder, der er tilstede mellem de 2 Dokumenter, er dog ikke af en saadan Art, at der kan tillægges dem Betydning ved Sagens Afgørelse.

Selv bortset fra, at det ikke er godtgjort, at Indstævnte er medansvarlig for den Misligholdelse af Handlen om Forretningen, som maa antages at foreligge fra Niels Lunds Side, er det ihvertfald ikke oplyst, at Lunds Misligholdelse har været af en

saadan Art, at den kunde berettigede Appellanten til at unddrage sig Opfyldelsen af sine Forpligtelser efter Købekontrakten om Ejendommen i det Omfang, hvori han har gjort dette. Herefter har Indstævnte været berettiget til at betragte Handlen om Ejendommen som misligholdt fra Appellantens Side.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til noget andet Resultat end det ved Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det nedennævnte Salær til Sagfører Rønn, der har givet Møde for Indstævnte under et af Appellanten optaget Tingsvidne.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Fravigelsen af Ejendommen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Appellanten, Sagfører V. J. Trave, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret havde været beneficeret for Indstævnte, Fru Anna Lund, samt til Højesterets-sagfører Liebe i Salarium for Højesteret 200 Kroner og til Sagfører Rønn i Salarium 20 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Rekvisition af 7 December 1915 til Fogden i Øster og Vester Han Herreder begærede Hovedappellantinden, Fru Anna Lund i København, Kontraappellanten, Sagfører V. Jenssen Trave af Fjerritslev, udsat af Ejendommen Matr. Nr. 54c af Fjerritslev By, Kollerup Sogn, og efter at hun som Sikkerhed for Forretningens Følger til Fogden havde afgivet Indlaansbevis Nr. 8113 med Revisionsbanken i København, af Paalydende 500 Kr., blev der den 20 December 1915 paabegyndt en Fogedforretning hos Kontraappellanten, hvorunder Hovedappellantinden begærede Udsættelsen foretaget. Kontraappellanten fremsatte imidlertid Indsigelse mod, at Begæringen toges til Følge, og der opstod derefter mellem Parterne en Tvist, der ved Fogdens den 8 Januar næstefter afsagte Kendelse afgjordes derhen, at Forretningen ikke kunde nyde Fremme.

Idet Hovedappellantinden har anbragt, at Kontraappellanten ved Købekontrakt af 26 Maj 1915 har afkøbt hende den ovennævnte Ejendom, der tilhørte hende som Særeje, for en Købesum af 7400 Kr., at 4300 Kr. heraf skulde afgøres ved Overtagelse af Pantegæld, medens Resten skulde betales med 1204 Kr. 26 Øre den 1 November 1915 og 1895 Kr. 74 Øre den 1 April næstefter, at Kontraappellanten derhos skulde udrede alle de Renter, Afdrag, Skatter, Afgifter og Brandpenge m. v., der efter Juni Termin 1915 forfaldt eller opkrævedes af Ejendommen, men at han hverken har betalt Købesum, Amtstueskat pr. 1 Juli 1915 og 1 Januar 1916, Prioritetsrenter eller Prioritetsafdrag i December Termin 1915 eller overhovedet nogetsomhelst, ligesom han ej heller har overtaget Pantegælden, har hun, idet hun har gjort gældende, at Kontraappellanten ved den saaledes skete Misligholdelse har forbrudt sin Ret efter Kontrakten, under nærværende Sag i 1ste Instans ved Øster og Vester Han Herreders ordinære Ret gæsteretsvis søgt Kontraappellanten og nedlagt Paastand om, at han tilpligtes dels at høre hende kendt berettiget til at modtage den stillede Sikkerhed tilbage, dels at have den om Ejendommen indgaaede Handel forbrudt og endelig under Dagmulkt at fravige Ejendommen med Bygninger og Tilbehør. Kontraappellanten paastod sig i det Hele frifunden for Hovedappellantindens Tiltale, hvorhos han under en Kontrasag nedlagde Paastand om, at Hovedappellantinden tilpligtedes at betale ham i Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde, paaført ham ved Forretningen, et ved Skøn af Retten eller uvildige Mænd fastsat Beløb, for hvilket han forbeholdt sig at søge Dækning tillige i den stillede Sikkerhed. Under Kontrasagen procederede Hovedappellantinden til Frifindelse. Ved Gæsteretsdommen er Kontraappellanten frifunden for Hovedappellantindens Tiltale, hvorhos hun er tilpligtet i Erstatning for Tort og Kreditspilde at betale ham 200 Kr., for hvilket Beløb han er kendt berettiget til at søge Dækning i det paa det formeldte Indlaansbevis indestaaende Beløb, saavidt fornødent gøres. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellantinden har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande, medens Kontraappellanten har procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen, idet han dog har paastaaet det ham tilkendte Erstatningsbeløb betydelig forhøjet.

Forsaavidt Kontraappellanten til Støtte for sine Paastande har anbragt, at et af Hovedappellantinden for Fogedretten fremlagt Dokument, der betegner sig som Genpart af en mellem Parterne den 26 Maj 1915 oprettet Købekontrakt, og hvis Indhold er overensstemmende med de af Hovedappellantinden opgivne Handelsvilkkaar, ikke er af samme Indhold som den under nævnte Dato mellem Parterne oprettede originale Købekontrakt, vil der intet Hensyn kunne tages til denne Indsigelse, idet Kontraappellanten, der har undladt at efterkomme Hovedappellantindens Opfordring til at fremlægge Originaldokumentet, uagtet dette er i hans Besiddelse, hverken har angivet, i hvilke Henseender Genparten skulde være afvigende fra Originalen eller med tilstrækkelig Bestemthed bestridt, at Handlen om Ejendommen var indgaaet paa de af Hovedappellantinden anførte Vilkkaar.

Naar Kontraappellanten dernæst har villet gøre gældende, at Hovedappellantinden under Salgsforhandlingerne som en Del af Ejendommen har paavist ham et Areal, over hvilket hun ikke havde Raadighed, og at han som Følge af den saaledes foreliggende Vanhjemmel ikke har været pligtig at opfylde de aftalte Betalingsvilkaar, maa ogsaa denne Indsigelse anses ubeføjet, idet han mod Hovedappellantindens Benægtelse ikke har godtgjort Rigtigheden af det saaledes Anførte.

Kontraappellanten har endelig anbragt, at Handlen om Ejendommen var et Led i en den foregaaende Dag mellem ham og Hovedappellantindens Mand, daværende Overretssagfører Niels Lund, indgaaet Overenskomst, ved hvilken Kontraappellanten afkøbte Lund dennes Sagførerforretning i Fjerritslev, og gjort gældende, at Hovedappellantinden, da hendes Mand har misligholdt denne Overenskomst, herefter ikke kan paaberaabe sig den dermed sammenhængende Ejendomshandel. Men om der end, uanset Hovedappellantindens Benægtelse, maa gaas ud fra, at der har bestaaet en Forbindelse mellem Ejendomshandlen og Forretningsoverdragelsen, har Kontraappellanten dog ikke godtgjort, at Lund har gjort sig skyldig i nogen Misligholdelse, der kunde beføje Kontraappellanten til at undlade at opfylde Handlen om Købet af Ejendommen, og der vil som Følge heraf ikke kunne tages noget Hensyn til den her omhandlede Indsigelse.

Efter det Anførte maa der gaas ud fra, at Kontraappellanten i væsentlig Grad har misligholdt den indgaaede Ejendomshandel, og da han herefter ikke kan have Ret til vedblivende at forblive boende i Ejendommen, vil de af Hovedappellantinden nedlagte Paastande være at tage til Følge, saaledes at Dagmulkten, der tilfalder Thisted Amts Fattigkasse, bestemmes til 10 Kr. Den af Kontraappellanten nedlagte Erstatningspaastand vil derimod ikke kunne tages til Følge.

Efter Omstændighederne findes Kontraappellanten at burde godtgøre Hovedappellantinden Processens Omkostninger for begge Retter med 80 Kr.

Bortset fra den i Gæsteretsdommen ommeldte, ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Onsdag den 16 Oktober.

Nr. 192. **Skattedepartementet paa Statskassens Vegne** (den kst. Kammeradvokat)

mod

Aktieselskabet De forenede Jærnstøberier (Levy),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt det indstævnte Selskabs Erhvervelse af nogle af Selskabet udstedte Præferenceaktier er stempelpligtig i Medfør af Lov 20 December 1905.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Januar 1918: De Indstævnte, A/S De Forenede Jærnstøberier, bør for

Citanterne, Skattedepartementets Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Høiesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom omhandlede Transaktion er der foregaaet en Overdragelse af de paagældende Aktier, der omfattes af Lov Nr. 313 af 20 December 1915, jfr. Lov Nr. 245 af 19 August 1916. Herefter vil Indstævnte overensstemmende med Appellantens Paastand være at dømme til at betale til Appellanten 672 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, A/S De forenede Jærnstøberier, bør til Appellanten, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, betale 672 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 4 Oktober 1917, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

A/S De forenede Jærnstøberiernes Loves § 4 indeholdt i den indtil den 18 Januar 1917 gældende Affattelse følgende Bestemmelser:

»Selskabets Aktiekapital er 2,000,000 Kroner, fordelt paa 800,000 Kroner Præference-Aktier og 1,200,000 Kroner almindelige Aktier.

Selskabet har Ret til efterhaanden, helt eller delvis, at indfri Præference-Aktierne til en Kurs af 110 pCt. kontant med Tillæg af Renter heraf 5 pCt. pro anno for den forløbne Del af Regnskabsaaaret, mod at der samtidig udstedes fuldt indbetalte almindelige Aktier for det Beløb, der svarer til de indfrieede Præference-Aktiers Paalydende.«

Med det Formaal at indløse Præference-Aktiekapitalen fik Selskabet i Januar 1917 overdraget Præference-Aktier af forskellige Ejere af saadanne, og bl. a. af A/S Detailhandlerbanken i Likvidation Aktier til Paalydende 160,000 Kr. til en Kurs af 105. Efter Skattedepartementets Ønske blev der i Anledning af denne Overdragelse af Hensyn til Afgørelse af Stempelpligten udfærdiget Opgørelse i Medfør af Bestemmelserne i Lov af 20 December 1915 om en særlig Stempelpligt ved Overdragelse af offentlige Værdipapirer, og ved Skattedepartementets Resolution af 4 August 1917 blev denne Opgørelse antagen til at stemples til Takst 672 Kroner.

Da Selskabet ikke ønskede uden Domstolens Prøvelse at underkaste sig denne Afgørelse, har Skattedepartementet under denne Sag paastaet Selskabet dømt til Betaling af fornævnte Stempeltakst, 672 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 4 Ok-

tober 1917, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den for Citanterne mødende konstituerede Kammeradvokat.

De Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de til Støtte for deres Paastand har anført, at Udstedelsen af Præference-Aktierne i sin Tid skete til delvis Afgørelse af Selskabet paahvilende Gæld, og at den nu skete endelige Indfrielse af disse Aktier — der er tilintetgjorte — ikke kan ligestilles med den Overdragelse gennem Køb og Bytte, for hvilken der ved fornævnte Lov er fastsat en særlig Stempelpligt.

Idet der maa gives de Indstævnte Medhold i, at den i foranførte Bestemmelse i Selskabets Love forbeholdte Indfrielse af Præference-Aktierne ikke kan antages at falde ind under den Omsætning af Aktier, som fornævnte Lov har tilsigtet at paalægge Stempelpligt, og idet der fremdeles maa antages her at foreligge en saadan Indfrielse, uanset at Størstedelen af Ejerne af Aktierne har for at erholde Betaling paa et for dem belejligt Tidspunkt indvilliget i en Dekurt af 5 pCt. i den fastsatte Kurs, og uanset at Selskabet har vedtaget foreløbig kun delvis at erstatte den indfrieede Præference-Aktiekapital ved Forøgelse af den almindelige Aktiekapital, vil de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Nr. 221.

Højesteretssagfører Liebe

m o d

Jens Knudsen Sort (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens 13de Kapitel.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 Oktober 1917: Tiltalte Jens Knudsen Sort bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Rafn, 30 Kr. Saa bør han og have sin Bestilling som Assistent ved Statsbanerne forbrudt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1918: Tiltalte Jens Knudsen Sort bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 268, jfr. § 39. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 4 Maaneder. Med denne Ændring i Henseende til Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dombør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Knudsen Sort til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aalborg Købstads Ekstraret indankede Sag er Jens Knudsen Sort, der er født den 11 Januar 1890, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Falsk og Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 13.

Den 1 August 1916 forestod Tiltalte, der under 27 Januar 1915 beskikkedes som Assistent ved de danske Statsbaner fra den 1 Februar s. A. at regne, paa Jærnbanestationen i Aalborg, hvor han gjorde Tjeneste, Udbetalingen af Maanedslønninger og Dyrtdstillæg efter ham overgivne Lister, paa hvilke de paagældende kvitterede for Modtagelsen af de dem tilkommende Beløb i en Rubrik, der var overskrevet med Ordet »Kvittering«. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der ikke vil have forsøgt at ændre sin Haandskrift, falskeligt har udfyldt Kvitteringsrubrikerne for Depotarbejder Nr. 675, Ole Christian Nielsen, med Navnet »Nielsen« og tilegnet sig de denne tilkommende Beløb, henholdsvis 112 Kr. 86 Øre og 45 Kr., ialt 157 Kr. 86 Øre, af hvilke Beløb han under et Ophold i Signalhuset Natten til den 6 August 1916 vil have brændt de 150 Kr. Tiltalte, der ikke vil have været i Pengetrang, idet han var i Besiddelse af et kontant Beløb af 270 Kr. og havde faaet Tilsagn om et Banklaan paa 600 Kr., har om Motivet til sin Handling angivet, at han, der ønskede at blive fri for Pengesager og Regnskabsvæsen og tillige af personlige Grunde var ked af Forholdene i Aalborg, vilde »lave et Nummer«, for at han, hvem en Forflyttelse til Aarhus var stillet i Udsigt, kunde opnaa saadan Forflyttelse.

Under Sagen er der rejst Tvivl om, hvorvidt Tiltalte, der paa det paagældende Tidspunkt maa antages at have været overnervøs, har været tilregnelig. I en Erklæring af 28 Januar f. A. har Kredslægen for Aalborg By udtalt, at Tiltalte er en forkælet ung Mand, der har haft en bevæget Tid de sidste Aar og ved forskellige Forhold har været holdt i en Ophidselsestilstand, der har givet sig Udslag i en vis Drengagtighed og Jagen efter Effekt, der har ført ham udenfor det lovliges Grænser, hvad han selv indser og beklager, at han ikke, ialtfald ved Erklæringens Udstedelse kunde betegnes som aandssvækket eller sindsy, at han ikke var Hysteriker i en saadan Grad, at denne Lidelse kan have haft nogen betydelig Indflydelse paa hans Handlinger, samt

at han maatte siges at være i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer. Efter at Tiltalte havde været indlagt paa Sindssygehospitalet ved Aarhus, har dettes Overlæge i en Erklæring af 29 September f. A. udtalt, at Tiltalte hverken viste sig sindssyg eller aandssvag, men at de forholdsvis ubetydelige Sindsbevægelser og aandelige Anstrengelser, han under Opholdet havde været udsat for, fremkaldte en stærkere psykisk Reaktion, end man vilde vente hos et sundt voksent Menneske, at den abnorme Lethed, hvormed hans Temperatur reagerede paa psykiske Paavirkninger, tydede paa, at han havde et let paavirkeligt og lidet modstandsdygtigt Nervesystem, at det maatte indrømmes, at hans hele Færd i Aarene fra 1914 havde været af den Natur, at man vanskelig kunde forstaa, at et fornuftigt Menneske kunde bære sig saaledes ad, at det maatte betragtes som givet, at han viste sig som et Menneske med ringe psykisk Ligevægt og psykisk Modstandskraft, og at det ikke forekom Overlægen usandsynligt, at Tiltalte paa det kritiske Tidspunkt havde været ude over Grænsen for det psykisk normale. Endelig har Retslægeraadet i en ved Overrettens Kendelse foranlediget Erklæring af 7 Januar d. A. udtalt, at Tiltalte er et arveligt disponeret, stærkt nervøst og psykisk uligevægtigt Individ, som maa antages i langt mindre Grad end det normale Menneske at være i Stand til at modstaa forbryderske Impulser.

Ifølge en Skrivelse af 11 Januar d. A. fra de danske Statsbaner vil Tiltalte, saalænge den ham overgaaede Dom ikke er omstødt, blive betragtet som afskediget af sin Tjeneste hos disse.

Tiltalte har erstattet Statsbanerne, der havde udbetalt Depotarbejder Nielsen det ham tilkommende Beløb, det Besvegne, og en under Sagen nedlagt Erstatningspaastand maa herefter anses bortfaldet.

Idet Tiltalte efter det Foreliggende ikke i Gerningens Øjeblik kan anses at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælssunde Personer, vil han for sit i forommeldte Henseende udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 268, jfr. § 39, med en Straf, der i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 30 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten 40 Kr. til hver, hvorimod der, da Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar for Underretten, ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af Salær for Defensionen sammesteds.

Nr. 393.

Højesteretssagfører Asmussen

m o d

Mikkel Hansen Mikkelsen (Def. Vilh. Kondrup),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 29 Juli 1918: Arrestanten Mikkel Hansen Mikkelsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salærer 20 Kr. til Sagfører A. Christophersen og 15 Kr. til Overretssagfører Langballe. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 September 1918: Arrestanten Mikkel Hansen Mikkelsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mikkel Hansen Mikkelsen til Højesteretssagførerne Asmussen og V. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret indankede Sager Arrestanten Mikkel Hansen Mikkelsen sat under Tiltale for Tyveri og Betleri.

Arrestanten er født den 6 Januar 1875 og har tidligere, foruden at han har været mulkeret for Drukkenskab m. m., været anset ved Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 23 Juli 1904 efter Straffelovens §§ 235 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Hjelmstøv-Gjern Herreders Ekstrarets Dom af 16 Oktober 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 230, 1 Stk., med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 11 November 1908 efter Straffelovens § 231, 1 Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 27 s. M. blev formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Middelsom-Sønderlyng Herreders Ekstrarets Dom af 25 Juli 1909 efter Straffelovens § 248 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Lemvig Købstads og Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 17 April 1912, dels efter Straffelovens §§ 185 og 210, dels efter midlertidig Lov

1 April 1911 § 8, 3 Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, v e d Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 10 August 1912 efter Straffelovens § 232 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, v e d Gjerlev-Onsild Herreders Ekstrarets Dom af 12 Februar 1916 dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt senest v e d Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 5 Maj 1917 efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, for 6te Gang begaaet grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han endvidere ialt 7 Gange er straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Overtrædelse af Tilhold og af Frdn. 10 December 1828.

Den 12 Juli d. A. blev Arrestanten i noget beruset Tilstand indbragt til Politistationen i Randers, og han fandtes ved Visitationen i Besiddelse af en Barne-Sølvske, en Sølv-Fingerring, et Par sorte Damehandsker, to nye, usømmede Lommetørklæder samt et ældre Sølv-Dameuhr, hvilket sidste beroede mellem Foret og Klædet i hans Jakke. Efter at Arrestanten havde forklaret, at han havde fundet en Del af de nævnte Genstande, og at han havde købt Uhret af en ham ubekendt Person, blev det ved Politiets Foranstaltning oplyst, at Sølvskéen af Guldsmed V. Bottelet i Hadsten var solgt til Skomager Nielsen, sammesteds, og at denne havde foræret den til sin Datter, Martine Nielsen, der havde Plads som Gangpige paa Epidemisygehuset i Randers.

Nævnte Martine Nielsen har den 13 Juli d. A. til en Politirapport forklaret, at samtlige de hos Arrestanten forefundne Effekter tilhørte hende, og at de tilligemed en blaa Jaket er borttagne fra hendes paa 1ste Sal i Epidemisygehusets Difteritisafdeling beliggende Værelse, hvortil der var uhindret Adgang, idet Nøglen sad udvendig i den aflaaede Dør. Hun kunde ikke nærmere angive, hvornaar Tyveriet havde fundet Sted, idet hun ikke havde været paa Værelset de sidste Par Dage. Da hun den 13 Juli om Aftenen opdagede Tyveriet, kunde hun se, at der var rodet omkring i hendes Kommodeskuffe og i en paa Kommoden henstaaende Æske, hvori Uhret havde sin Plads, medens Jaketten plejede at hænge frit fremme.

Endvidere har bemeldte Martine Nielsen og Nattevagt paa Epidemisygehuset, Fru Marie Bøttern, ligeledes til en Politirapport forklaret, at to Personer, hvoraf de har genkendt Arrestanten som den ene, den 12 Juli d. A. ved Middagstid indfandt sig paa Sygehuset, hvor de bad om noget Middagsmad. De blev henviste til Køkkenet, hvor de hver fik en Pakke Mad.

Forskellige Marskandisere i Randers har til en Politirapport forklaret, at en noget beruset Person samme Dag om Eftermiddagen i deres Forretninger har falbudt en blaa Damejaket, uden at dog nogen af dem købte Jaketten.

Arrestanten har forklaret, at han bemeldte Dag i Randers traf en ham ubekendt Person, sammen med hvem han nød en Del Spiritus, saaledes at de blev berusede, at de ved Middagstid var inde paa et Sygehus og bad om noget Middagsmad, hvorefter de blev vist om i Køkkenet, hvor de hver fik en Pakke Mad, at det jo nok er ham, der har været oppe paa Pigens Værelse og der har tilegnet sig de ommeldte Effekter,

hvilke han er klar over at have stjaalet den nævnte Dag, uden at han dog kan erindre de nærmere Omstændigheder herved, at han om Eftermiddagen var rundt hos forskellige Marskandisere for at sælge Damejaketten, hvilket imidlertid ikke lykkedes for ham, og at han, kort før han blev anholdt, af Frygt for Opdagelse kastede Jaketten fra sig et eller andet Sted.

Jaketten er ikke bragt til Veje under Sagen, medens de hos Arrestanten forefundne Effekter, som er vurderede til ialt 13 Kr. 50 Øre, er tilbageleverede Martine Nielsen, der ikke har nedlagt Paastand om Erstatning.

Idet det nu findes tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Tyveri af de ommeldte Effekter, vil han for sit anførte Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanten vil have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor ved Overretten 20 Kr. til hver.

Torsdag den 17 Oktober.

Nr. 222. Højesteretssagfører Henriques
mod
Carl Casper Peter Olsen (Def. Overretssagfører T. Knudtzon),
der tiltales for Brandstiftelse.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 9 November 1917: Tiltalte Carl Casper Peter Olsen bør til Vinding Herreds Politikkasse bøde 100 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Barfoed, 20 Kr., men bør iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1918: Tiltalte Carl Casper Peter Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i to Aar og bør i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betale 1555 Kroner og til Svendborg Amts Brandassuranceelskab for Løsøre og Effekter betale 1045 Kroner. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Harald Koch og Sinding, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Casper Peter Olsen til Højesteretssagfører Henriques og Overretssagfører Knudtzon 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Vinding Herreds Ekstraret efter det Offentliges Begæring hertil indankede Sag er Tiltalte Carl Casper Peter Olsen, der er født den 30 Januar 1883 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Under Sagen er følgende oplyst:

Søndagen den 20 Maj 1917 om Eftermiddagen nedbrændte det af Tiltalte med Hustru og Børn beboede Hus, Matr. Nr. 21 C af Kullerup By, Ellested Sogn, der ejedes af Tiltaltes Moder, Enke Kathrine Marie Olsen, der havde udlejet det til Tiltalte. Det var et gammelt Bindingsværkshus med Straatag, i hvis østre Del var indrettet et Brændehus, som Tiltalte, der er Snedker, brugte til Værksted, og hvor han havde sin Høvlebænk.

Angaaende Ildens Opkomst afgav Tiltalte i Forhøret den 7 September 1917 følgende Tilstaelse:

Hele den paagældende Dag havde han været i en fortvivlet og nedtrykt Sindsstemning paa Grund af Forholdet med Hustruen, der i nogen Tid havde været ham utro. Sammen med hende og Børnene havde han været en Tur i den nærliggende Skov, og da de kom tilbage, gik han ind i Brændehuset. Efter at have staaet lidt ved Høvlebænken og spekuleret, tændte han sin Pibe, smed Tændstikken bag sig og gik ud af Brændehuset, idet han sagde: »Ske, hvad der vil«. Uden at se sig tilbage, om Tændstikken tændte Ild i noget, gik han ind og satte sig i Køkkenet. Han sagde intet til sin Kone, som opdagede, at det brændte, da hun havde været nede ved Kilden for at hente Vand, og han tror ikke, at hun forstod, at det var ham, der havde stukket Ild paa. Han havde senere paa hendes Forespørgsel benægtet, at det var ham. Han gjorde sig i Øjeblikket ikke Tanke om, at han ved Branden berigede sig paa Brandforsikringssselskabets Bekostning, og han benægtede bestemt at have haft en saadan Berigelse til Hensigt. Derimod indrømmede han, at han tænkte paa, at han paa den Maade kom væk fra Egnen, og at der saa mulig kunde blive et bedre Forhold mellem ham og hans Kone. Da han sad ude i Køkkenet, fortroed han det passerede og ønskede, at der ikke maatte være gaaet Ild. Paa Dommerens Forespørgsel, hvorfor han saa ikke gik tilbage og saa efter

og eventuelt slukkede, sagde han, at i det samme kom hans Kone fra Kilden og raabte, at det brændte. Efter hans videre Forklaring laa der paa hele Gulvet i Brændehuset Spaaner og Savsmuld, og paa Forehold, at en brændende Tændstik i 9 à 10 Tilfælde vilde foraarsage Brand, erklærede han, at han i hvert Fald var paa det Rene med, at det kunde gaa til begge Sider, men at han ikke var sig rigtig bevidst, hvad han gjorde. I et følgende Forhør, den 15 s. M., fastholdt han, at han, da Branden skete, var i nedtrykt Humør, og at det ikke var for at berige sig, at han stak Ild paa.

Efter Sagens Oplysninger kan der ikke antages med Branden at have været forbundet Fare for Menneskeliv.

I senere Forhør har Tiltalte fremsat en Formodning om, at Ilden i Stedet for at hidrøre fra den Tændstik, som han kastede i Brænderummet, kan skyldes en Gnist fra Skorstenen, idet den kan være opstaaet i et muret Rum, der var anbragt over Bagerovnen. I dette Rum, som var kommet i Forbindelse med Skorstenen derved, at et Par Sten i Væggen var faldet ud, skulde der saa være gaaet Ild i noget der opbevaret Papir og gammelt Skrammel, og Ilden skulde derfra have forplantet sig til Loftet, til hvilket Rummet støder op, og fra Loftet være gaaet videre til Straataget.

Om dette Punkt foreligger iøvrigt Følgende:

Tiltalte forklarede paa Branddagen til Politiasistenten, at Ilden stammede fra Skorstenen, men udtalte i det Dagen efter afholdte Forhør, at han intet kunde anføre til Støtte herfor, og at han saaledes ikke havde mærket noget til nogen Utæthed i Skorstenen eller til, at der havde været Ild i den, og i samme Forhør udtalte hans Hustru, at hun saa Røg fra Skorstenen, men at hun dog ikke havde set noget til, at den fejlede noget, navnlig heller ikke, da hun i April Maaned rensede den. Imidlertid har hun senere under et ved Tiltaltes Anbringende om, at Ilden kunde skyldes en Gnist fra Skorstenen, foranlediget Forhør forklaret, at hun nogen Tid før, Branden opstod, antagelig i April 1917, da hun søgte noget Tøj til Børnene i det omtalte Rum, bemærkede, at dette var fyldt med Røg, og at hun ved denne Lejlighed saa, at Røgen strømede ud gennem et Hul i Væggen ind mod Skorstenssiden. Da hun nogle Dage senere omtalte dette for sin Mand, sagde han: »ja, der er ogsaa en Sten ude«; men fra den Dag, da hun saaledes mærkede Røg i Rummet, og til Branddagen havde hun ikke iagttaget noget usædvanligt. Hun havde paa Branddagen fyret op, dog ikke stærkt, med Spaaner i Komfuret, der ved et Rør stod i Forbindelse med den nævnte Skorsten, og hun gik derefter ned til den nærliggende Kilde for at hente en Spand Vand, og da hun kom tilbage, saa hun, idet hun fra Husets Bagside gik ind i Vaskerhuset, at der slog Røg ud fra Skor-

---

Rettelse: S. 457, L. 12 f. n. Højesteretsdomme, læs Krigsretsdomme.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Oktober 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 82.

Torsdag den 17 Oktober.

stenen ved en i denne anbragt Zinkplade. Endvidere har Gaardbestyrer Alfred Markus Hansen af Kullerup forklaret, at han under et Besøg hos Tiltalte, formentlig Søndag den 22 April 1917, saa, at der var stærk Røg i det nævnte overbyggede Rum over Bagerovnen, og at der her var 2 Sten ude, derimod saa han ikke Ild. Han sagde ved denne Lejlighed til Tiltalte, at denne maatte sørge for at faa Stenene sat i, hvortil Tiltalte sagde ja.

Idet Tiltalte efter sin Tilstaaelse maa anses at have handlet med det til Brandstiftelsesforbrydelse fornødne Forsæt, bliver Spørgsmaalet herefter, om han kan anses skyldig i mere end Forsøg paa denne Forbrydelse. Herom foreligger i Sagen følgende yderligere Oplysninger, fremkomne dels ved de Afhøringer, der foretoges til en Politirapport paa selve Branddagen, dels i det Dagen efter optagne Brandforhør og endelig i et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør.

Arbejdsmand Hans Peter Hansen af Ellested, der maa antages at have været en af de første, der kom til Brandstedet, har forklaret, at han saa, at der trak Røg ud under Tagskægget langs hele den vestlige Side af Huset, og han saa Tiltalte staa og kaste Vand paa Taget i det nordlige Hjørne, hvor Ilden var ved at bryde gennem Taget. Efter hans Paavisning paa et fremlagt Rids har dette Sted været det nordlige Hjørne af Brændehuset. Efter hans videre Forklaring vidste han ikke, hvorledes Ilden var opstaaet, men det saa ud til, at den havde mest fat i det nordlige Hjørne lige over Skillemuren mellem Brænderummet og selve Huset, og det saa ikke ud til, at Ilden stammede fra Skorstenen, der saa meget solid og tæt ud. Han formente, at Ilden var opstaaet i eller ved Brændehuset.

Ovennævnte Gaardbestyrer Alfred Hansen og Maler Emil Rasmussen af Ellested forklarede, at de sad paa en Jordvold med Ryggen til Tiltaltes Hus, og ved at vende sig opdagede de, at det røg op af Taget paa dette Hus. Hansen løb straks derhen, medens Rasmussen først fulgte Hansens lille Søn hjem, inden han begav sig til Brandstedet. Hansen forklarede videre, at det for ham saa ud, som om der var mest Ild i den Ende, hvor Brændehuset var, idet det røg stærkest dér, og at Ilden derfra bredte sig til det øvrige Tag. Rasmussen forklarede, at Røgen stærkest trak op af Taget i den nordlige Ende af Huset over

Brændehuset, og at det for ham saa ud, som om Ilden kom derfra, men i Løbet af nogle faa Minutter var hele Huset omringet af Flammer.

Tiltalte forklarede til den paa Branddagen optagne Politirapport, at da hans Hustru kom ind og raabte, at det brændte, løb han ud i Vaskerhuset, tog en Spand Vand og løb ud og kastede den paa Taget i det nordlige Hjørne af Huset, hvor han syntes, at det røg mest, og efter hans Paavisning paa et fremlagt Rids har det været det Sted, hvor Brændehuset stødte op til selve Huset.

Samtlige disse Udtalelser bekræfter den Antagelse, at Ilden er opstaaet i Brændehuset, og dette kan ikke paa nogen afgørende Maade anses afkræftet ved, at Husmand Hans Peter Graff, der som en af de første kom til Brandstedet, har forklaret, at da han kom tilstede, saa han, at der slog Røg og Ild ud af Taget ved Skorstenen. At Tiltaltes Hustru som ovenfor anført vil have set Røg, der slog ud fra Skorstenen ved Zinkpladen, synes uden Betydning i heromhandlede Henseende. Efter hendes Forklaring kan Ilden efter den Røg, hun saa, lige saa vel være opstaaet i Værkstedet som skyldes en Gnist fra Skorstenen, idet efter hendes Mening det ene kan være lige saa sandsynligt som det andet.

Endelig skal anføres, at Husmand Graffs Hustru, Maren, født Larsen, har forklaret, at da hun umiddelbart efter sin Mand kom til Brandstedet og gik forbi Huset, saa hun ikke Ild i Taget, men kun Røg op om det, og da hun var gaaet noget længere frem ad Vejen for at gaa hen at flytte Køer, saa hun gennem den aabentstaaende Dør til Brændehuset, at det brændte paa Gulvet ved den udvendige Væg og under Hølebænken, og da hun kom tilbage, brændte det under hele Taget. Med Hensyn til denne Forklaring har Tiltalte anført, at den Ild, hun har set paa Gulvet, kan have været forårsaget af Gnister fra det ovenover værende Tag.

Under det optagne Reassumptionsforhør har Tiltalte forklaret, at han mener at have siddet 5—10 Minutter i Køkkenet, bestemt kan han ikke sige det, da han hørte sin Kone raabe, at det brændte. Efter hans Tilstaaelse i Forhøret den 7 September 1917 maa det antages, at han den Gang ligesom ogsaa paa Branddagen selv har været af den Formening, at det var ham, der havde forårsaget den opstaaede Ildsvaade ved at kaste den brændende Tændstik paa det med Spaaner og Savsmuld opfyldte Gulv i Brændehuset, og efter alt Foreliggende findes det uden Betænkelighed at statuere, at det er herved og ikke ved nogen Gnist fra Skorstenen, at Ilden er opstaaet.

Under Sagen har den almindelige Brandforsikring for Landbygninger nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at erstatte Foreningen 1550 Kr. for det nedbrændte Hus og 5 Kr. i Omkostninger ved Skadens Vurdering. Endvidere har Svendborg Amts Brandassuranceselskab for Løsøre og Effekter paastaaet Tiltalte tilpligtet at godtgøre Selskabet den ham udbetalte Erstatning for brændt Løsøre med 1045 Kroner. Tiltalte har i Forhøret den 15 September 1917 erklæret Intet at have at erindre imod disse Erstatningspaastande.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Straf af For-

bedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil være at tilpligte at betale de nævnte Erstatningbeløb.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifundet for Tiltale for Brandstiftelse, men er anset efter Justitsministeriets Bekendtgørelse af 1 August 1912 af Lov om Brandpolitiet paa Landet § 25, jfr. § 21, med en Vinding Herreds Politikasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., være at forandre, medens den, forsaavidt angaar Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, vil være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at udrede 40 Kroner til hver.

Fredag den 18 Oktober.

Nr. 330. Højesteretssagfører Trolle
 mod
Anna Mathilde Christine Petersen (Def. Bülow),
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Vennebjerg Herreds Ekstrarrets Dom af 14 Maj 1918: Arrestantinden Anna Mathilde Christine Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kloch, 50 Kr. og Defensor, Sagfører S. Jensen, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Juli 1918: Arrestantinden Anna Mathilde Christine Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Mathilde Christine Petersen til Højesteretssagførerne Trolle og Bülow 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vennebjerg Herreds Ekstraret indankede Sag er Arrestantinden Anna Mathilde Christine Petersen sat under Til-tale for Tyveri og Falsk.

Arrestantinden er efter eget Opgivende født i Tyskland den 29 Sep-tember 1891 og har foruden, at hun før sit fyldte 18de Aar to Gange har været straffet for Tyveri, tidligere været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 Januar 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 23 August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. den nævnte midlertidige Lovbestemmelse, med samme Art Fængsel i 80 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Juni 1912 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. dens § 39 med samme Art Fængsel i 120 Dage, ved samme Rets Dom af 25 Februar 1913 efter Straffelovens § 232, jfr. dens § 39, for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 1 Juli 1914 dels efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri dels efter § 253, begge sammenholdt med dens § 39, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Oktober 1915 efter Straffelovens § 232 for sjette Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 275, jfr. § 270, disse Para-graffer sammenholdt med dens § 39, med samme Arts Strafarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

1. Efter at Arrestantinden havde udstaaet den hende sidst idømte Straf, blev hun anbragt paa Kirkens Korshærs Kvindehjem i København. Da hun den 25 Januar d. A. forlod Hjemmet, medtog hun nogle Pigen Emmy Andersen tilhørende Beklædningsgenstande til en Værdi af 12 Kr. og nogle Pigen Anine Amilon tilhørende, til en samlet Værdi af 16 Kr. 50 Øre vurderede Effekter, hvilke samtlige Genstande hun, forsaa-vidt de ikke laa frit fremme, havde tilegnet sig i uafaaesede Garderober. De nævnte Effekter maa med Undtagelse af nogle Anine Amilon tilhø-rende Pyntehaar-naale, som er bortkomne, antages at være tilbagele-verede de respektive Ejerinder. Arrestantinden har endvidere været sigtet for under sit Ophold paa Hjemmet ogsaa at have tilegnet sig andre Genstande, dels fra ovennævnte Anine Amilon, dels fra Hansine Pedersen, Karen Poulsen og Agnes Skovsted, men mod Arrestantindens vedholdende Nægtelse er der ikke skaffet Bevis for Rigtigheden af disse Sigtelser.

2. Den 25 og 26 Januar d. A. var Arrestantinden paa Besøg hos Parcellist H. P. Madsen af Kattehole, hos hvem hendes tolvaarige Sø-ster Ragnhild er anbragt i Pleje, og sidstnævnte Dags Eftermiddag til-egnede hun sig en Søsteren tilhørende, frit fremme staaende Sparebøsse med et Indhold af c. 7 Kr., hvilke Penge hun har forbrugt, medens hun har tilintetgjort Sparebøssen.

3. Under et den 27 Januar d. A. om Formiddagen aflagt Besøg hos

Fru Jensine Andersen i København, der er en Datter af fornævnte Parcellist Madsen, og hvem hun overbragte en Hilsen fra Forældrene, saa Arrestantinden Lejlighed til at tilvende sig 5 Kr. fra en frit fremme liggende Portemonæ, hvilket Beløb hun har forbrugt.

4. Fra Kvindehjemmet rejste Arrestanten til Hopolden i Valsø-lille Sogn, hvor hun opsøgte Husmand Peter Søren Christiansen og efter hans Udsagn urigtig foregav, at hun af Inspektøren ved Kristianshavns Straffeanstalt var sendt ud for at se til et hos ham anbragt Barn, hvis Moder befandt sig i Straffeanstalten. Arrestantinden, der efter sin Forklaring ikke med sit Besøg havde til Hensigt at stjæle, saa, medens Christiansens Hustru var i Køkkenet, Lejlighed til fra en uaf-laaset Servante, der henstod i Soveværelset, at tilvende sig en Pung, som hun tilfældig vidste indeholdt Penge, og derefter fra Dagligstuen at borttage et paa Væggen hængende Damesølvuhr med vedhængende Kæde, vurderet til 10 Kr. Efter Arrestantindens Forklaring indeholdt Pungen, som hun har bortkastet, en Halvtredskroneseddel, 3 Tikronesedler og noget Sølv mønt, hvilke Penge hun delvis har forbrugt til at leve for, delvis har benyttet til Indkøb af en Del Tøj. Christiansen, efter hvis Opgivende der var 99 Kr. 50 Øre i Pungen, har faaet dette Tøj saavel som det ovenfor nævnte Uhr med Kæde udleveret. Efter hans Anmeldelse forsvandt der ved samme Lejlighed et Par brune Damestrømper og et langt, strikket Tørklæde, hvilke Effekter Arrestantinden har været sigtet for at have tilegnet sig; men mod hendes Benægtelse er Sigtelsens Rigtighed ikke godtgjort.

5. Gennem et Fæstekontor i Kolding fik Arrestantinden den 1 Februar d. A. Tjeneste hos Gaardejer Jens Peter Vilhelm Frederiksen af Bøgvad. Da Arrestantinden den 12 nævnte Maaned var alene hjemme, tilegnede hun sig dels nogle til ialt 19 Kr. 50 Øre vurderede Effekter, til hvilke hun havde uhindret Adgang, dels nogle paa Buffetten i Spisestuen henliggende Ernæringskort, dels fra et hvælvet Rum i en Skorsten, som fortil var dækket af en Jærndør, et Beløb af c. 300 Kr., der beroede i en Tegnebog. Adgangen til dette Rum var gennem en for alle tilgængelig Garderobe; Jærndøren aabnedes ved Hjælp af en Nøgle, der efter Gaardejer Frederiksens Opgivende hang ved Siden af Døren, men som efter Arrestantindens Forklaring sad i Laasen uden at være drejet om, saaledes at Døren sprang op ved, at hun rykkede i den. De paagældende Løsøregenstande er tilbageleverede Frederiksen, som ligeledes har faaet udleveret nogle Beklædningsgenstande, som Arrestantinden efter sin Forklaring har indkøbt for den Del af de tilegnede Penge, som hun ikke har forbrugt til at rejse og leve for. Forsaavidt Arrestantinden endvidere er sigtet for ved sin Antagelse i Tjenesten hos Frederiksen at have forevist en falsk anbefaling, er Rigtigheden heraf mod hendes Benægtelse ikke godtgjort.

6. Arrestantinden, der i Dagene den 13 og 14 Februar d. A. boede paa Hotel »Kong Frederik« i Aalborg, er fremdeles sigtet for under dette Ophold at have frastjaalet Kusk Peder Pedersen paa dette Hotel 86 Kr. og Restauratør Mikkelsens Hustru, hos hvem hun søgte Plads, 32 Kr.; men heller ikke disse Sigtelsers Rigtighed er mod hendes Benægtelse tilstrækkelig godtgjort.

7. Under en Tjeneste hos Musikdirektør Frørup i København i Dage fra den 16—19 Februar d. A. tilegnede Arrestantinden sig en Haandtaske til Værdi 50 Øre, en til 2 Kr. vurderet Herring, som laa i en uaflaaset Buffetskuffe, og 200 Kr., som laa i et ligeledes uaflaaset Skab i Buffetten; derimod er det mod hendes Benægtelse ikke godtgjort, at hun ved samme Lejlighed har tilegnet sig en Dameportemonæ med to à tre Kroner. Saavel Taske som Ring er tilbageleveret Frørup, der ligeledes har faaet udleveret nogle Beklædningsgenstande, som Arrestantinden vil have købt for den Del af de tilegnede Penge, som hun — afset fra et Beløb af 50 Kr., som hun vil have foræret bort, og et Beløb af 20 Kr., som hun vil have tabt — ikke har forbrugt til at rejse og leve for.

8. Ved sin Antagelse i sidstnævnte Tjeneste har Arrestantinden forevist en saalydende Anbefaling: »Mathilde har været i min Tjeneste 1 Aar. Hun er en dygtig og samvittighedsfuld Pige, hvorfor jeg ønsker hende al Held og Lykke i Fremtiden.

Lene Olsen,

Pensionat Amagertorv 10, 3. Sal.«

Arrestantinden har erkendt, at hun selv uden Bemyndigelse af Vedkommende har affattet og underskrevet denne Anbefaling i den Hensigt ved Hjælp af den at faa Plads hos Frørup, hvorhos hun har forklaret, at hun ved Underskriften har sigtet til en Pensionatsindehaverse, hos hvem hun for flere Aar siden vil have tjent. Arrestantinden har først forklaret, at hun ikke ved, hvorvidt Anbefalingen bevirkede, at hun antoges hos Fru Frørup, hvilken Forklaring hun i samme Forhør har ændret derhen, at hun først efter endelig Fæstemaal fremkom med Anbefalingen, men overfor den af Musikdirektør Frørup afgivne Forklaring, hvorefter han antager, at Fru Frørup efter først paa Grundlag af Anbefalingen at have talt med ham fæstede Arrestantinden, vil der ikke kunne tages Hensyn til Arrestantindens ændrede Forklaring.

9. Den 16 Februar d. A. traf Arrestantinden paa Banegaarden i København Pigen Maria Lesewsky, hvem hun ikke kendte, men opfordrede til at besøge sig. Maria Lesewsky besøgte Arrestantinden, der da tjente hos Musikdirektør Frørup, og medbragte ved denne Lejlighed en Pakke med Klædningsstykker og Linned, som hun bad Arrestantinden opbevare til den 19 s. M.; men da Maria Lesewsky kom for at hente Tøjet, var Arrestantinden bortgaaet fra sin Tjeneste og havde medtaget Pakken.

Arrestantinden har forklaret, at hun medtog Pakken for at aflevere den til Ejerinden paa Hovedbanegaarden, hvor hun ventede at træffe hende, idet hun havde udtalt, at hun ofte opholdt sig der, og at hun, da dette ikke lykkedes, afleverede den til en anden, hende ubekendt Pige med Efternavn Johansen, som hun traf paa Banegaarden, med Anmodning om at levere Pakken til Maria Lesewsky, som vedkommende Pige ikke kendte, men hvis Signalement hun fik.

Vel foreligger der intet til Bestyrkelse af denne i og for sig usandsynlige Forklaring, men naar henses til, at der overhovedet intet foreligger til Oplysning om, hvad der er bleven af de i Pakken værende Ting, samt til den Beredvillighed, hvormed Arrestantinden iøvrigt har

afgivet Tilstaaelse om de af hende forøvede Forhold, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at hun har udvist noget strafbart Forhold med Hensyn til bemeldte Ting.

10. Efter i Dagene fra omkring den 20 til den 23 Februar d. A. at have tjent Gaardejer Jens Iversen Steffensen af Hvirrekær medtog hun ved Bortgangen fra denne Plads sidstnævnte Dags Morgen ved Femtiden foruden nogle Ernæringskort dels Løsørengstande til en samlet Værdi af 8 Kr. og 25 Øre, til alt hvilket hun havde uhindret Adgang, dels et kontant Beløb af 12 Kr. fra en Pengepung, som beroede i et Par frit fremme hængende Benklæder. Forsaavidt Arrestantinden er sigtet for yderligere at have tilvendt sig en Iversen tilhørende Slipsnaal, er Rigtigheden af denne Sigtelse mod hendes Benægtelse ikke godtgjort. Arrestantinden har udleveret Gaardejer Iversens Søn, der indhentede hende ved hendes Bortgang fra Gaarden, det saaledes ulovlig medtagne.

Der er ikke nedlagt Erstatningspaastand under Sagen.

Arrestantinden har i Aaret 1912 været indlagt til Observation paa Københavns Kommnehospitals 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin Erklæring har udtalt, at hun ikke kan betragtes som i almindelig Forstand sindssyg, men at hendes Tilstand, der er medfødt og arvelig, maa henføres under psykopatisk Degeneration, at hun er intellektuelt mangelfuldt udstyret, men ikke kan betegnes som aandssvag, højst som debil, men at hun foruden en meget fremtrædende Mangel paa etiske Følelser overhovedet frembyder en driftagtig Stjæletrang, som aabenbart beror paa hendes mangelfulde Organisation, og som, da den hverken modvirkes tilstrækkeligt af hendes intellektuelle Forestillinger eller hendes næsten manglende etiske Følelse, vistnok vil vise sig uheldelig ved en hvilken som helst Behandling, inklusive Straf. Vedkommende Amtslæge, der har tilset Arrestantinden i længere Tid under hendes Ophold i Arresten, har i en til Brug under Sagen udstedt Erklæring udtalt, at hendes habituelle mentale Tilstand sikkert ikke er undergaaet nogen Forandring siden hendes Ophold paa Kommunehospitalet, hvorhos han har tilføjet, dels at Arrestantinden mangler Evne til at staa imod, naar hendes ubetingelige Trang til at stjæle kommer over hende, dels synes at være ganske upaavirket af de Straffe, hun har gennemgaaet; sit Resultat af Undersøgelsen udtrykker han sluttelig saaledes, at Arrestantinden lider af en driftagtig Stjæletrang og næppe kan siges i Gerningsøjeblikket at være fuldt ud Herre over sine Handlinger.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestantinden være at anse dels efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet simpelt Tyveri, dels efter dens § 270, disse §§ sammenholdte med dens § 39, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Arrestantinden vil derhos have at udrede Aktioners Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, ved hvilke det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 50 Kr. til hver.

Mandag den 21 Oktober.

Nr. 218. Grosserer **K. P. M. Dons** (Steglich-Petersen)

mod

Grosserer **N. P. Nielsen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Misligholdelse af en med Indstævnte indgaaet Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 Februar 1918: Indstævnte, Grosserer K. P. M. Dons, bør til Sagsøgeren, Grosserer N. P. Nielsen, betale de paastævnte 2514 Kr. 59 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 24 Januar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte Sø- og Handelsretsdom af 11 Januar 1918 er afsagt i en Sag, som en Mand, til hvem Grosserer N. P. Nielsen havde solgt de 10 Vognladninger Salt videre, havde anlagt mod Grosserer Nielsen i Anledning af, at denne ikke havde været i Stand til at levere mere end 7 Vognladninger.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stående. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer K. P. M. Dons, til Indstævnte, Grosserer N. P. Nielsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Sagsøgeren, Grosserer N. P. Nielsen, paa-
staaet Indstævnte, Grosserer K. P. M. Dons, dømt til Betaling af:

- 1) En ved Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Januar d. A. fastsat Erstatning paa ..... 1955 Kr. 00 Ø.
med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra 23 Okto-
ber 1917 til 24 Januar 1918.
- 2) Det ved Dommen fastsatte Omkostningsbeløb.. 150 — 00 —
- 3) De Omkostninger Grosserer N. P. Nielsen iøv-
rigt har haft ved Førelsen af den fornævnte Sø-
og Handelsretssag ..... 133 — 34 —

- 4) Den Avance Nielsen har tabt derved, at de nednævnte tre Vognladninger Salt ikke blev leverede.

Dette Tab opgøres saaledes: Der manglede 42,500 kg Salt. Da Nielsen havde købt Saltet for 4,75 Kr. pr. 100 kg og solgte det for 5,40 Kr. pr. 100 kg, var hans Avance for 100 kg 65 Øre og altsaa for 42,500 kg ..... 276 — 25 —

Ialt 2514 Kr. 59 Ø.

tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 24 Januar 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Sagsøgeren anført, at han, som ved Kontrakt af 21 Juni 1917 af Indstævnte havde købt 10 Vognladninger Salt til Levering i Kristiania og videresolgt disse, af Indstævnte blev underrettet om, at det paa Grund af tysk Udførselsforbud var blevet ham umuligt at levere det solgte, idet han samtidig tilbød Sagsøgeren at levere ham 10 Vogne af et Parti, som han paa det Tidspunkt havde rullende undervejs til Kristiania. Nielsen modtog dette Tilbud, som Dons dog gav med det Forbehold, at han, hvis et Par af de nærmere betegnede 10 Vogne, som blev fastslaaet som Handlens Genstand, skulde vise sig at være udleverede, kunde ombytte dem med andre rullende Vogne. For de 10 Vogne blev der den 17 Juli af Dons sendt Nielsen en Faktura, hvori Prisen var fastsat til 475 Kr. pr. 10 Tons, og i Skrivelse af samme Dato stadfæstede Dons, at de havde truffet Overenskomst om, at de 10 Vognladninger Salt, som Fakturaen angik, og for hvilke der var overleveret Nielsen Duplikatfragtbreve, skulde være fyldestgørende Levering af Niensens Ordre af 21 Juni 1917 paa 10 Vognladninger.

Idet Nielsen herefter gør gældende, at han som Følge af dette Køb maatte anse sig for at være i Stand til at levere sin Køber i Kristiania 10 Vognladninger Salt, og at han derefter har solgt et saadant Parti, samt at det maa paahvile Dons at godtgøre ham det Tab, som er paaført ham ved, at kun 7 af de 10 Vogne blev leveret i Kristiania, har han fremsat sin foran refererede Paastand.

Indstævnte gør herimod gældende, at Kontrakten af 21 Juni 1917 var bortfalden, fordi det var blevet umuligt at levere det solgte, og at han kun for at vise Nielsen Imødekommenhed er indgaaet paa i Stedet derfor at levere de foranomtalte 10 Vognladninger. Han hævder derhos, at det, inden de sluttede Aftalen herom, af ham udtrykkeligt blev fremhævet, at de 10 Vogne, der oprindeligt havde været bestemt til en anden Aftager, havde været rullende i over 1 Maaned, og at det bl. a. paa Grund af sèn Postgang var muligt, at nogle af dem allerede var udleveret, uden at han havde modtaget Underretning derom, samt at han udtrykkelig tog det Forbehold, at han, hvis nogle af Vognene

skulde være udleveret, ikke skulde være pligtig at levere andre i Stedet for dem.

Vel har nu Indstævntes Fuldmægtig som Vidne afgivet en Forklaring, der paa væsentlige Punkter støtter den af Dons givne Fremstilling, men under Hensyn til, at hverken den fornævnte Faktura eller Stadfæstelsesskrivelsen indeholder nogensomhelst Antydning af, at der ved Aftalens Slutning har været taget noget Forbehold fra Dons Side med Hensyn til hans Leveringspligt, findes der ikke imod Nielsens bestemte Benægtelse at være tilvejebragt Bevis fra Dons Side for, at han har taget et Forbehold af det af ham paastaaede Indhold. Som Følge heraf maa Dons anses som den, der har misligholdt den afsluttede Handel, og være pligtig at yde Nielsen Erstatning for det denne ved Misligholdelsen paaførte Tab, og idet dette findes retteligt opgjort i Nielsens Paastand, vil denne i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger fastsættes til 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 257.   Husejer **Paul Petersen** (Ingen)
                                      mod
                                      Overretssagfører **Chr. Jørgensen** (Ingen).

Appellanten, Husejer Paul Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 401.   Ejendomshandler **J. H. Niebuhr** (Ingen)
                                      mod
                                      Sagfører **Aage Bek** (Ingen).

Appellanten, Ejendomshandler J. H. Niebuhr, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 406. Stud. jur. **H. R. Brøcker** (Ingen)
 mod
 Direktør **Max Ballin** (Levy).

Appellanten, Stud. jur. H. R. Brøcker, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremthan ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han ogsaa betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Direktør Max Ballin, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 22 Oktober.

Nr. 30. Købmand **Benedikt S. Thorarinsson** (David)
 mod
Islands Ministre paa Landskassens Vegne (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Skadeserstatning for Tab, paaført ham ved det islandske Alkoholforbud.

Reykjavik Bytingsdom af 9 Marts 1916: Islands Minister for Regeringen paa Landskassens Vegne bør for Citanten, Købmand Benedikt S. Thorarinssons Paastande i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Islands Landsoverrets Dom af 7 August 1916: Den indankede Bytingsdom bør ved Magt at stande. Sagsomkostningerne for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom citerede Lov af 11 November 1899 kan ikke forstaaes som hjemlende Appellanten en anden og videregaaende Ret end den, der var hjemlet ham ved det af ham erhvervede Borgerbrev, og en saadan Forstaaelse vilde da ogsaa stride mod Lovens Forhistorie og Formaal. Det Spørgsmaal, der foreligger til Afgørelse, er herefter alene dette, om der ved Loven af 30 Juli 1909 er gjort et Indgreb i Appellantens Næringsret, der i Henhold til § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar

1874 maatte give ham Krav paa Erstatning. Dette kan imidlertid ikke antages. § 9 i Loven af 1909 tilsigter nemlig ikke at gøre og gør ikke et særligt Indgreb i Appellantens Næringsret, men er kun et Udslag af den Lovgivningsmagten tilkommende Beføjelse til at træffe almindelige regulerende Bestemmelser for Næringslivet.

Som Følge heraf vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Benedikt S. Thorarinsson til de Indstævnte, Islands Ministre paa Landskassens Vegne, med 500 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Nærværende Sag anlagde Benedikt S. Thorarinsson, Købmand her i Byen, for Reykjaviks Byting mod Islands Minister paa Landskassens Vegne til Skadeserstatning for Næringstab paaført ham ved Lov Nr. 44, 30 Juli 1909, om Forbud mod Indførsel af spirituøse Drikke. Sagen sluttede saaledes for Bytinget 9 Marts d. A., at Indstævnte paa Landskassens Vegne blev frikendt for Appellantens Paastande og Sagens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Benedikt S. Thorarinsson med Stævning, udstedt den 20 Marts d. A., indanket for Overretten og har nedlagt den Paastand, at Ministeren paa Landskassens Vegne bliver dømt til at betale ham eller hans Hustru, hvis denne overlever ham, Skadeserstatning af 5000 Kr. aarlig fra 1 Januar 1915 at regne indtil den længstlevende Ægtefælles Dødsdag eller subsidiært, at han faar tildømt Skadeserstatning af 50,000 Kr. en Gang for alle. Desuden paastaar han Sagsomkostninger for Underret og Overret efter Rettens Skøn.

Indstævnte har for sit Vedkommende paastaet, at den indankede Dom bliver stadfæstet, samt at Appellanten bliver dømt til at betale Sagsomkostninger for Overretten efter Rettens Skøn.

Den 28 August 1894 løste Appellanten i Henhold til Paragraf 2 i Lov 7 November 1879 om Forandring af ældre Love om Skibsfart og Handel paa Island, Borgerbrev til at drive Handel i Reykjavik Købstad og erholdt ved bemeldte Brev Ret til at handle med alle de Varesorter, som der den Gang var tilladt at forhandle i en almindelig Købmandshandel her i Landet, deri indbefattet Handel med spirituøse Drikke.

Ved Lov Nr. 26, 11 November 1899, om Handel med og Udskænkning af spirituøse Drikkevarer blev det bestemt, at de Personer, der

ved Lovens Ikrafttræden havde Ret til at drive Handel med spirituøse Drikkevarer, beholdt denne Ret mod at erlægge til Landskassen den i Lovens Paragraf 1 omhandlede aarlige Afgift. Appellanten var en af de Personer, der ved nævnte Lovs Ikrafttræden havde Ret til at handle med spirituøse Drikkevarer, og han betalte aarlig den lovbefalede Spirituosaafgift, Kr. 500,00, sidste Gang for Aaret 1914. Appellanten tilbød ogsaa at erlægge den aarlige Afgift for Aaret 1915, men Politimesteren nægtede at modtage Afgiften, da al Handel med Spirituosa efter 1 Januar 1915 var blevet forbudt Spiritusforhandlere ved Paragraf 9 i Lov Nr. 44, 30 Juli 1909, om Forbud mod Indførsel af spirituøse Drikke.

I Henhold til sit Borgerbrev drev Appellanten en almindelig Handel her i Byen, derunder Handel med spirituøse Drikke, men efter at Loven af 11 November 1899 traadte i Kraft, handlede han hovedsagelig med spirituøse Drikke. Da han imidlertid ved Aarskiftet 1914—15 blev nødsaget til at høre op med bemeldte Handel, mener han, at der tilkommer ham Skadeserstatning af Landskassen for dette Næringstab. Appellanten gør gældende, at den ved bemeldte Borgerbrev erhvervede Ret til at handle med spirituøse Drikke, ikke lovlig kan berøves ham, uden at der ydes Erstatning derfor, men hovedsagelig støtter dog Appellanten sin Ret til Erstatning paa den udvidede Ret, han har erholdt ved Loven af 11 November 1899. Han paastaar, at der ved nævnte Lov ikke blot utvetydig er anerkendt, at hans Ret til at handle med spirituøse Drikke er en livsvarig Ret, men at Loven eller den ved Loven fastsatte Ordning af Handlen med spirituøse Drikke ogsaa i Virkeligheden har gjort Handlen med Spirituosa til en livsvarig Eneret for de Handlende, som før det Tidspunkt havde Handelsbevilling og valgte at erlægge den i Lovens Paragraf 1 fastsatte aarlige Afgift.

Indstævnte gør paa den anden Side gældende, at der i Appellantens Borgerbrev ikke indeholdes nogen Hindring for Lovgivningsmagten til at fratage ham Retten til at handle med spirituøse Drikke, uden at han har nogen Ret til Erstatning i Henhold til Paragraf 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874, og han benægter, at Loven af 11 November 1899 paa nogen Maade har forøget eller betrygget Appellantens Ret til Handel med Spirituosa; denne Ret har Lovgiveren den Gang ladet uomtalt, men derved var Appellantens Ret til Handel med Spirituosa ikke anerkendt som en livsvarig Ret eller en livsvarig Eneret for Appellanten, idet det tværtimod efter som før stod Lovgivningsmagten frit for at berøve Appellanten Retten til at handle med denne Varesort. Da nu Forbudsloven af 1909 ikke forudsætter nogen Erstatning til Spirituosaforhandlere for at blive berøvet denne Næringsdrift, saa kan der heller ikke være Tale om, at Appellanten kan erholde Dom for nogen Skadeserstatning.

I Paragraf 2 i bemeldte Lov af 11 November 1899 om Handel med og Udskænkning af spirituøse Drikkevarer udtales der: De Personer og Handelsselskaber, der ved denne Lovs Ikrafttræden har Ret til at drive Handel med spirituøse Drikkevarer, beholder denne Ret mod at svare den i Paragraf 1 omhandlede Afgift. Da nu Loven ikke fastsætter nogen Tidsgrense for denne Ret til Handel med Spirituosa, maa det antages,

at denne Ret er blevet bevilget eller anerkendt som en livsvarig Ret for Vedkommende; og at dette er Tilfældet, kommer endnu tydeligere frem, naar man ser hen til, at der i den næst paafølgende Sætning, i Mod-sætning til førnævnte Personer og Handelsselskaber, bestemmes, at Aktieselskaber, Samlag og andre Forretninger, for hvis Vedkommende Ejerskifte ikke finder Sted, beholder denne Ret (d. v. s. Retten til at drive Handel med spirituøse Drikke), dog ikke længere end i de næste 15 Aar.

Det maa derfor antages, at Appellanten ved Loven af 11 November 1899 har erholdt livsvarig Ret til at handle med spirituøse Drikkevarer, men paa den anden Side kan denne Ret ikke anses for nogen Eneret for Appellanten eller andre, der havde Bevilling til Salg af Spirituosa, den Gang Loven af 11 November traadte i Kraft. Men derefter kommer under Overvejelse, om Lovgivningen uden at yde Erstatning har kunnet fratage Appellanten denne Ret. Forbudsloven forudsætter ingen Steder nogen Erstatning til de Spirituosaforhandlere, der paa Grund af nævnte Lovs Bestemmelser er blevet nødsaget til at høre op med denne sin Næringsvej, men dette kan dog ikke være afgørende for denne Sags Udfald, hvis det var rigtigt, som af Appellanten paastaaet, at nævnte Ret henhører under Bestemmelserne i Paragraf 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874. Nævnte Paragraf er saalydende: Ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor det almene Vel kræver det. Det kan kun ske ifølge Lov og mod fuldstændig Erstatning.

Selv om det maa antages, at Ordene Ejendomsret og Ejendom i Forfatningslovens nævnte Paragraf ikke blot betyder Ejendomsret i snævrere Forstand, men ogsaa andre Formuerettigheder, f. Eks. Brugsret, Fordringsret, Forfatterret, Eneret, saa kan det dog paa den anden Side ikke antages, at den her omhandlede Næringsret henhører under Bestemmelserne i Forfatningslovens bemeldte Paragraf, og der findes heller ikke tilstrækkelig Hjemmel til per analogiam at henføre nævnte Ret under Paragrafens Bestemmelser.

Det kan derfor ikke undgaas, at Indstævnte frifindes for Appellantens Paastande i nærværende Sag, som ogsaa af Underrettsdommeren gjort, og da Underrettsdommens Bestemmelse om Sagsomkostninger ogsaa maa bifaldes, bliver den at stadfæste. Efter Omstændighederne findes rigtigt, at Sagsomkostninger for Overretten ophæves.

Nr. 367.

Højesteretssagfører Ulf Hansen

mod

Hans Jakob Pedersen (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 152/1916 om Værn for Dyr.

Saxkøbing Købstads Politirets Dom af 5 Marts 1918: Tiltalte, Slagter Hans Jakob Petersen af Musse, bør erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner. Saa betaler han og denne Sags

Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juni 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden nedsættes til halvtredsindstyve Kroner. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Th. Knudtzon og D. G. M. Bache, betaler Tiltalte Hans Jakob Pedersen 30 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Hans Jakob Pedersen, til Højesteretsagførerne Hansen og Graae, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Sakskøbing Købstads Politiret indankede Sag tildales Slagter Hans Jakob Pedersen for Overtrædelse af Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr.

Tiltalte er født den 7 Maj 1882 og tidligere straffet ved Nakskov Købstads Ekstrarets Dom af 27 December 1901 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 37 og § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 22 August f. A. afhentede han Kl. ca. 7½ om Formiddagen hos Gaardejer Hans Larsen i Musse 11 af ham købte Grise; Grisene var ca. 4 Uger gamle. Han anbragte dem i en Kasse, der var 1,4 m lang, 0,7 m bred og 44 cm høj; Kassen var foroven forsynet med Tremmer. Grisene blev kørt til Sakskøbing, hvor Kassen blev stillet paa Torvet, uden at der blev lagt noget Dække over den. Det var den paagældende Dag Solskin og meget varmt, og Kassen var til Stadighed udsat for Solstrålerne. Om Eftermiddagen Kl. ca. 5 blev nogle Forbipasserende opmærksomme paa Grisene, der, efter hvad de har forklaret under Sagen, laa tæt sammenstuede og gispede som Dyr, der er angrebet af Lungebetændelse. Da de ansaa Behandlingen af Dyrene for Dyrplageri, henledte de Politiets Opmærksomhed paa Sagen, og Politiet foranledigede derefter, at Grisene kom ud af Kassen og fik Mælk at drikke. Efter det Oplyste maa det antages, at Grisene Kl. ca. 7 om Morgenen

var blevet fodret med Byggrøft, forinden de blev afhentet i Musse, men derefter fik de Intet at æde eller drikke, forinden Politiet skred ind. Tiltalte har forklaret, at han ved 1-Tiden om Eftermiddagen havde anmodet en Slagter, som han var sammen med paa en Beværtning, om at foranledige, at Grisene blev sat ind i Centralhotellets Gaard, men at han ikke bekymrede sig om, hvorvidt hans Anmodning blev efterkommet. Den paagældende Slagter har forklaret, at Tiltalte bad ham sige til Karlen paa Centralhotellet, at han skulde sætte Kassen med Grisene ind i Hotellets Gaard. Han lovede at gøre det, men glemte at give Karlen Besked. Derimod sagde Tiltalte ikke, at Karlen skulde sørge for, at Grisene fik noget at drikke eller at æde.

Tiltalte, der maa bære Ansvar for, at Kassen med Grisene blev staaende paa Torvet, findes at have behandlet disse uforsvarligt ved under de anførte Forhold at have ladet dem henstaa der i saa lang Tid i stærk Solvarme og ved ikke at sørge for, at de i denne lange Tid fik noget at æde og drikke, og han vil derfor i Medfør af § 1 i den fornævnte Lov af 17 Maj 1916 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kroner.

Den indankede Dom, ifølge hvilken han efter samme Bestemmelse er anset med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, vil med den anførte Ændring med Hensyn til Bødens Størrelse være at stadfæste.

Tiltalte vil derhos have at udrede i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Th. Knudtzon og D. G. M. Bache, 30 Kroner til hver.

Nr. 141.   Enkefru **Margrjit Zoëga** (David)

mod

Islands Ministerium paa Landskassens Vegne (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Ret til Skadeserstatning i Anledning af Tab, paaført hende ved det islandske Alkoholforbud.

Reykjavik Bytingsdom af 13 Juli 1916: Islands Minister paa Landskassens Vegne bør for Citantens, Enkefru Margrjit Zoëgas Paa-stande i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Færdig fra Trykkeriet den 6 November 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 33.

Tirsdag den 22 Oktober.

Islands Landsoverrets Dom af 22 Januar 1917: Den indankede Bytingsdom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Forbudet i Lov af 30 Juli 1909 § 9 omfatter den Appellantinden i Følge Bevillingen af 1883 tilkommende Ret til at sælge spirituøse Drikke. Dette Forbud er kun en Anvendelse af den Lovgivningsmagten tilkommende Beføjelse til at træffe almindelige regulerende Bestemmelser for Næringslivet, og Appellantinden kan derfor ikke støtte noget Erstatningskrav paa Reglen i § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellantinden at burde betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Enkefru Margrit Zoëga, til Indstævnte, Islands Ministerium paa Landskassens Vegne, med 500 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Nærværende Sag er anlagt af Enkefru Margrit Zoëga, boende her i Byen, for Reykjavik Bytingsret mod Islands Minister paa Landskassens Vegne til Erholdelse af Erstatning for Næringstab, som hun har lidt ved Lov Nr. 44, 30 Juli 1909, om Forbud mod Indførsel af spirituøse Drikke.

Ved Dom afsagt 13 Juli f. A. inden Bytingsretten blev Ministeren paa Landskassens Vegne frikendt for hendes Krav, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Bemeldte Dom har Fru Margrit Zoëga indanket til Overretten med Stævning af 8 September f. A. og har paastaaet samme underkendt eller forandret derhen, at alle hendes for Underretten fremsatte Paastande bliver taget til Følge, men de var Følgende: at Islands Minister paa Landskassens Vegne blev dømt til at betale hende 9000 Kr. aarlig fra 1 Januar 1915 at regne indtil hendes Dødsdag eller 100,000 Kroner en Gang for alle tilligemed 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato til Betalingsdatoen og in subsidium en saadan Sum af Landskassen aarlig fra og med Aaret 1915 til hendes Dødsdag, som 2 uvildige, af Retten udmeldte Mænd, skønner, at hun har haft i Indtægt af Udsækning af spirituøse Drikke gennemsnitlig i Aarene 1906—1911 inkl., dog ikke udover 9000 Kr. aarlig. Endelig har hun paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger skadesløst for Under- og Overretten.

Indstævnte har paa sin Side paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tilkendt Sagsomkostninger for Overretten efter Rettens Skøn.

Under 12 Maj 1882 fik Appellantindens Mand, Einar Zoëga, i en Skrivelse fra Amtmanden over Sønder- og Vestamtet Bevilling til at holde »Temperance-Hotel« i Reykjavik, saaledes at han havde Lov til at herberge Folk, sælge dem Mad og Kaffe og andet lignende, men ingen spirituøse Drikke.

Aaret efter søgte nævnte Beværter om Tilladelse til ogsaa at sælge spirituøse Drikke, hvilket blev bevilget ved Amtsskrivelse af 4 Juni 1883, hvori der tillades ham »at sælge alle de samme Drikkevarer, som andre Gæstgivere her i Byen«, hvorhos der iøvrigt henvises til Bevillingen af 1882. Bevillingshaveren vedblev at drive Gæstgivervirksomhed til sin Dødsdag.

Ved Lov Nr. 26, 11 November 1899, om Handel med og Udsækning af spirituøse Drikke blev det bestemt, at enhver, som havde Ret til Udsækning af spirituøse Drikke paa den Tid, da Loven traadte i Kraft, den 1 Januar 1900, skulde betale en aarlig Afgift som af Loven bestemt, hvilken Afgift var 300 Kroner for Beværtningssteder i Købstæderne; dog kunde man befri sig for Afgiftens Erlæggelse ved at give Afkald paa Retten til Udsækningen. Bevillingshaveren Einar Zoëga nægtede i Begyndelsen at erlægge Afgiften, uden dog at give Afkald paa Retten til Udsækning, men den blev da inddrevet ved Udpantning, og siden betalte han Afgiften aarlig til sin Dødsdag, 2 August 1909. Efter hans Død benyttede hans Enke, Appellantinden i denne Sag, sin Mands Bevilling til Udsækning af spirituøse Drikkevarer og fortsatte med Hoteldriften og i Forening dermed Udsækning af Spirituosa. Men ved Lov Nr. 44, 30 Juli 1909, om Forbud mod Indførsel af Spirituosa blev Retten til saadan Udsækning fra 1 Januar 1915 frataget hende, hvorfor hun har anlagt nærværende Sag til Erstatning for det hende derved forvoldte Næringstab.

Sin Paastand om Frifindelse støtter Indstævnte først og fremmest derpaa, at Bevillingen til Udsækning af spirituøse Drikke er blevet

givet til hendes Mand, Einar Zoëga, personlig, og at denne Ret derfor er bortfaldet ved hans Død, da der ingensteds findes Hjemmel til (hverken i selve Bevillingen eller i nogen da- eller nugældende Love), at en Enke uden ny Bevilling kan vedblive med at drive sin Mands Næring.

Der findes ganske vist ingen særlig Lov her i Landet, som kan paaberaabes til Løsning af det Spørgsmaal, om Appellantinden uden særlig Bevilling har haft Lov til at vedblive med Udskænkning af spirituøse Drikke i Henhold til hendes Mands Bevilling, men da ingen Praksis har dannet sig i modstaaende Retning i denne Gren af Erhvervslivet, og da Højesteret i en ganske lignende Sag som denne har statueret, at en Enke i Almindelighed har denne Ret, og da Appellanten i Ly af denne Dom upaataalt har haft Udskænkning af Spirituosa som en Del af sin Beværtervirksomhed uden nogen ny Bevilling fra sin Mands Død og indtil Udgangen af 1914, da hun maatte ophøre med sin Udskækningsvirksomhed, maa den af Underdommeren udtalte Mening tiltrædes, at denne Sags Udfald ikke bør bygges paa, at Appellantinden ikke har haft Ret til Udøvelse af denne Virksomhed, som hun upaataalt drev, indtil Forbudsloven traadte i fuld Virksomhed.

Appellantinden paastaar, at Forbudsloven i og for sig ikke har berøvet hende Retten til Udskænkning af spirituøse Drikke, men at Loven kun ved Anvendelsen er bragt til at virke saaledes. Denne sin Mening grunder hun derpaa, at ifølge § 9 i nævnte Lov forbydes det alene de Beværtere og Spirituosa Sælgere, som har Bevilling til Salg af Vine i Henhold til Lov Nr. 26, 11 Novbr. 1899, at sælge af deres Spiritusbeholdninger, men at dette ifølge Ordlyden ikke kan angaa hende, da hun ikke har haft Bevilling til Udskænkning i Henhold til nævnte Lov, men i Henhold til en Bevilling, udgivet i Henhold til den ældre Lovgivning.

Denne Opfattelse kan dog ikke gives Medhold, thi baade strider den imod Lovens Hensigt, at forbyde al Salg og Udskænkning af Spirituosa her i Landet, saavel som imod Forbudslovens §§ 1 og 2, som uden Undtagelse forbyder Indførsel af spirituøse Drikke til Salg og Udskænkning, og desuden maa det antages, at Loven fra 1899 har angaaet alle dem, som før havde faaet Bevilling til Udskænkning paa lige Maade som dem, som erholdt en saadan Bevilling, efter at den traadte i Virksomhed, da ingen derefter maatte drive Beværtervirksomhed uden Hjemmel i den nævnte Lov og i Henhold til den.

Dernæst paastaar Appellantinden, at hun i Henhold til Forfatningslovens § 50 har haft Krav paa Erstatning paa Grund af, at Udskæknings-Tilladelsen er blevet hende fratagen, hvad enten den har fundet Sted i Henhold til Forbudslovens Bestemmelser eller paa Grund af den Maade, hvorpaa Loven anvendtes i Praksis. Denne sin Anskuelse bygger hun derpaa, at Beværterbevillingen af 1883 først har givet hendes Mand og nu hende selv en ubegrænset Ret til Udskænkning af spirituøse Drikke, at den ikke var tidsbestemt og derfor selvfølgelig gældende til den længstlevende af Ægtefællernes Dødsdag; at dette ogsaa er i Overensstemmelse med de efter 1883 udgivne Love om Salg og Udskænkning

af spirituøse Drikke, baade Lov Nr. 3, 10 Februar 1888, og Lov Nr. 26, 11 Novbr. 1899, idet der i begge de nævnte Love, især i den sidstnævnte, gaas ud fra baade direkte og indirekte, at de ældre Bevillinger gælde for Bevillingshavernes Livstid. Endvidere fremhæver Appellantinden, at under Behandlingen af selve Forbudsloven paa Altinget 1909 er det utvetydigt blevet udtalt under Diskussionen, at Retten til Salg og Udsenkning af spirituøse Drikke ikke kunde fratages Indehaverne heraf ifølge Bevilling, som gjaldt da Loven traadte i Virksomhed. Appellanten vil endogsaa paastaa, at Loven af 1899 har forandret hendes Ret til Eneret paa Livstid.

Hvad den sidste Paastand angaar, skønnes den ikke at have nogen Berettigelse. Paa selve Bevillingen kan den ikke begrundes, thi den giver Indehaveren alene Ret til at drive Beværtning paa samme Maade som andre Gæstgiverer her i Byen, og Loven af 1899 giver heller ikke Appellantinden nogen saadan Ret, og selv om hun i de sidste Aar blev den eneste, som drev saadan Virksomhed i Reykjavik, saa gør det ingen Forandring i hendes retslige Stilling.

Appellantinden paastaar, at hendes Ret til Udsenkning af Spirituosa har været ubegrænset med Hensyn til Tiden og uindskrænket i Henhold til Bevillingen. Dette forholder sig rigtigt. I Bevillingen fandtes ingen Tidsbegrænsning, og Retten til Udsenkning var ikke i nogen Henseende begrænset. Appellanten havde almindelig Gæstgiverbevilling, deri indbefattet Ret til Udsenkning af spirituøse Drikke, og det maa antages, efter hvad der foreligger, at denne Ret især i de sidste Aar, da hun var blevet den eneste, som havde Udsenkning af spirituøse Drikke her i Byen, har i hendes Forretningsvirksomhed været den mest indbringende, men tiltrods herfor kan det ikke anses, at der tilkommer Appellantinden Erstatning af Landskassen, fordi Retten til Udsenkning af spirituøse Drikke blev hende frataget.

Selve Forbudsloven forudsætter ingensteds, at Erstatning skal gives til de Beværttere, som har maattet ophøre med deres Virksomhed paa Grund af nævnte Lovs Bestemmelser, og heller ikke kan den grundes paa § 50 i Forfatningsloven af 5 Januar 1874, thi selv om Ordene »Ejendomsret« og »Ejendom« i Forfatningslovens nævnte § maa antages at betyde ikke alene Ejendomsret i snævrere Betydning, men ogsaa andre Formue-Rettigheder, saasom Fordringsret, Forfatterret, kan det dog ikke antages, at Næringsrettigheder i Almindelighed falder ind under nævnte Paragrafs Bestemmelser, og det samme maa antages at gælde om den Erhvervsvirksomhed eller Erhvervsrettighed, hvormod der her er Tale, og er det i saa Henseende ligegyldigt, om Appellantindens Virksomhed har været drevet i Henhold til Bevilling, udstedt af en Embedsmyndighed ifølge Lovgivningen, da det maa antages, at saadanne almindelige Bevillinger dog maa være undergivne de Vilkaar, at en saadan Erhvervsvirksomhed overhovedet er tilladt i Landet, og skønt Lov Nr. 3 af 10 Februar 1888 og Lov Nr. 26 af 11 Novbr. 1899 forudsætter, at Retten til Udsenkning af spirituøse Drikke ikke bliver frataget de ældre Bevillingshavere, kan dette ikke afskære Lovgivningsmagten fra senere at indskrænke eller forbyde den nævnte Virksom-

hed, uden at vedkommende Udøver af Virksomheden har Ret til Skadeserstatning.

Indstævnte vil derfor være at frifinde for Appellantindens Krav i denne Sag som ved Underdommen sket, og da Underdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ogsaa kan bifaldes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Onsdag den 23 Oktober.

Nr. 274.   **Den københavnske Sø-Assurance Forening**
(Asmussen)
m o d

Dansk Krigs-Søforsikring for Varer (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at godtgøre Appellanten en af denne i Anledning af et Skibs Forlis udbetalt Assurancebeløb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 April 1918: De Indstævnte, Dansk Krigs-Søforsikring for Varer, bør for Tiltale af Citanterne, Den københavnske Søassuranceforening, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Som antaget i den indankede Dom kan det ikke anses godtgjort, at Skibets Forsvinden skyldes Forhold, der falder ind under Indstævntes Risiko, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Den københavnske Sø-Assurance Forening, til Indstævnte, Dansk Krigs-Søforsikring for Varer, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at Sejlskibet »Blanca« af Arendal, bygget i Aaret 1875, ved Certeparti af 13 Marts [1916] var bleven befragtet til at føre en Ladning

Majs fra La Plata til Aarhus, blev Ladningen forsikret i den københavnske Sø-Assuranceforening for 316,000 Kr. og krigsforsikret i Dansk Krigs-Søforsikring for Varer for 325,000 Kr. Sidstnævnte Forsikring var sket i Henhold til de sædvanlige i vedkommende danske Statuter indeholdte Bestemmelser, hvorefter Forsikringen kun omfattede »Skade, som godtgøres at være en Følge af Krig eller af Statsmagternes Forholdsregler i Anledning af Krig«. Under Overfarten over Atlanterhavet havde Skibet Uvejr, led nogen ovenbords Skade og mistede en Redningsbaad. Hvilke Beskadigelser selve Skibet led ved denne Løjlighed, er ikke nærmere oplyst. Den 21 Januar 1917 indkom »Blanca« til Stornoway, hvor det underkastedes Reparation. Den 8 Marts 1917 afsejlede Skibet fra Stornoway. Siden er der intet hørt fra Skibet, og der maa derfor gaas ud fra, at det er totalt forlist.

Efter lang Tids Forløb drev en Redningsbaad, mærket »Blanca«, Arendal, i Land udfor Daviken i Norge. Den bar ikke Spor af Beskydning eller af, at der havde været Folk ombord i den, men den var bevokset med Tang og saa ud til at have ligget længe paa Havbunden. løvrigt er det ikke lykkedes, trods Henvendelse til de britiske og tyske Myndigheder, at fremskaffe nogen Oplysning om »Blanca«s Skæbne. Der er senere opstaaet Tvist om, hvorvidt Skaden skulde dækkes af Søforsikringen eller Krigsforsikringen. Søassuranceforeningen har under Forbehold af Retten til at sagsøge Krigsforsikringen og mod Transport paa Krigsforsikringspolice udbetalt Ladningsejerne 316,000 Kr. og paastaar nu under nærværende Sag Dansk Krigsøforsikring for Varer kendt pligtig til at betale 325,000 Kr. med Renter 5 pCt. pro anno fra 30 November 1917, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanterne hævder, at der er overvejende Sandsynlighed for, at »Blanca«s Forlis skyldes Torpedering eller anden »Følge af Krig«, idet de navnlig henviser til, at »Blanca« er gaaet gennem Spærrezonen, samt til, at den Redningsbaad, der er dreven i Land, ifølge hele sin Tilstand synes at vise, at »Blanca« er gaaet til Grunde ved en pludselig Katastrofe, der ikke har levnet Besætningen nogensomhelst Tid til at træffe Foranstaltninger til sin Frelse. Citanterne gør gældende, at Vejrforholdene i de paagældende Dage ikke har været særlig vanskelige. Idet de saaledes kommer til det Resultat, at der foreligger en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at Skibets Forsvinden skyldes Forhold, som Krigsforsikringen bærer Ansvar for, henleder de yderligere Omærksomheden paa, at flere udenlandske Doms- eller Voldgifts- afgørelser har paalagt Krigsforsikrerne at betale i alt Fald en Del af Skaden i lignende Tilfælde.

De Indstævnte hævder, at det ikke kan betragtes som tilstrækkeligt godtgjort, at Grunden til Forliset er Krigsforanstaltninger. Idet de henviser til, at de tyske Myndigheder paa Forespørgsel har erklæret ikke at kende noget til en Sænkning af »Blanca«, hævde de, at mange Omstændigheder peger hen paa, at »Blanca«s Forlis kan være forvoldt ved et almindeligt Ulykkestilfælde; de henviser til Skibets Alder, til det Uheld, der var overgaaet det tidligere paa Rejsen, og til, at Skibet efter det Foreliggende maa antages at have været stærkt lastet.

Omendskønt Retten, navnlig da Skibets Forlis er indtruffet paa et Tidspunkt, der ligger senere end Proklamationen af den uindskrænkede Undervandsbaadskrig, maa finde det ganske overvejende sandsynligt, at Forliset skyldes de med Krigen følgende ekstraordinære Forhold, tør den dog ikke betragte dette som godtgjort paa en saadan Maade, at der efter de danske Krigsforsikringsstatuter, saaledes som disse nu engang er affattede, kan blive Tale om at paalægge Krigsforsikringen at betale Erstatningen, og da den danske Lovgivning heller ikke afgiver Hjemmel for i Tvivltilfælde at fordele Erstatningen, vil de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 376.   Højesteretssagfører Ulf Hansen
                                      m o d
Richard Julius Lind (Def. Trolle),

                                      der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1918: Arrestanten Richard Julius Lind bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Gulmann, 25 Kr. til hver. At efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Richard Julius Lind, til Højesteretssagførerne Hansen og Trolle 60 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Richard Julius Lind, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Februar 1889 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 11 Juni 1907 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4. Stk., og 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 30 Juni 1908 efter Straffelovens §§ 230, I, 230, II, jfr. tildels § 46.

§ 268, jfr. § 271, disse sidste §§ jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved nærværende Rets Dom af 13 December 1910 efter Straffelovens § 231, 2. Stk., med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Højesterets Dom af 12 Januar 1914 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved nærværende Rets Dom af 4 September 1915 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og senest ved nærværende Rets Dom af 2 Marts 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 30 April d. A. Klokkeren 8 Eftermiddag anmeldte Musiker Knud Poul Nielsen, at der samme Dag mellem Klokkeren 10¹/₂ Formiddag og 7³/₄ Eftermiddag ved Indbrud i hans Lejlighed, Fiolstræde Nr. 12, 4de Sal over Gaarden, var frastjaalet ham et Kjølesæt, et Jakkensæt og en Vinterfrakke, hvilke Beklædningsgenstande, der nærmere betegnedes, havde beroet i et uafaalet Klædeskab.

Tyven havde skaffet sig Adgang til Lejligheden ved at frabryde den ene Øsken, hvori Hængelaasen, hvormed Døren til Lejligheden var aflaaet, havde været anbragt.

Senere samme Dag meddelte Anmelderen, at han yderligere savnede et Par gamle Militærbenklæder, der havde beroet frit fremme i Lejligheden, og endelig anmeldte han den følgende Dag, at han yderligere savnede et nærmere betegnet Sølvherreur.

Af de saaledes stjaalne Koster er Uret, Jakkensættet og Benklæderne komne tilstede under Sagen.

Uret er fremlyst af Pantelaaner Knudsen, Borgergade Nr. 122, som pantsat den 30 April d. A. Klokkeren ca. 4 Eftermiddag, og Pantelaaner Knudsens Hustru har som Vidne forklaret at Pantsætteren af Uret havde samme ejendommelige Holdning som Arrestanten, og at hun, der gav Laan paa Uret, derefter mener, at det er muligt, at det er Arrestanten, der er Pantsætteren.

Arrestanten blev ved sin Anholdelse Natten mellem den 3 og 4 Maj d. A. fundet i Besiddelse af en Laaneseddel, i Følge hvilken der den 1 s. M. under Navnet Reisenberg er pantsat et Jakkensæt, der har vist sig at være identisk med det i Følge Anmeldelsen stjaalne.

Pantsætteren af Jakkensættet, Georg Reisenberg, der er straffet for Tyveri, har forklaret, at han, der den 30 April d. A. om Aftenen traf Arrestanten i en Beværtning, da af Arrestanten blev anmodet om for ham at pantsætte et Jakkensæt, idet Arrestanten angav at være for daarlig klædt til selv at foretage Pantsætningen, samt at Arrestanten senere samme Aften overgav ham Jakkensættet til Pantsætning og samtidig forærede ham et Par Benklæder. Reisenberg pantsatte den følgende Dag Jakkensættet og overgav i Følge den af ham afgivne Forklaring Laanesummen, 16 Kroner, til Arrestanten.

Reisenberg har til Retten udleveret de Benklæder, han saaledes vil have modtaget i Foræring af Arrestanten, og disse er af Anmelderen blevet genkendt som de ham frastjaalne Militærbenklæder.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i Tyveriet, men erkendt, at han nogle Aftener før sin Anholdelse under Sagen gav Reisenberg et Jakke-

sæt til Pantsætning, om hvilket Jakkensæt han har forklaret, at han havde købt det af en ubekendt Sømand. Han har derhos forklaret, at han ikke mener, at det under Sagen tilstedekomne efter den hos ham forefundne Laaneseddel udleverede Jakkensæt er identisk med det, han overgav Reisenberg til Pantsætning, og tænker sig, at Reisenberg kan have haft et andet Sæt Tøj at pantsætte. Han har derhos nægtet at have foræret Reisenberg et Par Benklæder og nægtet at kende noget til de af Reisenberg udleverede Militærbenklæder.

Rigtigheden af den af Reisenberg afgivne Forklaring er imidlertid bleven bestyrket ved de af Bagersvend Einer Frits Johnsen og Søfyrbøder Lars Alfred Romdrup edelig afgivne, overensstemmende Vidneforklaringer, i Følge hvilken de den 30 April d. A. om Aftenen, medens de opholdt sig paa en Beværtning sammen med Reisenberg og Arrestanten, hørte, at Arrestanten spurgte Reisenberg, om denne vilde have et Par gamle Benklæder, han havde hjemme, hvorpaa Reisenberg og Arrestanten forlod Beværtningen, og da de en halv Times Tid efter kom tilbage, var Reisenberg iført de under Sagen tilstedekomne Militærbenklæder.

Kuskene Alfred Sofus Lund og Knud Andersen har derhos edelig forklaret, at de den 30 April d. A. Klokker c. 4 Eftermiddag saa Arrestanten komme fra Trappegangen, der fører op til Bestjaalnes Lejlighed, ud i Ejendommens Gaard. Kusk Lund har yderligere forklaret, at han, da han derefter med sin Vogn var kørt fra Gaarden ud paa Gaden, saa Arrestanten staa paa Gaden udenfor Porten, samt at han derpaa, da han, der fandt Arrestantens Adfærd mistænkelig, vendte sig om, bemærkede, at Arrestanten gik ind gennem Porten og over Gaarden i Retning af den ommeldte Trappegang.

Endelig har Anmelderens Husfælle, Telefonistinde, Frøken Louise Schäfer, som Vidne edelig forklaret, at hun den 30 April d. A. Klokker ca. 4 om Eftermiddagen i et Vaske- og W. C.-Rum, der ligger paa samme Gang som Anmelderens Lejlighed, antraf en Person, som hun er temmelig sikker paa er identisk med Arrestanten.

Arrestanten har ikke villet benægte Rigtigheden af de af Lund og Andersen samt Frøken Schäfer afgivne Forklaringer og forklaret, at han anser det for meget muligt, at han har passeret Gaarden til den af Anmelderen beboede Ejendom, samt at han har været i det af Frøken Schäfer omfoklarede Rum, idet han flere Gange vil have været oppe i forskellige Ejendomme i Fiolstræde for at søge Logis.

Anmelderen, der har bekræftet sin Forklaring med Ed, har som Vidne fastholdt sin Anmeldelses Rigtighed og nærmere forklaret, at han den 30 April d. A. Klokker 10¹/₂ Formiddag forlod sin Lejlighed, idet han med Hængelaas aflaaede Lejlighedens eneste Indgangsdør, samt at han, da han kom hjem om Aftenen, fandt Døren opbrudt.

Efter det Oplyste bestod Anmelderens Lejlighed af 2 Værelser, forbundne med hinanden ved en uafaaet Dør.

Det stjaalne Ur beroede i Følge Anmelderens Forklaring frit fremme.

De under Sagen tilstedekomne fra Tyveriet hidrørende Koster er vurderede til ialt 62 Kr., medens de ikke tilstedekomne Koster, et Kjølesæt og en Vinterfrakke, er vurderede til henholdsvis 50 Kr. og 80 Kr.

Naar henses til, at det efter det Foreliggende maa anses for bevist, at Arrestanten den Dag, Tyveriet blev begaaet, har været tilstede i den af Anmelderen beboede Ejendom, at Arrestanten ved sin Anholdelse er funden i Besiddelse af en Laaneseddel paa det stjaalne Jakkensæt samt i Betragtning af den af Reisenberg afgivne, ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Forklaring, hvortil kommer, at der er tilvejebragt nogen Sandsynlighed for, at Arrestanten er Pantsætter af det ved Tyveriet stjaalne Ur, findes det uden Betænkelighed at anse det for godtgjort, at Arrestanten, der under Sagen har afgivet undvigende og forbeholdne Forklaringer og er mange Gange straffet for Tyveri, har gjort sig skyldig i det omhandlede ham nu paasigtede Tyveri, der vil være at tilregne ham som grovt, idet Anmeldelsen i det Hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Den 3 Maj d. A. Klokken 8 Formiddag anmeldte Beværter Carl Petersen, at der den foregaaende Nat ved Indbrud i Beværtingen Vendersgade Nr. 5, Kælderen, var stjaalet ca. 11 Kr. i rede Penge, Drikkevarer, Cigarer, Æg, Wienerbrød, et Kjoleliv samt ca. 300 Stkr. Smørmærker à 5 Gram. Tyven havde skaffet sig Adgang til Beværtingens Lokaler ved fra en Lyskasse at stige ind gennem et Vindue, hvis Rude han havde ituslaaet.

Da Tyveriet opdagedes, fandtes i Lyskassen en Del Glasskaar, der hidrørte fra den ituslaaede Rude.

Efter at disse Glasskaar, der maatte antages af Tyven at være piliede ud af den ituslaaede Rude, var indleverede til Københavns Politis Centralbureau for Identifikation, oplystes det ved den af Bureauet foretagne Undersøgelse, at der paa 3 af de modtagne Glasskaar fandtes nogle Fingeraftryk, der i Følge Bureauets Skrivelse af 3 Maj d. A. med Sikkerhed konstateredes at hidrøre fra Arrestantens højre Pegefinger samt venstre Tommel- og Pegefinger.

Arrestanten har ogsaa nægtet sig skyldig i dette Tyveri. Han har forklaret, at han godt nok kender den ommeldte Beværting, men ikke erindrer, om han var der den 2 Maj d. A. Han har ikke kunnet give nogen Forklaring paa, hvorledes hans Fingeraftryk skulde være afsat paa Ruden i Lyskassevinduet, idet der ikke kan tages noget Hensyn til hans Forklaring om, at han den 2 Maj d. A. om Aftenen paa Nørrevold mødte 2 unge Mennesker, der falbød Æg og nogle Drikkeglas, som de havde i en Kurv, og at der mulig har ligget nogle Glasskaar i Kurven, som han har berørt i Mørket.

Efter det under Sagen Oplyste maa Tyven antages at være gaaet ned ad en Kældertrappe, fra hvilken der er uhindret Adgang til den ca. 4 m dybe Lyskasse, hvorfra Tyven efter at have ituslaaet en af de nederste Ruder i Vinduet og udpillet Skaarene er steget gennem Vinduet ind i et Beværtningslokale, hvorfra der var uhindret Adgang til Beværtingens øvrige Lokaler. De stjaalne Penge havde beroet i en Æske, der stod paa en Hylde; de øvrige stjaalne Koster havde beroet frit fremme.

Anmelderen og Politibetjent 472, Kallesøe, har som Vidner edelig forklaret, at de, efter at Tyveriet var opdaget, i Forening har opsamlet de omhandlede Skaar fra Lyskassen.

Anmelderen har ansat Værdien af det Stjaalne, bortset fra Smør-
mærker og rede Penge, til ialt ca. 59 Kroner.

Forstanderen for Identifikationsbureauet, J. B. Bugge, og Assistent
ved samme Bureau, Carl Hansson, har overensstemmende og under Ed
forklaret, at de anser det for utvivlsomt, at Fingeraftrykkene paa de
omhandlede Glasskaar hidrører fra Arrestanten.

Da Ruden fra Lyskassen efter det Oplyste maa antages at være
ituslaaet ved Tyveriets Udførelse, da det findes godtgjort, at Fingeraf-
trykkene hidrører fra Arrestanten, da det maa antages, at Fingeraf-
trykkene er fremkomne under Tyveriets Udførelse, idet det efter det
Oplyste maa anses for udelukket, at Aftrykkene tilfældigt er afsatte paa
Ruden før eller efter, at Tyveriet er begaaet, findes det uden Betænke-
lighed trods Arrestantens Benægtelse at anse det for bevist, at han,
hvis Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, har gjort sig
skyldig i det omhandlede, ham paasigtede Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Sträf-
felovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri efter Omstændig-
hederne med Tugthusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Om-
kostninger.

Torsdag den 24 Oktober.

Nr. 278.

Højesteretssagfører Graae

mod

Niels Christen Nielsen (Def. Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse
Nr. 246 af 17 August 1916 om Forbud mod at anvende Rug og Hvede
til Fodring og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 329 af 2 Novem-
ber 1916 om lignende Forbud, samt Indenrigsministeriets Bekendtgørelse
Nr. 253 af 21 August 1916 om Fastsættelse af Maksimalpris for inden-
landsk Hvede.

Lejre Herreds Politirets Dom af 29 August 1917: De
Tiltalte, Gaardejer Niels Christen Nielsen og Handelsagent Hans Niel-
sen, begge af Havdrup, bør til Statskassen bøde, førstnævnte 800 Kr.
og sidstnævnte 80 Kr., og En for Begge og Begge for En udrede alle
af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3
Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
15 Marts 1918: For de ovenfor under a, d og e ommeldte Forhold bør
Tiltalte, Gaardejer Niels Christen Nielsen af Havdrup, til Statskassen
bøde fem hundrede Kroner. I Henseende til den Tiltalte, Handelsagent
Hans Nielsen, ligeledes af Havdrup, idømte Bøde saa vel som med-
Hensyn til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at

stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne P. Heise og J. Krabbe, betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 50 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niels Christen Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christen Nielsen til Højesteretssagførerne Graae og Levy 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Gaardejer Niels Christen Nielsen og Handelsagent Hans Nielsen, begge af Havdrup, tiltales under denne efter deres Begæring fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 246 af 17 August 1916 om Forbud mod at anvende Rug og Hvede til Fodring, førstnævnte tillige for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 329 af 2 November 1916 om lignende Forbud, samt begge for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 253 af 21 August 1916 om Fastsættelse af Maksimalpris for indenlandsk Hvede, i det Hele sammenholdt med Lov Nr. 164 af 7 August 1914, jfr. Lov Nr. 278 af 16 November s. A.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Gaardejer Nielsen ejede i 1916 en Gaard, Ørnesæde i Havdrup Sogn, og en anden Gaard i Kastholm, Ousted Sogn, og paa begge disse Gaarde blev der i Sommeren 1916 avlet Hvede.

a. Gaardejer Nielsen har erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han paa Gaarden Ørnesæde har uden dertil erhvervet Tilladelse opfodret ca. 6 à 7 Tdr. blandet Smaahvede, Smaabyg og Smaahavre som Hønsfoder, og at dette ogsaa har fundet Sted efter 2 November 1916. Det maa antages, at Blandingen for en stor Del bestod af Frarensning, Ukrudtsfrø og lignende.

b. Tiltalen mod Gaardejer Nielsen har endvidere Hensyn til, at han efter Høsten 1916 uden Tilladelse skal have benyttet til Opfodring mere end de 10 pCt. af den paa Gaarden i Kastholm avlede Hvede, som det ifølge Bekendtgørelse af 17 August 1916 var tilladt at opfodre. Herom bemærkes følgende:

Størrelsen af Hvedehøsten i 1916 paa nævnte Gaard har det ikke været muligt at faa bestemt Klarhed over. Den er af de i Sagen — tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — afhørte Vidner anslaaet til saa forskellige Tal som 25 à 30 Tdr. og ca.

60 Tdr. og andre derimellem liggende Tal. Efter Gaardejer Nielsens paa Skøn og Hukommelse støttede Forklaring var Udbyttet ca. 30 Tdr. Hvede og i hvert Fald ikke mere end ca. 35 Tdr. Der er heraf bortsolgt $26\frac{1}{4}$ Tdr. og ved Gaardens Overtagelse i Foraaret 1917 af Kreditforeningen beroede der paa Gaarden noget Hvede, som et Vidne, Gaardejer Carl Hansen, har opgivet til ca. 217 kg tærsket og 5 à 6 Tdr. utærsket. Efter hvad Vidnet havde hørt fortælle, skulde denne Hvede være overført til nævnte Gaard fra en anden Gaard, Brorstrupgaarden, som Tiltalte en kort Tid ejede. Et andet Vidne, Gaardens daværende Fodermester, Hans Rasmussen, har forklaret, at ved hans Fratreden den 1 April 1917, var der tilbage 2 Smaalæs utærsket og ca. 2 Tdr. urensset Hvede, og efter hans videre Forklaring hidrørte noget af dette fra 3 — mulig — 4 Læs Hvede, der var kommen fra Brorstrupgaarden, hvoraf noget efter at være tærsket solgtes til Brugsforeningen. Det skal dog her bemærkes, at der kun én Gang kan antages at være overført Hvede fra nævnte Gaard til Kastholmgaarden, formentlig ialt 4 Læs. Efter sidstnævnte Vidnes Mening er der paa Gaarden af Hvedehøsten 1916 opfodret 9 à 10 Tdr., dog at heri maa antages indbefattet 2 Tdr. af den fra Brorstrupgaarden overførte Hvede. Endvidere har Carl Petersen, der var Bestyrer paa Gaarden fra August 1916 til 3 November s. A. forklaret, at der i nævnte Tid dels paa Hestene og dels paa Svinene er opfodret ialt ca. 9 Tdr. Hvede, dog har denne Forklaring under Reassumtionsforhøret faaet den Form, at han mener, at der er opfodret mere end 6 Tdr. Hvede, medens han var paa Gaarden.

Naar imidlertid henses til, at de to sidstnævnte Vidner oprindeligt havde angivet Hvedehøstens Størrelse til ca. 80 Tdr., hvilket Rasmussen under Reassumtionenforandrede til, at han tror, at der var ca. 60 Tdr., medens Petersen har ændret det til: mindst 50 og højst 60 Tdr., bør deres skønmæssige Angivelser om, hvormeget der er opfodret, ikke lægges til Grund ved Afgørelsen, end ikke som tilnærmelsesvis nøjagtige. Efter alt Foreliggende maa det anses betænkeligt at forkaste Gaardejer Nielsens Forklaring om, at der af Gaardens Hvedehøst ikke er opfodret mere end det tilladte Kvantum, og der vil som Følge heraf ikke kunne paalægges ham Ansvar for denne Del af Tiltalens Vedkommende.

Det Samme gælder, forsaavidt Tiltalen har Hensyn til Opfodring af noget af den fra Brorstrupgaarden overførte Hvede. Ifølge Fodermester Rasmussens oprindelige Forklaring skulde der heraf i Foraaret 1917 være opfodret 4 Tdr. paa Svinene ifølge Ordre fra Gaardejer Nielsen, men under Reassumtionen har han ændret dette til, at der kun er opfodret 2 Tdr. Rigtigheden heraf har Gaardejer Nielsen bestridt, og Sigtelsen er ikke paa tilstrækkelig Maade godtgjort, hvorfor han ogsaa paa dette Punkt vil være at frifinde.

d. Tiltalen for Overtrædelse af Maksimalpris paa Hvede har Hensyn til Følgende:

Af Hvedehøsten fra Ørnesæde for 1916 blev der i September 1916 af Prisreguleringskommissionen frigivet 140 Tdr., der var angrebet af Brand og uskikket til Menneskeføde. Heraf solgte Gaardejer Nielsen kort efter 20 Tdr. til Gaardejer Hans Chr. Hansen, 14 Tdr. til Købmand

Schrøders Eftflg. og 100 Tdr. til Tiltalte Handelsagent Hans Nielsen, Alt for en Pris af 21 Kroner pr. Td. Sidstnævnte solgte sit Parti videre til 3 Gaardejere til en Pris af 21 Kroner 50 Øre pr. Td. Da Maksimalprisen for denne Hvede, der maa antages at have haft en Vægt af 118 à 120 Pund hollandsk, ifølge § 2 i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 253 af 21 August 1916 var 19 Kr. pr. 100 kg foreligger der for begge de Tiltaltes Vedkommende Overtrædelse af nævnte Bekendtgørelse, idet Maksimalprisen ogsaa maa gælde for beskadiget, til Opfodring frigivet Korn.

e. Af samtlige de ovenanførte Købere har alene Gaardejer Hans Chr. Hansen modtaget den i Bekendtgørelse Nr. 246 af 17 August 1916 paabudte skriftlige Tilstaaelse om, at Hveden var frigiven til Opfodring. Gaardejer Nielsen har derhos forsaavidt angaar Salgene til Købmand Schrøders Eftflg. og til Handelsagent Hans Nielsen overtraadt den i samme Bekendtgørelse indeholdte Bestemmelse om, at det frigivne Korn alene maa afhændes til Opfodring hos vedkommende Køber.

Ved Politiretsdommen er Tiltalte, Gaardejer Nielsen, funden skyldig ogsaa i de ovenfor under b og c ommeldte Forhold, og begge de Tiltalte er ved Dommen anset efter midlertidig Lov Nr. 164 af 7 August 1914 og Lov Nr. 278 af 16 November s. A., sammenholdt for Gaardejer Niensens Vedkommende med Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 246 af 17 August, Nr. 329 af 2 November og Nr. 253 af 21 August 1916 og for Handelsagent Niensens Vedkommende, sammenholdt med den første og den sidste af disse Bekendtgørelser, Begge med Bøder til Statskassen, store henholdsvis 800 Kroner og 80 Kroner, hvorhos de Tiltalte er tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, En for Begge og Begge for En.

Som anført ovenfor, findes der ikke at kunne paalægges Gaardejer Nielsen Ansvar for de under b og c nævnte Forhold, og findes Straffen for denne Tiltalte at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 500 Kroner. Idet Politiretsdommen iøvrigt tiltrædes, vil den med disse Forandringer kunne tiltrædes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil de Tiltalte have in solidum at udrede 50 Kroner til hver.

Fredag den 25 Oktober.

Nr. 203.

Højesteretssagfører Trolle
mod

Arnold Pedersen (Def. Harboe), Adolph Isack Levin og Johannes Marinus Knudsen (Def. Asmussen),

der tiltales: Førstnævnte for Tyveri, de to Sidstnævnte for Hæleri, Overtrædelse af Næringsloven og ulovlig Bogføring.

Nørre Sundby Købstads Ekstrarets Dom af 14 August 1917: Arrestanten Arnold Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og de Tiltalte, Adolph Isack Levin og Johannes Marinus Knudsen, i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hver især i 40 Dage. Arrestanten og de Tiltalte bør derhos En for Alle og Alle for En til Aktieselskabet Svovlsyre- og Superfosfattabrikken »Limfjorden« i Nørresundby betale 585 Kr. og derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Møller, 20 Kr. og i Salær til Defensor, Sagfører Olesen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1918: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, betaler de Tiltalte En for Alle og Alle for En 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges for Tiltalte Pedersen til 80 Dage og for de Tiltalte Levin og Knudsen til 60 Dage for hver.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Arnold Pedersen til 80 Dage og for de Tiltalte Adolph Isack Levin og Johannes Marinus Knudsen til 60 Dage for hver især. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Trolle, Harboe og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nørresundby Købstad og Kjær Herreds Ekstraret indankede Sag tiltales Arnold Pedersen, Adolph Isack Levin og Johannes Marinus Knudsen, kaldet Strandbygaard, Førstnævnte for Tyveri og de to Sidstnævnte for Hæleri, Overtrædelse af Næringsloven og ulovlig Bogføring.

Tiltalte Pedersen er født den 17 November 1891 og har været anset ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 4 Marts 1910 efter Straffelovens § 238, sammenholdt med midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, idet der dog i Dom-

men var truffet Bestemmelse overensstemmende med sidstnævnte Lovs § 20, hvorhos han i Medfør af samme Lovs § 16 af Justitsministeriet er bleven fritaget for at sættes under Tiltale for et af ham i Aaret 1907 begaaet Tyveri paa Vilkaar, at vedkommende Værgeraad antog sig ham.

Tiltalte Levin er født den 6 Maj 1888 og har den 17 Juni 1914 inden Aalborg Købstads Politiret vedtaget en Bøde af 100 Kr. til Politikassen for Vold i Forbindelse med Polituorden, hvorhos han den 26 Oktober 1915 inden samme Ret har vedtaget en Bøde af 10 Kr. til Kæmnerkassen for Overtrædelse af Næringslovens § 75 med Virkning som Dom for 1ste Gang begaaet Forseelse.

Tiltalte Knudsen er født den 16 Juli 1881 og har været anset ved Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 3 November 1903 efter Straffelovens § 257, sammenholdt med § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.

Tiltalte Pedersen har tilstaaet, at han, der i Aaret 1916 havde Arbejde som Blylodder paa Svovlsyrefabriken »Limfjorden« i Nørresundby, og som var hengiven til Kortspil, for at faa de nødvendige Midler hertil besluttede at tilegne sig Platinrør fra bemeldte Fabrik. I Tiden fra omkring 1 Maj 1916 til den 29 s. M., da han forlod sin Plads paa Fabriken, tilegnede han sig derefter i tre forskellige Gange ialt 3 Platinrør, af hvilke han afbrækkede de to første fra nogle Vandspredere i Blykamrene, hvortil han havde fri Adgang, medens han tog det tredje Rør, paa hvilket der manglede et Stykke, fra en paa Fabrikens Værksted til Reparation henliggende Vandspreder. I Tiden fra Begyndelsen af September Maaned 1916 til den 9 Juli f. A. tilegnede han sig yderligere under Besøg paa Fabriken i fire forskellige Gange hver Gang 2 Platinrør, idet han indfandt sig i Blykamrene, hvortil Adgangen var fri, og afbrækkede Rørene. Samtlige Tyverier blev begaaede om Dagen.

Samtlige stjaalne Rør solgte Tiltalte, i hvilken Henseende han har forklaret, at han afhændede de tre først stjaalne til Tiltalte Knudsen for henholdsvis 24 Kr., 24 Kr. og 22 Kr. og de otte sidst tilegnede til Tiltalte Levin, af hvem han for de tre første Par modtog henholdsvis 36 Kr., 70 Kr. og 70 Kr., medens han for det sidste Par, der ligeledes var solgt for 70 Kr., kun modtog 50 Kr., idet han ved sin Anholdelse blev forhindret i at hæve de resterende 20 Kr., som han skulde afhente senere.

Tiltalte Knudsen har erkendt to til tre Gange at have afkøbt Tiltalte Pedersen smaa afbrækkede Platinrør, for hvilke han en enkelt Gang vil have betalt 50 Kr., men som han efter sin Forklaring iøvrigt godtgjorde Tiltalte Pedersen efter foretagen Vejning og til Dagspris, som han selv fastsatte. Efter hans videre Forklaring kendte han kun

---

Færdig fra Trykkeriet den 13 November 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 34.

Fredag den 25 Oktober.

Tiltalte Pedersen af Udseende, men bragte dog senere i Erfaring, at han arbejdede paa Svovlsyrefabriken, og han afæskede ikke Tiltalte Pedersen nogen Forklaring om hans Adkomst til Rørene, som han vil have betragtet som Affald, hvorimod Pedersen af egen Drift en Gang udtalte, at Arbejderne, naar der ved Udskylningen blev noget Affald, fik dette at dele, da det ellers vilde blive skyllet i Fjorden og saaledes gaa til Spilde. Paa Forehold fra Forhørsdommerens Side af det urimelige i, at en Arbejder skulde have Adgang til at opsamle det særdeles kostbare Metal, har han svaret, at han var i god Tro og ikke kunde tænke sig, at han havde med en Tyv at gøre.

Tiltalte Pedersen har derimod forklaret, at Tiltalte Knudsen ved det første Køb, der i Modsætning til de senere fandt Sted efter foretagen Vejning, spurgte ham, hvorfra han havde Platinrøret, og at han hertil svarede, at det var noget, han tog op ved Udskylning i Syrekamrene, men at han ikke har udtalt, at det ellers vilde gaa tabt.

Tiltalte Levin, der driver Forretning sammen med Tiltalte Knudsen, har forklaret, at han og Tiltalte Knudsen formentlig ialt har afkøbt Tiltalte Pedersen 11 til 12 Platinrør. Den første Gang, Tiltalte Levin handlede med Tiltalte Pedersen, kom denne, hvem Tiltalte Levin kun kendte af Udseende, ind i Forretningen med et eller to Platinrør, som han falbød, idet han af egen Drift udtalte, at han arbejdede paa »Svovlsyrefabriken«, og at Rørene, der stammede fra denne, saafremt de ikke blev opsamlede, vilde blive skyllede i Fjorden gennem Fabriken Renseledninger og saaledes gaa tabt. Da Tiltalte Levin ikke antog, at der kunde være Fare ved at tage imod Rørene, vejede han dem og betalte dem med 6 Kr. pr. Gram, og ved senere Køb betalte han en lignende Pris, tre Gange fra 70 til 80 Kr. ialt og fjerde Gang i alt Fald mere end 36 Kr.; ved ingen af disse Lejligheder forhørte han sig om Tiltalte Pedersens Adkomst til Rørene. Med Hensyn til det sidste Køb, der fandt Sted den 9 Juli f. A., har Tiltalte Levin forklaret, at han, da han ikke havde Penge nok i Forretningen til at betale med, anmodede Tiltalte Pedersen om at henvende sig paa hans Bopæl for at faa Pengene betalt, og at Tiltalte Pedersen et Kvarter senere indfandt sig der og fik 50 Kr., medens Resten skulde udbetales senere, ligeledes paa Bopælen.

Tiltalte Pedersen har forklaret, at Tiltalte Levin hver Gang, de handlede om Platin, udtalte, at der vel ikke var noget at risikere ved Købet, og at Tiltalte Pedersen hertil svarede, at det var der ikke, det var noget, han tog fra ved Udskylningen. Ved det sidste Køb kom Tiltalte Levins Karl til Stede, og Tiltalte Levin tog derfor Tiltalte Pedersen ind i et andet Værelse, idet han udtalte, at det ikke var værd, at Karlen hørte noget, og at Tiltalte Pedersen hellere maatte komme hjem og faa Pengene udbetalt, og enten ved denne Lejlighed eller et Kvarter senere, da han indfandt sig paa Tiltalte Levins Bopæl og fik de 50 Kr. udbetalt, fremkom Tiltalte Levin med en Bemærkning om, at det ikke var værd, han oftere kom i Butiken, naar han havde Platin at sælge.

Af de stjaalne Rør, der er vurderede til 65 Kr. pr. Stk., eller for 11 Stykker ialt 715 Kr., er kun to komne til Stede under Sagen og tilbageleverede Fabriken, der har paastaet sig tilkendt hos de Tiltalte in solidum 585 Kr., hvilken Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

De Tiltalte Levin og Knudsen har begge erkendt, at de har drevet Antikvitets- og Metalforretning i Kompagni, men at alene Tiltalte Levin har haft Næringsadkomst, nemlig fra den 22 Februar 1916 paa Marskandiser- og fra den 7 December s. A. paa Detailhandel. Indkøbene af Platin, der skete i Handelsøjemed, har efter det Foreliggende tildels fundet Sted, medens Tiltalte Levin havde Næringsadkomst alene paa Marskandiserhandel, og den mod ham rejste Sigtelse for Overtrædelse af Næringsloven gaar ud paa, at hans Næringsadkomst ikke har givet ham Ret til Handel med Platin. Efter de foreliggende Oplysninger om Beskaffenheden af de Platinvarer, der har været Genstand for den ommeldte Handel, findes denne imidlertid ikke at falde udenfor Omraadet for Marskandiserhandel, og der vil derfor ikke kunne paalægges Tiltalte Levin Straf for hans i saa Henseende udviste Forhold. Ej heller kan han anses skyldig til Straf for ulovlig Bogføring, idet der ikke i saa Henseende er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i noget strafbart.

Tiltalte Knudsen har derimod erkendt at have drevet Handel med Platin uden Næringsadkomst, og at langtfra alle de i Forretningen gjorte Indkøb af Platin er bogførte.

Selv om de af de Tiltalte Levin og Knudsen angaaende deres Forhold til Tiltalte Pedersen afgivne Forklaringer lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa der, uanset deres Benægtelse, gaas ud fra, at de ikke har kunnet være uvidende om Tiltalte Pedersens Mangel paa Adkomst til at raade over de solgte Platinrør, men har maattet formode, at disse var erhvervede ved Tyveri. De Tiltalte vil herefter for det af dem udviste Forhold, forsaavidt dette efter det Anførte er strafbart, være at anse, Tiltalte Pedersen efter Straffelovens § 228, de Tiltalte Levin og Knudsen efter dens § 238 og Tiltalte Knudsen tillige efter Lov 29 December 1857 § 75 for uberettiget Næringsbrug samt efter Lov om Bogføring m. v. af 10 Maj 1912 § 8, 3die Stk., med en Straf, der i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1911 § 13 findes passende at kunne bestemmes for Tiltalte Pedersen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for de Tiltalte Levin og Knudsen til lige Fængsel i 40 Dage

for hver. Da Underrettsdommen har samme Straf, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse angaaende Erstatningen og Aktionens Omkostninger det maa have sit Forblivende, saaledes kunne stadfæstes, hvorhos de Tiltalte vil have in solidum at betale i Salær til Aktor og den for Tiltalte Pedersen beskikkede Defensor for Overretten 30 Kr. til hver hvorimod der iøvrigt ikke bliver Spørgsmaal om Salær for Defensionen for Overretten, idet de andre to Tiltalte ved en af dem antagen Sagfører selv har draget Omsorg for deres Forsvar sammesteds.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 114. Firmaet **Bergmann, Smith & Co.** (Fich)

mod

Aktieselskabet Eriksen & Christensen (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Liggedagsgodtgørelse i Anledning af et befragtet Skibs Tilbageholdelse i engelsk Inspektionshavn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4 Oktober 1917: De Indstævnte, Firmaet Bergmann Smith & Co., bør til Citanterne, Aktieselskabet Eriksen & Christensen, Esbjerg, betale de ovenomtalte deponeerede 7170 Kr. med paaløbende Renter samt Sagens Omkostninger med 150 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den af det appellerende Firma for Højesteret nedlagte Paastand gaar ud paa, at Firmaet frifindes mod at betale 717 Kroner med Renter.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet Bergmann, Smith & Co., til Indstævnte, A/S Eriksen & Christensen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 23 November 1916 fragtede A/S Eriksen & Christensen af Esbjerg den amerikanske Skonnert »Bertha L. Downs« til at føre en Ladning Oliekager fra New York til Danmark. Overliggedagspenge skulde betales med 1 Kr. pr. Brutto Registerton pr. Dag. Det hed: Hvis Skibet skulde blive opholdt i en Inspektionshavn i det forenede Kongerige udover 48 Timer, skal et saadant Ophold regnes for Liggedage, dog kun under Forudsætning af, (however always provided) at saadant er foraarsaget ved eller skyldes en Fejl (the fault) fra Befragternes eller Varemottagernes Side.

I Atlanterhavet blev Skibet opbragt af en engelsk Krydser og med Prisemandskab ombord beordret ind til Lerwick, hvortil det ankom den 24 Januar 1917. Den 2 Februar fik Skibets Fører Meddelelse fra Toldmyndighederne om, at Skib og Ladning skulde for Priseret, men den 9 samme Maaned fik Skib og Ladning Lov til at rejse uden Priseretsbehandling. Den 10de afgang Skibet.

Efter Ankomsten til Danmark (Aarhus) forlangte Skibets Fører, at Opholdet i Lerwick skulde regnes for Liggetid. Idet han regnede med en Tonnage af 717 Tons og med 10 Dages forlænget Ophold, forlangte han 7170 Kr. Dette Beløb deponerede Befragterne hos Firmaet Bergmann Smith & Co. i Aarhus.

Under nærværende Sag har A/S Eriksen & Christensen fordret det deponerede Beløb tilbagebetalt med paaløbende Renter samt Sagens Omkostninger. De Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Da der intetsomhelst er oplyst, der kunde give Rum for den Antagelse, at Opholdet skyldes Fejl hos Befragterne eller Modtagerne, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Tirsdag den 29 Oktober.

Nr. 28. Sogneraadet for Nordby Kommune paa Fanø
(Henriques efter Ordre)

mod

Bestyrelsen for Hartkornskassen i Nordby Sogn paa Fanø
(Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Nordby Kommunes Ret til at nyde Indtægterne af nogle Arealer i Nordby Sogn.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Rets Dom af 20 August 1912: Nordby Kommune bøb være berettiget til at oppebære Indtægterne af Stranden, Forterne og Jagtretten til Sognets Jorder og de i særskilt Eje værende Jorder i det Omfang, i hvilket

de hidtil har været oppebaarne af Hartkornskassen i Nordby, som herefter kendes uberettiget til disse Indtægter. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 November 1915: Appellanterne, Bestyrelsen for Hartkornskassen i Nordby Sogn paa Fanø, bør for Tiltale af de Appellindstævnte, Nordby Sogneraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Sogneraadet for Nordby Kommune paa Fanø, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Højesteret havde været beneficeret for Indstævnte, Bestyrelsen for Hartkornskassen i Nordby Sogn paa Fanø, samt til Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Henriques i Salarium for Højesteret 500 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 10 Juli 1741 blev der over det Kongen forbeholdne »udi Riiberhuus Amt beliggende« Gods afholdt en den 26 s. M. ved kongelig Resolution approberet offentlig Auktion, paa hvilken »Fanø Eyland Nordbye Sogn med Strand Rettighed fra Nytaar 1742 og Jagt Rettighed fra Approbationens Dato« tilsloges Niels Sørensen paa samtlige Beboeres Vegne »à Td. for 97 Rd.«. Efter at en Trediedel af Købesummen, 6524 Rdlr. 25 Skil. Kurant, overensstemmende med de i Auktionsplakaten indeholdte Konditioner var erlagt kontant, og Resten var bleven berigtiget ved en »paa samtlige Indbyggers« Vegne udstedt Panteobligation, tilskødede Kong Chr. VI ved et saakaldt aabent Brev af 16 Januar 1742 »omrørte Gods« til »fornævnte Niels Sørensen og Samtlige Nørbye Sogns Beboere eller Indbyggere og deres Arvinger . . . nemlig udi Riiberhuus Amt, Fanø Birk, Fanø Eiland, Norbye Sogn, har i sidste

Aaringer svaret aarlig Landgilde 190 Rd. 3 Mark 5 Skil. og udi dend gamle Matricul Ao 1664 anført for Tresindstve og Syv Tønder To Skiepper Hartkorn, hvoraf efter dend udi Landmaalingens Matricul Ao 1688 gjorde Forklaring, samt Vores Cammer-Collegie Decision fremdeles skal contribueres«. Det hedder derhos i det aabne Brev: »Og som med bemte Fanø Eiland, saavel Jagt Rettigheden fra bemte 26de Juli 1741, som og Strand Rettigheden fra 1ste Januarij 1742 er bleven auctioneret, at følge de kjøbende efter Lov og Forordninger, med hvilke Conditioner da Norbye Sogns Beboere for deres Hartkorn liigesom Sønderho Sogn for sit, haver som før er melt budt à Td. 97 Rdl. . . . Saa bliver bemte Nørbye Sogns Beboere de dem paa bemeldte maade efter Proportion af deres Hartkorn, der er 67 Tønder 2 Skpr. tilkommende Jagt og Strand Rettigheder hermed allernaadigst soldt og tilskjødet, men Birks Rettigheden og Østers Fiskeriet have Vi Os Selv fremdeles allernaadigst reserveret; Efter fornt paa Auctions Stødet bekiendgiorte Conditioner tilforpligtes herved, saavel Nordbye som Sønderhoe Sogns Indvaanere Imo Fremdeles, uden nogen Betaling, at forsyne Told Visiteuren med liigesaa Transport og Befordringsskab, i sit Embeds Forretninger, som hand derudi forhen af denne nydt haver. 2do Saa og at betale til Birke-Fogden aarlig, som hand forhen af Vores Cassa har haft udi Løn = 9 Rixdlr., samt for fri Gaard som Dommer og Skriver 50 rd; Og endlig 3tio Kirkerne der paa Landet, efterdags liigesom forhen af Indbyggerne, som Kiøbende, for deres, nemlig Indbyggernes egen Regning lovligen at vedligeholde, alt proportionaliter af et hvert af disse 2de Sognes Hartkorn paa bemte Fanø Eiland«. I det de Appelindstævnte, Nordby Sogneraad, nu har anbragt, at Indtægterne af de ingen bestemt Enkeltmand tilhørende Grundstykker i Nordby Sogn, »Forterne« kaldede, saavelsom af Strandretten og Jagtretten, for denne sidste Rets Vedkommende ogsaa forsaavidt den udøves paa Enkeltmænds Grund, efter Indholdet af ovennævnte Skøde bør komme samtlige Indbyggere i Nordby Sogn tilgode ved at indgaa i Nordby Kommunes Kasse, men at disse Indtægter efter Aaret 1867 er tilfyldt Hartkornskassen i Nordby Sogn paa Fanø, har de Appelindstævnte — overensstemmende med et dem den 6 Marts 1908 af Ribe Amtsråd givet Paalæg om at søge retslig Afgørelse af Spørgsmaalet — under nærværende Sag i 1ste Instans ved Esbjerg Købstad, Skads Herred og Fanø Birks ordinære Ret paastaet Appellanterne, Bestyrelsen for nævnte Hartkornskasse, kendt uberettigede og Nordby Kommune kendt berettiget til at nyde de fornævnte Indtægter. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Appellanterne har nu indbragt Sagen her for Retten, hvor de liigesom i 1ste Instans har paastaet sig frifundne for de Appeindstævntes Tiltale og derhos nedlagt nogle subsidære Paastande. De Appelindstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Forsaavidt de Appelindstævnte til Støtte for deres Paastand har gjort gældende, at de nævnte Aktiver, hvis Indtægter de formener sig berettigede til at oppebære, ved fornævnte kongelige Skøde er overdragne til samtlige Beboere i Sognet, og at derfor Sognekommunen, saa snart en saadan opstod, maa være den til disse Indtægter beret-

tigede, kan der ikke gives dem Medhold heri. De i Skødet oftere tilbagevendende Udtryk, at de omspurgte Rettigheder overdrages Niels Sørensen med samtlige Beboere og deres Arvinger eller — som det ogsaa siges — »deres Arvinger efter Loven«, tyder trods de iøvrigt benyttede videre Udtryk hen paa en Begrænsning i den Kreds af Personer, til hvilke Rettighederne overdrages, og denne Kreds opfattes efter det kongelige Skødes øvrige Indhold naturligt saaledes, at der sigtes til de tidligere Fæstere, som ved Skødet har opnaaet at blive Selvejere, altsaa til Sognets Lodsejere, en Forstaaelse, med hvilken de benyttede Udtryk »Indbyggere, Beboere eller Indvaanere«, efter hvad der under Sagen er oplyst om Datidens Sprogbrug, ikke kan antages at være uforenelige. Denne Forstaaelse finder ikke alene sin Bestyrkelse i, at den i Skødet ommeldte Købesum efter det Oplyste er paalignet Indbyggerne »at betale . . . af Grundene«, og at i den ny Matrikul af 31 December 1843 samtlige Lodsejere staar opførte som Ejere og samtlige Beboere og Jordbrugere som Brugere af Matr. Nr. 1—310 af Nordby Sogn paa Fanø; men det fremgaar af den Indstilling, ved hvilken de til Auktionens Afholdelse Committerede androg om Kongens Approbation paa det ved Auktionen stedfundne Salg, at der af »Eilændernes Beboere, som tilforn skal have meent de vare Selvejere, paa Commissionens til dennem gjorde Spørgsmaal var bleven erklæret, at de derom aldeles ingen Adkomst eller Paastand havde, men begierede ved 2de indgivne Memorialer, at deris i Brug havende Steder til dennem frem for andre maatte afhændes.« I en Autorisationspaategning, som Stiftsbefalingsmanden over Ribe Stift den 21 December 1743, overensstemmende med en af ham samme Dag stadfæstet Vedtægt for Nordby, har paaført en ved Hartkornskassen benyttet og i nysnævnte Vedtægt foreskrevet Fæsteprotokol, hedder det endelig, at Landets Fuldmægtige paa Fanø deri skulde indføre »alt hvad De af enhver paa Landet Fanø i Stæden for Fæste til Landets Cassa oppebærer og Birkefoged med Landets Lodsejere samtykke og fastsætter«, hvorhos der den 8 Marts 1745 er tilført denne Protokol en Bemærkning om, at der er holdt Møde for at »indskrive de af Nordby Sogns Beboere paa Fanø udi Protokollen efter deres Angivelse hvad som hver efter Proportion bør betale til Sognets Kasse af Grund og Eiendomme samt Byggesteder i Stæden for Fæste efter at Landet af Indbyggerne er købt. . . .«

Medens der mellem Parterne er Enighed om, at de omprocederede Indtægter fra Aaret 1868 er komne Appellanterne til Gode, har de Appellindstævnte fremdeles gjort gældende, at disse Indtægter indtil nævnte Aar er gaaede i Sognets fælles Kasse, og at det oprindelig skyldes en Fejl, naar Indtægterne ikke fra dette Aar er gaaede i Kommunens Kasse. Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at Regnskabet over de i det kongelige Skøde ommeldte Indtægter og Udgifter fra Aaret 1762 er indført i en særlig dertil indrettet, for Overretten fremlagt Protokol og efter oprindelig at have været revideret af vedkommende Birkedommer, senere — i hvert Fald indtil Aaret 1864 — har været underkastet Revision og Tilsyn af Sogneforstanderskabet, og de Appellindstævnte har særlig anbragt, at der i denne Protokol er indført Indtægter, som er indkasserede hos Sognets samtlige Beboere, og at der

blandt de sammesteds anførte Udgifter findes saadanne, der vedrører hele Sognet, og som i Nutiden vilde være kommunale Udgifter. Da Indtægterne af de ovennævnte Fællesrettigheder imidlertid efter Sagens Oplysninger væsenligt er anvendte til Fordel for Lodsejerne, navnlig til Dækning af de Hartkornet paahvilende Skatter, da det er uomtvistet, at der i Tidsrummet mellem Aaret 1762 og 1867 ogsaa har bestaaet Kasser af kommunal Natur, af hvilke Hartkornskassen ses at have modtaget afholdte Udgifter refunderet, da derhos Udgifter til Skole- og Fattigvæsen aldrig ses at have været udredet af Hartkornskassen, og da endelig de oftommeldte Indtægter ved Indførelsen af den nuværende kommunale Ordning ikke inddrogtes i Kommunens Kasse, kan det ikke af de Appelindstævnte anses godtgjort, at den Lodsejerne efter det ovennævnte Skøde tilkommende Ret til at nyde Indtægterne af Forterne saavel som af Strandretten og Jagtretten senere er overgaaet til Sognets samtlige Beboere, eller at disse overhovedet har Krav paa at nyde nogen Del af disse Indtægter, og Appellanterne vil derfor være at frifinde for Tiltale af Appelindstævnte i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 336. **Niels Nielsen** som Værge for sin umyndige Søn **Ejnar Nielsen** (Harboe)

m o d

Gaardejer **Carl Fløe Dinesen** (Ingen).

Herning Købstads og Hammerum Herreds Politirets Dom af 13 Februar 1918: Kontraklageren Karl Fløe Dinesen af Skærbæk i Rind bør betale Hovedklageren Niels Nielsen af Hollingholt i dennes Egenskab af Værge for sin Søn Ejnar Nielsen 107 Kr. med Renter deraf 5 pCt. om Aaret fra den 22 Maj 1917, til Betaling sker. Hovedklageren bør fri at være for Kontraklagerens Tiltale under Kontrasagen. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1918: Den af Ejnar Nielsen hos Appellanten, Carl Fløe Dinesen, for Halvaaret til 1 Maj 1917 tilgodehavende Restløn bør være forbrudt. Appelindstævnte, Niels Nielsen som Værge for bemeldte Ejnar Nielsen, bør til Appellanten betale 145 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Maj 1917, indtil Betaling sker. Til Hammerum Herreds Politikasse bøder Ejnar Nielsen 4 Kr. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det

Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Højesteretsstævningen i nærværende Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ikke ses at være lovlig forkyndt for denne, vil Stævningen være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Onsdag den 30 Oktober.

Nr. 99. Slagtermester **Alfred Andresen** (Selv)
mod
N. Spiegel, Wien (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævnte havde overtaget et Parti Kød for egen Regning eller i Kommission for Appellanten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 Maj 1917: Indstævnte, Slagtermester Alfred Andresen, bør til Sagsøgeren, N. Spiegel, Wien, betale østrigske Kroner 2497,72 med Renter 5 pCt. aarlig fra den 8 Januar 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 danske Kroner. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Slagtermester Alfred Andresen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter Overenskomst sendte Slagtermester Alfr. Andresen i Efteraaret 1915 Kommissionær N. Spiegel i Wien flere Vognladninger Kød til Forhandling paa Vilkaar, at der her i Byen forinden Afsendelsen var aabnet Rembours for omtrent 1 Kr. 80 Øre pr. kg, og at Spiegel skulde oppebære 2 pCt. i Provision.

Den 19 December 1915 telegraferede Andresen: Anvis Penge, afsender Kød Onsdag (o: den 22 December). Da der ikke til den Tid var

anvist Rembours, afsendte Andresen Vognen, der indeholdt 6500 kg Kød, adresseret til sig selv, Grossmarkthalle, Wien.

Da Kødet ikke blev modtaget ved Ankomsten til Wien og var udsat for Fordærvelse, fik Spiegel, der havde erfaret Ankomsten, Partiet udleveret mod at stille Jærnbanevæsnet en Sikkerhed af 25,000 østrigske Kroner. Spiegel telegraferede straks den 30 December til Andresen, at han havde maattet stille saadan Sikkerhed, og bad ifølge sin Fremstilling Sikkerheden frigivet. Andresen svarede ikke herpaa, men telegraferede til Jærnbanevæsnet, at han selv vilde indløse Vognen. Den 2 Januar 1916 kom Andresen til Wien og erfarede, at Spiegel allerede var begyndt at sælge af Kødet. Andresen forlangte det sædvanlige Beløb af 1 Kr. 80 Øre pr. kg eller 11,700 danske Kroner sendt til København, og Spiegel anviste da der 11,500 Kr., hvilket Beløb efter Andresens Fremstilling blev aftalt som en fast Købesum for hele Vognladningen. Samtidig frigav han de 25,000 østrigske Kroner. Andresen lovede derhos enten samtidig eller senere, at sende endnu en Vognladning Kød i Kommission, hvorom han telegraferede til København; denne Vogn blev imidlertid ikke sendt til Spiegel. Den 8 Januar 1916 sendte Spiegel Afregning over Salget af det solgte Kød, udvisende et Underskud af østrigske Kroner 2497,72, som han afkrævede Andresen. Andresen svarede ikke og skrev efter senere Paakrav, at han intet skyldte.

Kommissionær N. Spiegel søger nu Slagtermester Alfr. Andresen til at betale fornævnte østrigske Kroner 2497,72 med Renter 5 pCt. aarlig fra den 8 Januar 1916 og Sagens Omkostninger, medens Indstævnte har paastaaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger under Henviisning til, at Spiegel havde overtaget Vognladningen for egen Regning for 11,500 Kr., hvad Spiegel benægter.

Der foreligger ikke fra nogen af Parterne Oplysninger af Betydning om, hvad Aftalen om de 11,500 Kr. gik ud paa eller om de Punkter, hvor Parternes Fremstilling iøvrigt er uoverensstemmende. Da Forholdet mellem Parterne efter Afsendelsen af det nævnte Beløb imidlertid vilde stille sig som i de tidligere Tilfælde, naar Spiegel havde modtaget Kød i Kommission efter stillet Rembours, og da Andresen intet har oplyst til Støtte for, at Spiegel, som ved at inklade sig paa Kødets Forhandling kun var blevet pligtig at tilsvare dets Værdi, skulde være indgaaet paa at købe hele Partiet i fast Regning, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Spiegel ligesom tidligere kun har overtaget Kødet i Kommission. Indstævnte maa derfor være pligtig at tilsvare ham Underskudet ved Forhandlingen, hvorfor Sagsøgerens Paastand vil være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 1 November.

Nr. 35. **Københavns Magistrat (Trolle)**
mod

Finansministeriet paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til en i et Dødsbo udlagt arvingløs Kapital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 November 1916: De Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanterne, Københavns Magistrat, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af de i den indankede Dom omtalte Bestemmelser i Reskript af 22 Maj 1688 og i den ved Cancelli-Promemoria af 27 Maj 1775 bekendtgjorte kongelige Resolution maa Sagens Udfald bero paa, om Ejendommen Nordre Frihavnsgade Nr. 63, hvor Fru Schoor boede ved sin Død, hører til de Grunde, som, før Forordningen af 15 Juni 1771 traadte i Kraft, var undergivet Københavns Jurisdiktion. Da der nu ved de Højesteret foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at dette er Tilfældet, maa Indstævnte i Overensstemmelse med Appellantens Paastand tilpligtes at betale Appellanten 63,303 Kroner 46 Øre med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter vil være at opheve.

Thikendes for Ret:

Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør til Appellanten, Københavns Magistrat, betale 63,303 Kroner 46 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Oktober 1915, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 4 August 1911 afgik ved Døden den Nordre Frihavnsgade 63, 2den Sal, her i Staden boende Pastor Schoors (Skaars) fraskilte Hustru, Sofie Amalie, f. Jensen, adopteret Klein, og blev Afdødes Bo den 10 s. M. taget under Behandling af den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission. Da der ikke i Boet forefandtes noget Testamente, og da der efter det af Skiftekommissionen i Boet udstedte Proklama ikke meldte sig Intestatarvinger eller andre Arvinger, der tilstrækkeligt kunde dokumentere deres Arveret efter Afdøde, gav Kam-

meradvokaten paa Foranledning af Skiftekommissionen paa Statskassens Vegne Møde i Boet og paastod dette udlagt til Statskassen som Arving. I Anledning af et fremkommet Arvekrav fremlagdes samtidig en Skrivelse fra Finansministeriet af 17 April 1914, hvorved Kammeradvokaten bemyndigedes til at søge at opnaa en mindelig Ordning med Fru Edith Schoors herværende Repræsentant paa Basis af, at der af Boets Midler udbetales hendes to Børn et Beløb af 15,000 Kr. Paa Grundlag heraf frafaldt bemeldte Repræsentant i nævnte Session paa Fru Skaars Vegne ethvert Krav i Boet imod, at det ovennævnte Beløb udbetaltes. Den 11 September 1914 foretoges Boet atter, hvor Kammeradvokaten gav Møde, medens iøvrigt ingen mødte. Der fremlagdes Udkast til Opgørelse i Boet, hvilket Udkast, der havde henligget til Eftersyn vedtoges som endelig Repartition. Denne udviser en Arvebeholdning af 86,736 Kr. 96 Øre, hvorom det i Repartitionen hedder, at den som arvingløs Kapital tilfalder Staten, og at den efter Fradrag af Arveafgift 8670 Kr. med det herefter resterende Beløb af 78,066 Kr. 96 Øre udlægges saaledes:

- a) Udbetalt til Fru Edith Skaars Børn i Henhold til Forlig 15,000 Kr. 00 Ø.
 b) Kontant ..... 63,066 — 96 —

som bliver at indbetale i Stadens Hovedkasse.

Den fremlagte Repartition anerkendtes af Kammeradvokaten, der frafaldt Appel af samme.

For det i Repartitionen under b) nævnte Beløb blev der den 11 September 1914 af Fuldmægtig H. Müller paa Kammeradvokatens Vegne meddelt Kvittering i Henhold til saalydende Fuldmagt, dateret den 12 s. M.:

»Ifølge Bemyndigelse til at modtage den i Fru S. A. Schoors Bo til Udbetaling til Stadens Hovedkasse udlagte Arv, bemyndiger jeg herved Hr. Fuldmægtig H. Müller til paa mine Vegne at kvittere for Beløbets Modtagelse.«

Bemeldte Beløb er senere af Kammeradvokaten indbetalt med Tillæg af paaløbne Renter i Statskassen med 63,303 Kr. 46 Øre.

Under Henviisning til ovennævnte Passus i Repartitionen, »som bliver at indbetale i Stadens Hovedkasse«, og under Anbringende af, at denne er at forstaa som givende Stadens Kasse endelig Ret til det i Repartitionen under b) nævnte Beløb, der menes at skulle tilfalde Kommunen i Henhold til Rescript af 22 Maj 1688, 26 April 1720, 21 August 1726 og Canc. Prom. 27 Maj 1775, jfr. Rescript 31 Maj 1814 § 2 e, hvorved Staten til Fordel for Københavns Kommune har givet Afkald paa sin Arvefaldsret i Henhold til D. L. 5—2—11, paastaa under nærværende Sag Citanterne, Københavns Magistrat, de Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, tilpligtede at betale ovennævnte 63,303 Kr. 46 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 25 Oktober 1915, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, der har givet Møde under Sagen ved den kst. Kammeradvokat, paastaa sig frifundne og Citanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Saaledes som denne Sag efter Indstævningen og den brugte Pro-

cedure foreligger nærværende Ret til Afgørelse, drejer Tvisten mellem Parterne sig alene om, hvorvidt Københavns Magistrat, der ses først efter Repartitionens endelige Vedtagelse og den arvingløse Kapitals Udbetaling til Statskassen at være kommet til Kundskab om Forholdet og saaledes har været afskaaret fra at varetage Kommunens Tarv under Bobehandlingen, i Følge den ved Canc. Promemoria af 27 Maj 1775 meddelte kgl. Resolution har Arvefaldsret til Kapitalen og derfor har Krav paa at faa den tilbagebetalt af Statskassen.

Ved den nævnte Resolution blev det bestemt, at Arvefaldsretten til arvingløse Kapitaler, forsaavidt Stadens borgerlige Jurisdiktion forinden 1771 gik, skulde vedblive, og at Kapitalen derfor fremdeles, ligesom hidtil skulde indleveres og deponeres i Stadens Cassa, og Spørgsmaalet bliver herefter, om det Grundareal, hvorpaa det Sted, hvor den Afdøde ved sin Død boede, er opført, forinden 1771 var undergivet Stadens borgerlige Jurisdiktion. Bevisbyrden for, at dette er Tilfældet, maa herefter paahvile Citanterne. Selv om man nu efter Forholdets Beskaffenhed ikke bør stille alt for strenge Fordringer i saa Henseende, skønnes det dog ikke ved de foreliggende Oplysninger at være lykkedes Citanterne at føre tilstrækkeligt Bevis i den anførte Retning. Det maa med Hensyn hertil navnlig fremhæves, at det formentlig ikke af det under Proceduren fremdragne Kongebrev af 27 August 1525 med Sikkerhed kan udledes, at der ved samme er givet København nogen egentlig Ejendomsret over Serridslev Marker, der udgjorde de Fællede (Østre Fælled), hvortil det Grundareal, hvorpaa den Enkefru Schoor ved sin Død iboende Ejendom maa antages at have været beliggende, henhørte, hvorimod adskilligt taler for, at det kun var en Brugsret (Græsningsret), som herved tilstodes Byen, hvad formentlig ogsaa bedst falder i Traad med, at det netop var en Klage over Mangel paa Græsningsareal fra Magistratens Side, der affødte den kongelige Begunstigelse. En saadan Begrænsning synes ogsaa at vinde absolut Bestyrkelse ved et senere Kongebrev af 28 Juli 1536, hvori Christian den III efter i Anledning af Stadens Overgivelse efter Grevens Fejde at have bekræftet under eet alle Byens hidtidige Privilegier og Friheder tilføjer: »Desuden vil vi efter deres Begæring unde dem, at de maa beholde Serridslev Mark til Brug for samtlige*) Københavns Indbyggeres Oredrift og Græsgang og til intet andet«, ligesom det ogsaa i denne Forbindelse fortjener at fremhæves, at den Arvefaldsret, der tillagdes Københavns Kommune ved Reskriptet af 22 Maj 1688 udtrykkelig begrænses til de Skifter, som »her i Staden falder«, medens Reskriptets 2den Del, der bekræfter Byens hidtil hafte Rettigheder med Hensyn til de udenfor Voldene liggende Arealer, intet taler om, at Arvefaldsretten ogsaa skal være gældende med Hensyn til disse. Hvorledes det herefter faktisk er gaaet med Hensyn til Skifter efter Folk, der havde Dug og Disk paa disse Fællede og iøvrigt med Hensyn til disse Folks Forhold til Københavns Kommune, findes nu ikke at være tilstrækkeligt klargjort ved det foreliggende Materiale, og det synes, selv om der virkelig maatte kunne paavises Tilfælde, hvor saadanne Skifter har

---

*) skal være »menige«.

været foretaget af Magistraten, ikke udelukket, at man, da Bebyggelsen paa Fælledarealet før 1771 vel overhovedet har været ret forsvindende, ikke har tillagt Fremgangsmaaden i det enkelte Tilfælde nogen væsentlig Betydning.

Citanernes Paastand findes derfor af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis for, at Forholdet in casu før 1771 vilde have fyldestgjort Betingelserne i Resolution af 1775 for Kommunens Arvefaldsret ikke at kunne tages til Følge, hvorfor de Indstævnte ville være at frifinde for Citanternes Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

M a n d a g d e n 4 N o v e m b e r .

Nr. 143. Højesteretssagfører Asmussen
 m o d
 Sifus Sveinbjarnarson (Def. Stein),

der tiltales for en af de i almindelig Straffelovs Kapitel 28 omhandlede Forbrydelser.

Snæfellsnes og Hnappadals Syssels Ekstrarets Dom af 17 August 1915: Tiltalte, Sifus Sveinbjarnarson, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær, 10 Kr., til Tiltaltes beskikkede Defensor, Overretssagfører Thorsteinn Thorsteinsson, udredes af det Offentlige.

Islands Landsoverrets Dom af 31 Juli 1916: Tiltalte, Sifus Sveinbjarnarson, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af Sagen imod ham for Underretten og Overretten flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oddur Gislason og Eggert Claessen, 25 Kr. til hver især. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sifus Sveinbjarnarson til Højesteretssagførerne Asmussen og Stein 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Tiltalte, Sigfus Sveinbjarnarson paa Arnarstapi, der er over kriminel Lavalder og ikke før har været tiltalt for nogen Forbrydelse, blev for Snæfellsness- og Hnappadalssyssels Ekstraret tiltalt for en af de i almindelig Straffelovs Kapitel 28 omhandlede Forbrydelser, og blev Ekstrarettens Dom i Straffesagen afsagt den 17 August f. A. med det Resultat, at Tiltalte frifandtes i Sagen for Aktors Tiltale, og alle Sagens Omkostninger, derunder Salær 10 Kr. til Tiltaltes beskikkede Defensor for Underretten, Overretssagfører Thorsteinn Thorsteinsson, paalagdes det Offentlige.

Denne Dom er paa Justitiens Vegne indanket for Overretten.

Den 31 Marts 1915 nedbrændte Tiltaltes Vaaningshus paa Arnarstapi i Snæfellsness- og Hnappadalssyssel. Dette Hus med tilhørende Ud-huse og Grundstykke havde Tiltalte købt den 19 Februar 1912 for 4000 Kr., og da om Foraaret flyttede han derind og boede der siden. Da Tiltalte købte Huset, var det brandforsikret for 3000 Kr., men i Foraaret 1912 forhøjede Tiltalte Forsikringen til 4000 Kr., og 20 April 1914 forhøjede Tiltalte endnu paany Forsikringssummen til 12,000 Kr. Husgeraad havde Tiltalte forsikret for 2500 Kr. og Fiskeredskaber for 1500 Kr. eller i alt 4000 Kr. Foruden Tiltalte, hans Kone og deres to unge Børn, boede i det nedbrændte Hus kun Tiltaltes Tjenestekarl og Svoger, Magnus Jonsson, men han var taget ud at fiske Branddagen tidlig paa Morgenens tilligemed de allerfleste Mandfolk i Arnarstapi-Plads. Ifølge Tiltaltes og hans Kones Forklaring opdagedes Ilden først da Kl. gik til 1 om Eftermiddagen. De var da alene med Børnene i Huset. Konen var, siger hun, i Køkkenet og mærkede da stram Røg, hvilket hun fortalte sin Mand, som da befandt sig i et i Huset indrettet Butiksværelse. Tiltalte aabnede da, siger han, Døren til et lille ved Siden af Køkkenet beliggende Kammer, hvorfra der gik en Stige op til Loftet. Deroppe boede ingen, men Tiltalte forvarede der Fiskeredskaber, nogen Benzin o. s. v., og i det hele taget havde ingen sin Gang paa Loftet undtagen han. Da Tiltalte aabnede nævnte Kammer, strømede der, siger han, tyk Røg imod ham, og har han da, som han siger, straks lukket Døren til Kammeret uden nærmere at undersøge, hvor Branden var opstaaet, hvilket han antager har været paa Husets Loft ved eller i Nærheden af et Skillerum, som gik tværs over Loftet nærved Husets Midte. Tiltalte siger, at han først har anmodet sin Kone om at bringe Børnene ud, hvorefter han gav sig til med sin Kones Bistand at bjerge Sengklæder og andet Husgeraad, og bistaet af tre Kvinder, der kom tilstede, efter at hans Kone havde kimet med en Skibsklokke for at tilkalde Hjælp, at bringe disse Ting længere bort fra Huset. Ved denne Tid landede to Baade, der om Morgenens var gaet ud at fiske fra Stapi-Plads, og en af Kvinderne, som var kommen paa Brandstedet, gik da ned til Søen og fortalte sin Mand, Bjarni Kjartansson, og hans Baadsbesætning, at der var opstaaet Ild i Tiltaltes Hus. Bjarni Kjartansson, hans Fader, Kjartan Thorkelsson, og Tiltaltes Tjenestekarl, Magnus Jonsson, som havde været ude at fiske paa samme Baad, gik da op til Tiltaltes Hus. Ifølge Tiltaltes egen Forklaring havde en af Kvinderne, der først kom paa Brandstedet, udtalt, om det ikke var mu-

ligt at gaa ind i Huset og bjerge, men har han (Tiltalte) da fraraadet det, fordi der i Køkkenet var nogle ladte Patroner og løst Krudt samt nogen Benzin. Da Kjartan Thorkelsson og Bjarni Kjartansson, Fader og Søn, kom tilstede, har Bjarni, siger Tiltalte, uopfordret spurgt ham, om det ikke var muligt at bjerge, men har han da svaret, at han af før anførte Grunde troede, at det ikke var uden Fare.

Tiltaltes Tjenestekarl, Magnus Jonsson, har forklaret, at han har villet gaa ind i Huset for at bjerge, men at Tiltalte da har sagt, at han ikke brød sig om det og vilde ikke, at Vidnet skulde gaa ind i Huset, og blev det da ikke til noget.

Kjartan Thorkelsson og Bjarni Kjartansson, Fader og Søn, gik rundt om Huset og kiggede ind ad Vinduerne; de saa ingen Ild, men nogen Røg øverst i Værelserne nedenunder, men de kunde skelne Væggene nede ved Gulvet. Der var tre Udgangsdøre paa Huset. Forstuedøren var om Vinteren bleven tilnaglet, men i Reglen gik man ad Køkkendøren, men paa denne Dør manglede der Haandtag udvendig, og istedet derfor var et Søm blevet benyttet, men Sømmet var nu ikke i Haandtagsaksen, og desuden var Aksen blevet trykket saa langt ind, at der ikke kunde faas fat i den, og derfor kunde heller ikke den Dør aabnes udvendig fra. Husets tredie Udgangsdør, Butiksdøren, forsøgte Bjarni Kjartansson i Vidnet Magnus Jonssons Nærværelse at aabne, uden at det lykkedes. Tiltalte stod udenfor Huset og foretog sig intet, og da de (Kjartan og Bjarni) ikke bleve opfordrede til at bjerge, og de ingensteder kunde komme ind, gik de deres Vej. Lod Bjarni Ord falde om, at her var intet at gøre, da alt var lukket og aflaaet. Magnus Jonsson gik ogsaa bort, efter at Tiltalte havde sagt til ham, at det var bedst, at han gik sin Vej, da han intet kunde udrette der ved Huset.

Da Klokkeren gik til 2 kom Sømand Jonas Samuelsson der tilstede; han henvendte sig til Tiltalte, som stod udenfor Huset uden at tage sig noget for, og spurgte ham, om der ikke kunde bjergeres ud af Huset, thi Jonas saa ingen Ild, hørte ingen Knitren af Ild og skønnede derfor, at der godt kunde bjergeres, men Tiltalte svarede da, at han ikke turde lade nogen gaa ind i Huset. Nævnte Jonas forføjede sig da bort, da Tiltalte gav ham dette Svar.

Da Klokkeren gik til 3, ankom Jon Sigurdsson, Bonde i Pjetursbud, paa Brandstedet og tilbød Tiltalte sin Bistand til at bjerge, hvilket Tiltalte modtog, og gik de ind i Huset gennem Butiksdøren. Der var da nogen Røg i Værelserne nedenunder i Huset, men ingen Ild. Nævnte Jon Sigurdsson har forklaret, at han har været inde i føromtalte Pakkammer, hvorfra Stigen gik op til Loftet. Der var da betydelig Røg, men ingen Ild, og man kunde ikke høre Ildknitren nogetsteds i Huset.

Færdig fra Trykkeriet den 20 November 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 85.

Mandag den 4 November.

Efter at Tiltalte og Jon Sigurdsson havde bjerget det meste af, hvad der var løst nedenunder i Huset, spurgte han Tiltalte, om der ikke skulde foretages videre, hvilket Tiltalte nægtede. Jonas gik derefter til sit Hjem Klokken lidt over 3.

Da Klokken var hen imod 5 kaldte Tiltalte paa Bjarni Kjartansson og en anden Mand til at bjerge Husets Døre, men det var da for sent. Det var først omkring Klokken 5, at Branden var saa vidt fremskreden, at Huset styrtede sammen, og Branden havde da staaet paa fra omkring Kl. 12 Middag.

Førnævnte Magnus Jonsson har forklaret, at han i Efteraaret 1914 under en Samtale med hans Søster, Tiltaltes Kone, Kristin Jonssdatter, har spurgt hende, hvorfor Tiltalte havde forhøjet Brandforsikringen paa hans Hus paa Arnarstapi, da han saa skulde betale meget højere Forsikringspræmie for Huset, og at hans Søster da har sagt: »Mon ikke han har i Sinde at sætte Ild paa det« eller noget i den Retning. Bemeldte Kristin Jonssdatter har under Konfrontation med hendes Broder angaaende dette Punkt indrømmet Rigtigheden af, at Samtalen er gaaet noget i den Retning, men da hun blev spurgt om, hvilken Grund hun havde haft til denne Ytring, svarede hun, at det kun havde været en Mistanke eller Forestilling, men at hun ikke havde haft noget specielt at støtte denne Mistanke paa, og da hun havde spurgt sin Mand, hvorfor han havde forhøjet Forsikringen af Huset, havde han svaret, at saa var Huset lettere sælgeligt. Da Tiltalte blev spurgt, hvorfor han havde forhøjet Forsikringen af Huset fra 4000 Kr. til 12,000 Kr., da han dog havde købt det for 4000 Kr. og ifølge hans egen Forklaring ingen Udgifter haft til Reparation deraf, efter at han havde købt det, svarede han, at han havde anset Huset saa meget værd, og det havde været paa Grund af Pengemangel, at han ikke straks, da han købte det, forsikrede det for dette Beløb, men tildels har han forhøjet Forsikringen for at kunde prioritere det højere og gøre det lettere sælgeligt.

Dernæst er der endvidere i Anledning af et under Sagen produceret ejendommeligt Brev fra Tiltalte til Bonden Hallbjørn Thorvaldsson i Grøf i Breiduvik, dateret Reykjavik d. 23 Februar 1912, opstaaet Mistanke om, at Tiltalte har været betænkt paa allerede i Foraaret 1913 at lade sit Hus paa Arnarstapi brænde. I dette Brev tilskyndede Til-

talte Hallbjørn indtrængende til at mødes med ham i Reykjavik og tilbød at indestaa ham for Rejseudgifterne. Det omtaltes ikke i dette Brev, hvilket Ærendet var, kun at det var et betydningsfuldt Interessespørgsmaal for Hallbjørn ikke at undlade at rejse. Hallbjørn tog da i Marts s. A. til Reykjavik for at mødes med Tiltalte. Ved indgaaende Undersøgelse i Anledning af denne Skrivelse er det bevist, at Hallbjørn til Kjartan Thorkelsson og hans Kone, Sigridur Kristjansdatter, i Foraaret 1913, da han overnattede hos dem i deres daværende Hjem, Héliissandur, har fortalt, at Ærendet med hans Sydlandsrejse havde været, at Sigfus havde villet faa Hallbjørn til at overtage Forhandling af Varer, som Tiltalte vilde lade sende til Arnarstapi i Tiltaltes da nykøbte Hus; Tiltalte vilde saa forhøje Forsikringen af sit Hus og samtidigt forsikre Varerne, men Hallbjørn skulde sørge for, at Arnarstapi-Huset tilligemed Varerne gik op i Flamme inden Tiltalte kom der vesterpaa i Foraaret 1912, men at Hallbjørn havde bestemt afslaaet at have noget med dette at bestille, og at Sigfus derfor var bleven uvenlig stemt imod ham. For det andet har et Vidne, Repstyrer og Administrator Magnus Bløndal i Stykkisholm afgivet og beediget Forklaring om, at Hallbjørn i August 1913 har fortalt Vidnet, at da han (Hallbjørn) traf Sigfus i Marts 1912 ifølge hans førnævnte Brev, har det været Ærendet at faa Hallbjørn til at blive Bestyrer af en Handel i Arnarstapi-Huset, som Tiltalte da nylig havde købt, Huset og Varerne skulde være godt forsikrede, men Hallbjørn skulde sørge for, at Huset og Varerne brændte. Hallbjørn er bleven indtrængende eksamineret angaaende hans og Tiltaltes Mellemværende i Anledning af nævnte Sydlandsrejse. Vel har han nu efter mange Udflugter erkendt, at han muligvis er fremkommet med nogen forblommede Ytringer om Ærendet i Sydlandet, og at det muligvis har været Mening, at Stapi-Huset skulde brænde, naar Varerne var ankomne fra Sydlandet, men han nægter, at hans Udtalelser har været fremsatte i bestemtere Form, og han paa staar, at hvad han end kan have sagt, saa er der mellem ham og Tiltalte under hans Reykjaviks-Rejse intet passeret, som har givet ham Anledning til at udtale sig saaledes, som Vidnerne forklarer, thi paa den Rejse er intet hverken direkte eller indirekte angaaende Ildspaa sættelse i Arnarstapi-Huset kommet paa Tale. Under denne Sag er der produceret Udskrift af Brandforhør i Reykjavik angaaende Brand af saakaldet Nyibær paa Grimstadaholt. Ved Forhørene er det oplyst, at Tiltalte købte dette Hus 19 Januar 1911, men 2 Maaneder senere, den 21 Marts s. A., brændte Huset, uden at noget blev opklaret om Brandens Opstaaen; alligevel havde Huset staaet ubeboet i lang Tid, og der var ingen, der vidste, at man der havde omgaaedes med Ild.

Efter det i Sagen Oplyste maa det anses udenfor al Tvivl, at Branden er begyndt paa Loftet, sandsynligvis omkring Husets Midte. Som allerede bemærket boede der ingen paa Loftet, og ingen havde Omgang der oppe den Dag, da det nedbrændte, undtagen Tiltalte. Han forklarer at være gaaet derop den Dag, da Kl. gik til 10, for at efterse Papirer, som han havde i en Skrivepult paa Loftet, og for at hente Sko, som han vilde tage med paa en Rejse til Olafsvik, som var paa-

tænkt en af de nærmeste Dage. Men da det var halv mørkt paa Loftet, har han antændt nogle Tændstikker for at lyse for sig. Iøvrigt vil han ikke have gjort Brug af Ild deroppe; han vil have gaaet ned lige straks og ikke have kommet igen op paa Loftet. Tiltalte paastaar, at han har omgaaedes forsigtigt med Tændstikkerne, og han nægter bestemt, at nogen leftængelige Stoffer har været paa Loftet, der hvor han benyttede Tændstikkerne.

Ifølge det ved Forhørene Oplyste har Husets Ildsteder og Skorsten været i god Orden, og paa Branddagen blev der ikke tændt Ild andre Steder end paa Komfuret i Køkkenet, og denne Dag var der kun ubetydelig Ild paa Komfuret. Ilden synes at have været svag og langsom i Begyndelsen, da den opdagedes Kl. 12 Middag, men 2 til 3 Timer senere, eller da Kl. gik til 3, da Jon Sigurdsson i Pjetursbud ankom paa Brandstedet, havde Ilden ikke taget kraftigere fat, end at man kunde passere overalt i Huset nedenunder, og at der var ingen Ild at se eller Ildknitren at høre, end ikke i det lille Kammer ved Siden af Køkkenet, hvorfra Stigen førte op til Loftet.

Det maa antages at være godtgjort, at Tiltalte har fraraadet eller forhindret betimelige Forsøg paa at undersøge, hvor Branden stammede fra, og at slukke den. Han har undskyldt sig med, at han ikke har anset det uden Fare at gaa ind i Huset, fordi nogle ladte Patroner og en Ubetydelighed løst Krudt opbevaredes ovenpaa et Skab i Køkkenet. Men dette Anbringende kan der ikke tillægges Betydning, da Tiltalte ikke er fremkommet med denne Grund overfor Kjartan Thor kelsson og hans Søn, Bjarni, da de tilbød ham deres Hjælp og endog forsøgte at komme ind i Huset, men fandt alt lukket og aflaaet; og for det andet maa det antages, at det vilde have været overordentlig let, saaledes som Branden udviklede sig, at bjerge disse Ting; og for det tredie tog Tiltalte intet Hensyn til nævnte Fare, da han i Følge med Jon Sigurdsson gik ind i Huset mindst en Klokke time senere, end Kjartan, Bjarni og Magnus Jonsson tilbød sin Bistand, og dette har han ikke forklaret paa anden Maade, end at Ammunitionen da har været ude af hans Tanker.

Tiltaltes økonomiske Omstændigheder har været meget besværlige. Huset var prioriteret saa højt, at der ikke kunde laanes videre paa det, og hele hans løse Ejendom pantsat for Gæld. Han synes selv at have været uden Erhverv paa Arnarstapi, hvor han ikke havde anden Besætning end en Ko, en Kvie og 2 Moderaar.

Det er saaledes ved Retsforhørene oplyst: at Tiltalte har gjort Brug af Ild paa Husets Loft, hvor Branden opstod, kort før end denne blev opdaget, og at ingen anden ved denne Tid er kommen op paa Loftet, at Tiltalte, da hans Kone advarede ham om, at der var stram Røglugt i Køkkenet, og han fandt, at Røgen kom fra det lille Kammer ved Siden af Køkkenet, hvorfra Stigen førte til Loftet, lukkede Kammeret, men gjorde intet Forsøg paa at efterforske, hvor det brændte, eller om Ilden ikke kunde slukkes, at alle Husets Døre, ogsaa den Dør, hvorigennem Tiltalte havde bjerget Sengklæder og andet Indbo, var lukkede, saa at man ikke kunde komme ind i Huset, da der kom Folk

tilstede, som vilde prøve paa at slukke Ilden, at Tiltalte opholdt sig i Nærheden af Huset hele den lange Tid, som Branden varede, og foretog sig intet for at slukke Ilden, men forhindrede at andre prøvede derpaa dels ved ligefrem at frabede sig det, dels ved at fraraade det under Foregivende af Fare hidrørende fra Ammunition og Benzin, som skulde være i Huset, en Fare, som Tiltalte ikke selv troede paa, da han senere begav sig ind i Huset med en anden Mand og hentede ud derfra, hvad der var løst i Værelserne nedenunder, at Tiltalte havde brandforsikret Huset for et tredobbelt saa højt Beløb som dets Købesum uden i nogen Henseende at have gjort Forbedringer paa det, at Tiltalte er uden Formue og forgældet, hele hans Ejendom pantsat, saa at en af hans Kreditorer, førnævnte Hallbjørn Thorvaldsson, fandt, at det ikke vilde betale sig at forsøge Eksekution for en Domsfordring paa ham.

I Forbindelse med disse Momenter i Sagen findes det ikke at være uden Betydning, at Tiltalte og Hallbjørn Thorvaldsson ikke har kunnet give nogen tilfredsstillende Forklaring af det mystiske Brev, som Tiltalte skrev til Hallbjørn den 23 Februar 1912. Deres Forklaring om Tiltaltes Ærende til Hallbjørn, hvortil der sigtes i Brevet, er meget usandsynlig, og 3 Vidners Udsagn om, hvad Hallbjørn har fortalt om dette Ærende, gør Brevet overordentlig mistænkeligt, uagtet Hallbjørn stadig har nægtet, at Tiltalte har forsøgt at formaa ham til at sætte Ild paa Huset.

Derhos har Tiltaltes Forklaringer været uoprigtige og i forskellige Tilfælde usandsynlige og kommet i Strid med, hvad der paa anden Maade er oplyst i Sagen.

Da alt, hvad der i Sagen er oplyst, saaledes bestemt henpeger paa, at Tiltalte med Villie har sat Ild paa Huset paa Arnarstapi og villet, at det skulde nedbrænde, for at komme i Besiddelse af Brandforsikringssummen, findes det ikke betænkeligt at antage, at der er tilvejebragt lovligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, som han tiltales for, og som bliver at henføre under den almindelige Straffelovs § 283, 2det Punktum, og findes Tiltaltes Straf passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Derhos har Tiltalte at udrede alle af denne Sag saavel for Underretten som for Overretten flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, der fastsættes til 25 Kroner til hver.

T i r s d a g   d e n   5   N o v e m b e r .

Nr. 165.

Handlende **Th. Møller** (Fenger)

mod

Handelsfirmaet **Jansen & Pors** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at træde tilbage fra en med Indstævnte afsluttet Handel.

Fredericia Købstads ordinære Rets Dom af 5 December 1916: Indstævnte, Handlende Th. Møller, Fredericia, bør for Tiltale af Citanterne, Firmaet Th. Jansen & Pors, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1917: Appelindstævnte, Handlende Th. Møller, bør til Appellanterne, Handelsfirmaet Th. Jansen & Pors, betale 1706 Kr. 40 Øre tilligemed Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 25 Februar 1916, indtil Betaling sker, og i Processomkostninger for begge Retter 100 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en af Appellanterne den 29 August 1916 for Gæsteretten fremlagt Beskrivelse af et Tingsvidne kan ses, at en i samme indlemmet Stævning er skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten erkendt, at der under den i den indankede Dom omtalte Telefonsamtale blev truffet den Aftale mellem ham og Indstævnte, at Remboursen maatte aabnes i Landmandsbankens Afdeling i Fredericia og for Aktieselskabet Fredericia Ostelager. Appellanten hævder derimod, at han samtidig stillede det Vilkaar, at Indstævnte ogsaa sikrede sig Ostelagerets Samtykke til den nævnte Ordning.

Efter de foreliggende Oplysninger og efter Procedurens Beskaffenhed kan der nu ikke gaas ud fra, at Appellantens Udtalelser om Tilslutning fra Ostelagerets Side har haft Karakter af et egentligt Vilkaar. Under disse Omstændigheder maatte det, da det viste sig, at Ostelageret ikke vilde tiltræde den omtalte Ordning, i hvert Fald have været hans Pligt straks at underrette Indstævnte herom, for at denne kunde træffe de herefter fornødne Foranstaltninger med Hensyn til Remboursen. Dette har Appellanten imidlertid forsømt, og han har derfor været uberegtiget til at træde tilbage fra Handlen.

Som Følge heraf vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handlende Th. Møller, til Indstævnte, Handelsfirmaet Jansen & Pors, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 1 Februar f. A. solgte Appelindstævnte, Handlende Th. Møller i Fredericia, pr. Telefon til Appellanterne, Handelsfirmaet Th. Jansen & Pors i Kolding, 9000 kg Steppeost, hvilken Handel han stadfæstede ved en den følgende Dag til Appellanterne afsendt Skrivelse, i hvilken Købesummen angaves at være »Kr. 1,92 pr. kg ÷ ½ pCt. og mod Rembours i Fredericia Fredag den 4 ds. (Banken for Frcia. og Omegn)«. Da Appelindstævnte har undladt at levere det solgte Parti Ost, har Appellanterne under Anbringende af, at de har inddækket Partiet ved Indkøb af Ost til en Pris af 2 Kr. 10 Øre pr. kg, under nærværende Sag i 1ste Instans ved Fredericia Købstads ordinære Ret gæsteretsvis søgt Appelindstævnte til Betaling af den af dem saaledes erlagte Købesum ..... 18,900 Kr. 00 Øre med Fradrag af den mellem Parterne aftalte ..... 17,193 — 60 —

altsaa til Rest ..... 1,706 Kr. 40 Øre

tilligemed Renter heraf 6 pCt. aarlig fra Gæsteretsstævningens Dato, den 25 Februar, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand fri-funden for Appellanternes Tiltale, og Sagen er nu af dem indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen.

Det maa anses uomtvistet, at der den 4 Februar f. A. paa Appellanternes Foranstaltning blev aabnet en til Dækning af Købesummen for det af dem hos Appelindstævnte indkøbte Parti Ost tilstrækkelig Rembours i Landmandsbankens Afdeling i Fredericia til Gunst for Aktieselskabet Fredericia Ostelager, men at Beløbet ikke blev hævet, da bemeldte Aktieselskab ikke vilde befatte sig dermed, og Appelindstævnte har nu til Støtte for sin Frifindelsepaastand gjort gældende, at denne Rembours som aabnet dels i en anden Bank end den i hans ovennævnte Skrivelse opgivne, dels til Fordel for et andet Firma end hans eget ikke opfyldte de fastsatte Betingelser, hvorfor han ikke har været pligtig at levere det solgte Parti Ost.

Under en af Appellanterne foranstaltet Vidneførsel har Korrespondent i deres Forretning Østergaard forklaret, at han en Eftermiddag, formentlig i 1ste Halvdel af Februar Maaned, ved Hjælp af et særligt Hørerør var Vidne til en Telefonsamtale mellem en »Hr. Pors« paa Appellanternes Vegne og Appelindstævnte, under hvilken Pors meddelte denne, at den omhandlede Rembours var aabnet i Landmandsbanken, samt at denne havde faaet Ordre til at udbetale Beløbet til Aktieselskabet Fredericia Ostelager. Medens Appelindstævnte efter Østergaards videre Udsagn erklærede sig indforstaaet i den førstnævnte Foranstaltning, gjorde han i Begyndelsen Ophævelser over den sidstnævnte, da han selv vilde have Pengene udbetalt, men da Pors fastholdt det skete under Henvi-sning til, at Appelindstævnte var ham ubekendt, gik Appelindstævnte ogsaa ind derpaa. Endvidere har

Sagfører Chr. Macholm i Fredericia forklaret, at Appellindstævnte under de Forhandlinger, som Vidnet paa Appellanternes Vegne førte med hængende Ordningen af det heromhandlede Mellemværende, udtalte enten, at han havde givet Samtykke til, eller at han senere havde godkendt, at Appellanterne havde aabnet Rembours i en Bank til Fordel for Aktieselskabet Fredericia Ostelager, uden at Vidnet dog mindes, i hvilken Bank det var sket. Paa særlig Tilspørgsel fra Appellindstævntes Side har Macholm derhos erklæret, at han ikke direkte vil benægte, at Appellindstævnte mulig ved samme Lejlighed meddelte ham, at han havde henvist Appellanterne til at søge Forhandling med det nævnte Aktieselskab, forinden Remboursen aabnedes dette, men at han bestemt fastholder ikke at have nogen som helst Erindring i saa Henseende. Ved disse Vidneforklaringer, maa det nu mod Appellindstævntes Benægtelse anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han overfor Appellanterne har samtykket i, at den betingede Rembours blev aabnet som foranført, uden at hans Samtykke som af ham subsidiært hævdet kan antages at have været betinget af, at Appellanterne ogsaa sikrede sig Tilslutning fra tidnævnte Aktieselskabs Side, og idet Appellindstævnte herefter har manglet Føje til at vægre sig ved at levere Appellanterne det af dem købte Parti Ost, maa han anses pligtig at erstatte dem det derved forvoldte Tab.

Efter de foreliggende Oplysninger kan Appellanterne ikke antages at kunne have indkøbt Ost til Dækning af det foromhandlede Parti til en lavere Pris end 2 Kr. 10 Øre pr. kg. Herefter vil Tabet være at bestemme overensstemmende med den af Appellanterne opstillede Beregning, og Appellindstævnte vil følgelig være at tilpligte at betale dem det indsøgte Beløb, 1706 Kr. 40 Øre, med Renter deraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Appellindstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Appellanterne med 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af en af Appellanterne den 29. August f. A. for Gæsteretten fremlagt Beskrivelse af et Tingsvidne kan ses, at en i samme indlemmet Stævning er skreven paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses under Sagen ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Bache
mod

Carl Marius Ludvig Svendsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Hornum Herreds Politirets Dom af 26 Januar 1918:
Tiltalte Carl Marius Ludvig Svendsen bør til Hornum Herreds Politikasse bøde 250 Kr. Samtlige hos ham forefundne Prospektkort konfiskeres til Fordel for Anmelderen, Sognefoged Langeland. Den idømte

Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Marts 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 400 Kroner.

Thikendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 400 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Marius Ludvig Svendsen til Højesteretssagførerne Bache og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hornum Herreds Politiret indankede Sag er Carl Marius Ludvig Svendsen sat under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der er født den 21 Maj 1879, har tidligere været straffet 12 Gange for forskellige Forbrydelser og Forseelser, deraf senest ifølge Højesterets Dom af 11 December 1917 efter Plakat 27 November 1839 § 1 for 4de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde til Hjerm-Ginding Herreders Politikasse af 200 Kr. foruden Konfiskation.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i første Halvdel af Januar Maaned d. A. er gaaet om i Hornum Herreds Jurisdiktion og har solgt nogle af ham medførte og for egen Regning indkøbte Prospektkort, af hvilke han ved sin Anholdelse var i Besiddelse af 106 Stykker, der er vurderede til 2 Kr.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen retteligt anset efter Plakat 27 November 1839 § 1 for 5te Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med en Bøde til Hornum Herreds Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 250 Kr., og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at de i Tiltaltes Besiddelse forefundne Prospektkort bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderen, Sognefoged Langeland af Restrup, tiltrædes, men hvis Konklusion ikke indeholder Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have

at betale Sagens Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 383. **Højesteretssagfører Trolle**
m o d
Sofus Anders Vinther Andersen (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 August 1918: Arrestanterne Sofus Anders Vinther Andersen, Georg Arthur Larsen og Henry Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Sofus Andersen i 2 Aar, Larsen i 18 Maaneder og Henry Andersen i 1 Aar og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Jessen, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Sofus Andersen ikke betaler over $\frac{9}{10}$, Arrestanten Larsen over $\frac{10}{10}$ og Arrestanten Henry Andersen over $\frac{3}{10}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sofus Andersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sofus Anders Vinther Andersen til Højesteretssagførerne Trolle og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Sofus Anders Vinther Andersen, Georg Arthur Larsen og Henry Andersen tiltales for Tyveri, sidstnævnte tillige for Hæleri.

Arrestanten Sofus Andersen er født den 16 April 1896 og efter 2 Gange forinden sit 18de Aar at være straffet for Tyveri tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 2 November 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 November 1915 i Medfør af Straffelovens § 64 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, og ved Nørresundby Købstads og Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 3 August 1917 efter Straffelovens § 230, 1. og 2. Stk., og Værne-

pligtsloven §§ 41, 44 og 28, jfr. Lov af 7 Maj 1881 § 98, sammenholdt med Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

-----«
 Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

 Den 21 April 1918 frastjal Arrestanten Larsen sin Fader, Bagermester Hans Larsen, et Par Støvler af Værdi 5 Kr., der beroede frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestanten opholdt sig i lovligt Ærinde.

Natten mellem den 21 og 22 April s. A. Klokkeren 2½ indfandt Arrestanterne Sofus Andersen og Larsen sig efter forudgaaet Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel ved Ejendommen Ryesgade Nr. 58, hvor Arrestanten Larsen, efter at de begge var gaaet uhindret ind paa Gaardspladsen, med Hænderne aabnede et Vindue, hvis Hasper ikke var paasatte, og derefter i tyvagtig Hensigt steg ind i Køkkenet til det i Kælderen værende Bageri, hvor han stjal en til 5 Kr. vurderet Pengekasse, der stod frit fremme paa et Bord, hvorpaa de begge i Naboejendommen undersøgte Pengekassen, som de, da den kun indeholdt nogle værdiløse Spillekort, bortkastede.

Samme Nat, en Time senere, skaffede samme to Arrestanter sig derefter ved at springe over tre forskellige Plankeværker, der havde en Højde af 2 til 3 Meter, i tyvagtig Hensigt Adgang til Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 60, hvor Arrestanten Andersen i Arrestanten Larsens Paasyn, ved at gribe fat i Kanten af et Vindue, der førte ind til en Smør- og Osteforretning i Stueetagen, trak i Vinduet, der kun var tillukket med den ene Haspe, indtil det gik op, hvorefter de begge gennem det saaledes aabnede Vindue krøb ind i et Køkken, hvorfra der var uhindret Adgang til de øvrige Lokaler, hvor de stjal ca. 600 Smørmærker à 250 Gram og 50 Øre i Smaapenge, der beroede i en uafaalet Skuffe, og endel Fødevarer, der beroede frit fremme og havde en samlet Værdi af 3 Kr.

Da Arrestanterne om Formiddagen traf Arrestanten Henry Andersen overgav de denne de stjaalne Smørmærker, som han, der vidste, at de var stjaalne, samme Dag solgte til en Bager for ca. 300 Kr., hvoraf han gav Halvdelen til de andre Arrestanter og selv beholdt Resten.

Den følgende Nat, Klokkeren mellem 4 og 5 om Morgen, begik Arrestanterne Sofus Andersen og Larsen atter Tyveri til fælles Fordel i et Ismejeri i Torvegade Nr. 67, Stuen, idet Arrestanten Andersen, efter at de begge var komne uhindret ind i Ejendommens Gennemgang, hvor Arrestanten Larsen blev staaende for at holde Vagt, gik ud i Gaarden og hen til et Køkkenvindue, hvis ene Rude var revnet, og udpillede Glasstykkerne i Ruden, hvorefter han stak Haanden ind og afhaspede Vinduet, hvorpaa han steg gennem det saaledes aabnede Vindue ind i Køkkenet, hvorfra der var uhindret Adgang til Butiken, hvor han fra en uafaalet Pengeskuffe og en uafaalet Æske, der stod fri fremme, stjal ialt 40 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse; Sofus Andersen efter Straffelovens § 231, 2. Stk., Larsen efter Straffelovens § 230, 1. og 2. Stk., og Henry Andersen dels i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 229, IV, og dels efter dens § 241, I, efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Sofus Andersen i 2 Aar, Larsen i 18 Maanedé og Henry Andersen i 1 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Sofus Andersen ikke betaler over $\frac{9}{10}$, Arrestanten Larsen over $\frac{10}{10}$ og Arrestanten Henry Andersen over $\frac{3}{10}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Møldrup
mod

Jens Peter Jensen Brogaard (Def. Trolle),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 17 Maj om Værn for Dyr.

Herning Købstads og Hammerum Herreds Politirets Dom af 18 Marts 1918: Tiltalte, Jens Peter Jensen Brogaard, bør bøde 100 Kr. til Statskassen. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Maj 1918: Politirettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jensen Brogaard til Højesterets-sagførerne Møldrup og Trolle 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Herning Købstads og Hammerum Herreds Politiret indankede Sag er Jens Peter Jensen Brogaard sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr.

Tiltalte, der er født den 23 Februar 1860, har tidligere været anset ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1892 efter Straffelovens §§ 253 og 260, jfr. Konkurslovens § 168, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Efter Politiretsdommens Affattelse kan alene nedennævnte Forhold med Sikkerhed antages paakendt ved samme, og som Sagen, der kun er indanket efter Tiltaltes Begæring, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der saaledes ikke Spørgsmaal om noget andet af de Tiltalte paasigtede Forhold.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 7 Marts 1918 har kørt fra Herning til Lind og tilbage igen med en ham tilhørende hvid Hest saaledes, at han fra Lind medførte et lille Læs Træ, hvis Vægt han har anslaaet til et halvt Hundrede Pund. Den mod ham rejste Sigtelse gaar ud paa, at han som Følge af Hestens Tilstand har handlet uforsvarligt ved at benytte den til nævnte Kørsel.

Ifølge Sagens Oplysninger blev det af en Dyr læge — efter en den 12 Januar 1918 foretagen Undersøgelse — udtalt, at tre Heste, hvoriblandt den foranførte hvide, som Tiltalte havde staaende i Hotel Hernings Stald i Herning Købstad, var i meget slet Foderstand og aabenbart fik for lidt Føde. Den 16 Februar s. A. lod Politiet atter Dyrene undersøge af en Dyr læge, og denne afgav derpaa en Erklæring, hvori det bl. a. hedder, at den ommeldte Hest som Følge af sin kraftløse Tilstand er ubrugelig til Arbejde. Den 18 s. M. blev der givet Tiltalte Polititilhold om ikke at bruge Hesten til Arbejde, forinden der forelaa Dyr lægeerklæring om, at den var arbejdsdygtig, og den 6 Marts d. A. undersøgte Dyr læge Wigh i Herning bl. a. den omhandlede Hest med det Resultat, at dens Bevægelse fandtes »dinglende«, »vadende« og »usikker«, og at Hesten konstateredes at lide af en gammel, formentlig uhelbredelig Halthed, hvorhos dens Hovpleje skønnedes ganske forsømt. I Tilslutning hertil har Wigh forklaret, at Hesten er ubetinget uarbejdsdygtig, og at det efter hans Skøn er Mishandling af Dyret at bruge det til endog ganske let Kørsel. Endelig har Dyr læge Huuse i Herning undersøgt Hesten den 8 Marts og udtalt sig ganske i Overensstemmelse med Wigh angaaende dens Uarbejdsdygtighed og Anvendelse selv til let Kørsel.

Idet Tiltaltes ovenomhandlede Forhold efter alt det Foreliggende findes at maatte betegnes som en uforsvarlig Overanstrengelse af Hesten, er han ved Politiretsdommen rettelig anset med Straf efter § 1 i den fornævnte Lov af 17 Maj 1916, men Straffen, der er fastsat til en Bøde af 100 Kr. til Statskassen, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til en Bøde til samme Kasse af 200 Kr., og med denne Forandring vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Desensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Onsdag den 6 November.

Nr. 371. Højesteretssagfører Vagn Aagesen
 mod
Christian Jensen og Orla Odin Jørgensen (Def. Trolle),
 der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 August 1918: Arrestanterne Georg Karl Johan Jensen, Christian Jensen og Orla Odin Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde . . . Arrestanten Christian Jensen i 3 Aar og Arrestanten Jørgensen i 2 Aar, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Aage Smith og Amdrup, 30 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christian Jensens og Orla Odin Jørgensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Christian Jensen og Orla Odin Jørgensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Aagesen og Trolle 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Georg Karl Johan Jensen, Christian Jensen og Orla Odin Jørgensen tiltales for Røveri.

Arrestanten Christian Jensen er født den 31 Januar 1889 og efter sit fyldte 18de Aar ved Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, disse §§ sammenholdt med § 37 og midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved nærværende Rets Dom af 7 Februar 1910 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved nærværende Rets Dom af 30 April 1912 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, ved Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 30 Juli 1913 efter Straffelov for Krigsmagten § 81, jfr. § 84, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, ved Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 1 Maj 1914 efter Straffelov for Krigsmagten § 84 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 29

September 1914 efter Straffelov for Krigsmagten § 97, tildels sammenholdt med § 96 og almindelig borgerlig Straffelov §§ 100 og 101 samt Straffelov for Krigsmagten § 174 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, v e d Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 15 Maj 1915 efter Straffelov for Krigsmagten § 97, jfr. tildels borgerlig Straffelovs § 46, med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, v e d Kystartilleriregimentets Krigsrets Dom af 7 August 1915 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 179 og 183 samt efter § 97 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest v e d nærværende Rets Dom af 19 Januar 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Arrestanten har desuden inden to af Rettens Kriminalkamre vedtaget følgende Bøder: den 25 April 1910 Bøde 300 Kr. for Fornærmelse mod Politiet og Forsøg paa Forhindring af en Anholdelse og den 23 Juni 1917 Bøde 400 Kr. for Vold mod Politiet.

Endelig har Arrestanten siddet arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, nemlig foruden 2 Gange i 1910 og 1 Gang i 1912 som sigtet for Tyveri, endvidere i Tiden fra den 27 December 1915 til den 3 Januar 1916 som sigtet for Tyveri eller Røveri, fra den 3 April 1916 til den 19 s. M. som sigtet for Røveri og fra den 28 December 1916 til den 27 Januar 1917 som sigtet for Tyveri; disse Sager sluttedes alle for Arrestantens Vedkommende uden Tiltale.

Arrestanten Orla Jørgensen er født den 13 Maj 1892 og tidligere ved Dom anset: v e d 4de Regiments Krigsrets Dom af 20 November 1914 efter Straffelov for Krigsmagten § 97 og § 166 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og v e d 4de Regiments Krigsrets Dom af 21 Juli 1915 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97 og 166, jfr. almindelig borgerlig Straffelovs § 39, hvor den udstaaede Vare-tægtsarrest traadte i Stedet for den forskyldte Straf.

Foruden forskellige ham under hans Militærtjeneste arbitrært ikendte Straffe har han ved forskellige af Rettens Afdelinger og Kriminalkamre vedtaget følgende Bøder: den 13 August 1910, den 24 November 1910 og den 1 December 1910 Bøde 100 Kr. *) for Overtrædelse af Politivedtægten §§ 5 og 9, den 12 Oktober 1911 Bøde 100 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten § 5 og midlertidig Straffelov af 1 April 1911 §§ 1 og 2, den 4 Marts 1912 Bøde 100 Kr. for Overtrædelse af Politivedtægten §§ 5 og 9 og Vold, den 28 September 1912 Bøde 150 Kr. for Vold, den 18 November 1912 Bøde 200 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 203, den 10 Januar 1913 Bøde 90 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 100, den 18 Marts 1913 Bøde 100 Kr. for Vold, den 7 Juli 1913 Bøde 100 Kr. for Vold, den 8 August 1913 Bøde 200 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 203, og den 25 Marts 1914 Bøde 100 Kr. for Vold.

Endelig har Arrestanten siddet arresteret i følgende Tidsrum ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, uden at der i disse Sager rejstes Tiltale mod ham, nemlig: i Tiden fra den 24—26 Juni 1916 som sigtet

---

*) Skal være 60 Kr.

for Forsøg paa groft Tyveri, fra den 26 August til 27 Oktober 1916 som sigtet for Tyveri, fra den 25 Januar til den 12 Februar 1917 som sigtet for Ejendomsindgreb og fra den 3 November 1917 til den 5 Januar 1918 som sigtet for Meddelagtighed i Tyveri.

Sagens Omstændigheder er ifølge det Oplyste følgende:

Søndag den 21 April d. A. om Aftenen Klokken 8 anmeldte Arbejdsmand Carl Plum Jørgensen paa Store Kongensgades Politistation, at han for et Kvarterstid siden var bleven frarøvet en Tegnebog, indeholdende 400 Kr., af 3 Personer, som han havde truffet i Beværtningen Adelgade 82, og ved sit Møde i Retten afgav han derefter om de nærmere Omstændigheder ved Røveriet følgende Forklaring under Ed:

Anmelderen, der havde besluttet »at slaa et Slag« i Anledning af, at han efter en Maanedstid at have gaaet ledig havde faaet Arbejde paa Christiansborg Slot, var den paagældende Søndag ved 10-Tiden om Formiddagen gaaet hjemmefra medtagende sin Tegnebog og de i Vinterens Løb sammensparede Penge, 500 Kr., i Tikronesedler, som havde beroet i hans Kones (s: Husholderskes) Kommodeskuffe. Efter at have drukket Øl og Bitter paa en Del Beværtninger kom han ved 3-Tiden om Eftermiddagen ned i Beværtningen Adelgade 82, og da han havde siddet der nogen Tid, kom alle 3 Arrestanter, som han kendte af Udseende og Navn fra Adelgade — Arrestanten Jensen kaldte sig dog Georg Bejer — ned i Beværtningen og satte sig ved samme Bord som Anmelderen, der trakterede dem med smaa Sorte og Caloric. Han betalte flere Gange og havde Tegnebogen fremme; han anser det for givet, at Arrestanterne, naar han havde Tegnebogen fremme, har set, at han havde mange Penge hos sig. Efterhaanden som de sad sammen, fik Anmelderen Mistanke til Arrestanterne, idet han vidste, at de var daarlig kendte i Kvarteret, og ved 7-Tiden forlod han dem efter først at have givet hver af dem 1 Krone. Da han gik op i Gaarden for at gaa paa Pissoret, fulgte de efter ham, og i Gaarden stillede de sig omkring ham og tog fat i ham, ligesom en af dem — Anmelderen mente først Georg Bejer (Arrestanten Georg Jensen), men turde senere ikke fastholde dette — søgte at stikke sin Haand ned i Anmelderens indvendige Jakkelomme, hvor Arrestanterne vidste, at han havde Tegnebogen; det lykkedes Anmelderen at forhindre Arrestanterne i at faa fat i Tegnebogen, og de fulgtes derefter alle fire ned ad Adelgade. Undervejs tog Anmelderen synlig for alle Arrestanterne Tegnebogen op af Jakkelommen og stak den ned i en indvendig Vestelomme. Da de kom forbi Nr. 64 i Adelgade, hvortil Portdørene stod aabne, trak Arrestanterne pludselig Anmelderen ind i Porten, hvilket kom ham saa overraskende, at han ikke gjorde Modstand, og iøvrigt var han ogsaa noget paavirket af Spiritus, saa at hans Tanke ikke var klar. Inde i Porten stillede Arrestanterne sig om Anmelderen, og medens Arrestanten Jørgensen greb fat i Anmelderens venstre Arm, satte Arrestanten Georg Jensen sit Knæ i Ryggen paa Anmelderen samtidig med, at han lagde sin højre Arm foran om Anmelderens Hals og trykkede til, saaledes at Flippen snærede sig ind i Halsen paa Anmelderen, der var lige ved at tabe Vejret og paa Grund af Arrestanten Georg Jensens Tag sank i Knæ. Arrestanten Christian Jensen stod foran Anmelderen tilhøjre for ham, og

i det Øjeblik, de 2 andre Arrestanter tog fat i Anmelderen, saa og mærkede denne, at Arrestanten Christian Jensen stak Haanden ned i Anmelderens indvendige Vestelomme og tog Tegnebogen. Det Hele var foregaaet i et Nu, og da Arrestanten Christian Jensen havde taget Tegnebogen, gav han den til Arrestanten Georg Jensen, hvorefter denne løb sin Vej, medens de 2 andre blev staaende, og Anmelderen følte paa dem, skønt han godt vidste, at Arrestanten Georg Jensen var løbet med Tegnebogen. Anmelderen, der vel i Dagens Løb var blevet en Del paa-virket af Spiritus, har erklæret, at han aldeles bestemt husker, hvad der foregik; nøjagtigt kan han ikke sige, hvor mange Penge der var i Tegnebogen, da den blev frarøvet ham, men han havde i Dagens Løb taget Hul paa et Bundt Tikronesedler, og han er vis paa, at der, da Røveriet foregik, i al Fald var 400 Kr. i Tegnebogen. Anmelderen var i flere Døgn øm i Ryggen og Halsen efter Arrestanten Georg Jensens Tag, men han har ikke været uarbejdsdygtig, og Ømheden for-tog sig i Løbet af nogle Dage. Anden Mæn af det Passerede har han ikke haft.

Kelner i Beværtningen Adelgade 82 Axel Hjalmar Nylander har edelig forklaret, at han serverede i Beværtningen, da Anmelderen og de 3 Arrestanter, som han har genkendt i Retten, kom derned — Anmelderen trakterede og betalte med en Tikroneseddel, som han tog ud af sin Tegnebog, som han havde fremme en Gang til for at vise Arrestanterne, at han havde mange Penge i den, hvortil en af Arrestanterne bemærkede, at det var ikke noget at prale af. Alle fire Personer havde øjensynlig drukket Spiritus, men ingen af dem var berusede.

Samme Aften Kl. 11½, som Røveriet fandt Sted, førte Politibetjentene 461, Nebbelunde, og 837, Præstø, til Store Kongensgades Politistation Arrestanten Georg Jensen, som kort forinden var paavist dem af Anmelderens Broder i Logishuset »Løven« i Helsingørsgade som værende identisk med den ene af Personerne, der havde deltaget i Røveriet, og Kl. 12½ om Natten førte Politibetjentene Nebbelunde og Nr. 242, Sierslev, Arrestanten Christian Jensen, som var paavist dem i Kælder-gangen til Ejendommen Adelgade 64 af Arbejdsmand Herman Johannes Hansen, til Politistationen.

Det lykkedes derimod Arrestanten Jørgensen at undgaa Politiet, indtil han den 25*) Maj blev anholdt hos Faderen.

Samtlige Arrestanter nægtede sig først skyldig i det dem paasigtede Røveri, idet de vel indrømmede den nævnte Aften at have været sammen i Beværtningen Adelgade 82, og Arrestanten Jensen ogsaa indrømmede dér at have været sammen med Anmelderen, men nægtede at have foretaget sig noget ulovligt med ham.

---

*) Skal være 23.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaet 1918.

Nr. 86.

Onsdag den 6 November.

Medens Arrestanterne Christian Jensen og Jørgensen senere fastholdt, at de var uskyldige i det dem paasigtede Røveri, tilstod Arrestanten Georg Jensen i et senere Forhør dette. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at medens Anmelderen og de 3 Arrestanter sad nede i Beværtningen Adelgade 82, besluttede Arrestanterne at frarøve Anmelderen hans Penge, som han sad og viftede med, idet han sagde, at det var Penge, han havde tjent ved at udsmygle Salvarsan; de aftalte dog ikke nærmere, hvorledes eller hvor det skulde foregaa. Da Anmelderen imidlertid gik op i Gaarden, fulgte de efter ham, og i Gaarden forsøgte Arrestanten Christian Jensen forgæves at rane Tegnebogen fra ham. Alle fire fulgtes nu ad i Adelgade, hvor Anmelderen tog Tegnebogen op af Jakkelommen og stak den ind i Vestelommen. Udfor Adelgade Nr. 64 trak Arrestanten Jørgensen pludselig Anmelderen ind i Porten, der stod aaben, og her røvede de saa Tegnebogen fra Anmelderen som af denne forklaret; Arrestanten Jørgensen havde saaledes fat foran i Anmelderen, Arrestanten Christian Jensen var den, der tog Tegnebogen fra Anmelderen, medens Arrestanten Georg Jensen satte Knæet i Ryggen paa ham og lagde højre Arm om hans Hals som af Anmelderen forklaret; derefter gav Arrestanten Christian Jensen Arrestanten Georg Jensen Tegnebogen, hvormed han fjernede sig, og de mødtes senere alle tre paa Tolbodvejen, hvor de delte Tegnebogens Indhold, 390 Kr., saaledes at de hver fik 130 Kr., og gik ud og svirede sammen, bl. a. i en Beværtning i Viborggade, men herunder blev Arrestanten Georg Jensen saa beruset, at han ikke husker, hvad der videre passerede. Efter at Arrestanten Georg Jensen derefter havde vedstaaet denne sin Tilstaaelse i de følgende Forhør og foreholdt Arrestanten Christian Jensen dens Rigtighed, tog han Tilstaaelsen tilbage, men gentog den atter i et senere Forhør med den Ændring, at da Arrestanterne Jørgensen og Jensen tog Tegnebogen fra Anmelderen, stod han selv ikke med Knæet i Ryggen paa ham, men udenfor Porten ude paa Gaden og ventede, medens de andre udførte Røveriet, som han var fuldstændig indforstaaet med. Til denne Ændring i Arrestantens Tilstaaelse vil der dog, da Arrestantens første Tilstaaelse i det Hele stemmer med Anmelderens Forklaring, ikke kunne tages noget Hensyn, og Arrestantens første Tilstaaelse vil derfor i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

For saa vidt angaar Arrestanterne Christian Jensens og Jørgensens Forhold bemærkes dernæst Følgende:

Det er ved de af Anmelderens fornævnte Broder og hans Husholderske afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at Anmelderen i Vinterens Løb havde sammensparet et Beløb af 500 Kr.

Dernæst har fornævnte Arbejdsmand Herman Johannes Hansen edelig forklaret, at han den 21 April om Aftenen ved 9½ Tiden sad som Gæst i Beværtningen »Det lille Hus« i Viborggade, da Arrestanterne kom derind sammen og forlangte ½ Flaske Cognac og Sodavand og senere en lignende Omgang, som de betalte med c. 8½ Kr. pr. Omgang. Den ene af Arrestanterne, som blev kaldt Thorvald, men hvis virkelige Navn er Orla, og som Vidnet har genkendt i Arrestanten Jørgensen, vilde ikke betale, og herover var de ved at komme op at slaas, og den ene af Arrestanterne, nemlig Arrestanten Georg Jensen, sagde til Vidnet: »Det er noget Svineri af ham, at han ikke vilde slaas det over i en Trekant, da vi idag har taget en Stodder for 400 Kr.« Alle 3 Arrestanter var i Besiddelse af en hel Del Tikronesedler, og naar de betalte, tog de en hel Bunke Penge op af Lommen. De tre Arrestanter gik derefter ind i Café Viborghus ved Siden af, og her kom de op at slaas. Vidnet passede imidlertid paa dem, og da de gik fra Beværtningen, fulgte han efter den Person, der havde kaldt sig Thorvald (Arrestanten Jørgensen) op til Østerbrogade, hvor Arrestanten sprang paa en Linie 1 Sporvogn og kørte ad Byen til. Vidnet fulgte efter ham, men ved Hjørnet af Store Kongensgade og Dronningens Tværgade sprang Arrestanten paa en Linie 10 Sporvogn og forsvandt for ham. Vidnet gik saa hen i Adelgade, hvor han saa Arrestanten Christian Jensen gaa ned i Bageriet i Nr. 64, hvorfor han tilkaldte Politibetjentene Nebbelunde og Sierslev.

Om hvad der passerede i Beværtningen »Det lille Hus« i Viborggade har Tjener Guido Johannes Knudsen edelig forklaret i alt Væsentligt i Overensstemmelse med Arbejdsmand Hansen, og begge Vidner har bestemt genkendt alle 3 Arrestanter; dog har dette Vidne ikke hørt Udtalelsen om, at de havde taget en Stodder for 400 Kr.

Dernæst har Tjener i Café Viborghus Lauritz Sørensen edelig forklaret, at alle 3 Arrestanter, som han har genkendt i Retten, samme Aften kom ned i Beværtningen og forlangte Drikkevarer, men da de var højroste og gjorde Indtryk af at have drukket, selv om de ikke var berusede, nægtede han at servere for dem og maatte sætte dem ud med Magt, da de derefter kom i Klammeri og Slagsmaal med de andre Gæster; han har ikke set dem i Besiddelse af Penge.

Om Anholdelsen af Arrestanten Christian Jensen og Visitationen af denne paa Stationen har Politibetjentene 451, Nebbelunde, og 242, Sierslev, — sidstnævnte under Ed — forklaret, at da de, hidkaldt af fornævnte Vidne, Arbejdsmand Herman Hansen, kom ned i Kældergangen til Ejendommen Adelgade 64, stod Arrestanten Christian Jensen og en anden Person, der ved Afhøringen paa Stationen viste sig intet at have haft med Røveriet at gøre og talte sammen, og da de saa Betjentene, trak de sig tilbage i Kældergangens Kroge; de fik dog straks fat i Arrestanten Christian Jensen, som Sierslev passede paa,

medens Nebbelunde afsøgte Kældergangen. Politibetjent Sierslev har dernæst forklaret, at da han bevogtede Arrestanten Christian Jensen, saa han, at denne stak sin højre Haand i sin højre Vestelomme og tog noget op, som han lod falde ned ved Siden af sig paa Gulvet, og Betjenten saa tydelig, at det var en sammenkrøllet Tikroneseddel, som han dog lod ligge, til Politibetjent Nebbelunde kom til Stede og tog den op. Begge disse Vidner har endelig forklaret, at ved Visitationen af Arrestanten Christian Jensen fandtes 3 Tikronesedler i en saakaldet Svenskelomme, nemlig en ekstra hemmelig Lomme inden i den virkelige Bukselomme; to andre Tikronesedler laa i hver sin Lomme, og en 6te var den, som havde ligget paa Kældergulvet ved Anholdelsen. Det konstateredes i Retten, at alle Tikronesedlerne var stærkt sammenkrøllede.

Arrestanten Georg Jensen fandtes ved Anholdelsen kun i Besiddelse af en Pung med 13 Kr. 20 Øre, hvorom Arrestanten til Hovedrapporten angav, at de hidrørte fra Understøttelse i Fagforeningen og Arbejdsfortjeneste paa Kvæsthusbroen.

Overfor de afgivne Vidneforklaringer har Arrestanten Christian Jensen erklæret, at da han i Beværtningen Adelgade 82 var sammen med Anmelderen, saa han slet ikke denne i Besiddelse af nogen Tegnebog eller Penge af Betydning, hvorimod Anmelderen talte om, at han havde tjent 1000 Kr. Han har dernæst fastholdt, at han forlod Anmelderen og de 2 andre Arrestanter straks efter, at de var kommet ud fra Beværtningen; han gik straks ned paa Toldboden og derfra til Nyhavn, hvor han blev fuld, saa at han slet ikke husker, hvad der senere passerede, heller ikke at han har været paa Østerbro, hvad han dog ikke har villet benægte. De hos ham ved Anholdelsen forefundne Penge og den paa Kældergulvet ved hans Anholdelse fundne Tikroneseddel vil han have vundet i Spil paa Toldboden, og han har nægtet, at han tog Pengesedlen frem fra Vestelommen og lod den falde ned paa Gulvet; ved Anholdelsen stod han med Hænderne i Bukselommen, og da Betjenten tog fat i Armen paa ham, tog han Hænderne saa hurtigt op, at Tikronesedlen fulgte med.

Arrestanten Jørgensen har overfor de afgivne Vidneforklaringer erklæret, at han godt husker, at han i Beværtningen Adelgade 82 var sammen med de 2 andre Arrestanter og Anmelderen, som gav Drikkevarer, dog at Arrestanten ogsaa gav noget; han vil ikke have set Anmelderens Tegnebog eller hans Penge, men det kan godt være, at denne havde sin Tegnebog fremme. Han husker endvidere, at de alle 4 fulgtes op i Gaarden og derfra ad Adelgade, men medens han først erklærede, at han ikke huskede, men heller ikke vilde benægte, at de der var inde i en Port, men at han ikke kunde huske, hvad der passerede i denne Port, fordi der var gaaet saa lang Tid, inden han blev anholdt, erklærede han i et senere Forhør, at han nu godt huskede, at de alle fire var inde i en Port i Adelgade, men hvad de skulde derinde, husker han vedblivende ikke; det kunde dog godt tænkes, at han havde haft fat i Anmelderens venstre Arm — det vilde han hverken sige ja eller nej til — og det kunde ogsaa godt være, at de to andre Arrestanter havde haft fat i Anmelderen, men heller ikke det huskede han, og har han

selv haft fat i Anmelderens Arm, har han ikke dermed forbundet nogen-somhelst Hensigt. Han nægtede i Gaarden til Beværtningen Adelgade 82 at have set, at nogen af Arrestanterne søgte at tage noget fra Anmelderen, og han har ikke i Adelgade set Anmelderen skifte Tegnebogen om fra Jakkelommen til Vestelommen; han huskede endelig ikke at have været i Viborggade om Aftenen, eller hvad der videre var passeret den Aften, men har dog fastholdt, at han bestemt huskede, at han ikke fik Penge af nogen af Medarrestanterne. Søndag Morgen var han i Besiddelse af 50 Kr., som han havde tjent ved Stilladsforretningen og faaet udbetalt de 10 Kr. om Fredagen og 40 Kr. om Lørdagen; Søndag Aften, da han kom hjem, havde han ikke flere tilbage.

Arrestanten Jørgensen har i Anledning af den mod ham i Aaret 1915 verserende Krigsretssag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, og har den fungerende Overlæge i Erklæring af 8 Juli 1915 udtalt, at Arrestanten er et udtalt degenereret Individ, i middelstærk Grad imbecil. Hans Defekter skyldes vel i første Række Arv og Sygelighed i Barndommen, men de i Erklæringen omtalte Beskadigelser af Hovedet har formodentlig ogsaa spillet en Rolle, særlig med Hensyn til hans Intolerans overfor Alkohol. Hans Absentation maa ses ud fra det Synspunkt, at det drejer sig om et noget abnormt Individ med den hos saadanne saa hyppige Impulsivitet.

Fængselslægen har i Erklæring af 2 Juli d. A. udtalt, at Arrestanten er uforandret som beskrevet i Erklæringen af 8 Juli 1915.

Arrestanten vil efter det Oplyste være at anse som ufuldstændig tilregnelig.

Da Arrestanten Georg Jensen har tilstaaet at have som af Anmelderen under Ed forklaret begaaet Røveri fra denne af de ca. 400 Kroner i Forening med Arrestanterne Christian Jensen og Jørgensen, da denne Tilstaaelse og Anmelderens Forklaring bestyrkes ved de foran anførte Vidneforklaringer, da Arrestanterne Christian Jensen og Jørgensen har erkendt at have været sammen med Anmelderen og Arrestanten og Georg Jensen i Beværtningen Adelgade 82, umiddelbart forinden Røveriet blev begaaet, da de om, hvad der passerede den Aften, har afgivet vaklende og øjensynlig løgnagtige Forklaringer, og da Arrestanten Christian Jensen ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af 6 Tikronesedler, som han søgte at skjule, og om sin Adkomst til hvilke han kun har givet en ganske ubestyrket, og som det maa antages løgnagtig Forklaring, findes det ubetænkeligt at statuere, at Røveriet er begaaet af alle tre Arrestanter i Forening og paa den af Anmelderen omfornklarede Maade, som ogsaa er stemmende med den af Arrestanten Georg Jensen først aflagte Tilstaaelse. De vil derfor alle være at anse efter Straffelovens § 243, for Arrestanten Jørgensens Vedkommende sammenholdt med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Georg Jensen i 4 Aar og Arrestanterne Christian Jensen i 3 Aar og Jørgensen i 2 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver.

Nr. 395.

Højesteretssagfører Aagesen

m o d

Karl Thorvald Pedersen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1918: Arrestanten Karl Thorvald Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lachmann og Munch-Petersen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Alt, hvad der foreligger, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han troede, at det i den indankede Dom omtalte Værelse var Jens Olsens, og at de Ting, som han og Olsen der tog, tilhørte Olsen. Herefter vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Karl Thorvald Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Aagesen og V. Kondrup 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Karl Thorvald Pedersen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Januar 1890 og tidligere anset bl. a. ved nærværende Rets Dom af 16 December 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 Maj 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 30 September 1916 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Han har derhos fra den 4 Juli 1917 til den 21 s. M. og fra den 18 September s. A. til den 9 Oktober s. A. været arresteret ved 2 af Rettens Kriminalkamre som sigtet henholdsvis for Ran og Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale mod ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten indfandt sig den 12 eller 13 Juni 1918 om Eftermiddagen sammen med en ikke her under Sagen tiltalt Person, Jens Chri-

stian Olsen, ved Døren til det af sidstnævntes Broder, Kusk Alfred Sofus Olsen, beboede Værelse i Vesterbrogade Nr. 25, 5te Sal, hvor Jens Olsen i Arrestantens Paasyn aabnede den aflaaede Dør med en Dirk, hvorefter de gik ind i Værelset. Jens Olsen tog af de i Værelset frit fremme beroende Genstande 1 Kobberkedel, 8 Kobberforme, 1 Morter, Sukkerskaal og Flødekande af Tin, 2 Malmknager og 1 Bordtæppe, af samlet Værdi 30 Kr., og leverede Arrestanten disse Ting til Afhændelse. Arrestanten solgte samme Dag Kosterne for 22 Kr. 50 Øre, som Arrestanten, der usandfærdig foregav kun at have indvundet 3 Kr. ved Salget, selv beholdt, idet Jens Olsen kun fik 5 Kr., som Køberen siden yderligere betalte ham.

Jens Olsen har erkendt og forklaret, at han og Arrestanten indfandt sig ved Døren og skaffede sig Adgang til Værelset for at stjæle derfra til fælles Fordel, og at Arrestanten var ganske klar paa, at Værelset og Kosterne var Alfred Olsens.

Arrestanten har derimod forklaret og fastholdt, at han mente, at Værelset var Jens Olsens, og at Kosterne tilhørte ham, der saaledes ogsaa havde Raadighed over dem, og har benægtet at have været vidende om, at han deltog i et Tyveri.

Under Hensyn til Jens Olsens modstaaende Forklaring og det usandsynlige i Arrestantens Forklaring om at have troet, at Værelset var Jens Olsens, dels fordi denne var Desertør fra Militærtjenesten, hvad Arrestanten efter det Oplyste ikke kan antages at have været uvidende om, dels fordi han i Arrestantens Paasyn opdirkede Dørlaasen, samt under Hensyn til, at Arrestanten har forholdt Jens Olsen de ved Salget af Kosterne indvundne Penge og i saa Henseende afgivet vaklende og usandfærdige Forklaringer — i hvilken Henseende særlig bemærkes, at forsaavidt Arrestanten til et Reassumtionsforhør nu har villet gøre gældende, at han i Virkeligheden har betalt Jens Olsen disse Penge, vil der intet Hensyn kunne tages til denne ganske ubestyrkede Ændring af hans tidligere Forklaring — samt endelig til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, findes imidlertid Jens Olsens Forklaring at maatte lægges til Grund ved Paa dømmelsen og Arrestanten herefter at være mod sin Benægtelse overbevist om at være medskyldig i det heromhandlede grove Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 7 November.

Nr. 365

Højesteretssagfører Henriques

mod

Kristian Karl Rudolf Kristiansen (Def. Aagesen),

der tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1918: Arrestanten Kristian Karl Rudolf Kristiansen bør straffes med Tvangsarbejde i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kalko og Bang, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende er Tiltalte født den 22 (ikke den 23) April 1895.

Efter de Oplysninger, der er fremskaffede under nogle efter Afgiselsen af den indankede Dom afholdte Forhør, findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, medens han boede sammen med Edith Hansen, paa forskellig Maade har tjent en Del Penge. Imidlertid maa det alligevel efter Alt, hvad der foreligger, anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i det i Dommen nævnte Tidsrum i alt Fald delvis har ladet sig underholde af Edith Hansen, skønt han vidste, at hun drev Utugt som Erhverv. Herefter vil Tiltalte være at anse efter den midlertidige Straffelov (Nr. 63) af 1 April 1911 § 4. Straffen findes at burde bestemmes til Tvangsarbejde i 2 Maaneder, og med denne Ændring i Henseende til Straffetiden vil Dommen være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Karl Rudolf Kristiansen til Højesteretssagførerne Henriques og Aagesen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Kristian Karl Rudolf Kristiansen, der tiltales for Overtrædelse af midlertidig Straffelovs § 4, er født den 23 April 1895 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 26 Juni 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, og Straffelovens § 181, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Fra den 25 August 1917 til den 4 September s. A. var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale mod ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten har erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han i Tiden fra den 1 Marts 1918 til den 29 April s. A. har boet sammen med Edith Kristine Hansen, med hvem han var Kæreste, og at han derefter indtil Begges Anholdelse her under Sagen den 16 Maj s. A. vel ikke har haft Natteophold samme Sted som hun, men dog stadig har opholdt sig sammen med hende om Dagen og spist sammen

med hende. Edith Hansen, der tidligere er straffet for Overtrædelse af Polititilhold, har erkendt, at hun i de fornævnte Tidsrum har ernæret sig ved Utugt, og Arrestanten har erkendt at have været vidende herom og flere Gange at have faaet at vide af hende, hvad hun den enkelte Aften havde tjent ved Utugt. Til den ved hans Anholdelse optagne Politirapport benægtede han at have modtaget rede Penge af hende, men erkendte, at hun til Tider havde købt Fødevarer, som de spiste i Fællesskab, og at han aldrig havde godtgjort hendes Udlæg hertil; denne Forklaring vedstod han i det foreløbige Forhør, dog med Tilføjende, at det kun havde drejet sig om faa Fødevarer. I senere Forhør har han fragaaet denne Forklaring og hævdet, at han stedse har betalt sin Part af saadanne Fødevarer, at han har forsørget sig selv og ikke været Edith Hansens Alfons, men tværtimod brugt mange Penge paa hende. Han har erkendt, at han siden den 1 December 1917 ikke har haft noget lovligt Erhverv, men derefter hævdet, at han i Februar 1918 af sin Stedfader, Kommissionær Laurits Emanuel Jørgensen, har faaet 800 Kr. for en Forretning, han skaffede denne. Da nævnte Jørgensen som Vidne erklærede denne Forklaring for usand, ændrede Arrestanten den derhen, at han af Jørgensen kun har faaet 250 Kr., men at han 1 Marts af andre Personer, som han ikke vil navngive, har faaet 500 Kr., og at disse Penge har forslaaet lige indtil hans Anholdelse. Jørgensen har imidlertid under Eds Tilbud forklaret, at han ej heller har givet Arrestanten 250 Kr. eller haft nogen Forretning sammen med ham, og heroverfor har Arrestanten vel fastholdt sit, men nægtet at udtale sig om den paagældende Forretnings Art.

Edith Hansen hævdede i det første Forhør, at hun ikke havde givet Arrestanten Penge, og at denne havde betalt Husleje og givet hende Kostpenge. Senere har hun erkendt, at det er hende, som af sit Utugts-erhverv har afholdt Udgifterne til deres fælles Husførelse — Husleje og Fødevarer — i Tiden indtil den 29 April, idet han hertil kun bidrog ialt 26 Kr., som han havde indvundet ved Pantsætninger, og at hun i Tiden derefter og indtil Anholdelsen paa samme Maade har afholdt Omkostningerne ved deres Maaltider, som de indtog sammen hver Dag, uden noget Tilskud fra hans Side, samt at hun ogsaa har givet ham rede Penge til at betale for deres Fortæring paa Restaurationer, og at hun har givet ham Cigaretter og til ham har købt et Par hvide Benklæder for 5—6 Kr.

Efter at Edith Hansen, idet Sagen for hendes Vedkommende udskiltes til særlig Paadømmelse, var idømt Straf for Overtrædelse af Polititilhold, medens Sagen for Arrestantens Vedkommende var sluttet til Beskrivelse, begærede Edith Hansen sig fremstillet og tog under et Reassumptionsforhør sin ovenanførte Forklaring tilbage, erklærede, at hun usandfærdig havde afgivet den, da hun ikke vilde have, at Arrestanten skulde være paa fri Fod, medens hun var arresteret, og forklarede nu, at Arrestanten, da hun lærte ham at kende, havde ca. 200 Kr., og at han har betalt for det fælles Logis og givet hende Penge til at købe Mad for, samt at hun ikke har givet ham Penge, Cigaretter eller Benklæder og ej heller betalt for ham paa Restaurationer.

Ligesom denne ændrede Forklaring af Edith Hansen paa Forhaand

ikke synes troværdig, men afgivet for, efter at hendes egen Sag var afgjort, at søge at holde Arrestanten fri for Straf, saaledes er det ganske usandsynligt, at Arrestanten i den Tid, han har kendt hende, har været i Besiddelse af betydelige Pengebeløb, der ikke hidrørte fra hende, eftersom han intet har fortjent ved Arbejde, eftersom hans Forklaring om at være kommen i Besiddelse af 7—800 Kr. er ganske ubestyrket og, forsaavidt han angiver for en Del at have faaet Pengene af fornævnte Kommissionær Jørgensen, efter dennes Vidneforklaring maa anses for positiv løgnagtig, og eftersom han i Tiden fra 7 Marts til 22 April 1918 har pantsat Undertøj, Urkæde, Fotografiapparat, Kuffert og Støvler for ialt 30 Kr.

Herefter findes det ubetænkeligt, naar henses til, at Arrestanten har samlevet med Edith Hansen og erkender at have været vidende om hendes Utugtserhverv, mod hans Benægtelse at statuere, at han i Tiden fra 1 Marts 1918 til sin Anholdelse den 16 Maj s. A. har ladet sig i det Væsenlige underholde af hende for de ved hendes nævnte Erhverv indvundne Penge.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 4 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 3 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 124. Rederiet for Fregatskibet »Audny« (Asmussen)

m o d

Jysk Andels-Foderstofforretning (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Liggedagspenge i Anledning af det ommeldte Skibs Tilbageholdelse i engelske Undersøgelseshavne.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 December 1917: De Indstævnte, Jysk Andels-Foderstofforretning, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Rederiet for Fregatskibet »Audny«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom er det oplyst, at Grunden til, at Skibet blev tilbageholdt, var den, at de engelske Myndigheder havde Mistanke om, at Kaptajnen eller andre af Skibets Officerer havde bragt Kontrabandeverer (Fødevarer m.m.) ombord i Skibet. Da Tilbageholdelsen herefter skyldes Skibet, kan Opholdet i de engelske Undersøgelseshavne efter Indholdet af den i Dommen citerede Bestemmelse i Certepartiet ikke regnes for Liggedage, og Dommen vil derfor i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Rederiet for Fregatskibet »Audny«, til Indstævnte, Jysk Andels-Foderstofforretning, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 28 Juni 1916 befragtedes Fregatskibet »Audny« af Askerøen af Tetzen Lunds Eftf. i Aarhus til at indtage en Ladning Oliekager i Savannah og føre dem til Danmark. Eventuelle Liggedagspenge var bestemt til 1 Kr. pr. Bruttoton om Dagen (Bruttodrægtigheden var 2197,91 Tons) og Certepartiet indeholdt en Passus, der i Oversættelse lød: »Tilbageholdelse i Undersøgelseshavn udover 72 Timer regnes som Liggedage, forudsat at Tilbageholdelsen ikke skyldes Skibet eller Rhederne«.

Skibet indtog i Juli Maaned sin Last i Savannah. Efter den Attest, der udstedtes af det derværende britiske Konsulats Inspector, udgjorde Ladningen 3671 Tons. Efter Manifestet og det af Kaptajnen udstedte Konnossement udgjorde den lidt over 3673 Tons.

Paa Rejsen til Danmark blev Skibet den 28 August 1916 om Eftermiddagen stoppet af en engelsk Krydser, der sendte en Officer med Prisemandskab ombord, og denne gav Skibet Ordre til at gaa til Stornoway for Inspektion. Officeren beordrede senere — som det synes paa Grund af Storm — Skibet til Lerwick, hvor det laa fra den 1 til den 10 September, da det afgik til Stornoway, hvor det ankom den 12te. I Stornoway blev Skibet liggende til den 19de, da det gik til Greenock, hvor det ankom den 21 s. M. Den 25de begyndte man at losse Lasten og fortsatte med Losningen til den 27 Oktober, da man fik Ordre til igen at indtage Lasten. Indladningen varede til den 20 November; Dagen efter indtoges Kul, og Skibet gik ud af Dokken den 22 sidstnævnte Maaned.

I denne Anledning har Rederiet for Fregatskibet »Audny« for nærværende Ret som vedtaget Værneting indstævnet Jysk Andels-Foderstofforretning og paastaet dette Firma dømt til at betale Overliggedagspenge for den Del af Opholdet i England, der gik ud over 72 Timer med ialt 162,645 Kr. 31 Øre.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet, subsidiært dømt til at betale et noget mindre Beløb, idet de mener, at der i hvert Fald maa regnes med nogle Dage mindre end af Sagsøgerne gjort.

Lis har været denuntieret for Tetzen Lunds Eftf. og for Dansk Krigs-Søforsikring for Varer.

Fuld Oplysning om, hvad der har bevirket Opholdet i England, er det ikke lykkedes at fremskaffe under Sagen; men det er dog lykkedes bl. a. gennem den danske Gesandt i England at skaffe Erklæringer fra

de engelske Autoriteter, hvori det hedder, at Aarsagen til Tilbageholdelsen skyldes den Omstændighed, at der efter Meddelelser, der var i den britiske Regerings Besiddelse, havde været Grund til at tro, at der var Kontrebande skjult ombord, og at det derfor havde været nødvendigt at underkaste Skibet en fuldstændig Undersøgelse, men at Tilbageholdelsen ikke skyldtes Mistanke fra de engelske Myndigheders Side mod Ladningsmodtagerne med Hensyn til den i Manifestet omhandlede Ladning. »Audny«s Kaptajn og Styrmand har afgivet Vidneforklaring for norsk Søret. Kaptajnen, der har forklaret, at han ikke fra de engelske Myndigheders Side har faaet nogen som helst Grund at vide til Tilbageholdelsen, har om Uoverensstemmelsen mellem Konsulatattesten og Konnossementet forklaret, at han ikke erindrer, om det er ham, der har opgivet Konsulatets Inspector Vægten, men at han forinden Afrejsen fra Savannah fik Rede paa, at Ladningen havde vist sig at være 2 Tons mere end i Konsulatsattesten opgivet, og at han i Henhold hertil underskrev Konnossementet paa 3673 Tons. Styrmanden har forklaret, at der i Savannah blev forhyret en Del Svenskere og 3 Englændere; Svenskerne var alle meget tyskvenlige og Englænderne mindre gode Søfolk; som Følge deraf var der mindre godt Forhold mellem dem paa Rejsen, og Kaptajnen maatte i Lerwick afmønstre de 3 Englændere; det kunde jo tænkes, at de, for at hævne sig, har sagt noget til de engelske Inspektionsofficerer, saa at disse har fattet Mistanke overfor Skibet.

Under Proceduren har Sagsøgeren gjort gældende, at det efter den citerede Bestemmelse i Certepartiet maa være Ladningsmodtagerne, der har den fulde Bevisbyrde for, at Tilbageholdelsen skyldes Skibet, og at det altsaa maa gaa ud over Ladningsmodtagerne, at et saadant Bevis, som Følge af de engelske Myndigheders Ulyst til at give fuld Besked, saa at sige er umuligt at føre. Retten kan ikke give Sagsøgerne Medhold heri. Det kan hverken siges med tilstrækkelig Tydelighed at ligge i de citerede Ord eller under de givne Omstændigheder at stemme med Forholdets Natur, at enhver Tvivl skulde gaa ud over Ladningsmodtagerne, og i hvert Fald maatte dette blive en Følge af de forhaandenværende Forhold, at der kun kan stilles yderst ringe Krav til Styrken af det Bevis, der kan forlanges, og at man ved Paadømmelsen til en vis Grad maa lade sig nøje med Formodninger og dømme paa dem.

Under nærværende Sag skønnes Formodningerne efter de tilvejebragte Oplysninger at maatte være for, at Ladningen ganske er uden Skyld i Tilbageholdelsen, og at denne skyldes en (iøvrigt fejlagtig) Mistanke til Skibet eller dets Besætning for at medføre Kontrebande. Retten kan ikke undlade at lægge nogen Vægt paa den Omstændighed, at Skibet har medført 2 Tons mere end opgivet til det britiske Konsulat. Skøndt det naturligvis maa staa som ganske uvist, om denne Omstændighed har bevirket eller bestyrket Mistanken, maa Retten under de forhaandenværende vanskelige Forhold betragte det som en ikke ringe Fejl fra Skibets Førers Side, at han har forsømt inden Afrejsen fra Savannah at sørge for, at der bragtes Overensstemmelse mellem Konsulatattest og Manifest og Konnossement.

Efter det Foreliggende skønner Retten altsaa ikke, at der vil kunne blive Tale om at dømme Ladningsejeren til at betale Overliggedagspenge for Opholdet i England, men Sagens Omkostninger vil kunne hæves. Om Fordeling af Omkostningerne ved Opholdet i de engelske Havne efter Reglerne i Sølovens § 161 har der ikke under Sagen været Spørgsmaal.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Mandag den 11 November.

Nr. 409. Overretssagfører Frederik Winther
mod

Ove Alfred Georg Nielsen, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist (Def. Bülow),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri, Nielsen tillige for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1918: Arrestanterne Ove Alfred Georg Nielsen, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist bør straffes, Nielsen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 120 Dage og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Henriques og Godskesen, 60 Kr. til hver, dog at Arrestanterne Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist hver ikke betaler over Halvdelen af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist findes at burde forlænges til 6 Maaneder for hver.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist bestemmes til 6 Maaneder for hver. I Salarium for Højesteret betaler de nævnte Tiltalte og Tiltalte Ove Alfred Georg Nielsen, En for Alle og Alle for En, til Overretssagfører Winther og Højesteretssagfører Bülow 120 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanterne Ove Alfred Georg Nielsen, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist tiltales for Forsøg paa Tyveri, Nielsen tillige for Hæleri.

Arrestanten Nielsen er født den 20 September 1887 og foruden at være inden sit fyldte 18de Aar straffet bl. a. 4 Gange for Tyveri og Forsøg derpaa, endvidere anset: ved nærværende Rets Dom af 6 Marts 1909 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved nærværende Rets Dom af 8 Juli 1911 efter Straffelovens § 230 I og II, jfr. midlertidig Straffelovs § 18, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Arrestanten Axel Valdemar Rosenkvist er født 19 November 1891 og ikke funden forhen straffet.

Arrestanten Kristen Albert Rosenkvist er født 20 Maj 1896 og i Følge Dom anset: ved Ingeniørregimentets Krigsrets Dom af 25 Januar 1916 efter Straffelov for Krigsmagten § 97 med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 15 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. Den 21 Marts d. A. Klokken ca. 10½ Eftermiddag blev Politiet tilkaldt til Ejendommen Soldenfeldtsgade 3 i Anledning af, at 3 mistænkelige Personer i Løbet af Dagen og Aftenen var set at færdes ved Ejendommen, som om de havde tyvagtige Hensigter. Politibetjent 472, Kallesøe, og Politibetjent 853, Wahlstrøm, indfandt sig straks i Ejendommen, hvor Kallesøe tog Opstilling i Porten mellem Gaden og Gaarden, medens Wahlstrøm anbragte sig i en Vareautomobil i Gaarden, og Betjentene har edelig forklaret, at de nu mange Gange saa de 3 Personer passere forbi Ejendommen, dog at den ene af dem af og til var borte. Klokken ca. 12½ saa Wahlstrøm fra Automobilten den ene af Personerne, der senere viste sig at være Arrestanten Nielsen, komme listende over Gaarden henimod Porten, som han øjensynlig vilde lukke op for de 2 andre, der straks efter kom tilstede i Porten, og som senere viste sig at være de 2 Brødre Rosenkvist. Da Betjentene nu tog fat paa Arrestanterne for at anholde dem, slog de sig alle 3 løs, men blev kort efter indfangede.

Om Anledningen til deres Tilstedeværelse ved Ejendommen forklarede Arrestanterne ved deres Anholdelse, at de efter at have drevet om paa Gaderne var komne gennem Soldenfeldtsgade, hvor Nielsen gik gennem Porten til Nr. 3 ind i Gaarden for at forrette sin Nødtørft — efter Brødrene Rosenkvists Forklaring faa Minutter før Betjentene antastede dem; Nielsen forklarede derhos, at det forekom ham, at han var sprunget over et Plankeværk, men dette stod ham dog ikke helt klart.

Efter at det under Forhørene var foreholdt Arrestanterne, at Kallesøe i det mindste 1 Time havde haft Ophold i Porten uden at se Arrestanten Nielsen passere, ændrede Arrestanterne deres Forklaringer saaledes, at Nielsen nu gjorde gældende, at han mulig var gaaet gennem en Port til en Nabogaard og herfra var sprunget over et Plankeværk, medens de 2 andre Arrestanter forklarede, at de vel var gaaet ud fra, men ikke direkte havde set, at Nielsen var gaaet gennem Por-

ten til Nr. 3. Alle Arrestanter har under Sagen fastholdt deres Benægtelse af at have indfundet sig i Ejendommen for at stjele, og de har benægtet, at de tidligere paa Dagen havde færdedes ved Ejendommen paa anden Maade, end at de muligvis i Løbet af Aftenen tilfældigt kunde have passeret denne.

Det findes imidlertid uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanterne har indfundet sig i og ved Ejendommen for at begaa Tyveri i denne, antagelig fra Grosserer P. N. Westergaards Lagerkælder, der har Vinduer mod Soldenfeldtsgade, og fra hvilken der gennem en Dør til en Entré og ad en Kældertrappe er Forbindelse med den Ende af Gaarden, fra hvilken Politibetjent Wahlstrøm som foran nævnt saa Arrestanten Nielsen komme listende. I denne Henseende er Følgende oplyst:

Politibetjent Wahlstrøm har edelig forklaret, at han under Forfølgningen af Arrestanten Nielsen saa denne kaste en Genstand fra sig paa Gaden, og den følgende Morgen fandt han netop paa dette Sted en Nøgle, som efter det Oplyste hører til Døren mellem Lagerkælderens og Kælderentréen. Nøglen maa antages at have siddet i den indvendige Side af denne Dør, der altid holdes aflaaet. Arrestanten Nielsen har nægtet at have været i Besiddelse af denne Nøgle, men har forklaret, at han under sin Flugt kom til at sparke til en Genstand, som gav en klirrende Lyd fra sig; denne hans Benægtelse og Forklaring findes det imidlertid uden Betænkelighed at forkaste.

Faa Dage efter Arrestanternes Anholdelse blev det konstateret, at et af Lagerkælderens Vinduer mod Soldenfeldtsgade, der holdes lukket ved indvendigt siddende Hvirvler, øjensynligt maatte være aabnet ved Tryk udvendig fra, idet Hvirvlerne fandtes itubrudte.

Arrestanten Kristen Albert Rosenkvist har derhos henimod Forhørets Slutning forklaret, at han under Arrestanternes Vandring paa Gaden Klokken c. 10½ om Aftenen var krøbet gennem et Kældervindue i en Ejendom i Kvarteret, idet han vilde forrette sin Nødtørf i Kælderens, som han troede var en Vaskekælder; det viste sig imidlertid at være en Lagerkælder med Hylder og Reoler, hvorpaa der laa forskellige Pakker; Arrestanten, der ikke turde vække Opsigt ved at kravle tilbage gennem Vinduet, forlod uden at have udført sit Ærinde Kælderens gennem en aflaaet Dør, som han oplukkede med den indvendigt siddende Nøgle, som han tog med sig og kastede fra sig efter at være kommen ud paa Gaden. Efter Grosserer Westergaards Forklaring svarer Arrestantens Beskrivelse af Kælderens ganske til Westergaards Lagerkælder.

Det findes nu ganske uden Betænkelighed at forkaste Arrestanten Kristen Albert Rosenkvists Forklaring om Hensigten med, at han skaffede sig Adgang til Kælderens, hvorimod det efter Indholdet af hans Forklaring, sammenholdt med Sagens øvrige Oplysninger, maa antages, at en af Arrestanterne — og rimeligvis Arrestanten Nielsen, som har været i Besiddelse af Nøglen, og som af Wahlstrøm blev set at komme fra den Ende af Gaarden, hvortil der er Udgang fra Lagerkælderens — i tyvagtig Hensigt fra Gaden er steget gennem Vinduet ned i Kælderens og her har sat sig i Besiddelse af Nøglen.

Endelig skal bemærkes, at det ved Forklaringer, der — tildels under Ed — er afgivne af forskellige Husbeboere, af Chauffør Charles Nielsen og af de to Politibetjente, mod Arrestanternes Benægtelse maa anses godtgjort, at de dels hyppigt i Løbet af Aftenen, dels allerede midt paa Dagen har været tilstede i og ved Ejendommen for at undersøge Lokalteterne i denne.

Nøglen er erklæret værdiløs.

II. Tiltalen mod Arrestanten Ove Nielsen for Hæleri har Hensyn til følgende Forhold.

Under en ved Rettens III Kriminalkammer foretagen Undersøgelse mod Hugo Charles Jørgensen, Ernst Heinrich Nielsen og Ejnar Louis Rosenkvist m. fl. blev det bl. a. oplyst, at Ernst Nielsen har frastjaalet A/S Jørgen Kornerup den 20 Februar d. A. ca. 71 m Silketøj og 10 m Satin til Værdi ialt 582 Kr. 21 Øre og den 23 s. M. forskellige Manufakturvarer af en samlet Værdi 520 Kr., og at Jørgensen den 22 s. M. har frastjaalet A/S Andreas Erichsen 3 Dusin Par Strømper og Sokker til Værdi ialt 45 Kr. Alle disse Tyvekoster overlod Ernst Nielsen og Jørgensen kort efter Tyveriernes Udførelse mod Vederlag til Ejnar Rosenkvist, der er Broder til de under nærværende Sag tiltalte Brødre Rosenkvist. Ejnar Rosenkvist hævdede til at begynde med, at han havde medtaget Kosterne i god Tro, og at han havde videresolgt dem til en af ham ubekendt Handelsmand, men efter at det var oplyst, at Arrestanten Ove Nielsen havde været i Besiddelse af nogle af de stjaalne Manufakturvarer, erkendte Ejnar Rosenkvist, at han havde videresolgt alle Tingene til Arrestanten Ove Nielsen, og tilstod sluttelig, at han ved Modtagelsen af Tingene havde været klar over, at de var stjaalne, og at de fleste af Tingene endog var stjaalne efter Aftale med ham.

Ved Rettens Døm af 11 Juni d. A. blev Ejnar Rosenkvist derefter for Meddelagtighed i Tyveri og for Hæleri anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Arrestanten Ove Nielsen forklarede først med Hensyn til de nævnte hos ham forefundne Manufakturvarer, at han havde købt disse paa en Auktion; senere erkendte han at have købt alle Tingene af Ejnar Rosenkvist som af denne forklaret, dog at der er betydelig Uoverensstemmelse mellem Arrestantens og Rosenkvists Forklaringer om, hvor meget Arrestanten Nielsen betalte for Tingene. Arrestanten Nielsen afgav derhos ligeledes til at begynde med løgnagtig Forklaring om, hvorledes han havde videresolgt de Ting, han havde modtaget af Ejnar Rosenkvist.

Arrestanten Nielsen har under hele Sagen hævdet, at han ikke tænkte sig, at Tingene var stjaalne. Han har forklaret, at han overfor Rosenkvist udtrykkelig erklærede, at han ikke vilde have med Tingene at gøre, hvis de var stjaalne, og at Rosenkvist nægtede, at de var stjaalne, og sagde, at han havde dem fra en Lagerforvalter. Ejnar Rosenkvist har benægtet Rigtigheden af denne Nielsens Forklaring, men har iøvrigt erklæret sig ude af Stand til at afgøre, om Nielsen har tænkt sig, at Kosterne var stjaalne.

Naar nu henses til, at Arrestanten Nielsen paa væsentlige Punkter har afgivet løgnagtige Forklaringer om sit Forhold til de heromhand-

lede Koster, samt til, at det maatte stille sig som ganske usandsynligt, at Ejnar Rosenkvist, der er Mekaniker af Profession og i den paagældende Tid var arbejdsløs, skulde være i redelig Besiddelse af Koster af den heromhandlede Beskaffenhed, Mængde og Værdi, findes det uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten Ove Nielsen, da han tilforhandlede sig Tingene, har haft Forstaaelsen af, at de hidrørte fra Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Nielsen efter Straffelovens § 231 II, jfr. § 46, og i Medfør af § 241 I efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist efter Straffelovens § 229 IV, jfr. § 46, efter Omstændighederne, Nielsen med Tugthusarbejde i 3 Aar, Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især 120 Dage og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 60 Kr. til hver, dog at Arrestanterne Axel Valdemar Rosenkvist og Kristen Albert Rosenkvist hver ikke betaler over $\frac{1}{2}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Tirsdag den 12 November.

Nr. 113. Købmand **S. Hertz** af Berlin, (I. Kondrup)
 mod
 Handlende **F. V. Lind** (Bache),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Misligholdelse af en med Appellanten afsluttet Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 August 1917: Indstævnte, Handlende F. V. Lind, bør for Tiltale af Sagsøgeren, Købmand S. Hertz, Berlin, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Sagsøgeren betale Indstævnte med 400 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 800 Kroner.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand S. Hertz af Ber-

lin, til Indstævnte, Handlende F. V. Lind, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I September 1916 købte Købmand S. Hertz af Berlin forskellige Partier Kryddersild, stegte Sild og Spegesild af Handlende F. V. Lind til Priser henholdsvis 26½ Kr., 21 Kr. og 73 Kr. pr. Td. Sildene var af Lind opkøbte her i Byen og skulde sendes til en Speditør i Warne-
münde. Ved Ankomsten viste det sig, at Sildene ikke svarede til Aftal-
lerne, idet der i Stedet for Kryddersild var leveret Ansjoser eller Bris-
linger, de stegte Sild manglede Eddike, og Sildene var i alt Fald til-
dels fordærvede. Hertz reklamerede herom til Lind, der lod Reklama-
tionerne gaa videre til sine Sælgere. Hertz erklærede ligeledes, at han
stillede Varerne til Linds Disposition, men over en Del af dem havde
Hertz dog disponeret.

Købmand S. Hertz søger nu Handlende F. V. Lind til Betaling af
Erstatning for Mangler ved Sildene, opgjort til ialt 26,370 Kr. 33 Øre
med Renter 6 pCt. aarlig fra den 12 Oktober 1916 og Sagens Omkost-
ninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkost-
ninger under Henviisning til, at Hertz under en Retssag mellem Lind
og dennes Sælgere ikke har kunnet oplyse tilstrækkeligt Grundlag for
noget Erstatningskrav.

Foreløbig bemærkes, at den Omstændighed, at Indstævnte i Anled-
ning af Leveringerne har ladet Sagsøgerens Reklamationer gaa videre
til sine Sælgere, ikke kan paaberaabes overfor ham som en Erkendelse
af Tilstedeværelsen af de paaklagede Mangler.

Der maa gives Indstævnte Medhold i, at Sagsøgeren, selv om
Indstævnte havde Ansvar for forskellige af disse Mangler, ikke har
oplyst tilstrækkeligt, hvorefter en Erstatning vilde kunne fastsættes,
hvorfor Indstævnte allerede af denne Grund vil være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes Sagsøgeren at maatte betale Indstævnte
med 400 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 13 November.

Nr. 408.

Højesteretssagfører David
m o d

Salomon Magnusson (Def. Bache),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1918: Arrestanten Salomon Magnusson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Paludan, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstande. ISalarium for Højesteret betaler Tiltalte Salomon Magnusson til Højesteretssagførerne David og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Salomon Magnusson, der tiltales for uterligt Forhold, og hvis opgivne Alder af 77 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 22 August 1908 dels efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, dels efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved nærværende Rets Dom af 12 December 1916 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

En mod ham i Januar 1915 ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse, hvorunder han sigtedes for uterligt Forhold, blev sluttet uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanten blev den 24 Juni 1918 ved 7-Tiden om Eftermiddagen anholdt ved Slangrupbanens Station paa Foranledning af Fru Marie Predbion, født Dalitz, og Pigebørnene Dyveke Marie Andreasen, født den 3 Januar 1904, og Hedvig Solvej Andreasen, født den 26 Januar 1907, idet de to Pigebørn sigtede ham for umiddelbart forinden at have gjort sig skyldig i Krænkelser af Blufærdigheden eller uterligt Forhold overfor dem.

Fru Predbion har som Vidne forklaret, at hun, da hun nævnte Eftermiddag gik ind paa Stationen, saa Arrestanten sidde paa et udenfor denne værende Stentrin med Benene overkors i en Stilling, hun fandt underlig; da hun efter et kort Ophold paa Stationen atter forlod denne, sad Arrestanten i samme Stilling, og de to Pigebørn henvendte sig nu til hende og sagde, at han havde været meget uanstændig mod dem, flere Gange havde fremvist sit Lem for dem og grinnet til dem. Vidnet saa, at Arrestanten nu rejste sig op og ordnede sine Benklæder foran, hvorefter Vidnet paaviste ham til en Politibetjent.

Begge de fornævnte Pigebørn har overensstemmende forklaret, at

de løb og legede sammen ved Stationen, hvor Arrestanten sad paa et udenfor værende Trin, og at han, naar de saa hen paa ham, sad lidt skrævende med Benene og med blottet Lem, idet han viste dette frem og grinede til Pigebørnene; dette bemærkede de flere Gange, hvorimod Arrestanten, naar der kom Nogen forbi, dækkede sig med sin Frakke.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og bestridt Rigtigheden af Pigebørnenes Forklaring. Han hævder, at han siddende paa Stentrinet bemærkede, at hans Benklæder, hvori der manglede Knapper foran, var gledet fra hinanden, og at han nu med Haanden trak sin Skjorte ned og ordnede Tøjet, men at han ikke har blottet sig eller fremvist sit Lem for nogen. Han forklarer, at han foretog denne Ordning af sit Tøj siddende ned, og idet han herunder dækkede sig ved at tage det ene Ben over det andet, men paa Forehold af Fru Predbions Forklaring har han tilføjet, at det godt kan være, at han ogsaa, medens han stod op, har ordnet sine Benklæder foran.

Efter det Oplyste var det imidlertid kun den nederste Knap i Slidsen foran paa Arrestantens Benklæder, som manglede.

Under Hensyn til den af de to Pigebørn afgivne bestemte og overensstemmende Forklaring og til, at de straks paa Stedet fremførte deres Sigtelse mod Arrestanten overfor Fru Predbion samt til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som tilbøjelig til at udvise uterligt Forhold overfor eller i Overværelse af Smaapiger, findes det at maatte mod Arrestantens Benægtelse anses for bevist, at han har gjort sig skyldig i det af Pigebørnene omfoklarede Forhold og saaledes for dem fremvist sit blottede Lem.

Under Arrestantens første Sag var han indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 20 Juli 1908 udtalte, at Arrestanten allerede da kunde siges at lide af lettere senilt Sløvsind, samt at saadant Sløvsind medfører en ret betydelig Nedsættelse af Modstandskraften overfor Pirringer af seksuel Art. Under Arrestantens sidste Sag var han paany indlagt til Observation sammesteds, og i den af Overlægen den 3 December 1916 afgivne Erklæring udtales det, at der efter det Foreliggende ikke kan siges at være nogen betydelig Nedgang i Arrestantens aandelige Evner siden hans sidste Ophold paa Afdelingen, samt at han ikke kan siges at frembyde nogen udpræget senil Dements. Endelig har Arrestanten under nærværende Sag atter været indlagt paa samme Hospitalsafdeling, og har dennes Overlæge i Erklæring af 13 August 1918 bl. a. udtalt, at Arrestanten er meget lidt forandret fra sidst, at han ikke er ældet i nogen paafaldende Grad, at der ikke er nogen virkelig Depression eller overhovedet Tegn paa Sindssygdом, at hans aandelige Evner ikke skønnes at være gaaet tilbage i nogen paaviselig Grad, samt at han altsaa heller ikke denne Gang frembyder nogen udpræget senil Dements.

Arrestanten vil herefter være at anse som fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 388.

Højesteretssagfører Bache

m o d

Robert Adolf Villiam Bjerregaard (Def. David),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 August 1918: Arresteranterne Henry Ejnar Viktor Holst, Robert Adolf Villiam Bjerregaard, Oscar Johannes Nielsen samt Knud Georg Valdemar Bülow bør straffes, Holst og Bjerregaard med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar, Nielsen og Bülow med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i 100 Dage, Bülow i 80 Dage. Saa bør Arresteranterne og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Paludan og Repsdorph, 25 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover, af Holst $\frac{3}{4}$, af Bjerregaard og Bülow hver især $\frac{1}{2}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Robert Bjerregaards Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Robert Adolf Villiam Bjerregaard til Højesteretssagførerne Bache og David 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arresteranterne Henry Ejnar Viktor Holst, Robert Adolf Villiam Bjerregaard, Oscar Johannes Nielsen samt Knud Georg Valdemar Bülow tiltales for Tyveri.

Bjerregaard er født den 27 Maj 1887 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 11 November 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 19 Marts 1912 efter Straffelovens § 230 L, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og ved nærværende Rets Dom af 18 Marts 1913 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Han har derhos fra den 17 til den 20 Juli 1917 været arresteret her ved Retten som sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arrestanterne Nielsen og Holst har overensstemmende tilstaaet, at de Natten mellem den 25 og 26 Maj 1918 i Forening med Arrestanterne Bjerregaard og Bülow, efter forud mellem alle 4 Arrestanter truffen Aftale om at samle Projektiler til fælles Fordel, indfandt sig paa de militære Skydebaner, hvor de, der medførte en Sæk, en Kulskuffe og et Sold, opgravede en Del under Sagen tilstedekomne, til 3 Kroner vurderede Projektiler, men derpaa blev overrasket af Politiet og anholdt.

Arrestanterne Bjerregaard og Bülow har imidlertid nægtet, at de har været med til at stjæle eller samle Projektiler, idet Bjerregaard har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed var gaaet ud paa Skydebanerne for at drikke, mens Bülow har forklaret, at han var gaaet derud for at sove.

Arrestanterne Nielsens og Holsts Forklaringers Rigtighed er imidlertid bestyrket ved de af Politibetjentene 531, Halskov, og 788, Nicolajsen, afgivne, beedigede Forklaringer, hvorefter de Natten mellem den 25 og 26 Maj 1918 paa Skydebanerne paa Amager overraskede Arrestanterne paa en Skydevold, hvor de alle 4 var beskæftigede med at rode i Jorden.

Ved Stedet, hvor Arrestanterne blev anholdt, blev der fundet en Kulskuffe, et Sold samt en Sæk, indeholdende ca. 1 kg Projektiler.

Politibetjent Nicolajsen har særlig forklaret, at det ved den omhandlede Lejlighed lød, som om en af Arrestanterne, uden at han dog lagde Mærke til hvem, brugte Kulskuffen til at grave med.

Politibetjent Halskov har derhos forklaret, at Arrestanten Bjerregaard umiddelbart efter Anholdelsen udtalte: »Det var en dejlig Samling Bly, I fik mig lokket med til, den gav s'gu ikke meget.«

Efter det saaledes Foreliggende findes det uden Betænkelighed, idet de af Arrestanterne Holst og Nielsen afgivne Forklaringer i det Hele lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, at anse det for bevist, at alle 4 Arrestanter har deltaget i Tyveri af Projektiler, hvorved bemærkes, at der ikke kan tages noget Hensyn til, at Arrestanterne Holst og Nielsen, Sidstnævnte efter først at have forklaret, at han var klar over, at Arrestanterne stjal —, har benægtet at have forstaaet, at det var Tyveri, de gjorde sig skyldige i.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:

Bjerregaard efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri,

med Forbedringshusarbejde . . . i 1 Aar.

Arrestanterne vil derhos have en solidium at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 428.

Højesteretssagfører Graae

m o d

Fanny Nikoline Jensen (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1918: Arrestantinden Fanny Nikoline Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Damm, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Fanny Nikoline Jensen til Højesterets-sagførererne Graae og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestantinden Fanny Nikoline Jensen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Tilhold, er født den 7 Marts 1895, og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 14 August 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 11 November 1916 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 24 Dage, ved nærværende Rets Dom af 17 Marts 1917 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og senest ved nærværende Rets Dom af 8 September 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Medens Skrædersvend Hans Rasmussen den 15 Juli d. A. om Aftenen opholdt sig sammen med Arrestantinden paa en Beværtning, fik han Kvalme og blev derfor ført ud i Beværtningens Gaard, hvor han kastede op; han opdagede derefter, at nogle Pengesedler, meget muligt 160 Kr., der havde beroet i hans Portemonnæ, som han efter det Oplyste maa antages at have haft i Haanden, da han kom ud i Gaarden, var borte.

Arrestantinden, der anholdtes den paafølgende Dags Eftermiddag, har erkendt, at hun, medens hun den paagældende Aften sammen med Rasmussen opholdt sig i Beværtningens Gaard, tog 160 Kr. i Ti-Kronesedler, der laa sammenrullede paa Jorden, puttede Pengene i sin Forklædelomme og bragte dem til sit Hjem, hvor hun gemte dem i et Kohorn, som hun anbragte i et Klædeskab. Arrestantinden, der har erkendt, at

hun var klar over, at Pengene var faldne ud af Rasmussens Portemonnæ, har imidlertid benægtet, at det var hendes Hensigt at stjæle Pengene, idet hun har gjort gældende, at det var hendes Hensigt at aflevere Pengene, naar hun fik at vide, hvor Rasmussen boede.

Idet Arrestantindens Forklaring om de nærmere Omstændigheder, under hvilke hun er kommet i Besiddelse af Pengene, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil hun være at dømme for Tyveri, idet der ikke kan tages Hensyn til hendes i sig selv noget usandsynlige Forklaring om at have villet tilbagelevere Pengene, hvorved bemærkes, at hun, der tidligere flere Gange er straffet for Tyveri, i Følge den ved hendes Anholdelse optagne Politirapport nægtede at have begaaet det af Rasmussen anmeldte Tyveri af Pengene eller at være vidende om, hvem der havde begaaet det.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har overtraadt et hende den 10 Maj d. A. til Københavns Politis 3die Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol i Henhold til Lov af 30 Marts 1906 § 1 og Lov af 3 Marts 1860 § 3*) under sædvanlig Straffetrudsel meddelt Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at hun skulde søge lovligt Erhverv og melde sig en Gang om Ugen i den nævnte Afdeling for at oplyse Erhverv og Bopæl, idet hun i Tiden fra den 21 Maj til 9 Juni d. A. til den ommeldte Protokol har afgivet urigtig Melding om sit Erhverv.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 391. Højesteretssagfører Stein
 mod
 Michael Madsen (Def. Graae),
 der tiltales for Tyveri.

Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 11 Juli 1918: Arrestanten Michael Madsen bør anses med en Tillægsstraf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Barfoed, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Dahlerup, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1918: Arrestanten Michael Madsen bør straffes med Forbed-

*) Skal være § 2.

ringshusarbejde i et Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Soph. Sinding og H. H. Schmidt, betaler Arrestanten 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under den Sag, som paakendtes ved den i den indankede Dom nævnte, af Kolding Købstads Ekstraret den 18 Juni 1918 afsagte Dom, var det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Tiltalte den 7 Juni 1918 havde frastjaalet Afdelingschef Nielsen en til 80 Kroner vurderet Cykle, som stod frit fremme udenfor en Ejendom i Kolding. For dette Tyveri og for de i den indankede Dom under I og III—VIII omhandlede Tyverier vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. midlertidig Straffelov Nr. 63 af 1 April 1911 § 22, 1ste Stykke, med en under Et bestemt Straf, der findes at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Herefter vil den indankede Dom kunne stadfæstes. Salærerne til de for Højesteret beskikkede Sagførere vil efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Stein og Graae hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nyborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Michael Madsen aktioneret for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 13 Marts 1898, er ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juni 1918 anset efter Straffelovens § 228, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt, tildels ved et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør Oplyste, er det godtgjort, at han forinden fornævnte Dom har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I. Den 12 April 1918 om Aftenen stjal Arrestanten fra en Villa-have ved Svanedamsgade i Nyborg en Chemise og et hvidt Forklæde, tilhørende Maskinarbejder Mortensens Hustru, Christine Møller, der havde hængt disse Genstande til Tørring i Haven. Havelaagen var aflaaet, og Arrestanten skaffede sig Adgang til Haven ved at krybe over Laagen. Værdien af de stjaalne Effekter er ansat til 5 Kr.

II. Samme Aften satte Arrestanten sig i Besiddelse af en Chemise, tilhørende Arbejdsmand Jakob Jensens Hustru, Marentine Larsen, som havde hængt Chemisen til Tørring paa en Tjørnehæk paa Frisengaardsvej sammesteds. Chemisen var værdiløs.

Bestjaalne har opgivet, at der samtidig sammesteds fra er forsvundet nogle andre hende tilhørende Beklædningsgenstande, men mod Arrestantens Benægtelse er det ikke godtgjort, at han har stjaalet disse.

III. Samme Aften skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til et aflaaaset Skur ved Skaboeshusevej sammesteds ved at trykke en Rude ind og tage Hasperne af Vinduet, gennem hvilket han derefter steg ind i Skuret, der er opbygget af Planker paa cementeret Sokkel, er ca. 3 Alen højt til Taget, 12 Alen langt og 8 Alen bredt og er delt i et Værktøjsrum og en Spisestue for en Jærnbane-Arbejdskolonne. Han stjal her en i Spisestuen hængende, til 10 Kr. vurderet Skindvest, der tilhørte Banearbejder Hans Hansen.

IV. Den 29 Maj 1918 stjal Arrestanten en Bager Hans Marius Madsen tilhørende Cykle, som var hensat udenfor dennes Butik i Nørregade i Nyborg. Cyklen er vurderet til 25 Kr.

V. Sidst i Maj Maaned 1918 har Arrestanten fra en Perron-Vogn paa Statsbanernes Perron i Nyborg stjaalet en Rejsekuffert, som han medtog til sit Logi, hvor han undersøgte den og af dens Indhold tilvendte sig et Arbejdsmand Arnold Bernhard Christensen tilhørende Sølvnaveskjold, som han sprættede af en Frakke. Det øvrige Indhold pakkede han atter ind i Kufferten og satte den fra sig i Pissoret ved Svendborg Banegaarden. Navnepladens Værdi er ansat til 5 Kr.

VI. Den 2 Juni 1918 stjal Arrestanten en Cykle tilhørende Bestyrer Krog hos Firmaet Crome & Goldschmidt, hvilken Cykle var henstillet udenfor en Ejendom i Nørregade i Nyborg. Cyklen er vurderet til 50 Kr.

VII. Den 4 Juni 1918 stjal Arrestanten en Cykle, som var hensat udenfor Manufakturhandler Gothard Petersens Ejendom i Mellemgade sammesteds og tilhørte Petersens Søn, Niels Ejnar Petersen. Cyklen er vurderet til 25 Kr.

VIII. Den 6 eller 7 Juni 1918, da Arrestanten om Formiddagen passerede en Restauration i Nærheden af Havnen i Svendborg, stjal han en udenfor Restaurationen hensat, til 75 Kr. vurderet Dürkopp-Cykle, der tilhørte Restauratør Malling Nielsen.

Medens det under II ommeldte Forhold ikke vil kunne tilregnes Arrestanten til Straf, vil han for de øvrige ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 og § 229, 4. Stk., jfr. § 64, med en Tillægsstraf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den indankede Dom, hvorefter Arrestanten er anset efter de anførte Bestemmelser med en Tillægsstraf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, vil overensstemmende med Foranstaaende være at forandre.

Derimod vil den forsaavidt angaar dens Bestemmelser om Ak-

tionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 30 Kr. til hver.

Torsdag den 14 November.

Nr. 440.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Henrik Adolf Claudi (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Udførselsforbud med Hensyn til Guld-mønt her fra Landet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1918: Arrestanten Henrik Adolf Claudi bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Sagens Omkostninger, hvorhos han til Statskassen betaler i Erstatning 105,870 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig anset godtgjort, at Tiltalte i Tiden fra December 1917 til August 1918 har udført møntet Guld til et Beløb af 105,870 Kroner til Sverige. For dette Forhold vil Tiltalte, hvem Undtagelsesbestemmelsen i Bekendtgørelse Nr. 472 af 3 Oktober 1917 ikke kan komme til Gode, være at anse efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 og Bekendtgørelse Nr. 160 af 6 August 1914. Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, og Dommen, hvis Bestemmelser om Erstatning og Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Adolf Claudi til Højesteretssagførerne Liebe og Graae 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Henrik Adolf Claudi, der er født den 29 November 1873 og ikke funden forhen straffet, for

Overtrædelse af Udførselsforbud med Hensyn til Guldmønt her fra Landet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Tiden fra December 1917 til August Maaned d. A. har Arrestanten i Nationalbanken vekslet ialt 105,870 Kr. danske Sedler med dansk Guldmønt. Arrestanten har nægtet at forklare, hvorfra han har haft disse Penge, og hvortil han har brugt dem. Han har erkendt, at han har foretaget Rejser til Malmø og Helsingborg, men han har ikke villet give nærmere Forklaring om, hvorfor han foretog disse Rejser. Ved Forhøring i en Række svenske Banker er det godtgjort, at Arrestanten i Løbet af det Tidsrum, i hvilket han har tilvekslet sig danske Guldmønter, i adskillige svenske Banker i Malmø og Helsingborg har vekslet dansk Guldmønt med svenske Sedler. Det maa herefter anses for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten i Strid med her gældende Udførselsforbud har udført de vekslede Guldmønter til Sverige, og han vil derefter være at anse efter Lov af 6 August 1914, jfr. Lov af 29 Oktober s. A., samt Lov af 5 Februar 1915 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Han vil derhos have i Erstatning til Statskassen at udrede 105,870 Kr.

Nr. 379. Højesteretssagfører V. Kondrup
 mod
Louis Christian Hansen (Def. Graae),
 der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Juli 1918: Arrestanten Louis Christian Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører J. V. Hansen, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Rievers, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 August 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og H. Repsdorph, betaler Arrestanten Louis Christian Hansen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Louis Christian Hansen

til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Møldrups 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter Arrestanten Louis Christian Hansens Begæring hertil indankede Sag tiltales bemeldte Arrestant for Tyveri eller Hæleri.

Han er født den 2 Januar 1897 og tidligere ved Dom anset: 1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Maj 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 46, og efter § 229, 4. Stk., samtlige disse Bestemmelser jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, 2) ved samme Rets Dom af 7 April 1914 efter Straffelovens §§ 228 og 245, jfr. dens § 37, og midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 15 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, 3) ved Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 24 December 1914 efter Straffelovens § 229, 4. Stk., jfr. dens § 37, og tillige nævnte Lov af 1 April 1911 § 15 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og 4) ved sidstnævnte Rets Dom af 3 Januar 1916 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4. Stk., kfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Desuden har han under 7 November 1913 inden Københavns Kriminal- og Politiret vedtaget en Bøde af 100 Kr. for at have forhindret en Anholdelse.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. Den 15 April 1918 anmeldte Fabrikant R. Andersen, at der i Tiden fra Klokkeren ca. 7½ til 11 samme Dags Aften ved Indbrud i hans Lejlighed, Rosenørns Allé Nr. 5, St., var stjaalet en Del Herreklæder, deriblandt et Kjolesæt og en Diplomatfrakke og 2 Veste, et Dameur, noget Plet- og Sølvservice og et Par Guldmanchetknapper fra ikke aflaaede Gemmer, idet Tyven efter Anmelderens Forklaring, der bekræftedes ved en samme Aften af Politiet foretagen Undersøgelse, maatte antages at have skaffet sig Adgang til Lejligheden ved med Dirk eller fremmed Nøgle at oplukke den aflaaede Køkkendør, til hvilken Adgangen var fri, saa meget, at han har kunnet sprænge en Jærnskyder, der yderligere var anbragt for den, og Stedet maatte han antages at have forladt samme Vej, idet Køkkendøren stod aaben, da Tyveriet opdaagedes.

En Del af Tøjet blev næste Dag tilbageleveret Anmelderen af en Jærnbearbejder, der angav at have fundet Tøjet paa Banelinien ved Bülowvej, og den 18 April s. A. blev ovennævnte Kjolesæt pantsat paa et Laanekontor i Heinegade Nr. 2.

Denne Pantsætning blev ikke foretaget af Arrestanten selv, og han benægtede først at kende noget til dette Kjolesæt, men efter Afhøring af forskellige Personer om de med Sættet foretagne Transaktioner erkendte han at have været i Besiddelse af det og at have ladet Benklæderne pantsætte den 16 April 1918 og Laanesedlen samt Kjolesæt og Vest sælge til en af de nævnte Personer. Han forklarede da, at Tøjet var blevet ham overleveret af hans Fader til Opbevaring sammen med noget andet Tøj, da denne den 31 Januar 1918 blev indlagt

paa Hospitalet, og at han efter Forholdet mellem dem mente sig berettiget til at disponere over det. Faderen døde paa Hospitalet den 4 Maj 1918 uden at være afhørt, men da Arrestantens Moder erklærede hans angivne Fremstilling for urigtig, idet Faderen aldrig havde ejet et Kjolesæt, erkendte Arrestanten ogsaa dette og erklærede saa at have købt Sættet i April Maaned dette Aar af en Mand, som han tilfældig havde truffet i en Dansesalon, ved Navn Albert med Tilnavn »Bjørn« og opgav et nærmere Signalement af denne.

Ved Ransagning den 27 April 1918 paa Arrestantens Bopæl, Lille Blegdamsvej Nr. 7, 4de Sal, fandtes bl. a. ovennævnte Diplommatfrakke og 2 Veste, med Hensyn til hvilke Beklædningsgenstande Arrestanten ligeledes først erklærede, at de var overgivne ham til Opbevaring af hans Fader ligesom Kjolesættet, medens han senere, efter at hans Moder havde forklaret, at dette var urigtigt, har hævdet at have købt dem af fornævnte Albert.

Kjolesættet er vurderet til 100 Kr. og Diplommatfrakken og de to Veste til 25 Kr. Anmelderen, der har genkendt Tøjet som sig tilhørende og stjaalet ved ovennævnte Lejlighed, har bekræftet sin Anmeldelse med Ed og efter Omstændighederne behørig godtgjort sin Ejendomsret til Tøjet.

II. Natten mellem den 28 og 29 Marts 1918 blev der fra Bankassistent Dændlers Lejlighed, Upsalagade Nr. 22, Stuen, der under Beboernes Fraværelse stod tom, ved Indbrud stjaalet forskellige Ure, deriblandt et Gulddameur, en Del Sølvservice, et Guldfingerbøl og en Sølvfotografiramme, Empireremønster, samt noget Tøj, dels fra aflasede Gemmer, dels beroende frit fremme, idet Tyven maa antages at have opbrudt et tillukket Vindue, der ikke var forsynet med Hasper, men med et andet særligt Lukkeapparat, og derigennem steget ind i Lejligheden, hvis Forbindelsesdøre ikke var laasede. Tyven maa da antages at have forladt Stedet ad Køkkendøren, der stod aaben, da Tyveriet opdagedes.

Hos Arrestantens Kæreste er fundet nævnte Gulddameur, Guldfingerbøl og Sølvfotografiramme, hvilke Genstande hun i god Tro havde modtaget i Foræring af Arrestanten, Uret og Fingerbøllet den 30 Marts 1918 og Rammen senere. Arrestanten har erkendt at have været i Besiddelse af disse Genstande og har hævdet at have købt dem i Begyndelsen af April Maaned af nævnte Albert.

Uret er vurderet til 150 Kr., Fingerbøllet til 20 Kr. og Rammen til 2 Kr. Saavel Fru Dændler som hendes Mand har genkendt de nævnte Genstande som dem tilhørende og stjaalne ved nævnte Lejlighed; de har beediget deres Forklaring og efter Omstændighederne behørig godtgjort deres Ejendomsret til bemeldte Genstande.

III. Den 20 April 1918 blev der i Tiden fra ca. 7¹/₂ til 11¹/₄ Aften ved Indbrud fra den af Enkefru Wiedemann beboede Lejlighed, Biilowsvej Nr. 7 B, St., under Beboernes Fraværelse stjaalet en Del Guld- og Sølvgenstande samt andre Ting, derunder 16 hvide Lommetørklæder og 2 Par Handsker, hvoraf det ene Par var gult og det andet brunt, fra ikke aflasede Gemmer, idet Tyven maatte antages at have skaffet sig Adgang ved med fremmed Nøgle eller Dirk at oplukke den aflaa-

sede Køkkendør, til hvilken Adgangen var uhindret. Ved ovennævnte Ransagning i Arrestantens Lejlighed blev fundet 16 hvide Lommetørklæder og 2 Par Handsker, svarende til dem, der ved nævnte Indbrud var stjaalet i Enkefru Wiedemanns Lejlighed.

Med Hensyn til Lommetørklæderne har Arrestanten først forklaret, at han havde laant dem af sin Moder, men efter at hun har nægtet dette, har han paastaaet at have faaet dem foræret af fornævnte Albert.

Handskerne vil han have købt og har først paavist et og saa et andet Sted, hvor han vil have købt det ene Par (gule), hvilket dog ikke er blevet bekræftet, og det andet Par (brune) vil han have erhvervet for længere Tid siden og haft med i Straffeanstalten under Afsoningen af den ham sidst idømte Straf. Fra Straffeanstalten er det meddelt, at Arrestanten har haft et Par Handsker med ved Afgangen fra Straffeanstalten, men deres Identitet med de ved Ransagningen hos Arrestanten forefundne er ikke bleven godtgjort.

Lommetørklæderne er vurderede til 10 Kr. og de 2 Par Handsker til 2 Kr. Enkefru Wiedemann og hendes Søn, Student Poul Wiedemann, har genkendt Lommetørklæderne som tilhørende hende og de 2 Par Handsker som tilhørende ham og begge Dele stjaalne ved Indbrudstyveriet den 20 April 1918.

Saa vel Lommetørklæderne som det gule Par Handsker har frembudt særlige Kendetegn, og de Paagældendes Ejendomsret findes godtgjort ved Ed fra Ejeren og andre Personer, hvilket derimod efter det Foreliggende ikke kan siges med Hensyn til det brune Par Handsker.

Af de øvrige ved de 3 Indbrudstyverier stjaalne Genstande er intet fremkommen under Sagen. Arrestanten har hævdet, at han ved de af ham angivne Erhvervelser fra Albert ikke har tænkt sig, at de paagældende Genstande var stjaalne.

Idet bemærkes, at det ved de Undersøgelser, der paa Grundlag af Arrestantens Opgivelser eller iøvrigt er foretagne, ikke er lykkedes at finde den af ham omforklarede Albert med Tilnavn »Bjørn«, findes det i Betragtning af Arrestantens Besiddelse af de ovennævnte Genstande kort efter de paagældende Tyveriers Udførelse, dels af hans aabenbart usandfærdige Forklaringer og hans Fortid, der kendetegner ham som tyvagtig, og en Udtalelse fra Straffeanstalten i Nyborg, der betegner ham som upaavirket, fræk, upaalidelig og demoraliseret samt under Hensyn til, at hans Forklaringer om »Albert« i sig selv synes usandsynlige, herefter uden Betænkelighed at dømme ham som Gerningsmand eller Medgerningsmand til de 3 fornævnte Tyverier, dog kun forsaa vidt angaar de tilvejebragte Koster, og vil han som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 230, 2. Stk., for anden Gang begaaet groft Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset med lige Straf i 2½ Aar, og hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, tiltrædes, vil herefter med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 407. Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Magnus Christensen (Def. Levy),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1918: Arrestanten Magnus Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Gulmann og Kalko, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstaa. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Magnus Christensen til Højesteretssagførererne Møldrup og Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Magnus Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 14 Oktober 1885 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 30 August 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 22 April 1905 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 6 November 1906 efter Straffelovens § 243 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ved Højesterets Dom af 19 November 1912 i Medfør af Straffelovens § 246 I efter dens § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest: ved nærværende Rets Dom af 17 Maj 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

I Følge det Arrestanten vedrørende Generaliablads, der er fremlagt under Sagen, og som han har vedkendt sig, har han i Tiden mellem de to ham senest overgaaede Straffedomme 6 Gange været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Tyveri eller Røveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale mod ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 12 Juni 1918 anmeldte Lokomotivfører Christian Strubberg, boende Sønder Boulevard Nr. 100, 4de Sal, at der samme Dags Eftermiddag Klokken c. 5¹/₄ var sket Indbrud fra hans i Loftsetagen i nævnte Ejendom værende med Hængelaas aflaaede Pulterkammer, hvor en Del Koster var fremtagne og samlede sammen i et Bundt, samt at Anmelderen herfor sigtede en Mandsperson, som han traf paa Loftsgangen, og som spurgte Anmelderen om nogle Duer, at Anmelderen,

der i det samme saa, at Pulterkammeret var opbrudt, greb fat i Personen, men at denne slog sig fra ham og løb.

Paa Grund af det Signalement, Anmelderen gav af Personen, blev Arrestanten mistænkt og anholdt den 15 s. M., og erkendte han straks at være den af Anmelderen omforklarede Person, men har bestemt benægtet at have begaaet det ham paasigtede Indbrud eller at kende noget til dette.

Anmelderen har edelig afgivet følgende nærmere Forklaring:

Efter at han nævnte Dag havde været sysselsat paa Pulterkammeret, gik han ned i sin Lejlighed for at spise og aflaaede Hængelaasen for Døren; da han c. $\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ Time senere atter vilde gaa op paa Pulterkammeret, mødte han paa Loftsgangen Arrestanten, der kom gaende i Retning fra Pulterkammeret 5 à 6 Alen fra dennes Dør, og som spurgte Anmelderen, om denne ikke havde set et Par Mæfikker (Duer) paa Loftet, og ytrede, at disse Duer var bleven borte for ham, og at han havde et Dueslag henne i Gaden. Da Anmelderen nu sammen med Arrestanten gik henimod et i Etagen værende Tørreløft for at se efter Duer dersteds, opdagede han, at Døren til hans Pulterkammer var oplukket og stod paa Klem, idet Hængelaasen var aabnet, samt at der paa Gulvet laa Klædningsstykker sammenbundet derinde, og han fattede nu Mistanke om, at Arrestanten havde forøvet dette Indbrud, sigtede ham herfor og forlangte, at han skulde gaa med ham ned. Arrestanten fulgte ogsaa med, men paa 4de Sals Afsats sprang Arrestanten over Anmelderen, der gik forrest og søgte at spærre ham Vejen med sin Arm, og undløb. De paa Pulterkammeret fremtagne og sammenbundtede Genstande var 1 Vest, 1 Jakkesæt, 1 Par Støvler og en Jærnbanekeppe, hvilken sidstes Ærmer var bundet sammen om Pakken, og hvilke Effekter alle havde beroet frit fremme dersteds dels paa Væggen, dels paa en Stol og er ansat til ialt 123 Kr. Anmelderen har endnu forklaret, at han var iført Slippers, og at Arrestanten formentlig derfor ikke har hørt ham komme op ad Trappen, men først bemærket hans Komme, da Døren fra Trappen ind til Loftsgangen knirkede, idet Anmelderen aabnede den. Han har derhos forklaret, at Hængelaasen mulig var aabnet med en fremmed Nøgle, og at den maatte repareres, før den paany kunde benyttes.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han ved den paagældende Lejlighed var gaaet uhindret op paa Loftsetagen i Ejendommen ad dennes Køkkentrappe for at se efter et Par Duer, som han kort forinden vil have set flyve fra en Nybygning i Nærheden over til Ejendommen. Duerne tilhørte ikke Arrestanten, hvad han ej heller vil have foregivet overfor Anmelderen, saalidt som at han havde et Dueslag i Gaden, men han interesserer sig for Duer og vilde gerne se de to heromhandlede røde Mæfikker paa nærmere Hold. Straks da han kom

---

Færdig fra Trykkeriet den 4 December 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 87.

Torsdag den 14 November.

ind paa Ejendommens Køkkentrappe, mødte han paa nederste Afsats 2 unge Personer, som han tænker sig kan have begaaet Indbrudet; han havde højst været $\frac{1}{2}$ Minut paa Loftsgangen, da Anmelderen kom til Stede, hvorefter Arrestanten spurgte denne, om de to Duer, han havde set, hørte til i Ejendommen; Arrestanten var vel gaaet forbi Pulterkammerdøren, men uden at bemærke, at denne stod paa Klem. Da Anmelderen sigtede ham for Indbrudet, løb han, tiltrods for, at han havde en fuldkommen god Samvittighed, sin Vej fra Anmelderen, fordi han frygtede for, at han paa Grund af sin Fortid vilde blive arresteret paa Grundlag af Anmelderens Sigtelse.

Der har intet kunnet oplyses til Støtte for Arrestantens Forklaring om, at der paa det omhandlede Tidspunkt skal have færdeses andre uvedkommende Personer end ham paa Ejendommens Køkkentrappe, som er den eneste Adgangsvej til Loftsetagen.

Arrestanten har til Støtte for, at han virkelig indfandt sig i Ejendommen i det af ham angivne Øjemed, paaberaabt sig 3 Personer, med hvem han vil have talt derom, inden han gik over til Ejendommen.

Af disse Vidner har Sæbekoger Carl Adolf Emil Palmblad først forklaret, at Arrestanten den paagældende Dag paa Søndre Boulevard bl. a. til ham ytrede, at han skulde hen for at se efter nogle Duer, der var fløjne fra ham, hvorefter han fjernede sig; men under et Reasumtionsforhør, optaget kun knapt 4 Uger senere, har han forklaret aldeles ikke at erindre, hvad Arrestanten den paagældende Dag talte om, særlig ikke, at han skulde have talt om Duer, samt erklæret ikke at kunne forstaa, hvorledes han efter Forhørsprotokollen tidligere kan have afgivet den ovennævnte første Forklaring; han har benægtet, at denne er afgivet efter nogen Aftale med Arrestanten.

Arbejdsmand Gustav Georg Jensen har forklaret, at Arrestanten kort før sin Anholdelse til Vidnet fortalte, at »den var gal«, og at han havde gjort noget, hvorfor han kunde blive »hængt op«, hvorhos han bad Vidnet, hvis han kom til at møde i Sagen, da at afgive en nærmere betegnet Forklaring, hvis Indhold Vidnet, som slog det hen, ikke nærmere erindrer.

Endelig har vel en ved et andet Kriminalkammer hensiddende Arrestant, den tidligere for Tyveri straffede Emil Villiam Hansen, afgivet

en Forklaring, hvorefter Arrestanten Christensen en Dag kort før sin Anholdelse til ham skal have talt om at ville se at fange nogle Duer, der sad paa et Tag, men ligesom denne Forklaring i Enkelthederne er afvigende fra Arrestantens, kan der derhos allerede af den Grund ikke lægges videre Vægt paa den, at Hansen ikke har kunnet tilsiges til det Reassumptionsforhør, hvor Palmblad fraveg sin tidligere Forklaring, og Jensen forklarede at være anmodet af Arrestanten om at afgive en urigtig Forklaring, hvorfor det ikke har kunnet konstateres, om Hansen heroverfor vilde fastholde Rigtigheden af det af ham forklarede.

Endelig har vel til et senere Reassumptionsforhør den mange Gange bl. a. for Tyveri straffede Valdemar Theodor Nilsson, hvem Arrestanten, efter at de fornævnte Vidner var afhørt, yderligere har opgivet som Vidne, afgivet en Forklaring, hvorefter Arrestanten skal have ytret, at han skulde op at fange nogle Duer, og hvorefter Vidnet vil have set 2 unge Mennesker komme op fra Ejendommens Kældergang; men ligesom der allerede efter dette Vidnes Fortid ikke vil kunne tillægges dets Forklaring nogen større Vægt, saaledes svækkes Forklaringens Betydning yderligere ved, at Nilsson med Hensyn til Iagttagelsen af de to unge Mennesker har paaberaabt sig en anden Person, hvis Forklaring imidlertid er ganske i Strid med Nilssons.

Da Arrestantens Forklaring om Grunden til sin Nærværelse paa Loftsgangen paa Forhaand er usandsynlig og utroværdig, da det efter Vidnet Jensens Forklaring maa antages, at Arrestanten har søgt at formaa ham til at afgive en usand Forklaring for at dække Arrestanten mod Følgerne af en begaaet strafbar Handling, da Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, og da der intet er oplyst, som tyder paa, at der i det korte Tidsrum, som forløb mellem Anmelderens Bortgang fra Pulterkamret og hans Tilbagekomst paa Loftsgangen, skulde have været andre Personer tilstede dersteds end Arrestanten, findes det, idet Anmelderens Forklaring i det Hele lægges til Grund, ubetænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at statuere, at han i tyvagtig Hensigt har med Vold eller falsk Nøgle aabnet den aflaaede Pulterkammerdør, er gaaet ind i Kammeret og har fremtaget og tilegnet sig de ommeldte Beklædningsgenstande, sammenbundet dem og været i Færd med at fjerne sig med dem, da han ved Anmelderens Komme blev forstyrret i dette sidste og da forlod Pulterkammeret, og vil dette Forhold være at tilregne ham som fuldbyrdet Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Fredag den 15 November.

Nr. 58. Overretssagfører Poul J. Lassen som executor testamenti i Boet efter Frk. Karen Marie Eliassen (David)

mod

Skattedepartementet paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradv.),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt nogle af Afdøde udbetalte Beløb maa betragtes som Forskud paa Arv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1917: Indstævnte, Overretssagfører Paul J. Lassen som executor testamenti i Boet efter Frøken Karen Marie Eliassen, bør til Citanterne, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, betale 31,525 Kr. 34 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 20 November 1916, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten erkendt, at der bliver at betale Arveafgift af de Beløb, som i Henhold til det i den indankede Dom omtalte Fællestestamente af 18 September 1909 er bleven udbetalt forskellige Personer og Institutioner, og Appellantens Paastand gaar herefter ud paa, at han frifindes mod at betale 22,506 Kroner 46 Øre med Renter.

I Henhold til de i Dommen under den Del af Sagen, som herefter foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Appellanten vil derhos have at betale Salær til den konstituerede Kammeradvokat som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat betaler Appellanten, Overretssagfører Poul J. Lassen som executor testamenti i Boet efter Frøken Karen Marie Eliassen, 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Døms Præmisser er saalydende:

Ved Fællestestamnte af 18 September 1909 bestemte Enkefru Maren Hoffmeyer, født Jørgensen, og hendes Søster, Frøken Karen Marie Jørgensen, der senere har erholdt Bevilling til at føre Navnet Eliassen, at den Længstlevende af dem skulde være den Førstafdødes Universalarving, at der til de i Testamentets Post 2 og 9 nævnte Personer og Institutioner, naar den Længstlevende af de 2 Søstre afgik ved Døden, skulde udredes en Række Legater af forskellige Størrelser til samlet Beløb 195,000 Kr., at de paagældende Legatarer skulde have de dem testamenterede Kapitaler fuldt udbetalt, saaledes at Arveafgift m. v. skulde udredes af Boet, at den Kapital, som maatte blive tilbage, efter at Legaterne var udredede og samtlige Omkostninger ved Skiftet og Arveafgifter betalt, af Executor skulde fordeles til velgørende Institutioner efter hans Skøn, og at den Længstlevende ingen Forandring skulde kunne foretage i Testamentet.

Den 20 September 1909 døde Fru Hoffmeyer, og hendes fornævnte Søster overtog Boet efter hende som eneste Arving. Den 22 Februar 1911 oprettede hun ved Paategning paa Testamentet af 18 September 1909 en Kodiciel, hvorved hun — med Bemærkning, at hendes Efterladenskaber kunde paaregnes væsenlig at ville overstige Beløbet af de ved Testamentet af 18 September 1909 stiftede Legater, idet hun efter Søsterens Død havde opsparet et betydeligt Beløb i Renter — bestemte, at hendes Bo skulde udrede yderligere Legater til samlet Beløb 35,000 Kr. og ved en anden, ligeledes Testamentet paategnet, Kodiciel af 6 Marts 1912 bestemte hun, at der endvidere skulde udredes Legater til samlet Beløb 42,000 Kr. Ved de saaledes trufne testamentariske Dispositioner var der altsaa ialt til forskellige Personer og Institutioner disponeret over 272,000 Kr.

I August Maaned 1912 besluttede imidlertid Frøken Eliassen, at hun allerede i levende Live vilde udbetale alle de fornævnte Legater, og hun meddelte Overretssagfører Paul J. Lassen uigenkaldelig Fuldmagt til at foretage denne Udbetaling. Den fandt Sted saaledes, at Legatarerne, der hver især fik det Beløb udbetalt, som ved de testamentariske Dispositioner var bestemt for Vedkommende, kvitterede for de til dem udbetalte Beløb »skadesløst med Anerkendelse af, at vi er aldeles fyldstgjorte for Arv eller Legat til samme Beløb, som maatte være os tillagt ved Frøken Eliassens eller hendes tidligere afdøde Søster, Enkefru Maren Hoffmeyers testamentariske Bestemmelser«. Det hedder endvidere i de af Personlegatarerne udstedte Erklæringer, at den givne Anerkendelse »selvfølgelig er bindende ogsaa for vore Arvinger«, og endelig siges det i alle Erklæringerne, at Modtagerne »renuncerer paa Arv eller Legatportion til et Paalydende af« det udbetalte Beløb.

Samtidig med, at Frøken Eliassen bestemte sig til saaledes allerede i sit levende Live at udbetale alle de i hendes og hendes Søsters tidligere oprettede testamentariske Dispositioner nævnte Legater, oprettede hun en »Kodiciel« af 14 August 1912, ved hvilken hun bestemte, at alt, hvad hun maatte efterlade sig skulde tilfalde et Legat, der skulde bære Navnet: »Frøken Marie Eliassens Legat«, og som skulde være hendes eneste Universalarving.

Efter at Frøken Eliassen den 28 April 1914 var afgaaet ved Døden, og efter at hendes Bo derpaa var taget under Skiftebehandling af Indstævnte, fornævnte Overretssagfører Lassen som executor testamenti, forespurgte denne, der forment, at Boet ikke var pligtig at svare Arveafgift af de udbetalte Legater til samlet Beløb 272,000 Kr., i Skrivelse af 8 Oktober 1914 Skattedepartementet, om der fra Sammes Side vilde blive stillet Krav paa Arveafgift af Legatbeløbene, og da Departementet i Skrivelse af 10 April 1915 besvarede Spørgsmaalet bekræftende medens Indstævnte fastholdt sin Opfattelse, anmodede han i Skrivelse af 15 Juli s. A. Departementet om at anlægge Sag mod ham paa Boets Vegne til Betaling af den Arveafgift, som Departementet maatte kræve.

Efter at Boet derpaa af Indstævnte var opgjort, og Arveafgiften af ham beregnet og betalt med 7217 Kr. 26 Øre, ved hvilken Beregning der ikke var taget Hensyn til de i Frk. Eliassens levende Live skete Udbetalinger, har Boet været indsendt til den løvbefalede Revision, der har beregnet den Arveafgift, som vil være at erlægge i Boet, naar de ommeldte Udbetalinger anses som arveafgiftpligtige, til 38,742 Kr. 60 Øre, altsaa 31,525 Kr. 34 Øre mere end betalt.

Citanterne, titnævnte Skattedepartement, har derefter under nærværende Sag paastaet Indstævnte i hans ovennævnte Egenskab dømt til Betaling af sidstnævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 20 November 1916, samt Sagens Omkostninger, der under Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for Citanterne. Subsidiært har disse, idet de har hævdet, at i alt Fald de i Fællestestamentet af 18 September 1909 ommeldte Legater til Beløb 195,000 Kr. er afgiftspligtige, paastaet Indstævnte dømt til Betaling af det Beløb, som der er betalt for lidt i Arveafgift, naar disse Legater anses som arveafgiftpligtige, hvilket Beløb under Sagen er opgjort til 22,506 Kr. 46 Øre.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod Betaling af de Arveafgifter, som maatte være at paalægge Halvdelen — mest subsidiært det fulde Paalydende — af de i Fællestestamentet ommeldte Legater.

Medens Citanterne har hævdet, at de af Frk. Eliassen foretagne Udbetalinger til de i Fællestestamentet af 1908 og hendes senere testamentariske Dispositioner indsatte Legatarer som Arveforskud er afgiftspligtige i Henhold til Arveafgiftsloven af 27 Maj 1908 § 4 e, gør Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand gældende, at Udbetalingerne i Virkeligheden er Gaver, og at det maa blive uden Betydning, at de for Beløbene udstedte Kvitteringer er formulerede saaledes, at der ved dem gives Arveafkald, idet Modtagerne ikke ved Frk. Eliassens Død stod med nogen Adgang til Arv efter hende.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanterne Medhold i, at da der dog, dengang Udbetalingerne fandt Sted, bestod det Forhold mellem Yderen og Modtagerne, at de stod overfor hinanden som henholdsvis Arvelader og Arvinger, hvilke sidste i Forbindelse med og som Ækvivalent for Udbetalingerne meddelte deres Arvelader Afkald paa Arv, maa samtlige Udbetalinger rettelig henregnes til de i fornævnte

Lovbestemmelse ommeldte Arveforskud og som saadanne være arveafgiftspligtige.

Der vil som Følge heraf være at give Dom efter Citanternes principale Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Tirsdag den 19 November.

Nr. 105. A. P. Møller som Befuldmægtiget for Aktieselskabet Dampskibsselskabet af 1912 (Fich)

mod

Handelsfirmaet Wilh. Colding & Co. (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Appellanten Liggedagsgodtgørelse i Anledning af et af Indstævnte befragtet Skibs Tilbageholdelse i Kirkwall.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 Maj 1917: Indstævnte, A. P. Møller som Befuldmægtiget for A/S Dampskibsselskabet af 1912, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Wilh. Colding & Co., betale de paa-stævnte 52,812 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 29 Marts 1917, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom citerede Stykke af Certepartiet lyder efter en Højesteret forelagt Translatøroversættelse paa Dansk saaledes: »Befragterne skal betale Overliggedagspenge efter en Takst af Kroner 2500 per Dag eller pro rata for ethvert Ophold af krigsførende Magter udover ialt 72 løbende Timer, forudsat at Opholdet ikke er foraarsaget af Dampere«. I Dommen er det herefter rettelig antaget, at der ikke skal betales Overliggedagspenge, naar Opholdet er foraarsaget ved nogen Omstændighed, som har Hensyn til Skibet. Efter de foreliggende, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder særlig en den 28 Maj 1918 dateret Skrivelse fra det danske Udenrigsministerium, maa der nu gaas ud fra, at Opholdet i Kirkwall skyldtes et af den britiske Regering den 1 Februar 1917 udstedt Forbud mod, at neutrale Skibe forlod britiske Havne, et Forbud, der var ganske generelt, og som gjaldt uden Hensyn til Ladningens Art. Som Følge heraf hjemler Certepartiet efter sit Indhold ikke det af Appellanten rejste Krav paa Overliggedagspenge, og Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, A. P. Møller som Befuld-mægtiget for A/S Dampskibsselskabet af 1912, til Indstævnte, Handelsfirmaet Wilh. Colding & Co., med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 25 November 1916 fragtede Citanterne, Wilh. Colding & Co., Damperen »Europa« til at føre en Ladning Majs fra Amerika til Danmark. Det hed i Certepartiet: »Chartered to pay demurrage at the rate of Kr. 2500 — per day or pro rata for any detention by belligerent powers beyond total 72 running hours, provided detention not caused by the steamer«.

Under Rejsen fra Amerika til Danmark anløb Damperen Kirkwall den 5 Februar 1917 og blev liggende der til den 1 Marts s. A., da det fik Lov til at gaa videre. Ved Ankomsten her til Byen forlangte »Europa«s Rederi, A/S Dampskibsselskabet af 1912 i Henhold til den foran-citerede Bestemmelse i Certepartiet Liggedagsgodtgørelse for Opholdet i Kirkwall og nægtede at udlevere Ladningen, med mindre saadan Liggedagsgodtgørelse betales; idet det samlede Ophold i Kirkwall opgjordes til 21 Dage og 3 Timer udover de Dage, der var indrømmet i Certe-partiet, maatte Citanter derfor — med Forbehold af retslig Tilbage-søgning — betale et Beløb af 52,812 Kr. 50 Øre.

Dette Beløb fordrer Citanterne under nærværende mod A. P. Møl-ler som Befuld-mægtiget for det fornævnte Selskab anlagte Sag tilbage-betalt med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 29 Marts 1917, og Sagens Omkostninger. I den for Skibet førte Dagbog hedder det under 10 Februar: »Fik Meddelelse i Dag om, at Ladningen er frigivet men Skibet stadig tilbageholdt«. Der blev ved Ankomsten til Kø-benhavn afholdt Søforklaring, og Kaptajnen afgav nu den nærmere For-klaring, at han den 10 Februar havde faaet den Besked af den danske Konsul, der fungerede som Mellemand mellem Skibet og de engelske Autoriteter, at Ladningen var frigivet, men at Skibet endnu var tilbageholdt, og at det ligeledes var af denne Konsul, at han den 1 Marts fik at vide, at Skibet nu kunde afsejle.

Efter et under Sagen fremlagt Telegram fra Danish Trade Office i London er Ladningens Frigivelse i Virkeligheden allerede sket den 6 Februar.

Nogen nærmere Angivelse af Grunden til det lange Ophold har ikke kunnet skaffes til Veje under nærværende Sag. Citanterne gør gældende, at da de fremkomne Oplysninger allerede tilstrækkelig godt-gør, at det er Hensynet til Skibet, der har forvoldt Opholdet, maa det altsaa betegnes som »caused by the steamer«, og at Rederiet saa-

ledes ikke har Krav paa Liggedagsgodtgørelse. Rhederiet gør gældende, at Ordene »caused by the steamer« maa forstaaes som »forvoldt ved en Fejl fra Skibets Side« og hævder, at saadan Fejl absolut ikke kan anses bevist ved det Foreliggende, hvorfor det har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De paagældende Ord er maaske noget uklare, men Retten maa dog være tilbøjelig til nærmest at forstaa dem saaledes, som Citanterne forstaa dem, hvorefter der ikke skal betales Liggedagspenge, naar Opholdet er forvoldt ved Et eller Andet, som har Hensyn til Skibet, ikke til Ladningen. Hertil kommer at det, efter hvad der maa antages, er Rhederiet, der har udarbejdet Certepartiet, som er udfærdiget paa en Blanket med A. P. Møllers paatrykte Navn, og at det altsaa ogsaa bør være Rhederiet, over hvem enhver Uklarhed i Certepartiets Udtryk bør gaa ud.

Retten maa herefter give Citanterne Medhold, og Indstævnte maa saaledes dømmes til at betale det paastævnte Beløb med Renter som paastaet, men Sagens Omkostninger findes at kunne hævnes.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 461. Jens Ludvig Georg Heinrich Petersen (Asmussen efter Ordre)

mod

**Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(Liebe efter Ordre),**

betræffende Ophævelse af en Fængslingskendelse.

Kriminal- og Politirettens Kendelse af 18 September 1918: Da Anholdte er sigtet for Tyveri og det fandtes nødvendigt at sikre hans Tilstedeblivelse under Sagen og holde ham isoleret, dekretedtes Arrest paa hans Person.

Højesterets Dom.

Efter at Kelner Arthur Christensen den 27 Maj 1918 havde anmeldt for Politiet, at der samme Dag mellem Kl. 11 Formiddag og Kl. 3½ Eftermiddag fra en aflaaet Garderobe under Taarnpavillonen i Tivoli var stjaalet en ham tilhørende Sommerfrakke, fremlyste Pantelaaner Hans Christensen i Matthæusgade Frakken som pantsat hos ham den nævnte Dag Kl. 1 Eftermiddag af en Mand, som han angav at kunne genkende. Kelner Christensen genkendte Frakken som den bortkomne. Den paafølgende 14 September foranledigede Pantelaaner Christensen Appellanten, hvem han tilfældig havde set paa Gaden, anholdt, og efter at Pantelaaneren i et Forhør ved et af Kriminal- og Politirettens Kriminalkamre under Eds Tilbud havde forklaret,

at han bestemt genkendte Appellanten som Pantsætter af Frakken, medens Appellanten benægtede at have pantsat denne, blev der den 18 September afsagt Fængslingskendelse over Appellanten som sigtet for Tyveri. Denne Kendelse har Appellanten indanket for Højesteret, hvor han har paastaaet Kendelsen ophævet.

Ligesom imidlertid det Anførte, hvortil kan føjes, at Appellanten tidligere har været straffet med Forbedringshusarbejde for Tyveri, har afgivet tilstrækkelig Føje til Fængslingen, saaledes maa dennes Opretholdelse efter de Højesteret forelagte Oplysninger om det under Undersøgelsen senere Fremkomne anses fuldt begrundet, og den nedlagte Paastand vil saaledes være at forkaste. De de befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer bliver at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Jens Ludvig Georg Heinrich Pedersen, nedlagte Paastand om Ophævelse af den paaankede Fængslingskendelse kan ikke tages til Følge. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner, der udredes af det Offentlige, og Højesteretssagfører Liebe 60 Kroner, der udredes af Appellanten.

Nr. 210.   **Direktør H. Hansen Møller (Møldrup)**

mod

Amtmanden over Vejle Amt paa det Offentliges Vegne
(Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanten har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 24 Maj 1917 om Fastsættelse af Maksimalpriser paa Mel.

Vejle Købstads Politirets Dom af 25 Oktober 1917: Tiltalte, Direktør for Aktieselskabet Vejle Dampmølle, H. Hansen Møller af Vejle, bør til Statskassen bøde 50 Kr. og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 28 Januar 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Appellanten vil derhos have at betale Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret som nedenanført.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, Direktør H. Hansen Møller, til Højesterets-sagfører Asmussen 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Vejle Købstads Politiret indankede Sag er administrerende Direktør for Aktieselskabet Vejle Dampmølle H. Hansen Møller, der er født den 16 Februar 1863 og ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 24 Maj 1917 om Fastsættelse af Maksimalpriser paa Mel.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at det fornævnte Aktieselskab af Vejle Amt den 21 og 30 Maj f. A. samt den 4, 9, 19, 21, 26 og 29 Juni s. A. har købt ialt 400,000 kg tørret Rug til en Pris af 20 Kr. 70 Øre pr. 100 kg for de 350,000 kg's Vedkommende og 20 Kr. 90 Øre for de resterende 50,000 kg's, der havde en Vægt af 116 Pd. hollandsk, medens de øvrige ikkun vejede 115 Pd. hollandsk, og at der heraf er solgt til Bagerier saaledes, at der af disse foruden den af Aktieselskabet selv betalte Pris pr. 100 kg er forlangt for »Kørsel, Formaling, Svind, Iblanding af Strømel etc.« ialt et Tillæg af 2 Kr. 30 Øre for samme Vægt.

Efter fornævnte Bekendtgørelses § 1 er der for Rugmel fastsat en Højestepris af 21 Kr. pr. 100 kg, og til denne Maksimalpris maa der efter § 4 i samme Bekendtgørelse ikkun lægges virkelig afholdte Omkostninger ved Melets Transport med Jærnbane, Skib eller Baad samt ved dets Transport fra Ankomststation eller Ankomsthavn eller fra Købmand, herunder Ophejsning paa Loft eller deslige, medens det efter § 3 er udtrykkelig forbudt under nogen Form at tage særskilt Vederlag for Melets Transport pr. Vogn fra Møllen til Forbrugeren, for Omkostninger ved Melets Lagring, Godtgørelse for Svind samt yderligere alle andre Omkostninger end de i § 4 nævnte.

Den først for Aktieselskabet og senere for Tiltalte ifølge Fuldmagt mødte Prokurist i Aktieselskabet har forklaret, at Svindet paa tørret Rug er c. 4 pCt., at det derfor er ganske umuligt at sælge Melet til den foreskrevne Maksimalpris, og at det beregnede Tillæg formentlig

er meget beskedent og ikke beregnet paa at give Fortjeneste, men ikkun at dække Selskabtes Udgifter.

Overfor Bekendtgørelsens Indhold vil der imidlertid ikke kunne tages Hensyn hertil, og da Selskabet ved sin fornævnte Fremgangsmaade i hvert Fald delvis har overtraadt de fornævnte Bestemmelser i Bekendtgørelsens §§ 3 og 4, samt da fremdeles Tiltalte som Selskabets administrerende Direktør maa bære Ansvar herfor, vil han være at anse efter Lov af 16 November 1914 om Straf for Overtrædelse af de i Følge midlertidig Lov Nr. 164 af 7 August 1914 truffene Foranstaltninger med en Straf, der ved Politiretsdommen efter Omstændighederne findes passende bestemt til en Bøde af 50 Kr. til Statskassen, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Taltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Onsdag den 20 November.

Nr. 84. Overretssagfører **Sigurd Thamsen (Selv)**

mod

Murermester N. E. Frøhlunn (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at udstede Skøde paa en Ejendom til Appellanten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1918: Indstævnte, Murermester N. E. Frøhlunn af Gentoft, bør for Tiltale af Citanten, Overretssagfører Sigurd Thamsen, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Citanten til Indstævnte 80 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom omtalte Kontrakt af 17 Maj 1916 og efter, hvad der er oplyst om denne Kontrakts Tilblivelse, maa den forstaas som hjemlende Appellanten en af Indstævntes Forgodtbefindende uafhængig Ret til at købe Ejendommen paa de i Kontrakten nævnte Vilkaar. Da det nu er uomtvistet, at Appellanten den 1 Oktober 1917 har erklæret, at han ønskede at overtage Ejendommen, vil der i Henhold til Appellantens Paastand og Proceduren være at give Dom for, at Indstævnte paa de nedenfor nævnte Vilkaar er pligtig at tilskøde Appellanten Ejendommen.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Murermester N. E. Frøhlunn, er pligtig til Appellanten, Overretssagfører Sigurd Thamsen, at udstede Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1 ri af Bernstorff, Gentofte Sogn, for en Købesum af 19,000 Kroner, hvoraf 3000 Kroner udredes kontant, medens Resten berigtiges ved Overtagelse af Prioriteter i Overensstemmelse med Kontrakten af 17 Maj 1916, samt saaledes, at April Flyttedag 1918 betragtes som Skæringsdag, og at Appellanten overtager Ejendommen med de denne den 1 Oktober 1917 iøvrigt paahvilende Byrder og Forpligtelser og de den da tilkommende Rettigheder. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Lejekontrakt af 17 Maj 1916 udlejede Murermester N. E. Frøhlunn af Gentofte til Overretssagfører Sigurd Thamsen fra Oktober Flyttedag s. A. en under Opførelse værende Villa paa Parcel Matr. Nr. 1 ri af Matr. Nr. 1 v af Bernstorff, Gentofte Sogn. Lejemaalet var uopsigeligt fra Ejerens Side til April Flyttedag 1918. Det hedder endvidere i Lejekontrakten:

»Lejeren har Forkøbsret til Ejendommen — for 19,000 Kroner, hvoraf 3000 Kroner skal udbetales — indtil April Flyttedag 1918. Lejeren skal dog acceptere dette Køb af Ejendommen senest den 15 Oktober 1917, og saaledes at Udbetaling af de 3000 Kroner sker April Flyttedag 1918 ved Overtagelsen af Ejendommen; Ejeren sørger i saa Fald for, at de i Ejendommen iøvrigt indestaaende Midler enten er Kredit eller Hypotekforeningsmidler eller private Midler til højst 5 pCt. p. a. Rente og uopsigelige hos Køberen og hans Enke i fem Aar uden Afdrag i de fem Aar. Denne Kontrakt maa tinglæses som Hæftelse paa Ejendommen, saaledes, at den rykker for Byggelaan, og naar Ejendommen er prioriteret, for Laan i Østifternes Kreditforening, Hypotekforeningslaan og Grundprioritet og indtil 1000 Kroner Skadesløsbrev« og senere

»De Side 2 midt paa Siden for Tilfælde af Køb nævnte Prioriteter maa være som følger: Kreditforeningslaan til 4½ pCt. p. a. Rente, Hypotekforeningslaan til 5 pCt. p. a. Rente, Grundprioritet (3. Prioritet) stor oprindelig 4000 Kr. à 5 pCt. p. a. Rente, som afdrages med 100 Kroner i hver Termin og med 1000 Kroner ved Ejerskifte, og som iøvrigt staar uopsigeligt i 10 Aar fra Ejer til Ejer, og som altsaa ved Salg til Lejeren nedbringes af Sælgeren med 1000 Kroner.«

Den 31 Maj 1916 lod Lejeren Kontrakten tinglæse som Hæftelse

paa Ejendommen, hvorved der paa Tinglæsningskontoret blev givet den Paategning, at den var noteret alene som Kontrakt. Den 9 Maj 1917 lod han endvidere tinglæse Paategningen med Hensyn til »en Lejeren tilkommende Forkøbsret.«

Den 1 Oktober 1917 meddelte Lejeren Ejeren, at han akcepterede Købet af Ejendommen fra April Flyttedag 1918; men Ejeren lod ham vide, at Akcepten var uden Betydning, da han — Ejeren — ikke ønskede at sælge.

Under Anbringende, at dette Ejerens Standpunkt er stridende mod den Lejeren efter Kontrakten formentlig tillagte Købsret med Hensyn til bemeldte Ejendom, har fornævnte Overretssagfører Sigurd Thamsen mod ligeledes fornævnte Murermester N. E. Frøhlunn af Gentofte anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaaet den ovennævnte Akcept af 1 Oktober 1917 kendt forbindende for Indstævnte paa nærmere angivne Vilkaar, og Indstævnte som Følge heraf tilpligtet April Flyttedag 1918, eller hvis Krav derom først fremkommer senere, da til den Tid at udstede Skøde til Citanten paa den nævnte Ejendom 1) imod Erlæggelse April Flyttedag 1918 af 3000 Kr., 2) imod Overtagelse af de i Ejendommen iøvrigt indtil et Beløb af 19,000 Kr. ÷ 3000 Kr. = 16,000 Kr. indestaaende Prioriteter, forsaavidt de er af en saadan Størrelse og Beskaffenhed som nævnt i Kontrakten og 3) imod Overtagelse af de i Ejendommen den 1 Oktober 1917 iøvrigt paahvilende Byrder og Forpligtelser og med de Ejendommen da tilkommende Rettigheder.

Indstævnte maa anses at procedere til Frifindelse.

Der maa gives Indstævnte Medhold i, at den Citanten ved Lejekontrakten tillagte »Forkøbsret« paa Forhaand, overensstemmende med almindelig Sprogbrug maa forstaas som en ham tillagt Ret til i Tilfælde af Ejendommens Salg fremfor Andre at købe den, men ikke som en af Salg uafhængig Ret til saadant Køb. Og der maa fremdeles gives Indstævnte Medhold i, at der ikke, saaledes som af Citanten hævdet, i de citerede i Kontrakten indeholdte Bestemmelser findes Noget, som paa afgørende Maade peger hen paa, at desuagtet den sidst anførte Forstaaelse af Ordet har været den, som Parterne har villet indlægge i samme — hvorved bemærkes, at den af Citanten i saa Henseende navnlig paaberaabte Bestemmelse om, at Lejeren skal akceptere Købet inden en bestemt Tid, ikke fandtes i det oprindelige, af Citanten affattede Udkast til Kontrakt, men foranledigedes indsat i den endelige Kontrakt af Indstævnte, efter hvad der maa antages som en Indskrænkning i Citantens Forkøbsret. Herefter findes der — idet den Maade, hvorpaa Citanten har foranlediget Kontrakten stemplet, ogsaa taler til Fordel for Indstævnets Forstaaelse af samme — ikke at kunne gives Citantens Paastand Medhold.

Indstævnte vil derfor være at frifinde, hvorhos Citanten i Sagsomkostninger — som hver af Parterne har paastaaet sig tilkendt — vil have at betale Indstævnte 80 Kroner.

Torsdag den 21 November.

Nr. 40. Købmændene **H. P. Nielsen og Junker Drejø** (Ulf Hansen)
mod

Handelsfirmaet **Westphal, Stavenow & Co.**, Hamburg (Levy),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt et af Appellanterne til Indstævnte leveret Parti Konserver har været kontraktmæssigt.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 11 September 1916: De Indstævnte, Købmændene H. P. Nielsen & Drejø som ansvarlige Indhavere af Firmaet H. P. Nielsen & Drejø, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Westphal, Stavenow & Co., betale 967 Rmk. 55 Pfg. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 26 April 1915, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Marts 1917: Kontraappellanterne, Købmændene H. P. Nielsen og Junker Drejø af Odense, bør En for Begge og Begge for En til Hovedappellanterne, Handelsfirmaet Westphal, Stavenow & Co. af Hamborg, betale 5800 Rmk. 07 Pf. tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 April 1915, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Det af Appellanterne rejste Modkrav, som de delvis har fastholdt for Højesteret, kan efter Sagens processuelle Stilling ikke tages under Paakendelse.

I Henhold til de i den indankede Dom, forsaavidt angaar Indstævntes Erstatningskrav, anførte Grunde, der findes i det Væsenlige at kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanterne, Købmændene H. P. Nielsen og Junker Drejø, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte, Handelsfirmaet Westphal, Stavenow & Co. af Hamborg,

med 600 Kroner. Saa betaler Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddel af 28 Oktober 1914 solgte Kontraappellanterne, Købmændene H. P. Nielsen og Junker Drejø af Odense, der i Fællesskab drev Forretning under Firmaet H. P. Nielsen & Drejø, til Hovedappellanterne, Handelsfirmaet Westphal, Stavenow & Co. af Hamborg 75,000 Daaser kogt Oksekød à 1 kg pr. Daase, af prima Kvalitet og med 6 Maaneders Garanti for Varens Holdbarhed, til en Pris af 1 Kr. 55 Øre pr. Daase, frit leveret Waggon Odense i Partier af 10,000 Daaser ad Gangen. Det første Parti leveredes i Odense den 19 November 1914 og ankom til Hamborg nogle Dage efter. Den 8 December s. A. begærede Hovedappellanterne hos Handelskammeret i Hamborg udmeldt en Sagkyndig til Besigtigelse af de modtagne Varer, og under Henvi- ning til det af den saaledes udmeldte Sagkyndige afgivne Skøn af 14 s. M. stillede de ved Skrivelse af 16 s. M. Partiet til Sælgernes Dis- position og opfordrede dem til inden Udløbet af 10 Dage at tage ende- lig Beslutning om, hvad der skulde ske med Partiet, og samtidig at tilbagebetale det af Hovedappellanterne betalte Fakturabeløb, 15,500 Kro- ner. Sælgerne tilbød i Skrivelse af 24 s. M. at erstatte de Daaser, som ifølge Skønnet var ukontraktmæssige med nye Daaser og levere de endnu resterende 65,000 kg med 20,000 kg om Ugen fra den 1 Ja- nuar 1915 at regne; men dette Tilbud afslog Hovedappellanterne i Sri- velse af 29 s. M., idet de fastholdt deres Krav om Handlens Ophæ- velse. Efter yderligere Korrespondance, under hvilken Hovedappellan-terne forgæves opfordrede Sælgerne til ved Selvsyn at overbevise sig om de leverede Varers Kvalitet, lod Hovedappellanterne Partiet — dog med Undtagelse af en Del deraf, som fandtes utjenlig til Menneske- føde — sælge paa Børsen i Hamborg den 8 Marts 1915 ved offentlig Auktion, der indbragte et Nettoprovener af 11,961 Rmk. 80 Pf., hvorhos de har ladet Resten af Partiet sælge til teknisk Brug den 30 Marts 1916 ved offentlig Auktion, hvis Nettoprovener udgjorde 2101 Rmk. 05 Pf.

Under nærværende fra Odense Købstads ordinære Ret hertil ind- ankede, i Underinstansen gæsteretsvis behandlede Sag har Hovedappel- lanterne ifølge deres endelige Paastand søgt Kontraappellanterne til at betale:

Fakturabeløbet for det ommeldte Parti, 15,500 Kr., med	18,290 Rmk.	00 Pf.
Bankomkostninger i Danmark, $\frac{1}{4}$ pCt.	45	— 73 —
Fragt	272	— 00 —
Transport til og Oplægning paa Lager i Hamborg..	56	— 00 —
Skønsmanden	90	— 00 —
Arbejdspenge under Skønnet	14	— 00 —
Lagerleje til 31 Marts 1915	60	— 00 —
Brandassurance 1 pCt. pr. Maaned af 20,000 Rmk...	100	— 00 —

Besigtigelse og Udsortering til Auktionen.....	55 Rmk. 00 Pf.
Renter af 18,290 Rmk. i 5 Maaneder 5 pCt.....	430 — 19 —
75,000 Stk. Etiketter, som var købt til Paaklæbning af de bestilte Daaser	450 — 00 —
	<hr/>
Ialt.....	19,862 Rmk. 92 Pf.
med Fradrag af de ved Auktionerne indkomne Beløb tilsammen	14,062 — 85 —
	<hr/>
Rest.....	5,800 Rmk. 07 Pf.

tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 26 April 1915, til Betaling sker.

Kontraappellanterne procederede for Underretten til Frifindelse, idet de principalt gjorde gældende, at det leverede Parti havde været kontraktmæssigt, medens de subsidiært paastod Hovedappellanternes mulige Krav likvideret i den Erstatning, stor 13,286 Kroner, som Hovedappellanterne efter deres Mening skylder dem for Tab, paaført dem ved, at Hovedappellanterne undlod at aftage de sidste 65,000 kg af de ved Slutsedlen af 28 Oktober 1914 solgte Varer.

Ved Underrettens den 11 September 1916 afsagte Dom blev det antaget, at der ved Skønnet af 14 December 1914 ikke var tilvejebragt Bevis for ukontraktmæssig Beskaffenhed af hele det leverede Parti, men kun af 1663 Daaser af dette, og at det af Kontraappellanterne til Likvidation fremsatte Modkrav, der ikke var gjort gældende ved Kontrasøgsmåal, herefter ikke mod Hovedappellanternes Protest kunde komme til Paakendelse. Kontraappellanterne blev i Henhold hertil dømt til at betale Hovedappellanterne Kontraktprisen for de 1663 Daaser med 3068 Rmk. 60 Pf. med Fradrag af Provenuet af Auktionen den 30 Marts 1916, 2101 Rmk. 05 Pf. eller 967 Rmk. 55 Pf. tilligemed Renter heraf som af Hovedappellanterne paastaet.

Sagens Omkostninger, som Parterne havde paastaet sig tilkendt hos hinanden, blev ophævet.

Her for Retten, hvor Sagen er procederet efter Hoved- og Kontraappelstævning, gentager Parterne hver paa sin Side deres i første Instans nedlagte Paastande og paastaar Appelsagens Omkostninger paalagt Modparten.

Det i Hamborg den 14 December 1914 foretagne Skøn gaar ud paa, at det ved Udpakning af 20 forskellige, af Skønsmændene*) udvalgte Kasser viste sig, at Varen paa ingen Maade var holdbar, da allerede over 10 pCt. var »bomberet« og fordærvet, og Skønsmanden kunde konstatere, at selv Daaser, der den Dag, Undersøgelsen fandt Sted, endnu var gode, allerede næste Dag var bomberet. Endvidere udtaler Skønnet, at Varen iøvrigt heller ikke ellers kunde betegnes som »prima«, da Indholdet af Daaserne specielt ved Fordelingen af Kødet lod slutte at Bearbejdelsen havde været flygtig, at det var en ikke betydningsløs Fejl, at en Del af Daaserne var stemplet »Goulasch«, og at Daa-

*) Skal være Skønsmanden.

serne var emballeret i Tremmekasser i Stedet for tætlukkede Kasser og var lagt ned i Kasserne uden Pakningsmateriale og med alt Kogningsnavset endnu siddende paa Daaserne.

Der maa nu vel gives Kontraappellanterne Medhold i, at de i Skønnet ommeldte Mangler med Hensyn til Stempling og Emballage m. v. ikke vil kunne paaberaabes af Hovedappellanterne, eftersom disse maa antages at kunne og burde have opdaget slige Mangler ved en paa Leveringsstedet, Odense, foretaget Undersøgelse. Derimod maa Hovedappellanternes Reklamation i Henseende til Varernes Holdbarhed anses for rettidigt fremsat, og i saa Henseende findes Skønnet af 14 December 1914 at maatte lægges til Grund for Afgørelsen, da Kontraappellanterne ikke ses i rette Tid at have protesteret mod den af Hovedappellanterne ved Skønnets Optagelse fulgte Fremgangsmaade, da nogle af Kontraappellanterne fremsatte Anbringender om, at de besigtigede Varer ikke hørte til det af dem leverede Parti, og at de forefundne Mangler i Henseende til Holdbarhed i alt Fald maa skyldes Forhold, der er indtraadt efter Afsendelsen fra Odense, er ganske ubestyrkede, og da Kontraappellanterne som ovenfor nævnt undlod at efterkomme Hovedappellanternes Opfordring til ved Selvsyn at kontrollere Skønnets Rigtighed. Der maa herefter gaas ud fra, at over 10 pCt. af de leverede Varer allerede den 14 December 1914 har vist sig at være uholdbare, og da denne Mangel maa anses for en saadan Misligholdelse af den af Kontraappellanterne overtagne Holdbarhedsgaranti, at Hovedappellanterne — ogsaa under Hensyn til Kontraappellanternes Stilling som Fabrikant af samtlige de bestilte Varer — kunde vente den gentaget ved senere Leveringer, findes Hovedappellanterne at have været beføjede til at stille hele Partiet til Kontraappellanternes Disposition og kræve den erlagte Betaling tilbage. Da Hovedappellanterne derhos findes behørigt at have dokumenteret de øvrige af deres Paastand omfattede Beløb, og da der maa gives dem Medhold i, at Kontraappellanternes Modkrav ikke imod Hovedappellanternes Protest har kunnet gøres gældende uden Kontrasøgsmaal, vil Hovedappellanternes Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter bestemmes til 200 Kroner, der ligesom Sagens Hovedstol vil være at udrede af Kontraappellanterne in solidum.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom være at forandre.

Fredag den 22 November.

Nr. 429.

Højesteretssagfører David

mod

Andreas Valdemar Jacob Christiansen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21. September 1918: Arrestanten Andreas Valdemar Jacob Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Smith, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Valdemar Jacob Christiansen til Højesterets sagførerne David og J. Kondrup 40 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Andreas Valdemar Jacob Christiansen, der tiltales for Tyveri, og hvis opgivne Alder af 25 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er tidligere ved Dom anset ved nærværende Rets Dom af 7 August 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved nærværende Rets Dom af 2 Oktober 1917 efter Straffelovens § 230-I, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Fra den 23 Maj 1918 til den 13 Juni s. A. var han arresteret ved Frederiksberg Birk som sigtet for i beruset Tilstand at have stjålet en Cykle, men Sagen sluttedes uden Tiltale mod ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Søndag den 30 Juni 1918 Klokken 2³/₄ Eftermiddag indfæverede Drengene Erik Jørgensen, født den 23 Oktober 1907, og Carl Johan Wessel, født den 16 Oktober 1906, paa Politistation Nr. 6 en adskilt Damecykle, paa hvilken Fordæk og Slange manglede. Drengene har overensstemmende forklaret, at de samme Eftermiddag Klokken 2 à 2¹/₂ under Leg paa Gaden bemærkede, at en Mandsperson kom kørende paa Damecyklen, sprang af ved Ejendommen Prins Jørgensgade Nr. 1 A, der sammen med Nr. 1 B og Slotsgade Nr. 26 udgør et Komplex, trak Cyklen ind ad Gennemgangen og bar den ned i Ejendommens Kældergang. Da Drengene fandt Personen mistænkelig, gik de ned i Kældergangen for at se, hvad han foretog sig, og saa ham da i Færd med at skille Cyklen ad, idet Fordækket var halvt aftaget. Personen gik nu op paa Pissoiret i Gaarden, og Drengene gik ligeledes op, men da de lidt efter havde set ham igen gaa ned i Kældergangen, gjorde de

sig atter et Ærinde ned i Kælderen og saae Personen staa i Færd med at aftage Dækket; Erik spurgte ham, om han snart var færdig med at skille Cyklen, hvilket han bekræftede, idet han gav dem en 10-Øre og bad dem gaa op igen. Dette gjorde de, men havde forinden bemærket, at han skjulte Dæk og Slange under en Madrats i et i Kælderen værende Affaldsrum, hvorefter de gik op paa Gaden, hvor Erik fik hentet Politibetjent 397, Andersen, og da Drengene bagefter ham gik ned i Kældergangen, hørte de af Politibetjenten, at en Person var flygtet derfra ad en anden Kældertrappe og en anden af Kompleksets Gennemgange. Drengene afleverede saa Cyklen paa Stationen og høntede derefter fra det nævnte Affaldsrum Dæk og Slange, som de Klokkeren 3 afleverede sammesteds, og da de derefter sammen med Politibetjenten indfandt sig ved Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 16, hvor det var meddelt, at Personen skulde være gaaet ind i Porten, saae Erik efter sin Forklaring fra et Plankeværk, at en Mand, af hvem han dog ikke saae andet end Kasketten, kravlede ned fra Plankeværket mellem nævnte Ejendom og Nr. 14.

Politibetjent Andersen har for sit Vedkommende forklaret overensstemmende med Drengene, men har ikke selv set Personen.

Lupa Pressmann, født den 3 September 1904, har forklaret, at hun den omhandlede Dag saae en Mandsperson trække en Damecykle ind ad Gennemgangen i Prins Jørgensgade Nr. 1 A, at hun lidt senere saae samme Mand komme op fra Kældergangen, gaa ind paa Pissoiret i Gaarden og derefter atter gaa ned i Kælderen, samt at hun mindst en Timestid senere saae Personen i Slotsgade og meddelte dette til den nedenfor nævnte Urtekræmmer Nielsen, hvorefter hun sammen med ham fulgte efter Personen, der stillede sig i Porten til Blaagaardsgade Nr. 16 og derfra gik ind i Ejendommens Gaard.

Urtekræmmer Jørgen Thorvald Nielsen, der bor i Slotsgade Nr. 26, har forklaret, at han, der havde hørt om det Passerede, da Drengene havde tilkaldt Politibetjenten, derefter, medens Drengene var paa Stationen med Dæk og Slange, saae en Mandsperson komme i paafaldende stærk Fart ind i Ejendommens Gaard og derfra gaa ned i den oftnævnte Kældergang, hvorfra han et Øjeblik efter atter kom op, hvorefter han forlod Gaarden. Da Vidnet havde hørt, at Lupa Pressmann havde set den Person, som trak Cyklen ind i Gaarden, spurgte han hende, som stod ude paa Gaden, om den af Vidnet iagttagne Mand var ham, hun havde set komme med Cyklen, og da hun bekræftede dette, fulgte de efter ham til Blaagaardsgade Nr. 16, hvor han tog Opstilling i Porten. Vidnet gik nu for at hente en Politibetjent, men da han kom tilbage, sagde Lupa, at Personen var gaaet ind i Gaarden, hvor han imidlertid da ikke var at finde.

Erik Jørgensen, Carl Johan Wessel og Urtekræmmer Nielsen, der alle fik Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn straks, da han den 4 Juli s. A. var bleven anholdt, har alle med Bestemthed genkendt ham som den af dem ovenforklarede Person. Det samme gælder Lupa Pressmann, som den først den 29 s. M. havde Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn. Urtekræmmer Nielsen har bekræftet sin Genkendelse af Arrestanten og sin Forklaring i det Hele med Ed.

Cyklen og de den fraskilte Dele er af Frøken Esther Kleiner genkendt som hende tilhørende og frakommet uden hendes Vidende og Villie fra en uaflaaset Kældergang i Ejendommen Rømersgade Nr. 25, hvor hun en Lørdag Eftermiddag i Slutningen af Juni havde stillet den i uaflaaset Stand, men hvorfra den næstfølgende Mandag Formiddag, da hun vilde hente den, var forsvundet. Hun har aflagt Tilhjemlingsed og behørig godtgjort sin Ejendomsret til Cyklen.

Arrestanten har benægtet at have stjaalet eller været i Besiddelse af Cyklen og benægter at være identisk med den af Vidnerne omforklarede Person. Han forklarer, at han den paagældende Dag opholdt sig til Klokken ca. 3 Eftermiddag paa Nørrebro, bl. a. i Slotsgadekvarteret, at han Klokken ca. 12 Middag var inde i Ejendommen Blaagaardsgade Nr. 14 og bankede paa Køkkendøren hos en derboende Frøken Bakken, men ikke blev lukket ind, hvorefter han, der var gaaet ind ad Ejendommens Port, gik samme Vej ud og ikke mere indfandt sig dersteds, og at han Klokken ca. 2 Eftermiddag laante en Cykle af den paa Blaagaardsplads boende Fru A. C. Christensen, født Holst, og kørte paa den i 5—10 Minutter, hvorefter han leverede Cyklen tilbage og Resten af Eftermiddagen opholdt sig i Frihavnen og Nyhavn. Imidlertid har fornævnte Fru Christensen forklaret at være sikker paa, at det var mellem Klokken 1 og 1½ Eftermiddag, at han laante Cyklen til den af ham omforklarede korte Køretur, hvorefter Arrestanten har erklæret ikke at kunne angive Tidspunktet for Laanet af denne Cykle nærmere end mellem Klokken 1 og Klokken 2. Endvidere har Drengen Viggo Jørgensen, født den 5 August 1906 og boende Blaagaardsgade Nr. 14, forklaret, at han, der mange Gange har set og talt med Arrestanten, den omhandlede Dag Klokken ca. 3 Eftermiddag, da han opholdt sig i Ejendommens Gaard, saa Arrestanten springe ind i denne over Plankeværket fra Nr. 16 og derefter løbe op ad Køkkentrappen, hvor han bankede paa Køkkendøren paa 1ste Sal hos Frøken Bakken, men ikke blev lukket ind, hvorefter han forlod Ejendommen ad dennes Port.

Endelig har fornævnte Frøken Bakken, hvis Navn rettelig er Mathilde Larsen, forklaret, at hun den paagældende Eftermiddag mellem Klokken 3 og 4 hørte, at der blev banket paa hendes Dør, og da hun tænkte sig, at det var Arrestanten, vilde hun ikke lukke op, men saae umiddelbart efter Arrestanten kommende fra Baggaarden gaa ud af Ejendommens Port.

Ligesom det herefter maa anses for bevist, at Arrestantens Forklaring om sin Færden den paagældende Eftermiddag er løgnagtig, saaledes er der ved de tidligere gengivne Vidneforklaringer tilvejebragt Bevis for, at det er Arrestanten, som i Kældergangen har skilt Cyklen ad og gemt det aftagne Gummi, og herefter samt under Hensyn til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som tyvagtig, findes det mod hans Benægtelse tilstrækkelig bevist, at han har stjaalet Cyklen, der er vurderet til 75 Kr., fra det af Frøken Kleiner angivne Sted.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 442. Højesteretssagfører Henriques
 mod
 Harry Aage Sand (Def. I. Kondrup),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1918: Arrestanten Harry Aage Sand og Tiltalte Anders Boysen bør straffes: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Tegner og Bay, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Harry Aage Sands Vedkommende anførte Grunde vil den, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Harry Aage Sand bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerene Henriques og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:
 Arrestanten Harry Aage Sand og Tiltalte Anders Boysen tiltales for Tyveri.

Arrestanten er født den 3 December 1890 og tidligere anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 11 Juli 1913 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 7 Maj 1914 efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 25 Marts 1915 efter Straffelovens § 270, jfr. §§ 271 og 54 og midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1915 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet tidligere straffet.

I Februar—Marts 1918 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkammer og tilstod sig skyldig i Bedrageri, men Sagen sluttedes uden Tiltale, efter at Besvegne var bleven fyldestgjort.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 15 Juli 1918 meddelte Julius Alfred Bjerregaard Politiet, at Arrestanten og Tiltalte var i Besiddelse af en stjaalen Cykle, som han skulde afhænde for dem, hvorefter de samme Dag Klokken 3³/₄ Eftermiddag blev anholdt i Læderstræde, hvor de efter Aftale med Bjerregaard skulde træffe sammen med ham. Cyklen blev taget i Bevaring; det viste sig, at den samme Dag mellem Klokken 2 og 3 Eftermiddag var frastjaalet Ingeniør Knud Lindholm, medens den uafåaset stod udenfor en Ejendom i Upsalagade. Den er vurderet til 75 Kr.

Tiltalte har tilstaaet at have stjaalet Cyklen under de ovennævnte Omstændigheder, men hævdede, at det skete efter en Opfordring fra Arrestanten om at begaa Cykletyveri til fælles Fordel, og i hans Paasyn.

Arrestanten Sand har derimod benægtet at have nogen som helst Andel i Tyveriet.

Bjerregaard, der tidligere har været straffet for Tyveri, har afgivet følgende Forklaring:

Han, der kendte Arrestanten, traf den omhandlede Dag Klokken ca. 10 Formiddag paa Raadhuspladsen Arrestanten i Følge med Tiltalte, som var Bjerregaard ubekendt. Arrestanten spurgte, om Sidstnævnte vilde købe en Cykle, og paa Spørgsmaal om, hvad det var for en Cykle, ytrede han, at det var Tiltalte, som havde den, hvorefter Tiltalte sagde, at det var en, han vilde stjæle fra sin Broder, som selv havde stjaalet den. De aftalte alle 3 at mødes paa Raadhuspladsen Klokken 1¹/₂, hvort da Arrestanten og Tiltalte skulde medbringe Cyklen. Da Bjerregaard til den aftalte Tid indfandt sig, var de Andre der ikke, men da han Klokken ca. 3³/₄ atter kom paa Raadhuspladsen, traf han dem begge, og Arrestanten ytrede, at de havde været helt ude paa Østerbro for at hente Cyklen, og at han havde kørt med Sporvognen fra Østerbro til Raadhuspladsen. Cyklen, der stod i Nærheden af Vester Boulevard, blev hentet, og det blev aftalt, at Bjerregaard skulde tilsvare de andre 45 Kr. for den og selv beholde, hvad han herudover kunde indvinde for den, og at de alle 3 skulde mødes i Læderstræde, hvorhen Bjerregaard straks kørte paa Cyklen.

Tiltaltes nærmere Forklaring gaar ud paa, at han om Morgenen traf sammen med Arrestanten og gik en Tur med ham, som herunder foreslog, at de skulde stjæle en Cykle, samt at de ved 10-Tiden om Formiddagen paa Raadhuspladsen traf Bjerregaard, med hvem Arrestanten snakkede, uden at Tiltalte hørte, hvad de snakkede om. Tiltalte erindrer ikke at have sagt, at han vilde stjæle Cyklen fra sin Broder, men det er muligt, og det har i saa Fald været noget, han fandt paa i Øjeblikket. De aftalte at mødes med Bjerregaard sammesteds Klokken 1¹/₂, og Arrestanten og Tiltalte drev nu videre sammen, og da de saa den omhandlede Cykle staa i Upsalagade, foreslog Arrestanten Tiltalte at stjæle den, idet han udtalte, at han nok skulde faa den solgt. Tiltalte stjal den i Arrestantens Paasyn og aftalte med ham, at Tiltalte skulde køre paa den ind til en Forretning nær Raadhuspladsen for udenfor denne at mødes med Arrestanten, der skulde tage med Sporvogn derhen. De mødtes som aftalt Klokken lidt over 3, gik til Raadhuspladsen og derfra til Vester Boulevard, hvor de stillede Cyklen, og derfra atter til

Raadhuspladsen, hvor Bjerregaard kom til dem. Om det videre Paaserede forklarer Tiltalte overensstemmende med Bjerregaard, idet han særlig ogsaa forklarer, at Arrestanten til Sidstnævnte ytrede, at de havde været helt ude paa Østerbro for at hente Cyklen, og at Arrestanten var kørt derfra til Raadhuspladsen med Sporvogn.

Arrestanten bestrider disse Forklaringers Rigtighed og hævder, at Tiltalte havde talt om, at han vilde sælge en ham tilhørende Cykle, der havde været hans Broders, og da han traf Bjerregaard, spurgte Arrestanten denne, om han vilde købe Cyklen. Han benægter, at der blev talt om, at Cyklen skulde stjæles eller tidligere var stjaalen. De aftalte at mødes alle 3 Klokken 1½ udenfor den nævnte Forretning ved Raadhuspladsen. De skiltes fra Bjerregaard, og straks efter vil Arrestanten have forladt Tiltalte og vil have drevet alene om, indtil han Klokken 3 kom udenfor Forretningen i det Haab der at træffe Tiltalte, hvem han ogsaa nu traf der medførende Cyklen. De talte ikke videre sammen, men stillede Cyklen hen paa Vester Boulevard og ventede derefter paa Raadhuspladsen, til Bjerregaard kom. Bjerregaard lovede at sælge Cyklen, og Arrestanten vil have troet, at denne havde tilhørt Tiltaltes Broder og var i Tiltaltes lovlige Besiddelse. Han benægter at have opfordret Tiltalte til at stjæle en Cykle eller aftalt saadant med ham eller at have været med ved Tyveriet, ligesom han benægter at have fremsat de af Tiltalte og Bjerregaard omfklarede Ytringer om, at de havde hentet Cyklen paa Østerbro, og at Arrestanten var kørt med Sporvogn derfra. Han vil ikke kunne angive, hvorfor han ikke kom til det aftalte Møde Klokken 1½, eller i hvilke Gader han har færdedes i den Tid, da han ikke vil have været sammen med Tiltalte ej heller Personer, som herunder har set ham eller talt med ham.

Under Hensyn til, at Arrestanten tidligere er straffet 2 Gange for Cykletyverier, og til, at Tiltaltes Forklaring er bestyrket ved den af Bjerregaard afgivne Forklaring, samt til Usandsynligheden af, at Arrestanten uden Aftale med Tiltalte skulde have truffet denne udenfor den omhandlede Forretning Klokken ca. 3, findes imidlertid med Forkastelse af Arrestantens Forklaring Tiltaltes Forklaring at burde lægges til Grund ved Paadømmelsen, hvorefter Tyveriet af Cyklen maa anses for at være forøvet af Arrestanten og Tiltalte i Forening efter forud truffet Aftale herom.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten og Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, Tiltalte efter § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 15. **Alma Kirstine Nielsen** (I. Kondrup efter Ordre)
 m o d
Kusk Aage Carl Andersen (Ingen).

Se Side 138.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af Højesterets Dom af 19 April 1918 har Sagen paany været foretaget i Kriminal- og Politirettens 2det Civilkammer, hvorefter den af Appellantinden atter er indstævnet for Højesteret. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt i det de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflægelse bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Alma Kirstine Nielsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører I. Kondrup 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Nr. 431. **Højesteretssagfører Bache**
 m o d
Thorvald Oscar Haakansson (Def. Henriques),
 der tiltales for Overtrædelse af Udførselsforbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1918: Arrestanten Thorvald Oscar Haakansson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Sagens Omkostninger samt til Statskassen betale i Erstatning 39,330 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig anset godtgjort, at Tiltalte i Tiden fra November 1917 til Begyndelsen af August d. A. har udført møttet Guld til et Beløb af 39,330 Kroner til Sverige. For dette Forhold vil Tiltalte, hvem Undtagelsesbestemmelsen i Bekendtgørelse Nr. 472 af 3 Oktober 1917 ikke kan komme til Gode, være at

anse efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 og Bekendtgørelse Nr. 160 af 6 August 1914. Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, og Dommen, hvis Bestemmelser om Erstatning og Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Oscar Haakansson til Højesteretssagførerne Bache og Henriques 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Arrestanten Thorvald Oscar Haakansson, der er født den 30 Marts 1888 og tidligere straffet ved Rettens Dom af 6 Februar 1909 efter Straffelovens § 181 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Udførselsforbud med Hensyn til Udførsel af Guldmønt her fra Landet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Tiden fra November 1917 til Begyndelsen af August d. A. har Arrestanten i Nationalbanken her i Byen omvekslet et Beløb af 39,330 Kroner i danske Sedler med dansk Guldmønt. Arrestanten har herom forklaret, at han har en god Ven i Lund, hvis Navn han ikke vil opgive, at denne Ven har givet ham en Del Penge i svenske Sedler, at han har vekslet disse svenske Sedler her i Byen med danske Sedler, og at han har omvekslet disse danske Sedler med dansk Guldmønt. Som Grund til dette Sidste har han anført, at dette var saadan en Mani, han havde, og at han har brugt Mønterne her i Landet.

Ved Forhøring i Malmø er det gennem Forklaringer af nogle ved Toldvisitationen fungerende Politibetjente godtgjort, at Arrestanten indenfor det foranførte Tidsrum, i hvilket han har vekslet dansk Guldmønt, meget ofte, næsten daglig, er rejst fra København til Malmø, saaledes at han hyppigt kom til Malmø med den ene Baad og rejste derfra med den først afgaaende Baad. Endvidere er det konstateret, at Arrestanten i forskellige Banker i Malmø indenfor det omtalte Tidsrum har faaet vekslet dansk Guldmønt med svenske Sedler.

Det findes herefter tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har udført de af ham vekslede Guldmønter til Sverige i Strid med her gældende Udførselsforbud.

Han vil herefter være at anse efter Lov af 6 August 1914, jfr. Lov af 29 Oktober s. A. samt Lov af 5 Februar 1915 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og have at betale Sagens Omkostninger samt have at betale i Erstatning til Statskassen 39,330 Kr.

M a n d a g d e n 25. N o v e m b e r.

Nr. 396. **Anders Peter Clausen** (Bache efter Ordre)

m o d

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne (Graae)

betræffende Ophævelse af en Fængslingskendelse og Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Kriminal- og Politirettens Kendelse af 1. Juli 1918: Da Anholdte [Anders Peter Clausen] er sigtet for Meddelagtighed i Bedrageri, og det fandtes nødvendigt at sikre hans Tilstedeblivelse under Sagen og afskære ham fra Samkvem med andre, dekretedes Arrest paa hans Person.

Højesterets Dom.

I Slutningen af Juni d. A. blev Appellanten, der drev Forretning som Jærnhandler her i Byen, af en herværende Handlende sigtet for paa strafbar Maade at have tilvendt sig et dødt Handlende tilhørende Parti Metal, og under den Undersøgelse, som Politiet i den Anledning foretog, blev der i Appellantens Forretning fundet forskellige Ting, som Politiet fandt mistænkelige, og som han sigtedes for at være kommen i Besiddelse af paa ulovlig Maade. Efter at Appellanten, der tre Gange har været straffet for Tyveri, derpaa var bleven sat under Anholdelse, blev der den 1 Juli d. A. inden Kriminal- og Politiretten afsagt Fængslingskendelse over ham som sigtet for Meddelagtighed i Bedrageri. Under Sagens Gang blev der yderligere rettet forskellige andre Sigtelser mod Appellanten, og han blev derefter holdt fængslet indtil han den 28 August d. A. løslodes. Samtidig sluttedes Sagen uden at der rejstes Tiltale mod Appellanten. Den fornævnte Kendelse har Appellanten nu indanket for Højesteret, hvor han har nedlagt Paastand om, at Kendelsen og Fængslings Opretholdelse til den 28 August d. A. erklæres ulovmedholdelige, og at der i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April 1888 § 1 tilkendes ham Erstatning hos det Offentlige for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Skønt der efter det Oplyste maa gaas ud fra, at Appellanten ikke har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til det ovennævnte Parti Metal, har det dog efter Alt, hvad der iøvrigt foreligger, været beføjet saavel at indlede Undersøgelse mod Appellanten som under denne at holde ham fængslet saaledes som sket. Herefter og da Betingelserne for at tilkende Appellanten Erstatning i Følge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke kan anses at være tilstede, vil Appellantens Paastande ikke kunne tages til Følge.

Det de befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Sælær bliver at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

De ovennævnte af Appellanten, Anders Peter Clausen, nedlagte Paastande kan ikke tages til Følge. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bache 100 Kroner, der udredes af det Offentlige, og Højesteretssagfører Graae 100 Kroner, der udredes af Appellanten.

Nr. 421.   Grosserer John Rasch (Ingen)
                                  mod
Fornikter C. C. Jensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer John Rasch, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 57. Grevskabet Bregentveds Godskontor paa Grevskabets Vegne (Liebe)

mod

Gaardejer Jørgen Peter Jørgensen (Ingen),

betræffende Retten over en mellem Parternes Ejendomme værende Hegnsvold.

Stevns-Fakse Herreders ordinære Rets Dom af 18 Juli 1916: Indstævnte, Gaardejer Jørgen Peter Jørgensen af Smerup, bør anerkende, at Hegnsvolden mellem den Grevskabet Bregentved tilhørende Sønderkov og Matr. Nr. 7 a af Smerup i hele sin Bredde staar paa Grevskabets Grund, hvorhos han kendes uberettiget til at hugge Opvæksten paa nævnte Hegnsvold. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juni 1917: Appellanten, Gaardejer Jørgen Peter Jørgensen af Smerup, bør for Tiitale af de Appelindstævnte, Grevskabet Bregentveds Godskontor paa Grevskabets Vegne, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af-sigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at det i Dommen omtalte Vandløb er et naturligt Vandløb, der fra gammel Tid har dannet Grænsen mellem Grevskabets og Indstævntes Ejendomme, og at den omstridte Jordvold derfor er opført paa Grevskabets Grund. Imidlertid findes der ved de af Indstævnte førte Vidner tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Ejerne af Indstævntes Ejendom i Alderstid har hugget Opvæksten i alt Fald paa den Ejendommen nærmest liggende Halvdel af Volden i en Udstrækning af 346,8 m, nemlig fra Skellet mellem Matr. Nr. 6 a og 7 a af Smerup til en under Sagen omtalt i »Abrahamskrogen« staaende Rødpil. Det appellerende Grevskab vil derfor — i Overensstemmelse med en af det nedlagt subsidiær Paastand — kun med den af det Anførte følgende Begrænsning kunne anerkendes som ejendomsberettiget til hele Jordvolden. Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Jørgen Peter Jørgensen, bør anerkende, at Hegnsvolden mellem den Grevskabet Bregentved tilhørende »Sønderskov« og Matr. Nr. 7 a af Smerup i hele sin Bredde staar paa Grevskabets Grund, og at han ingen Ret har til at hugge Opvæksten paa Volden Øst for en Rødpil, som, naar der maales ad Voldens Midtlinie, staar 346,8 m fra det Punkt, hvor Skellinien mellem Matr. Nr. 6 a og 7 a af Smerup skærer Volden, og heller ikke Vest for denne Pil, forsaavidt angaar den Del af Hegnsvolden, der ligger Nord for Voldens Midtlinie. Processens Omkostninger for alle Retter op-hæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grevskabet Bregentved, og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Stevns-Fakse Herreders ordinære Ret her-til indankede Sag paastod i første Instans de Appellindstævnte, Grevskabet Bregentveds Godskontor paa Grevskabets Vegne, Appellanten, Gaardejer Jørgen Peter Jørgensen af Smerup, som Ejer af Matr. Nr. 7 a af Smerup tilpligtet at anerkende, at Hegnsvolden mellem den Grevskabet tilhørende »Sønderskov« og Matr. Nr. 7 a af Smerup i hele sin Bredde staar paa Grevskabets Grund, og at han ingen Ret har til at hugge Opvæksten paa Volden.

Appellanten paastod sig frifunden, men blev ved Underrettens Dom af 18 Juli 1916 dels tilpligtet at anerkende, at den paagældende Hegnsvold i hele sin Bredde staar paa Grevskabets Grund, dels kendt uberegtiget til at hugge Opvæksten paa Volden. Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tilkendt hos Modparten, blev ved Underretsdommen ophævede.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin Frifindelsespaastand, hvorhos han har paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter. De Appelindstævnte har, skønt lovlig stævned, ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af et under Sagen fremlagt, af en Landinspektør udarbejdet Kort, at der langs med Skellet mellem »Sønderskov« og Matr. Nr. 7 a af Smerup løber et Vandløb og paa Skovens Side af dette en Hegnsvold, indenfor hvilken der atter langs omtrent Halvdelen af Skellet løber en Voldgrøft. Appellanten gør nu gældende, at Vandløbet oprindelig er en gravet Grøft, svarende til den paa den anden Side af Volden, at det er Volden i Forbindelse med Grøfterne paa begge Sider af denne, som danner Hegn mellem Ejendommene, og at man som Følge heraf i Overensstemmelse med det i Frd. om Hegn m. m. af 29 Oktober 1794 § 5 og Lov om Hegn af 6 Marts 1869 § 5 Udtalte maa antage, at Voldens Midtlinie danner Skellet, medmindre det godtgøres, at dette ligger andetsteds.

De Appelindstævnte gør derimod gældende, at Vandløbet er et naturligt Vandløb, og at det danner Skellet, saaledes at Hegnsvolden og Voldgrøften helt ligger paa Skovens Grund. Til Støtte herfor anfører de, at Hegnsvolden maa antages at være opført inden 1794, og at der derfor ikke paa Grundlag af Bestemmelserne i § 5 i Frd. af 29 Oktober 1794 kan opstilles nogen Formodning om, at dens Midtlinie ligger i Skellet. Tværtimod paastaar de, at Formodningen taler for, at Volden i sin Helhed ligger paa Skovens Grund indenfor Skellet, idet de mener, at den er opført til Fyldestgørelse af det i Skovforordningen af 26 Januar 1733 § 20 indeholdte Paabud om Opkastning af Stengærder og Grøfter i Stedet for de tidligere anvendte Risgærder, hvilket Paabud, som det fremgaar af Forordningens Ord, blev givet af Hensyn til Skovene og ikke til Naboerne, og uden at det samtidig bestemtes, at Skovejerne kunde forlange, at Naboerne skulde afgive Halvdelen af den Grund, som var nødvendig til de nye — i Forhold til de ældre Risgærder ret brede — Hegn.

Selv om det maatte anses godtgjort, at Hegnsvolden er ældre end Frd. af 29 Oktober 1794, og at den er opført i Henhold til § 20 i Frd. af 26 Januar 1733, findes der imidlertid ikke heraf at kunne drages nogen sikker Slutning om, at den i sin Helhed ligger paa Skovens Grund.

Der kan dernæst heller ikke gives de Appelindstævnte Medhold i, at Skelliniens uregelmæssige Form er noget afgørende Vidnesbyrd om, at Grænsen mellem Ejendommene oprindelig er blevet bestemt ved et naturligt Skel, hvilket, da Jordvolden aabenbart ikke er naturligt, vilde sige, at Vandløbet danner Skellet.

At det sidste er Tilfældet, mener de Appelindstævnte endelig frem-

gaar af 2 under Sagen fremlagte Udskrifter af en i 1870 afholdt Vandsynsforretning, under hvilken der blev indgaaet et Forlig mellem de paagældende Lodsejere — deriblandt baade Bregentved Skovvæsen og den daværende Ejer af Matr. Nr. 7 a af Smørup — om Vandløbets Opgravning af Hensyn til en Naboejendoms Dræning. Under denne Forretning betegnes Vandløbet nemlig allerede inden Opgravningen som et Vandløb og ikke som en Voldgrøft, ligesom det siges, at Vandløbet »fortsætter som Grænse mellem »Sønderskov« og Matr. Nr. 7 a«. I Forliget hedder det derhos, at Vandløbet i Fremtiden skal vedligeholdes af »de tilgrænsende Brugere, dog saaledes at Skovvæsenet som hidtil vedligeholder sin Halvpart ud for enhver af de samme tilgrænsende«.

Selv om Vandløbet allerede inden Opgravningen i 1870 har tjent til Afledning af Vand, udelukker dette imidlertid ikke, at det oprindeligt er gravet som Voldgrøft som Led i et Hegn. Der kan derhos ikke lægges afgørende Vægt paa Vandsynsmændenes Udtalelse om, at Vandløbet danner Grænse, og de anførte Bestemmelser i Forliget om Vedligeholdelsespligten er ogsaa forenelige med Appellantens Opfattelse, hvorefter Volden i Forbindelse med begge Grøfterne danner Hegn. Lovgivningens Forskrifter om, at hver Nabo skal vedligeholde halvt lovligt Hegn, betyder nemlig, at han skal vedligeholde Hegnet i hele dets Bredder langs Halvdelen af Skellinien, jfr. Loven af 6 Marts 1869 §§ 7 og 4.

De Appellindstævnte kan herefter ikke anses at have godtgjort, at Hegnsvolden i hele sin Bredder staar paa Grevskabets Grund, og deres Paastand om, at Appellanten skal tilpligtes at anerkende dette, kan derfor ikke tages til Følge. Det Samme maa derhos gælde deres Paastand om, at Appellanten skal tilpligtes at anerkende, at han ingen Ret har til at hugge Opvæksten paa Volden. De kan nemlig heller ikke anses at have godtgjort, at saadan Ret ikke tilkommer ham, og det er ved af Appellanten foranstaltede Vidneforsler — tildels efter at Sagen var indbragt her for Retten og der var meddelt Appellanten Bevilling til at fremføre nye Bevisligheder under Appellen — oplyst, at saavel Appellanten som forudgaaende Ejere af hans Ejendom igennem en længere Aarrække har hugget Opvæksten paa Hegnsvolden i ca. Halvdelen af dens Længde langsmed Appellantens Ejendom.

Appellanten vil herefter være at frifinde, medens Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Nr. 317

Højesteretssagfører Bache

mod

Peder Christian Pedersen (Def. Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916.

Bjerger-Aasum Herredets Politirets Dom af 26 Marts 1918: Tiltalte Peder Christian Pedersen bør straffes med en

Ståtskassen tilfaldende Bøde af 80 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stånde, dog at Bødens Størrelse bestemmes til to Hundrede Kroner. I Saker til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel E. Lemming og Siesby, betaler Tiltalte Peder Christian Pedersen 30 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Førkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916 § 1, men Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Peder Christian Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i en Maaned. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets sagførerne Bache og Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne saavel efter det Offentliges Foranstaltning som efter Tiltalte Peder Christian Pedersens Begæring hertil fra Bjerge-Aasum Herredets Politiret indankede Sag tiltales han for Overtrædelse af Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916.

Tiltalte er født den 28 April 1862 og er, foruden at han i Baag Herreds Politiret den 15 Juni 1904 for Overtrædelse af Næringsloven har vedtaget en Bøde af 10 Kr., anset ved Baag Herreds Ekstraretsdom af 14 Oktober 1904 efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 8 Dage, for hvilken Strafs Udståelse han ved kgl. Resolution af 22 April 1905 blev fritaget paa Vilkaar af, at han i 5 Aar førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vardel.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør, blev Dyr-læge Longsted af Fjerritslev den 10 Oktober 1917 tilkaldt til Tiltaltes Bopæl for at tilse en Tiltalte tilhørende 2½ Aar gammel Hoppe. Dyr-lægen kom til det Resultat, at Hestens Svaghedstilstand skyldtes Underernæring og Overanstrengelse. Under den i Anledning af Dyr-lægens derom indgivne Anmeldelse indledede Politiretsundersøgelse forpligtede Tiltalte sig i Retsmødet den 9 November 1917 til at give He-

sten mindst 10 Pund Korn samt noget Mælk daglig og indtil videre lade den være fri for Arbejde. I December Maaned 1917 var Hestens Tilstand bedret, men i Februar Maaned 1918 maatte den efter at være styrtet i Marken transporteres hjem i Stald paa en Stenslæde. Den 15 s. M. maatte Hesten, der den foregaaende Dag var styrtet paa Vejen, medens den blev trukket af Tiltalte, hvorefter den var ude af Stand til at rejse sig og paa en Stenslæde var transporteret ind i en nærliggende Udhusbygning, slaas ned.

Husejer og Træskomand Lars Hansen, der et Par Gange i September Maaned 1917 har kørt den ovennævnte Hest for Tiltalte, har edelig forklaret, at Hesten var stærkt afmagret og havde synligt Besvær ved at trække Vognen, hvis Læs, Transportspande med Mælk, aldrig havde større Vægt end 400 kg, og at han ikke kunde tænke sig anden Grund dertil, end at Hesten fik utilstrækkelig Føde.

Gaardejer Lars Hansen og Gæstgiver Rasmus Martinus Rasmussen har edelig forklaret, at de en Dag i Slutningen af September Maaned 1917 saa Tiltaltes dengang 13 Aar gl. Søn ledsaget af en ældre Person komme kørende med den nævnte Hest forspændt en Vogn med Mælketransportspande. Paa en Strækning af henved 100 Meter lagde Hesten sig ned 3 Gange, medens Vognen standsede for at opsamle Spande. De fik nu Drengen til at spænde Hesten fra og føre den ind paa en Græsmark. Her lagde den sig straks ned og gav sig i liggende Stilling til at æde af Græsset saa langt, den kunde naa. Hesten var saa kraftløs og afmagret, at det var øjensynligt, at den i længere Tid var blevet underernæret. Fornævnte Dyrlæge Longsted har i 2 henholdsvis den 23 og den 25 Oktober 1917 udstedte Erklæringer udtalt, at Hesten den 10 s. M. var ude af Stand til at rejse sig, men maatte rejses ved Hjælp af Sele, og kunde da heller ikke støtte paa Benene. Den viste ingen Tegn paa Sygdom, men var yderst afkræftet og mager; dens Tilstand blev ikke bedre efter 14 Dages god Pleje.

Fornævnte Gæstgiver Rasmussen, Kreaturhandler Peder Jensen og Handelsmand Carsten Møller, der alle den 5 Februar 1918 blev tilkaldt for at hjælpe Tiltalte med at faa Hesten under Tag, da den var faldet i Marken, har edelig forklaret, at de har set Hoppen flere Gange før den nævnte Dag, og at de har været paa det Rene med, at den ligesom Tiltaltes 2 andre Heste har været vanrøgtet ved ikke at faa tilstrækkeligt Foder. Dens Tilstand, da den faldt, var en saadan, at den umuligt kan have faaet rigeligt Foder. De kunde ikke faa den rejst op.

Dyrlæge Jørgensen af Aarslev, der den 7 Februar 1918 synede Tiltaltes Hestebesætning, har i en samme Dag udstedt Erklæring udtalt, at ingen af Tiltaltes 3 Heste frembød Tegn paa Almensygdomme, men de var i høj Grad afmagrede og underernærede, hvilket særlig var Til-

Færdig fra Trykkeriet den 11 December 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 38.

Mandag den 25 November.

fældet med den oftnævnte Hoppe, der var holdt oppe ved en improviseret Sele, og hvis Bevægelser var slingrende og kraftløse. Det hedder endvidere i Erklæringen: »Dyrene er i høj Grad vanrøgtede og uforsvarligt plejede«.

Tiltalte har under Forhørene stadig hævdet, at han har givet sine Heste tilstrækkeligt Foder, og at han har overholdt sin i Retsmødet den 9 November 1917 paatagne Forpligtelse til at give Hoppen 10 Pund Korn daglig. Naar den i September Maaned har været saa svag, at den maatte spændes fra Vogn og senere Dyrlæge tilkaldes, har dette efter Tiltaltes Forklaring været, fordi den havde faaet Kolik. Naar den i Februar Maaned er faldet paa Marken, skyldes det efter Tiltaltes Forklaring alene, at den vilde springe over en Grøft, og han vil ikke erkende, at den da var ude af Stand til at rejse sig.

Disse Tiltaltes Forklaringer findes imidlertid efter det Oplyste at maatte forkastes. Herefter vil Tiltalte for at have behandlet den oftnævnte Hoppe uforsvarligt være at anse efter Lov Nr. 152 af 17 Maj 1916 § 1 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner. Da Politiretsdommen efter samme Bestemmelse har anset Tiltalte med en Statskassen tilfaldende Bøde af 80 Kroner og med Rette har paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom med den anførte Forandring i Bødens Størrelse være at stadfæste.

Der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Axel E. Lemming og Siesby, i Salær 30 Kroner til hver.

Nr. 343.

Højesteretssagfører Aagesen

mod

Jørgen Christian Petersen og Rasmus Christiansen Rudbæk
(Def. Levy),

der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 20 April 1918: De Tiltalte Jørgen Christian Petersen og Rasmus Christiansen

Rudbæk bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 8 Dage. Saa bør de Tiltalte ogsaa En for Begge og Begge for En betale Aktionens samtlige Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, Aktor, Sagfører I. N. Buus, og Defensor, Prokurator Zahn, begge af Kolding, henholdsvis 15 og 12 Kr. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Maj 1918: De Tiltalte Jørgen Christian Petersen og Rasmus Christiansen Rudbæk bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 40 Dage og 30 Dage. Saa udreder de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 10 Dage for hver af de Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Dage for hver af de Tiltalte Jørgen Christian Petersen og Rasmus Christiansen Rudbæk. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Aagesen og Levy 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Andst-Slaugs Herreders Ekstraret indankede Sag er Jørgen Christian Petersen og Rasmus Christiansen Rudbæk sat under Tiltale for Tyveri.

Af de Tiltalte er Petersen født den 15 Marts 1877 og har i Aarene 1916 og 1917 inden ovennævnte Herreders Politiret vedtaget at erlægge 2 Bøder af henholdsvis 100 Kr. og 15 Kr. til Statskassen for Overtrædelse af Udførselsforbud; bortset herfra er bemeldte Tiltalte lige saalidt som Tiltalte Rudbæk, der ifølge sin Forklaring er født i Sønderjylland den 10 August 1877, funden tidligere tiltalt eller straffet.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de — dels hver for sig, dels i Forening — i Løbet af afvigte Vinter oftere om Aftenen har borttaget og tilegnet sig Hegnspæle af Fyr og Gran, som var nedrammede i Markerne ved Ve-

ster Vamdrup Vandmølle og tilhørte det Konsortium, der ejer bemeldte Mølle, i hvis Nærhed de Tiltalte begge er bosatte. De Tiltalte, som snart oversavede Pælene og snart oprykkede dem, har saaledes i Forening tilegnet sig 15—20 Pæle, hvorhos Tiltalte Petersen paa egen Haand har tilegnet sig højst 40 Stykker og Tiltalte Rudbæk — ligeledes paa egen Haand — højst 6 Stykker. De borttagne Pæle er af de Tiltalte anvendte til Brændsel i deres Hjem, og Møllens Bestyrer — der iøvrigt har forklaret, at Pælene bestod dels af Gran, dels af Eg — har med deres Samtykke ansat Værdien af hver Pæl til 35 Øre.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For deres ommeldte Forhold vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med Straffe, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Tiltalte Petersen i 40 Dage og for Tiltalte Rudbæk i 30 Dage.

De Tiltalte vil derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten 20 Kr. til den Første og 15 Kr. til den Sidste samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Tirsdag den 26 November.

Nr. 432.

Højesteretssagfører Aagesen

mod

Albert William Willadsen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1918: Arresterne Albert William Willadsen og Benth Christian Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Willadsen i 2 Aar, Larsen i 8 Maaneder og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Schrøder og Olsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Albert William Willadsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert William Willadsen til Højesteretssagførerne Aagesen og V. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Albert William Willadsen og Benth Christian Larsen tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Sidstnævnte for Meddelagtighed i Tyveri.

Willadsen er født den 15 December 1894 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 24 April 1915 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4. Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 7 Oktober 1916 efter Straffelovens § 245 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved nærværende Rets Dom af 25 Marts 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Larsen er født den 29 August 1890 og ikke funden tidligere straffet ifølge Dom.

Ved Arrestanten Willadsens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham den 13 April 1918 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han skulde melde sig ved nævnte Protokol hver Mandag for at give Oplysning om sit Erhverv, og at han inden 24 Timer sammesteds skulde anmelde Bopælsforandring, idet han i Tiden efter den 22 s. M. og indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 12 Juni s. A. har uden lovligt Forfald undladt at gøre de ham herefter paahvilende Meldinger.

Iøvrigt er Sagens Omstændigheder følgende:

Den 24 April 1918 blev det anmeldt til Politiet, at der Natten forud ved Indbrud i en Lejlighed i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 40 paa 1ste Sal var stjaalet en Del Effekter, der havde beroet dels i aflaaede Skabe i Entréen, der fandtes opbrudte, dels i et Værelse, der maa antages at have været aflaaet. Lejligheden var for Tiden ubeboet, da den var under Reparation. Entrédøren var aflaaet med Smæklaas, Køkkendøren med indstukken Laas, hvis Nøgle Haandværkerne dog ved Bortgangen om Eftermiddagen plejede at lægge i Vinduet paa Køkken-trappen. Bestjaalne, Direktør Henrik Tholstrup, havde været i Lejligheden den 23 s. M. om Aftenen efter Haandværkernes Bortgang, og da var Dørene aflukkede, men da en Blikkenslager den 24 Klokken c. 7½ Formiddag kom derop, laa vel Nøglen til den aflaaede Køkkendør paa det sædvanlige Sted i Vinduet paa Køkkentrappen, men derimod stod Entrédøren aaben. Bestjaalne har anmeldt, at der ved den paa-gældende Lejlighed er frastjaalet ham 1 Sommerfrakke, 3 Jakkesæt, 1 Par sorte Benklæder, 2 Manchetskjorter, 1 Par Lakstøvler, 1 Par saakaldte Militærstøvler, 1 Par brune Sko, 1 brun Kuffert og mulig 1 Lommetørklæde, hvilke Genstande er ansat til en Værdi af ialt 516 Kr. 50 Øre.

Da det blev oplyst, at Arrestanten Larsen den 23 s. M. om Eftermiddagen Klokken ca. 3 havde indfundet sig i Lejligheden og spurgt efter en Chauffør, der var i Tjeneste hos Lejlighedens Indehaver, og hvem han tidligere havde talt med om Muligheden af at købe nogle af hans Principals brugte Klæder, blev Arrestanten Larsen anholdt den 25 s. M., men nægtede først at kende noget til Tyveriet. Da det imidlertid straks efter Anholdelsen var bleven oplyst, at han havde boet under et op-

digtet Navn paa Boulevardhotellet, forklarede han, at der paa hans Værelse dersteds hang et graat Jakketsæt, som hørte til de stjaalne, og afgav følgende Tilstaaelse og Forklaring, som han senere bestemt har fastholdt. Arrestanten havde paa nævnte Hotel boet sammen med Arrestanten Willadsen og en Person ved Navn Jens Rantzau Jensen, der delte Værelse med Willadsen, men som senere har forladt Landet og derfor ikke har kunnet inddrages under nærværende Sag. Da Arrestanten den 23 April forgæves havde søgt den ommeldte Chauffør i den omhandlede Lejlighed traf han paa Gaden Arrestanten Willadsen og Jensen og fortalte dem, at det var let at stjæle fra Lejligheden, da der ingen boede dersteds; han gik paa de to Andres Anmodning med dem hen i Store Kongensgade og paaviste dem Stedet, hvorefter Jensen ytrede, at det vilde de vente med, til det blev mørkere. Arrestanten skiltes derefter fra de to Andre, men saa dem ved 7—8 Tiden samme Aften i en Beværtning, og samme Aften Klokken 10—11 saa han dem komme kørende til Hotellet i Droske, medførende en brun Kuffert som den ommeldte, hvorhos Jensen var iført en Overfrakke, som den anmeldte. Arrestanten var senere samme Aften paa de to Andres Værelse og saa da Kufferten staa under Sengen og Overfrakken hænge paa Kakkelloven, og de to fortalte nu, at de i Forening havde udført Tyveriet, hvorved Jensen ytrede, at det var en god »Fidus«, Arrestanten havde givet dem. Næste Formiddag indfandt Arrestanten sig igen paa Værelset og saa nu Kosterne, der bestod af Overfrakken, 3 Jakketsæt, 1 Par brune Sko, 1 Par Lakstøvler og 1 Par langskaftede Fedtlæder Snørestøvler, 1 Par sorte Benklæder og nogle hvide Manchetskjorter samt Kufferten. Arrestanten modtog heraf et graat Jakketsæt med et deri beroende Lommetørklæde, medens Willadsen bragte de brune Sko til en Skomager for at faa dem sværtet sorte; noget senere samme Dag solgte Willadsen til en Person, der kaldtes »Filudia«, og som kom op paa Værelset, i Arrestantens Paasyn Benklæderne og de langskaftede Støvler.

Arrestanten har erkendt, at han gav de to andre Anvisning paa Lejligheden i den Tanke, at de vilde begaa Tyveri dersteds, uden at han nærmere vil have tænkt over, hvorledes de vilde skaffe sig Adgang til Gerningsstedet.

I det foreløbige Forhør forklarede han, at det var Meningen, at han fik det Sæt graa Tøj som sin Andel af Udbyttet; han har imidlertid hævdet, at der ikke inden Tyveriets Udførelse var nogen Aftale om, at han skulde have Andel i dettes Udbytte, og har villet gøre gældende, at han ej heller regnede med, at de Andre efter Tyveriets Udførelse vilde tilbyde ham nogen Del af Udbyttet.

Ved Visitationen paa det af Arrestanten beboede Hotelværelse fandtes det graa Jakketsæt imidlertid ikke dersteds, og Arrestanten forklarede da, at de to Andre antagelig havde fjernet det efter hans Anholdelse.

Arrestanten Willadsen forlod efter Larsens Anholdelse Boulevardhotellet og holdt til hos en Kvinde, med hvem han er Kæreste, og i hvis Hjem han blev anholdt den 12 Juni s. A. Ved Anholdelsen var han iført et graat Jakketsæt, der genkendtes af Anmelderen som det

ham frastjaalne og af Arrestanten Larsen som det af ham paa Hotellet efterladte. Willadsen har hævdet at have købt dette Sæt af Larsen og har nægtet at være skyldig i det heromhandlede Tyveri eller at kende Noget til dette. Efter først at have givet løgnagtige Erklæringer om de nedennævnte Forhold har Willadsen endvidere overfor foreliggende Beviser maattet erkende, at han har ladet et Par Sko som de Anmelderen frastjaalne brune Sko farve sorte og senere reparere, og at han til en Person ved Navn Herbert Holck Nielsen, der har vist sig at være identisk med den fornævnte som »Filudia« betegnede Person, den 24 eller 25 April 1918 har solgt et Par lange Snørestøvler som de Anmelderen frastjaalne, men har Arrestanten hævdet, at han havde købt Skoene af Rantzau Jensen, og at Støvlerne tilhørte denne, idet Arrestanten kun efter Aftale med ham optraadte som Sælger overfor Holck Nielsen; denne har imidlertid heroverfor forklaret, at Rantzau Jensen under Forhandlingerne om Salget erklærede dette for sig uvedkommende. Overfor Arrestanten Larsens og Holck Niensens Forklaring om, at Willadsen til Sidstnævnte ved samme Lejlighed tillige solgte et Par sorte Benklæder, har Willadsen forklaret, at han ikke tror at have gjort dette, men dog ikke tør benægte det, og at, hvis det er sket, er Salget af ham foretaget paa Rantzau Jensens Vegne.

Endvidere har Willadsens Kæreste, Viola Sofie Marie Petersen, forklaret, at Willadsen til hende har fortalt, at Rantzau Jensen ved sin Bortrejse fra Landet medtog den brune Kuffert, Lakstøvlerne, et Sæt blaat Tøj og nogle Manchetskjorter.

Endelig har Karen Andrea Jensen, som i April Maaned 1918 var Stuepige paa Boulevardhotellet, forklaret, at hun en Aften, der efter det Oplyste maa antages at have været den 25 April, var til Bal sammen med Willadsen, som da var iført et mørkt, og som hun tror grønligt Jakkesæt, hun ikke tidligere havde set, samt at han da fortalte, at baade han og Rantzau Jensen havde faaet nyt Tøj.

Under Sagen er der af de stjaalne Koster ikke kommet andet til Veje end det graa Jakkesæt.

I Henhold til det Ovenanførte, særlig til Holck Niensens Forklaring, om hvis Rigtighed der ikke foreligger nogen Grund til at tvivle, og som stemmer med Arrestanten Larsens, maa det anses for bevist, at Arrestanten Willadsen Dagen efter Tyveriets Begaelse har været i Besiddelse af betydelige Dele af det Stjaalne og har disponeret over det, hvorhos der maa gaas ud fra, at alt det Stjaalne har været i hans og Rantzau Jensens Besiddelse paa deres fælles Værelse. Da han derhos under Sagen har afgivet løgnagtige Forklaringer, og da hans Fortid kendetegner ham som tyvagtig, samt da han efter Tyveriets Begaelse har undladt at melde sig til Politiprotokollen, findes det, idet Arrestanten Larsens Forklaring om det mellem ham, Willadsen og Rantzau Jensen Passerede lægges til Grund, ubetænkeligt at statuere, at Arrestanten Willadsen alene eller i Forening med sidstnævnte Person har begaaet det omhandlede Tyveri, og at dette er sket fra aflaaet Lejlighed, hvis Hoveddør er aabnet med falsk Nøgle eller Dirk.

Arrestanten Larsen har yderligere forklaret, at han for sit Vedkommende ikke tænkte over, hvorledes de to Andre vilde skaffe sig Ind-

gang i Lejligheden, men at man jo ikke kunde tænke sig andet, end at Haandværkerne lukkede af, naar de forlod Lejligheden. Idet der derhos ikke vil kunne skænkes Arrestanten Larsens paa Forhaand usandsynlige Forklaring om, at han ikke regnede med at skulle have nogen Andel i Tyveriets Udbytte, Tiltro, vil han være at betragte som Komplottant med Hensyn til groft Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Willadsen i Medfør af Straffelovens § 246, 1. Stk., efter dens § 231, 2. Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, Larsen efter § 229, IV, jfr. § 54, efter Omstændighederne og for Willadsens Vedkommende under Et med Forbedringshusarbejde, Willadsen i 2 Aar, Larsen i 8 Maaneder og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

**Nr. 453. Højesteretssagfører Ulf Hansen
m o d
Viggo Christensen (Def. Asmussen),
der tiltales for Tyveri.**

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1918: Arrestanten Viggo Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Johansen og Knudtzon, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig anset bevist, at Tiltalte har fravendt Jens Peter Andersen den omtalte Femhundredekroneseddel. For dette Forhold vil Tiltalte være at straffe efter Straffelovens § 237, jfr. § 228. Da Straffen under Hensyn til midlertidig Straffelov Nr. 63 af 1 August 1911 § 13 findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Christensen til Højesteretssagførerene Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Viggo Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 9 April 1896 og anset: ved Søetatens kombinerede Rets Dom af 16 April 1918 efter Straffelov for Krigsmagten § 84 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Ved Justitsministeriets Skrivelse af 23 Maj 1911 fritoges han for at sættes under Tiltale for Tyveri paa Vilkaar, at vedkommende Værge- raad antog sig ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 2 August d. A. Kl. 6 Formiddag blev Politiet tilkaldt til »Provinshotellet«, hvor Landmand Jens Peter Andersen anmeldte, at Arrestanten, med hvem han om Natten havde delt Værelse paa Hotellet efter tilfældigt at have truffet ham paa Gaden den foregaaende Aften, havde frastjaalet ham en 500 Kroneseddel, der havde beroet i hans Tegnebog i en indvendig Lomme paa hans Frakke, som han om Aftenen havde hængt fra sig over en Stol ved Siden af hans Seng paa Hotelværelset.

Anmelderen har edelig forklaret, at han vaagnede Klokken 5½ om Morgenen og opdagede, at Tegnebogen, der indeholdt 4500 Kr. i 500-Kronesedler og ca. 150 Kr. i 10-Kronesedler var borte. Han søgte efter Bogen og vilde, da han ikke fandt den, tilkalde Portieren, men Arrestanten tog nu Bogen frem fra sit Tæppe og viste Anmelderen den. Han vilde imidlertid ikke udlevere den, før han havde taget en 500-Kroneseddel, idet han sagde, at han »var vant til at tage først«. Der opstod nu en Kamp mellem Anmelderen og Arrestanten, og herunder blev Tegnebogen beskadiget og en Del af Sedlerne flængede. Anmelderen maatte nu slippe sit Tag i Bogen, og Arrestanten udtog saa en 500-Kroneseddel og leverede Anmelderen Bogen med det øvrige Indhold. Anmelderen ringede saa paa Portieren.

Den derefter tilstedekomne Portier Martin Gotlieb Jensen har forklaret, at han ved sin Indtræden i Værelset saa Anmelderen staa med en Tegnebog i Haanden, hvoraf Sidelapperne hang ud. Anmelderen sagde, at han havde været i Kamp med Arrestanten, som havde stjaalet Bogen fra ham, og bad Portieren ringe efter Politiet, hvilket skete.

Ved sit Møde i Retten den 16 August har Anmelderen paavist, at Tegnebogen var beskadiget, samt forevist 5 flængede 500-Kronesedler og 2 iturevne 10-Kronesedler, hvilke Beskadigelser efter Anmelderens Forklaring er fremkomne under Kamp med Arrestanten.

Arrestanten har benægtet at have bestjaalet Anmelderen og forklaret, at denne, efter at han og Arrestanten gensidig havde behandlet hinanden uterligt, forærede Arrestanten en 500-Kroneseddel, hvad der forbavsede Arrestanten. Han nægter at have været i Kamp med Anmelderen.

Da det er aldeles usandsynligt, at Anmelderen skulde have foræret Arrestanten 500 Kroner og derefter skulde have tilkaldt Politi for at sigte Arrestanten for Tyveri af disse Penge, og da Anmelderens Forklaring er bestyrket ved de øvrige foran omtalte Omstændigheder, findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten saaledes som af Anmelderen forklaret har stjaalet 500 Kr. af Tegnebogens Indhold.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Onsdag den 27 November.

Nr. 414. Højesteretsagfører V. Kondrup
mod
Hans Andreas Olsen (Def. Hansen),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 15 Juli 1918: Arrestanten Hans Andreas Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, og Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, med 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 September 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salær til Overretssagførerne C. A. Olsen og Kaae her for Retten bør Arrestanten Hans Andreas Olsen betale 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig anset bevist, at Tiltalte under de i Dommen nærmere angivne Omstændigheder har frastjaalet Maskinmester Rasmussen et kontant Beløb af noget over 1200 Kroner. Det maa imidlertid endvidere anses bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i følgende Bedragerier.

I August 1917 fik han i Detailhandler Simonsens Forretning udleveret paa Kredit et Læs Brænde af Værdi 75 Kroner, som det maa antages ikke at have været hans Hensigt at betale. I August og December 1917 har han paa lignende Maade svigagtig fravendt Fabrikant Svendsen et Læs Brænde af Værdi c. 200 Kroner og Grosserer Vestergaard et Parti Brænde af Værdi 27 Kroner. Endvidere har han i November 1917 svigagtig fravendt Fiskehandler Christoffersen 59 Kroner 50 Øre, som han skaffede sig udbetalt ved at foregive, at han vilde levere Christoffersen et Parti Kokes, som det maa antages i Virkeligheden ikke at have været hans Hensigt at levere, og i December 1917 har han paa lignende Maade svigagtig fravendt fornævnte Grosserer Vestergaard et kontant Beløb af 30 Kroner. Derimod kan det ikke anses bevist, at han har gjort sig skyldig i de ham paa-sigtede Bedragerier overfor Detailhandler Petersen og Vognmand Andersen.

I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 251. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler Tiltalte Hans Andreas Olsen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Hansen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Hans Andreas Olsen tiltales under denne fra Horns Herreds Ekstraret hertil indankede Sag for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født den 14 Januar 1885 og tidligere anset 1) ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 13 August 1903 ifølge Straffelovens § 257 med en Bøde af 25 Kr. til Statskassen. 2) ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 September 1906 ifølge Straffelovens § 238, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. 3) ved samme Rets Dom af 28 Juli 1908 ifølge Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, samt efter § 253, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. 4) ved samme Rets Dom af 13 Februar 1909 ifølge Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 × 5 Dage. 5) ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 August 1911 ifølge Straffelovens § 231, 1ste Stk., eller som for 4de Gang begaaet Hæleri, samt efter § 253 og denne Bestemmelses Analogi og efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 §§ 13 og 48 med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere og 6) ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10 August 1912 ifølge Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 15 August*) 1918 ved Middagstid mødtes Arrestanten og Maskinmester Esben Rasmussen i Stenløse Kro med Gaardejer Peter Larsen, for at leje hans Mose til Tørveskær. Rasmussen skulde indskyde 1500 Kr. i Foretagendet og havde medbragt dette Beløb i sin Tegnebog. Efter at have skrevet Kontrakt med Larsen, nød de en Del Drikkevarer, og Rasmussen blev beruset. Han havde sat sig til at sove paa en Stige i Rejsestalden, men blev ved 5—6 Tiden paa Arrestantens Foranledning af denne og Værten fulgt op paa et Gæsteværelse og der bragt til Sengs og af Arrestanten afført Kravetøj og vistnok Støvler, men var iøvrigt fuldt paaklædt.

Om hvad der derefter foregik, forklarede Arrestanten oprindelig, at han senere to Gange var oppe hos Rasmussen, der da var afklædt, medens hans Jakke, Vest og Benklæder laa slængt omkring forskellige Steder, Vesten paa Gulvet ved Siden af Sengen. Han undersøgte dog ikke Vesten — »ikke Spor«, men tog bare de Penge, der laa i Rasmussens Tegnebog, som Arrestanten saa stikke nogle Tommer ud af Vesten, og puttede Pengene i sin egen Tegnebog — i et særligt Rum. Efter at Rasmussen som Vidne havde forklaret, at han endnu laa fuldt paaklædt

*) Skal være April.

i Sengen med Vesten tilknapet og sin Tegnebog i dennes Inderlomme, da Arrestanten i Mørkningen kom igen og ruskede i ham og imod hans Protest trak Tøjet af ham, hvad han, skønt modvillig, omsider indvilgede i, har Arrestanten senere forklaret følgende: Hvad Arrestanten vilde der oppe anden Gang, omtrent et Kvarter efter, at Rasmussen var kommet derop, ved Arrestanten ikke, men formoder, at han vilde se, hvordan Rasmussen havde det. Rasmussen sov som en Sten, men Arrestanten fik ham dog vækket. Rasmussen laa paa Sengen med Tøjet, Vest og Benklæder paa; de talte vist kun ganske faa Ord sammen, og Arrestanten talte ikke om Afklædning eller søgte at faa Tøjet af ham. Da der i Restaurationen sad flere Personer, som havde set Rasmussen i Besiddelse af Penge, og Arrestanten tænkte paa, hvorledes han selv var blevet behandlet, naar han var beruset, gik Arrestanten tredje Gang op til Rasmussen for at bringe dennes Penge i Sikkerhed, da der hverken var Laas eller Lukke for Døren. Arrestanten, som tidligere havde forklaret, at han ikke talte med Rasmussen sidste Gang, han var der oppe, da Rasmussen ikke var til at faa vækket, forklarede nu, at det var ved dette Besøg, han gav sig i Lag med Rasmussen, som han traf sovende, for at faa ham til at klæde sig af. Arrestanten sagde da, at han ogsaa selv vilde blive paa Kroen om Natten og ligge i den anden Seng i Værelset, og Rasmussen svarede, at han saa ogsaa vilde blive der. I den Anledning bestemte Arrestanten sig til at hjælpe Rasmussen med at faa Tøjet af, og Rasmussen satte sig op paa Sengen og trak Jakke og Vest af, hvorimod Arrestanten tror, at han nok hjalp Rasmussen af med Benklæderne, hvorefter denne straks faldt hen at sove. Da Rasmussens Tegnebog ragede lidt ud af Vesten, aabnede Arrestanten den og udtog Indholdet, uden at han da eller senere den Aften talte Sedlerne.

Rasmussen, der havde været ivrig for at komme i rette Tid med Aftentoget til København og bedt Arrestanten vække sig, har fastholdt, at han intet Øjeblik har villet indvilge i at blive paa Kroen om Natten. Han opdagede først, da han vaagnede om Natten, at Pengene var borte. Hans Vest laa da over Stoleryggen, Jakke og Benklæder paa en anden Stol. Kroejer Olsen har forklaret, at Arrestanten, allerede da han første Gang fulgte Rasmussen op, forlangte, at Rasmussen skulde klæde sig af; men dette har Arrestanten benægtet.

Arrestanten, som havde bestilt 3 Bøffer til Kl. 8, nemlig til sig selv, Rasmussen og en af dem antaget Tørvearbejder Johansen, men atter afbestilt den ene Bøf med Bemærkning, at Rasmussen skulde have Lov at sove, og som endvidere havde bestilt et dobbelt Værelse ved Siden af Rasmussens, forsvandt imidlertid fra Kroen sammen med Johansen omtrent Kl. 7¹/₄, inden Bøfferne var serveret og uden at Nogen mærkede det. Efter Arrestantens sidste Forklaring skete dette en Timestid efter hans sidste Besøg hos Rasmussen, hvorimod han tidligere havde forklaret, at det var lige før, de rejste, han var deroppe.

Arrestanten og Johansen tog med Toget til Frederikssund, og Arrestanten forsøgte paa Stationen at betale med en Femhundredekrone-seddel. Arrestanten trakterede med Drikkevarer og Aftensmad paa en Vinstue og i et Gæstgiveri for ialt 103 Kr. 40 Øre. Det første Sted

betalte han med en Femhundredekroneseddel, og det andet Sted forsøgte han ligeledes at betale med en saadan. Næste Morgen, hvor han talte med Johansen om at tage til København, blev han anholdt og fandtes da i Besiddelse af 955 Kroner.

Ifølge Rasmussens Forklaring havde han i sin Tegnebog haft 3 Femhundredekronesedler, 3 Tikronesedler og nogle Smaasedler. Med den ene Femhundredekroneseddel betalte han et Forskud til Gaardejer Larsen, som gav 300 Kr. igen, hvoriblandt 1 Hundredekroneseddel og 1 Halvtredskroneseddel; endvidere betalte han med Tikronesedler 75 Kr. for et Par Seletøj. Desuden brugte han 12 Kr. til Drikkevarer paa Kroen. Der var om Morgenen tilbage i Tegnebogen to Tikronesedler, som mulig havde ligget i et Rum for sig og han er derfor sikker paa, at der er frakommet ham 1225 Kr. fra Tegnebogen.

Arrestanten hævder, at han selv havde haft ca. 180 Kr., hvilket dog ikke er konstateret, og at han kun havde brugt 20—30 Kr. i Stenløse. Det maa antages, at Arrestanten paa Vinstuen i Frederikssund endnu var i Besiddelse af ca. 1200 Kr., hvoriblandt to Femhundredekronesedler. Skønt Arrestanten om Morgenen havde en Femhundredekroneseddel tilbage og lige havde talt Pengene for at se, hvad han havde faaet igen paa den i Vinstuen udgivne Femhundredekroneseddel, nægtede han oprindeligt i Retten at vide, om han havde haft mere end én Femhundredekroneseddel. Arrestanten har senere erkendt, at han af Rasmussens Femhundredekronesedler har brugt 45 Kr. Hvor Resten af Pengene er blevet af, har ikke kunnet oplyses. Han har nægtet, at det var hans Hensigt at bruge nogle af Rasmussens Penge, og erklæret ikke at kunne forstaa, hvorledes det er gaaet til, at han er kommet til at bruge dem, idet han vilde have bragt Pengene i Sikkerhed og senere tilbageleveret dem til Rasmussen.

Naar imidlertid henses til, at Arrestanten, skønt han efter sin Forklaring netop gik op til Rasmussen for at sikre hans Penge, Intet talte med ham om disse og Intet gjorde for at konstatere Beløbet, hvorimod han — hvad han først lagde Skjul paa — imod Rasmussens Ønske, og uden at der paa det Tidspunkt ses at have været nogen Anledning dertil, fik Tøjet af ham og derved fik Lejlighed til ubemærket at udtage hans Penge, at Arrestanten, skønt han havde aftalt med Rasmussen at tage med Aftentoget til København og senere at blive med ham paa Kroen om Natten, og skønt han havde bestilt Aftensmad og Værelse, forlod Kroen, uden at Nogen mærkede det, at han i Stedet for at tage til København tog til Frederikssund, hvor han som Formaal med Rejsen kun har opgivet, at han skulde tale med en Mand om Købet af et Ælteværk, nemlig fortælle denne, at der ikke blev Brug for det, at han Intet gjorde for at betrygge Pengenes Tilstedeblivelse eller skaffe Rasmussen dem tilbage, men tværtimod stadig optraadte som om det var hans egne og ødslede med dem paa Værtshuse, ogsaa til tilfældige Personer, findes der, naar tillige henses til Arrestantens Fortid og øvrige Forhold og til hans Udflugter og vakkende Forklaringer, ikke Tvivl om, at han har tilvendt sig Rasmussens Penge i tyvagtig Hensigt.

Arrestanten var i Dagens Løb blevet en Del beruset, dog ikke da han første Gang fulgte Rasmussen op. Om Aftenen, da han gik til Sengs.

i Gæstgiveriet, synes han ikke at have været klar over, hvad der foregik. Derimod maa han efter det Oplyste antages tidligere paa Dagen at have været fuldt tilregnelig.

Arrestanten er endvidere sigtet for at have besveget Fiskehandler Christoffersen, Brændehandler Andreas Simonsen, Vognmand Johan Harald Andersen, Fabrikant Svendsen, Grosserer Vestergaard og Detailhandler Carl Rasmus Petersen ved at modtage Penge for Brændsel, som Arrestanten skulde levere, eller Brænde, som han skulde betale, men uden at opfylde sine Forpligtelser. Overfor Arrestantens Forklaringer om ikke at kende noget til det af Vognmand Andersen anmeldte Forhold og i de øvrige Tilfælde ikke at have handlet i svigagtig Hensigt, findes det imidlertid paa det foreliggende Grundlag, som i den indankede Dom fremstillet, betænkeligt herfor at anse Arrestanten med Straf.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor her for Retten 30 Kr. til hver. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten ifølge samme Lovbestemmelser er anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes, vil derfor med den ovennævnte Ændring i Straffetiden være at stadfæste.

Torsdag den 28 November.

Nr. 349. Højesteretssagfører Asmussen
mod

Jacob Meyer og Tonny Edmund Jørgensen (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 6 August 1914 samt Lov af 15 December 1916.

Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 27 Februar 1918: Arrestanten Jacob Meyer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage og Tiltalte Carl Laurits Street i samme Fængsel i 40 Dage, medens Tiltalte Tonny Edmund Jørgensen til Statskassen bør bødes 500 Kr. eller i Mangel af denne Bødes Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Saa udreder de og dels med en Trediedel hver, men iøvrigt solidarisk, denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Buch, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Buus, 25 Kr., dels i Erstatning til Statskassen hver henholdsvis 400 Kr., 2500 Kr. og 200 Kr. De idømte Erstatninger og Bøder at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 8 Juli 1918: De Tiltalte Jacob Meyer og Tonny Edmund Jørgensen bør til Statskassen bøde: Førstnævnte 1000 Kr. og Sidstnævnte 100 Kr., hvorhos Tiltalte Meyer yderligere til samme Kasse betaler 200 Kr. Af Aktionens Omkostninger for Underretten og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salarier udreder de Tiltalte En for Begge og Begge for En $\frac{1}{6}$, medens $\frac{1}{2}$ udredes af det Offentlige. Saa udreder de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Johnsen, og Defensor, Overretssagfører Dahl, 50 Kr. til hver. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens i den indankede Dom i det Væsenlige gengivne Oplysninger maa de Tiltalte antages i Forening at have uds muglet det i Odense indkøbte Parti Chokolade. Derimod kan det efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger ikke antages bevist, at der fra de Tiltaltes Side foreligger nogen Overtrædelse af Lov Nr. 384 af 15 December 1916 med Hensyn til den i Dommen omtalte Klausulerklæring. Det maa dernæst billiges, at det ved Dommen er anset bevist, at begge de Tiltalte har deltaget i Uds muglingen den 4 December 1917, og de maa derfor Begge bære Ansvar for Uds muglingen af samtlige de ved nævnte Lejlighed udførte Varer, der foruden de i Dommen omtalte bestod af 50 Pund Stangsæbe, 10 Pund Kakao og 5 Pund Chokolade.

I Henhold til Ovenstaaende vil de Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 159 af 6 August 1914 § 2, jfr. Lov Nr. 260 af 29 Oktober s. A. og Lov Nr. 26 af 5 Februar 1915 samt Bekendtgørelse Nr. 283 af 29 Oktober 1915, Nr. 67 af 17 Marts 1916, Nr. 261 af 26 August s. A. og Nr. 579 af 24 November 1917. Straffen findes at burde bestemmes for hver til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. De Tiltalte vil derhos have in solidum at betale i Erstatning til Statskassen de uds muglede Varers Værdi med 400 Kr. samt have at udrede Aktionens Omkostninger som nedenfor nævnt.

Thi kendes for Ret:

Jacob Meyer og Tonny Edmund Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 30 Dage og En for Begge og Begge for En til Statskassen betale 400 Kroner i Erstatning. Af Aktionens Omkostninger for Underretten, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salarier, betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, Halvdelen. Saa betaler de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger for Landsoverretten, derunder de

ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagførerne Asmussen og Graae 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Kolding Herreds Ekstraret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige omfattede en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er de Tiltalte Jacob Meyer og Tonny Edmund Jørgensen sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 6 August 1914 samt, som det i Aktionsordren hedder, Lov af 16 December 1916.

Tiltalte Meyer, der er født den 26 November 1866, har tidligere, foruden at han gentagne Gange har været straffet dels for Betleri og Overtrædelse af Frdg. 10 December 1828, dels for Bedrageri, Hæleri og Falsk, været anset ved Højesterets Dom af 1 August 1912 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og ved Overrettens Dom af 23 Februar 1914 efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 40 Kr. Endvidere har han i Aaret 1910 været sigtet for Bedrageri og i Aaret 1916 for Overtrædelse af Udførselsforbud, hvilke Sager dog begge maa antages at være sluttede, uden at der rejstes Tiltale imod ham, og endelig er han ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 18 Januar 1913 funden skyldig i Tyveri, men i Medfør af Straffelovens § 64 frifunden for Aktors Tiltale.

Tiltalte Jørgensen, der er født den 23 December 1883, har tidligere, foruden at han tre Gange har vedtaget Bøder til Statskassen for Vold, været anset ved Frederikssund Købstads Ekstrarets Dom af 2 Juli 1908 efter Straffelovens § 100, jfr. §§ 98 og 203, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Øster og Vester Herreders Politirets Dom af 5 December 1913 efter Lov om Statsbanernes Takster m. m. af 13 Maj 1911 § 10 med en Bøde til Politikassen af 10 Kr., ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 11 Maj 1916 efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og ved samme Jurisdiktions Politirets Dom af 6 Juli 1917 dels med samme Art Fængsel i 14 Dage, dels med en Bøde af 40 Kr. til Politikassen for Overtrædelse henholdsvis af midlertidig Lov 1 April 1911 § 6 og af Politivedtægten for Vejle Amts Landjurisdiktioner § 2. Endelig har der i Aarene 1912 og 1914 været indledet Undersøgelse mod ham, sidste Gang for Tyveri, uden at han dog i noget af disse Tilfælde blev sat under Tiltale.

Ifølge Sagens Oplysninger indgav Tiltalte Meyer en Dag i November Maaned f. A. — som det maa antages pr. Telefon fra Kolding — Bestilling til Købmand Johannes Gulddal i Odense paa et Parti Chokolade, der skulde afsendes til Medtaltte Jørgensen. Partiet, der udgjorde ca. 60 kg, blev derefter af Gulddal afsendt som beordret ved Fragtbrev af 15 s. M. og indløst paa Banegaarden i Kolding af Lokomotivfører Helge Sørensen sammesteds, hvem Tiltalte Meyer havde ammo-

det om at afhente Varerne, idet han overgav ham Fragtbrevet og et konstant Beløb af ca. 180 Kr. Overensstemmende med den ham af Meyer givne Besked kvitterede Sørensen for Modtagelsen af Chokoladen med Jørgensens Navn, hvorpaa han bragte Varerne til Slagter Iversens Butik i Kolding og afleverede dem til Meyer, der stod i Døren, medens Jørgensen efter Sørensens Forklaring opholdt sig inde i Butikken. Kort efter indfandt begge de Tiltalte sig i en Beværtning, hvor Sørensen vartede op, og Meyer gav derefter som Vederlag for Sørensens Ulejlighed nogle »Omgange« Øl.

Endvidere fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Jørgensen paa Forlangende af Gulddal, der var bleven betænkelig ved at sende Chokolade til en ukendt Mand i en Grænseby, under 12 November f. A. har underskrevet en ham fra Gulddal tilsendt Erklæring, der er saalydende: »Jeg erklærer herved paa Tro og Love, at den Chokolade paa ca. 100 Pd. jeg har købt af Johs. Gulddal Odense ikke vil blive udført af Landet, og jeg underkaster mig fuldstændig den af Grosserer Societetet forlangte Erstatning i Tilfælde af Udførsel«, hvilken Erklæring derefter blev tilstillet Gulddal.

Tiltalte Jørgensen har forklaret, at han, efter at Meyer havde meddelt ham, at han i Odense havde købt et Parti Chokolade, der skulde adresseres til Tiltalte Jørgensen, den følgende Dag fra vedkommende Firma fik et Brev, der indeholdt en lignende Meddelelse, og hvormed fulgte den nysnævnte Erklæring. Tiltalte Jørgensen underskrev derefter denne, hvilket skete efter Meyers Anmodning for at gøre ham en Tjeneste, og uden at Tiltalte Jørgensen tænkte nærmere derover. Efter sin oprindelige Forklaring sendte han Erklæringen tilbage til Firmaet, men senere har han udsagt, at han afleverede den til Meyer, og at han ikke ved, hvad der derefter er sket med den. Han hørte i den følgende Tid ikke noget om Sagen, bortset fra, at han af Helge Sørensen fik Underretning om, at denne havde afhentet Chokoladen til Meyer, og han ved ikke, hvor Varerne blev bragt hen, ligesom han intet har betalt for dem og ikke haft Fragtbrevet i Hænde.

Tiltalte Meyer, der oprindeligt nægtede, men senere erkendte at have modtaget Chokoladen, har forklaret, at han indløste den paa Jørgensens Vegne, og at han af ham har faaet godtgjort det hertil medgaaede Beløb. Han har benægtet at have udført Chokoladen og forklaret, at han ikke ved, hvad der er bleven af den efter, at den var anbragt i Iversens Butik. Med Hensyn til den formeldte Erklæring har han udsagt, at det ikke er ham, der har sendt den til Odense, og at han ikke har set Erklæringen, før den blev fremlagt under Sagen.

Ved de af Tiltalte Jørgensen, Martin Rose Olesen, Jens Peter Christiansen og Magnus Petersen afgivne egne Tilstaaelser maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 4 December f. A. i Forening har udsmyglet udførselsforbudte Varer over den dansk-tyske Grænse ved Ødis-Bramdrup, og Tiltalte Jørgensen har herom nærmere forklaret, at han for sit Vedkommende havde skaffet 50 Pd. Spegepølse, som han havde købt forskellige Steder for ialt ca. 62 Kr., og hvorfor han modtog som Udbytte 525 Mark. Christiansen har forklaret, at der endnu var en femte Deltager, som han ikke kendte, men hvem de Andre kaldte

noget lignende som Meyer, og at denne Deltager, efter hvad han véd gennem Udtalelser af Manden selv, havde indkøbt og »altsaa« udført 32 Pd. Chokolade, 3 $\frac{1}{4}$ Pd. Kakao, 32 Stkr. Haandsæbe og 1 Pd. The. Samtlige udførte Varer blev afleveret til Smed Martin Skøtt i Højrup, der skulde betale dem med ialt 2600 Mark, og af det indkomne Beløb fik Meyer 614 Mark. Magnus Petersen, der kendte Tiltalte Meyer af Udseende fra tidligere Tid, har, efter at have haft Lejlighed til at se ham i Retten, i ham med Bestemthed genkendt den Person, der deltog i Udførslen, og Tiltalte Jørgensen og M. R. Olesen har Begge overensstemmende forklaret, at Meyer var med nede ved Grænsen og lidt ovre paa tysk Side for at aflevere et Parti Varer, som han medbragte. Efter deres videre Forklaring var det Tiltalte Jørgensen, der fik Meyer med, idet han samme Dag havde truffet Aftale med ham om, hvor de skulde mødes, og hvor Meyer skulde aflevere de Varer, han vilde medbringe. M. R. Olesen har tilføjet, at Meyer samme Dag indfandt sig hos ham med Varerne, som Olesen derefter læssede paa en Vogn sammen med de andre Varer, hvorpaa samtlige Varer af ham blev kørt paa Vognen til Ødis-Bramdrup, hvor de blev aflæsset.

Tiltalte Meyer har vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i ulovlig Udførsel. Han var efter sin Forklaring den paagældende Dag taget til Vamdrup for at gøre Indkøb i Anledning af Prisstigningen og kom derved noget udenfor Byen, hvor han, da det blev tidlig mørkt, og der derhos var stærkt Snefog, for vild. Han naaede dog tilbage til Vamdrup og traf her Tiltalte Jørgensen, ligesom han paa Banegaarden kom i Selskab med Forskellige, hvoriblandt Martin Olesen, men derimod var han absolut ikke nede ved Grænsen, i hvert Fald ikke saa vidt han véd, og udenfor Vamdrup var han ikke sammen med Andre.

M. R. Olesen, Magnus Petersen og Jens P. Christiansen har Alle under Sagen vedtaget at betale Bøder m. m. for ulovlig Udførsel, derunder for deres Deltagelse i det den 4 December f. A. Forefaldne.

Da Tiltalte Jørgensen som meldt har erkendt, at han ved den ovenomhandlede Lejlighed har udført Spegepølse, og der ikke antages hermed at være forholdt efter de ved Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 9 Oktober 1915 givne Regler, vil han herfor — uanset Aktionsordren — være at anse efter Lov om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m. af 27 Maj 1908 § 6. Endvidere maa det ved de afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Meyer den 4 December 1917 har udført de af Christiansen ommeldte Varer, hvis Udførsel i Medfør af Justitsministeriets Bekendtgørelser af 29 Oktober 1915, 17 Marts 1916 og 26 August s. A. var forbudt. Under Hensyn til, at hans Forklaringer har været vaklende, tilbageholdende og tildels løgnagtige, at han har søgt at lægge Skjul paa sin Modtagelse af den hos Gulddal købte Chokolade, at han maa antages at have foretaget Indkøbet i en fremmed By for at undgaa at vække Opmærksomhed, og at hans Forklaring om at være ubekendt med, hvad der er sket med Chokoladen, efter at han havde købt, betalt og modtaget den, er usandsynlig, samt endelig under Hensyn til

hans Fortid, findes det derhos efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at ogsaa bemeldte Parti Chokolade — muligvis tildels den 4 December f. A. — i Strid med den gældende Lovgivning er udført af Landet ved hans Foranstaltning, og nævnte Tiltalte vil derfor være at anse efter Lov om Forbud mod Udførsel af visse Varer af 6 August 1914 § 2, saaledes som denne i Medfør af Lov 5 Februar 1915 bliver at anse som affattet. Derimod findes der efter det Foreliggende ikke at kunne paalægges nogen af de Tiltalte Straf for det med Hensyn til den formeldte Erklæring udviste Forhold, hvorved for Tiltalte Meyers Vedkommende særlig bemærkes, at hans Forklaring om ikke at have været bekendt med Erklæringens Eksistens ikke vil kunne forkastes. Den af de Tiltalte forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 1000 Kr. for Tiltalte Meyer og 100 Kr. for Tiltalte Jørgensen, og Tiltalte Meyer vil derhos have at betale til samme Kasse de af ham udførte Varers Værdi, der efter det Foreliggende findes at kunne bestemmes til 200 Kr.

Af Aktionens Omkostninger for Underretten og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer vil de Tiltalte have in solidum at udrede $\frac{1}{6}$, medens $\frac{1}{2}$ bliver at udrede af det Offentlige.

Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds 50 Kr. til hver vil være at udrede af de Tiltalte in solidum.

Nr. 272. Frk. **Hertha Caroline Søborg** (Harboe)
m o d

Fru **Astrid Kruse**, f. **Carstensen Egeberg**, som Værge for sin umyndige Datter, **Emma Vibeke Kamma Kruse**, og Overretssagfører **Carl Larsen** som executor testamenti i Boet efter afdøde Tømmerhandler **Lauritz Herluf Kruse** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Anerkendelse af en af Appellantinden i Dødsboet anmeldt Fordring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 3 Maj 1918: Den ovennævnte af Frøken Hertha Caroline Søborg i Dødsboet efter Tømmerhandler Lauritz Herluf Kruse anmeldte Fordring kan ikke anerkendes. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger — derunder særlig Oplysningerne om det personlige Forhold mellem Appellantinden og afdøde Tømmerhandler Kruse, om hvad der er ført til Indtægt og til Udgift i hans Bøger, om de sammesteds opførte Rentebetalinger

samt om Kassebeholdningen ved hans Død — maa der gaas ud fra, at Appellantindens Anbringende om at have ydet Kruse det i den indankede Decision omhandlede Laan af 1200 Kroner og ikke at have faaet Beløbet tilbagebetalt, er rigtigt. Herefter vil overensstemmende med Appellantindens Paastand den af hende i Tømmerhandler Kruses Dødsbo anmeldte Fordring, stor 1200 Kroner, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Maj 1916, være at anerkende.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte, af Appellantinden, Frøken Hertha Caroline Søborg, i Tømmerhandler Lauritz Herluf Kruses Dødsbo anmeldte Fordring, stor 1200 Kroner, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Maj 1916 anerkendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Fru Astrid Kruse, født Carstensen Egeberg, som Værge for sin umyndige Datter Emma Vibeke Kamma Kruse, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser er saalydende:

I det af Overretssagfører Carl Larsen som Executor testamenti behandlede Dødsbo efter Tømmerhandler Lauritz Herluf Kruse har Frøken Hertha Caroline Søborg anmeldt bl. a. en Fordring paa 1200 Kr. tilligemed Renter heraf fra den 1 Maj 1916, til Betaling sker, hvilket Beløb hun skal have tilgode ifølge et Afdøde successivt ydet kontant Laan.

Afdødes fraskilte Hustru, Fru Astrid Kruse, i sin Egenskab af Moder til og Værge for sin Afdødes umyndige Datter, Emma Vibeke Kamma Kruse, har benægtet Fordringens Rigtighed og har i Henhold hertil protesteret mod dens Anerkendelse.

Den mellem de Paagældende saaledes opstaaede Disput er nu indladt til Skiftekommissionens Paakendelse.

Da Frøken Søborg ikke overfor Fru Kruses Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af den anmeldte Fordring, vil den ikke kunne anerkendes.

Fredag den 29 November.

Nr. 385.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Svend Aage Arentsen og Oluf Peter Schupp (Def. Graae),

der tiltales for Tyveri eller Forsøg derpaa.

Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 26 Juni 1918: Arrestanterne Svend Aage Arentsen og Oluf Peter Schupp bør straffes med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 8 Maaneder og 1 Aar. Svend Aage Arentsen bør betale Schweizisk Ulykkesforsikrings-selskab Wintherthur i Erstatning 83 Kr. Hver især af Arrestanterne betaler de med Undersøgelsen mod ham paaløbne Aktionsomkostninger, dog at de in solidum betaler i Salær til Aktor, Overretssagfører Eriksen, og Defensor, Sagfører Jantzen, henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1918: Arrestanterne Svend Aage Arentsen og Oluf Peter Schupp bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanterne og hver med Halvdelten Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 50 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges, for Tiltalte Arentsen til 18 Maaneder og for Tiltalte Schupp til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Svend Aage Arentsen til 18 Maaneder og for Oluf Peter Schupp til 3 Aar. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Bülow og Graae 100 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstraret indankede Sag er Arrestanterne Svend Aage Arentsen og Oluf Peter Schupp sat under Tiltale for Tyveri eller Forsøg derpaa.

Arrestanten Arentsen er født den 21 November 1895 og ses ikke forhen at have været tiltalt eller straffet, dog at han i Aaret 1917 har siddet arresteret for Ejendomsindgreb, uden at der rejstes Tiltale mod ham. Arrestanten Schupp er født den 7 Maj 1893 og er — foruden at han før sit fyldte 18de Aar har været anset for Tyveri og i Aaret 1916 har siddet arresteret som sigtet for Røveri og Vold, for hvilket sidste Forhold han vedtog at erlægge en Bøde af 100 Kr., samt i Tiden fra den 17 September 1917 til den 15 Januar d. A. som sigtet for Meddelagtighed i grove Tyverier — tidligere anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Juli 1913 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved samme Rets Dom af 10 Juni 1916 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, med samme Art Strafarbejde i 1 Aar.

Som Sagen, der alene er indanket her for Retten efter Arrestanternes Begæring, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der for samme udelukkende Spørgsmaal om følgende Forhold:

1. Den 25 Januar d. A. anmeldtes det til Frijsenborg-Faurskov Birks Kontor, at der var foretaget Indbrud i Hammel Banks Lokaler. Ved den i den Anledning indledede Undersøgelse viste det sig, at Jærndøren til Bankens brandfri Rum var fjernet ved Gennemsavning af Tappene i begge Dørhængslerne, efter at der først var gjort forgæves Forsøg paa at aabne Døren ved at bortskrabe Cement udenfor Dørkarmen i Nærheden af Laasen. Selve Pengeskabet var i Nærheden af dets Laas skrabet forskellige Steder med et Jærnredskab; men det var ikke aabnet; derimod var Skabets nederste Del, der er af Træ og kan lukkes op med en almindelig Nøgle, aabnet, og Portokassen, som henstod paa en af Hylderne her, tømt for dens Indhold, der efter Bankpersonalets Opgivende havde været ca. et halvhundrede Kroner i Sedler og Metal, hvorhos der savnedes et halvt Ark 10 Øres Frimærker. En nærmere Undersøgelse af Lokalerne, der befinder sig i Mejerier-ejer Clausens Ejendom, gav til Resultat, at Tyvene — af hvilke der maa antages at have været mere end én, idet Arbejdet med at gennemsave Jærntappene og flytte Jærndøren næppe kan gøres af en enkelt Person — gennem Mejeriet, hvori der er fri Passage indtil Kl. 10½ om Aftenen, er kommet ind i Gaarden, og at de derfra har skaffet sig Adgang til Bagværelset, fra hvilket der er uhindret Adgang til Banklokalet, ved at aabne et af Vinduerne med et Jærnredskab eller Knivsblad, som de har stukket ind mellem Vinduesposten og Vinduesrammen. Samtidig med det Ovennævnte var der forsvundet et Par graa Stofhandsker med gult Foer, som En eller Anden havde glemt i Banken, og som Bankens Rengøringskone havde ladet hænge i Lokalerne.

Mistanken for dette Indbrud rettedes mod Arrestanten Arentsen, der maatte erkende den 24 Januar d. A. at have sendt tvende Cykler fra Anbæk Station til København. Han nægtede vel til Begyndelse at have været i Hammel eller overhovedet at have været sammen med

nogen anden Person; men i et den 6 April d. A. afholdt Forhør ændrede han sin Forklaring derhen, at han efter Anmodning af sin Broder, August Emil Christian Harald Henrik Arentsen, den 23 Januar d. A. sammen med Arrestanten Schupp cyklede til Roskilde, hvorfra de med Toget tog til Aarhus, idet de medførte Cyklerne som Rejsegods. Herfra var det Mening, at de skulde cykle til Hammel, hvor Arrestanten Arentsen var stedkendt, da han havde staaet i Lære der i fire Aar, og derfor skulde vise Arrestanten Schupp Banken, som han havde beskrevet for sin ovennævnte Broder; de kom imidlertid først ind paa Randersvejen, men cyklede fra Spørring over Hinnerup til det sidste Vogterhus nærmest Jærnit, hvor de overnattede paa Halmloftet. Den følgende Dag fortsatte de til Anbæk, hvorfra Arrestanten Arentsen, efter at de havde gjort forgæves Forsøg paa at reparere den ene Cykle, der var punkteret, sendte Cyklerne med Toget til København. De fulgtes derpaa i Tiden omkring Kl. 6 eller 7 Eftmd. ad fra Anbæk til Hammel, hvor Arrestanten Arentsen blev i et Købmand Chr. Nielsen tilhørende Skur, medens Arrestanten Schupp gik ind i Byen. Forinden havde de byttet Frakker, idet Arrestanten Arentsen frøs og derfor fik Arrestanten Schupps sværere Frakke og overlod Schupp sin Regnfrakke. Efter en Times Forløb kom Schupp tilbage og snakkede om, at det »var gaaet skidt med Forretningen«; men Arrestanten Arentsen hørte ikke derpaa, da han ikke vilde »rodes« ind i Noget; de byttede nu igen Frakke og var inde paa Jærnbanestationen i Hammel for at høre, hvorvidt der gik Tog samme Aften, og da de fik benægtende Besked, begav de sig op i Byen og videre til Bøstrup Station, hvorfra de den følgende Dag tog med Toget over Laurbjerg til Aarhus.

Saa vel Arrestanten Arentsens Broder Christian som Arrestanten Schupp har bestridt Rigtigheden af denne Forklaring, forsaavidt den vedrører dem, Christian Arentsen har betegnet sin Broders Fremstilling som en Hævnaakt mod ham, fordi han i sin Tid havde givet ham nogle velfortjente Prygl, og Arrestanten Schupp har nægtet at have været i Jylland og forklaret, at han hele Tiden og ogsaa i de Dage, da Indbrudet i Hammel Bank er foregaaet, har opholdt sig i København, idet han særlig har forklaret, at han den 24 Januar d. A. om Aftenen i en Beværtning ved Nyhavn i København har været sammen med en nu i Horsens Tugthus hensiddende Person ved Navn Ballschmidt, hvilken Forklarings Rigtighed er blevet bekræftet af denne, der den nævnte Dag løslødes af Arresten, hvor han havde hensiddet som mistænkt for Tyveri. Naar imidlertid henses til, at der i Schupps Besiddelse er fundet dels et Par Handsker af samme Slags som de ovenfor nævnte, fra Banken i Hammel forsvundne, dels et Par Støvler, der svarer til et Par, som blev stjaalet i Hammel samme Aften, da Indbrudet i Banken fandt Sted, og at der i denne ved Undersøgelsen efter Indbrudet fandtes en Knap, som ganske svarer til de øvrige Knapper i den Regnfrakke, som Arrestanten Arentsen var iført paa Turen, i hvilken Regnfrakke der ved Arrestantens Anholdelse ligeledes savnedes en Knap, findes der at maatte gaas ud fra, at Arrestanten Arentsen har ydet Medvirkning til det begaaede Indbrud i Banken, og idet hans Forklaring om, at han ikke vil have kendt noget til hele Foreta-

gendet, findes at maatte forkastes, maa det endvidere antages, at hans Virksomhed har været af den Art, at han maa betragtes som Medgeringsmand til det begaaede grove Tyveri.

Schweizisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab i Wintherthur, hos hvem Hammel Bank havde forsikret mod Tyveri, har nedlagt Paastand paa Erstatning for et Beløb af 83 Kr., og denne Paastand er ved Underrettsdommen taget til Følge.

2. Den 29 Januar d. A. om Eftermiddagen Kl. 7 anmeldte Tømrermester Kai Rasmussen, boende Kronprinsensgade 14 i København, telefonisk til Politiet sammesteds, at en Person var i Færd med at forøve Indbrud i en i Ejendommen værende Butik. Da Politibetjentene Nr. 551, Finnerup, og Nr. 670, Reinholdt, kort efter indfandt sig, fandt de ude i Gaarden, helt skjult bag Gaarddørens venstre Fløj, en Mandsperson staaende, idet han trykkede sig op mod Muren med Ryggen mod denne. Mandspersonen, der viste sig at være Arrestanten Schupp, forklarede straks til Politibetjentene, at han var gaaet ind i Gaarden for at lade sit Vand; men der fandtes ikke Spor af, at Vandladning havde fundet Sted, og efter Politibetjentenes edelige Udsagn tydede Arrestantens Stillings mere paa, at han søgte at skjule sig for dem.

Efter at Schupp var afført til Politistationen, undersøgte ovennævnte Politibetjent Finnerup og Politibetjent Nr. 760, Jessen, Ejendommen i Kronprinsensgade. De fandt efter deres med Ed bekræftede Udsagn, at et Vindue mod Gaarden i Køkkenet ved Cyklehandler Olsens Butik var afhaspet med et Instrument, der havde efterladt sig let kendelige Mærker, og at en af de indenfor Vinduet anbragte Jærnstænger var trykket ud med Magt, samt at Vindueskarmen var itusprængt forneden. Den udtrykkede Jærnstang fandtes liggende, bøjet paa Midten, inde paa Køkkenets Gulv. Paa en i Gaarden i Nærheden af det opbrudte Vindue staaende Pakkasse fandt de derhos en gammel Saks, hvis ene Ende nøjagtig passede i de ovenfor ommeldte Mærker i Vinduet. Derimod syntes der ikke at have været Nogen inde i Butiken, ligesom der heller intet savnedes i denne.

Kristine Jørgensen, der tjener hos fornævnte Tømrermester Rasmussen, har edelig forklaret, at hun fra Køkkenet i sit Herskabs Lejlighed hørte Nogen arbejde nede i ca. $\frac{1}{4}$ Time ved Butiksvinduet, der ligger lodret under Vinduet til det Køkken, i hvilket hun befandt sig. Tømrermester Rasmussen har under Ed forklaret, at han af nysnævnte Vidne blev hidkaldt, da hun, uagtet det var helt mørkt, og hun saaledes intet kunde se, formodede, at der blev begaaet Indbrud i Gaarden, og at han da hørte en Person, som stod og arbejdede med Butiksvinduet. Begge Vidner har overensstemmende forklaret, at den paagældende Person hver Gang, Automatbelysningen i Gennemgangen blev tændt, gik over Gaarden og stillede sig saaledes, at Lyset ikke faldt paa ham, men atter, naar Belysningen hørte op, tog fat paa Arbejdet ved Vinduet; de har derhos, ligeledes overensstemmende, forklaret, at der, saalænge de stod ved Køkkenvinduet, i Gaarden kun befandt sig en enkelt Person, som de paa Grund af Mørket lige kunde skelne, og at der i samme Tidsrum hverken er kommet Nogen ind i Gaarden eller gaaet Nogen ud derfra. Politibetjentene Finnerup og Reinholdt har forklaret,

at der hverken gik Nogen ind eller kom Nogen ud af Ejendommen Kronprinsensgade Nr. 14, fra det Øjeblik, da de drejede om Hjørnet fra Pilestræde, og indtil de gik ind i fornævnte Ejendom. Fornævnte Politibetjent Jessen har edelig forklaret, at han paa det oprudte Butiksvindue fandt nogle Fingeraftryk, der kunde tyde paa, at den paagældende Person havde arbejdet med Handsker, paa hvilke der havde været lyst Støv, og at han underrettede Forstanderen for Centralbureauet for Identifikation derom. Ved en af Forstanderen og Vidnerne Finnerup og Jessen foretagen Undersøgelse af et Par Traadhandsker, som Arrestanten Schupp ved sin Anholdelse holdt sammenkrøllede i en af sine Hænder, fandtes der paa flere af Fingrene i højre Handske tilsvarende lyst Støv. Efter Politibetjent Jessens videre Forklaring tog han Dagen efter Anholdelsen i Overværelse af Ekspedient i Galanterihandler Olsens Butik en rød Klædeslap og gned Lappen mod Muren ved Siden af Vinduet, hvorefter saavel de ommeldte Handsker som Lappen indsendtes til Steins analytisk-kemiske Laboratorium. Efter den herfra udstedte Erklæring viste det af Handskerne udbankede Støv sig i alt at ligne det paa Klædeskluden siddende.

Arrestanten Schupp har benægtet at have forsøgt noget Indbrud ved den paagældende Lejlighed. Efter hans Forklaring gik han — som af ham til Politiet udsagt — ind i Ejendommens Gaard for at lade sit Vand, men blev anholdt lige efter, at han havde opknappet sine Benklæder. Han vil, da han gik ind imod Gaarden, have mødt en fra denne kommende Person, der i rask Gang gik forbi ham og hilste »God Aften«. Politibetjent Finnerup har edelig forklaret, at han ved Undersøgelse af Arrestanten straks ved Anholdelsen bemærkede, at hans Benklæder ikke var opknappede. Med Hensyn til den ovenfor ommeldte Saks er det oplyst ved Forklaring af Arrestantens Moder, Caroline Christiane Schupp, f. Andersen, at der i hendes Hjem har henligget en lignende, men hun har ikke været i Stand til at sige, om de tvende Sakse er identiske, og Arrestanten har ikke villet kende noget til den i Gaarden fundne Saks.

Efter det saaledes fremkomne, og naar endvidere henses til, at Arrestanten Schupps Fortid tilkendegiver ham som tyvagtig, findes det ikke betænkeligt at statuere, at det er ham, som ved den paagældende Lejlighed har gjort Forsøg paa i tyvagtig Hensigt at bryde ind i den oftnævnte Butik.

For deres i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanterne være at anse, Arrestanten Arentsen efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Arrestanten Schupp efter samme Lovs § 230, 2det Stykke, jfr. § 46, med samme Arts Straffe-arbejde i 18 Maaneder. I Henseende til den tilkendte Erstatning vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse herom tiltrædes, være at stadfæste. Arrestanterne vil derhos hver med Halvdelen have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 50 Kr. til hver.

Nr. 332. Redaktør Sigvald Andersen (Selv)
m o d

A/S Nationaltrykkeriet (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Ophævelse af en Appellanten idømt Bøde for unødigt Trætte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1918: Indstævnte, Redaktør Sigvald Andersen, bør for Tiltale af Sagsøgeren, A/S Nationaltrykkeriet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Mulkt for unødigt Trætte bør Indstævnte bøde 60 Kr. til Justitskassen inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Appellantens Paastand for Højesteret gaar ud paa, at den ham ved den indankede Dom idømte Bøde ophæves, og at Dommen iøvrigt stadfæstes, dog at Processens Omkostninger i forrige Instans tilkendes ham. Han paastaar sig derhos tillagt Processens Omkostninger for Højesteret. Indstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret.

Idet det ikke, som ved Dommen antaget, kan anses godtgjort, at Indstævnte har fremsat nogen usandfærdig Indsigelse mod Søgsmålet, findes den ovennævnte Bøde at maatte bortfalde, medens Dommen iøvrigt bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

A/S Nationaltrykkeriet søger Redaktør Sigvald Andersen til Betaling af 1635 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dag, den 19 April 1918, og Sagens Omkostninger i Erstatning for Slutningen af Marts samt for April Kvartal d. A. i Anledning af, at Andersen fra den 27 Marts d. A. er ophørt med at lade Detailhandlerbladet trykke hos Nationaltrykkeriet. Trykkeriet paaberaaber sig som Grundlag herfor en Skrivelse til dem af 9 Januar 1918, saalydende:

»Vi tillader os herved at bekræfte, at vi fra og med den 15 ds., og til 1 April d. A. betaler Kr. 160.00 og Kr. 80.00 for henholdsvis stort og lille Nummer af Detailhandlerbladet, fra 1 April og til 30 Juni d. A. indtil videre Kr. 175.00 og Kr. 95.00 for stort og lille Nummer.

Angaaende Prisbevægelser i de følgende Kvartaler, ser vi dog gerne en nærmere personlig Konference.

Vi formoder, at De er enig med os heri, og haaber paa stadig godt Samarbejde for Fremtiden«, og underskrevet »for Detailhandlerbladets Udgiver Resendal.«

Redaktør Andersen har paastaet sig frifunden, idet han har benægtet, at der har været nogen Aftale mellem ham og Trykkeriet om det paaklagede Forhold om Forhøjelse af Priserne, at han hæfter for Skrivelsen af 9 Januar 1918, underskrevet Resendal, der ikke har haft nogen Bemyndigelse til at forpligte ham, samt at Trykkeriet overhovedet har noget Grundlag for det rejste Krav.

Efter den af fornævnte Resendal afgivne Vidneforklaring, som maa lægges til Grund under Sagen, var Skrivelsen af 9 Januar imidlertid affattet med Andersens Billigelse og dens Indhold godkendt af ham. Der er Enighed om, at Trykkeriet uanset de i Skrivelsen nævnte Priser var frit stillet med Hensyn til uforudsete Prisforhøjelser, og det maa antages, at der bortset fra Skrivelsen ikke har foreligget nogen Aftale, hvorved Andersen bandt sig til at lade Bladet trykke hos Nationaltrykkeriet for bestemte Tidsrum eller med bestemt Opsigelsesvarsel. Herefter findes der ikke at kunne gives Trykkeriet Medhold i, at Andersen, som den 11 Marts havde opsagt Trykningen fra og med den 27 s. M., var bundet til at lade Bladet trykke hos Nationaltrykkeriet i Resten af Marts og i hele April Kvartal, og der kan derfor ikke tilkendes Trykkeriet Erstatning for Forholdets Afbrydelse.

Redaktør Andersen vil derfor være at frifinde og Sagens Omkostninger at hæve.

For at have fremsat den usandfærdige Indsigelse, at Resendal ikke har haft Bemyndigelse til at forpligte ham ved Skrivelse af 9 Januar 1918 vil Redaktør Andersen i Medfør af Frd. 11 August 1819 være at anse med en Bøde af 60 Kr. til Justitskassen.

Nr. 384. Højesteretssagfører Bülow
m o d

Jørgen Otto Vilhelm Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 103 samt Forsøg paa Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 August 1918: Arrestanterne Aage Hakon Jacobsen, Knud Herman Sigfrid Møller, Hans Peter Larsen, Jørgen Otto Vilhelm Jørgensen samt Jens Axel Hansen bør straffes, Jacobsen, Møller, Jørgensen og Hansen med Forbedringshusarbejde, Jacobsen i 2 Aar, Møller og Jørgensen hver især i 8 Maaneder, Hansen i 1 Aar, Larsen med Fængsel paa sædvanlig Fængkost i 120 Dage og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssag-

førerne Nyholm og Henriques, 200 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen for Jørgen Otto Vilhelm Jørgensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Otto Vilhelm Jørgensen til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Aage Hakon Jacobsen, Knud Herman Sigfrid Møller, Hans Peter Larsen, Jørgen Otto Vilhelm Jørgensen og Jens Axel Hansen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 103 samt Forsøg paa Røveri; Jacobsen tillige for Hærværk.

Jacobsen er født den 6 Oktober 1895 og ikke funden forhen straffet.

Møller er født den 11 Juni 1886 og ikke funden forhen straffet i Følge Dom.

Larsen er født den 25 Februar 1882 og tidligere anset: . . . efter Straffelov for Krigsmagten §§ 158, 182, 112, 120, 124, 97, 172 og almindelig borgerlig Straffelov § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, . . . efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112 I og II og 117 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og . . . efter Straffelov for Krigsmagten §§ 179, 158, 120, jfr. §§ 122, 112 I og II og 117, disse §§ sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 39, med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 15 Dage.

Jørgensen er født den 19 November 1887 og ikke funden forhen straffet.

Hansen er født den 25 April 1891 og tidligere anset: . . . efter Straffelovens § 268, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, . . . efter Straffelov for Krigsmagten § 97, jfr. § 52, 4. Stk., med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og . . . i Medfør af Straffelov for Krigsmagten § 92 efter samme Lovs § 97 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Paa et af Foreningen »Fagoppositionen københavnske Afdeling« den 13 December 1917 afholdt Møde, der i Følge den over Forhandlingerne

paa Mødet førte Protokol overværedes af ca. 1100 Arbejdere, vedtoges det at danne en Sammenslutning af Arbejdsløse, »De arbejdsløses Organisation«.

Paa Mødet vedtoges en Resolution, der blandt andet gik ud paa, at Forsamlingen krævede, at Staten sikrede enhver Arbejdsløs en Minimumsindtægt af 30 Kr. ugentlig foruden det nødvendige Husrum og det nødvendige Brændsel, samt at alle Forpligtelser i Følge Afbetalingskontrakter vedrørende Møbler, Klæder o. s. v. midlertidig skulde sættes ud af Kraft for alle Arbejdsløse.

Paa Mødet blev der til Sagens Fremme nedsat et Udvalg, bestaaende af 12 Medlemmer. Af dette Udvalg, hvis Opgave ifølge den ovennævnte Protokol skulde være at rette Henvendelser »de respektive Steder«, samt at sammenkalde til Møde, blev Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen efterhaanden Medlemmer.

Paa et af Udvalget den følgende Dag afholdt Møde dannedes et af 3 Mænd, deriblandt Maskinarbejder C. M. Nielsen, bestaaende Underudvalg, der fik det Hverv at gøre Henvendelse bl. a. til Regering og Kommunalbestyrelse, og C. M. Nielsen meddelte paa et den 6 Februar d. A. af »De Arbejdsløses Organisation« afholdt Møde, at han mente, at Svaret paa de Henvendelser, han havde foretaget og vilde foretage til Myndighederne til Oplysning om, hvor stor Understøttelse, de Arbejdsløse vilde faa, vilde komme til at foreligge den 11 s. M., hvorfor det bestemtes, at der den 11 skulde afholdes Møder af Arbejdsløse saavel i Forsamlingsbygningen i Rømersgade som i »Folkets Hus« paa Jagtvejen.

I Følge de af Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen afgivne Forklaringer blev Stemningen mellem de Arbejdsløse mere og mere opbidset, efterhaanden som Gennemførelsen af den paatænkte Lov om Understøttelse til Arbejdsløse trak ud.

Paa et den 7 Februar d. A. afholdt Udvalgsmøde omtaltes denne ophidsede Stemning, og der var blandt de Tilstedeværende Enighed om, at de Arbejdsløse, saafremt det Svar, der fremkom fra Myndighederne, fandtes utilfredsstillende, efter Møderne, der agtedes afholdte den 11 s. M., vilde forlange eller selv foretage en Demonstration, der efter Udvalgsmedlemmernes Mening ikke vilde blive saa fredelig som tidligere afholdte Demonstrationer.

Der blev derfor paa dette Udvalgsmøde dannet et Underudvalg, hvis Hverv det skulde være at lede Demonstrationen efter Møderne den 11. Underudvalget kom til at bestaa af Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen, der alle — Hansen først — meldte sig frivilligt til Indtrædelse i Underudvalget. Dette modtog ikke Instrukser af nogen Art, idet det blev overladt Medlemmerne selv at bestemme, hvad de fandt for godt.

Den 7 Februar om Aftenen afholdt det saaledes nedsatte Underudvalg Møde i Møllers Hjem, og Medlemmerne enedes her om at lede det paatænkte Demonstrationstog til Flæskehallen, for at Deltagerne i Toget kunde faa Lejlighed til at tilvende sig Kød. Det blev derhos bestemt, at Hansen og Larsen skulde deltage i det af Møderne, der den 11 skulde afholdes i Rømersgade, mens Møller og Jørgensen skulde deltage i Mødet paa Jagtvejen, hvorhos der skulde drages Omsorg for, at

Møderne afsluttedes saaledes, at Deltagerne i de 2 Møder kunde slutte sig sammen.

Det aftales endvidere, at Demonstrationstogets Bestemmelsessted skulde holdes hemmeligt, for at der ikke skulde blive lagt Toget Hindringer i Vejen, navnlig ved Samling af større Politistyrke, samt at Deltagerne i de to Møder ikke maatte forlade disse før deres Afslutning, hvilken sidste Bestemmelse blev truffet for at værne mod Spioneri.

De enedes derhos om at medtage nogle røde Armbind til Demonstrationen, samt at Hansen ved Benyttelsen af sit røde Armbind skulde lede Toget, der skulde føres gennem Købmagergade og Østergade, over Kongens Nytorv og Børsbroen gennem Christiansgade. I Følge Aftalen skulde Larsen under Toget holde sig ved Siden af Hansen, mens Møller og Jørgensen skulde drage Omsorg for, at Mødedeltagerne fra Jagtvejen sluttede sig til Deltagerne fra Rømersgade.

Paa Underudvalgets Møde blev Muligheden af, at Politiet kunde komme Demonstrationstoget i Vejen, vel omtalt, men der herskede Enighed om, at det Politi, Toget maatte møde, med Lethed kunde løbes over Ende, idet det dog formentes, at Toget ikke vilde møde Hindringer fra Politiet, der antoges at ville holde sig tilbage, saa at det i hvert Fald ikke kom til Kamp.

Medens Jørgensen har forklaret, at det forekom ham, at det, at de Arbejdsløse tog noget Kød, vilde være en passende Demonstration som Udtryk for deres Harm, har Møller, Larsen og Hansen alle forklaret, at de mente, at de Arbejdsløse efter Situationen maatte have Ret til selv at tage noget Kød.

Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen har dog alle gjort gældende, at de mente, at de Oplysninger, der maatte fremkomme om Myndighedernes Stilling vilde blive tilfredsstillende for de Arbejdsløse, saa at der ikke blev Spørgsmaal om nogen Demonstration efter Møderne den 11 Februar, hvorfor de Bestemmelser, der som anført blev truffet paa Underudvalgsmødet, hvilede paa den efter deres Opfattelse usandsynlige Forudsætning, at Myndighedernes Stilling viste sig utilfredsstillende.

Den 11 Februar afholdtes der efter den derom trufne Bestemmelse Møder af Arbejdsløse saavel i Forsamlingsbygningen i Rømersgade som i »Folkets Hus« paa Jagtvejen.

Samme Dag havde fornævnte Maskinarbejder M. C. Nielsen i Forning med Snedker Hans Peter Willumsen for at faa Oplysning om, hvor stor Understøttelse der vilde blive ydet de Arbejdsløse, henvendt sig til Veksellerer Lamm, der er Formand for den Underafdeling af Understøttelsesforeningen, der fungerer som Hjælpekasse for København.

Medens Veksellerer Lamm som Vidne har forklaret, at han meddelte Nielsen og Willumsen, at der vilde ske Indstilling om, at Understøttelsen skulde andrage som Minimum 20 Kr. ugentlig for 2 samboende Personer med Tillæg af 1 Kr. for hvert Barn indtil 5 Børn — foruden Huslejhjælp og almindelig Dyrtdshjælp for Børn —, har Nielsen forklaret, at Lamm til dem udtalte, at Understøttelsens Størrelse vilde komme til at andrage som Minimum 19 Kr. for Forsørgere med Tillæg af 2 Kr. for det første og 1 Kr. for hvert af de følgende 4 Børn, saa-

ledes at Understøttelsens Maksimum blev 25 Kr., og Willumsen har ligeledes forklaret, at Lamm meddelte, at Understøttelsen vilde komme til at udgøre fra 19 til ca. 25 Kr. ugentlig.

Paa Mødet i Rømersgade kom C. M. Nielsen tilstede og afgav Beretning om Resultatet af Henvendelsen til Veksellerer Lamm, hvorefter Arrestanten Hansen tog Ordet.

Hansen har forklaret, at han, der var meget ophidset, ikke klart husker, hvad han sagde, men han har erkendt, at han var klar over, at et Demonstrationstog nu, da det viste sig, at de Arbejdsløse ikke vilde faa deres Krav paa en ugentlig Understøttelse af 30 Kr. opfyldt, vilde finde Sted, og at han vilde gøre sit til, at Toget førtes til Flæskehallen i Henhold til den trufne Aftale, hvorfor han opfordrede Deltagerne i Mødet til at følge ham, der vilde vinke med en rød Klud, og udtalte, at det ikke skulde siges, hvor de skulde hen, men de skulde blot mase paa, og naar han raabte: »Hep, Hep«, skulde de løbe.

Arrestanten Jacobsen var tilstede ved dette Møde, til hvilket han havde medbragt en Jærnstang, der var ca. $\frac{1}{2}$ m lang og ca. 2 cm i Diameter. Han har forklaret, at han tog Stangen, som han havde pudset op, saa den skinnede, med, fordi han var klar over, at Mødet vilde blive efterfulgt af et Tog, der ikke vilde løbe fredeligt af. Jacobsen, der under Mødet havde siddet og dunket i Gulvet med Jærnstangen, i Følge den af ham afgivne Forklaring af Utaalmodighed over, at C. M. Nielsen lod vente paa sig, holdt ogsaa, efter at C. M. Nielsen havde afgivet sin Beretning, en Tale, i hvilken han udtalte, at der nu havde været talt længe nok, og at man nu maatte gaa over til aggressiv Handling. Han omtalte ikke nærmere, hvad Handlingen skulde gaa ud paa, hvilket han i Følge den af ham afgivne Forklaring ikke mente var nødvendigt, da han havde hørt, at der var nedsat et Underudvalg til at tage Bestemmelse om, hvad der skulde ske efter Mødet.

Jacobsen har nærmere forklaret, at han, der var paa det Rene med, at der maatte ske Et eller Andet efter Mødet, da Forsamlingen blev stærkt ophidset, efter at C. M. Nielsen havde afgivet Beretning, men ikke anede noget om den af Underudvalget trufne Bestemmelse, mente, at Toget, hvad der end maatte ske, vilde møde Modstand fra Politiet, og erkendt, at han agtede at benytte Jærnstangen til denne Kamp.

Ved Mødet i »Folkets Hus« paa Jagtvejen gav Willumsen Meddelelse om Udfaldet af Sammenkomsten med Veksellerer Lamm, hvorefter Arrestanten Møller tog Ordet.

Møller har forklaret, at han, da Forsamlingen var stærkt ophidset paa Grund af Willumsens nedslaaende Meddelelse, var klar over, at et Demonstrationstog vilde finde Sted, hvorfor han i Henhold til den i Underudvalget trufne Aftale søgte at formaa Mødets Deltagere til at begive sig hen til Rømersgade, hvorfra han ventede, at Hansen vilde føre Toget videre til Flæskehallen.

Møller har nærmere forklaret, at han i sin Tale spurgte, om Forsamlingen var tilfreds med Svaret, Willumsen havde bragt, og da der fra Forsamlingen blev raabt »Nej«, udtalte: »Skal vi gaa hjem i vore Huler og græde Harmen i os?« og tilføjede: »Det er jo Fastelavns-

mandag i Dag, lad os da gaa ud og slaa Katten af Tønden«. Han opfordrede derhos Mødedeltagerne til at gaa med til Rømersgade, og udtalte, at de ikke fik at vide, hvor de skulde hen, men at de blot skulde følge Førerne med de røde Armbind.

Efter at Mødet var forbi, gik Møller, der havde været i telefonisk Forbindelse med Lederne af Mødet i Rømersgade, i Forening med Jørgensen, hvilken sidste havde deltaget i Mødet i »Folkets Hus« uden dog at tage Ordet, idet han fungerede som Dørvagt, samt meget muligt 100 af Deltagerne i Mødet, paa hvilket der i Følge Møller og Jørgensens Forklaringer antagelig havde været ca. 800 Mennesker tilstede, ind til Rømersgade, og da de naaede dertil, var Deltagerne i Rømersgade-Mødet ved at forlade Mødestedet.

Jørgensen stillede sig paa Hjørnet af Rømersgade og Frederiksborggade, tog et rødt Armbind frem og vinkede, idet han til Personerne, der strømmede ud fra Mødet i Rømersgade, raabte: »Den Vej« og pegede mod Købmagergade.

Hansen, der havde taget et rødt Armbind frem og stillet sig i Spidsen for Toget af Mødedeltagerne, førte Toget gennem Frederiksborggade.

Da Toget naaede til Kultorvet, blev der en Standsning, og Arrestanten Jacobsen steg nu op paa et paa Torvet staaende Springvandsmonument og holdt til den forsamlede Mængde en Tale.

I denne udtalte han blandt andet Følgende:

»Til Betjentene vil jeg kun sige: hold jer neutrale, thi i Dag er det Alvor, og hvis Politiet lægger os Hindringer i Vejen for vort Forehavende, vil vi gøre Brug af de Vaaben, vi har forsynet os med.

Nu drager vi frem Kammerater mod det Maal, som kun vore Førere kender, og hvis nogle ikke er forsynede med Vaaben, saa forsyn jer nu, thi alle Hindringer maa og skal bortryddes.«

Jacobsen har forklaret, at han da endnu intet vidste om, hvor Toget skulde drage hen, og at Meningen med hans Tale var at advare Politiet, idet de Arbejdsløse den Dag skulde have deres Vilie og gøre, hvad de lystede, saa at det vilde komme til Kamp, hvis Politiet modsatte sig. Han har erkendt, at det i saa Fald var hans Hensigt at benytte Jærnstangen til Kamp, samt at hans Tale indeholdt en Opfordring til den forsamlede Mængde til at gøre som han, idet han opfordrede til eventuelt at forsyne sig med Vaaben.

Toget drog derefter, uden at dette søgtes hindret af det tilstedeværende Politi — der heller ikke tidligere havde lagt Toget Hindringer i Vejen — videre gennem Købmagergade, over Højbroplads til Højbro.

Arrestanten Hansen har forklaret, at det vel var hans Hensigt overensstemmende med den i Underudvalget truine Aftale at lede Toget hen ad Østergade, men at Presset var saa stærkt, at han blev drevet lige frem, hvorfor han besluttede at lede Toget over Højbro og videre ad Christiansgade for saaledes at naa Flæskehallen. Da han var naaet til Absalonsmonumentet, vilde han sætte Toget i stærkere Fart i Følge den af ham afgivne Forklaring for at forhindre, at Mængden kom i Kollision med Sporvognen paa den anden Side af Højbro, hvorfor han sprang op paa Monumentet og raabte: Hep! Hep! Det røde Armbind,

han havde haft i sin Besiddelse, var paa Købmagergade blevet frataget ham af et ham ubekendt ungt Menneske, der havde anbragt det paa en Stang og nu holdt det i Vejret.

Hansen satte derefter i Løb fra Absalons-Monumentet, efterfulgt af Mængden, og da han naaede udfor Frederik den VII's Statue, hørte han, at der blev raabt: »til Børsen«, uden at det er oplyst, hvorfra Raabet kom. Mængden tog derefter Retning mod Børsen, og en Del af Togets Deltagere, deriblandt Arrestanten Jacobsen og Arrestanten Hansen, trængte gennem Hovedindgangen ind i Børsbygningen, hvortil Adgangen var uhindret.

Hansen har forklaret, at han, da Raabet »til Børsen« bredte sig blandt Mængden, indsaa, at der ikke var andet at gøre end at følge Mængden, hvorfor han opgav Ledelsen af Toget, og fulgte med de Deltagere i Toget, der tog Vejen til Børsbygningen.

Hansen har nærmere forklaret, at det var ham ligegyldigt, om Toget gik til Børsen eller Flæskehallen, idet hans Mening var den, at de Arbejdsløse maatte »ryste« dem, der sad ved Roret, ved en eller anden kraftig Aktion for at faa mere Gang i Tingene.

Tumultuanterne, der trængte ind i Børsbygningen, hvortil de naaede Klokken ca. 2 Eftermiddag, forøvede her forskelligt Hærværk, hvorhos de forulæmpede de i Børssalen tilstedeværende Personer.

Børsbetjent Christen Petersen, der ved den omhandlede Lejlighed havde Vagt ved Hovedindgangen til Børsen, har som Vidne forklaret, at 5 à 6 Personer pludselig trængte sig ind til ham i Porten og stillede sig med Ryggen op mod de aabne Portdøre; efter at han af disse Personer var bleven forhindret i at lukke Portdørene, trængte en Menneskesværm, antagelig bestaaende af ca. 100 Personer, sig ind i Bygningen, hvor de med Stokke og Paraplyer, som de fandt staaende frit fremme i Gangene, gav sig til at slaa Ruder i Stykker.

Børsbetjent Anders Prior har ligeledes som Vidne forklaret, at han, der opholdt sig midt inde i Børsbygningen, saa en Menneskesværm passere forbi paa Gangene, hvor de med Stokke og Paraplyer slog Ruder i Dørene itu.

Børsinspektør Søren Ørumhede har forklaret, at der under Tumulten inde paa Børsen blev beskadiget nogle Stole, et Bord samt 2 Telegramstativer.

Efter det Oplyste var endvidere et Brandallarmeringsapparat, der stod paa en af Gangene, blevet slaaet i Stykker, hvorved Brandvæsnet blev allarmeret og mødte med stor Udrykning.

Veksellerer Max Villiam Horn har som Vidne forklaret, at han opholdt sig i Børssalen, da der trængte sig ca. 30 Personer ind i denne. Tumultuanterne gav sig til at løbe rundt efter de Personer, 30—40 Mennesker, der i Forvejen opholdt sig derinde, og Børssalen blev i Lø-

---

Færdig fra Trykkeriet den 18 December 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 89.

Fredag den 29 November.

bet af ganske kort Tid næsten tom. Straks efter trængte imidlertid en ny Menneskesværm, antagelig bestaaende af ca. 100 Personer, ind i Salen. 3 Personer skilte sig ud af Sværmen, og den ene af disse Personer slog ham over højre Skulder med et Jærnrør, ifølge Horns Forklaring dog snarere for at puffe ham bort end for at gøre ham til Genstand for legemlig Overlast. Slaget forvoldte kun Horn øjeblikkelig Smerte, men en anden af de 3 Personer slog ham derefter i Hovedet med knyttet Haand, hvorved der tilføjedes ham en Bule over højre Øje og en Bule over venstre Øre. Horn slog nu Voldsmanden i Gulvet og var derefter ikke Genstand for videre Overlast, idet de 3 Personer forsvandt i Mængden.

Horn havde som Følge af den ham tilføjede Overlast Smerter i Hovedet et Par Dage, men har iøvrigt ikke taget Mén af det Passerede.

Demonstrationstoget, der talte antagelig ialt 700 à 800 Personer, var, fra det kom ud fra Rømersgade, ledsaget af en mindre Politistyrke.

Efter det Oplyste lød der under Togets Gang flere Gange Revolverskud fra Demonstranterne, men Politistyrken, der ikke blev forulempet, skred ikke ind mod Demonstranterne, idet den indskrænkede sig til at følge med Toget umiddelbart efter dettes forreste Del. Da Demonstranterne, efter at Toget var naaet Absalonsmonumentet, satte i Løb, og der umiddelbart efter blev raabt »Børsen«, skyndte Politistyrken, der var under Ledelse af en Politiaffluent, sig hen til Børsen. Politiaffluenten og nogle faa Mand af Styrken naaede uden Vanskelighed gennem Hovedindgangen ind i Børsen, hvor de kun forefandt nogle faa Demonstranter, der, uden at de gjorde Modstand, blev vist ud ad Børsens Hovedindgang, udenfor hvilken en Del af Politistyrken var bleven posteret for at forhindre flere Demonstranter i at trænge ind paa Børsen. Det lykkedes det saaledes udenfor Børsindgangen posterede Politi dels ved Trusler om Magtanvendelse, dels ved at fremkomme med Henstillinger om Ro at standse videre Fremtrængen af Demonstranterne, der dog indtog en meget truende Holdning. Politiet fik nu Forstærkning af en Politistyrke paa 7 Mand, der trængte op ad Børsrampen, hvor Mængden stod tæt; da denne Styrke var naaet midt

op paa Rampen, blev den angrebet af Mængden, og da et Medlem af Styrken, Inspektionsbetjent 149, Klittegaard, fik et Slag i Hovedet med en Jærnstang, saa hans Hjælm faldt af, og umiddelbart efter, blev slaaet i Hovedet med et afbrækket Stoleben, hvorved der tilføjedes ham et Saar, saa at Blodet flød, trak Politiet Stavene og slog løs paa Mængden, bistaet af de Politibetjente, der havde taget Opstilling udenfor Hovedindgangen til Børsen, og ryddede derefter i Løbet af faa Minutter Børsrampen, der derpaa afspærredes af Politiet.

Da der derefter ankom en Politistyrke gennem Zahlkammerporten, blev den af nogle Personer, der opholdt sig ved nogle paa Slotspladsen oplagrede Mursten, angrebet med Stenkast, hvorved Inspektionsbetjent 147, Slott, blev saaret i Hovedet, saa at han faldt bevidstløs om. Den sidst ankomne Politistyrke trak nu Stavene og angreb de Personer, der opholdt sig ved de oplagrede Mursten, og drev dem paa Flugt, bistaet af nogle yderligere tilstedekomne Politifunktionærer.

Pladsen foran Børsen og Ministerialbygningen blev derefter ryddet af Politiet, uden at der efter det Oplyste forefaldt videre Uroligheder.

Det Inspektionsbetjent Klittegaard tilføjede Saar forvoldte ham store Smerter og Hovedpine; han var sengeliggende til den 23 Februar d. A. og var ude første Gang den 25 s. M., da han mødte som Vidne i Sagen. Han var da øm i højre Side af Hovedet og havde som Følge af, at Slaget havde ramt en Hovednerve, Nervesmerter i Ryggen. I en under Sagen tilvejebragt Lægeerklæring af 17 August d. A. udtales det, at Saaret i Hovedet lægtes let og hurtigt uden Behandling, men at der i Løbet af kort Tid udviklede sig en typisk traumatisk Neurose. I Lægeerklæringen udtales det derhos, at Tilfældet ikke er særlig svært og anses for helbredeligt, men at der vil gaa lang Tid, før Inspektionsbetjenten, der endnu var sygemeldt, kan forrette almindelig Polititjeneste.

Ved sit Møde i Retten den 20 August d. A. forklarede Klittegaard, at han stadig havde Smertefornemmelser fra Hovedet straalende ud ad Ryggen til Lænderne, hvorhos han led meget af Træthed.

Inspektionsbetjent Slott har som Følge af den ham tilføjede Overlast haft Ømhed i Hovedet og Hovedpine, uden dog at være sygemeldt. Ved hans Møde i Retten den 25 Februar d. A. havde Ømheden fortaget sig, medens Hovedpinen var i Aftagende. Ifølge en den 17 August d. A. dateret Lægeerklæring havde Slott af og til nogen Smerte i Baghovedet, men der var ingen Grund til at antage, at denne Smerte vilde faa nogen alvorligere Karakter.

Foruden Inspektionsbetjentene Klittegaard og Slott blev 9 Politifunktionærer under Tumulterne ramt af Stenkast og Stokkeslag. To af dem fik derved deres Hjelme ødelagt, og en af dem tilføjedes der ved Stenkast et Saar i Hovedet, der lægtes i Løbet af nogle Dage, medens den anden fik et Slag af en Knortekæp over den ene Haand, hvorved der fremkom et Saar, der dog ikke forhindrede ham i at udføre sin Tjeneste og hurtigt lægtes. Endvidere iik en af Betjentene ved et Stokkeslag en Hudafskrabning paa højre Haandled, medens en anden blev ramt af et Stenkast i Foden, hvorved der fremkom saa store Smer-

ter, at han maatte søge Lægehjælp og var ude af Stand til at gøre Tjeneste indtil Begyndelsen af Maj.

Ingen af de øvrige Betjente har haft nogen Mên af det Passerede udover Hovedpine og Ømhed.

Under Tumulterne blev yderligere forskellige civile Personer af Urostifterne gjort til Genstand for Vold, uden at det er oplyst, at nogen af dem har haft varig Skade af den lidte Overlast.

Efter det Oplyste blev der under Optøjerne paa Børsen knust ca. 66 Ruder, hvis Fornyelse har kostet ca. 1000 Kr. foruden Udgifter til Paamaling af Inskriptioner, der antages at ville andrage ca. 100 Kr. Yderligere vil Istandsættelsen af den skete Skade paa Inventar, Lamper og Brandallarmeringsapparat antagelig andrage ca. 428 Kr.

Arrestanterne Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen har alle nægtet at have deltaget i Hærværket paa Børsen eller Angrebet paa Politiet, og de 3 førstnævnte vil endog ikke have været inde paa Børsen ved den omhandlede Lejlighed.

Møller og Jørgensen har hver for sig forklaret, at de gik med Demonstrationstoget til Holmens Bro, men standsede her.

Larsen har forklaret, at han, der havde deltaget i Mødet i Rømersgade, hvor han fungerede som Telefonvagt, og som saadan skulde drage Omsorg for, at der var telefonisk Forbindelse med Mødet paa Jagtvejen, saaledes at der kunde være Sikkerhed for, at Møderne endte til en saadan Tid, at Deltagerne kunde slutte sig sammen, søgte under Demonstrationstoget at holde sig paa Siden af Hansen, hvilket dog ikke til Stadighed lykkedes ham, og han blev saaledes omtrent ved Højbro skilt fra Hansen. Larsen var dog blandt de forreste i Toget, da det naaede til Børsen, men han, der troede, at Hansen vilde lede Toget ad Børsgade og Christiansgade til Flæskehallen, gik da ned ad Børsgade og kom derfor ikke op paa Børsrampen blandt de første af Demonstranterne; da han senere forsøgte at komme ind i Børsen, havde Politiet besat Døren og forbød ham Adgang, saa at han, der nægtet at have udøvet Vold mod Nogen, ikke naaede at komme ind paa Børsen.

Hansen har forklaret, at han var blandt de første, der løb ind paa Børsen, idet der var nogle faa Demonstranter foran ham, samt at han og de andre Demonstranter efter at være naaet ind i Børssalen raabte til de tilstedeværende Personer, at de skulde gaa deres Vej, hvilket de fleste af dem gjorde godvilligt, medens de, der modsatte sig, blev fjernet af Demonstranterne, der ituslog Ruder og Møbler. Hansen har erkendt, at han skubbede til flere af de paa Børsen tilstedeværende Herre for at faa dem ud, men nægtet, at han øvede Vold ved Slag eller paa lignende Maade. Ifølge Hansens Forklaring gik Demonstranterne bagefter Børsherrerne ud af Børsen og fjernede sig derpaa.

Arrestanten Jacobsen har tilstaaet, at han efter blandt de første af Demonstranterne at være trængt ind paa Børsen har deltaget i det i denne forøvede Hærværk. Han har nærmere forklaret, at han efter at være naaet ind i Børsbygningen stillede sig op indenfor Indgangen og raabte: »Denne Vej, Kammerater«, at han derefter gik gennem

Børsbygningen, hvor et ungt Menneske greb efter Jærnstangen, der beroede i Arrestantens Brystlomme, i hvilken Anledning Arrestanten gav det unge Menneske et Kæbestød, hvorefter den Paagældende fjernede sig, samt at han paa sin Vej gennem Børsbygningen med Jærnstangen knuste 2 elektriske Pærer paa et Brandalarmeringsapparat, ifølge den af ham afgivne Forklaring fordi han saaledes vilde stoppe Apparatet, der var i Funktion.

Han har nægtet, at han har udøvet anden Vold eller Hærværk, og vil have forladt Børsen ad en Udgang mod Kanalen, hvorefter han ifølge den af ham afgivne Forklaring gik op paa Børsrampen, hvor han gav sig i Snak med en Politibetjent, der stod ved Døren. Han saae herfra, at Børsrampen blev ryddet af Politiet, og vil herunder have holdt sig passiv, fordi han ikke mente, at Politiet havde forulempet Nogen, ligesom han har forklaret, at han, da han saae, at der blev kastet med Sten, og hvor blindt Stenene blev kastet, løb hen mod Stenkasterne for at faa dem til at holde op, hvorved han selv vil være bleven ramt af en Mursten, der dog ikke gjorde ham nogen Skade.

Idet de af Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen afgivne Forklaringer i det Hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for deres Vedkommende, findes der efter det Foreliggende ikke at kunne paalægges dem Ansvar for Overtrædelse af Straffelovens § 103, hvorimod de for den af dem truffne Aftale om at lade Demonstrationstoget gaa til Flæskehallen for at tage Flæsk og deres Forsøg paa at lede Toget derhen vil være at anse som skyldige i Forsøg paa Ran, hvorved bemærkes, at der efter det Oplyste den paagældende Eftermiddag var uhindret Adgang til Flæskehallen, hvor der kun var ganske faa Personer til Stede, samt at det mod de ommeldte Arrestanters Benægtelse ikke kan antages, at de har tænkt sig, at Plyndringen af Flæskehallen skulde være forbundet med Vold paa Person eller Trusel om øjeblikkelig Anvendelse af saadan Vold.

For Arrestanten Jacobsens Vedkommende maa det antages, at han ved de omhandlede af ham holdte Taler har ophidset Mængden til de mod Politiet rettede Angreb, og han vil herefter ikke kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 103 I, idet han vil være at anse som Hovedmand, hvorhos han vil være at dømme for Hærværk. Forsaavidt han er tiltalt for Forsøg paa Røveri, vil han derimod være at frifinde.

Arrestanten Larsen har under en tidligere Sag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets VI Afdeling, hvis Overlæge i en den 24 Oktober 1904 dateret Erklæring har udtalt, at Larsen er en lavtstaaende Degenereret og maa betegnes som imbecil eller Taabe.

Fængselslægen har i en under nærværende Sag afgivet, den 21 Marts 1918 dateret Erklæring udtalt, at Larsen er uforandret som beskrevet i Erklæringen af 24 Oktober 1904.

Larsen vil herefter være at anse for ufuldstændig tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Jacobsen efter Straffelovens §§ 103 I og 296, Møller, Larsen, Jørgensen og Hansen i Medfør af Straffelovens § 237 efter dens § 228, jfr. § 46, for Larsens Vedkommende under Hensyn til § 39, efter Omstændighederne,

Jacobsen, Møller, Jørgensen og Hansen med Forbedringshusarbejde, Jacobsen i 2 Aar, Møller og Jørgensen hver især i 8 Maaneder, Hansen i 1 Aar, Larsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Mandag den 2 December.

Nr. 74. Aktieselskabet »Isefjordens Postfart« (Ingen)

mod

Godsejer **Sophus Weber** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, A/S »Isefjordens Postfart«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 214. Overretssagfører **L. Hjardemaal** (Selv)

mod

Restauratør **Fr. Rodenberg** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af Indstævntes Tilgodehavende hos Appellanten.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 19 September 1917: Indstævnte, Overretssagfører L. Hjardemaal, bør til Citanten, Restauratør Fr. Rodenberg, betale 1875 Kr. 72 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 16 Oktober 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Marts 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Appellanten, Overretssagfører L. Hjardemaal, til Appellindstævnte, Restauratør Fr. Rodenberg af Dragør, 100 Kroner. Saa bør og Appellanten til Justitskassen bøde 50 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Da Appellanten efter Sagens Beskaffenhed har gjort sig skyldig i unødigt Trætte ved at paaanke den for Højesteret, vil han være at anse med en Bøde af 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal, for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret her for Retten indankede Sag paastod i første Instans Appelindstævnte, Restauratør Fr. Rodenberg af Dragør, Appellanten, Overretssagfører L. Hjørdemaal, tilpligtet at betale 1875 Kroner 72 Øre, som han skal skyldes til Rest efter à conto betalte 800 Kroner, for Hotelophold paa Dragør Badehotel i Tiden fra 26 Juli—13 Oktober 1916, kontante Udlæg m. v., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 16 Oktober 1916, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifundet mod Betaling af 1512 Kroner 22 Øre og tillagt Sagens Omkostninger. Ved ovennævnte Rets Dom af 19 September 1917 blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kroner.

Her for Retten paastaar Appellanten, hvem der er meddelt Bevilling til at fremlægge ny Dokumenter, og som gentagne Gange havde erholdt Udsættelse i Anledning af Vidneførsel, den indankede Dom forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger, idet han bl. a. bemærkede, at to Vidneakter, deraf en endnu ikke fremlagt, beroede ved Amager Birk i Anledning af en Undersøgelse. Efter at Appelindstævnte i et følgende Retsmøde havde opfordret den for Appellanten mødende Sagfører til at fremlægge de nævnte to Vidneakter, udtraadte bemeldte Sagfører efter haft Udsættelse af Sagen i Retsmødet den 23 Februar d. A. med Bemærkning, at Appellanten var underrettet herom, i hvilket Retsmøde der derefter iøvrigt ikke blev givet Møde for eller af Appellanten, medens Appelindstævnte, der bemærkede, at de oftnævnte Vidneakter trods Provokationen ikke var fremlagt, paastod Underrettsdommen stadfæstet og sig tillagt Appelsagens Omkostninger.

Sagen vil herefter være at paadømme paa Grundlag af de Retten foreliggende Dokumenter.

Appellantens Paastand om Nedsættelse af det indtalte Beløb er, for-

saavidt angaar 280 Kroner, støttet paa, at der, medens han vil have akkorderet med Appellindstævnte om en Pensionspris af 16 Kroner daglig for 2 Personer, er afkrævet ham højere Beløb, varierende fra 17 Kr. til 22 Kr. daglig, hvorved der fremkommer en Difference af 280 Kr. Da Appellanten imidlertid ikke mod Appellindstævntes Benægtelse har godtgjort, at der var aftalt nogen Pensionspris for Appellantens Hotelophold, og da han heller ikke har godtgjort, at den herfor fordrede Betaling er ubillig, hvorved bemærkes, at det er ubestridt, at Appellanten under sit Ophold efterhaanden efter sit Forlangende fik bedre Værelser end de ham oprindelig anviste, vil der intet Hensyn kunne tages til Appellantens herhenhørende Paastand.

Da det fremdeles efter Omstændighederne ikke heller kan antages — hvad Appellanten endvidere har anført —, at den beregnede Pris for de af Appellanten rekvirerede Mærker Champagne er ubillig, eller at han med Urette er debiteret for det hele Indhold af en paa hans Værelse drukket Flaske Whisky, vil der heller ikke kunne ske noget Fradrag af de herhenhørende Beløb af henholdsvis 78 Kr. og 5 Kr. 50 Øre.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter være at stadfæste, hvorhos Appellanten i Sagsomkostninger for Overretten vil have at godtgøre Appellindstævnte 100 Kroner.

I Anledning af det af Appellanten under Appelsagen udviste Forhold og efter Sagens Beskaffenhed vil Appellanten for unødigt Trætte være at anse efter Frd. 11 August 1819 med en Bøde af 50 Kroner til Justitskassen.

Nr. 359. Højesteretssagfører Liebe
m o d

Johannes Poul Petersen, Edmund Anker Christoffersen og Henrik Leonhardt Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 85.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juni 1918: De Tiltalte, Johannes Poul Petersen, Edmund Anker Christoffersen og Henrik Leonhardt Petersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Sachs, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges

der Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen hver 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Johannes Poul Petersen, Edmund Anker Christoffersen og Henrik Leonhardt Petersen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 85.

Johannes Petersen er født den 31 Januar 1888, Christoffersen den 17 August 1895 og Henrik Petersen den 19 Marts 1889.

Ingen af de Tiltalte er fundet tidligere straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

De socialdemokratiske Ungdomsforeninger gik den 1 Maj 1918 Kl. 1 Eft. fra Grønttorvet til Fælledparken med Musik og Faner for sidstnævnte Sted at afholde socialdemokratisk Majdemonstration. Foretagendet var arrangeret af et dertil nedsat Udvalg, bestaaende af de tre Tiltalte med Johannes Petersen som Formand. Johannes Petersen havde forud søgt Politidirektørens Tilladelse til Processionens Iværksættelse og erholdt denne paa Betingelse bl. a. af, at der ikke paa Samlingsstedet eller i Processionen fandtes Faner, Bannere eller lignende, der bar Paaskrifter eller Fremstillinger, der kunde give Anledning til Uordner.

Ved en den 1 Maj 1917 stedfunden tilsvarende Procession var der bleven rejst et Banner med Paaskrift:

Knæk Sablen.
Bryd Kronen.
Styrt Kirken.

Politiet var skredet ind og havde sat sig i Besiddelse af dette Banner, hvilket havde givet Anledning til ret betydelige Uordner og Uroligheder, men uden at der herefter var bleven rejst Tiltale mod nogen i Anledning af Bannerets Fremførelse. Udvalget for Maj-Demonstrationen i 1917 og »Socialdemokratisk Ungdomsforbund i Danmark« indgav kort efter til Justitsministeren en Besværing over, at Politiet havde bemægtiget sig det nævnte Banner, paa hvilken Besværing der imidlertid efter de Tiltaltes Forklaring ikke indgik noget Svar.

I Udvalget for Maj-Demonstrationen i 1918 foreslog Tiltalte Henrik Petersen, at der skulde demonstreres med et Banner, ganske svarende til det ovennævnte, som Politiet i 1917 havde sat sig i Besiddelse af, og dette Forslag blev godkendt af de to andre Tiltalte, hvorhos det bestemtes, at Henrik Petersen skulde bære Banneret. Forinden denne sidste Bestemmelse blev truffet, havde Tiltalte Johannes Petersen efter sin Forklaring paa 1ste Politiiinspektørs Kontor faaet tilkendegivet, at han personlig kom til at bære Ansvaret for, hvad der maatte ske under Demonstrationen.

Processionen foregik overensstemmende med den trufne Ordning den 1 Maj 1918 Kl. 1 Eft.; umiddelbart efter, at Toget havde sat sig i Bevægelse fra Grønttorvet, blev der midt i Toget løftet et hvidt Banner, paamalet de ovenciterede Sætninger, og dette blev hele Vejen baaret saa højt, at det var synligt for Alles Blikke; efter Ankomsten til Fæl-

leden blev det sammen med andre Bannere opstillet i Rækværket omkring en Talerstol, hvor det forblev opplantet, indtil det derværende Møde Kl. c. 5 Eft. afsluttedes. Politiet skred ikke ind overfor Banneret, og der forefaldt ikke Uordner under Processionen eller Demonstrationen i det Hele.

Tiltalen under nærværende Sag har Hensyn til til de Tiltaltes Forhold med Hensyn til Fremførelsen af det nævnte Banner.

De Tiltalte har overensstemmende forklaret, at de, da der intet blev foretaget fra det Offentliges Side mod dem, der Aaret forud havde fremført et tilsvarende Banner, forment, at Fremførelsen af et saadant ikke kunde være lovstridig. De har bestemt benægtet, at Bannerets Indskrifter i nogen Maade skulde indeholde en Opfordring til voldsom Adfærd overfor nogen af Statsmagtens Faktorer eller Institutioner, idet de kun skulde tjene som Opfordring til ad lovlig, politisk Vej at søge gennemført socialdemokratiske Krav om Afskaffelse af Militærmagt, Kongedømme og Statskirke, og at den valgte Form for Udtrykkelse af en saadan Opfordring har sin Forklaring i, at man paa et Banner ikke kan sætte et helt Program, men maa bruge korte Fyndord. De Tiltalte har henvist til, at de tilhører et parlamentarisk Parti, der ikke paa nogen Maade kunde tænke sig at gaa frem ad revolutionær Vej, og til det under Forhøret fremlagte Program og Love for socialdemokratisk Ungdomsforbund i Danmark, hvori det bl. a. udtales, at Forbundet stiller sig helt og fuldt paa det danske Socialdemokratis Program, og at dets Formaal er at virke for de socialistiske Idéers Udbredelse i Tilslutning til Programmet samt virke for alsidig Oplysning om Samfundsspørgsmaalene for derigennem at udvikle en maalbevidst og handlekraftig Ungdom, der har Forstaaelse af og Kendskab til Socialismens Maal og Midler.

Medens Indskrifterne paa det omhandlede Banner vel skønnes at være saadanne, der efter Omstændighederne kunde give Anledning til Uordner, og deres Fremførelse saaledes at være i Strid med de for Politidirektørens Tilladelse til Togets Afholdelse satte Betingelser, findes det i Henhold til det Ovenanførte og til det om de Tiltaltes personlige Forhold Oplyste ikke at kunne statuere, at de ved Fremførelsen af Banneret med de ommeldte Indskrifter har tilsigtet at opfordre til nogen mod Straffelovens § 85 eller dens Kapitel X i det Hele stridende Handling.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte være at friinde og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver, at paalægge det Offentlige.

Nr. 412.

Højesteretssagfører Bülow

m o d

Peder Svendsen Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 85.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1918: Tiltalte Peder Svendsen Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Stampe og Sagfører Brandt, henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Svendsen Andersen til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Peder Svendsen Andersen, der er født den 29 Oktober 1886, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter Justitsministeriets Bestemmelse sat under Tiltale for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 85.

I Bladet »Dyrtiden«, der udkommer i Aarhus, findes der i Numrene 6 og 8 for Februar Maaned 1918, paa hvilke en Person ved Navn P. Andersen, hvorved Tiltalte har erkendt, at der sigtedes til ham, staar anført som ansvarlig, indrykket tvende Artikler, af hvilke den i Nr. 6 optagne bærer Overskriften »Revolution« og er underskrevet Carl X, medens den i Nr. 8 fremkomne har til Overskrift »Revolutionen kommer« og fremtræder som Redaktionsartikel.

I den første af Artiklerne, der efter Tiltaltes egen Erkendelse begge maa antages at være forfattede af Tiltalte, der selv har vedkendt sig Forfatterskabet til den her ommeldte, begyndes der med en Henviisning til, hvorledes det ude i den store Verden syder og gærer, hvorledes Troner vakle og Fyrster »vælte«, hvorefter det under Hævdelse af, at det er Kapitalens Herredømme, som bærer Skylden for det Passerede, hedder: »Danske Arbejdere, Kammerater! Er Tiden ikke inde til, at ogsaa

vi bør slutte op i Oprørets befriende Hær?« og senere »I Sydlandene som i Østen bærer man Revolutionens blodrøde Banner. Man jager Blodherskerne bort fra deres blodbesudlede Troner . . . de gamle Fyrster med deres Regeringer og deres kapitalistiske Paahæng sendes bort til Glemselens Nat« samt »Resignationens passive Holdning er ved at blive afløst og skubbet til Side af Revoltens Handlingslyst!« Efter en Henviisning til, at Proletariatet Verden over nu er »dvalevækket«, fortsættes der »Bliver Priserne paa Livsfornødenheder ikke nedsat tilfredsstillende, svarer vi ikke for, hvad der senere vil ske. Folkevæljen har vist sig i Massebehandling over hele Europa med Varsel om, at det straffer sig, hvis Arbejderklassens Krav tilsidesættes eller forfuskes.« og »De russiske Bolchevikeres Sejr i Kampen mod Tyranniet og Undertrykkelsen maa staa som et lysende Forbillede for alle de øvrige Landes revolutionære Lønslaver.

Kammerater!

I Bevidstheden om, at Frihedens Sol er ved at sprede Taagen, bør det inspirere os til Handling — til Kamp mod den Overklasse, som hensynsløst udnytter Din Arbejdskraft!«, hvorpaa det under Hævdelse af, at det er Arbejderne, som hidtil har »født Kapitalens skydende og forædte Snyltere«, og Opfordring til at gøre Krav paa Ligeret i Samfundet gældende hedder »Lad os dele og bruge den i Frihed og kærlighedsfuld Omsorg« og »Hvorfor ikke selv lægge Beslag paa Transportmidlerne og organisere dem paany til Samfundets Bedste og ikke til Million-Fortjeneste for nogle faa?« samt »Hvorfor skal Fabriks-Slaverne ikke selv tage sig af alle Maskinerne?«, hvortil føjes »Disse enkle Spørgsmaal vækker et Mylder af Oprørs-Tanker til Live!«. Der rettes derpaa et fornyet Angreb paa Kapitalen, særlig Stor-Kapitalen, hvorefter det hedder »Arbejdere i Øst og Vest — i Syd og Nord! — Rejs Eder og knus denne jærnhaarde Næve, som lammer og undertrykker Folkene! Lad det blive et enigt og fyldigt Kampraab:

Ned med Militarismen!

Ned med Kapitalismen!

Fred paa Jorden! —«,

og Artiklen slutter med »Kammerater! Op til Kamp for den sociale Revolution! For et nyt Samfunds-System og endelig for Socialismens absolute og fuldstændige Sejr!«

I den anden Artikel hedder det efter en Oversigt over Arbejdernes Stilling til Magthaverne og Kapitalismen »Nu ruller Revolutionens Lavine over den halve Verden — og ingen kapitalistiske Idéer formaar med al sin til Raadighed staaende Brutalitets Magt: Lov, Militær, Politi eller Penge at standse Lavinen!

»Det første Varsel om den revolutionære Aands Tilstedeværelse her hjemme viste sig i København forleden«, hvorhos der anmodes Bladets Læserinder og Læsere om at lægge Mærke til »at alle forudgaaende Revolutioner er født paa samme Maade«. Idet Artiklen derpaa gaar over til at behandle Begivenhederne den 5 Maj 1872 paa Nørre Fæled i København og drage Paralleller mellem disse og den i det foranstaaende

Citat ommeldte Hændelse i København, hedder det endelig: »Saa vid dog dette, I Guldets Dyrkere og Tilbedere, at maaske inden ret længe vil Opgøret med Jer alle, I Udsugere, blive gjort — og da skal I ingen Skaansel vente Jer!

Revolutionen skal komme!«

De ommeldte Bladnumre er trykte i et Antal af c. 7500 Eksemplarer for Nr. 6's Vedkommende og c. 6000 for Nr. 8's. Det første Nummer er i det Væsenlige uddelt eller afhændet ved Gadesalg, medens det Sidstnævnte, da Aarhus Politi forbød dets Salg paa Gaderne sammesteds, væsenlig er fordelt eller solgt ved de af de Arbejdsløse afholdte lukkede Møder i denne Købstad.

Efter Tiltaltes Forklaring har hans Hensigt med den førstnævnte Artikel været at lade Arbejderne følge med, hvad der foregaar i de store Lande, idet Danmark som et lille Land ikke vil formaa at holde sig udenfor, hvis Revolutionen bryder igennem rundt om i Europa. Dets Overtagelse af Samfundsværdierne, som Artiklen opfordrer til, betegner efter hans videre Forklaring, hvad han kalder »Socialismens Program«, nemlig Arbejdernes Overtagelse af Værdierne i Alles Interesse, og han erkender, at dette kun kan gennemføres ved Revolution, hvorved han nærmere forstaar »noget, der vender op og ned paa det Hele«, men fastholder, at han ikke i Artiklen har villet opfordre til dens Iværksættelse, men indskrænket sig til at opstille Spørgsmaalet herom. Den anden Artikel har efter Tiltaltes Forklaring haft til Hensigt at virke »som et bydende Varsko til de Regerende om, medens det endnu er Tid at udvise mere Forsonlighed mod de Arbejdsløse«, medens han ikke erkender, at Artiklen indeholder nogen Opfordring til disse om at foranstalte Uroligheder i Lighed med det Overfald paa Børsen, som fandt Sted i København Fastelavnsmandag i Aar.

Efter de tvende Artiklers hele Form og Indhold findes de at have haft til Hensigt at ophidse den danske Arbejderklasse for derigennem at opvække til Oprør med en Forandring af den bestaaende Stats- og Samfundsordning som Formaal. Det maa derfor billiges, at Tiltalte som den for Artiklernes Indhold Ansvarlige ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder, findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Tirsdag den 3 December.

Nr. 333. Højesteretssagfører Bülow
mod
Axel Emil Poulsen (Def. Levy),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Maribo Købstads Ekstrarets Dom af 5 Marts 1918: De Tiltalte Aksel Emil Poulsen og Einar Frederik Poulsen hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Aksel Poulsen i 60 Dage og Einar Poulsen i 40 Dage, hvorhos de in solidum udreder de med Aktionerne forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Bang, 20 Kr. Endvidere betaler Tiltalte Aksel Emil Poulsen til Arbejdskarl Knud Jensen, Maribo, en Erstatning af ialt 66 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juni 1918: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Tiltalte Axel Emil Poulsen bør til Overretssagførerne K. Anker-Jensen og Gottlieb Jacobsen betale i Salær 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Emil Poulsen til Højesteretssagførerne Bülow og Levy 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne ira Maribo Købstads Ekstraret indankede Sag tiltales Axel Emil Poulsen for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Tiltalte er født den 31 Marts 1891 og tidligere anset ved Dom bl. a. ved Rettens Dom af 28 Oktober 1910 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og senest ved Rettens Dom af 18 Oktober 1917 efter Jagtlovens §§ 13 og 17, jfr. § 23, med en Bøde, stor 130 Kr.

Ved de af Arbejdskarl Knud Eilif Jensen, Malerlærling Jørgen Richard Ludvig Frederiksen, Tjenestekarlene Jørgen Peter Rasmussen og

Martin Kristian Poulsen — for disses Vedkommende under Ed — samt af Tjenestekarlene Vilhelm Jørgensen, Adolf Kristian Andersen og Karl Johannes Rasmussen samt Tømrer Hans Karl Edvard Hansen afgivne Forklaringer maa det anses bevist, at Tiltalte den 1 November f. A. om Aftenen har paa Gaden i Maribo med en Flaske tilføjet ovennævnte Knud Eilif Jensen et Slag i Panden, uden at Overfaldne havde givet Tiltalte rimelig Anledning dertil. Ved Slaget tilføjedes der Overfaldne over højre Øjenbryn et ca. 2 cm langt, stærkt blødende Saar, der gik ind til Benet, samt Ophovning af Øjeomgivelserne; han havde de to første Dage stærke Smerter, men Følgerne af Slaget maa antages at være forsvundne i Løbet af nogle Dage uden varig Mén, fraset et Ar.

Forsaavidt Tiltalte under Sagen er sigtet for tillige samme Aften at have sammesteds dels slaaget Murer Kristian Vilhelm Madsen et Slag i Ansigtet, der bevirkede et aabent Saar, dels slaaget en polsk Arbejder til Jorden, kan det ikke anses bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det førstnævnte Forhold, medens det sidstnævnte Forhold, hvis Følger ikke er nærmere oplyst, maa antages at ligge udenfor Aktionsordren.

Tiltalte har forklaret, at han, der den nævnte Aften var stærkt beruset, ingen Erindring har om det Passerede, uden at han dog tør benægte at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Voldshandling. Efter Sagens Oplysninger kan det dog ikke antages, at Tiltalte har været paavirket af nydte Drikkevarer i en saadan Grad, at hans Tilregnelighed helt eller delvist skulde have været udelukket.

For det mod Knud Eilif Jensen udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og da Underrettsdommen har fastsat samme Straf, og dens Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning til Overfaldne for Udgift til Lægebehandling og for Svie og Smerte, ialt 66 Kr., og om Aktionens Omkostninger, der er paalagt Tiltalte in solidum med en under samme Sag for et andet Forhold tiltalt Person, kan tiltrædes, vil Underrettsdommen i det Hele, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale i Salær 30 Kr. til hver.

Nr. 310. A/S Dampskibsselskabet »Heimdal« (Fenger),
 m o d
 Søfyrbøder O. V. Møller (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Krigstillæg (Farezonetillæg) kan fortabes efter Sølovens § 102.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 April 1918: De Indklagede, Aktieselskabet Dampskibsselskabet Heimdal bør til Klageren, Søfyrbøder O. V. Møller, betale 28 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 18 Marts 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 10 Kr. At efter-

kommers inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Krigstillæg (saakaldet Farezonetillæg) maa ligesom Dyrtdistillægget efter det Foreliggende anses som en Forhøjelse af Hyren, der paa samme Maade som den øvrige Del af denne kan fortages efter Sølovens § 102. Idet det saaledes var med Rette, at der i Henhold til den af Kaptajnen paa Dampskibet Dagny afsagte Kendelse ved Afmønstringen af Indstævnte blev fradraget en forholdsmæssig Del af begge Tillæg, vil Appellanten efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Dampskibsselskabet »Heimdal«, bør for Tiltale af Indstævnte, Søfyrbøder O. V. Møller, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag har Klageren, Søfyrbøder O. V. Møller, anbragt, at han, som var forhyret med S/S »Dagny«, den 3 November 1917 for nogle af ham begaaede Forseelser af Kaptajnen blev dømt til Fortabelse af Hyre og diverse Tillæg for 4 Dage han havde været fraværende, og at der ved Afmønstringen i Henhold til denne Afgørelse blev tilbageholdt 43 Kr. af hans Tilgodehavende.

Under Anbringende af, at hans Hyre var 75 Kr. maanedlig, at 4 Dages Hyretab herefter ikke andrager mere end 10 Kr. og at den Skipperen tillagte Straffemyndighed efter Sølovens § 102 ikke gaar videre end til at anse med Tab af Hyre derimod ikke af de nu for Tiden normerede Tillæg, har Klageren under denne Sag paastaaet de Indklagede som Ejere af »Dagny« dømt til at tilbagebetale ham de tilbageholdte 43 Kr. eller dog 33 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 18 Marts 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indklagede paastaar sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de anfører, at den ikendte Bøde af Skipperen var sat til 43 Kr., at han for de af Klageren begaaede Forseelser havde været berettiget til at idømme en Bøde af mindst $\frac{1}{2}$ Maanedes Hyretab og at det tilbageholdte Beløb ikke overstiger den Straf, som Skipperen har været berettiget til at fastsætte. Fremdeles anfører de Indklagede, at de for Tiden fastsatte Tillæg til Hyren maa betragtes som Dele af denne og derfor ogsaa komme i Betragtning ved Bestemmelsen af Straf i Henhold til Sølovens § 102.

Den af Skipperen bestemte Straf var Tab af Hyre og diverse Til-

læg for 4 Dage. Medens Dyrtidstillæget, der beregnes procentvis af Hyren maa anses for en Bestanddel af denne ogsaa naar Talen er om Straffebestemmelsen i § 102, kan dette ikke anses gældende for Krigstillæggets Vedkommende bl. a. fordi dette ikke udelukkende kan anses som et Hyretillæg eller Tillæg for Arbejde, og dets Størrelse for hver enkelt af Mandskabet er varierende og afhængig af, paa hvilke Steder Skibet under hver Rejse sejler. Herefter har, idet Dyrtidstillæget er 50 pCt. af Hyren, den Bøde, som Skipperen har paalagt Klageren, beløbet sig til 15 Kr., og af de tilbageholdte 43 Kr. har Klageren Krav paa Tilbagebetaling af 28 Kr. med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger vil de Indklagede have at betale Klageren med 10 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 455. Højesteretssagfører V. Kondrup
mod

Niels Vilhelm Johannes Petersen (Def. Trolle),

der tiltales for Vold, Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 210 og 211.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 14 September 1918: Niels Vilhelm Johannes Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maanedes. For Victor Einar Charles Andersens Vedkommende bør den af ham udstaaede Varetægsarrest træde i Stedet for Straf. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Lindberg, og til Defensor, Sagfører Alexander Larsen, 40 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne En for Begge og Begge for En.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1918: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Arrestanten Niels Vilhelm Johannes Petersen bør til Overretssagførererne Godskesen og Harald Koch betale i Salær 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han — hvis Forklaring om, at han mente at have Ret til Løn til 1 November 1918, findes at maatte forkastes — være at anse efter Straffelovens §§ 203, 245 og 253. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler Tiltalte Niels Vilhelm Johannes Petersen til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Trolle 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret for Arrestanten Niels Vilhelm Johannes Petersens Vedkommende efter hans Begæring indankede Sag tiltales han for Vold, Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens §§ 210 og 211.

Arrestanten er født den 23 Februar 1897 og tidligere anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 September 1916 efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved samme Rets Dom af 30 Juni 1917 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 med lige Straf i 100 Dage, og ved samme Rets Dom af 13 November 1917 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229, 4. Stk., lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf han havde udstaaet den 18 Maj d. A.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 22 Juni d. A. anmeldte den 74-aarige Gaardejer Oscar Grill af Ballerup til Politibetjenten sammesteds, at han samme Dags Morgen var bleven overfaldet af sin Tjenestekarl, Arrestanten, og dennes Ven, den for Underretten tillige tiltalte Victor Ejnar Charles Anderssen — for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — og af disse var fratrukket ca. 100 Kr. Anmelderen har derefter under Ed nærmere forklaret Følgende:

Efter at han i Begyndelsen af Juni d. A. havde fæstet Arrestanten foreløbig for denne Maaned mod en Løn af 30 Kr., kom noget senere — som det maa antages midt i Maaneden — Anderssen, der var en Bekendt af Arrestanten, ud paa Gaarden, hvor han fik Lov til at blive og hjælpe lidt til, idet der var Tale om, at han skulde hjælpe ved Høøsten, der dog paa Tidspunktet for Anmeldelsen endnu ikke [var] begyndt; Anderssen blev ikke fæstet, og der blev ikke truffet nogen Aftale om Vederlag.

Da Grill den 22 Juni om Morgenen gik ud i Kostalden for at malke en syg Ko, saa han, at en til Gaarden hørende Slibesten var slaaet itu, og da han efter Malkningen traf Arrestanten i Stalden, spurgte han, hvem der havde slaaet Stenen i Stykker. Arrestanten svarede, idet han samtidig slog Grill med knyttet Haand i Ansigtet, at han ikke skulde kalde ham for en Tyveknægt, og efter at han endnu et Par Gange havde slaaet Grill i Ansigtet, gik denne fra Kostalden ind i Hestestalden.

Ved Slagene fik Grill et mindre Saar paa venstre Kind, og hans Brilller blev slaaet itu. Arrestanten fulgte efter Grill ind i Hestestalden, hvor han paany slog ham i Hovedet og yderligere sparkede ham — Arrestanten havde Træsko paa — saaledes at han fik et betydeligt blødende Saar paa højre Skinneben, hvoraf Mærker efter hans Forklaring endnu kunde ses ved hans Møde i Retten den 16 August d. A. Han, som er en skrøbelig Mænd, sparkede til Forsvar efter Arrestanten og ramte

ham i Underlivet, hvorefter Arrestanten satte ham op mod en Krybbe og paany slog ham i Hovedet. Grill gik nu over i Stuehuset for at klæde sig om, men Arrestanten fulgte efter ham, og efter at Arrestanten havde vist en Enke, Karen Johanne Andersen, der var Gæst paa Gaarden, ud af Stuen, hvor hun og Grill var, forlod Arrestanten ogsaa Stuen, idet han aflaasede Døren til denne.

Da Grill var omklædt, sprang han ud af Vinduet og begav sig paa Vej til Ballerup dels for at melde Sagen til Politibetjenten og dels for at hente sine Penge paa Mejeriet i Ballerup, hvorunder han blev indhentet af Arrestanten og Anderssen, der — som de plejede — kom kørende med Mælken fra Gaarden til Mejeriet i Ballerup.

Inden Grill naaede Byen, kom Arrestanten og Anderssen kørende tilbage, og de viste ham da Konvoluten med de Penge, Arrestanten havde hævet paa Mejeriet for den forløbne Uge, og sagde til ham, at han skulde faa Pengene, hvis han kørte med tilbage. Grill, der frygtede for ikke at faa Pengene, kørte saa med tilbage til Gaarden.

Ankommen hertil fulgte Arrestanten og Anderssen med Grill ind i Stuehuset, og efter at Arrestanten atter havde vist Enke Andersen ud af Stuen, laasede han Døren og sagde Noget om, at nu var han Proprietær og Grill Tjenestekarl, samt fordrede sin Løn indtil 1 November. Da Grill nægtede at betale ham Noget, blev han rasende, slog gentagne Gange Grill i Hovedet, saa at han faldt om, væltede forskellige Ting i Stuen og truede Grill med at slaa ham ihjel. Grill raabte flere Gange om Hjælp, og Enke Andersen kom til Døren, men kunde ikke komme ind. Grill bad ogsaa Anderssen om at hjælpe sig, men denne forholdt sig passiv. Da Grill stadig ikke vilde samtykke i, at Arrestanten beholdt Pengene, gav Arrestanten nogle Penge til Anderssen, hvorefter de begge løb deres Vej. Grill var efter det Passerede saa medtaget, at han maatte ligge til Sengs nogle Dage.

Fornævnte Enke Andersen har som Vidne forklaret, at hun om Morgenen hørte Grill jamre sig i Stalden og saae, da han kom ud, at hans Næse var hoven og havde nogle Smaarifter, at hun hørte Arrestanten flere Gange raabe: »De skal ikke skælde mig ud for Tyv«, at Arrestanten de forommeldte to Gange viste hende ud og laasede Døren, og at hun, da hun hørte Grill raabe om Hjælp og Larm fra Stuen, forsøgte at komme ind i denne fra Haven, men ogsaa fandt Døren her til aflaaset.

Arrestanten har hævdet, at Grill om Morgenen beskyldte ham for at have stjaalet Slibestenen, hvad han gjorde skarp Indsigelse mod, hvorefter Grill tog fat i hans Vest. Han har erkendt, at han derefter slog Grill mellem Øjnene, saa at han faldt bagover mod Muren i Stalden. Arrestanten har benægtet at have sparket Grill eller yderligere slaet ham i Kostalden eller i Hestestalden, men har erkendt, at han sidstnævnte Sted, efter at Grill havde sparket ham, skubbede til ham, saa han faldt over mod en Krybbe.

Arrestanten har endvidere hævdet, at Grill, da Arrestanten i Kostalden havde slaet ham, sagde, at han skulde skruppe ud af Gaarden, og da han herved mente sig bortvist, fulgte han efter Grill for at tale om sin tilgodehavende Løn, idet han tillige har forklaret, at han ansaa

sig berettiget til at gaa og fordre sin Løn, fordi Grill havde beskyldt ham for Tyveri.

Arrestanten har erkendt, at han viste Enke Andersen ud og laasede Dørene, fordi han ikke syntes, det var værd at have flere Tilhørere, samt at han, der efter at have været inde i sit eget Værelse og vaske sig paany laasede af for Grill, gjorde dette, fordi han, der ellers havde hentet Mælkepengene paa Mejeriet, nu tænkte, at Grill selv vilde hente dem, og i saa Fald gik ud fra, at han ingen Penge fik.

Arrestanten har erkendt, at han desuagtet hævede Pengene og undlod at aflevere dem for at sikre sig, hvad han mente at have tilgode.

Arrestanten har videre forklaret, at naar han efter Tilbagekomsten til Gaarden paany viste Enke Andersen ud og laasede Døren, var det, fordi der ikke behøvede at være flere til Stede, naar han blot vilde have sin Løn. Han har fastholdt, at han mente at have lovligt Krav paa Lønnen til 1 November, som Grill nægtede ham, idet han dog ogsaa vilde nøjes med en Maanedes Løn, men da Grill ogsaa nægtede at give ham den, optraadte han truende og voldsom for at tvinge Grill hertil, idet han dog har hævdet, at han ikke da øvede anden Vold mod Grill, end at han, efter at Grill dels havde grebet efter en Hammer, som Arrestanten hindrede ham i at faa, og dels havde grebet efter en Urtepotteskaal og gaaet imod ham, skubbede til Grill, saa han faldt om imod en Kommode, hvorefter han raabte om Hjælp. Arrestanten har benægtet at have truet Grill med at slaa ham ihjel; han sagde kun, at han jo let kunde være skurkagtig nok til at tage det Hele fra ham og gøre en Ende paa det Hele, men det vilde han ikke.

Arrestanten har endelig forklaret, at han gav Anderssen 14 Kroner af Mælkepengene, fordi han mente, at denne, der vilde tage bort sammen med Arrestanten, havde rimeligt Krav paa noget Vederlag for den Tid, han havde hjulpet med paa Gaarden. Oftnævnte for Underretten medtiltalte Anderssen har forklaret, at han om Morgenens først kom ud i Hestestalden, hvor han hørte Arrestanten sige til Grill, at han ikke skulde skælde ham ud for Tyv, samt saae Grill sparke Arrestanten, der derpaa greb fat i Grill, satte ham op mod Krybben og slog ham nogle Gange i Hovedet. Grill sagde derpaa, at Arrestanten kunde rejse, hvorefter Arrestanten fordrede sine Penge. Han hørte derefter Grill og Arrestanten skændes inde i Stuen, hvorunder Grill sagde, at han nok skulde faa Arrestanten ud af Gaarden. Da han og Arrestanten kom tilbage fra Ballerup By og fulgtes med Grill ind i Stuen, hvis Dør til en Forstue Arrestanten laasede, og Grill hverken vilde give Arrestanten Løn til 1 November eller en Maanedes Løn, nægtede Arrestanten, da Grill forlangte at komme ud, dette, før han fik sine Penge. Grill vilde gaa imod Døren, men Arrestanten skubbede til ham, saa han faldt over mod en Kommode, og da Grill tog en Urtepotteskaal og truede Arrestanten med den, gik Arrestanten mod ham, og herunder væltede forskellige Ting. Han forstod, at Hensigten med Arrestantens trucende Adfærd overfor Grill var at bevæge denne til at lade ham beholde Mælkepengene til Fyldestgørelse af den Løn, Arrestanten mente at kunne fordre.

Efter det Oplyste havde Arrestanten paa Mejeriet hævet 94 Kr.

69 Øre, som i det Væsenlige blev forefundet i hans og Anderssens Besiddelse, da de kort efter Anmeldelsen blev anholdte.

Idet der efter det Ovenanførte findes at maatte gaas ud fra, at Arrestanten har øvet Vold mod Grill med de af denne omforklarede Følger, og at Arrestanten har været paa det Rene med, at det var mod Grills Villie, at han hævede Pengene i Mejeriet, medens Arrestantens Forklaring om at have anset sig berettiget til Løn til 1 November ikke findes at kunne forkastes — hvorved bemærkes, at et Vidne har forklaret, at Arrestanten i hans Paahør blev fæstet til 1 November — vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203, § 210, jfr. § 46, § 211 og § 257, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maa-neder.

Underrettsdommen, hvorved Arrestanten efter Straffelovens §§ 203, 251 og 210 er anset med samme Straf, og ved hvilken Aktionens Omkostninger er paalagt Arrestanten og ovennævnte for Underretten medtiltalte Anderssen in solidum, vil herefter være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Nr. 459.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Sofus Arnold Nørring (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1918: Arrestanten Sofus Arnold Nørring bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overrettsagførerne H. H. Schmidt og Bentzen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sofus Arnold Nørring til Højesteretssagførerne Trolle og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Sofus Arnold Nørring, der tiltales for Bedrageri, er født den 27 Juni 1891 og tidligere anset bl. a.: ved Bregentved-Gissel-feld Birks Ekstrarets Dom af 10 Juni 1911 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 39, sammenholdt med midlertidig Straffelov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 9 November 1912 efter Straffelovens § 253, jfr. § 39,

med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og senest ved nærværende Rets Dom af 4 Maj 1918 efter Lov af 30 Marts 1906 § 14 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 27 August d. A. svingagtig har tilegnet sig 331 Kr. 50 Øre i rede Penge, som han, der var ansat i en Budforretning og forrettede Budtjeneste for Repræsentant Axel Hansen, for denne havde indkasseret hos et Firma, til hvilket han bragte Varer. Arrestanten forlod derefter Byen og forbrugte Beløbet til egen Fordel.

Efter at Arrestanten under en af sine tidligere Sager havde været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, har Afdelingens Overlæge i Erklæring af 12 April 1909 udtalt, at Arrestanten ikke i almindelig Forstand er sindssyg eller aandssvag, men at han som Følge af en Nedstyrtning i Barnealderen lider af en saakaldt traumatisk Degeneration og sandsynligvis ogsaa af traumatisk Epilepsi, samt at han som Følge deraf frembyder Ustadighed og abnorm Reaktion overfor Sindsbevægelser samt Impulsivitet, som bl. a. medfører formindsket Modstandsevne overfor kriminelle Tilskyndelser.

Arrestanten har senere paany været indlagt til Observation paa samme Afdeling, hvis fungerende Overlæge i Erklæring af 18 Juli 1910 har udtalt, at han ganske kan henholde sig til ovennævnte Erklæring og i en under nærværende Sag af Fængselslægen afgiven Erklæring udtales det, at Arrestanten er samme degenererede Person, der periodevis reagerer abnormt overfor Omgivelserne, saaledes som beskrevet i de tidligere Erklæringer, men at Arrestanten i og for sig forstaaer Genningens og Straffens Betydning.

Idet Arrestanten herefter vedblivende vil være at anse for ufuldstændig tilregnelig, vil han som Følge af det Anførte være at dømme efter Straffelovens § 253, jfr. § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Onsdag den 4 December.

Nr. 351.

Højesteretssagfører Trolle
mod

Andreas Magnus Christiansen (Def. Henriques),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juni 1918: De Tiltalte Niels Rasmussen Everfelt og Andreas Magnus Christiansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Everfelt i 60 Dage, Christiansen i 40 Dage, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nathansen og Tegner, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Andreas Magnus Christiansens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Magnus Christiansen til Højesteretssagførerne Trolle og Henriques 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Niels Rasmussen Everfelt og Andreas Magnus Christiansen, der tiltales, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten, Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbrydelse, er født henholdsvis den 7 Oktober 1852 og den 22 April 1859, og ikke fundne tidligere straffede ifølge Dom, hvorimod Everfelt i 1906 har vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Næringsloven.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte Everfelt, der har Beværterbevilling og ejede og drev en Beværtning i Viborggade Nr. 81 her i Staden, flyttede i Begyndelsen af Maj 1917 bort fra Byen og tog Bopæl paa Thurø. Da Beværtingens Drift blev fortsat, blev der anstillet Politundersøgelse med Hensyn til, hvem der var dens Indehaver, og hvem der drev den, og herunder opstod der Mistanke om, at der enten fra to Brødre, Alfred og Carl Olsens Side, hvilke Brødre efter hinanden arbejdede som Buffist og Opvarter i Forretningen, fra en af disse Brødres eller fra Tiltalte Christiansens Side forelaa Overtrædelse af Beværterlovens § 34; Tiltalte Christiansen havde mod Honorar ført Tiltalte Everfelts Regnskabsbøger og bistaaet med Oprettelsen af Kontrakter med Brødrene Olsen angaaende deres Ansættelse i Forretningen. Efter at Tiltalte Everfelt i denne Anledning den 27 August 1917 var afhørt til en Politirapport og hertil havde forklaret blandt andet, at han vedblivende selv var Ejer og Indehaver af Beværtingen, der dreves for hans Regning og saaledes, at han fik tilsendt maanedlige Opgørelser og af Overskudet hidtil havde faaet udbetalt for Maanederne Maj—Juli 700 Kr., samt at Alfred Olsen ikke havde præsteret nogen Pengeudbetaling til ham, vedstod han under et inden Sunds-Gudme Herreders Politiret den 4 September s. A. afholdt subsidiært Forhør denne Forklaring og hævdede, at der ikke forelaa nogen anden Aftale mellem ham og Alfred Olsen end den ommeldte Arbejdskontrakt. Paa Grundlag af det iøvrigt Oplyste blev der her ved Retten indledet Politiretsundersøgelse mod Tiltalte Christiansen som sigtet for Overtrædelse af Beværterloven, og herunder mødte Tiltalte

Everfelt den 21 Januar 1918 i Rettens 3die Afdeling og vedstod sine tidligere Forklaringer, som han dog — overensstemmende med den af Tiltalte Christiansen afgivne Forklaring — berigtigede derhen, at han havde modtaget langt flere og større Beløb end af ham tidligere angivet som Overskud af Forretningen, nemlig for Maanederne Maj—Oktober 1917 ialt 3085 Kr., idet han anbragte, at naar han ved Afhøringen til Rapport den 27 August havde givet urigtig Forklaring i saa Henseende, var det, fordi Sognefogden da var til Stede, og Tiltalte ikke ønskede i hans Paahør at forklare om sine Pengeforhold. I næste Retsmøde, den 22 Januar 1918, gentog og fastholdt han sin seneste Forklaring og gav nærmere Oplysning om, hvornaar og hvorledes han havde modtaget de enkelte Beløb, og efter at det udtrykkeligt var tilkendegivet ham, at han alene var Vidne i Sagen, ikke Sigtet, vedstod han Forklaringernes Rigtighed under Eds Tilbud og lod sig forberede til Eds aflæggelse og var villig til at aflægge Ed paa Forklaringernes Rigtighed, men blev ikke af Dommeren stedet til Edens Aflæggelse. Efter at det var konstateret, at et Anbringende fra hans Side om, hvorledes han havde anvendt en Del af de Penge, han forklarede at have modtaget som Overskud fra Forretningen, var usandt, erkendte han i det følgende Retsmøde, at de af ham den 21 og 22 Januar 1918 afgivne Vidneforklaringer var løgnagtige, idet han, da han i Maj rejste til Thurø, solgte Forretningen til Alfred Olsen, der paa én Gang betalte ham 3000 Kr. for den, og at Forretningen saaledes siden Maj ikke var drevet for Tiltaltes Regning og Risiko, men af Alfred Olsen, der har oppebaaret alle Indtægter, og Rigtigheden heraf er erkendt af Tiltalte Christiansen og af Alfred Olsen. Under nærværende Sag, som derefter blev indledet mod de Tiltalte til Strafs Lidelse, har Tiltalte Everfelt i Overensstemmelse hermed tilstaaet at have den 21 og 22 Januar 1918 afgivet og erklæret sig villig til at aflægge Ed paa de ovennævnte falske Forklaringer for Retten. Han har yderligere forklaret, at han ved sit Møde i Retten den 21 Januar 1918 netop havde bestemt sig til at sige Sandheden med Hensyn til Beværtingens Salg, men at Tiltalte Christiansen forinden Retsmødet foreholdt ham, at de jo nu maatte holde fast ved, hvad de var blevet enige om at sige, og at han (Everfelt) herved paavirkedes til at afgive sin urigtige Forklaring.

Tiltalte Christiansen har under nærværende Sag tilstaaet, at han i Maj 1917 og senere med Everfelt har truffet Aftaler om, at Sidstnævnte overfor Politiet og Retten skulde forklare, at han stadig var Beværtingens virkelige Indehaver og efterhaanden fik Forretningens Udbytte tilsendt, skønt Christiansen var bekendt med, at Forretningen den 1 Maj 1917 var endelig solgt til Alfred Olsen. Han har derhos erkendt, at han den 21 Januar 1918, da Everfelt agtede at give Møde i Retten som Vidne i den mod ham (Christiansen) indledede Sag, til Everfelt ytrede, at denne nu maatte fastholde, hvad de var blevet enige om. Han var hele Tiden paa det Rene med, at Everfelt under Politiretssagen kun indtog Stillingen som Vidne, men ikke var Sigtet. Han overværede, at Everfelt i de oftnævnte Retsmøder i Januar 1918 afgav de urigtige Forklaringer og i det sidste af Møderne viste sig beredt til at bekræfte Forklaringen med Ed.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte være at anse, Everfelt efter Straffelovens § 146, Christiansen efter § 146, jfr. § 51, efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Everfelt i 60 Dage, Christiansen i 40 Dage, og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 260. Gaardejer R. P. Jensen Holsts Enke, Nielsine Kirstine Holst (Møldrup)

m o d

Gaardejer Marius O. Thorup (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om en Obligation var forfalden til Udbetaling paa Grund af ikke rettidig Betaling af Renter.

Mols og en Del af Sønder Herreds Fogedrets Kendelse af 12 September 1917: Den begærede Udlægsforretning vil være at fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1918: Den paaankede Udlægsforretning bør være ophævet, og bør Appelindstævnte, Gaardejer R. P. Jensen Holsts Enke, Nielsine Kirstine Holst., til Appellanten, Gaardejer Marius O. Thorup, betale i Erstatning 100 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 September 1917, indtil Betaling sker, samt i Procesomkostninger for Overretten 80 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Der maa gives Hovedappellantinden Medhold i, at den i den indankede Dom omhandlede Kapital i Henhold til Obligationens i Dommen anførte Bestemmelser var forfalden til Udbetaling paa Grund af, at Kontraappellanten, saaledes som nævnt i Dommen, ikke rettidig havde betalt Renter pr. 11 Juni Termin 1917. Som Følge heraf har Hovedappellantinden været berettiget til at lade den den 12 September samme Aar afholdte Udlægsforretning foretage, og denne Forretning vil derfor overensstemmende med hendes Paastand, og idet der efter Proceduren ikke bliver Spørgsmaal om yderligere Nedsættelse af de under Forretningen beregnede Sagførersalærer end i Dommen ommeldt, være at stadfæste. Herefter bliver der ikke at tilkende Kontraappellanten nogen Erstatning. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret findes Kontraappellanten at burde betale til Hovedappellantinden med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den ovennævnte Udlægsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Landsoverretten og for Højesteret betaler Kontraappellanten, Gaardejer Marius O. Thorup, til Hovedappellantinden, Gaardejer R. P. Jensen Holsts Enke, Nielsine Kirstine Holst, med 500 Kroner. Saa betaler Kontraappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Panteobligation af 22 Juni 1911, tinglæst 26 s. M., erkendte Appellanten, Gaardejer Marius O. Thorup af Esby, at være bleven skyldig til Gaardejer R. P. Jensen Holst 9000 Kr., hvilken Kapital, der fra Kreditors Side var uopsigelig i 10 Aar fra 11 Juni s. A. at regne, men som iøvrigt kunde opsiges til Udbetaling med et halvt Aars Varsel i en 11 Juni eller 11 December Termin, Kreditor forpligtede sig til at forrente med 4 pCt. p. a., at erlægge med Halvdelen i hver af de nævnte Terminer skadesløst i enhver Henseende paa Kreditors Bopæl. Til Sikkerhed for Betaling af Kapital, Renter m. v. pantsatte Appellanten med oprykkende Prioritet efter 10.000 Kr. den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 11 a af Esby, med Besætning og Inventarium m. v. Det bestemtes derhos i Obligationen bl. a., at hvis Renten udeblev over Forfaldstid, var Kapitalen, uanset den betingede Uopsigelig, straks og uden Opsigelse forfalden til Udbetaling, og at Kreditor, naar Kapitalen var forfalden til Betaling, skulde være berettiget til i Henhold til Lov 29 Marts 1873 at foretage Udlæg i Pantet uden Lovmaal og Dom. Den 18 Juni f. A. afsendte Appellanten pr. Postanvisning Renten pr. 11 Juni Termin s. A. til Appellindstævnte, Kreditors i uskiftet Bo hensiddende Enke, Nielsine Kirstine Holst af Hjortshøj, der ved Anvisningens Ankomst den 19 s. M. nægtede at modtage dens Paalydende, hvorefter hun til Fogden i Ebeltoft Købstad samt Mols og en Del af Sønderherred indgav en Rekvisation, hvori hun under Anbringende af, at Kapitalen var forfalden paa Grund af Udeblivelse udover den betingede Forfaldstid med den fornævnte Renteydelse, begærede Udlæg foretaget i den pantsatte Ejendom med Besætning m. v. for Obligationens Hovedstol med Renter og Omkostninger. Ved Forretningens Foretagelse den 7 September f. A., ved hvilken Lejlighed Fordringen med Tillæg af Omkostningerne ved selve Forretningen opgjordes til ialt 9622 Kr. 73 Øre, gav Appellanten Møde og protesterede mod Forretningens Fremme, hvorefter der udspandt sig en Disput, der, efter at Ejendommen med Besætning og Inventarium var registreret og vurderet, af Fogden optoges til Kendelse. Ved den af Fogden den 12 s. M. afsagte Kendelse eragtedes det, at den begærte Forretning vilde være at fremme, hvorefter der, idet det af Appellindstævntes Sagfører beregnede Mødesalær nedsattes med 100 Kr., blev dekretet Udlæg i de registrerede Ejendele for et Beløb af 9522 Kr. 73 Øre samt for Omkostningerne ved Forretningens Kontinuation 10 Kr. 93 Øre, ialt 9533 Kr. 66 Øre. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at Kendelsen forandres saaledes, at der nægtes Udlægsforretningen Fremme, og at Ud-

lægsforretningen ophæves, hvorhos han har paastaet Appellindstævnte tilpligtet at betale ham i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde 1000 Kr. eller et ved Rettens Skøn fastsat Beløb tilligemed Renter af det Beløb, der maatte blive ham tilkendt, 5 pCt. p. a. fra Udlægsforretningens Paabegyndelse, den 7 September f. A., indtil Betaling sker. Appellindstævnte har derimod procederet til de indankede Retshandlingers Stadfæstelse.

Der findes at maatte gives Appellanten Medhold i, at den ubetydelige Overskridelse af Betalingsfristen, der efter det Foreliggende hverken viser Mangel paa Villie eller Evne til at betale, ikke vil kunne hjemle Appellindstævnte nogen Beføjelse til uanset den Appellanten ved Obligationen indrømmede Opsigeligheid at anse hele Kapitalen som forfalden til Udbetaling, hvorfor den paaankede Udlægsforretning vil være at ophæve. Da det derhos efter Sagens Omstændigheder maa antages, at der ved Udlægsforretningen er tilføjet Appellanten Tab, Tort og Kreditspilde, vil Appellindstævnte være at tilpligte at betale ham i Erstatning herfor et Beløb, der efter det Foreliggende findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr., af hvilket Beløb Appellindstævnte tillige vil have at svare Renter som af Appellanten paastaet.

Efter Omstændighederne findes Appellindstævnte at burde godtgøre Appellanten Processens Omkostninger for Overretten med 80 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Torsdag den 5 December.

Nr. 329.

Højesteretssagfører Stein

mod

Hans Jacobsen Due (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 20 Oktober 1917 vedrørende Hjemmemarkedets Forsyning med Smør.

Hatting Herreds Politirets Dom af 2 Marts 1918: Tiltalte, Gaardejer Hans Jacobsen Due af Hedensted, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Juni 1918: Tiltalte Hans Jacobsen Due bør til Statskassen bøde 200 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacobsen Due til Højesteretssagførerne Stein og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hatting Herreds Politiret indankede Sag er Formand for Hedensted Andelsmejeri, Gaardejer Hans Jacobsen Due, der efter sit Opgivende er født den 8 Oktober 1869, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse vedrørende Hjemmemarkedets Forsyning med Smør af 20 Oktober f. A.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, at Hedensted Andelsmejeri i Henhold til Beslutning af Mejeriets Bestyrelse i Tiden fra ovennævnte Bekendtgørelses Ikrafttræden, den 22 s. M., indtil de ved § 8 i Bekendtgørelse vedrørende Befolkningens Forsyning med Smør af 12 December s. A. fastsatte Prisbestemmelser ved Aarets Udgang fik Gyldighed, har fra sit Butiksudsalg, fra hvilket der forhandlede Smør i Pakker paa $\frac{1}{2}$ eller 1 kg, solgt saadanne ogsaa til Købmænd i Hedensted, som agtede at videresælge Smørret til Forbrugere, for den i Bekendtgørelse 20 Oktober f. A. § 1 c fastsatte Pris af 4 Kr. pr kg, samt at Bestyrelsen ikke har gjort Forandring i dette Forhold, selv efter at den var bleven bekendt med en Skrivelse af 5 November f. A. fra Smørekspertudvalget, hvori dette udtalte sig mod Forholdets Lovlighed. Af en af bemeldte Købmænd, J. C. Nielsen, er det oplyst, at han i Tiden fra 22 Oktober f. A. indtil 13 November s. A. har købt 107 $\frac{1}{2}$ kg, og efter hans Udsagn udgør hans Indkøb i Resten af Aaret ca. 300 kg.

Tiltalte har erkendt ikke at kunne modsige disse Oplysningers Rigtighed, idet han dog har erklæret det umuligt for Mejeriet at fastslaa noget bestemt desangaaende, da Salget er sket mod kontant Betaling. Han har derhos opgivet, at der til Indpakning af 1 kg Smør medgaar Pergamentpapir til ca. 2 Øre, og at Bekostningen ved Afvejningen og Indpakningen iøvrigt er »ret minimal«. Han har endelig erkendt sig ansvarlig for Mejeribestyrelsens ovennævnte Forhold samt erklæret, at »Mejeriet vel maatte gaa ud fra«, at det af Købmændene i Hedensted i Mejeriets Udsalg indkøbte Smør købtes til Videreforhandling til Forbrugere.

I det Tiltalte ved det af ham nævnte Forhold findes at have overtraadt Bekendtgørelse af 20 Oktober f. A., vil han i Medfør af Lov 16 November 1914 § 1, jfr. til Dels Lov 7 December f. A. § 1, være at anse med en Bøde til Statskassen, der efter Omstændighederne findes

passende at kunne bestemmes til 200 Kr. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Nr. 259. Tjenestekarl Sigfred Karsten Amorsen (Harboe efter Ordre)

mod

Gaardejer Hans P. Thing (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningspligt overfor Indstævnte i Anledning af uberettiget Bortvisning.

Øster- og Vester Herreds Politirets Dom af 6 December 1917: Hovedklageren, Tjenestekarl Sigfred Karsten Amorsen, bør for Kontraklageren, Gaardejer Hans P. Things Tiltale i denne Sag fri at være. Til Hovedklageren betaler Kontraklageren 676 Kr. 36 Øre og 74 Øre i Sagsomkostninger, hvilke Beløb udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Marts 1918: Appelindstævnte, Tjenestekarl Sigfred Karsten Amorsen, bør have sin efter den 1 Maj 1917 fortjente Løn forbrudt samt til Appellanten, Gaardejer Hans P. Thing, betale 10 Kr. og i Sagsomkostninger for begge Retter 50 Kr. Saa bør Appelindstævnte og til vedkommende Politikasse bøde 40 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Til den i den indankede Dom givne Fremstilling kan føjes, at Husmand Martin Jensen som Vidne har forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed hørte Skrig fra Stalden, og at Appellanten straks efter at være kommet ud af Stalden sagde til ham, at han havde faaet Prygl, og at han nu ikke skulde have mere af den Slags. Herefter maa det anses bevist, at Appellanten er blevet behandlet af Indstævnte paa en Maade, som efter Tyendelovens § 43 Nr. 1 gav ham Ret til straks at forlade Tjenesten. Da Appellanten imidlertid har erkendt, at han, umiddelbart før Indstævnte øvede Vold imod ham, uberettiget har vægret sig ved at efterkomme en ham af Indstævnte givne Ordre, og han saaledes paa sin Side har udvist et Forhold, som i Henhold til Tyendelovens § 41 Nr. 5 maatte hjemle Indstævnte Ret til at bortvise ham af Tjenesten, findes Sagen at maatte afgøres derhen, at der tilkendes Appellanten Løn for den Tid, han har tjent Indstævnte, altsaa — da der er udbetalt ham et Forskud paa 10 Kroner — 315 Kroner, medens Parterne iøvrigt frifindes for hinandens Tiltale.

Sagens Omkostninger for alle Retter vil være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Hans P. Thing, bør til Appellanten, Tjenestekarl Sigfred Karsten Amorsen, betale 315 Kroner. Iøvrigt bør Appellanten og Indstævnte for hinandens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Harboe 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Idet Appellindstævnte, Tjenestekarl Sigfred Karsten Amorsen af N. Nebel, der var fæstet til at tjene Appellanten, Gaardejer Hans P. Thing af Henne, for Tiden fra den 1 November 1916 til den 1 November 1917 for en Løn af 650 Kr., har anbragt, at han, der den 2 Maj 1917 forlod Tjenesten, har været berettiget hertil fordi Appellanten overfaldt og mishandlede ham samt krænkede ham med Ukvemsord, idet han udskældte ham for »Torskehoved« og for ikke at være rigtig klog, har han, der ved sin Bortgang forgæves vil have afkrævet Appellanten Løn og Kostpenge, under nærværende Sag i første Instans ved Øster og Vester Herreders Politiret søgt Appellanten til Betaling af den betingede Løn 650 Kr. samt Kostpenge for 8 Uger à 66 Øre pr. Dag 36 Kr. 96 Øre, ialt 686 Kr. 96 Øre, medens Appellanten, der paastod sig frifundet for Appellindstævntes Tiltale, under en Kontrasag har paastaaet Appellindstævnte, der efter hans Anbringende uden lovlig Grund har forladt Tjenesten, tilpligtet dels at have sin fra sidste Fardag fortjente Løn forbrudt, dels at betale ham i Erstatning Halvdelen af den betingede Løn 325 Kr. med Fradrag af 315 Kr., som Appellindstævnte har til Gode af sin den 1 Maj 1917 forfaldne Løn, altsaa 10 Kr., hvorhos han har paastaaet Appellindstævnte anset med Bøde. Appellindstævnte har paastaaet sig frifundet for Appellantens Tiltale. Ved Politiretsdommen er de af Appellindstævnte nedlagte Paastande taget til Følge, dog at det af ham indsøgte Beløb 686 Kr. 96 Øre er nedsat med 10 Kr., som han havde modtaget i Forskud paa Lønnen, hvorhos Appellanten er tilpligtet at godtgøre Appellindstævnte Sagens Omkostninger for Politiretten med 74 Øre. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande. Appellindstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Ifølge Sagens Oplysninger var Appellanten og Appellindstævnte den 2 Maj 1917 ude i Marken for at læsse Kartofler paa en Vogn. Efter Appellantens Fremstilling bad han da tvende Gange Appellindstævnte om at lægge en Sæk Kartofler, der var kommet til at indtage en urigtig Stilling, til Rette. Da Appellindstævnte ikke svarede, tog Appellanten ham i Skulderen og bad ham paany om at lægge Sækken til Rette, men

hertil svarede han Nej og løb hjem til Gaarden. Da Appellanten derefter kom hjem til Gaarden og anmodede Appelindstævnte om at læsse Kartoflerne af Vognen, nægtede han at gøre dette, men gik ind i Stalden for at vaske sig. Appellanten fulgte efter ham ind i Stalden og gentog Anmodningen, og da Appelindstævnte fastholdt sin Vægning, tog Appellanten ham i Kraven for at trække ham ud af Stalden. Under dette Optrin var Appelindstævnte saa uheldig at falde over en Kasse.

Ifølge en af Læge Georg Jepsen af N. Nebel den 2 Maj 1917 paa Grundlag af en samme Dag foretagen Undersøgelse af Appelindstævnte, der angav at være bleven slaaet til Jorden af Appellanten, udstedt Erklæring, var der Ømhed og Smerter i højre Side af Ryggen under Skulderbladet, hvor der dog ikke fandtes objektive Forandringer. Derimod fandtes der under højre Lyskeregion en Hudafskrabning, der efter Appelindstævntes Opgivende til Lægen stammede fra Appellantens Mishandling af ham. Ligeledes saas Mærker paa Halsen ud for Strubehovedet, hvor Appellanten skulde have fattet Appelindstævnte, da han smed ham til Jorden. Det udtales derhos i Erklæringen, at de omtalte Mærker nærmest syntes at være opstaaet enten ved Negle eller ved et skarpt Redskab, at der alt i alt sikkert havde fundet Mishandling Sted, men at der næppe vilde blive Tale om varige Følger. I en yderligere Erklæring af 19 Oktober s. A. udtaler Lægen bl. a., at Udtrykket Mishandling i Erklæringen af 2 Maj refererer sig til Appelindstævntes Forklaring af Appellantens Opførsel, og at han vilde anse det meget sandsynligt, at de i sidstnævnte Erklæring ommeldte Mærker meget let kunde tænkes opstaaet ved en lidt ublid Berøring med Appellantens Hænder, hvis Flader var ualmindelig ru og næsten forhornede.

De i Erklæringen af 12 Maj ommeldte Mærker paa Ryggen og under højre Lyskeregion er efter Appellantens Formening fremkomne under Faldet over Kassen og Mærkerne paa Halsen ved, at han har grebet Appelindstævnte om Halsen for at trække ham ud af Stalden.

Overfor Appellantens Benægtelse har Appelindstævnte intet som helst oplyst til Støtte for sin Paastand om, at Appellanten har nægtet at udbetale Appelindstævnte hans forfaldne Løn eller har udskældt ham. Ved Indholdet af Lægeerklæringerne og Sagens øvrige Oplysninger kan det derhos ikke overfor Appellantens Benægtelse anses godtgjort, at han har mishandlet Appelindstævnte, og idet denne derfor maa anses som ulovlig bortgaaet af Tjenesten, vil Appellantens Paastande i Medfør af Tyendelovens § 47 være at tage til Følge, saaledes at Bøden, der vil være at tillægge vedkommende Politikasse, bestemmes til 40 Kr.

I Sagsomkostninger for begge Retter vil Appelindstævnte efter Omstændighederne have at betale Appellanten 50 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Fredag den 6 December.

Nr. 133.

Thisted Byraad (Aagesen)

m o d

Overretssagfører J. G. Galster (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til i Henhold til en af ham afgiven Erklæring at deltage i Udgiften ved Udvidelse af Fortovet udenfor en ham tilhørende Ejendom.

Thisted Købstads ordinære Rets Dom af 18 April 1916: Indstævnte, cand. jur. J. G. Galster, bør til Citanterne, Thisted Kommune, betale 75 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 14 Maj 1915, til Betaling sker, og skadesløse Omkostninger. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 16 Juni 1913 udstedte Erklæring ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1917: Appellanten, Overretssagfører J. G. Galster, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Thisted Byraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afviselse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke antages at have været en Forudsætning for Indstævntes Forpligtelse efter Erklæringen af 16 Juni 1913, at Spørgsmaalet om den paagældende Gadeudvidelse fandt sin endelige Afgørelse paa Byraadsmødet den 17 s. M. Efter det Oplyste kan det ej heller antages, at det har været Byraadets Mening med den i det nævnte Møde tagne Beslutning definitivt at afvise det af Gade- og Vejudvalget stillede Forslag. Herefter, og da Arbejdet allerede kom til Udførelse i Foraaret 1914, har Indstævnte været pligtig at betale det paastævnte Beløb. Underretsdommen vil derfor i Overensstemmelse med Byraadets Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret og Overretten vil Indstævnte have at betale skadesløst til Byraadet.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret og Landsoverretten betaler Indstævnte, Overretssagfører J. G. Galster, skadesløst til Appellanten, Thisted Byraad. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at de Appellindstævnte, Thisted Byraad, havde besluttet i Regnskabsaaret 1913—14 at anvende et Beløb af 5400 Kr. til en Tilbagerykning af det ud til Vestergade i Thisted liggende Kirkegaardsdige og Anlæggelse af et Fortov ud for dette, rettede Gade- og Vejudvalget i nævnte Købstad sine Bestræbelser paa samtidig hermed at faa foretaget en Regulering af den tilstødende Del af Gaden og den deri nedlagde Kloak. Udvalget formaaede derfor paa et i Juni Maaned 1913 afholdt Møde de i Omreguleringen interesserede Grundejere til at tilsige et Tilskud til Udgiften ved Udvidelsen af Fortovet ud for deres Ejendomme, hvorom der nogle Dage efter udfærdiges skriftlige Erklæringer, der underskrevs af de paagældende Grundejere, hvorefter Udvalget i et den 17 Juni s. A. afholdt Byraadmøde fremsatte Forslag om en Bevilling paa ca. 10.000 Kr. til Brolægning og Kloakering af Vestergade fra Torvet til Amtsstræde. Forslaget om Bevillingen blev imidlertid forkastet i Byraadmødet, hvorimod Udgiften til den omhandlede Foranstaltning senere blev optaget paa Overslaget over Købstadens Indtægter og Udgifter i Aaret 1914—15, saaledes at der til Omlægning af Gaden beregnedes 8500 Kr. med Fradrag af Grundejernes Tilskud, 2000 Kr., eller til Rest 6500 Kr., og til Kloakarbejderne 3000 Kr., ialt 9500 Kr., og efter at Budgettet med Hensyn til dette Punkt i et den 20 Januar 1914 afholdt Byraadmøde var vedtaget uforandret, blev Arbejderne udførte det følgende Foraar i Maanederne April, Maj og Juni.

Blandt de ovennævnte Grundejere havde Appellanten, Overretssagfører J. G. Galster i Thisted, den 16 Juni 1913 udstedt saalydende Erklæring:

»Undertegnede Sagfører J. G. Galster, Thisted, forpligter mig herved til at indbetale til Kæmmerkassen i Thisted Kr. 225, skriver to Hundrede og fem og tyve Kroner, som jeg erkender som min Anpart i Udgiften ved Fortougsudvidelsen udfor min Ejendom, Matr. Nr. 400. Beløbet betales med Kr. 37,50, naar paagældende Arbejde er udført, og Restbeløbet betales 37 Kr. 50 Øre hver Termin, til Beløbet er betalt. I Rente beregnes Intet. I Søgmaalstilfælde denne Overenskomst vedrørende gælder Forordningen om hurtig Retsforfølgning af 25 Januar 1828 og betaler den væsenlig tabende Part skadesløse Omkostninger. Tilbudet betinges af, at Gaden omlægges, og at Kloakforholdene bringes i Orden«.

Efter Udførelsen af Gadereguleringen nægtede Appellanten imidlertid at betale det ham efter Erklæringen paahvilende Bidrag, og de Appellindstævnte har derefter under nærværende Sag — efter ved Forligsklage af 28 April 1915 at have begært Appellanten indkaldt til Møde for Forligskommissionen, hvilket Møde afholdtes den 14 Maj næstefter — i første Instans ved Thisted Købstads ordinære Ret søgt ham til Be-

Færdig fra Trykkeriet den 21 December 1918.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 40.

Fredag den 6 December.

taling af de tvende første Bidrag, tilsammen 75 Kr., tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra »Klagens Dato 14 Maj 1915«, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, saaledes at Renterne vil være at svare fra den 14 Maj 1915, hvorhos Appellanten er tilpligtet at godtgøre de Appellindstævnte Processens Omkostninger for Underretten skadesløst, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for de Appellindstævntes Tiltale. De Appellindstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger gaar Appellantens foranførte Erklæring ud paa at tilbyde de Appellindstævnte med det angivne Beløb at bidrage til Omkostningerne ved den Foranstaltning, til hvis Iværksættelse Thisted Byraads Gade- og Vejudvalg i Byraadets den 17 Juni 1913 afholdte Møde androg om en Bevilling paa 10.000 Kr. Vel har nu tvende af Byraadets Medlemmer — den ene dog under Tilføjelse af »saavidt han mindes« — under en af Appellanten foranstaltet Vidneførsel væsenlig overensstemmende forklaret, at det bemeldte Foranstaltning vedrørende »Projekt« ikke blev »slaaet ned« i nævnte Byraadsmøde, men Sagen derimod henvist til det kommende Regnskabsaars Budget. Det fremgaar imidlertid af et fremlagt Uddrag af Byraadets Forhandlingsprotokol, at Byraadet paa Mødet forkastede Gade- og Vejudvalgets ovennævnte Andragende, hvilket ogsaa bekræftes af tvende fremlagte Bladreferater af det paa Mødet Passerede, og heroverfor vil der ikke kunne tillægges de anførte Vidnesbyrd Betydning. Idet nu Appellanten ved den skete Forkastelse maa anses løst fra det af ham gjorte Tilbud, har de Appellindstævnte været ubeføjede til efter den paagældende Foranstaltnings senere Gennemførelse uden fornyet Tilsagn fra Appellantens Side at afkræve ham det tilbudte Beløb, og han vil derfor være at frifinde for deres Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 417. Højesteretssagfører Liebe
m o d

Peder Christian Pedersen og Jens Peter Jensen
(Def. Overretssagfører Fr. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 28 Maj 1880 om Vands Afledning og Afbenyttelse.

Rinds-Gislum Herreders Politirets Dom af 1 December 1917: De Tiltalte, Madrasarbejder Peder Christian Pedersen og Maskinstrikker Jens Peter Jensen, begge af Gjedsted, bør hver især betale en Bøde paa 20 Kr. til Gjedsted-Fjelsø Kommunes Hjælpekasse. De Tiltalte bør derhos En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven:

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1918: De Tiltalte, Peder Christian Pedersen og Jens Peter Jensen, bør for det Offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at de af de Tiltalte anbragte Pæle er saadanne Indretninger, som Lov Nr. 63 af 28 Maj 1880 § 32, 1ste Punktum, omhandler. Da nu Lovens § 33, 2det Stykke, maa forstaas som kun havende saadanne Indretninger for Øje, der allerede forefandtes, dengang Loven traadte i Kraft, og da det af Sagen fremgaar, at de her nævnte Fiskeriindretninger først er blevet anbragt langt senere, vil de Tiltalte for det af dem udviste Forhold være at anse efter Lovens § 33, 1ste Stykke. Straffen findes at burde bestemmes som ved Politiretsdommen sket, og denne vil herefter kunne stadfæstes. De Tiltalte vil derhos have at udrede Salærene for Overretten og Højesteret som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. De Tiltalte Peder Christian Pedersen og Jens Peter Jensen betaler, En for Begge og Begge for En, de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Overretssagfører F. Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Rinds-Gislum Herreders Politiret indankede Sag er Peder Christian Pedersen og Jens Peter Jensen, der ifølge deres

Opgivende er fødte henholdsvis den 10 Januar 1881 og den 3 Juli 1869, og af hvilke Ingen ses forhen at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 28 Maj 1880 om Vands Afledning og Afbenyttelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Tiltalte, der driver Fiskeri i det offentlige Vandløb Gedsted—Lerchenfeld Aa ved Hjælp af Ruser, har anbragt disse paa Pæle, Tiltalte Pedersen paa tvende Steder i et Antal af henholdsvis 26 og 24 Stykker, Tiltalte Jensen paa ét Sted i et Antal af 21 Stykker, der er nedrammede i Aaløbet i skraa Retning fra Aaens Bred til Midtstrømslinien, at Amtsvandinspektoret den 28 Juli 1917 — næst at udtale som sin Formening, at saadanne Pæle, forsaavidt de anvendes i Fiskeribrug paa lovlige Maade, kan tillades, naar der fiskes — har paalagt de Tiltalte at fjerne disse Pæle samtidig med Garnets Optagelse, og at de Tiltalte har undladt at efterkomme dette Paalæg, hvortor de i Henhold til Viborg Amtsraads Bestemmelse er begærte sat under Tiltale som sket.

Anbringelsen af de ovennævnte Pæle findes vel at maatte falde ind under de i den fornævnte Lovs § 32, 1 Stk., ommeldte Fiskerianlæg, der kan være til Hinder for Vandets frie Flugt; men da Pælene maa antages at have været anbragt saaledes i adskillige Aar, og Amtsraadet i sit den 22 August 1916 afholdte Møde som sin Formening har udtalt, at de omhandlede Pæle ikke kan forlanges fjernede, har Raadet manglet Føje til uden videre at stille Forlangende om deres Fjernelse, men maatte gaa frem efter Lovens § 33, 2 Stk., og erhverve Kendelse for, at Indretningen ikke kan bibeholdes uden at skade Vandløbets Tilstand. Da dette ikke er sket, samt idet der derhos ikke findes nogen anden Bestemmelse i den oftnævnte Lov, hvorunder de Tiltaltes Forhold kan henføres, vil de være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Sagens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 20 Kr., vil være at udrede af det Offentlige.

Nr. 328. Fabrikant L. Piculell (Selv)

m o d

Fabrikant Georg Schultz (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af Indstævntes Tilgodehavende hos Appellanten ved Ophævelsen af et af Parterne dannet Interessentskab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1918: Indstævnte, Fabrikant L. Piculell, bør til Citanten, Fabrikant Georg Schultz af Frederiksberg, betale 8608 Kroner 90 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. af 2534 Kroner 11 Øre fra den 29 September 1917, og af 6074 Kroner 79 Øre fra den 21 December s. A., alt til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 250 Kroner. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten alene paastaet sig frifundet for at betale de i den indankede Dom under Punkterne a, b og c omhandlede Beløb af henholdsvis 1415 Kroner 93 Øre, 1105 Kroner 68 Øre og 6074 Kroner 79 Øre med Renter. Af de i Dommen forsaavidt anførte Grunde vil Appellanten imidlertid være at tilpligte at betale disse Beløb med Renter, og Dommen vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Da Appellanten efter Sagens Beskaffenhed findes at have gjort sig skyldig i unødigt Trætte ved at indanke den for Højesteret, vil han være at anse med en Bøde af 200 Kroner til Justitskassen.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bør Appellanten, Fabrikant L. Piculell, for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I Efteraaret 1914 paabegyndte Fabrikant Georg Schultz af Frederiksberg og Fabrikant L. Piculell Driften af en Konservesfabrik, og den 19 April 1915 blev der mellem Parterne angaaende denne Drift oprettet en Interessentskabskontrakt, hvori det bl. a. hed: »Gevinst og Tab gaar til lige Deling. For de Kr. 10.000 (Ti Tusinde Kroner), som Georg Schultz har indskudt som Driftskapital, faar Georg Schultz 33¹/₃ pCt. (en Trediepart) forud af Forretningens Nettooverskud.«

Den 24 November 1915 blev Interessentskabet ophævet ved en samme Dag oprettet Overenskomst, hvori det bl. a. blev bestemt, at Piculell skulde overtage Fabriken alene, at en fuldstændig Opgørelse med nævnte Dag som Skæringsdag skulde finde Sted, at enhver af Parterne havde Ret til at indtale, hvad han efter rigtig Opgørelse havde tilgode hos Medkontrahenten, og at Fabrikens Bøger skulde overleveres Parternes Sagførere, for at disse kunde fremlægge Forslag til endelig Opgørelse. Under Henviisning hertil har Fabrikant Schultz, der hævder ifølge rigtig Opgørelse at have et Tilgodehavende hos Piculell, under denne efter Hoved- og Kontinuationsklage anlagte Sag paastaet Piculell tilpligtet at betale ialt principalt 9421 Kr. 86 Øre, subsidiært 8719 Kr. 62 Øre, med Renter af førstnævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Hovedklagens Dato, den 29 September 1917, subsidiært saadan Rente af 3347 Kr. 07 Øre eller dog af 2644 Kr. 83 Øre fra nævnte Dato og af 6074 Kr. 79 Øre fra Kontinuationsklagens Dato, den 21 December 1917.

Efter at der under Sagens Gang paa Opfordring af Indstævtes Sagfører havde været afholdt et Møde, hvor foruden begge Parternes Sagførere endvidere Citanten og en af Indstævnte antaget Revisor var

til Stede, erklærede Indstævnte i sit næste, den 22 Marts 1918 fremlagte Indlæg, at der herefter var Enighed om, at han skyldte den første paa Citantens subsidiære Opgørelse opførte Post, stor 123 Kr. 22 Øre, hvilket Beløb er lagt til Grund af Schultz ved Opgørelsen af hans subsidiære Paastand, og forsaavidt Indstævnte senere har villet fremsætte nye Indsigelser vedrørende denne Del af Parternes Mellemværende, kan der overfor Modpartens Protest kun tages Hensyn til disse, forsaavidt angaar et Beløb af 110 Kr. 72 Øre, der er opført for lidt paa Kassebogens Debetside, og som Citanten er enig i fradrages i det af ham paastaaede Beløb.

Parternes Tvist drejer sig herefter om følgende Poster:

Citanten forlanger, at Indstævnte skal godtgøre ham Halvdelen af de nedennævnte Beløb, som han efter Interessentskabets Ophør har maattet betale:

a. Ved Dom, afsagt af nærværende Ret i A/S. Nr. 781/1917, Firmaet Georg Schultz og L. Piculell mod I. P. Govers af Berlin, er Firmaet dømt til at betale Goverts 2200 Kr. med Renter heraf 5 pCt. fra den 24 August 1916 og Sagens Omkostninger for Underretten med 70 Kr. Schultz har opfyldt denne Dom ved Betaling af ialt 2831 Kr. 87 Øre og fordrer heraf godtgjort Halvdelen..... 1415 Kr. 93 Øre

Det fremgaar af Dommen, at det Goverts tilkendte Beløb hidrørte fra hans Virksomhed som Agent for Firmaet, og da Schultz ifølge Interessentskabskontrakten var overdraget den merkantile Ledelse af Forretningen, kan der intet Hensyn tages til en af Piculell fremsat Indsigelse om, at han ikke havde antaget Goverts som Agent. Citantens Paastand paa dette Punkt maa derfor gives Medhold.

b. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der af Fabrikant B. Berendt var anlagt Retssag mod Schultz til Betaling af en Del til Interessentskabet leverede Daaser, og at Piculell ved foretagen Litis denunciatio fra Schultz' Side var underrettet om denne Sag, der blev afgjort ved et Forlig, ifølge hvilket Schultz har maattet betale Berendt ialt 2211 Kr. 35 Øre. Piculell findes herefter ikke med Føje at kunne protestere mod at deltage i denne Udgiftspost med Halvdelen eller..... 1105 — 68 —

c. Ved Dom, afsagt af nærværende Ret den 5 November 1917, er Fabrikant Schultz dømt til at betale Grosserer Emil Henius i Erstatning for bomberede Daaser Konserver 10.759 Kr. 31 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 11 November 1915, hvilken Dom Schultz har opfyldt med ialt 12.149 Kr. 59 Øre, hvoraf han under Kontinuationssagen har søgt Regres hos Piculell for Halvdelen eller..... 6074 — 79 —

Piculell, der protesterer mod at betale dette Beløb, gør gældende, at den nævnte Dom burde være appelleret til Højesteret, men da han af Schultz har været underrettet om Sagens Udfald uden den Gang at frem-

komme med nogen Begæring om Dommens Appel, vil der heller ikke paa dette Punkt kunne tages Hensyn til hans Indsigelse.

Til dette Beløb, ialt.....	8596 Kr. 40 Øre
som Piculell saaledes vil have at betale, vil være at lægge de ovenfor nævnte.....	123 — 22 —

hvorefter udkommer	8719 Kr. 62 Øre,
hvorfra dog atter vil være at drage de ovennævnte..	110 — 72 —

saaledes at Piculell vil have at betale ialt..... 8608 Kr. 90 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 2534 Kr. 11 Øre fra den 29 September 1917 og af Resten fra den 21 December s. A.

Det her fastsatte Resultat har til Forudsætning, at den foran citerede Bestemmelse i Interessentskabskontrakten forstaas saaledes, at den ved Forretningens Drift fremkomne Avance deles lige mellem Parterne, idet Bestemmelsen om, at Schultz skal have $33\frac{1}{3}$ pCt. forud, overensstemmende med, hvad Piculell hævder som havende været Meningen med denne Bestemmelse, opfattes saaledes, at Schultz skal have tilbagebetalt et af ham til Interessentskabet ydet Laan af 10.000 Kr. ved stadig at hæve $\frac{1}{3}$ af Overskudet, indtil dette Laan var betalt. Denne Forstaaelse findes at maatte gives Fortrin fremfor den af Schultz hævdede Opfattelse, hvorefter den citerede Bestemmelse skulde have det Indhold, at Avancen skulde fordeles med $\frac{2}{3}$ til ham og $\frac{1}{3}$ til Piculell, i hvilket Fald Schultz' Tilgodehavende her under Sagen vil andrage det af ham principalt paastaaede Beløb, ialt 9421 Kr. 86 Øre.

Sagens Omkostninger findes Piculell at burde tilsvare Schultz med 250 Kroner.

Sluttelig bemærkes, at der under Sagen er fremlagt nogle tyske Dokumenter, hvoraf Oversættelse ikke er fremskaffet i Overensstemmelse med Frd. 16 Januar 1828 § 5. Da der imidlertid ikke i Dommen er taget Hensyn til disse Dokumenter, bliver der ikke at tillægge den nævnte Mangel nogen Virkning.

Nr. 457.

Højesteretssagfører Levy

mod

Peter Christian Johansen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Oktober 1918: Arrestanten Peter Christian Johansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Fru Magnussen og Siesby, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christian Johansen til Højesterets-sagførerne Levy og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Peter Christian Johansen, der tiltales for Tyveri, er født den 25 Oktober 1893 og tidligere anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1912, efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 37, samt efter Straffelovens § 229 IV med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 15 Februar 1913, efter Straffelovens § 230 II, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Viborg Overrets Dom af 6 August 1917 i Medfør af Straffelovens § 241 I, efter § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 24 Juni d. A. om Eftermiddagen Klokken ca. 6, blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af Formerlærling Niels Christian Petersen, der Klokken ca. 5½ samme Eftermiddag var bleven opmærksom paa, at Arrestanten og en anden Mandsperson paa en Mark ved »store Bellehøj« var i Færd med at aftage Gummien af en Cykle. Den ene af Personerne undløb, da Niels Petersen antastede ham, og kastede noget Cyklegummi, han havde i Haanden, fra sig, hvorpaa Arrestanten opsamlede Gummien, hvilken han dog kastede fra sig, inden han af Niels Petersen og dennes Broder, Johannes Petersen, hvilken sidste ogsaa var kommet til Stede, blev ført til Politistationen.

Cyklegummien — Cykledæk og Slinger — er kommet til Stede under Sagen tilligemed 2 Cyklestel med tilhørende Cykledele, der var blevet fundet paa den ommeldte Mark.

Samme Eftermiddag var det af »Det danske Kulkompagni« blevet anmeldt, at der mellem Klokken 1½ og 3 var blevet stjaalet en nærmere betegnet Cykle, der henstod i Jorcks Passage, medens A/S »Roneo« Klokken 5¼ havde anmeldt, at der samme Eftermiddag var stjaalet en nærmere betegnet Cykle, der havde henstaaet i en Port i Løvstræde.

De under Sagen tilstedekomne Cyklestel og øvrige Cykledele er blevet genkendt som hørende til de ifølge de 2 Anmeldelser stjaalne Cykler, af hvilke den i Kulkompagniets Anmeldelse ommeldte var lejet af Firmaet Ditz & Olsen, mens den i »Roneo«s Anmeldelse ommeldte var lejet af Cyklefabriken »Iris«. Den sidstnævnte Cykle var ifølge den af Bud Viggo van Deurs afgivne Vidneforklaring stjaalet Klokken ca. 4—4½ Eftermiddag.

Arrestanten har imidlertid nægtet sig skyldig i Tyveri af Cyklerne, idet han nærmere har forklaret, at han paa Opfordring af en Person

ved Navn Carl, han om Eftermiddagen Klokken ca. 5 havde truffet paa Nørrebrogade, havde bistaet denne med at aftage Gummien af de to Cykler, om hvilke Carl, der tog Cyklerne frem fra en Busk paa Marken, fortalte, at de var hans lovlige Ejendom, hvilket Arrestanten vil have troet var sandt.

Arrestanten har ikke villet kunne give nærmere Oplysning til Udfindelse af den paagældende Person, udover at denne muligt hed Hansen til Efternavn, og det er ikke lykkedes at skaffe denne til Stede under Sagen.

Den ifølge Kulkompagniets Anmeldelse stjaalne Cykle var vurderet til 75 Kr., medens den anden Cykle er vurderet til 200 Kr.

Den 7 Juni d. A. Klokken 6 Eftermiddag anmeldte Frøken Anna Jacobsen, at der samme Dag i Tiden siden Klokken 6 $\frac{1}{2}$ Formiddag var frastjaalet hende en Cykle, der havde henstaaet paa Domhusets Trappegang ved Kattesundet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten om Eftermiddagen samme Dag, Cyklen var bleven stjaalet, har solgt den for 40 Kroner til Enke Jensine Johansen, født Johansen, i hvis Forretning, Dannebrogsgade 19, han havde indfundet sig for at laane Telefonen, som han derefter benyttede.

Arrestanten har erkendt, at det er ham, der har afhændet Cyklen, der er kommet til Stede under Sagen og vurderet til 100 Kroner, men han har nægtet, at han har stjaalet Cyklen eller været vidende om, at den var stjaalet. Han har nærmere forklaret, at han paa Gaden havde modtaget Cyklen af en ubekendt Mandsperson, der bad ham om at telefonere til et nærmere angivet Numer — hvilket han ikke vil kunne huske, lige saa lidt som Navnet paa den, til hvem han skulde telefonere — at Cyklen var købt billigt paa en Auktion og nu kunde faas til Købs; da den, til hvem Arrestanten derefter i Fru Johansens Forretning telefonerede i Henhold til den ubekendtes Anmodning, imidlertid ikke vilde købe Cyklen, solgte Arrestanten den til Fru Johansen for 40 Kroner, som han derpaa afleverede til den Ubekendte, der gav ham 5 Kroner af Beløbet.

Enke Johansens Datter, Martha Johansen, har forklaret, at Arrestanten ved den omhandlede Lejlighed telefonerede til en Person, til hvem han sagde »du« og sagde, at den Paagældende billigt kunde faa en Cykle, Arrestanten havde købt paa en Auktion i Løngangsstræde.

Arrestanten har erklæret sig ude af Stand til nærmere at beskrive den ubekendte Person.

Efter alt det Foreliggende findes det ubetænkeligt at forkaste Arrestantens i sig selv usandsynlige Forklaringer om sin Adkomst til de ommeldte, under Sagen omhandlede 3 Cykler, og da Arrestantens Fortid kendetegner ham som tyvagtig, samt i Betragtning af, at Arrestanten efter det Oplyste har været i Besiddelse af Cyklerne ganske kort Tid efter, at de er stjaalne, vil der ved Sagens Paadømmelse være at gaa ud fra, at han selv, muligt i Forening med Andre, har forøvet de ham under Sagen paasigtede Tyverier.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffe-

lovens § 231 I eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Mandag den 9 December.

Nr. 463.   Proprietær **J. H. Niebuhr** (Ingen)
  m o d
  Gaardejer **Fr. Møller** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Proprietær J. H. Niebuhr, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 441.   Højesteretssagfører Harboe
  m o d
  Otto Lars Pedersen (Def. Ulf Hansen),
  der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1918: Arrestanterne Ditlev Einar Sillemann Kristensen og Otto Lars Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Kristensen i 2 Aar, Pedersen i 8 Maaneder, og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og de for hver især af Arrestanterne beskikkede Defensorer, Overretssagførerne Godskesen, Jacobsen og Anker-Jensen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Otto Lars Pedersen rettelig anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser. Straffen findes, jfr. herved midlertidig Straffelovs § 13, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Hen-

seende til Aktionens Omkostninger vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Otto Lars Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Harboe og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det:

Arresterne Ditlev Einar Sillemann Kristensen og Otto Lars Pedersen tiltales for Tyveri.

Kristensen er født den 3 Februar 1895 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 10 Januar 1914 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1914 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og ved nærværende Rets Dom af 5 September 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Pedersen er født den 6 December 1893 og tidligere ifølge Dom anset: ved 4de Regiments Krigsrets Dom af 9 Januar 1915 efter Straffelov for Krigsmagten § 81, jfr. § 84, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved 4 Regiments Krigsrets Dom af 21 Juli 1915 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97, 158 og 120, jfr. § 122, med [simpelt] Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved Arresterernes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Følgende bevist:

Da Arresterne, der plejede at færdes sammen, den 31 Juli 1918 var i Selskab med hinanden, foreslog Kristensen, at de i Forening skulde begaa et Indbrudstyveri i en i Jacob Holmsgade Nr. 1 i Stuen værende Pantelaanerforretning. Der blev ikke talt nærmere om, hvornaar Tyveriet skulde ske. Den 2 August s. A. var Arresterne sammen om Aftenen paa en Beværtning paa Christianshavn, og da de ved Lukketid gik derfra, udtalte Kristensen, at Tyveriet skulde udføres samme Nat. De drev om i Gaderne til Klokkeren ca. 2. da de begav sig hen til Jacob Holmsgade, som er en Sidegade til Amagerbrogade. De gik hen til den nævnte Ejendom, hvor Kristensen gav Pedersen Besked om at blive staaende udenfor Døren til en Gennemgang, der fra Gaden fører ind i Ejendommens Gaard, for at holde Vagt, hvorefter Kristensen ad denne Dør uhindret gik ind i Gaarden, hvor han forsøgte med Vold at opbryde et til et af Pantelaanerforrettningens Lagerrum hørende Vindue, men da dette gjorde Støj, forlod han atter Gaarden. Pedersen var imidlertid gaaet bort, men Kristensen traf ham paa Hjørnet af Amagerbrogade og Brigadevej, ca. 100 Meter fra Hjørnet af førstnævnte Gade og Jacob Holmsgade, hvor han blev staaende. De fulgtes

derpaa atter hen til Gerningsstedet, hvor Kristensen atter paa-lagde ham at blive staaende udenfor Døren til Gennemgan-gen. Kristensen gik atter ind i Gaarden og fik nu Vinduet opbrudt, men saa nu, at der indenfor dette var Skodder, hvorfor han op-gav at komme ind ad den Vej og gik ud paa Gaden. Pedersen var nu atter gaet, men Kristensen indhentede ham paa Amagerbrogade, ca. 800 Meter fra Hjørnet af Jacob Holmsgade, fortalte ham om det mis-lykkede Forsøg og sagde, at han vilde forsøge paany at bryde ind, og at Pedersen skulde følge med ham igen. De gik nu sammen for 3die Gang ad Gerningsstedet til. Kristensen paa lagde Pedersen at stille sig paa det oftnævnte Gadehjørne for at holde Vagt, og Pedersen tog Opstilling dersteds og saa Kristensen gaa over til Ejendommen, men kunde i Mør-ket ikke se, hvad han foretog sig der. 3—4 Minuter efter, at Kristensen havde forladt ham, gik Pedersen efter sin Forklaring bort og lige til sit Hjem, hvor han lagde sig til at sove. Kristensen oprød med Stemme-jærnet et til Gaden vendende Vindue og krøb derigennem ind i Forret-ningens Ekspeditionslokale, hvorfra der var uhindret Adgang til de an-dre Lokaler; da der var mørkt derinde, forblev han der indtil Klokken ca. 6½ Morgen, da han forlod Gerningsstedet efter dersteds at have stjaalet en Mængde Ure, Urkæder, Beklædningsgenstande, Lotterisedler, Smykker, Laanesedler m. m., af samlet Værdi 800 Kr., samt i rede Penge 3—4 Kr., alt beroende frit fremme eller i uafklaasede Gemmer. Han bragte det Stjaalne til sit Logis og paabegyndte om Formiddagen Pant-sætning af det Stjaalne, men blev herunder anholdt. Noget senere sam-me Formiddag blev Pedersen anholdt paa Christianshavns Torv, hvor Kristensen opgav, at de efter Aftale skulde træffes; efter Arrestanternes Forklaringer maa det antages, at de ikke havde været sammen siden det Tidspunkt, da Kristensen forlod Pedersen paa det fornævnte Gade-hjørne for at gøre det sidste Forsøg paa at bryde ind i Pantelaaner-forretningen.

Medens der mellem Arrestanternes Forklaringer er Overensstem-melse angaaende det foran Fremstillede, bortset fra, at Pedersen benæg-ter, at der var truffet nogen Aftale om, at de skulde mødes om For-middagen paa Christianshavns Torv, hvilket derimod var det Sted, hvor de plejede at træffe hinanden, afviger Forklaringerne fra hinanden med Hensyn til Pedersens Forhold til Beslutningen om Tyveriets Udførelse og hans Andel heri.

Kristensens Forklaring gaar ud paa, at straks, da han den 31 Juli foreslog Medarrestanten Tyveriet, erklærede denne sig villig til at del-tage heri, og at han ligeledes erklærede sig enig, da Kristensen den 2 August om Aftenen foreslog, at det skulde udføres samme Nat, end-videre at Medarrestanten ved det første Forsøg blev staaende for at holde Vagt udenfor Huset, og at han, da Kristensen efter dette Forsøg ikke traf ham udenfor, men ved Hjørnet af Brigadevej, sagde, at han havde troet, det var Meningen, at han skulde gaa sin Vej, fremdeles at Kristensen da ytrede, at han vilde gøre et nyt Forsøg, og at de atter fulgtes ad til Gerningsstedet, samt at Pedersen, da Kristensen efter det andet mislykkede Forsøg først traf ham længere oppe paa Amagerbro-gade, sagde, at han var gaet sin Vej, fordi der var kommet en Be-

tjent, og endelig at Kristensen nu sagde ham, at han vilde prøve at komme ind ad Vinduet til Gaden, og at Kristensen, da han var naaet hen til dette Vindue, trods Mørket kunde se, at Pedersen endnu stod paa det ham af Kristensen som Vagtsted anviste Gadehjørne paa den modsatte Side.

Pedersen forklarer derimod, at han straks den 31 Juli overfor Medarrestantens Forslag afslog at være med til Tyveriet, og at Medarrestanten den 2 August kun ytrede, at han selv vilde begaa Tyveriet, men ikke spurgte, om Pedersen vilde være med, og at denne, der Intet svarede, havde til Hensigt ikke at have noget med Tyveriet at gøre. Medarrestanten gav ham vel Besked om at holde Vagt, men da han havde set Medarrestanten gaa ind i Gennemgangen, gik han sin Vej og blev staaende ved Hjørnet af Brigadevej. Da Medarrestanten derpaa kom og spurgte, hvorfor han var gaaet, vil han ikke have svaret derpaa, og da de atter var gaaet til Gerningsstedet, og Medarrestanten atter paa lagde ham at holde Vagt, svarede han Intet, men havde til Hensigt atter at gaa sin Vej, og derfor fjernede han sig straks efter, at Medarrestanten atter var gaaet ind i Gennemgangen. Han erindrer ikke, men tør dog ikke bestemt bestride, at han, da Medarrestanten anden Gang indhentede ham paa Amagerbrogade, har sagt, at han var gaaet, fordi der kom en Betjent. Da de 3die Gang indfandt sig i Nærheden af Gerningsstedet, stillede han sig vel paa det Hjørne, som Medarrestanten havde anvist ham som Vagtsted, men i den Hensigt at fjerne sig, saasnart som Medarrestanten ikke kunde se ham, da han ikke vilde have noget med Tyveriet at gøre, og gik derfor ogsaa hjem efter faa Minuters Forløb. Han har saaledes forklaret og fastholdt, at han fra først til sidst ikke har villet have nogen Del i Tyveriet; paa Forehold af, hvorfor han da 3 Gange sammen med Medarrestanten har indfundet sig ved eller i Nærheden af den Ejendom, hvor Medarrestanten havde erklæret at ville begaa Tyveriet, har han kun svaret, at dette skete af Lige-gyldighed.

Under Hensyn til, at Arrestanten Pedersen efter sin egen Erkendelse har indfundet sig ved Gerningsstedet sammen med Medarrestanten, vidende om, at denne agtede at begaa Tyveriet og hertil havde ønsket hans Bistand og 2 Gange er vendt tilbage til Stedet sammen med Medarrestanten, vidende om, at denne vilde forny sine Forsøg i saa Henseende samt til, at han hver Gang uden Indsigelse har overtaget den ham af Medarrestanten anviste Vagtpost, findes det ubetænkeligt mod hans Benægtelse at statuere, at han har været enig med Medarrestanten om, at de ved fælles Bistand og til fælles Fordel vilde begaa dette Tyveri. Selv om Pedersen ved hver Gang at forlade Stedet, inden Medarrestanten havde fuldført Forehavendet, kan antages at have tilsigtet at træde tilbage fra sin Deltagelse i Forbrydelsen, hvilket efter Omstændighederne findes at kunne statures, uagtet han ved det første Forsøg uden at have kunnet angive nogen Grund herfor standsede og ventede i en kortere Afstand fra Gerningsstedet, vil han i Medfør af Straffelovens § 54, 2 Stk., ikke kunne opnaa Straffrihed, men ikkun, at hans Forhold til Tyveriet vil være at bestemme efter de i § 48 foreskrevne Regler.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Kristen-

sen efter Straffelovens § 231 II, Pedersen i Medfør af § 54, 2 Stk., sidste Led, efter § 229, 4 Stk., jfr. § 48, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Kristensen i 2 Aar, Pedersen i 8 Maaneder, og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 206. Aktieselskabet **Dampskibsselskabet »Thore«** (Fenger)

m o d

Grosserer **Thor E. Tulinius** (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet, om Selskabet har Ret til at faa afgjort, om det skylder Indstævnte Erstatning i Anledning af nogle Forhold, som Indstævnte havde fremdraget i en Forligsklage, der ikke efterfulgtes af Sagsanlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1918: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanterne, A/S Dampskibsselskabet »Thore«, Indstævnte, Grosserer Thor E. Tulinius, 50 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Dampskibsselskabet »Thore«, til Indstævnte, Grosserer Thor E. Tulinius, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Forligsklage af 2 April 1917 begærede Grosserer Thor E. Tulinius Dampskibsselskabet »Thore« indkaldt for Forligskommissionen til Forligsprøve om en Erstatning paa 200.000 Kr., som han forment at have Krav paa hos Selskabet, fordi der af dette eller af Personer, for hvis Optræden Selskabet under de foreliggende Omstændigheder maatte bære Ansvar, var bidraget til Udspredding af Rygter, som overfor en af de krigsførende Magter havde skadet ham saaledes, at han derved havde lidt økonomisk Tab, ligesom der var paaført ham personlig Tort.

Efter at Forligsmægling havde fundet Sted den 12 April 1917, foranstaltede Grosserer Tulinius i Tiden fra Maj til September s. A. en Vidneførsel her ved Retten, men da han efter Vidnesagens Slutning har undladt at skride til Sagsanlæg og paa den anden Side har vægret sig ved at afgive Erklæring om, at han frafalder sit mod Selskabet rejste Krav, har Selskabet under nærværende Sag under Anbringende af, at det har betydelig Interesse i at faa afgjort, om det skylder Tulinius en saa betydelig Erstatning, efter Indstævning af Tulinius nedlagt Paastand paa, at det fastsættes, at Selskabet ikke er ham nogen Erstatning skyldig paa Grundlag af de i Forligsklagen af 2 April 1917 omhandlede Forhold, samt at Tulinius tilpligtes at betale nærværende Sags Omkostninger.

Tulinius har under særskilt Procedure af Formaliteten paastaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring; subsidiært har han nedlagt forskellige Anstandspaastande.

Tulinius har til Støtte for sin Paastand om Sagens Afvisning gjort gældende, at Selskabets Interesse i at faa fastslaaet, om det ved Retsbrud har paadraget sig et Erstatningsansvar overfor ham, umuligt kan være et brugeligt Grundlag for et Anerkendelsessøgmaal, samt at det er i hans Interesse, at Erstatningsspørgsmaalet ikke afgøres under nærværende Sag, eftersom han ikke kan fremskaffe det til Erstatningskravets Gennemførelse fornødne Bevismateriale indenfor den Tid, i hvilken han kan vente at faa Anstand i Sagen — han anser det nemlig for uvist, naar og hvor han kan faa de i saa Henseende fornødne Oplysninger, som muligvis skal indhentes paa Island og i England, og som maaske lettere vil komme frem, naar Verdenskrigen er endt.

Retten finder efter gældende processuelle Grundsætninger at maatte give Tulinius Medhold i, at Selskabet ikke efter det Foreliggende har Krav paa at opnaa en Afgørelse af Erstatningsspørgsmaalet under nærværende Sag. Efter den af Tulinius derom nedlagte Paastand vil Sagen derfor være at afvise og Selskabet at tilpligte at betale ham Kost og Tæring med et Beløb, der vil kunne fastsættes til 50 Kr.

T i r s d a g d e n 1 0 D e c e m b e r .

Nr. 470.

Højesteretssagfører Henriques

m o d

Niels Jensen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1918: Arrestanten Niels Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hagen og Sagfører Juul-Pedersen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Oktober 1918: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. H. Siesby og Poul Thomsen, betaler Arrestanten Niels Jensen 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af Sagen fremgaar, at Repræsentant Møllers Cykle er vurderet til 175 Kr. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Jensen til Højesteretssagførerne Henriques og V. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag er Arrestanten Niels Jensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 25 Januar 1882, er tidligere anset: ved Nykøbing Mors Købstads Ekstrarets Dom af 22 November 1904 efter Straffelovens § 228 og Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 172, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Aarhus Købstads Politirets Dom af 22 Februar 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 7 April 1911 efter Straffelovens §§ 230 og 247 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 19 Maj 1915 efter Straffelovens § 231 I og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 Marts 1916 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage og ved Odense Købstads Politirets Dom af 3 Marts 1917 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf i 42 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Onsdag Formiddag den 28 August d. A. ved 9-Tiden kom Arrestanten cyklende til Odense, hvor han stillede sin Cykle op ad et Plankeværk i Udkanten af Anlægget »Kongens Have«. Arrestanten gik derefter ned i en Kælderbeværtning i det paa den anden Side af Gaden, skraat overfor Plankeværket beliggende Hotel »Kronprinsen«, hvor han opholdt sig en Times Tid. Da han kom op fra Kælderen, saa han, at

der op til Muren af et skraat overfor Hotel »Kronprinsen«, modsat »Kongens Have« beliggende Hotel »Larsens Hotel«, tæt op til Indgangsdøren stod en Herrecykle, der kort i Forvejen var henstillet der af Ejeren, Repræsentant Mathias Møller, som var gaaet ind paa Hotellet. Arrestanten tog nu denne Cykle og kørte bort paa den ad en Sidegade, men i det samme kom Ejeren ud fra Hotellet og satte efter Arrestanten, hvem han kort efter indhentede og fratog Cyklen. Arrestanten gik derefter tilbage til »Kongens Have« og hentede sin egen Cykle, paa hvilken han kørte bort, men blev kort efter paa Foranledning af Repræsentant Møller anholdt.

Arrestanten har ikke villet tilstaa, at det var hans Hensigt at stjæle den ommeldte Cykle, der var let kendelig paa dens gule Følge og et ejendommeligt opadbøjet Styr, medens hans egen Cykle havde et almindeligt Styr og kun et Haandtag. Han anfører, at han i Løbet af Formiddagen havde nydt saa megen Spiritus, at han var blevet beruset og som Følge heraf forvekslede Cyklen med sin egen, som han kun erindrede at have henstillet i Nærheden af Hotel »Kronprinsen«.

En Jærnbanefunktionær, der ved 10-Tiden om Formiddagen paa Cykle kom forbi »Larsens Hotel«, har imidlertid forklaret, at han da saa Arrestanten staa udenfor Hotellet foran den omhandlede Cykle med Ryggen mod denne, spejdende til alle Sider paa en Maade, der vakte Vidnets Mistanke, og lidt efter trække af med Cyklen hen ad den omtalte Sidegade.

Cyklens Ejer har ligeledes forklaret, at Arrestanten, da han blev foreholdt, at Cyklen ikke var hans, først lod, som om han Intet hørte, og derefter, da Ejeren tog fat i ham, lod overrasket og udtalte, at saa maatte det jo være en Fejltagelse.

Angaaende den af ham i Løbet af den paagældende Formiddag nydte Spiritus har han indviklet sig i forskellige Modsigelser, idet han efterhaanden har afgivet 3 forskellige Forklaringer. Da dertil kommer, at saavel den ovennævnte Jærnbanefunktionær som 2 Politibetjente, der talte med Arrestanten, umiddelbart efter at han var indbragt til Stationen, har forklaret, at han ikke var mere paavirket af Spiritus, end at han maatte være klar over, hvad han foretog sig, findes der trods Arrestantens Benægtelse ikke at være nogen Betænelighed ved at anse det for bevist, at han har tilegnet sig Cyklen i tyvagtig Hensigt, hvorfor han for det heromhandlede Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 232 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at udrede 30 Kr. til hver.

Højesteretstidende

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 41.

Tirsdag den 10 December.

Nr. 71. Læderhandler Carl Levinsohn (David)

mod

Hans W. Andersen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse overfor Appellanten i Anledning af nogle af ham i 1903—4 til Appellantens Agent udstedte Veksler.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1917: Indstævnte Hans W. Andersen af Odense bør for Tiltale af Citanten Læderhandler Carl Levinsohn i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at de i den indankede Dom omhandlede, i Begyndelsen af 1904 stedfundne Sagsanlæg var rettede ikke mod Indstævnte Andersen, men mod Aktieselskabet Hans W. Andersens Skotøjsfabrik, og at der intet Hensyn kan tages til det af Appellanten for Højesteret uden Hjemmel fremsatte nye Anbringende, at Vekslen pr. 11 Marts 1904 for et Beløb af 2502 Kroner 10 Øre er udstedt til Dækning af et Indstævnte af Appellanten ydet kontant Laan af nævnte Størrelse.

Efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det antages, at Indstævnte som Vederlag for ham af Olsen solgte, Appellanten tilhørende Varer har akcepteret de i Dommen nævnte 5 nu forlængst forældede Veksler, af hvilke Appellanten er bleven Ejer, og at Indstævnte ved Vekselkravenes Forældelse er bleven beriget med det under Sagen indtalte Beløb. Da imidlertid Appellantens heromhandlede Krav falder ind under § 1 Nr. 1 a i Lov Nr. 274 af 22 December 1908, og da der ikke ved de fornævnte Veksler er tilvejebragt et saadant særligt Retsgrundlag, som efter Slutningsbestemmelsen i nævnte Paragraf udelukker den 5-aarige Forældelse, var det indtalte Krav forældet, dengang nærværende Sag i 1916 blev anlagt. Indstævnte vil herefter være at frifinde, og Dommen vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Læderhandler Carl Levinsohn, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved en den 28 Januar 1897 oprettet Kontrakt antog Citanten, Læderhandler Carl Levinsohn, Agent Charles Olsen til for sig enten i sit eller eget Navn at forhandle saadanne Varer, som Citanten førte i sin Forretning, og hedder det i Kontrakten bl. a. saaledes:

»Af samme Grund er samtlige hos ham til enhver Tid beroende Varer, der er leverede fra min, Levinsohns, Forretning, min Ejendom indtil de ved Salg overgaar i anden Mands Eje, ligesom samtlige i Anledning af Kreditgivning om mine, Levinsohns, heromhandlede Varer opstaaede eller opstaaende udestaaende Fordringer — selv om de overfor Køberen fremtræder som tilkommende mig, Olsen, — uden speciel skriftlig Transport i hvert enkelt Tilfælde er Hr. Levinsohns Ejendom, idet jeg allerede herved overdrager saadanne Fordringer til Hr. Levinsohn, hvilken Overdragelse skal anses gentaget i hvert enkelt Tilfælde, derved, at jeg, Olsen, giver Hr. Levinsohn Underretning om Fordringens Opstaaen.«

I Henhold til denne Kontrakt har Charles Olsen bl. a. solgt Varer til Indstævnte Hans W. Andersen af Odense, der ved Samhandlens Begyndelse var Indehaver af Hans W. Andersens Skotøjsfabrik i Vejle. Købesummen for disse Varer berigtigedes ved, at Indstævnte accepterede Veksler, trukne af Charles Olsen, hvilke Veksler Charles Olsen endösserede.

Den 1 Februar 1903 overgik Skotøjsfabriken til et Aktieselskab under Navnet Aktieselskabet Hans W. Andersens Skotøjsfabrik med Indstævnte som administrerende Direktør og Bestyrelsesmedlem. Agent Olsen vedblev at staa i Forretningsforbindelse med Indstævnte, og efterhaanden accepterede Indstævnte Veksler til et samlet Beløb af 8313 Kr. 59 Øre, trukne af Charles Olsen og af denne endösserede in blanco, nemlig:

- 1) Veksel pr. 23 December 1903, stor 1950 Kr. 33 Øre.
- 2) Veksel pr. 16 Februar 1904, stor 745 Kr. 41 Øre.
- 3) Veksel pr. 16 Februar 1904, stor 1894 Kr. 52 Øre.
- 4) Veksel pr. 11 Marts 1904, stor 3072 Kr. 80 Øre.
- 5) Veksel pr. 7 April 1904, stor 650 Kr. 53 Øre.

Da de under Nr. 1 og 2 ommeldte Veksler ikke blev indfriet ved Forfaldstid, indstævnedes Citanten ved Stævninger henholdsvis af 22 Januar 1904 og 3 Marts s. A. Indstævnte for Vejle Købstads ordinære Ret. Under Sagerne blev det gjort gældende af Indstævnte, at Vekslerne var accepterede af ham personlig, derimod ikke af Aktieselskabet,

der ifølge Selskabets Love tegnedes af den administrerende Direktør i Forbindelse med et Bestyrelsesmedlem.

I 1904 blev der bl. a. paa Foranledning af Citanten indledet Under-søgelse mod Indstævnte ved Københavns Kriminal- og Politirets 6te Kriminalkammer. Under denne forklarede Indstævnte bl. a., at Citanten ikke havde noget Varekrav paa Indstævnte eller Aktieselskabet, men som Vekselejer mod Indstævnte men ikke mod Aktieselskabet. Den 5 September 1905 sluttedes Sagen med Politidirektørens Samtykke.

Den 13 Juli 1904 blev Aktieselskabet Hans W. Andersens Skotøjs-fabriks Bo taget under Konkursbehandling ved Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, hvor Citanten til Gældbogen anmeldte en Fordring, stor 8317 Kr. 29 Øre, svarende til:

1) de fornævnte Vekslers Paalydende.....	8313 Kr. 59 Øre
2) Protestomkostninger vedrørende den under Nr. 2 ommeldte Veksel	3 — 70 —

8317 Kr. 29 Øre.

Da Boets Kuratorer modsatte sig denne Fordrings Anerkendelse, opstod der en Dispute. Ved Skifteretsafdelingens den 5 November 1906 afsagte Decision blev der nægtet Fordringen Anerkendelse, bl. a. ud fra den Betragtning, at det ikke var tilstrækkeligt godtgjort, at Indstævnte foruden sig selv ogsaa havde forpligtet det fallerede Selskab.

Under Henvisning til det saaledes Passerede paastaar Citanten, der herefter mener, at Indstævnte personlig maa være ham sidstnævnte Beløb skyldig, under nærværende Sag, der procederes her for Retten som vedtaget Værneting, Indstævnte tilpligtet at betale Citanten bemeldte 8317 Kr. 29 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Vekslernes respektive Forfaldsdage samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anført, at da han kun havde med Charles Olsen at gøre og først efter Samhandlens Ophør kom til Kundskab om, at Citanten var Vareleverandør, maa Dækningsforholdet afhænge af Mellemværendet mellem Charles Olsen og Indstævnte. I dette Mellemværende, hvor det var en udtrykkelig Aftale, at Charles Olsen skulde levere Indstævnte Varer til Dækning af Mellemværendet, var Vekslerne ikke Udtryk for et Skyldforhold udover, at de hver for sig var en Post i Mellemværendet, hvorfor de — efter Vekselloven forældede — Veksler allerede i Forholdet mellem Charles Olsen og Indstævnte savner det Karaktermærke, som i Lov Nr. 274 af 22 December 1908 § 1 in fine kræves, for at Forældelse af Fordringer, hidrørende fra Salg eller anden Overdragelse af Varer, kan udelukkes. Fordringen maa derfor efter Indstævntes Formening være forældet; og selvom dette ikke maatte være Tilfældet, er Indstævnte, der — som nævnt — kun har haft med Charles Olsen at gøre, ikke blevet beriget paa Citantens Bekostning, idet Indstævnte har et Tilgodehavende hos Charles Olsen paa 8514 Kr. 17 Øre.

Da der maa gives Indstævnte Medhold i, at Vekslerne i nærværende Tilfælde, hvor de kun udgør Led i et samlet Mellemværende, ikke kan anses for at danne et saadant særligt Retsgrundlag som i fornævnte Lovbestemmelse ommeldt, maa Citantens Fordring efter Omstændighederne anses for forældet, og Indstævnte vil herefter være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Onsdag den 11 December.

Nr. 424. **Højesteretssagfører Bülow**
mod
Arthur Jønsson (Def. Overretssagfører Ringberg),
der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Juli 1918: Arrestanterne bør straffes: 1) Eierich Severius Hansen med Forbedringshusarbejde i et Aar og 2) Arthur Jønsson med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos de in solidum vil have at betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører P. F. C Larsen, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Rievers, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1918: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Chr. Winther og L. Zeuthen, betaler Arthur Jønsson 40 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Re-assumptionsforhør har Eierich Hansen og Thorvald Hansen afgivet Forklaringer, der gaar ud paa, at de, forud for Tyveriets endelige Udførelse, i Forening to Gange har gjort Forsøg paa dets Udførelse, medens Tiltalte blev staaende i en tilstødende Ejendoms Port; men de har begge fastholdt deres samstemmende Forklaringer om, at Tiltalte i Forening med Eierich Hansen derefter udførte selve Tyveriet.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i alt Væsenligt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Arthur Jønsson til Højeste-

retssagfører Bülow og Overretssagfører Ringberg 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret ifølge Begæring af Arrestanten Arthur Jønsson her for Retten indankede Sag, der i første Instans tillige omfattede Arrestanten Eierich Severius Hansen, er Arrestanten Jønsson sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 14 December 1893, er forhen anset: 1) ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juni 1911 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 Stk., jfr. tildels §§ 46, 47, 49 og 54, og efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, disse Bestemmelser sammenholdt med Straffelovens §§ 37 og 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 2) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Maj 1914 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., jfr. § 46, disse Bestemmelser tildels sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og 3) ved samme Rets Dom af 1 August 1916 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. .

Efter det i Sagen Oplyste, saaledes som det bl a. fremgaar af et af nærværende Ret foranlediget Reassumptionsforhør, maa det trods Arrestantens Benægtelse anses for godtgjort, at han Natten mellem den 14 og 15 Juni d. A. har gjort sig skyldig i Indbrudstyveri under følgende Omstændigheder:

Den ommeldte Nat blev der begaaet Indbrud i Biografteatret »Regina«s Forværelse i Ejendommen H. C. Ørstedesvej Nr. 69, Stuen. Indbrudet var sket ved, at der var slaaet et Vindue ud, som fra Forværelset fører ud til Gaarden, hvorefter der var slaaet en Rude itu i et Skydevindue, som fra nævnte Forværelse vender ind til et Fru Petrea Rasmussen tilhørende Konfekturudsalg i Værelset ved Siden af, hvorved det var lykkedes at borttage 2 indvendige Slaaer for dette Skydevindue. Bestjaalne opgiver, at der fra hendes Forretning er stjaalet Varer, hovedsagelig Chokolade og Kakao til en samlet Værdi af 119 Kr. 15 Øre. Heraf blev der dog i Naboejendommens Gaard den 15 Juni om Morgenen fundet hengemt Kakao og Chokolade til Værdi ca. 82 Kr., indsvøbt i en Bestjaalnes Ekspeditrice tilhørende Nederdel og en Golftrøje til samlet Værdi 4 Kroner.

Paa Gerningsstedet fandtes et Stykke Glasskaar, der under Reassumptionsforhøret har vist sig at hidrøre fra Vinduet ud mod Gaarden, og herpaa fandtes Fingeraftryk, der senere viste sig at hidrøre fra en tidligere straffet Person, Eierich Severius Hansen.

Efter først at have nægtet at kende Noget til Tyveriet afgav han, som anholdtes den 15 Juni, senere en detailleret Forklaring om, hvorledes han den paagældende Aften i Forening med Arrestanten, der anholdtes den 17 s. M., og en 3die Person, Thorvald August Hansen, drev om paa Gaden og aftalte at »gøre et Kup«, men at Arrestanten senere sendte denne sidstnævnte Person bort, hvorpaa han i Forbindelse med Arrestanten alene udførte Tyveriet paa den Maade, at de i tyvagtig Hen-

sigt sprang over et Plankeværk til Naboejendommen, hvorefter han med sin Kniv opbrød Vinduet ind til Forværelset i nævnte Biografteater. De steg begge ind gennem Vinduet, men i Forværelset blev han staaende, medens Arrestanten gik videre frem i Lokalet. Han saa tydeligt Arrestanten slaa Vinduet til Konfekturforretningen itu og derefter stige ind gennem Skydevinduet. Arrestanten kom lidt efter tilbage, medbringende nogle Kasser, som var indsvøbt i en Nederdel og en Trøje. De hjalp derefter hinanden med at faa disse Sager transporterede gennem Vinduet ud i Gaarden og derefter over Plankeværket ind i Naboejendommen, hvor de foreløbig lod dem ligge til senere Afhentning. Arrestanten havde dog ogsaa stukket noget Chokolade i Lommen, som de spiste i Forening, idet han dog kun mener, at han har faaet ca. $\frac{1}{4}$ kg. Da det imidlertid var blevet lyst, — han forklarer, at Tyveriet blev begaaet ca. Kl. 2 om Natten, og at Kl. var ca. $3\frac{1}{2}$, da de forlod Stedet, turde de ikke som paatænkt afhente Varerne. Senere paa Natten traf de paa ny fornævnte Thorvald August Hansen, hvem de fortalte om Tyveriet, men uden at give ham noget af det stjaalne Chokolade. Eierich Severius Hansen har endvidere forklaret, at Arrestanten den 21 Juni d. A. under en Transport til Retslokalet saa Lejlighed til at hviske til ham, at han skulde paatage sig hele Skylden.

Fornævnte Thorvald August Hansen har under Ed forklaret ganske i Overensstemmelse med ovenstaaende Forklaring, forsaavidt den vedrører ham, derunder specielt at Arrestanten den paagældende Aften aftalte at begaa Tyveri sammen med de 2 Andre, og at Arrestanten udtrykkelig foreslog at begaa Tyveriet fra »Regina« Teatret, samt at han senere paa Natten traf Arrestanten og ovennævnte Eierich Hansen, der da fortalte, at de havde stjaalet Chokolade og ogsaa havde nogle Smaapakker med Chokolade paa sig.

Arrestanten indrømmer, at han den paagældende Nat har drevet omkring paa Gaden sammen med de 2 fornævnte Personer, og at der mellem dem blev talt om Muligheden af at stjæle noget fra »Regina« Teatret, men nægter iøvrigt, at han har deltaget i Tyveriet, idet han forlod dem ved 11-Tiden, medens de to Andre fastholder, at han var sammen med dem fra Kl. 10 til langt hen paa Natten, idet Tyveriet fandt Sted ved 2-Tiden.

Medens Arrestanten ikke, da han blev anholdt eller senere, har kunnet oplyse noget, som kunde sandsynliggøre hans Alibi, har han i Skrivelse af 31 Juli d. A. til sin Defensor her for Retten udtalt, at han nu kan erindre, at han den paagældende Aften havde været sammen med nogle unge Mennesker. Under Reassumtionsforhøret har de ommeldte Personer imidlertid ikke kunnet erindre, at det var om Aftenen den 14 Juni, at de talte med Arrestanten, hvortil kommer, at Arrestanten nu forklarer at have set Thorvald Hansen, efter at han havde begaaet Tyveriet, og før han selv vendte hjem. Arrestantens Forklaring om, at han den paagældende Nat vel var sammen med Eierich og Thorvald Hansen, men skiltes fra dem Kl. 10 $\frac{3}{4}$, hvorefter han vel kort Tid efter saa Sidstnævnte komme tilbage, efter at Tyveriet var begaaet, men begav sig til sit Hjem, hvor han paa Gaden ved Tiden ca. Kl. 11 traf de nævnte unge Mennesker, med hvem han vil have talt i ca. 3 Kvarter,

maa herefter anses for urigtig. Alibi synes derfor at maatte være udelukket.

Under Henvisning til, at de 2 Vidners Forklaringer, hvoraf den ene er beediget, er ganske overensstemmende og tillige stemmer med de Oplysninger, som iøvrigt har kunnet fremskaffes, og da Arrestanten har tilstaaet den paagældende Nat at have været sammen med de 2 Personer og talt om Muligheden af Indbrud det paagældende Sted, samt da de ham tidligere overgaaede Straffedomme kendetegner ham som en Person med Tilbøjelighed til at begaa Indbrud, og det derhos synes usandsynligt, at han pludselig under Sagens Appel kan erindre netop den paagældende Aften at have været sammen med nogle unge Mennesker, medens han tidligere intet har udtalt herom, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han ved den nævnte Lejlighed i Forening med Eierich Severius Hansen har gjort sig skyldig i Indbrudstyveri og derved stjålet de ommeldte Varer og Klædningsstykker.

For sit foranbeskrevne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230 II for 2den Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt de 2 i første Instans dømte Personer in solidum, tiltrædes, vil Dommen, forsaavidt paaanket er, i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktør og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at udrede 40 Kr. til hver.

Nr. 300. **Højesteretssagfører Harboe**
mod
Anders Christian Plinius (Def. Graae),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 485 af 12 Oktober 1917.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1918: Tiltalte Anders Christian Plinius bør til Statskassen bøde 1500 Kr. og derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staa. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Christian Plinius til Højesterets-sagførerne Harboe og Graae 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Anders Christian Plinius, født 2 Marts 1871, tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 485 af 12 Oktober 1917.

Ved en Bekendtgørelse af 23 November 1917 fra Københavns Magistrat og Frederiksberg Kommunalbestyrelse er i Henhold til § 14 i Indenrigsministeriets fornævnte Bekendtgørelse Maksimalprisen for Brænde fra danske Skove m. v. fastsat til (bortset fra Køb hos Detailhandleré) højst 9 Øre pr. kg fra den 26 s. M. at regne. Tiltalte har erkendt i Tiden efter denne Maksimalpris's Ikrafttræden at have solgt ca. 100 Rummeter fra danske Skove hidrørende saakaldet Bøgesnitgavn til højere Priser end den saaledes fastsatte Maksimalpris, idet Størstedelen deraf er leveret skaaret og kløvet som almindeligt Brænde til en Pris af 110 Kr. pr Ton eller (for mindre Partiers Vedkommende) af 12 Øre pr. kg.

Tiltalte har paaberaabt sig, at de i Henhold til § 14 i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse fastsatte Maksimalpriser ikke kan antages at have Hensyn til Gavntræ, der ikke er indbefattet under de i Bekendtgørelsens § 13 nævnte Effekter, hvorfor det i Sagen omtalte som Gavntræ indkøbte Træ ogsaa af ham er betalt med højere Priser end ved § 13 for de i denne omhandlede Effekter fastsat, og at Træet sælges til Kunderne som Gavntræ og først derefter paa Kundens Begæring skæres og kløves.

Selv afset fra, at nogle under Sagen mødte Vidners Forklaringer om Forhandlingerne i Anledning af deres Køb af Brænde er i Strid med det af Tiltalte om den fulgte Fremgangsmaade Anførte, findes Tiltalte, da Træet efter Tiltaltes egne Forklaringer er leveret til Tiltaltes Kunder som Brænde og ikke som Gavntræ, ved sit foranførte Forhold at have overskredet den fastsatte Maksimalpris og saaledes at have overtraadt den fornævnte Bekendtgørelse, hvorfor han i Medfør af dennes § 25 vil være at anse efter Lov af 16 November 1914 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 1500 Kr., hvohos han vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Nr. 426.

Højesteretssagfører Trolle

m o d

Kaj Axel Andersen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1918: Arrestanten Kaj Axel Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Olivarius, 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrker det derved antagne Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kaj Axel Andersen til Højesteretssagførerne Trolle og Harboe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Kaj Axel Andersen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 8 November 1894 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 1 December 1914 efter midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 5 med Tvangsarbejde i 3 Maaneder, og ved nærværende Rets Dom af 24 Marts 1917 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved nærværende Rets Dom af 9 Februar 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have overtraadt et ham den 1 Marts 1918 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa, at han hver Mandag skulde melde sig ved nævnte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han i Tiden efter den 27 Marts d. A. indtil sin Anholdelse under nærværende Sag, den 16 Maj d. A., ingen Melding har foretaget.

I det iøvrigt til Paadømmelse foreliggende Forhold er Omstændighederne følgende:

Den 7 Maj d. A. anmeldte Beslagsmed Magnus Lund, at der samme Dags Eftermiddag fra hans aflaaede Lejlighed, Rantzausgade 32, 5 Sal, her i Byen var stjaalet nogle 10-Ører — efter det senere Oplyste 1 Kr. 30 Øre — der havde beroet i Skuffen til Gasautomaten, som var opbrudt, samt 2 Lommeure og en Del Ernæringskort, der havde beroet frit fremme eller i uafaaede Gemmer; nogle Dage senere meddelte Anmelderen, at der ved den i Anmeldelsen ommeldte Lejlighed yderligere var frakommet ham to Guldringe, der havde ligget i en paa et Bord staaende Æske.

Anmelderens Hustru, Emilie Petrine, født Sørensen, har som Vidne edelig forklaret, at Tyveriet er sket i Tiden, medens hun fra Klokken ca. 3 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag til Klokken ca. 4 $\frac{3}{4}$ Eftermiddag var bortgaaet fra Lejligheden, og at Anledningen til hendes Fraværelse var, at Drengen Valdemar Albert Otto Møller havde indfundet sig hos hende med et saalydende Brev: »København de 6—5. Fru Lund, Rantzausgade 32^s. Kære Fru Lund. Gør mig en stor Glæde ved at komme ind til mig nu i

Eftermiddag med det samme, jeg er blevet syg, meget syg og længes efter Dem og Drengene, tag Drengene med Deres Frk. Olsen Kumunehospitalet. Der var en Dame der lovede at gaa op med disse Par Ord til Dem, Venter Dem Kl. 4.« Da Bestjaalnes Hustru kender en Frøken Olsen — det nedenfor nævnte Vidne Sofie Olsen — der er Sygeplejerske paa Kommunehospitalet, antog hun, at denne var blevet syg og ønskede hendes Besøg, hvorfor hun straks tog ind paa Hospitalet, hvor Frøken Olsen erklærede, at Brevet var hende ganske ubekendt, og at hun intet fejlede. Vidnet har endvidere forklaret, at hun er vis paa, at Dørene til Lejligheden, da hun forlod denne, var aflaaesede, hvilket ogsaa var Tilfældet med to fra Hovedtrappen til Lejligheden førende Døre, der aflaaes med Smæklaas, den Gang hun kom tilbage, hvorimod Døren til Køkken-trappen, der aflaaes ved Hjælp af almindelig indstucken Laas og indvendig Krog, da var uflaaaset, ligesom Krogen var taget af, og saavel Kasse som Laas til Gasautomaten i Korridoren var taget bort. Endelig har hun forklaret, at hun, der gaar ud fra, at Afsenderen af Brevet og Tyven er samme Person, er overtydet om, at Arrestanten er Gerningsmanden til Tyveriet, idet han, som har logeret hos hende og hendes Mand i 2 Aar til en Gang i Vinteren 1916—17, var den Eneste, der kendte deres Forhold saa nøje, at han kunde have forfattet det anførte Brev.

Drengen Valdemar Albert Otto Møller, der er født 7 Oktober 1911, har forklaret, at han har faaet Brevet overleveret af en Mand, som han mødte paa Hjørnet af Fiskergade og Rantzausgade, og som bad ham om at aflevere det i Bestjaalnes Lejlighed; Personen havde mørkt Tøj og graa Hat. Han har i Retten erklæret, at Arrestanten godt kunde være identisk med paagældende Person, men har ikke været i Stand til at genkende Arrestanten.

Cigarhandlerske Carla Floridan har som Vidne edelig forklaret, at hun samme Dag, som hun af Bestjaalne hørte, at Tyveriet var begaaet, om Eftermiddagen Klokken 3 à 4 stod udenfor Ejendommen Rantzausgade Nr. 26 og da saa Arrestanten, som hun i Forvejen kendte, gaa paa det modsatte Fortov i Retning mod Fiskergade, og Arrestanten havde da i Haanden et Brev eller en hvid Seddel.

Ugift Anna Ingrid Henriette Andreasen har som Vidne under Ed forklaret, at hun, da Bestjaalnes Hustru kom tilbage fra Hospitalet, af denne erfarede Tyveriet, og at hun samme Dag Klokken ca. 3,20 Eftermiddag havde mødt Arrestanten, som hun i Forvejen kendte, gaaende paa Fortovet ud for Ejendommen Rantzausgade 28 i Retning fra Fiskergade; hun iagttog ikke, at han havde noget Brev i Haanden. Hun har ment at genkende en i Bevaring tagen graa Hat, som Arrestanten bar ved sin Anholdelse, som den Hat, Arrestanten havde paa, da hun saa ham i Rantzausgade.

Sygeplejerske Sofie Olsen har som Vidne edelig forklaret, at hun ikke har skrevet det foran refererede Brev, og ej heller bemyndiget nogen anden til paa hendes Vegne at skrive det.

Arrestanten nægter sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri. Han vil ikke benægte at have været i Rantzausgade til den anførte Tid, men paastaar, at han ikke mindes dette; det er muligt, at han har gaaet

med et andet Brev i Haanden, men han nægter at have skrevet det foran omtalte Brev eller at have været i Besiddelse af dette. Han har oprindelig nægtet at kende Sygeplejerske Sofie Olsen, men har derefter erkendt at kende hende af Omtale. Arrestanten er funden i Besiddelse af en Nøgle, der har vist sig at kunne oplukke en af Dørene til Bestjaalnes Lejlighed.

Efter Brevets Indhold og de med dets Aflevering forbundne Omstændigheder findes det nu ikke tvivlsomt, at den, der har affattet dette, har udført eller deltaget i Udførelsen af det i Sagen ommeldte Tyveri, og ligesom det har vist sig, at den i Brevet benyttede særegne Stave-maade: »Kumnehospitalet« er den af Arrestanten anvendte, saaledes har Politiaassistent i Aarhus André Grove Hauerbach med Hensyn til den Lighed, som de af Arrestanten under Sagen afgivne Skriftprøver udviser med Haandskriften i Brevet, som Skriftkyndig erklæret og med Ed bekræftet, at han anser det for hævet over enhver Tvivl, at Arrestanten har skrevet Brevet, og den af Kristiania Politikammer som Skriftkyndig benyttede Ingeniør-Kemiker Charles Bruff, hvis Erklæring under Sagen er indhentet, har overensstemmende hermed i Henhold til foretagen sammenlignende Undersøgelse erklæret at kunne udtale som sin bestemte Overbevisning, at nævnte Brev er skrevet af Arrestanten.

Herefter og naar Hensyn tages til de øvrige foreliggende Oplysninger, derunder særlig hvad der er fremkommet om Arrestantens Tilstedeværelse i Gerningsstedets umiddelbare Nærhed paa det Klokkeslet, da Tyveriet maa antages at være begaaet, og derhos endelig til, at Arrestanten ved Rettens fornævnte Dom af 24 Marts f. A. er anset for 3 ved Hjælp af falsk Nøgle begaaede Tyverier fra aflaaede Lejligheder af Indholdet af Gasautomater, findes det ikke betænkeligt at antage, at Arrestanten har begaaet det under Sagen ommeldte Tyveri af de formeldte 1 Kr. 30 Øre saa vel som af de øvrige bortkomne Effekter, der bortset fra Ernæringskortene er vurderede til 41 Kr., eller har deltaget i Udførelsen af dette Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2 Stk., og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og under Eet med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 12 December.

Nr. 497. **August Frede Otto Hansen Robenhagen**
(Stein efter Ordre)

mod

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne
(Trolle efter Ordre),

betræffende Ophævelse af en Fængslingskendelse.

Københavns Kriminal- og Politirets Kendelse af 21 September 1918: Da Anholdte er sigtet for Overtrædelse af Lov af 1 April 1911 § 4, og det fandtes nødvendigt at sikre hans Tilstedeværelse under Sagen, dekretedes Arrest paa hans Person, hvilket blev ham betydet.

Højesterets Dom.

Efter at den løstgige Kvinde Rasmine Frandsen til en Politirapport havde forklaret og derefter under et inden Kriminal- og Politiretten optaget Forhør havde fastholdt, at hun i ca. 1 Maa-ned indtil den 13 September 1918 delvis havde underholdt Appellanten ved sit Utugtserhverv, blev der den 21 s. M. inden nævnte Ret afsagt Fængslingskendelse over ham som sigtet for Overtrædelse af Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 4. Denne Kendelse har Appellanten, som den 26 Oktober 1918 blev løsladt, indanket for Højesteret til Ophævelse. Da det imidlertid efter alt Foreliggende har været beføjet at belægge Appellanten med Varetægts-fængsel, vil den af ham nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge.

De de befalede Sagførere tilkommende Salærer bliver at udrede som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, August Frede Otto Hansen Robenhagen, nedlagte Paastand om Ophævelse af den paa ankede Fængslingskendelse kan ikke tages til Følge. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Stein 60 Kroner, der udredes af det Offentlige, og Højesteretssagfører Trolle 60 Kroner, der udredes af Appellanten.

Nr. 337.

Højesteretssagfører David

m o d

Jens Peter Frederiksen og **Jens Ullerup Jensen** (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 23 Maj 1918: De Tiltalte Jens Peter Frederiksen og Jens Ullerup Jensen bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og En for Begge og Begge for En betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Bang, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Juli 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Jens Peter Frederiksen og Jens Ullerup Jensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne David og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstraret indankede Sag er Jens Peter Frederiksen og Jens Ullerup Jensen, der er fødte henholdsvis den 29 August 1875 og den 2 December 1878, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Da Tømrersvend Knud Knudsen om Eftermiddagen den 8 April d. A. indfandt sig paa Esbjerg Bryghus for at nedtage en Lynafleder, som førte fra Dampskorstenen ned i en Brønd, blev han under Arbejdet hermed bistaet af Tiltalte Frederiksen, der var ansat som Fyrbøder paa Bryghuset. Efter at Knudsen havde nedtaget den Del af Ledningen, som var ovenfor Brønden og rullet Traaden sammen i to Stykker, tilegnede Tiltalte Frederiksen sig det ene Stykke Ledning, bestaaende af 3,10 m Kobbertraad. Dette Stykke bragte han senere til sit Hjem og overgav det dér til Tiltalte Jensen, der solgte det videre for 5 Kr. pr kg eller — saavidt han har kunnet mindes — ialt 10 Kr. Sidstnævnte Tiltalte, der har erkendt, at han, da Traaden blev ham overgivet af Medtiltalte, var klar over, at den var stjaalet fra Bryggeriet, gav af de indvundne Penge Tiltalte Frederiksen 4 à 5 Kr. og beholdt selv Resten. Tiltalte Frederiksen har hævdet, at oftnævnte Knudsen afklippede og overgav ham det Stykke Traad, som han tilegnede sig, idet Knudsen derhos sagde, at det maatte Tiltalte Frederiksen »hellere tage«, og at det »altid var 4 à 5 Kr. værd«, men Knudsen har benægtet at have udtalt sig saaledes, og under Hensyn til, at Tiltalte Frederiksen har erkendt, at han kan have misforstaaet en Udtalelse af Knudsen, og at han var klar over, saavel at han ikke havde Lov til at tage det omhandlede Stykke Traad, som at Knudsen ikke havde nogensomhelst Ret til at bortgive det, vil der ikke kunne tillægges Tiltalte Frederiksens herommeldte, i sig selv usandsynlige Anbringende nogen Betydning.

Medens Knudsen ved den anførte Lejlighed nedtog Kobbertraad paa Esbjerg Bryghus, blev der mellem ham og Tiltalte Frederiksen talt om,

at det Stykke af vedkommende Ledning, der sad nede i den ovennævnte Brønd, og som de besaa efter at have fjernet Brønddækket, ifølge den Knudsen af hans Mester givne Besked ikke skulde fjernes, men at der i bemeldte Stykke, hvis det skulde blive stjaalet, var »for ikke saa faa Penge«. Nogle Dage senere gav Tiltalte Frederiksen derpaa Meddelelse til Tiltalte Jensen om den Kobbertraad, der saaledes endnu fandtes i Brønden, og de Tiltalte traf da Aftale om at tilegne sig denne Traad til fælles Fordel. Herefter kom Tiltalte Jensen en Aften ved Midten af April Maaned d. A., da Tiltalte Frederiksen havde Vagt paa Bryggeriet, tilstede sammesteds og fik af Medtiltalte udleveret Værktøj, ved Hjælp af hvilket han af nysnævnte Brønd optog et Stykke Kobbertraad, der havde en Længde af 6,50 m. De Tiltalte enedes om, at Tiltalte Jensen skulde afhænde Traaden, hvad han ogsaa gjorde, uden at han dog bestemt vil kunne mindes, hvor meget han fik for det Solgte, men han har anslaaet det indvundne Beløb til ca. 11 Kr., og der er mellem de Tiltalte Enighed om, at Tiltalte Frederiksen heraf har modtaget 5 Kr. som sin Part.

Begge de ommeldte Stykker Kobbertraad er bragte tilstede under Sagen og — efter med de Tiltaltes Samtykke at være vurderede til ialt 25 Kr. — tilbageleverede Esbjerg Bryghus, paa hvis Vegne Erstatningskrav er frafaldet.

For deres ommeldte Forhold er de Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 228 og Tiltalte Jensen tillige efter dens § 238 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 passende bestemte for hver især til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte vil have in solidum at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Nr. 324.

Højesteretssagfører Trolle

mod

Hans Laurits Herman Hansen (Def. Aagesen),

der tiltales for Overtrædelse af Politivedtægt for København af 1 Marts 1913 § 15.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Februar 1918: Tiltalte, Cigarhandler Hansen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 30 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Sagen er det oplyst, at de i den indankede Dom nævnte Automater var anbragt saaledes, at deres Underkant kun

var 0,91 m over Jorden. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Laurits Herman Hansen til Højesteretssagførerne Trolle og Aagesen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende Sag tiltales Cigarhandler Hansen for Overtrædelse af Politivedtægtens § 15.

Ved egen Erkendelse og det iøvrigt under Sagen Oplyste er Tiltalte overbevist om at have uden Politiets Tilladelse bibeholdt nogle af ham som Direktør for A/S »Extra« udfør Aktieselskabets Butik, Købmagergade 62 & 64, med et Fremspring af 26 cm over Fortovet anbragte Automater, i Anledning af hvilken Anbringelse han ved Rettens Iste Afdelings Dom af 30 November f. A. blev anset med en Bøde til Københavns Kommunes Kasse af 25 Kroner.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte — hvem det efter Omstændighederne ikke, som af ham under nærværende Sag forment, kan diskulperes, at et Areal af 0,32 Meters Bredde af vedkommende Del af Fortovet er Ejendommen tilhørende — i Medfør af den oven citerede Bestemmelse i Politivedtægten være at anse med en Bøde til Kommunekassen efter Omstændighederne af 30 Kroner.

Fredag den 13 December.

Nr. 338.

Højesteretssagfører Levy

mod

Enke **Mette Petersen**, født **Lauridsen** (Def. Aagesen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 36 og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 13 Oktober 1917 § 1, 2 Stk.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 9 April 1918: Tiltalte, Enke Mette Petersen, f. Laursen, bør have sin under 31 Marts 1913 udfærdigede Bevilling som Beværter i Aarhus forbrudt samt bøde 50 Kr. til Statskassen og udrede Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for

Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte har overtraadt Bestemmelsen i § 1 Nr. 2 i Bekendtgørelse Nr. 497 af 13 Oktober 1917, og hun vil herfor være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1 som ved Dommen sket. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Enke Mette Petersen, f. Lauridsen, til Højesteretssagførerne Levy og Aagesen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Politiret indankede Sag er Enke Mette Petersen, født Lauridsen, der er født den 24 Maj 1855, og som — bortset fra, hvad nedenfor er nævnt — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 104 af 10 Maj 1912 § 36 og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 13 Oktober 1917 § 1, 2 Stk.

For Tiltalte, hvis afdøde Mand havde været Indehaver af et Gæstgiverborgerskab i Aarhus, blev der den 31 Marts 1913 — ved Ombytning af dette — udfærdiget Bevilling til at drive Beværtning med Ret til Udkænkning af stærke Drikke, efter at hun i Februar Maaned s. A. inden ovennævnte Ret havde vedtaget en Bøde af 60 Kr. for Nattesæde. Under 23 Maj 1913 meddelte derpaa Aarhus Politi Tiltalte Tilhold om i den af hende med nysanførte Adkomst i Ejendommen Fredensgade Nr. 48 i bemeldte Købstad drevne Beværtning ikke at benytte fremmed kvindelig Medhjælp, og i Marts og December Maaneder 1914 vedtog Tiltalte i samme Ret tvende Bøder af henholdsvis 65 Kr. for Nattesæde og 100 Kr. for Overtrædelse af Polititilhold. Endvidere meddelte samme Politi under 18 November 1915 Tiltalte Advarsel i Henhold til den ovenanførte § 36 i Lov om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke af 10 Maj 1912, hvorpaa hun inden Aarhus Køb-

---

Færdig fra Trykkeriet den 8 Januar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 42.

Fredag den 13 December.

stads Politiret i samme Maaned vedtog en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Tilhold samt i Marts, Maj og Juni Maaneder 1917 en Bøde af 20 Kr. og 2 Bøder af 40 Kr. for Overtrædelse af forskellige Politivedtægtsbestemmelser. Efter at Tiltalte endelig ved samme Rets Dom af 26 Juli 1917 i Medfør af oftnævnte Lovbestemmelse var tilpligtet at have sin Næringsadkomst som Beværter i Aarhus Købstad undergivet Politiets Bestemmelser, blev der paa Grundlag heraf under 1 August s. A. af Aarhus Politi meddelt hende Paalæg om at holde sine Beværtningslokaler lukkede fra Kl. 6 Eftermiddag til Kl. 8 Morgen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun den 27 Februar d. A. Kl. ca. 8½ Aften har aabnet sine Beværtningslokaler for to løsagtige Fruentimmer og en Gaardejer, der var i Følge med dem, samt at hun derpaa i Tiden indtil Kl. ca. 1½ næste Morgen har serveret Spise- og Drikkevarer for de nævnte tre Personer og en i Beværtningen tilstedeværende Pige, hvorved Gaardejeren, som trakterede de øvrige, hos hende forbrugte mellem 100 og 150 Kr.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter § 6, jfr. § 1 Nr. 2 i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 13 Oktober 1917 om Begrænsning af Forbruget af Lys og Brændsel i Butiker, Restauranter samt Forlystelsesanstalter m. v., med en Straf der ved Dommen findes passende bestemt til en Bøde af 50 Kr. til Statskassen. Da det derhos maa billiges, at Tiltalte ved samme Dom er i Henhold til Beværterlovens § 36 tilpligtet at have sin forommeldte Bevilling som Beværter i Aarhus forbrudt, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 219. Fabrikant **J. Chr. Thestrup** (Steglich-Petersen)
mod

Gaardejer Andreas Jørgensen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at erstatte en Beskadigelse paa en af ham til Indstævnte solgt Vindmotor.

Middelsom-Sønderlyng Herreders ordinære Rets Dom af 20 December 1917: Hovedcitanten, Fabrikant J. Chr. Thestrup, Bjerringbro, bør til Kontracitanten, Gaardejer Andreas Jørgensen, Grensten, betale 538 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 20 Juni 1916, til Betaling sker, og i Sagsomkostninger 100 Kr., men bør iøvrigt for hinandens Tiltale i Hoved- og Kontrasagen fri at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den af Appellanten for Højesteret nedlagte Paastand gaar ud paa, at den indankede Doms Afgørelse under Hovedsagen stadfæstes, og at Appellanten frifindes under Kontrasagen, subsidiært mod Betaling af 232 Kroner 50 Øre.

Forsaavidt Sagen herefter foreligger til Paakendelse og i Henhold til de under denne Del af Sagen i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant J. Chr. Thestrup, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Appellanten, Fabrikant J. Chr. Thestrup af Bjerringbro, i første Instans ved Middelsom-Sønderlyng Herreders ordinære Ret søgt Appelindstævnte, Gaardejer Andr. Jørgensen af Grensten, til Betaling af 120 Kr., som Appelindstævnte skal være ham skyldig for udført Arbejde m. v., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 3 April 1916, indtil Betaling sker. Appelindstævnte paastod sig frifundet mod Betaling af 24 Kr. 90 Øre og nedlagde derhos under en Kontrasag Paastand om, at Appellanten i Henhold til et givet Garantitilsagn tilpligtes at betale ham i Erstatning for Skade paa en Appelindstævnte af Appellanten leveret Vindmotor 581 Kr.

25 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato, den 20 Juni 1916, saaledes at det under Hovedsagen anerkendte Beløb afkortes heri. Under Kontrasagen procederede Appellanten til Frifindelse. Ved Underrettsdommen er det af Appellanten under Hovedsagen rejste Krav anerkendt for et Beløb af 43 Kr., og idet der under Kontrasagen er givet Appelindstævnte Medhold, er Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte 581 Kr. 25 Øre efter Fradrag af 43 Kr., altsaa 538 Kr. 25 Øre, med Renter heraf som under Kontrasagen paastaet samt at godtgøre ham Processens Omkostninger i første Instans med 100 Kr. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Sagens Oplysninger købte Appelindstævnte ved Slutseddel af 22 Februar 1914 af Appellanten en Vindmotor samt en Kværn med Kværnsten og en Rundsav, idet han som Vederlag dels skulde levere en brugt Hestegang, dels betale 1800 Kr. Appellanten paatog sig »2 Aars Garanti«, og medens ialt 1700 Kr. af den betingede Vederlagssum skulde være erlagt senest i December Termin s. A., skulde Resten, 100 Kr., først betales, naar Garantien var udløbet.

I September Maaned 1914 styrtede Motoren ned under en Storm, idet Stativet knækkede, og efter at Skaden var udbedret af Appellanten, blæste Motorens Vingeparti og Krøgværket ned i Januar 1916. Appellanten kom derefter til Stede i Slutningen af samme Maaned for at undersøge Forholdene, og da Appelindstævnte bestemte sig til ikke at genopstille Motoren, blev den efter hans Anmodning i Løbet af den paafølgende Maaned nedtaget ved Appellantens Foranstaltning.

Forsaavidt Appellanten i Anledning af sin Tilstedekomst i Januar Maaned hos Appelindstævnte har debiteret denne »1 Rejse til Grensten Overslag og Taxation af Vindmotor 35 Kr.«, har han mod Appelindstævntes Benægtelse ikke godtgjort, at Rejsen er foretaget efter Appelindstævntes Anmodning, eller at han i dennes Interesse har iværksat nogen Besigtigelse m. v. af Motoren, og det anførte Beløb vil derfor mod Appelindstævntes Protest ikke kunne tilkendes ham. Naar han dernæst for Nedtagningen af Motoren har beregnet 1 Mand i 21 Timer à 2 Kr. og 1 Mand i samme Timeantal à 1 Kr. 75 Øre, ialt 78 Kr. 75 Øre, samt Fragt af Værktøj og 2 Mands Rejse 6 Kr. 25 Øre, maa det efter Sagens Oplysninger antages, at den ene af de to ved Nedtagelsen beskæftigede Personer, en Montør, ikkun har faaet udbetalt 55 Øre i Timen og den anden, en Lærling, et noget mindre Beløb. Det maa heretter have sit Forblivende ved, at der ved Underrettsdommen ikke er beregnet noget højere Beløb i Arbejdsløn end 1 Kr. for Montøren og 75 Øre for Lærlingen, ialt 36 Kr. 75 Øre, og idet der efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om yderligere at nedsætte dette Beløb eller om at forandre Underrettsdommen, forsaavidt der ved denne er tilkendt Appellanten 6 Kr. 25 Øre i Rejsudgifter m. v., maa det heretter have sit Forblivende ved, at Appellantens samlede Krav ved bemeldte Dom er bestemt til 43 Kr.

Med Hensyn til Kontrakravet fremgaar det af Sagens Oplysninger, at den Motoren i Januar Maaned 1916 tilføjede Beskadigelse ved en i Anled-

ning af Motorens Forsikring mod Stormskade afsagt Voldgiftskendelse er fastsat til 930 Kr., hvoraf der imidlertid, da Motoren ikke paany blev opstillet, overensstemmende med vedkommende Forsikringsforenings Vedtægter ikkun er udbetalt Appelindstævnte 348 Kr. 75 Øre. Idet Appelindstævnte har hævdet, at Appellanten er pligtig at godtgøre ham det af ham ved Beskadigelsen af Motoren lidte Tab, og at dette maa ansættes til Forskellen mellem de 930 Kr. og de 348 Kr. 75 Øre, altsaa 581 Kr. 25 Øre, har han, som meldt, paastaet Appellanten tilpligtet at betale ham dette Beløb med Renter som foran anført.

Forsaavidt Appellanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand har anført, at han alene havde paataget sig Garanti for Fejl ved Materiale og Konstruktion, at Motoren ikke led af nogen saadan Fejl, og at Uheldet alene skyldes den stærke Storm, for hvis Virkninger Appellanten ikke kunde være ansvarlig, mangler der Føje til at statuere, at den indtrufne Beskadigelse, der maa forudsættes at skyldes Motorens manglende Soliditet, efter sin Beskaffenhed skulde falde udenfor den ved Slutsedlen paatagne, ikke særlig begrænsede Garanti, og Sagens øvrige Oplysninger bestyrker, at Appellanten har været paa det Rene med, at han indenfor Garantitiden var pligtig uden Vederlag at udbedre indtrædende Stormskader. Appellanten har dernæst hævdet, at Motoren efter den i Aaret 1914 stedfundne Istandsættelse delvis var at betragte som ny, og at Garantien derfor maa anses bortfalden, men heri vil der efter det om Istandsættelsen Oplyste ikke kunne gives ham Medhold. Naar Appellanten videre har hævdet, at der i November Maaned 1914 mellem ham og Appelindstævnte blev indgaaet en ny Overenskomst, hvorefter hele Mellemværendet endelig afgjordes, kan det mod Appelindstævntes Benægtelse ikke anses godtgjort, at den da trufne Ordning, der bl. a. gik ud paa, at Appellantens Regning for den skete Istandsættelse — der efter Appelindstævntes Anbringende tildels bestod i en Forbedring af Motoren — stor 952 Kr. afgjordes ved en Betaling af 250 Kr., og at de paa Købesummen for Motoren da endnu resterende 250 Kr. ligeledes blev betalt, skønt Garantitiden ikke var udløbet, har indeholdt noget Afkald fra Appelindstævntes Side paa den stillede Garanti. Da den afsagte Voldgiftskendelse i Mangel af anden Oplysning om Skadens Størrelse maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da Appelindstævntes Tab derfor maa anses at udgøre det fornævnte Beløb af 581 Kr. 25 Øre, maa det herefter billiges, at Appellanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale Appelindstævnte nævnte Beløb med Fra- drag af 43 Kr. eller til Rest 538 Kr. 25 Øre med Renter deraf som paastaet, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Proces- sens Omkostninger i første Instans det findes at kunne have sit Forbli- vende, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Appelindstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

Mandag den 16 December.

Nr. 115. »Krigsforsikringen for danske Skibe«
(Overretssagfører Fr. Winther)

mod

Rederiet for S. S. Bogatyr (Asmussen), og **De private
Assurandører** (I. Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at udrede Erstatning i Anledning af en Søulykke.

Sø- og Handelsrettens Dom af 2 November 1917: De Indstævnte, Krigsforsikringen for danske Skibe, kendes pligtig til til Sagsøgerne, Rederiet for Damperen »Bogatyr« at betale det Beløb, som efter Opgørelse af en Dispachør maatte komme til at paahvile dem, dog ikke udover 340.000 Kr., med Tillæg af Renter, saaledes som disse maatte blive beregnet i Dispachen. De Indstævnte, De private Assurandører, bør for Sagsøgerens Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Krigsforsikringen for danske Skibe til Rederiet med 1200 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, medens Omkostningerne iøvrigt ophæves.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Hensende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, rettelig antaget, at Kommandoen over Skibet af de engelske Myndigheder har været frataget Kaptajnen under Sejladsen fra Deal, til Grundstødningen fandt Sted. Herefter maa Appellanten være pligtig at erstatte Skaden, og Dommen vil derfor kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til det indstævnte Rederi med 400 Kroner og til det indstævnte Assuranceselskab med 1200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Krigsforsikringen for danske Skibe, til Indstævnte Rederiet for S/S Bogatyr med 400 Kroner og til de Indstævnte De private Assurandører med 1200 Kroner. Saabetales Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Damperen »Bogatyra«, der var paa Rejse fra St. Juan til Middelsborough med en Ladning Erts, blev ved Deal standset af de engelske Myndigheder, der sendte en bevæbnet Besætning, bestaaende af en Underofficer og 4 Mand ombord og gav Kaptajnen skriftlig Ordre til at overlade Skibets videre Navigation til en Trinityhouse pilot, som senere vilde blive sendt ombord. Kaptajnen protesterede, men var nødt til at medtage Lodsens, under hvis Kommando Skibet fortsatte Rejsen mod Middelsborough. Den 25 Februar 1916 Kl. 6 Eftm., da Skibet befandt sig i Løbet mellem Race Bank og Docking Shoal, stødte det flere Gange og tog saadan Skade, at det blev forladt af Besætningen, hvorefter det noget senere strandede.

Skibet var kaskoforsikret til Takst 300.000 Kr. hos De private Assurandører og krigsforsikret i Krigsforsikringen for danske Skibe for 340.000 Kr.

Under de Forhandlinger, der opstod mellem Rederiet og Assurandørerne, opnaaede man Enighed om, at Rederiet havde Krav paa det fulde Beløb af 300.000 Kr., hvis De private Assurandører var ansvarlige, og et Beløb, der muligvis ikke beløb sig til de fulde 340.000 Kr., hvis Krigsforsikringen skulde betale Erstatningen, men man var uenig om det var Krigsforsikringen eller De private Assurandører, hvem Erstatningspligten paahvilede. Der opnaaedes imidlertid tillige Enighed om, at Rederiet skulde anlægge Sag under Et, saaledes at Retten skulde afgøre, om det var den ene eller den anden af Assurandørerne, hvem Ansvaret tilfaldt.

Ved Stævning af 2 Oktober 1917 har Rederiet derefter indstævnet saavel De private Assurandører som Krigsforsikringen for danske Skibe og paastaet enten Krigsforsikringen dømt til at betale det Beløb, som efter Opgørelsen af en Dispachør maatte komme til at paahvile dem, dog ikke over 340.000 Kr., med Tillæg af Renter, saaledes som disse maatte blive beregnet i Dispachen, eller De private Assurandører dømt til at betale 300.000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra 1 September 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Hvert af de indstævnte Selskaber har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hvert af Selskaberne har ment, at det var det andet Selskab, der skulde betale Assurancen.

Det er ikke oplyst, hvad der var Grunden til, at de engelske Myndigheder sendte bevæbnet Mandskab ombord, men der maa efter de under forskellige Søforhør afgivne Forklaringer gaas ud fra, at Kaptajnen ved Deal havde maattet underskrive en skriftlig Ordre fra Chefen for den engelske Flaadeafdeling, som laa der, til at overlade Navigationen til den ommeldte Lods. Kaptajnen havde underskrevet under Protest, fraskrevet sig Følgerne af Navigationen og forlangt Omkostningerne betalt af den engelske Regering. Efter at Lodsens var kommen ombord, havde Kaptajnen spurgt ham, hvad der vilde ske, hvis han var uenig med Lodsens om Navigationen, og Lodsens havde svaret, at den bevæbnede Eskorte da vilde fjerne Kaptajnen. Fra den Tid, Lodsens kom ombord, var dennes Ordre blevet nøjagtig adlydt og fulgt i de mindste Detailler. Den 25 Februar 1916, da man nærmede sig Lø-

bet ved Race Bank, var det orkanagtig Storm fra Øst-Nordøst med høj Sø (Bølgerne beskrives som værende indtil 3 Favne høje) og afvekslende Sne- og Haglbyger. Der er nogen Uenighed om, paa hvilken Side af Løbet Skibet har stødt, og der er ogsaa nogen Uenighed i Forklaringerne med Hensyn til de Kurser, som de har holdt under Gennemsejlingen.

Krigsforsikringen mener nu, at der foreligger en almindelig Søulykke, medens De private Assurandører gør gældende, at Skibet var under en krigsførende Magts militære Herredømme og Myndighed, at Skylden var Lodsens, og at Kaptajnen, hvis Kommandoen over Skibet ikke havde været frataget ham, vilde have afventet bedre Vejr. Herefter maa Skaden betragtes som værende »en Følge af Krigsforhold«, og Skaden efter disse Assurandørers Mening en, som falder ind under Krigsrisiko.

Som Sagen foreligger til Paadømmelse, maa Retten gaa ud fra, at Kommandoen paa en saadan Maade har været frataget Kaptajnen, at Skibet maa betragtes som værende under den engelske Underofficers eller Lodsens Kommando. Retten maa gaa ud fra, at Skaden kunde være undgaaet ved en forsigtig Navigering, og maa herefter mene, at det er Krigsforsikringen, der skal erstatte Skaden. Krigsforsikringen vil saaledes være at dømme efter Sagsøgerens Paastand og De private Assurandører være at frifinde.

Krigsforsikringen findes at maatte betale Sagsøgeren Sagens Omkostninger med 1200 Kr., medens Omkostningerne iøvrigt skønnes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Tirsdag den 17 December.

Nr. 399.

Højesteretssagfører Harboe

mod

Jens Edmund Arnold Nielsen (Def. Trolle),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1918: Arrestanterne Jens Edmund Arnold Nielsen, Anton Ludvig Martinus Nielsen, Axel Sjølander Severin Nielsen og Niels Hansen Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Edmund Nielsen i 4 Aar, Anton Nielsen i 3 Aar, Axel Nielsen i 2 Aar og Niels Nielsen i 2½ Aar samt En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sachs og Bing, 30 Kroner til hver, dog at der af Axel Nielsen ikke udredes over $\frac{7}{13}$, af Niels Nielsen ikke over $\frac{9}{13}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Edmund Arnold Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Edmund Arnold Nielsen til Højesteretssagførerne Harbøe og Trolle 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Jens Edmund Arnold Nielsen, Anton Ludvig Martinus Nielsen, Axel Sjølander Severin Nielsen samt Niels Hansen Nielsen tiltales for Tyveri, Axel Nielsen tillige for Hæleri.

Edmund Nielsen er født den 6 Maj 1895 og tidligere anset betingelsesvis ved nærværende Rets Dom af 17 April 1917 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 19 November 1917 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Anton Nielsen . . .

Axel Nielsen . . .

Niels Nielsen . . .

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanterne Edmund og Anton Nielsen indfandt sig en Nat i Slutningen af Januar Maaned d. A. Klokkeren ca. 1 i tyvagtig Hensigt ved Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 1 B. Ved at opdirke Ejendommens aflaaede Port skaffede de sig Adgang til Gaarden, hvor de opdirkede en Jærnlage, der er anbragt i et Gitter, som adskiller Gaarden fra Gaarden til Ejendommen Vesterbrogade 10, hvorpaa de ad Laagen gik ind i den sidstnævnte Ejendoms Gaard; herfra gik de uhindret ind paa Ejendommens Køkkentrappe og ad denne op til 1ste Sal, hvor de aabnede et Vindue, hvis Hasper ikke var paasat, oversavede en for Vinduet anbragt Jærnstang, hvorpaa Anton steg gennem Vinduet ind i et Vandkloset. Anton havde herfra uhindret Adgang til nogle til en Ekviperingsforretning hørende Lokaler, hvorfra han ad en Trappe gik uhindret ned i samme Forretnings Lokaler i Stueetagen, hvor han aabnede en saavel med Smæklaas som med indstukken Laas aflaaet samt med en indvendig anbragt Jærnstang spærret Dør, hvis Nøgle sad indvendig i Laasen, og lukkede gennem denne Dør Edmund ind i Lokalerne. De gik derpaa Begge uhindret op til Lokalerne paa 1ste Sal, hvor de stjal en Del til ialt 455 Kr. vurderede frit fremme beroende Beklædningsgenstande, gik

derpaa atter ned i Lokalerne i Stueetagen, hvor de stjal et til 4 Kr. vurderet Par Manchetknapper, der beroede i en uafaaaset Skuffe.

Samme Arrestanter skaffede sig en Nat i Januar Maaned d. A., antagelig den 18 eller 19 ved Midnatstid, i tyvagtig Hensigt Adgang til et i Ejendommen Vesterbrogade Nr. 70, Mellembygningen, værende Skotøjslager, idet de fra Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, gik ad en Dør, som de aabnede ved Hjælp af falsk Nøgle, ind i et til Lageret hørende Lokale, hvor de stjal en Del til ialt 500 Kr. vurderet Fodtøj, der beroede i Æsker, som stod frit fremme i Lokalet

Arrestanterne Edmund, Anton og Niels Nielsen skaffede sig Natten mellem den 15 og 16 Februar d. A. Klokker ca. 3 i tyvagtig Hensigt Adgang til en Ekviperingsforretning i Ejendommen Nørrevoldgade Nr. 60, Stuen, ved med en Dirk at aabne en aflaaaset Port samt ved at stige ind gennem et over en Dør, der fra Trappegangen fører ind til Forretningens Lokaler, anbragt Vindue, som de opbrød. Fra Lokalerne stjal de Beklædningsgenstande, et Ur samt c. 12 Kr. i rede Penge. Det Stjaalne der bortset fra de rede Penge, er vurderet til ialt 605 Kr., beroede dels frit fremme, dels i aflaaesede Gemmer, som Arrestanterne opbrød.

Arrestanten Axel Nielsen . . .

Arrestanterne Edmund og Anton Nielsen har en Nat i Februar Maaned Kl. c. 1 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til en Brugsforenings Lokaler i Stue- og Kælderetage i Ejendommen Westend Nr. 5 og 7, idet de med en Dirk aabnede dels en aflaaaset Gadedør, dels en Dør, der fra en Gennemgang fører ind til Foreningens Lokaler, hvorhos de opbrød en Dør, der var fastsømmet til Karmen. Fra Lokalerne stjal de Spise- og Drikkevarer, Cigarer og Ernæringskort, hvilke Koster, der bortset fra Ernæringskortene er vurderede til ialt 125 Kr., beroede frit fremme og i uafaaaset Gemme.

Samme Arrestanter har, antagelig en Uge senere, en Nat Klokker c. 1 ved med Dirk at oplukke 2 aflaaesede Døre i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til samme Forenings Lokaler, hvor de stjal Spise- og Drikkevarer, Cigarer og Ernæringskort, hvilke Koster, der bortset fra Ernæringskortene er vurderede til ialt 125 Kr., beroede frit fremme i uafaaaset Gemme.

Arrestanterne Edmund, Anton og Niels Nielsen skaffede sig en Nat i første Halvdel af Marts d. A. Klokker c. 1 paa samme Maade i tyvagtig Hensigt Adgang til de samme Lokaler, hvor de stjal Føde- og Drikkevarer, Cigarer og Ernæringskort. Kosterne, der beroede frit fremme og i uafaaaset Gemme, er bortset fra Ernæringskortene vurderede til ialt 125 Kr.

Samtlige Arrestanter har Natten mellem den 21 og 22 Marts d. A. Klokker c. 1 i tyvagtig Hensigt paa samme Maade skaffet sig Adgang til samme Lokaler, hvor de stjal Cigarer, Spise og Drikkevarer samt Sæbe og nogle Ernæringskort. Det Stjaalne, der bortset fra Ernæringskortene er vurderet til ialt 125 Kr., beroede dels frit fremme, dels i uafaaaset Gemme.

Arrestanterne Edmund, Anton og Niels Nielsen skaffede sig Natten mellem den 28 Februar og 1 Marts d. A. Klokker c. 1 i tyvagtig Hensigt ved, henholdsvis med falsk Nøgle og Dirk, at aabne to aflaa-

sede Døre Adgang til nogle Fabrikslokaler paa 1 Sal over Gaarden i Ejendommen Jagtvejen Nr. 111. Fra disse Lokaler skaffede de sig ved voldelig at opbryde en Dør, der var aflukket ved en paa den anden Side anbragt Skyder, Adgang til Fabrikens Lagerlokale, hvorfra de havde uhindret Adgang til Fabrikens Kontor.

Fra forskellige af Fabrikens Lokaler stjal de en Del Fodtøj, der beroede dels frit fremme, dels i Æsker, der stod frit fremme, samt Traad, Snørebaand og Saaler, hvilke Koster beroede frit fremme. Det Stjaalne er vurderet til ialt 415 Kr.

Arrestanten Axel Nielsen . . .

Samtlige Arrestanter skaffede sig Natten mellem den 17 og 18 Marts d. A. Klokkerne c. 1 ved i tyvagtig Hensigt at stige ind gennem et Vindue, som de opbrød, Adgang til den nævnte Fabriks Lagerlokale, hvor de stjal en Del til ialt 400 Kr. vurderet Fodtøj, der beroede i frit fremme staaende Æsker.

Samtlige Arrestanter har Natten mellem den 5 og 6 Marts d. A. ved Midnatstid i tyvagtig Hensigt ved voldelig at opbryde 2, med indvendig anbragte Skydere aflukkede Døre skaffet sig Adgang til Ekviperingsforretningen Adelgade Nr. 1, Stuen. Fra Forretningens Lokaler stjal de en Del til ialt 1338 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede frit fremme, samt c. 69 Kr., der beroede i et uafloaset Kasseapparat.

Samtlige Arrestanter har den 10 s. M. Klokkerne c. 6 Formiddag ved med Dirks at oplukke en aflaaet Port samt ved med falsk Nøgle at oplukke en aflaaet Dør i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et paa 1ste Sal i St. Annæ Passage værende Musiklager, hvor de stjal nogle frit fremme beroende, til ialt 22 Kr. vurderede Musikinstrumenter.

Samtlige Arrestanter, der var blevne enige om at begaa Tyveri fra Ejendommen Ny Østergade Nr. 12, i hvilken der er Herreekviperingsforretning i alle 4 Etager, idet der findes en saadan Forretning i Stueetagen samt Mezzaninen og en anden i de øvrige Etager, indfandt sig Natten mellem den 19 og 20 s. M. Klokkerne c. 1—2 i tyvagtig Hensigt ved Ejendommen Ny Østergade Nr. 10, til hvis Gaard de skaffede sig Adgang ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaet Dør. Fra Gaarden skaffede de sig ved at stige over et c. 2½ m højt Plankeværk Adgang til den til Ejendommen Nr. 12 hørende Gaard. Herfra havde de uhindret Adgang til en Vaskekælder, fra hvilken de gennem et aabent Vindue steg ind paa Køkkentrappen, ad hvilken de gik op paa 4de Sal, hvor de skaffede sig Adgang til et Baderum ved med en Korsetstiver at afløfte en paa den indvendige Side af Døren til Rummet anbragt Krog, hvorfra de ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaet Dør naaede ud til Hovedtrappen og en Loftsgang, hvor de bl. a. skaffede sig Adgang til et med Hængelaas aflaaet Loftsrum ved at aabne Hængelaasen med en Nøgle, som de fandt siddende i en anden Hængelaas. Fra Loftsrummet stjal de en Del til ialt c. 1254 Kr. vurderede Overfrakker, der hang frit fremme.

Samtlige Arrestanter skaffede sig Natten mellem den 22 og 23 s. M. Klokkerne c. 12—1 atter i tyvagtig Hensigt ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaet Dør Adgang til Gaarden til Ejendommen Ny Østergade Nr. 10, hvorfra de ved paany at stige over Plankeværket naaede ind i Gaar-

den til Ejendommen Nr. 12. Her aabnede Arrestanten Edmund Nielsen med en Dirk et til Redskabsrum benyttet Rum i Retiradebygningen, for at Arrestanterne, saafremt de blev overraskede, kunde søge Skjul i dette, og stjal her en til 2 Kr. vurderet Revolver, der beroede frit fremme paa en Hylde. Arrestanterne skaffede sig derpaa fra Gaarden ved at stige ind gennem et Vindue, som de opbrød, Adgang til Vaskekælderen, hvorfra de ved at stige gennem et aabentstaaende Vindue naaede ud paa en Gang. Arrestanterne gik derpaa ad Køkkentrappen uhindret op i Mezzaninetagen, hvor Arrestanten Edmund Nielsen gennem et Vindue, som han opbrød, steg ind i et Rum, hvorfra han havde uhindret Adgang til et Værksted, hvor han aabnede en aflaaet Dør, der fører ud til Køkkentrappen, ved Hjælp af Nøglen, der sad i Laasen, samt ved at trække 2 for Døren anbragte Slaaer tilbage. Efter at de 3 andre Arrestanter var gaaet ud ad den saaledes aabnede Dør, havde alle Arrestanterne uhindret Adgang til alle Lokalerne i Mezzaninetagen og derfra ad en aaben Trappe til Butiks- og Lagerlokalerne i Stueetagen. Fra Lokalerne i Stueetagen stjal Arrestanterne c. 30 Kr. i rede Penge, der beroede i en aflaaet Kasse, der aabnedes med en Nøgle, der beroede paa Gerningsstedet, samt nogle til ialt c. 7 Kr. vurderede Cigarer, der beroede i en frit fremme staaende Cigarkasse. Arrestanterne gik derefter paany op i Lokalerne i Mezzaninetagen, hvor de stjal en Del frit fremme beroende Beklædningsgenstande, der er vurderet til ialt 745 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Edmund Nielsen efter Straffelovens § 231 II, Arrestanterne Anton, Axel og Niels Nielsen efter dens § 229 IV, Axel Nielsen tillige efter § 238 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Edmund Nielsen i 4 Aar, Anton Nielsen i 3 Aar, Axel Nielsen i 2 Aar og Niels Nielsen i $2\frac{1}{2}$ Aar.

Arrestanterne vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 30 Kr. til hver, dog at der af Axel Nielsen ikke udredes over $\frac{7}{13}$, af Niels Nielsen ikke over $\frac{9}{13}$ af Omkostningernes samlede Beløb.

Nr. 468. Højesteretssagfører Harboe
 mod
 Rasmus Valdemar Andersen (Def. Aagesen),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktober 1918: Arrestanterne Rasmus Valdemar Andersen og Oluf Olfert Andersen bør straffes med Tugthusarbejde, Rasmus Andersen i 3 Aar, Oluf Andersen i 2 Aar, og En for Begge og Bøge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Byrdal og Rievers, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Valdemar Andersens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at det er fundet bevist, at nævnte Tiltalte som Medgerningsmand har deltaget i Udførelsen af det i Dommen omhandlede Tyveri, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Valdemar Andersen til Højesteretssagførerne Harboe og Aagesen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Rasmus Valdemar Andersen og Oluf Olfert Andersen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Rasmus Andersen er født 26 Oktober 1883 og anset bl. a. ved nærværende Rets Dom af 18 April 1903 efter Straffelovens § 229 IV og § 238 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 9 Februar 1904 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 16 Marts 1909 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 23 September 1911 efter Straffelovens § 243, jfr. § 55, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Sorø Købstads Politirets Dom af 4 September 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov af 1 April 1911 § 8, med Tvangsarbejde i 8 Maaneder.

Ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1916 frifandtes han i en Sag, hvorunder han var tiltalt for Tyveri.

Arrestanten Oluf Andersen er . . . anset . . .

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 18 August d. A. anmeldte Beværter Jens Peter Nødrup til Politiet, at der den foregaaende Nat ved Indbrud i hans Forretning, Ny Adelgade 6, Kælderen, var stjaalet en Del Spirituosa og Fødevarer, der havde staaet paa Disken og paa en Hylde i Forretningen, og til hvilken Tyven efter den paa Gerningsstedet foretagne Undersøgelse maatte antages at have skaffet sig Adgang ved at udtage en Rude af et Vindue mod Ejendommens Gaard, afhaspe Vinduet og presse sig ind i Kælderen mellem nogle for Vinduet anbragte Jærnstænger. Den udtagne Rude fandtes liggende i en Skarnkasse i Gaarden.

Den paagældende Nat Klokken ca. 2³/₄, var Arrestanterne, da de i

Følge med hinanden passerede gennem Kompagnistræde, blevet anholdte af 2 Politibetjente, der fandt deres Adfærd mistænkelig, og Arrestanten Rasmus Andersen fandtes ved Anholdelsen i Besiddelse af 2 Flasker Kognak, 1 Flaske Spiritus vini og et Stykke Spegepølse, der efter det Oplyste Alt maa antages at hidrøre fra Bestjaalnes Forretning.

Arrestanten Rasmus Andersen har under Sagen forklaret, at han samme Nat havde købt disse Ting af en ham ubekendt Mandsperson, som han ved 2-Tiden traf i Nyhavn. Medarrestanten traf han tilfældig i Kompagnistræde, hvor de gik ind i en Port for at drikke. Han har benægtet nogensinde at have været i Ejendommen Ny Adelgade 6.

Arrestanten Oluf Andersen har ligeledes nægtet sig skyldig i noget ulovligt. Han har forklaret, at han kort forinden Anholdelsen traf Medarrestanten paa Hjørnet af Kongens Nytorv og en Gade i Nærheden af Strøget, vistnok Lille Kongensgade, hvorfra de fulgtes til Kompagnistræde, hvor de blev anholdte. Medarrestanten inviterede Arrestanten paa Drikkevarer, men omtalte ikke, hvorfra han havde disse, og Arrestanten saa ikke før ved Anholdelsen, at Medarrestanten var i Besiddelse af Flasker. Han nægter nogensinde at have været i Gaarden til Ejendommen Ny Adelgade 6.

Imidlertid er der paa det i Skarnkassen fundne Rudeglas forefundet 3 Fingeraftryk, om hvilke Forstanderen for Centralbureauet for Identifikation, Bugge, og Assistent ved samme Bureau, Carl Hansson, begge edelig har forklaret, at det ved en af dem foretaget metodisk Undersøgelse af Fingeraftrykkene med Sikkerhed er konstateret, at 2 af disse hidrøre fra Arrestanten Oluf Andersens venstre Tommel- og Pegefingre, og at der ikke er nogen praktisk Tvivl om, at det 3die Aftryk hidrører fra Arrestanten Rasmus Andersens højre Pegefingre, hvilket sidste de dog, da Aftrykket var svagt og utydeligt, ikke har turdet udtale med absolut Sikkerhed.

Efter det saaledes Foreliggende maa det mod Arrestanternes Benægtelse anses for bevist, at de i Forening indbrudsvis fra den omtalte Forretning har stjaalet de 3 Flasker Spirituosa og Spegepølsen, der er vurderet til ialt 25 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Rasmus Andersen i Medfør af Straffelovens § 246 I efter dens § 232 som for 5te Gang begaaet groft Tyveri . . . efter Omstændighederne med Tugthusarbejde, Rasmus Andersen i 3 Aar . . . og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 19 December.

Nr. 120. A/S Revisionsbanken i København (I. Kondrup)

mod

Handlende Matthias Nielsen af Aabenraa (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningsansvar overfor Indstævnte i Anledning af Ikke-Overholdelse af en Remboursinstruktion.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3 November 1917: De Indstævnte, A/S Revisionsbanken i København, bør til Citanten, Handlende Matth. Nielsen, Aabenraa, betale de paastævnte 54.936 Kr. 68 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14 December 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 450 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig udtalt, at det er af stor Vigtighed, at Banker nøjagtigt overholder de dem givne Remboursinstruktioner. Der maa imidlertid gives Appellanten Medhold i, at Tromsø Privatbank i det foreliggende Tilfælde ikke har begaaet nogen Fejl ved at indløse de i Dommen ommeldte Dokumenter, uagtet Konnossementet og Vrager- og Vejerattesten lød paa »Haakjærringfisk«. Højesteret lægger herved Vægt dels paa, hvad der er oplyst om Sprogbrugen i Norge, dels og særlig paa, at Indstævnte tidligere gentagne Gange uden Indsigelse har taget imod Dokumenter, som lød paa Haakjærringfisk, og som var indløste af Tromsø Privatbank, skønt de paagældende Remboursinstruktioner lød paa Haakjærringkød. Herefter og idet Dommens øvrige Bemærkninger vedrørende Vejerattesten og Dokumenternes Fremsendelse fra Tromsø tiltrædes, vil Appellanten overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Appellanten med 1200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Revisionsbanken i København, bør for Tiltale af Indstævnte, Handlende Matthias Nielsen af Aabenraa, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Appellanten med 1200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Telegram af 5 November 1916 anmodede Citanten, Handlende Matth. Nielsen, Aabenraa, de Indstævnte, A/S Revisionsbanken i København, om at aabne Rembours ved Tromsø Privatbank for Ernst Mørch eller Ordre over indtil 400 Tdr. Haakjærringkjød i Fade, Pris 1 Kr. 65 Øre kg Nettovægt imod Konnossement, Sundheds- og Vægtattest, Afsendelse til Lübeck eller Hamborg, delvis Afladning tilladt. Citanten anmodede endelig i Telegrammet Revisionsbanken om straks at telegrafere til Tromsø Privatbank. Ved Skrivelse af samme Dato bekræftede Citanten sit nævnte Telegram og gentog dets Indhold, idet der dog istedet for »Vægtattest« i Skrivelsen stod »beediget Vægtattest«.

Ved Skrivelse af 19 December 1916 oversendte Tromsø Privatbank til Revisionsbanken Faktura, Originalkonnossement, Vrager- og Vejerattest og Vægtnota over 300 Tdr. »Haakjærring«, solgt af Ernst Mørch til Citanten og afskibet pr. S/S »Moskou«, og meddelte Revisionsbanken, at den gennem Centralbanken for Norge havde belastet denne for Fakturabeløbet .....

53.202 Kr. 60 Ø.
+ Omkostninger .....
53 — 80 —

Tilsammen 53.256 Kr. 40 Ø.

val. 14 December. I Fakturaen angaves den solgte Vare som »Haafisk«, og samme Benævnelse var benyttet i Vægtnotaerne, medens Vrager- og Vejerattesten samt Konnossementet betegnede Varen som »Haakjærringfisk«.

I Gensvar herpaa meddelte Revisionsbanken i Skrivelse af 28 s. M. Tromsø Privatbank, at den med fornødent Forbehold anerkendte sidstnævnte Banks Disposition for Revisionsbankens Regning, stor 53.256 Kr. 40 Øre, i Anledning af, at Varerne paa Dokumenterne var opført som »Haakjærringfisk«, medens der i Remboursen var stipuleret »Haakjærringkjød«, og at Revisionsbanken havde tilskrevet Citanten i den Anledning, og saasart den havde modtaget Meddelelse fra ham desangaaende skulde underrette Tromsø Privatbank derom.

Ved Skrivelse af samme Dato meddelte Revisionsbanken Citanten, at den havde indløst medfølgende Konnossement, Faktura og Vægtattest over 300 Tdr. »Haakjærringkjød«, og at den havde debiteret Citantens Konto val. 14 s. Md. for Fakturabeløbet, norske Kroner 53.202.60 til Kurs 103, altsaa 54.798 Kr. 68 Øre, endvidere $\frac{1}{4}$ pCt. Provision: 137 Kr. og Porto: 1 Kr., tilsammen 54.936 Kr. 68 Øre. Revisionsbanken meddelte i den nævnte Skrivelse Citanten, at den havde taget Forbehold overfor Tromsø Privatbank i Anledning af, at Varerne paa Fakturaen var opført som »Haakjærringkjød«, medens Konnossementet og Attesten lød paa »Haakjærringfisk«, og anmodede Citanten om telegrafisk at meddele Revisionsbanken, om han godkendte Dokumenterne til Trods for denne Uoverensstemmelse.

Med Hensyn til, at den til Citanten fremsendte Faktura lød paa »Haakjærringkjød« og ikke som den af Tromsø Privatbank fremsendte Faktura paa »Haafisk«, bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at sidstnævnte Faktura var udfyldt af Tromsø Privatbank paa Ernst Mørchs Vegne, og at Ernst Mørch paa Foranledning af Revisionsbanken havde udfærdiget en ny Faktura, lydende paa »Haakjærringkjød«.

Citanten svarede i Telegram af 2 Januar 1917, at Tromsø Privatbank straks maatte levere et andet Konnossement, lydende paa »Haakjærringkjød«, at Citanten havde solgt »Haakjærringkjød«, og at hans Køber vægrede sig ved at optage Dokumenterne. Han anmodede derhos Revisionsbanken om at gøre Tromsø Privatbank ansvarlig for al Skade. Citanten stadfæstede dette Telegram i Skrivelse af samme Dato, idet han tilføjede: »Jeg har købt og solgt Haakjærringkjød og jeg er overbevist om, at min Køber ikke optager Dokumenterne, der lyder paa noget andet; især, da han ved at Z. E. G. nu tager Haakjærringfisk,

saasnart det indføres. Han vil selvfølgelig benytte sig af den Fejl paa Konnossementet og nægter Optagelsen. Det betyder for mig at det er mig, der kommer til at aflevere til Z. E. G. og det betyder, at jeg faar maaske M. 50.000 mindre for Varen end ved min Kjøber. Jeg beder Dem om at holde Banken i Tromsø ansvarlig for min Skade, ligesom jeg hermed holder Dem ansvarlig derfor.»

Endelig reklamerede Citanten i en anden Skrivelse af samme Dato over, at der ikke var medfulgt beediget Vægtattest, uagtet han udtrykkelig havde skrevet, at en saadan skulde foreligge ved Optagelsen af Dokumenterne. Han tilføjede, at han tidligere med Afladeren af det paagældende Parti havde haft store Vægtforskelle og derfor udtrykkelig havde betinget sig beediget Vægtattest. Han bemærkede endelig, at han maatte paalægge Tromsø Privatbank det fulde Ansvar for mulig Manko.

I Anledning af Citantens Telegram af 2 Januar anmodede Revisionsbanken Citanten ved Telegram af samme Dato om straks at tilbagesende Konnossementet til Tromsø Privatbank samt bad i Telegram af samme Dato sidstnævnte Bank om omgaaende at foranledige udfærdiget Konnossement paa »Haakjærringkjød«; Tromsø Privatbank svarede imidlertid i Telegram af 3 Januar, at »Haakjærring« var en Fiskebetegnelse, at »Haakjærringkjød« og »Haakjærringfisk« var identiske, at Varen var af akkurat samme Sort som tidligere Levering, og at nyt Konnossement ikke kunde skaffes, da Skibet forlængst var afgaaet. Paa fornyet af Citanten gennem Revisionsbanken fremsat Anmodning foranledigede dog Tromsø Privatbank Afladeren i Tromsø (J. A. Killengreen & Søn) til den 4 s. M. at telegrafere til det paagældende Dampskibs Rederi og beordre Ordet »Haakjærringfisk« i Konnossementet ændret til »Haakjærringkjød«.

I Gensvar paa Revisionsbankens ovennævnte Telegram af 2 Januar telegraferede Citanten den 4 s. M., at han tilbagesendte Dokumenterne imod Tilbagekreditering af Beløbet, og i Skrivelse af 5 s. M., med hvilken han tilbagesendte Dokumenterne, anmodede han Revisionsbanken om at tilbagekreditere ham de debiterede 54.936 Kr. 68 Øre pr. 14 December. Revisionsbanken meddelte som Svar herpaa Citanten under 8 s. M., at den havde videresendt Dokumenterne til Tromsø Privatbank med Anmodning om atter at kreditere Revisionsbanken for Modværdien af de paagældende Dokumenter. Samtidig underrettede Revisionsbanken Citanten om Indholdet af Tromsø Privatbanks ovennævnte Telegram af 3 Januar og tilføjede, at Banken ikke saa sig i Stand til at kreditere ham for Beløbet, førend den fra Tromsø Bank havde faaet Meddelelse om, at Beløbet var tilbageført til Revisionsbankens Kredit. Citanten protesterede i Telegram og Skri-

---

Færdig fra Trykkeriet den 15 Januar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Tilens Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frøskel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 43.

Torsdag den 19 December.

velse af 11 s. M. imod Revisionsbankens Brev og gentog, at han maatte forlange Beløbet for Konnossementet, Kr. 54.936.68, tilbagebetalt, idet han i Skrivelsen henviste til, at Dokumenterne var optaget imod hans Instruktion, da han ikke havde købt »Haakjærringfisk«, men Haakjærringkød«, og alle Dokumenter lød enten paa »Fisk«, »Haafisk« eller Haakjærringfisk; de lød alle forskelligt, og det var ikke til at begribe, at Afladerne kunde handle saa aldeles skødesløst. Citanten henviste endvidere til, at han straks ved Modtagelsen af Dokumenterne telegraferede og protesterede imod Betalingen, og at Revisionsbanken som Svar herpaa telegraferede, at han skulde sende Konnossementet tilbage, hvilket var sket. Han forment herefter, at de ikke behøvede at forhandle længere, om Banken var forpligtet til at kreditere ham Beløbet eller ej. Fremdeles bemærkede Citanten i Skrivelsen, at Konnossementet ikke kunde laves om, da Kaptajnen allerede var sejlet, dengang Citanten kom til Hamborg, og Rederen nægtede at gøre det. Endelig bemærkede Citanten, at det var uforvarsomt af Tromsø Privatbank at lade Konnossementet ligge saalænge; det var betalt den 14 December, Dampskibet var allerede i Hamborg den 21 December, men Citanten fik først Konnossementet den 1 Januar; havde han derimod faaet Konnossementet straks, havde han maaske endnu kunnet ordne det med Kaptajnen, men nu var det umuligt.

Et Telegram af 12 Januar fra Revisionsbanken til Citanten, hvori den meddelte ham, at den naturligvis kun havde tilbagekaldt Konnossementet for at faa det forandret, afviste Citanten ved i Svartelegram af samme Dato paany at forlange Beløbet genkrediteret, og han gentog denne Anmodning i Skrivelse af 13 s. M.

Under videre Forhandling mellem Tromsø Privatbank, Revisionsbanken og Citanten spurgte førstnævnte Bank i Telegram af 19 Januar, om Revisionsbanken vilde godkende den skete Udbetaling, i Fald Firmaet Killengreen & Søn forandrede »Haakjærringfisk« til »Haakjærringkjød« i det oprindelige Konnossement, og Revisionsbanken lod denne Forespørgsel gaa videre til Citanten, som imidlertid den 20 s. M. telegraferede, at det desværre var forsent, idet der nu intet var at gøre, da Partiet var beslægtet. Citanten udtalte endvidere i Skrivelse af samme Dato, at hans Køber ikke vilde optage Dokumenterne, hvortil han

heller ikke var forpligtet, men at det altsammen var Citantens Sælgers Skyld, og at Citanten selvfølgelig maatte gøre Sælgeren ansvarlig for det Tab, ca. 30.000 Mrk., som han dermed havde lidt. Citanten tilføjede, at da Revisionsbanken havde opfordret ham til at tilbagesende Dokumentet, hvilket han havde gjort, maatte han forlange, at det for Dokumenterne betalte Beløb igen blev godskrevet ham. Revisionsbanken protesterede i Skrivelse af 22 s. M. imod den af Citanten saaledes udtalte Opfattelse og gentog, at den kun havde forlangt Konnossementet tilbage for at faa det ændret, idet hele Korrespondancen og Telegramvekslingen om Sagen vilde have været ganske latterlig, hvis Citantens Mening, at Banken forlangte Konnossementet tilbage for at frigøre ham, var rigtig.

Under nærværende Sag søger nu Citanten Revisionsbanken tilpligtet at betale ham de ham pr. 14 December 1916 debiterede Kr. 54.936.68 tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra bemeldte Dato, til Betaling sker. Citanten har til Støtte for sin Paastand i det Væsenlige anbragt Følgende:

1. Tromsø Privatbank har ved Indløsningen af Remboursen begaaet i alt Fald to Fejl. Uagtet Remboursbegæringen nemlig lød paa »Haakjærringkjød« og fordrere »beediget Vægtattest«, har Banken ladet sig nøje med en ubeediget Vægtattest og optaget Konnossementet, lydende paa »Haakjærringfisk«. For disse Fejl har Revisionsbanken gjort sig medansvarlig ved i sin Skrivelse af 28 December 1916 at anerkende Tromsø Privatbanks Disposition med Forbehold uden forinden at rette nogen Forespørgsel til Citanten, om han vilde godkende Dispositionen. Indløsningen af det ikke med Remboursen stemmende Konnossement har paaført Citanten et betydeligt Tab. Han havde nemlig videresolgt det paagældende Parti som »Haakjærringkjød« cif Hamborg, og saafremt han havde været i Stand til at levere sin Køber Konnossement paa »Haakjærringkjød«, vilde Køberen have været forpligtet til at overtage Partiet umiddelbart ved dets Ankomst til Hamborg og saaledes have været at anse som Importør af Partiet. Da nu de af de tyske Myndigheder trufne Bestemmelser om Centralisation af Fiskeimporten til Tyskland foreskrev Beslaglæggelse under Zentral-Einkaufsgesellschaft af tilberedt Fisk ved dens Import, vilde Beslaglæggelsen have ramt Citantens Køber, hvis Konnossementet havde været overensstemmende med Remboursen, medens den nu ramte Citanten, der som Følge heraf er gaaet glip af den med hans Køber aftalte Købesum og hos Zentral-Einkaufsgesellschaft kun vil kunne faa den langt lavere, af Selskabet fastsatte Overtagelæssum.

2. Saafremt Dokumenterne over Partiet — hvilke Tromsø Privatbank indløste allerede den 14 December, medens S/S Moskou ankom til Hamborg den 21 s. M. — var kommet Citanten i Hænde indenfor en rimelig Tid, vilde det endda maaske have været ham muligt at faa Konnossementet berigtiget og derved afbøde Virkningen af de ved Remboursens Indløsning begaaede Fejl. Han modtog imidlertid først Dokumenterne den 1 Januar, da det var for sent at faa Konnossementet rettet. For den langsomme Forsendelse af Dokumenterne maa Revisionsbanken være medansvarlig med Tromsø Privatbank og ogsaa som Følge deraf være forpligtet til at betale Citanten det paastævnte Beløb.

3. Medens Vægtattesten og Fakturaen angav en Nettovægt af 32.244 kg, vejede Partiet ifølge Zentral-Einkaufsgesellschafts Opgivende ved Beslaglæggelsen kun 24.100 kg netto. Vejningen i Tromsø maa derfor antages at have været unøjagtig, og herfor maa Tromsø Bank og Revisionsbanken, der i Strid med Citantens Remboursbegæring har ladet sig nøje med en ubeediget Vægtattest, bære Ansvar.

Revisionsbanken procederer til Frifindelse og har til Støtte herfor paaberaabt sig Følgende:

1. Der er hverken fra Tromsø Banks eller Revisionsbankens Side begaaet nogensomhelst Fejl. Efter den i Norge herskende Opfattelse — og denne maa være den afgørende — er der ingen Forskel paa »Haakjærringkjød« og »Haakjærringfisk«, og der var derfor ingen Grund for nogen af de to Banker til ved Remboursens Indløsning at lægge Vægt paa Navneforskellen i Konnossementet.

At ogsaa Citanten ansaa denne Navneforskel for betydningsløs, fremgaar af hans Forhold overfor tidligere Afladninger af den samme Vare. I saa Henseende har Revisionsbanken henvist til efternævnte Omstændigheder.

Med S/S Silvia afladedes fra Tromsø til Citanten ifølge Konnossement af 14 September 1916 300 Tønder »Haakjærringfisk«, og imod denne Betegnelse reklamerede Citanten ikke, endskønt Remboursen vedrørende Partiet lød paa »Haakjærringkjød«.

Efter at Citanten den 23 Oktober 1916 havde anmodet Revisionsbanken om at aabne Rembours ved Trondhjem Handelsbank for et Parti »Haakjød i Fade«, indløste Revisionsbanken Remboursen og meddelte i Skrivelse af 30 s. M. Citanten, at den med Hensyn til, at Partiet i Dokumenterne benævnedes »Haafisk i Tønder«, havde konfereret med hans herværende Repræsentant Otto Testmann, som havde ment, at Banken for ikke at forhale Sagen kunde honorere Dokumenterne til Trods for deres Uoverensstemmelse med Remboursbegæringen. Heller ikke ved denne Lejlighed reklamerede Citanten.

I Henhold til den her under Sagen omprocederede Remboursbegæring af 5 November 1916 indløste Revisionsbanken et Konnossement af 13 s. M. over 184 Tønder »Haakjærringfisk«, afladet fra Tromsø med S/S Jessica, og oversendte ved Skrivelse af 21 s. M. Konnossementet med øvrige Dokumenter til Citanten, som ikke reklamerede derimod.

Under Henvielse til samme Rembours underrettede Revisionsbanken i Skrivelse af 23 s. M. Citanten om, at der var fremkommet Dokumenter over 30 Tønder »Haakjærringfisk«, og henlede Citantens Opmærksomhed paa, at der var en Uoverensstemmelse mellem Dokumenterne, idet Fakturaen angav 30 Tønder à 105 kg netto, medens Vægtattesten angav 30 Tønder à 100 kg. Banken forespurgte i denne Anledning Citanten, om han anerkendte Dokumenterne til Trods for denne Uoverensstemmelse, og dette Spørgsmaal besvarede Citanten under 28 s. M. bekræftende og anmodede Revisionsbanken om at indløse Dokumenterne. Konnossementet (af 16 s. M.) over Partiet (afladet fra Tromsø med S/S »Jessica«) lød imidlertid paa »Haakjærringfisk«, men herimod reklamerede Citanten altsaa ikke.

Af det Anførte fremgaar — hævder Revisionsbanken — at Citanten

selv har givet den og Tromsø Privatbank al Anledning til at antage, at han fandt den omtalte Navneforskel ganske uvæsenlig.

Af en af Citanten fremlagt Skrivelse af 2 December 1916 fra en Hr. Lohmann i Altona til Citanten ses det, at Lohmann efter Citantens Anmodning har besigtet 124 Fade af et Parti paa 160 Fade saltet Fisk, ankommet med S/S Østersjøen, og har fundet, at 16 Fade indeholdt Hajfisk, 52 Fade Seelachs, 29 Fade Kuller, 16 Fade blandet Vare, 1 Fad Sælkød og de øvrige 10 Fade forskellige Fisk. Partiet var imidlertid, efter hvad der under Sagen er oplyst, solgt Citanten af Ernst Mørch som »Haafisk«, og Mørch har som Vidne forklaret, at han i Norge havde taget Stikprøver af Partiet og ikke fundet Grund til Mistanke. Der er Enighed mellem Citanten og Mørch om, at Citanten vel reklamerede til Mørch i Anledning af Lohmanns Undersøgelse, men ikke krævede Erstatning af Mørch.

Revisionsbanken gør nu gældende, at det, hvis det virkelig havde været Citanten magtpaaliggende, at Remboursbetingelserne blev strengt overholdt, maatte have paahvilet ham efter at være blevet bekendt med Resultatet af Lohmanns Undersøgelse at henlede Revisionsbankens Opmærksomhed paa, at han nu maatte forlange, at Revisionsbanken og Tromsø Bank nøje passede paa, at han fik, hvad der ifølge Remboursen tilkom ham. Men ogsaa her forholdt Citanten sig passiv overfor Revisionsbanken.

Selv om det imidlertid maatte antages, at Tromsø Privatbank har begaaet Fejl ved Remboursens Indløsning, er dette Revisionsbanken uvedkommende, da Citanten selv havde valgt førstnævnte Bank og Revisionsbanken hverken kunde kontrollere denne eller fik Vederlag derfor.

2. Heller ikke med Hensyn til Dokumenternes Ekspedition mener Revisionsbanken at have udvist nogen Forsømmelse. Banken formener at have modtaget dem fra Tromsø Privatbank i Juledagene og efter Sædvane afsendt dem straks til Citanten.

3. Hvad Vægtattesten angaar, gør Revisionsbanken gældende, at der ikke fandtes nogen autoriseret Vejer i Tromsø, at Citanten af Banken var bleven gjort bekendt hermed og ved tidligere Lejligheder havde erklæret sig tilfreds med Attest fra en uautoriseret Vejer, at Citanten i sit Telegram af 5 November 1916, i Henhold til hvilken Remboursen blev aabnet, ikke forlangte beediget Vægtattest, samt at Vejningen i Tromsø, efter hvad Zentral-Einkaufsgesellschaft har oplyst, maa antages at have været rigtig.

4. Endelig har Revisionsbanken anbragt, at selv om der maatte have foreligget Fejl fra dens Side ved Remboursindløsningen, har det været uden Virkning, idet Partiet, hvad enten Konnossementet havde haft den ene eller anden Ordlyd, vilde være blevet beslaglagt ved dets Ankomst til tysk Havn.

Tromsø Privatbank har af Revisionsbanken modtaget Meddelelse om Processen og har givet Møde under Sagen. Den har sluttet sig til Revisionsbankens Procedure.

I en Skrivelse af 24 Januar 1917 ses det tyske Zentral-Einkaufsgesellschaft at have meddelt Citanten, at det beslagte Parti bestod af sunde Varer og vilde blive overtaget til en Pris af 230 Mrk. pr. 100 kg.

Efter at Vejning og Ompakning af Partiet havde fundet Sted, meddelte Zentral-Einkaufsgesellschaft den 23 Februar 1917 Citanten, at Overtagelsessummen udgjorde 55.430 Mark. I en Skrivelse af 16 Juni 1917 oplyser Zentral-Einkaufsgesellschaft, at Beslaglæggelsen er sket i Overensstemmelse med en i Tyskland udfærdiget Bekendtgørelse af 30 September 1916, hvorefter Importen af al Slags tilberedt Fisk (i Modsætning til frisk Fisk) fra Udlandet til Tyskland er blevet centraliseret under det nævnte Selskab. Denne Centralisering omfatter ogsaa Hajfisk, naar den er tilberedt paa en eller anden Maade, f. Eks. som i det foreliggende Tilfælde i saltet Tilstand. Selskabet udtaler endvidere, at naar Citanten i Forholdet til sin Køber lægger Vægt paa, at Dokumenterne lød paa »Haakjærringfisk«, medens han havde købt »Haakjærringkjød«, maa Selskabet udtale som sin Mening, at begge Udtryk er ensbetydende. Haa betyder Haj, og om man taler om Hajfisk eller om Hajkød er fuldstændig ligegyldigt, det er det samme Dyr. Beslaglæggelsen har altsaa ikke det ringeste at gøre med, om Dokumenterne, som forøvrigt den Gang slet ikke forelaa for Selskabet, lød paa »Haakjærringfisk« eller »Haakjærringkjød«. Selskabet har overhovedet ikke beslaglagt Varen efter Dokumenternes Angivelse, men udelukkende fordi den var saltet Hajfisk og altsaa efter Bekendtgørelsen af 30 September 1916 underkastet Selskabets Centralisation.

I en yderligere Skrivelse af 25 August 1917 udtaler Zentral-Einkaufsgesellschaft, at det ikke spillede nogen som helst Rolle for Beslaglæggelsen, om Varen kaldtes Haa eller Haakjød, eller Haakjærring eller Haafisk, eller Haakjærringfisk eller Haakjærringkjød eller endelig Haakjærringfleisch, og at Selskabet følgelig fra sit Standpunkt ikke kan sige, om der er nogen Forskel mellem Betegnelsen »Haakjærringfisk« og »Haakjærringkjød«, i alle Tilfælde er denne Forskel uden Betydning for Selskabet. I det foreliggende Tilfælde var Varen uden Hoved, Hale, Finner o. s. v., altsaa det rene Kød, og som saadant har Selskabet ogsaa betalt det ved Overtagelsesprisen. Varen var af god Beskaffenhed, hvorfor Selskabet ogsaa ydede Prisen for god Vare. Med Hensyn til Partiets Vægt bemærkede Selskabet, at det ved Beslaglæggelsen vejede 24.100 kg, og hvis Varen ved Indladningen i Norge har vejiet 32.244 kg, saa vil dette betyde et Vægtsvind paa 25 pCt., der netop ved denne Vare ganske ligger indenfor Rammerne af det normale og forklares paa naturlig Maade ved Lagens Bortrinden og Varens Sammentørring lidt efter lidt.

I Overensstemmelse med Zentral-Einkaufsgesellschafts Opfattelse er en Udtalelse af det norske Provianterings Departement af 13 Juni 1917, der gaar ud paa, at der ingen som helst Forskel er paa »Haakjærringkjød« og »Haakjærringfisk«.

Derimod udtaler Handelskammeret i Flensborg i en Erklæring af 25 Juli 1917, at der selvfølgelig bag Navneforskellen »Haakjærringkjød« og »Haakjærringfisk« skjuler sig en Vareforskel. Under »Haakjærringkjød« forstaar man afskaarne Stykker af store Hajfisk, hvorimod der under Benævnelserne »Haakjærringfisk«, der iøvrigt ikke kan betegnes som almindelig, forstaas ogsaa alle Dele af Fisken, derunder Hoved og Hale, Gæller, Finner, Hud, Ben m. m., ligesom Betegnelsen »Haakjær-

ringfisk«, naar Talen er om et Vareparti, kan lade formode, at dette tillige bestaar af smaa Fisk foruden de store Stykker Kød. Handelskammeret udtaler videre, at da Anvendelsesmaaden i givet Tilfælde og som Følge deraf Varens Værdi kan være en ganske anden, skønner Handelskammeret, at der for Citantens Vedkommende ingen Forpligtelse har foreligget til at modtage et Konnossement med Betegnelse »Haakjærringfisk«, naar der var købt »Haakjærringkjød«, i Særdeleshed da ikke, naar det i den stillede Rembours udtrykkelig var foreskrevet, at Dokumenterne skulde indeholde Betegnelsen »Haakjærringkjød«.

Endelig har Direktøren for Styrelsen for Kolonierne i Grønland, Daugaard-Jensen, i en Erklæring af 9 August 1917 udtalt, at der efter hans Mening ved »Haakjærringkjød« forstaaes de store, rensede, saltede Stykker, der udskæres af »Haakjærringen«, medens Udtrykket »Haa-kjærringfisk« tillige omfatter Fiskens Hoved, Hale, Finner, Gæller, Ben og Hud.

Direktør Daugaard-Jensen har som Vidne forkaret, at han ved sin Udtalelse har holdt sig til, hvad der efter hans Opfattelse er almindelig Sprogbrug i Danmark, men at han aldrig har set noget Tilfælde, hvor man med Nøjagtighed har skullet afgøre Forskellen mellem de to Betegnelser »Haakjærringkjød« og »Haakjærringfisk«.

Endnu bemærkes, at ifølge Sagens Oplysninger er »Haakjærring« det norske Navn for en Haj-Art (paa Dansk »Havkal«) der er almindelig i Havene ud for det nordlige Norges Kyster og naar en Længde paa 4 m. Kødets af denne Haj er under Verdenskrigen blevet en Handelsvare og skal, efter hvad Citanten har anført, i Tyskland været gaaet i Handlen som »Hvalkød« (»Wallfischfleisch«) og i længere Tid efter Udfærdigelsen af Bekendtgørelsen af 30 September 1916 være undgaaet Beslaglæggelse under Zentral-Einkaufsgesellschaft.

Med Hensyn til den foreliggende Retstvist skal Retten udtale:

Retten skønner ikke, at der kan tages Hensyn til Citantens Indsigelse mod den foreliggende Vægtattest, idet det efter det Oplyste maa antages, at han af Revisionsbanken var blevet gjort bekendt med, at der ikke i Tromsø var nogen autoriseret Vejer, og havde erklæret sig tilfreds med en af en uautoriseret Vejer sammesteds udstedt Attest.

Ej heller finder Retten, at der kan paalægges Revisionsbanken noget Ansvar for, at Dokumenterne først naaede Citanten den 1 Januar. De er afgaaet fra Tromsø den 19 December, og det er herefter ikke usandsynligt, at de, som af Revisionsbanken anført, først er kommet hertil i Juledagene og altsaa omgaaende blevet ekspederet af Banken den 28 December.

Tibage staar da Spørgsmaalet om Konnossementet. Retten maa med Hensyn hertil forudskikke den almindelige Bemærkning, at det maa paahvile en Bank, hos hvilken Rembours er aabnet, at holde sig Remboursinstruktionen ganske nøje efterrettelig. En Afgivelse fra den vil altid indeholde en Fare, og navnlig vil Banken, forsaavidt angaar et Konnossements Ordlyd, aldrig med nogen Sikkerhed kunne vide, om ikke en Afgivelse fra Remboursens Betegnelse af Varen i Virkeligheden er af afgørende Betydning for Køberen, der ofte vil have videresolgt Varen under den i Remboursinstruktionen brugte Betegnelse og vil

kunne komme i Forlegenhed overfor sin Køber, naar denne, hvad han som Regel vil være berettiget til, forlanger Afladedokumenter, der stemmer overens med Handlen. Den Bank, der ikke nøjagtig overholder Remboursinstruktionen, maa derfor handle paa egen Risiko.

I det foreliggende Tilfælde maa det antages, at Citanten er bleven sat i Forlegenhed overfor sin Køber derved, at hans Instruktion ikke nøje er bleven fulgt ved Remboursens Indløsning. Ved en fremlagt Genpart af en Skrivelse af 6 December 1916 fra en Hr. Siegfred Pincus i Hamborg til Citanten, har denne i nogen Grad bestyrket Rigtigheden af sit Anbringende om under den nævnte Dato at have solgt det under Sagen omhandlede Parti »Haakjærringkjød« til en Hr. Gustav Hauwitz cif Hamborg og/eller Lübeck. Endvidere ses det af en af Citanten fremlagt Skrivelse af 27 Juli 1917 til ham fra Sagfører, Dr. jur. W. Heekmann i Aabenraa, at Citanten har konsuleret denne angaaende sin Retsstilling overfor sin Køber, Hauwitz, der har nægtet at vedstaa Handlen, fordi Konnossementet lød paa »Haakjærringfisk«, og at Sagfører Heekmann — navnlig under Henviisning til den ovenanførte Erklæring af 25 Juli 1917 fra Handelskammeret i Flensborg — har udtalt, at han maa anse en Proces mod Hauwitz for fuldstændig haabløs. Retten finder efter det saaledes Foreliggende at maatte antage, at den Omstændighed, at Konnossementet lød anderledes end i Remboursinstruktionen forlangt, for Citanten har haft den Virkning, at han blev sat ud af Stand til at kræve Handlen opfyldt af sin Køber, Hauwitz. Da det endvidere under Proceduren har været ubestridt, at den ved den tyske Bekendtgørelse af 30 September 1916 foreskrevne Beslaglæggelse under Zentral-Einkaufsgesellschaft ramte Importøren, og at cif-Køberen maatte betragtes som Importør af Partiet, maa Retten gaa ud fra, at Beslaglæggelsen, saafremt Konnossementet havde lydt som det skulde, vilde have været Citanten uvedkommende, saaledes at Tabet ved Beslaglæggelsen ikke vilde have ramt ham.

Naar Revisionsbanken i denne Forbindelse har villet gøre gældende, at Konnossementets Afgivelse fra Remboursen har været betydningsløs, fordi de to Betegnelser af Varen efter den i Norge herskende Opfattelse er enstyldige, kan Retten ikke give Banken Medhold heri. For Citanten kom det selvfølgelig ikke alene an paa at faa den rigtige Vare, men ogsaa et Konnossement, der efter Opfattelsen paa Destinationsstedet gav den rette Betegnelse af Varen, og i denne Henseende maatte hans Instruktion være det for Banken afgørende. At Citanten ved tidligere Lejlighed havde undladt at paatale lignende unøjagtige Konnossementer finder Retten ikke at kunne tillægge afgørende Vægt, idet dette, som af Citanten anbragt, har kunnet finde sin Forklaring deri, at hans Købere ikke tidligere havde vægret sig ved at optage Konnossementer med den omhandlede urigtige Betegnelse af Varen. Revisionsbanken synes ved at tage Forbehold selv i alt Fald at have næret Tvivl om sin Berettigelse til uden Citantens Samtykke at inkludere Dokumenterne.

Afgørende for Revisionsbankens Stilling over for Citanten maa efter Rettens Mening under de foreliggende Omstændigheder det Standpunkt blive, som Banken indtog i sine Skrivelser af 28 December 1916. Naar Banken i sin Skrivelse til Tromsø Privatbank tog Forbehold overfor

denne i Anledning af, at Varerne paa Dokumenterne var opført som »Haakjærringfisk«, medens der i Remboursen var stipuleret »Haakjærringkjød«, og naar Banken samtidig i sin Skrivelse til Citanten underrettede ham om, at den havde taget Forbehold overfor Tromsø Privatbank, og forespurgte, om Citanten godkendte Dokumenterne til Trods for Uoverensstemmelsen, maa Konsekvensen heraf blive, at Revisionsbanken, naar Citanten som sket nægtede at godkende Dokumenterne, respekterer det tagne Forbehold og rekrediterer Citanten det ham debiterede Beløb.

Idet Revisionsbanken efter det Anførte maa anses for uberettiget til endelig at debitere Citanten for det paastævnede Beløb, vil dette med paastaaede Renter være at tilkende ham.

Sagens Omkostninger, som Parterne har paastaaet sig tilkendte hos hinanden, findes Revisionsbanken at burde betale Citanten med 450 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 387. Husmand Andersens Enke, Vilhelmine Nielsen
(V. Kondrup efter Ordre)

mod

Husmand Frederik Larsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Øster Flakkebjerg Hærd Politirets Dom af 10 September 1917: Saafremt Klagerinden, Husmand Andersens Enke, Vilhelmine Nielsen inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlige Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at Indklagede, Husmand Frederik Larsen, har plejet legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 3 Februar 1917 fødte Barn Jens Børge Nielsen, vil han til hende og Barnet have at udrede de i Lov (130) af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1918: Saafremt Appellanten, Husmand Frederik Larsen af Haldagermagle inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Appellandstævnte Husmand Andersens Enke Vilhelmine Nielsen af Haldagermagle i Tiden fra den 7 April 1916 til 13 Juni s. A., bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Appellandstævnte og det af

hende den 3 Februar 1917 fødte Barn Jens Børge Nielsen betale de i Lov af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.
Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Efter de i Sagen foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom gængsne Oplysninger findes det betænkeligt at tilstede Indstævnte at afgøre Sagen ved sin Ed. I Overensstemmelse med Appellantindens Paastand vil Sagens Udfald derimod være at gøre afhængigt af hendes Ed paa den nedenfor anførte Maade.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Thikendes for Ret:

Saa fremt Appellantinden, Husmand Andersens Enke, Vilhelmine Nielsen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Husmand Frederik Larsen, i Tiden fra den 7 April 1916 til den 13 Junis. A., bør han tilhende og det afhende den 3 Februar 1917 fødte Barn Jens Børge Nielsen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Højesterets sagfører V. Kondrup i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Øster Flakkebjerg Herreds Politiret hertil indankede Sag paastod Appellindstævnte, Husmand Andersens Enke, Vilhelmine Nielsen af Haldagermagle, i første Instans Appellanten, Husmand Frederik Larsen af Haldagermagle, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 3 Februar 1917 fødte Barn Jens Børge Nielsen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Appellanten paastod sig frifundet. Ved Politirettens Dom af 10 September 1917 er Sagens Udfald gjort afhængigt af Appellindstævntes Ed, saaledes at Appellanten, saafremt Appellindstævnte inden Retten med Ed bekræfter, at han har plejet legemlig Omgang med hende til en saa-

dan Tid, at han kan være Fader til Barnet, er tilpligtet at betale Bidrag, som paastaaet, hvorimod han i modsat Fald er frifundet.

Her for Retten har Appellanten paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af sin Ed og Appellindstævnte tilpligtet at betale Appellsagens Omkostninger skadesløst. Appellindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Retslægeraadets Erklæring kan det paagældende Barn være avlet i Tiden fra noget før Midten af April 1916 til noget før Midten af Juni s. A.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Appellindstævnte, hvis Mand døde paa Sindssygeanstalten i Sorø den 28 November 1915, har født et Pigebarn den 10 Oktober s. A., at Appellanten, som havde erkendt at have staaet i et vist kønsligt Forhold til Appellindstævnte inden dog at have fuldbyrdet Samleje med hende, ved Øster Flakkebjerg Herreds ordinære Rets Dom af 13 December 1916 tilpligtedes at svare Bidrag til dette Barn, saafremt Appellindstævnte — som af hende under Proceduren tilbød — med Ed bekræftede ikke at have plejet legemlig Omgang med nogen anden Mandsperson til en saadan Tid, at denne anden kunde være Fader til Barnet, samt at Appellindstævnte den 13 Juni 1917 har aflagt saadan Ed. Medens nu Appellanten nægter at have staaet i kønsligt Forhold til Appellindstævnte efter hendes Nedkomst i Oktober 1915, gaar Appellindstævntes Fremstilling ud paa, at Appellanten en 2 à 3 Maaneder efter hendes nævnte Nedkomst begyndte at pleje legemlig Omgang med hende, og at han har fortsat hermed, omtrent indtil hun den 3 Februar 1917 fødte det under nærværende Sag omhandlede Barn. Samlejerne har efter hendes Forklaring fundet Sted i hendes Hjem, idet Appellanten om Natten er kommen og har banket paa, og hun da er staaet op og har lukket ham ind.

Appellindstævntes Søn, Tjenestekarl Karl Alfred Andersen, har som Vidne forklaret og med Ed bekræftet, at han en Nat, antagelig kort efter Midnat, i Maj 1916 saa sin Moder og Appellanten staa i Nærheden af hinanden i Stalden paa Moderens Ejendom. Appellindstævnte hævder, at hun den paagældende Nat havde Samleje med Appellanten i Stalden; men Appellanten nægter, at han overhovedet nogen Nat har været til Stede i Stalden.

Appellindstævntes Broder, Tjenestekarl Alfred Valdemar Nielsen og hendes Svoger, Murer Carl Valdemar Rasmussen, har som Vidner overensstemmende forklaret og med Ed bekræftet, at de den 9 Februar 1918 Klokken ca. 9 om Aftenen efter Appellindstævntes Anmodning har været skjulte Vidner til en af hende arrangeret Sammenkomst med Appellanten i hendes Foderlo, og at de, som vel ikke kunde se Appellanten, men dog bestemt kendte ham paa Stemmen, bl. a. hørte, at Appellindstævnte sagde til Appellanten: »Ja, nu vinder du jo nok Jagen; men saa kommer du jo til at aflægge Ed, og det bliver jo en falsk Ed«, at Appellanten hertil svarede, at det vidste han nok, og at det vilde han ikke afstaa fra, at Appellindstævnte videre udtalte: »Du har jo været hos mig næsten hver Uge, efter at Tøsen blev født«, og at Appellanten indrømmede Rigtigheden heraf. Appellanten har inden Retten erkendt at have indfundet sig til dette Møde med Appellindstævnte og

talt med hende om Sagen; endvidere har han erkendt, at hun udtalte sig om hans eventuelle Edsaflæggelse som af Vidnerne forklaret, men han hævder, at hans Svar gik ud paa, at han nok vilde aflægge Ed, og at det ingen falsk Ed var. Han erindrer ikke, at Appellindstævnte har sagt noget om, at han havde besøgt hende næsten hver Uge siden Pigebarnets Fødsel i Oktober 1915, og han nægter i hvert Fald at have anerkendt Rigtigheden heraf.

Da der imidlertid ikke ved det saaledes Fremkomne findes at være tilvejebragt saadanne Oplysninger, som vilde kunne afgive tilstrækkelig Føje til — mod Appellantens Protest — at berøve ham den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Ret til edelig at fralægge sig Pateriniteten til det ommeldte Barn, vil den indankede Dom være at forandre derhen, at Sagens Udfald vil være at gøre afhængigt af Appellantens Ed, saaledes at det Tidsrum som Eden skal have Hensyn til, paa Grundlag af Retslægeraadets Erklæring fastsættes til Tiden fra den 7 April 1916 til den 13 Juni s. A.

Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve.

Nr. 313.

Lars Peter Duus (Asmussen)

m o d

Anna Emilie Andresen, f. Christensen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 April 1918: Indklagede Lars Peter Duus bør til det af Klagerinden Anna Emilie Christensen, Andresens Hustru, den 30 Juni 1911 fødte Barn Gurli Monna Andreassen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag fra den 1 Marts 1916 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten ikke fastholdt den i den indankede Dom omtalte, paa Erklæringen af 27 Oktober 1912 støttede Indsigelse. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten Lars Peter Duus 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende i Henhold til Klage af 31 August 1916 rejste, for Indklagede Lars Peter Duus' Vedkommende ved Sagfører procederede

Sag paastaar Klagerinden Anna Emilie Christensen, Andresens Hustru, der efter det Oplyste den 6 August 1899 indgik Ægteskab med Karl William Quist Andresen, Indklagede, der er født den 14 Marts 1873 i Fagsted, tilpligtet som Fader til det af hende den 30 Juni 1911 fødte Barn Gurli Monna Andreassen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag fra den 1 Marts 1916 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun har anført, at hun har haft Samleje med Indklagede blandt andet i August, September og Oktober 1910, og at hun ikke har haft Samleje med nogen anden end Indklagede paa Barnets Undfangelsestid.

Indklagede, der har erkendt at have haft Samleje med Klagerinden flere Gange til en saadan Tid, at han kan være Fader til det i Sagen omhandlede Barn, har paastaet sig frifundet, idet han i første Række har gjort gældende, at det ikke kan anses udelukket, at Barnet er avlet i Klagerindens Ægteskab, og idet han dernæst har henvist til en under Sagen fremlagt, af Klagerinden underskrevet Erklæring, dateret den 27 Oktober 1912, hvorved Klagerinden erkender at have modtaget 300 Kroner af Indklagede som Gave og forpligter sig til i Fremtiden ikke at rette Henvendelse til Indklagede om Understøttelse i nogen Form.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan Barnet være avlet i Tiden fra Begyndelsen af Oktober 1910 til Begyndelsen af December samme Aar.

Klagerinden har forklaret, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at hendes Mand, der var Sømand, i 1906 forlod hende, og at hun, som paa Avlingstiden havde Ophold her i Byen, siden 1906 ikke har set ham, der efter den af hans Søster, Hørkræmmer Kaastrups Hustru, Marie, født Andresen, afgivne Vidneforklaring maa antages siden at have faret til Søs. Fru Kaastrup har dog forklaret, at Klagerindens Mand — foruden en Gang i 1913 — har været her i Byen i en Vintermaaned, mulig i Aaret 1910, og at han indfandt sig i hendes Hjem en Dag, da det var stærkt Frostvejr og der laa høje Snedriver i Gaderne, men efter hvad der er oplyst fra Meteorologisk Institut om Nedbøren og Temperaturen i Oktober—December 1910, kan dette hans Besøg ikke antages at have fundet Sted i disse Maaneder.

Paa Grund af Parternes Ukendskab til Klagerindens Mands Opholdssted har hans Forklaring ikke kunnet tilvejebringes under Sagen.

Da det efter det Anførte og det iøvrigt Oplyste maa anses for udelukket, at det fornævnte Barn kan være avlet i Klagerindens Ægteskab, vil Indklagede som Følge af, at han har erkendt at have haft Samleje med Klagerinden paa Avlingstiden, og da der ikke vil kunne tages noget Hensyn til den ovennævnte Erklæring, allerede fordi den efter sit Indhold ikke har Hensyn til nogen Indklagede paahvilende Underholdningspligt, være at dømme efter Klagerindens i fornævnte Lovbestemmelser hjemlede Paastand.

Fredag den 20 December.

Nr. 277. Højesteretssagfører Aagesen
mod

**Carl Martinus Johansen, Anna Bothilde Mortensen Ahrenkiel,
Johansens Hustru, Jens Christian Christensen, Henrik Henrik-
sen (Def. Stein) og John Johnsen (Def. Krag),**

der tiltales: de to Førstnævnte for Tyveri og Hæleri, de 3 Sidstnævnte for Hæleri.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 6 Marts 1918: Arrestanten Carl Martinus Johansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tiltalte Anna Bothilde Mortensen Ahrenkiel, Johansens Hustru, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de Tiltalte Jens Christian Christensen, Henrik Henriksen og John Johnsen med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder de En for Alle og Alle for En samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, og Defensor, Sagfører Johansen, med henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., dog at de hver for sig udreder Omkostningerne ved Straffens Udtaaelse og Varetægtsarresten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 April 1918: Arrestanten Carl Martinus Johansen og de Tiltalte: hans Hustru, Anna Bothilde Mortensen Ahrenkiel, Jens Christian Christensen, Henrik Henriksen og John Johnsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestanten i 80 Dage, hans Hustru i 60 Dage, Christensen og Henriksen hver i 30 Dage og Johnsen i 20 Dage. Saa udreder Arrestanten og de Tiltalte og En for Alle og Alle for En Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør er det ved Tiltalte Carl Martinus Johansens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han i Forening med en anden Mand har den 2 Juli 1918 tilegnet sig en Del afskudte Geværprojektiler, hvilke de gravede ud af Militærets Skydevolde ved Fredericia, og ved kgl. Reskript af 2 August 1918 er Højesteret bemyndiget til i nærværende Sag ogsaa at tage dette Forhold under Paakendelse. Herefter vil bemeldte Tiltalte — hvis i Dommen ommeldte Forhold, forsaavidt det efter Indstævningen foreligger til Paakendelse, i det Hele maa henføres under Straffelovens § 228 — være at anse dels efter denne §, dels efter Straffelovens § 230, 1 Stykke, med en Straf, der under Hensyn til Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13 findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Han vil derhos overensstem-

mende med en derom nedlagt Paastand være at tilpligte at betale Statskassen en Erstatning af 49 Kroner 50 Øre, som Projektillernes Værdi i Handel og Vandel efter det Oplyste maa antages at udgøre.

Idet der derhos efter Sagens Oplysninger ikke vil kunne tages noget Hensyn til, at Tiltalte Johnsen under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør har tilbagekaldt den af ham afgivne, i Dommen gengivne Tilstaaelse, maa det for hans og de Tiltalte Christensens og Henriksens Vedkommende have sit Forblivende ved Dommen.

Hvad endelig angaar Tiltalte Anna Johansen, vil hun for sit i Dommen ommeldte Forhold, forsaavidt det efter Indstævningen foreligger til Paakendelse, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 238 med den ved Dommen bestemte Straf.

Som Følge af det Anførte vil Dommen være at forandre for Carl Johansens Vedkommende, men vil iøvrigt kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Carl Martinus Johansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt i Erstatning til Statskassen betale 49 Kroner 50 Øre. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler bemeldte Tiltalte og de Tiltalte Anna Bothilde Mortensen Ahrenkiel, Johansens Hustru, Jens Christian Christensen, Henrik Henriksen og John Johnsen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Aagesen og Stein 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Fredericia Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Carl Martinus Johansen og dennes Hustru, Anna Bothilde Mortensen Ahrenkiel, samt Jens Christian Christensen, Henrik Henriksen og John Johnsen sat under Tiltale, de to første for Tyveri og Hæleri, de tre sidste for Hæleri.

Arrestanten er født den 11 Juli 1888 og har i Aaret 1914 inden Københavns Kriminal- og Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 30 Kr. for »Overtrædelse af Straffelovens § 203«. Tiltalte Anna Johansen er født den 27 Juli 1889. Tiltalte Christensen er født den 23 Juni 1877 og ved Fredericia Købstads Politirets Dom af 22 December 1900 anset efter Næringslovens § 75 med en Bøde af 10 Kr. til Købstadens Kæmnerkasse. Tiltalte Henriksen er født den 11 Juni 1883, og Tiltalte Johnsen skal være født i Norge den 27 Oktober 1866. Iøvrigt ses hverken Arrestanten eller nogen af de Tiltalte tidligere at have været tiltalt eller straffet.

I. Ved Arrestantens og Tiltalte Anna Johansens egne Tilstaaelser i

Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godt-gjort, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold: Efter at de den 26 Januar d. A. om Aftenen var truffet sammen med Matros Charles Olsen og et Par andre Personer paa en Kafé i Fredericia og dér havde ladet sig traktere af Olsen, fulgte denne med dem hjem i deres Lejlighed, hvor de drak videre med ham, som efterhaanden blev stærkt beruset. Under Drikkelaget tabte Olsen tilfældig sin Pengepung paa Gulvet, og Tiltalte Anna Johansen, der tog Pengene op, tilegnede sig da, uden at Olsen mærkede det, tre ham tilhørende Tikronesedler, hvorhos Arrestanten lidt senere saa Lejlighed til at tilegne sig et Olsen tilhørende Lommeur med Kæde, som Ejeren bar i sin Vestelomme. Noget efter Midnat forlod Olsen Arrestantens Lejlighed og blev af ham og Tiltalte Anna Johansen fulgt til det Skib i Havnen, hvor han havde Hyre, men næste Morgen fandt nævnte Tiltalte paa Gulvet i sin Stue en Tikroneseddel, ligesom Arrestanten sammesteds fandt en Del Skillemønt til samlet Beløb 4 Kr. 50 Øre. Arrestanten og oftnævnte Tiltalte tilegnede sig hver for sig, hvad de saaledes havde fundet, uagtet det stod dem begge klart, at Pengene var tabt af Olsen og tilhørte ham.

Det omhandlede Ur med Kæde er bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 10 Kr. tilbageleveret Olsen. De tilegnede Pengebeløb har Arrestanten og Tiltalte Anna Johansen forbrugt i Forening, væsenligst til Fornøjelser.

II. Da Arrestanten og Tiltalte Anna Johansen den 28 Januar d. A. blev anholdt, forefandttes der i deres Hjem en oftnævnte Sømmand Olsen tilhørende Ulster. Med Hensyn til denne har Arrestanten og bemeldte Tiltalte overensstemmende forklaret, at Olsen ved sin Bortgang glemte den i deres Lejlighed, at de, da de vendte tilbage efter at have fulgt ham til Skibet, fandt den og hængte den op i deres Soveværelse, samt at de, som var fraværende fra Hjemmet hele Dagen den 27 Januar, derefter ikke tænkte videre paa Ulsteren, førend de som meidt blev anholdt. Olsen har forklaret, at det er meget muligt, at bemeldte Ulster af ham er glemt i Arrestantens Hjem, og herefter vil det ikke kunne statueres, at Arrestanten og Tiltalte Anna Johansen har gjort sig skyldige i noget Ulovligt med Hensyn til dette Klædningsstykke, der er tilbageleveret Olsen.

III. Arrestanten har tilstaaet, at han — der da arbejdede for Aktieselskabet E. Rasmussens Fabriker i Fredericia — i Tiden fra Efteraaret 1917 til henimod Udgangen af Januar Maaned 1918 har fra Fabrikernes Lager i mange Smaapartier tilegnet sig ialt ca. 60 kg Kobbertraad og ca. 3 kg Bly, hvilket Alt beroede frit fremme i Lokalerne. Af Kobbertraaden har Arrestanten efter sin videre Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger i Løbet af Oktober og November Maaneder 1917 afhændet ca. 25 kg i ca. 6 Gange til Tiltalte Christensen for en Betaling af 2 Kr. pr. kg tynd Traad og 2 Kr. 80 Øre pr. kg tyk Traad; fremdeles har han i Løbet af Januar Maaned 1918 afhændet til Tiltalte Henriksen ca. 25 kg af samme Traad i ca. 4 Gange for en Betaling af 2 Kr. 80 Øre pr. kg tynd Traad og 3 Kr. pr. kg tyk Traad, og endelig har han i Løbet af samme Maaned 2 Gange afhændet ca. 10 kg Kobbertraad og ca. 3 kg Bly til Tiltalte Johnsen,

der betalte ham 4 Kr. pr. kg Traad og 2 Kr. pr. kg Bly. De Tiltalte, Christensen, Henriksen og Johnsen, der hver for sig driver Forretning med Opkøb af Jærn og andet Metal, har erkendt, at de, da de handlede med Arrestanten, var vidende om, hvor han arbejdede, og at de — de to Førstnævnte dog ikke, førend de et Par Gange havde købt af ham — var klare over, at han paa ulovlig Maade havde sat sig i Besiddelse af det, han solgte. Det fornævnte Aktieselskabs Direktør, E. Rasmussen, har forklaret, at Handelsprisen gennem hele Vinteren 1917—18 har været 5—6 Kr. pr. kg Kobbertraad og 2 Kr. 40 Øre pr. kg Bly saavel for nyt Materiale som for Affald, og at den samlede Værdi af det, Arrestanten har tilegnet sig fra Lageret, udgør henimod 300—350 Kr. Tiltalte Anna Johansen har vedgaaet, at hun var vidende om, at Arrestanten tilegnede sig de ommeldte Effekter, hvorhos hun har udsagt, at de ved Afhændelsen af Sagerne indvundne Beløb er forbrugt af hende og Arrestanten i Fællesskab til Fortæring udenfor Hjemmet og til Fornøjelser.

Nogen Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For deres under I og III ommeldte Forhold vil Arrestanten og Tiltalte Anna Johansen være at anse — Førstnævnte efter Straffelovens §§ 228 og 247 og Sidstnævnte efter de samme Lovbestemmelser i Forbindelse med Straffelovens § 238 — med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Arrestanten i 80 Dage og for bemeldte Tiltalte i 60 Dage. For deres under III ommeldte Forhold vil de Tiltalte Christensen, Henriksen og Johnsen være at anse efter Straffelovens § 238 med Straffe, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver af de to første i 30 Dage og for den sidste i 20 Dage.

Arrestanten og de Tiltalte vil derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 40 Kr. til hver.

M a n d a g d e n 2 3 D e c e m b e r .

Nr. 416.

Højesteretssagfører Trolle

m o d

Aage Emil Nielsen (Def. Stein) og **Ove Vilhelm Olsen**
(Def. Agesen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1918: Arrestanterne Aage Emil Nielsen og Ove Vilhelm Olsen bør straffes, Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar, Olsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Salomonsen, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger — hvoraf fremhæves, at Tiltalte Nielsen har erkendt, at han om Morgen den 16 Maj d. A. har været i Besiddelse af en Overfrakke, som han har solgt samtidig med, at han har udstedt den i Dommen ommeldte Erklæring om at være Ejer af Frakken — bestyrker Dommens Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Aage Emil Nielsen og Ove Vilhelm Olsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Trolle, Stein og Aagesen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Aage Emil Nielsen og Ove Vilhelm Olsen tiltales for Tyveri.

Nielsen er født den 17 Oktober 1884 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 29 Oktober 1904 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ved kongelig Resolution af 12 November 1904 nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 1 Juli 1905 efter Straffelovens § 230 I med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 7 August 1906 efter Straffelovens § 231 I og II, sidste Stykke, tildels sammenholdt med § 46, samt efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved kongelig Resolution af 20 August 1907 benaadet for Resten af Straffen mod for den Tid at anbringes paa Adserbølgaard, ved nærværende Rets Dom af 20 Marts 1909 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri, den nævnte § sammenholdt med § 39, med Tugthusarbejde i 3 Aar, og ved Højesterets Dom af 6 Oktober 1913 efter Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Olsen er født den 18 Juli 1894 og tidligere ifølge Dom anset: ved Højesterets Dom af 21 Februar 1918 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 16 Maj d. A. Kl. 8¹/₄ Formiddag anmeldte Beværter Charles Christiansen, at der den foregaaende Nat ved Indbrud i hans Beværtning, Vandkunsten Nr. 5, Stuen og Kælderen, bl. a. var frastjaalet ham kontante Penge, der havde beroet i en Gasautomat, der var opbrudt, samt en nærmere betegnet graa Vinterfrakke. Tyven havde fra Ejen-

dommens Gaard skaffet sig Adgang til Lokalerne i Kælderetagen ved Indstigning gennem et Vindue, der var rykket op.

Anmelderen, der som Vidne har vedstaaet sin Anmeldelse og bekræftet sin Forklaring med Ed, har nærmere forklaret, at der ved Tyveriet var frastjaalet ham ialt ca. 35 Kr. i Ti-Ører, samt at der endvidere foruden Frakken var frastjaalet ham 2 halve Flasker Champagne, en Flaske Whisky samt ca. 20 Cigarer. Det Stjaalne, der bortset fra de rede Penge er vurderet til ialt ca. 83 Kr., havde alt, med Undtagelse af Pengene, beroet frit fremme og i uaflaasede Gemmer dels i Kælderetagen, dels i Stuelokalet, til hvilket der var uhindret Adgang fra Kælderen.

Arrestanterne anholdtes samme Formiddag Kl. 9³/₄, og blev begge fundet i Besiddelse af Cigarer, der af Anmelderen er genkendt som værende af samme Slags, som de ham ved Tyveriet frastjaalne. Nielsen blev derhos fundet i Besiddelse af 29 Kroner i Pengesedler samt 71 Øre i Smaamønt, medens Olsen fandtes i Besiddelse af 27 Kroner i Sedler og 77 Øre i Smaamønt.

Arrestanten Olsen har efter først at have nægtet sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt afgivet følgende endelige Forklaring:

Efter at Arrestanterne den 15 Maj Klokken ca. 11¹/₂ Eftermiddag havde forladt en Beværtning, gik de omkring paa Gaden, indtil de Klokken ca. 3 om Morgenen gik uhindret ind i Ejendommen Vandkunsten Nr. 5, hvor de satte sig paa Trappegangen. Her faldt Olsen i Søvn, og da han Klokken ca. 4 atter vaagnede ved, at Nielsen ruskede i ham, var Nielsen, der forinden ikke havde været i Besiddelse af nogen Overfrakke, iført en Overfrakke, hvis Udseende godt kan passe med den ifølge Anmeldelsen stjaalne, og havde derhos en Avispakke indenfor Frakken. Da Olsen spurgte Nielsen, hvor han havde Overfrakken fra, svarede denne: »Tys, ti bare stille, Du er vel ikke saa gammel«, og Olsen forstod da, at Nielsen havde begaaet Tyveri. Olsen har tilstaaet sig skyldig i Hæleri, idet han af Nielsen i Foræring modtog ca. 4 til ialt 50 Øre vurderede Cigarer, som Nielsen udtog af en Lomme i Overfrakken, skønt han forstod, at Cigarerne var stjaalne sammen med Frakken. De 3 af Cigarerne fandtes ved Anholdelsen i Olsens Besiddelse og er, som anført, af Anmelderen genkendt som værende af samme Slags som de stjaalne, medens den 4de Cigar var røget inden Anholdelsen.

Olsen har endelig forklaret, at Nielsen, da de senere paa Formiddagen opholdt sig i en Beværtning i Vestergade, gik sin Vej med Overfrakken, og da han kort efter vendte tilbage uden Frakken, udtaalte: »Saa, nu er det besørget«.

Arrestanten Nielsen, der til at begynde med forklarede, at han havde tilbragt Natten mellem den 15 og 16 Maj d. A. paa en nærmere betegnet Gæstgivergaard, har senere forklaret, at han ikke husker, hvad han har foretaget sig den paagældende Nat, og at det saaledes er meget muligt, at han har begaaet det omhandlede Tyveri, uden at han dog husker noget om det. Han har derhos forklaret, at han godt husker, at han var i Besiddelse af en Overfrakke, som han vil have købt paa en Auktion, men at han ikke ved, hvor Frakken er blevet af. Senere har Nielsen imidlertid nægtet at have været i Besiddelse af nogen Frakke.

Tjener Arthur Storm, Arbejdsmand Søren Christian Sørensen og Mejerist Sigurd Petersen har som Vidner forklaret, at de om Morgen den 16 Maj d. A. har set Arrestanten Nielsen iført Overfrakke.

Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at der den 16 Maj d. A., antagelig om Formiddagen, er solgt en Vinterfrakke for 25 Kr. til Raschs Auktionsforretning i Larsbjørnstræde, og den i Forretningen ansatte Ekspedient, Frederik Jacobsen, har som Vidne forklaret, at han genkender Arrestanten Nielsen som en Person, der har været til Stede i Forretningen, samt at han tror, at det er Nielsen, der solgte Overfrakken, der imidlertid ikke er kommet til Stede under Sagen.

Arrestanten Nielsen har vel benægtet nogensinde at have været i den ommeldte Forretning, men det har vist sig, at Arrestanten Nielsens Haandskrift frembyder en umiskendelig Lighed med Underskriften paa en af Frakkens Sælger i Forretningen med Navnet »Karl Larsen« og vedføjet Adresse underskrevet Erklæring om at være Ejer af det Solgte, hvorhos den i Forretningen ansatte Ekspeditrice, Frøken Ragnhild Hansen, der var til Stede, da Frakken afhændedes, — ifølge hendes Forklaring om Formiddagen antagelig Klokken ca. 9 —, har forklaret, at hun vel ikke tør sige, at det er Nielsen, der solgte Frakken, men at det forekommer hende, at hun har set ham, før hun mødte i Retten.

Ovennævnte Arbejdsmand Sørensen har endvidere forklaret, at han om Morgen den 16 Maj har set Arrestanten Nielsen tage en hel Haandfuld Ti-Ører op af Lommen, hvorhos Fru Anny Johansen, født Neelmeyer, som Vidne har forklaret, at hun den 16 Maj om Morgen Klokken ca. 5 i en Beværtning af Nielsen har modtaget 9 Ti-Ører i Betsaling.

Efter den af Arrestanten Olsen afgivne Forklaring og de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger, der alle viser hen til Arrestanten Nielsen som Gerningsmand til det omhandlede Tyveri, samt i Betragtning af, at Nielsen tidligere gentagne Gange er straffet for groft Tyveri og under nærværende Sag har afgivet forbeholdne og indbyrdes modsigende Forklaringer, findes det efter Omstændighederne tilstrækkelig bevist, at han som Gerningsmand har Del i det omhandlede Tyveri.

Hvad Arrestanten Olsen angaar, er det ved hans egen Erkendelse bevist, at han har været til Stede i Ejendommen Vandkunsten Nr. 5 den Nat, Tyveriet blev begaaet, og da den af ham afgivne Forklaring om, at Nielsen uden hans Vidende skulde have begaaet Tyveri under deres Samvær i Ejendommen, i sig selv er usandsynlig, og da Olsen tidligere er straffet for Tyveri, findes det trods Olsens Benægtelse uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Tyveriet er forøvet af begge Arrestanter i Forening.

I en af Retslægeraadet under Sagen afgivet, den 29 Juli d. A. dateret Erklæring udtales det, at det vel af Sagens Akter fremgaar, at Arrestanten Nielsen er et psykisk degenereret, overspændt og fantasirigt Individ, men at der i det Oplyste ikke findes tilstrækkelige Holdepunkter for den Antagelse, at han i Gerningens Øjeblik skulde have været sindssyg eller befundet sig i en Tilstand, i hvilken han i mindre Grad end

det normale Menneske har været i Stand til at modstaa forbryderske Impulser.

Arrestanten Nielsen vil herefter være at anse for fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Nielsen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 II efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri; Olsen efter Straffelovens § 230 II efter Omstændighederne Nielsen med Tugthusarbejde i 4 Aar, Olsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanterne vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 361. **Højesteretssagfører Bache**
 m o d
Frederik Adolf Petersen (Def. Levy),
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 20 Juni 1918: Arrestanten Frederik Adolf Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Rievers, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører P. F. C. Larsen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1918: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. Bang og J. L. Nathansen, betaler Arrestanten Frederik Adolf Petersen 40 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig fundet godtgjort, at Tiltalte den 27 Oktober 1917 indbrudsvis har frastjaalet Frugthandler Victor Hansen de i Dommen omtalte to Obligationer, og at han falskeligt har underskrevet med Navnet »Viktor Hansen« dels en paa den ene Obligation skrevet Transportpaategning, dels et af C. F. Dueskov udfærdiget Købebevis. For disse Forhold vil Tiltalte herefter være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, og efter dens § 268.

Efter Dommens Afsigelse er de Fuldmægtig Heilbuth fra-komne Mønter og Medailler tilfældigt fundet nedgravet ved en Træstub i Dyrehaven. Tiltalte, hvem dette Fund er blevet foreholdt, har imidlertid erklæret, at han henholdt sig til sit tidligere, og at han ikke ønskede at udtale sig nærmere.

Efter de foreliggende, i det Væsenlige i Dommen fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte i December 1917 paa den i Dommen nærmere angivne Maade i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Heilbuths Lejlighed og der har tilvendt sig den ovennævnte Samling Mønter og Medailler. Det maa derhos særlig anses bevist, at Tiltalte under sit Ophold i Heilbuths Lejlighed har bundet Karen Rasmussen paa Hænder og Fødder. For sit hernævnte Forhold vil Tiltalte herefter være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. § 230, 2det Stykke. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Adolf Petersen til Højesteretsagførererne Bache og Levy 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Frederik Adolf Petersen aktioneret for Tyveri af Møntsamling og Kreditforeningsobligationer og Falsk.

Arrestanten, der er født den 8 Juni 1882, er forhen anset ved Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 18 November 1915 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens nærmere Omstændigheder er følgende:

I. Ifølge edelig Forklaring af Frugthandler Victor Hansen og Hustru, Josefa Hansen, Schönbergsgade Nr. 12, Stuen, er der i Tiden fra Kl. 5¹/₂ til ca. 10¹/₂ Formiddag den 27 Oktober 1917 frastjaalet dem:

- a) kontant 117 Kr., beroende under et Tæppe paa Bordet i deres Spisestue,
- b) En paa Victor Hansens Navn noteret Obligation i Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter, Litra A Nr. 2850 af 9de Serie, stor 2000 Kr., fra en aaben Kasse, der henstod paa Skrivebordet i Opholdsværelset,
- c) Obligation i Kreditforeningen af Grundejere i København og Omegn, Litra E Nr. 5872 af 3die Serie, stor 2000 Kr., henliggende i samme Kasse og ligeledes noteret paa Victor Hansens Navn,
- d) En Sparekassebog med »Bikuben«, paa hvilken kun indestod 1 Kr., beroende i en ikke aflaaet Skuffe i Skrivebordet.

Hansen var om Aftenen forud rejst til Falster og kom først tilbage den 27 Oktober 1917 Eftermiddag, medens Hustruen var fraværende fra Hjemmet i det fornævnte Tidsrum, i hvilket Lejligheden stod ganske mennesketom. Da Hustruen, som ved Bortgangen havde aflaaet alle Indgange og overtudet sig om, at Vinduerne var paahaspede, kom til-

bage, fandt hun Dørene urørte, men et Vindue mod Gaarden, til hvilken Adgangen var uhindret, opbrudt, og Tyven formenes at have skaffet sig Adgang gennem dette. Hun var straks klar over, at der havde været en Tyv, og telefonerede dette til Manden, men først ved hans Hjemkomst konstateredes Tyveriets fulde Omfang.

Paa Bordet var efterladt et anonymt Brev, hvori det hedder, at det kun er en Spøg, men »alligevel temmelig alvorlig«, at Brevskriveren forlanger et Laan paa 950 Kr. til Hest og Vogn, at tilbagebetale med 50 Kr. pr. Maaned, og at Politiet skal holdes udenfor, samt at Alt, naar dette sker, kommer i Orden, medens det ellers gaar galt, hvorhos der hentydes til, at Bestjaalne skal have gjort sig skyldig i Bedrageri med Hensyn til Skat. Endvidere var efterladt et Udklip af en Avis, hvori en saadan Sag refereres. Med Blyant var paa Brevet tilføjet: »Averter i Politiken under Korrespondance«, og i Henhold hertil lod Anmelderen i nævnte Blad for den 30 Oktober 1917 indrykke følgende: »De 950 Kr. kan faas paa de omtalte Konditioner«, men noget Svar herpaa er ikke indgaaet.

Den 6 November 1917 Formiddag bragte en ubekendt Dreng et anonymt Brev til Bestjaalne, i hvilket denne opfordredes til at give Budet 250 Kr., hvorefter den ene Obligation vilde blive bragt med det samme, medens den anden skulde komme et Par Dage efter, og truedes der iøvrigt med, at Obligationerne vilde blive brændt, saafremt Brevskriver eller Bud blev udsponerede; den stjaalne Sparekassebog aileveredes derhos af Drengen, der paa Bestjaalnes Forespørgsel erklærede, at den Mand, som sendte ham, var høj med mørkt Skæg og iført mørkt Tøj. Bestjaalne gav Budet et Brev med tilbage, hvori han tilbød »de 950 Kr.« og forespurgte samtidigt, om Vedkommende ikke havde Brug ogsaa for Sele og Vogn, og lidt efter indfandt Budet sig paany med den Besked, at hans Mandant havde modtaget Brevet, men var gaaet bort.

Den 7 November 1917 fandt Bestjaalne i sin Brevkasse et andet Brev, hvori Brevskriveren erklærede det for »storartet«, at Vogn og Sele kan skaffes, og spørger, om ikke ogsaa en Hest kan skaffes, og opfordrer til Møde i en Café »Viborg«, hvor Anmelderen ogsaa ledsaget af Politi mødte, uden at der forøvrigt iagttoges Nogen her, der kunde antages at have skrevet Brevet.

Ifølge Forklaring af den tidligere straffede og derfor ikke edfæstede Hans Christian Rasmussen, Vesterbrogade 57, har en Person, som han er overbevist om er identisk med Arrestanten, den 18 eller 19 s. M. forespurgt, om han var Køber til en Kreditforeningsobligation, uden dog dengang at fremvise nogen saadan, og da det stillede i Udsigt, at Køb var muligt, et Par Dage efter for 1100 Kr. solgt ham Obligationen under b samt med Navnet Viktor Hansen underskrevet en Transport til Ihændehaveren, som Rasmussen umiddelbart forinden havde skrevet paa Obligationen.

Ifølge edelig Forklaring af Grosserer Mortensen, Købmagergade Nr. 49, har en Person i Slutningen af November Maaned 1917 falbudt til ham Obligationen under c, hvis Serie, Litra og Nummer han noterede, uden at

Handel dog kom i Stand, og han er »bestemt overbevist om«, at Arrestanten er identisk med Falbyderen.

Omtrent paa samme Tid har en Person ønsket at sælge eller belaaene samme Obligation hos C. F. Dueskov, Vesterbrogade 16, og da denne vilde betænke sig atter den 28 November 1917 indfundet sig hos ham og nu solgt ham Papiret for 1300 Kr., dog med Forbehold af Tilbagekøbsret for ca. 1400 Kr., og med Navnet Viktor Hansen underskrevet et af Dueskov udfærdiget Købebevis, men ikke tegnet nogen Transport paa selve Obligationen. Dueskov har forklaret, at han ser daarligt, men at efter hans bedste Skøn er Arrestanten identisk med den ommeldte Person, og han har beediget sin Fremstilling.

Endelig har en i Arresthuset paa Blegdamsvejen siden 6 November 1917 af Københavns Amts søndre Birk hensat tidligere straffet Person forklaret, at han paa Arresthuset har haft Lejlighed til at komme i Forbindelse med Arrestanten, som først anholdtes den 15 Januar 1918, og at denne en Dag omkring den 31 s. M. har udtalt til bemeldte Person, at han havde været i Retten med to Aagerkarle, af hvem han havde faaet 2500 Kr. for nogle »Veksler«, der var 4000 Kr. værd, og lidt efter sagt, at det var Obligationer, samt paa Vedkommendes Forespørgsel, om han havde stjaalet dem, har ytret: »Jo, det er klart, men det kan jeg jo ikke dømmes for.«

De ommeldte Breve, som Bestjaalne Hansen har fundet eller modtaget, samt Underskrifterne paa Transporten og Købebeviset er tillige med Prøver paa Arrestantens Haandskrift forelagt Overbetjent af Københavns Politi Marker som Skriftekspert, der under Ed har udsagt, at der næppe kan være mindste Tvivl om, at disse Breve og Underskrifter er skrevne af Arrestanten.

Arrestanten, der er Fætter til Hansen, erklærer imidlertid, at han ikke er Gerningsmanden, nægter at have skrevet Brevene eller tegnet Navnene og erklærer, at de Personer, der vil have genkendt ham, maa tage Fejl, samt at den af Arrestanten under Københavns Amts søndre Birk givne Fremstilling er løgnagtig fra Ende til anden.

Efter alt, hvad der foreligger, findes det imidlertid uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten er den, som har skrevet Brevene og Navnene og falbudt Dokumenterne. Naar hertil kommer den anden Arrestants Udsagn, skønnes det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten paa den af Bestjaalne og Hustru angivne Maade har stjaalet Obligationerne.

De to Krediforeningsobligationers Kurs var i Slutningen af November 1917 henholdsvis ca. 86 pCt. og 85 pCt.

II. Den 25 December 1917 anmeldtes det til Politiet, at der fra Fuldmægtig i Statsbanerne Heilbuth, Thorvaldsensvej Nr. 22, 2 Sal, var stjaalet en Samling Mønter og Medailler af Værdi 3054 Kr. 02 Øre, kontant i dansk Sølvmønt 12 Kr., en Ring af Værdi 11 Kr., samt nogle Cigarer og Vine af Værdi ialt 16 Kr., hvilke Genstande havde været dels i aflaaesede Gemmer, der var blevet opbrudt, dels frit fremme i Lejligheden, og maa det antages, at Tyven eller Tyvene har skaffet sig Adgang ved fra Gaden uhindret at gaa op ad Hovedtrappen og derfra at stige ud paa en Altan, i hvis Dør han har udstødt en Rude, hvor-

efter han har stukket Haanden ind gennem den saaledes fremkomne Aabning og omdrejet den indvendigt i Døren anbragte Nøgle, hvormed Døren var aflaaet.

Heilbuth, der henlaa paa en Klinik, var den 24 December 1917 kun i Lejligheden Kl. ca. 8 og 10½ om Aftenen nogle Øjeblikke og uden at iagttage noget usædvanligt og slet ikke næste Dag, medens hans Husholderske, Karen Rasmussen, der med ham alene beboede Lejligheden, ligeledes tilbragte Aftenen den 24 December ude og først kom hjem over Midnat, ved hvilken Lejlighed hun passerede nogle af Værelserne ligeledes uden at mærke noget. Efter hendes beedigede Forklaring fandt hun imidlertid den 25 December 1917 om Morgenen Kl. ca. 9½ i Heilbuths Soveværelse en hende ubekendt Mand, der uden iøvrigt at behandle hende brutalt bandt hende og lagde hende paa hendes Seng, hvorefter hun hørte ham gaa omkring i Huset og oplukke Gemmer. Da det omsider blev stille, løsnede hun sine Baand og fandt da, at den Fremmede var borte.

Arrestanten har været fremstillet for hende, og hun har erklæret, at Arrestanten meget ligner den Person, hun saa, og hun antager, det er ham.

Den 8 Januar 1918 modtog Heilbuth, som i Bladene havde udlovet 1000 Kr. til den, der kunde fremskaffe Samlingen, et Brev, undertegnet »det borende X«, der udlovede Mønterne mod 500 Kr., og som satte Heilbuth Stævne i Københavns Raadhushal, og her mødte da 2 civilklædte Politibetjente, der bemærkede Arrestanten gaende frem og tilbage, men som dog ikke foretog noget overfor ham.

Den 10 s. M. modtog Heilbuth atter et Brev, der paany satte ham Stævne sammesteds saaledes, at han, hvis han var forhindret i selv at møde, kunde møde ved en Anden, der da som Kendingstegn skulde have en Nellike i Knaphullet, og i Henhold hertil mødte en Sygeplejerske, ledsaget af de samme to Betjente, og bemærkede disse atter Arrestanten, men denne tiltalte ikke Sygeplejersken eller hun ham, og han forsvandt efter at have fulgt et Stykke efter hende paa Gaden.

Den 11 s. M. modtog Heilbuth paany et Brev, indeholdende 2 Stykker af Samlingen som Legitimation, og meddeltes det heri, at Brevskriveren havde set Sygeplejersken ledsaget af Politiet, og at han nu ikke vilde skrive oftere.

Disse Fremstillinger er edeligt bekræftede af henholdsvis Betjentene, Sygeplejersken og Heilbuth, og den fornævnte Skriftekspert har ligeledes under Ed erklæret, at der næppe kan være mindste Tvivl om, at de ommeldte Breve er skrevet af Arrestanten.

Denne indfandt sig den 15 Januar 1918 paa den Klinik, Heilbuth var indlagt paa, og ønskede at tale med denne, hvorefter han anholdtes.

Han har derefter udtalt, at han tilfældigt i en Beværtning den 13 s. M. havde hørt 2 Personer tale om Mønttyveriet og var fulgt efter dem til Charlottenlund, hvor han havde set dem nedgrave Mønter, og at det var dette, han havde villet meddele Heilbuth paa Kliniken. Arrestanten har været til Paavisning af Stedet, men erklærede her, at han ikke kunde finde det med Sikkerhed, og Eftersøgning har intet Resultat bragt.

Denne Forklaring fastholder han og nægter at have noget som helst med Tyveriet at gøre eller at have skrevet Brevene.

Under Arresten har Arrestanten derhos efter den fornævnte under Københavns Amts søndre Birk hensiddende Arrestants Udsagn fortalt denne, at han hensad arresteret for nogle Mønter, og forhandlet med ham om eventuel Afhændelse af nogle af disse samt yderligere fortalt, at han havde bundet en gammel Kone og tilskrevet Heilbuth, fra hvem han havde stjaalet Mønterne, for at formaa denne til mod Udlevering af de ikke gangbare Mønter at tilstaa ham den udlovede Belønning samt tilsendt denne de to Stykker for at godtgøre, at han var i Stand til at skaffe de manglende, men Arrestanten har ikke villet røbe til den paagældende anden Arrestant, hvor Kosterne var.

Arrestanten nægter imidlertid ganske Rigtigheden af disse Udsagn.

Efter det saaledes Foreliggende findes det efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har skrevet Brevene og afsendt de to Møntstykker, og naar henses til Husholderskens beedigede Forklaring og den ommeldte Arrestants Fremstilling, skønnes det uden Betænkelighed at statuere, at det er ham, som — mulig i Forbindelse med Andre — har stjaalet dem, og at Tyveriet er begaaet som Indbrud.

Arrestanten vil herefter være at anse for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 II samt efter dens § 268 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Den indankede Dom, hvorefter Arrestanten er anset efter de nævnte Straffebestemmelser med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, vil, da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig er paalagt Arrestanten, tiltrædes, herefter med den af Ovenanførte følgende Ændring i Straffetiden kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at udrede 40 Kroner til hver.

Tirsdag den 24 December.

Nr. 505. Højesteretssagfører Møldrup
m o d

Berthold Leopold Othenius Sørensen (Def. Harboe),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1918: Arrestanterne Berthold Leopold Othenius Sørensen og Aage Vilhelm Pedersen bør straffes, Sørensen med Tugthusarbejde i 4 Aar, Pedersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Bay, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Berthold Leopold Othenius Sørensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Berthold Leopold Othenius Sørensen og Aage Vilhelm Pedersen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Sørensen er født den 13 Oktober 1893 og foruden at være straffet bl. a. 1 Gang for Tyveri, begaaet før hans fyldte 18de Aar, endvidere anset: ved nærværende Rets Dom af 2 April 1912 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 18 Februar 1913 efter Straffelovens § 230 II med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 16 Juni 1914 efter Straffelovens § 231 II med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ved nærværende Rets Dom af 12 August 1916 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Arrestanten Pedersen er født den 4 Juni 1900 og ikke fundet forhen straffet.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 30 September d. A. Klokker ca. 4 Formiddag krøb Arrestanterne gennem et Vindue, som de afhaspede udvendig fra, ind i et Toilettum i Hotel »Prinsen« i Fredensborg for at stjæle Penge fra et Skrivebord i et af Hotellets Lokaler, men da de mærkede sig opdagede, opgav de deres Forehavende og løb deres Vej.

Den 1 Oktober d. A. Klokker ca. 10 Aften vilde Arrestanterne efter Aftale begaa Indbrud i Smørforretningen Istedgade 51, Stuen, for at stjæle Smør. De vilde først krybe gennem et ikke helt tillukket Vindue, men opgav dette, fordi det indvendigt var forsynet med Jærnstænger, og indskrænkede sig til at stjæle et til 15 Øre vurderet Tællelys, som stod paa et Køkkenbord, hvor Sørensen kunde naa det ved at række Haanden ind gennem Vinduet. De forsøgte derefter at komme ind i Forretningen ved med et Svingbor at udbore Træet omkring Laasen i en aflaaaset Dør, men det lykkedes dem ikke at faa Døren lukket op, hvorfor de forlod Gerningsstedet og bestemte sig til at begaa Indbrud i en Skotøjsforretning, Sundevedsgade 29, Stuen. Fra en Nabo-gaard kravlede de over et 1,90 m højt Plankeværk til den til Sundevedsgade 29 hørende Gaard, hvor de efter med Svingboret at have udboret en Vinduesramme udvendig fra afhaspede Vinduet og krøb ind i Forretningen, hvor de stjal Fodtøj og andre Beklædningsgenstande til Værdi af ialt 1190 Kr., der fandtes frit fremme i Forretningen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Sørensen efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet simpelt og groft Tyveri og 5te Gang forsøgt groft Tyveri, Pedersen efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, tildels jfr. § 46, efter Omstændighederne, Sørensen med Tugthusarbejde i 4 Aar, Pedersen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 504.   Højesteretssagfører V. Kondrup
    m o d
                    Charles Frederik Bruus (Def. Møldrup),
    der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 November 1918: Arrestanten Charles Frederik Bruus bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olivarius og Salomonsen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Frederik Bruus til Højesterets-sagførerne V. Kondrup og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Charles Frederik Bruus, der tiltales for Tyveri, er født den 16 Januar 1898 og anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37 og Lov af 1 April 1911 § 13 betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved nærværende Rets Dom af 10 November 1917 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 6 April 1918 efter Straffelovens § 230 I, jfr. § 54 under Henvi sning til midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Fra 19 August til 2 September d. A. var Arrestanten arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Hæleri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 7 Oktober d. A. har Arrestanten frastjaalet Konditor Henning Klenz en til 100 Kr. vurderet Kobberkedel, der stod frit fremme i Bestjaalnes Bageri, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Den 11 s. M. har Arrestanten i 2 Gange frastjaalet Fru Ragnhild Larsen, født Jørgensen, dels noget Garn og en Lommekniv af Værdi ialt 3 Kr. 50 Øre, dels en til 50 Øre vurderet Pung, indeholdende 24 Kr. 30 Øre i rede Penge og nogle Ernæringsmærker. Det Stjaalne berøede frit tilgængeligt i Bestjaalnes Lejlighed, hvor Arrestanten var tilstede i lovligt Ærinde.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 501. Højesteretssagfører Asmussen
m o d

Hans Emil Petersen og Kai Hans Jespersen (Def. I Kondrup),
der tiltales henholdsvis for Meddelagtighed i Tyveri og for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1918: Arrestanterne Oskar Alexander Stephensen, Hans Emil Petersen, Kai Hans Jespersen samt Tiltalte Georg Ferdinand Emanuel Wulff bør straffes, Arrestanterne Stephensen og Petersen samt Tiltalte Wulff med Forbedringshusarbejde, Stephensen i 18 Maaneder, Petersen i 8 Maaneder, Tiltalte i 1 Aar, Arrestanten Jespersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Paludan og Olivarius, 40 Kroner til hver, dog at Arrestanten Stephensen ikke udreder over $\frac{2}{3}$, Arrestanten Petersen ikke over $\frac{1}{3}$, Arrestanten Jespersen og Tiltalte hver ikke over $\frac{2}{3}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Jespersens og Petersens Vedkommende anførte Grunde maa det billiges, at de er ansete efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men Straffetiden findes, forsaavidt angaar Jespersen, under Hensyn til Straffelovens § 58 at burde forkortes til 60 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden for Jespersens Vedkommende vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Kai Hans Jespersen bestemmes til 60

Dage. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte og Tiltalte Hans Emil Petersen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og I. Kondrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Oskar Alexander Stephensen, Hans Emil Petersen, Kai Hans Jespersen samt Tiltalte Georg Ferdinand Emanuel Wulff tiltales: Arrestanten Stephensen for Tyveri, Arrestanten Petersen for Meddelagtighed i denne Forbrydelse, Arrestanten Jespersen og Tiltalte Wulff for Hæleri.

Stephensen er født den 6 December 1897 og tidligere anset:

Petersen er født den 7 December 1886 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 21 September 1907 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf var udstaaet den 26 Marts 1908, og ved nærværende Rets Dom af 9 November 1912 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 2 Maaneder.

Jespersen er født den 19 Februar 1899 og ikke fundet tidligere straffet.

Wulff er født den 26 Januar 1879 og tidligere anset:

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Arrestanten Stephensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han en Dag omkring den 1 Februar 1918 Klokken c. 6 Eftermiddag i tyvagtig Hensigt uhindret fra Gaden gik ned i Kældergangen i Ejendommen Mathæusgade Nr. 21 og opdirkede den aflaaede Dør til et Kælderrum, i hvilket han gik ind, og hvor han stjal en frit fremme beroende, til 400 Kr. vurderet Drittel Smør, indeholdende 50 kg, som han kørte bort paa en dertil medbragt Trækvogn. Da han herunder mødte Arrestanten Jespersen, gik denne ind paa at gemme Dritlen i et Kælderrum i den Ejendom, hvor han boede, og derefter afhænde den for Stephensen, der betingede sig at faa 75 Kr. for den. Stephensen vil have sagt til Jespersen, at han havde købt Smørret, og han betalte af de 75 Kr., som Jespersen bragte ham som Udbytte ved dets Salg, Jespersen 10 Kr. for hans Ulejlighed.

Arrestanten Jespersen har erkendt at have modtaget Dritlen i Bevaring som foranført og afhændet den gennem Tiltalte Wulff, af hvem han modtog 110 Kr. for den; heraf beholdt han selv 35 Kr. og afgav Resten til Stephensen, der heraf gav ham 10 Kr. Han hævder at have troet paa Stephensens Forklaring om at have købt Dritlen.

Under Hensyn til, at Arrestanten Jespersen, der først løgnagtig nægtede at have haft noget med nogen Smørdrittel at gøre, har erkendt at være vidende om, at Smør mindst — nemlig naar det købes mod Aflevering af Smørmærker til Husholdningsbrug — koster 3 Kr. 20 Øre pr. kg, medens Stephensen af ham kun forlangte 75 Kr. for 50 kg, findes

det imidlertid med Forkastelse af Jespersens Forklaring at maatte statuere, at denne Arrestant har været paa det Rene med, at Smørret var stjaalet, og at han saaledes ved sit heromhandlede Forhold har udvist hælerisk Virksomhed.

Tiltalte Wulff har tilstaaet sig skyldig i Hæleri, idet han har erkendt af Jespersen at have modtaget til Afhændelse den ommeldte Drittel Smør og gennem to ikke her under Sagen tiltalte Personer, Vilhelm Bernhard Petersen og Rudolf Johan Michelsen, afhændet den videre samt af det Beløb paa 200 Kr., som disse Personer, der solgte Smørret til en herværende Bagermester for 300 Kr., leverede ham for Smørret, selv beholdt 90 Kr., medens han leverede Jespersen 110 Kr., alt uagtet han var klar paa, at Smørret hidrørte fra Tyveri.

Ved Arrestanten Stephensens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det endvidere bevist, at han den 23 s. M. Klokken c. 7 Eftermiddag i tyvagtig Hensigt gik fra Gaden uhindret ned i Kældergangen i Ejendommen Dybbølsgade Nr. 55, hvor han med Vold frabrød den Hængelaas, hvormed Døren for et Kælderrum var aflaaet, gik ind i Rummet og dersteds stjal en frit fremme beroende til 400 Kr. vurderet Drittel Smør paa 50 kg. Han gemte foreløbig Dritlen bag Kældertrappen i en Ejendom, men bragte den nogle Dage senere med Hjælp af Arrestanten Jespersen, hvem han vil have sagt, at han havde købt den, hen i en Trediemands Kælder og derfra op i dennes Lejlighed, hvor Smørret i flere Personers Overværelse blev udparteret og derefter solgt i Smaapartier.

Arrestanten Jespersen har erkendt at havn været behjælpelig med Dritlens Transport som foran nævnt, at have deltaget i Smørrets Udpartering og af Arrestanten Stephensen at have modtaget 10 Kr. for sin Ulejlighed. Han hævder, at han ogsaa for dette Smørs Vedkommende har troet paa Stephensens Anbringende om at have købt det. Under Hensyn til det Foranførte findes det imidlertid ogsaa i dette Tilfælde ubetænkeligt mod Arrestantens Benægtelse at statuere, at han har været paa det Rene med, at Smørret hidrørte fra Tyveri, og at han saaledes ogsaa i dette Forhold har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed.

Iøvrigt foreligger Følgende:

Den 24 Januar 1918 anmeldte Smørhandler Carl Hedegaard, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Eftermiddag Kl. 5½ fra hans Forretning Vesterbrogade Nr. 27, Kælderen, ved Opbrydning af og Indstigning gennem et Vindue var stjaalet 4 Dritler Smør à 50 kg og en Del Glas med Honning, og den 22 Februar s. A. anmeldte Smørhandler J. K. Eskildsen, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Eftermiddag Klokken 5 fra hans Forretning Vesterbrogade Nr. 69 ved Sprængning af en Fløj-dør var stjaalet 4 Dritler Smør à 50 kg. Den 24 i sidstnævnte Maaned meddelte Bagermester Farsøth, Saxogade 110, Politiet, at han den 22 s. M. om Eftermiddagen havde af en Mand købt 3 Dritler Smør for ialt 1005 Kr. og nu frygtede for, at Smørret kunde hidrøre fra Tyveri. Han udleverede Dritlerne, hvoraf de to nu var tømt og den tredje delvis tømt; de to tomme var mærkede Nr. 2293, den tredje Nr. 1173. Det viste sig, at Smørret var solgt til Farsøth af de fornævnte Personer, Petersen og

Michelsen, der atter havde det fra Tiltalte Wulff. Ved Visitation i Wulffs Kælder fandtes yderligere en Drittel Smør, mrkt. Nr. 2484. Smørhandler Hedegaard har forklaret, at han efter de tilstedebragte Dritlers Numre og Mærker samt Udseende bestemt genkender de to tomme Dritler som hørende til de ham ved ommeldte Tyveri frastjaalne Dritler og den tildels tømte samt den i Wulffs Kælder forefundne Drittel som tilhørende Smørhandler Eskildsen, der havde faaet dem leverede af Hedegaard.

Tiltalte Wulffs første Forklaring gik ud paa, at han den 22 Februar Klokken ca. 5½ Morgen efter Aftale mødtes med Arrestanterne Petersen ved Vesterbrogade Nr. 69, hvor Arrestanten kom ud fra Pørtten og sagde, at nu kunde de godt læsse, hvorefter de gik ind i Gaarden; Arrestanten gik ned i en Smørkælder og rakte 4 Dritler Smør op til Tiltalte, som denne læssede paa en i Gaarden staaende Trækvogn, hvorefter de kørte Smørret til Saxogade Nr. 59, hvor Tiltalte boede, og satte det ned i hans Kælder. I det første Forhør i vedkommende Kriminalkammer fragik Tiltalte imidlertid denne sin Tilstaaelse om at have deltaget i Tyveri af Smørret og har derefter afgivet og fastholdt følgende Forklaring:

Han, der tidligere med Arrestanten Petersen havde talt om, at Tyskere gav 12 Kr. for Pundet af Smør, og at de skulde se at faa fat i noget Smør — hvormed der mentes at stjæle det — blev den 22 Februar om Morgenen lidt før Klokken 6 vækket i sit Hjem ved, at det bankede paa Døren. Han gik ud og traf Arrestanten Petersen, der sagde, at nu havde han noget Smør, og om de ikke kunde sætte det ned i Tiltaltes Kælder. De bragte saa i Forening de 4 Dritler, som Arrestanten Petersen havde paa en Trækvogn, ned i Kælderen og enedes om at sælge de 3 gennem Vilhelm Petersen og Michelsen, medens den 4de efter Arrestanten Petersens Forlangende skulde sælges i Smaapartier i Havnen og derfor foreløbig blive staaende i Kælderen. Tiltalte, der var klar paa, at Smørret var stjaalet, traf senere om Morgenen Vilhelm Petersen og Michelsen og sagde dem, at han havde Smør til Salg. Ved 2 Tiden om Eftermiddagen, da han og Arrestanten Petersen sad paa en Beværtning, kom Vilhelm Petersen og Michelsen og sagde, at nu skulde de altsaa ned til Bagermester Farsøth. Arrestanten Petersen hentede saa en Trækvogn, hvortil han efter Tiltaltes Formening fik 1 Kr. af Vilhelm Petersen; Tiltalte gik hjem og stillede Smørret op i Gangen, og kort efter kom Arrestanten Petersen med Vognen og hentede Smørret, uden at Tiltalte saa, om der var Nogen med ham. Efter at Vilhelm Petersen og Michelsen havde handlet med Farsøth, leverede de Tiltalte ialt 770 Kr., hvoraf han atter gav Arrestanten Petersen 450 Kr. og selv beholdt Resten, 320 Kr.

Arrestanten Petersen har erkendt at kende Tiltalte Wulff og at komme en Del sammen med ham, men har vedholdende benægtet at have forøvet eller deltaget i noget Tyveri af Smør eller at have været med til at transportere Smørret, afhænde det eller modtage nogen Del af Provenuet for det, idet han erklærer hele Tiltaltes Forklaring i saa Henseende for usand.

Imidlertid har saavel Vilhelm Petersen som Michelsen, der for de:es

Vedkommende i det Hele har godkendt Tiltaltes Forklaring, bestemt genkendt Arrestanten Petersen som den Mand, der kørte Smørret paa Trækvogn til dem inden Afleveringen til Farsøth, og som de den Dag baade før og efter dette var sammen med paa 2 Beværtninger; Vilhelm Petersen har bekræftet, at han gav 1 Kr. til en Mand for at skaffe en Trækvogn, og at han tror, men dog ikke er helt sikker paa, at denne Mand var Arrestanten Petersen; han har derhos forklaret, at have set, at Wulff udbetalte Arrestanten Petersen flere Hundrede Kroner. Endvidere har Tiltalte Wulffs Hustru, Else, født Pedersen, forklaret, at der den 22 Februar ved 6-Tiden om Morgenen blev banket paa Døren i hendes Hjem, at hendes Mand gik ud og lukkede op og straks efter kom ind og tog Tøj paa og atter gik, idet han paa hendes Spørgsmaal om, hvem det var, sagde, at det var Emil. Endelig har den tidligere straffede Anna Sofie Jensen, Henriksens Hustru, forklaret, at hun den 22 Februar om Eftermiddagen saa, at nogle Mandspersoner bar 3 Smørdritler ud fra Gadedøren i Saxogade Nr. 61, gennem hvilken Gadedør der er fælles Gennemgang til Gaarden og Kælderen i Ejendommen Nr. 61 og 59, og læssede dem paa en Trækvogn, der blev kørt bort, samt at hun med Bestemthed har genkendt Arrestanten Petersen som en af disse Personer; senere har hun dog ændret denne Forklaring derhen, at hun genkendte Arrestanten paa hans Højde og foroverbøjede Holdning, men ikke saa Personens Ansigt og ikke bestemt tør fastholde, at Arrestanten er identisk med ham.

Ved alt det Foranførte maa det anses at være mod Arrestanten Petersens Benægtelse bevist, at han ligesom Tiltalte Wulff har været i Besiddelse af Smørret, deltaget i dets Transport til Farsøth og faaet Andel i Udbyttet af dets Salg. Da derhos Tiltaltes sidst afgivne Forklaring i nogen Grad bestyrkes ved hans Hustrus Forklaring, medens den af ham først afgivne Forklaring om at have deltaget i selve Tyveriet af de 4 Dritler Smør allerede af den Grund ikke tør fastholdes, at 2 af disse Dritler efter det Oplyste maa antages at være stjaalne ved et Tyveri, som er sket allerede i Januar Maaned, vil Tiltaltes seneste Forklaring i det Hele være at lægge til Grund. Ligesom Tiltalte herefter vil være at dømme for Hæleri med Hensyn til de 4 Smørdritler, saaledes vil det Samme være at statuere for Arrestanten Petersens Vedkommende, idet det paa den ene Side findes ubetænkeligt at statuere, at han har været paa det Rene med, at Smørret hidrørte fra Tyveri, medens der paa den anden Side ikke foreligger saadanne Oplysninger om, under hvilke Omstændigheder han er kommet i Besiddelse af Smørret, at han vil kunne anses overbevist om selv at have stjaalet det eller været meddelagtig i Tyveri af det. Smørdritlerne er vurderet til 400 Kr. pr. Stk.

Rettelse: S. 600 L. 19 f. o. Liebe, læs Asmussen efter Ordre. L. 22 f. o. Asmussen, læs Liebe efter Ordre.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Januar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 44

Tirsdag den 24 December.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Arrestanten Stephensen efter Straffelovens § 231 II,

Arrestanten Petersen i Medfør af § 241 I efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri,

Arrestanten Jespersen efter § 238 og

Tiltalte Wulff i Medfør af Straffelovens § 241 I efter § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri

efter Omstændighederne og for Jespersens Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13, Arrestanten Stephensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten Petersen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Arrestanten Jespersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Tiltalte Wulff med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdag den 2 Januar.

Nr. 183. Firmaet **Hugo Ritschel & Co.**, Berlin, (Ingen)

mod

Felix Lucas (Rée).

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet Hugo Ritschel & Co., Berlin, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og de ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør det og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner

og endvidere tilsamme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler Appellanten til Indstævnte, Felix Lucas, som har ladet møde, 200 Kroner.

Fredag den 3 Januar.

Nr. 430. Overretssagfører Erik Ringberg
mod
Carl Buchwald Hansen (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri og for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 10 Juni 1918: Tiltalte Carl Buchwald Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Knudsen, 50 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 August 1918: Tiltalte Carl Buchwald Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som findes paa de væsentlige Punkter at kunne tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Buchwald Hansen til Overretssagfører Ringberg og Højesteretssagfører Liebe 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag er Carl Buchwald Hansen sat under Tiltale for Bedrageri og for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr.

Tiltalte er født den 8 April 1873 og har tidligere været anset ved Overrettens Dom af 15 April d. A. efter Straffelovens § 257 med sim-

pelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han har været anset ved Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 18 April 1916 efter fornævnte Bestemmelse og Straffelovens § 203 med simpelt Fængsel i 20 Dage, men ved Overrettens Dom af 19 Juni s. A. blev han frifundet for Aktors Tiltale.

1. Da Tiltalte var kommet i Gæld til Hestehandler P. M. Petersen i Vejle, udstedte han den 13 Oktober f. A. til Sikkerhed for ethvert Beløb, som han var og maatte blive bemeldte Petersen skyldig, til denne et den 19 næstefter tinglæst Skadesløsbrev, hvori han meddelte Petersen 1ste Prioritets Panteret bl. a. i følgende Effekter, der i Dokumentet betegnes som Tiltalte tilhørende, nemlig:

- 3 nye, stive Arbejdsvogne med Høstlejere og Smække,
- 2 gamle, stive Arbejdsvogne,
- 1 ny Kultivator,
- 1 ny Haandtærskemaskine,
- 1 ny Fraugdeploy, og
- 1 Hakkelsemaskine.

Under en den 14 Februar d. A. efter Begæring af nævnte Petersen til Sikkerhed for et Vekselbeløb af 4193 Kr. 50 Øre m. m. hos Tiltalte afholdt Arrestforretning forklarede Tiltalte, foreholdt Konkurslovens § 167, at han kun ejede en Del Indbo og et Par Høns, hvilke Effekters samlede Værdi han anslog til 60 Kr. Da han dernæst under Fogedforretningen opfordredes til at afgive Forklaring over, hvor de ovenfor opregnede, til Hestehandler Petersen pantsatte Genstande befandt sig, forklarede Tiltalte nærmere, at han havde solgt de tre nye Arbejdsvogne, uden at han kunde erindre til hvem, medens de to gamle Arbejdsvogne var kørt i Stykker, hvorhos nogle af Stykkerne dels var solgt som gammelt Jærn, dels opbrændte, at Kultivatoren kort før Jul var solgt til en Mand, som Tiltalte ikke kendte, og at Haandtærskemaskinen var købt af Tiltalte paa Kontrakt og i Henhold til denne tilbagesaget af Sælgeren, hvis Navn Tiltalte angav ikke at kunne erindre. Tiltalte forklarede endelig med Hensyn til Fraugdeploven, at han havde solgt den til en ham ukendt Mand, og med Hensyn til Hakkelsemaskinen, at han ikke, da Skadesløsbrevet oprettedes, ejede nogen saadan, men at han da kun ejede en Hakkelsekiste, som han endnu ved Arrestforretningen var i Besiddelse af.

Under en i Anledning heraf indledet offentlig Undersøgelse er det — som det vil fremgaa af det Følgende — ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de fornævnte af Tiltalte under Arrestforretningen afgivne Forklaringer ikke have værende stemmende med de virkelige Forhold, og da der maa gaas ud fra, at han ved disse Forklaringer har tilsigtet at hindre Panthaveren i at opnaa Fyldestgørelse i de ommeldte pantsatte Effekter, maa han i saa Henseende anses at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det fremdeles godtgjort, at tvende af de foran ommeldte, ved Skadesløsbrevet pantsatte Vogne var betalt af Teglværksejer, Kaptajn Peter Poulsen af Daugaard Teglværk, og at denne allerede, inden Skadesløsbrevet blev oprettet, havde erholdt Transport paa disse Vogne. Paa

samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte efter Pantsætningen har solgt den ene af disse Vogne til sin Søn og tilbudt en anden af de pantsatte Vogne til en Mand i Høgelund ved Navn Kaxe. En tredie af de pantsatte Vogne, der iøvrigt ikke som i Skadesløsbrevet opgivet var en ny Vogn, har Tiltalte med Undtagelse af Kassen, af hvilken han endnu er i Besiddelse, solgt til en ham ukendt Mand, men Tiltalte har forklaret, at han for den ved Salget indvundne Købesum har købt en anden Vogn, som han endnu besidder, og hvilken efter hans Formening »gik ind under Pantet« i Stedet for den solgte. Tiltalte har endvidere forklaret, at han ved Skadesløsbrevets Oprettelse gjorde Petersen bekendt med, at Poulsen havde betalt de to Vogne, og skønt den af Førstnævnte afgivne Vidneforklaring gaar ud paa, at han ikke kan erindre, at Tiltalte har givet ham saadan Oplysning, vil Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Tiltalte vil derfor ikke kunne drages til Ansvar for dette Forhold, forsaavidt heri skal ligge nogen bedragerisk Adfærd overfor Petersen. Derimod vil hans Pantsætning af de til Poulsen allerede transporterede tvende Vogne saavel som hans efter Pantsætningen foretagne Salg eller Salgstilbud være at tilregne Tiltalte som Bedrageri og Forsøg paa den Forbrydelse.

Tiltalte har endvidere erkendt, at han i et den 20 Januar d. A. dateret Brev har opfordret fornævnte Kaxe til dels at udgive en af de under Pantsætningen faldende, hos ham staaende Vogne, for sin, dels at søge solgt nogle Vogne, ved hvilke han efter sin Forklaring vil have sigtet bl. a. dels til de tvende fornævnte Kaptajn Poulsen tiltransporterede og til Petersen pantsatte, dels til en paa et Marked i Herning af en Formand Jensen med Ejendomsforbehold købt Vogn. Dette Forhold vil, da Salget ikke fandt Sted, være at tilregne Tiltalte som Forsøg paa Bedrageri.

Hvad dernæst Kultivatoren angaar, er det oplyst og erkendt af Tiltalte, at han har købt den af Købmand Dupont i Vejle paa Vilkaar, at den først ved Købesummens fulde Betaling blev hans Ejendomsret undergivet, at den ikke er betalt, og at han efter at have pantsat den til Petersen har tilbudt den til Statshusmand Søren Dunker af Kjeldkjær Mark uden overfor denne at omtale den stedfundne Pantsætning. Medens Tiltalte straks ved Forhørets Begyndelse tilstod, at han allerede ved Pantsætningen var klar over, at han manglede Ejendomsret over Kultivatoren, har han senere fragaaet denne Tilstaaelse; men hertil vil der ikke kunne tages Hensyn, og Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa at anses for Bedrageri og Forsøg herpaa.

Haandtærskemaskinen havde Tiltalte efter sin Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger paa samme Vilkaar som med Hensyn til Kultivatoren købt af A/S Kullberg & Co.s Maskinforretning i København, og den er ikke fuldt ud betalt. Tiltalte har derhos efter at have pantsat Maskinen til Petersen først tilbudt den til Søren Jensen i Ravning og senere solgt den til Smed Petersen i Randbøldal uden at gøre de Paa-gældende bekendt med den stedfundne Pantsætning. Da Tiltalte efter sin Tilstaaelse allerede ved Pantsætningen har været klar over, at han

manglede Ejendomsret over Maskinen, vil han ligeledes for dette Forhold være at anse for Bedrageri og Forsøg herpaa.

Fraugdeploven eller — som dens rette Navn er oplyst at være — Arvikaploven har Tiltalte efter sin Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, ligeledes købt af ovennævnte Firma, A/S Kullberg & Co., med Forbehold af dettes Ejendomsret, indtil Betalingen er fuldt ud erlagt. Heller ikke Ploven er betalt, og den er efter Pantsætningen af Tiltalte solgt til Ølbrygger Bjerg i Balle. Tiltalte har erkendt, at han som oplyst til en Politirapport har underskrevet en Slutseddel ved Købet af Ploven, men han har forklaret, at han ikke vidste noget om, at der i Slutsedlen fandtes nogen Bestemmelse om Ejendomsforbehold, og da denne Forklaring efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, vil Tiltalte ikke kunne drages til Ansvar for sit med Hensyn til Ploven udviste Forhold overfor Firmaet, medens han for Afhændelsen af den af ham pantsatte Plov vil være at anse for Bedrageri.

Hvad endelig Hakkelsemaskinen angaar, har Tiltalte erkendt, at den af ham til Fogedprotokollen afgivne og under Forhøret til en Begyndelse fastholdte Forklaring er usandfærdig, og at han allerede paa det Tidspunkt, da Skadesløsbrevet oprettedes, var i Besiddelse af en Hakkelsemaskine, som han senere har anbragt hos den fornævnte Statshusmand Dunker. Da der imidlertid ikke efter Sagens Oplysninger kan gaas ud fra, at han har anbragt Maskinen hos Dunker for at hindre Panthaveren i at opnaa Fyldestgørelse i den, vil han med Hensyn hertil alene kunne anses at være ifalden Strafansvar for at have fremsat nævnte urigtige Opgivelse i Fogedretten, jfr. foran.

2. Ved Tiltaltes Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte ved Købekontrakt af 16 Juni 1917 købte tvende Heste af fornævnte Hestehandler Petersen for en Købesum af 2150 Kr., der skulde betales senest den 15 September s. A., men af hvilket Beløb Intet er betalt. Uagtet Sælgerens Ejendomsret i Kontrakten var forbeholdt, indtil Købesummen var fuldt erlagt, og Tiltalte har erkendt, at han var bekendt med dette Vilkaar i Handlen, solgte han i Januar Maaned d. A. den ene af Hestene for 140 Kr. til Slagter Frandsen i Vejle, der gik ind paa at lade Handlen gaa tilbage, da han af Petersen oplystes om Sammenhængen. Af de 140 Kr. har Tiltalte tilbagebetalt et Beløb af 109 Kr. 53 Øre. For sit i saa Henseende overfor Petersen udviste Forhold vil Tiltalte være at anse for Bedrageri.

3. Endelig er det ved Sælgerens Tilbagetagning af fire Heste, som oftnævnte Petersen havde solgt Tiltalte paa Købekontrakt, oplyst, at Tiltalte havde vanrøgtet i hvert Fald den ene af disse Heste. Dyrlæge Bernth Bech i Vejle, der tilsaa de tre Heste — den ene døde under Transporten fra Tiltalte til Petersen — to Dage efter, at de var kommet tilbage fra Tiltalte, har som Vidne forklaret, at den ene af dem har faaet langt mindre at æde, end der selv under de indskrænkede Foderforhold tilkom den, og at Hesten, der efter Tiltaltes egen Erkendelse indtil seks à syv Dage forinden Undersøgelsen havde været i Arbejde med Brændekørsel, paa dette Tidspunkt absolut ikke har været arbejdsdygtig.

Efter Dyrlæge Bechs videre Forklaring havde Hesten store Hud-

afskrabninger paa højre og venstre Laar saavel som paa Ryggen, hvorhos der fandtes større Saar i Panden, paa Mulen og Kinderne, og dens Gang var vaklende. Tiltalte har udsagt, at han ikke ved, hvorfra de ommeldte Læsioner skriver sig, og at denne Hest har faaet lige saa meget at æde som de øvrige Heste, af hvilke de tvende andre af Dyr-læge Bech undersøgte efter dennes Forklaring var magre, men ikke udsultede eller mishandlede. Tiltalte har dog erkendt, at Hestene til Tider i Forhold til deres Arbejde fik utilstrækkeligt Foder, men har forklaret, at han var uden Skyld heri, idet han ikke fra Kornnævnet erholdt udleveret noget af ham købt Majs, hvorved dog bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at Tiltalte har afhændet en Del af den ham af Kornnævnet tilstaaede til Foder til Hestene beregnede Majs. Yderligere er det ved et i Januar Maaned d. A. foretaget Eftersyn af Tiltaltes Stald godtgjort, at der i denne var Hul baade i Loft og Mur, samt at der manglede Krybber, i hvis Sted Tiltalte benyttede Ballier. Tiltalte har forklaret, at han afvigte Efteraar indrettede Krybbe og Baas til hver Hest, men at de er blevet bidt itu af Hestene; efter Dyr-læge Bechs Udtalelse hidrører Saarene paa den ene Hests Mule og Kinder formentlig fra Benyttelsen af Ballie i Stedet for Krybbe.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, tildels sammenholdt med § 46 og § 64, § 257 og § 1 i Lov af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr, med en Straf der i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 50 Kr. til hver.

Nr. 503. Højesteretssagfører Henriques
 mod
 Michael August André Leonhardus Jacobsen (Def. Aagesen),
 der tiltales for Tyveri og Røveri.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 13 September 1918: Arrestanterne Oskar Poul Rasmus Mortensen og Viggo Knudsen Hæe samt Tiltalte, Forbedringshusfange Michael August André Leonhardus Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 2½ Aar, 2 Aar og 1 Aar og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kjørboe, og Defensor, Sagfører Jacobsen, 35 Kr. til hver samt til Hans Nielsen af Elmelund 153 Kr., Arrestanterne Mortensen og Hæe derhos En for Begge og Begge for En til Marie Christiansen af Elmelund 35 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1918: Arrestanten, Forbedringshusfange Michael August André Leonhardus Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Iøvrigt bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Arrestanten kun vil have in solidum med de Medtaltede at betale Halvdelen af Aktionsomkostningerne. Til Overretssagførerne, Fru Henny Magnussen og Johannes Kalko betaler Arrestanten i Salær 30 Kroner til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms' lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Michael August André Leonhardus Jacobsen til Højesteretssagførerne Henriques og Aagesen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Odense Herreds Ekstraret saavel paa Justitiens Vegne som efter Arrestanten, Forbedringshusfange Michael August André Leonhardus Jacobsens Begæring hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik de Medtaltede Oskar Poul Rasmus Mortensen og Viggo Knudsen Hæe, er Arrestanten Jacobsen sat under Tiltale for Tyveri og Røveri.

Arrestanten er født den 9 April 1893 og tidligere straffet 1) ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 10 Juli 1914 efter Straffelovens §§ 228 og 237, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, men blev den 15 Januar 1915 i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 30 November 1914 løsladt og fritaget for at udstaa Resten af Straffen, saafremt han i 1 Aar fra Løsladelsen førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel, og 2) ved Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 14 Maj 1918 efter Straffelovens §§ 230 og 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder, saaledes som disse efter Indankningen foreligger Overretten til Paakendelse, er efter de Medtaltedes og Arrestantens med det Oplyste stemmende Tilstaelse følgende:

En Dag omkring Midten af Februar d. A. traf Medtaltede Mortensen Arrestanten paa Gaden i Odense og fortalte ham efter Arrestantens Forklaring, at Mortensen og Medtaltede Hæe havde gjort Indbrud hos en

Kone i Elmelund, men at de var gaaet forkert, idet det havde været Meningen, at de vilde have været ind i Gaardejer Hans Nielsens Gaard sammesteds, hvorhos Mortensen sagde, at de en anden Aften vilde ud til Hans Nielsen, og spurgte Arrestanten, om denne vilde med — han skulde bare holde Vagt — saa skulde de Medtaltalte nok klare Resten, hvortil Arrestanten svarede, at han nok vilde med.

Senere samme Dag traf Arrestanten Aftale med de Medtaltalte om, at de den næste Dag skulde følges ad om Aftenen til Elmelund for at begaa Indbrud hos Hans Nielsen og tage hans Penge, der — efter hvad Medtaltalte Mortensen havde meddelt Arrestanten — beroede i et Chatol, der stod i Hans Nielsens Soveværelse.

I Henhold til denne Aftale mødtes Arrestanten og de Medtaltalte den følgende Dag, den 18 Februar d. A. om Aftenen Kl. 10, i Odense, hvorfra de begav sig ud til Hans Nielsens Gaard i Elmelund, hvor Arrestanten krøb op i en udenfor Gaarden staaende Telefonpæl og klippede Telefontraaden ind til Gaarden over med en Tang, som Medtaltalte Mortensen havde medtaget i dette Øjemed.

Gennem en uafloaset Dør i Husets Gavl gik de nu alle 3 efter at have trukket uldne Sokker udenpaa Støvlerne ind i Bryggeret, hvor Arrestanten efter Aftale med Medtaltalte Mortensen blev staaende for at holde Vagt, idet han skulde fløjte, hvis der kom Nogen, hvorimod de Medtaltalte, der havde indbyrdes aftalt, at den ene i paakommende Tilfælde skulde holde paa Hans Nielsen, medens den anden skulde opbryde Chatollet i Sovekamret, gik videre gennem en aabentstaaende Dør ind i Køkkenet og derfra gennem en lukket, men uafloaset Dør ind i Sovekamret.

Efter Arrestantens Forklaring fandt der ikke nogen Raadslagning Sted angaaende Indbrudet, men han havde Følelsen af, at de Medtaltalte i Forening havde planlagt Overfaldet og var blevet enige om, hvem der skulde holde Hans Nielsen, og hvem der skulde bryde Chatollet op.

Da de var kommet ind i Soveværelset, begyndte Hæe straks at opbryde Chatollet, medens Mortensen tildelte Hans Nielsen, der laa til-sengs, men var vaagen, et Slag med knyttet Haand i højre Øje. Hans Nielsen slog imidlertid Armene om Mortensen, saa at de begge faldt paa Gulvet og brødes, idet Hans Nielsen kom ovenpaa. Mortensen kaldte nu Hæe til Hjælp, hvorpaa denne slog Hans Nielsen i Hovedet — efter Nielsens Forklaring flere Slag med et spidst Instrument, efter Hæes Forklaring 2 Slag, som han tildelte Nielsen med den Haand, hvori han holdt en af ham medbragt Skruetrækker, hvormed han havde opbrudt Chatollet, derimod ikke med selve Skruetrækkeren. Hæe gik nu tilbage til Chatollet, medens Mortensen greb Hans Nielsen i Struben for at holde ham nede, men da han hørte Arrestanten fløjte, slap han Taget, og de Medtaltalte løb nu ud til Arrestanten, medtagende nogle Papirer fra Chatollet, hvilke Papirer dels var nogle Ernæringskort, dels et Skøde og en Forsikringspolice, hvorefter de alle 3 fjærnede sig fra Gaarden.

Arrestanten, der som anført blev staaende i Bryggeret, da de Medtaltalte gik videre, har forklaret, at han kort efter hørte Hans Niel-

sen klage sig og raabe »de myrder mig« eller noget lignende, og at han efter Aftale gav sig til at fløjte, da han saa en Tjenestepige komme.

Læge Helweg i Odense har i en under 17 Juli d. A. afgivet Erklæring udtalt, at han ved en den 19 Februar d. A. foretagen Undersøgelse af Hans Nielsen konstaterede, at højre Øje var tillukket af betydelig Hævelse og Blodudtrængning af begge Øjelaag, at der ved højre Øre og i venstre Nakkeregion fandtes ialt 4 ca. 2 cm lange, ret stærkt blødende, men ikke dybe Saar, der saa ud til at være frembragt med samme Instrument (Stemmejærn eller lignende), at Kraniet ikke var læderet, og at Hans Nielsen efter 2—3 Ugers Forløb var fuldstændig restitueret.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 243 lempet Tillægsstraf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 243, jfr. § 46, er anset med lige Straf i 1 Aar, være at forandre.

Derimod vil Dommen være at stadfæste i Henseende til dens Bestemmelse om, at Arrestanten er tilpligtet in solidum med de Medtiltalte at betale Aktionens Omkostninger — dog kun Halvdelen af disses Beløb — og i Erstatning til Gaardejer Hans Nielsen 153 Kroner.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten betaler Arrestanten 30 Kroner til hver.

Mandag den 6 Januar.

Nr. 322. Overretssagfører **L. Zeuthen** som Executor testamenti i afdøde Grosserer **Jacob Gotfred Halkier** og efterlevende Enke, **Henriette Mathilde**, født **Taylor**, Fællesbo (Henriques)

mod

Finansministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der med Rette er afkrævet Boet Tillægsskat i Henhold til Lov Nr. 254 af 14 Maj 1917 for hele Skatteaaret 1917—18.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1918: De Indstævnte, Finansministeriet, bør for Citanten, Overretssagfører L. Zeuthen, som Executor testamenti i afdøde Grosserer Jacob Gotfred Halkier og efterlevende Enke, Henriette Mathilde, f. Taylor, Fællesbo, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 28 Maj 1917 afgik Grosserer Jacob Gotfred Halkier ved Døden, og i Overensstemmelse med Lov Nr. 144 af 8 Juni 1912 afkrævedes der hans Bo og betales af dette den ham paalignede Indkomst- og Formueskat til Staten for første Halvaar af Skatteaaret 1917—18.

Den 11 December 1917 afkrævedes der Boet en Afdøde i Henhold til Lov Nr. 254 af 14 Maj 1917 paalignet Tillægsskat til Staten for hele Skatteaaret 1917—18 med 4919 Kr. 88 Øre, hvilket Beløb betales af Boet under Forbehold.

Da en af executor testamenti i Grosserer Halkiers og efterlevende Enke, Henriette Mathilde, f. Taylors Fællesbo, Overretssagfører L. Zeuthen, indgiven Begæring om Tilbagebetaling af Halvdelen af fornævnte Beløb ikke toges til Følge, har Overretssagfører Zeuthen i sin fornævnte Egenskab under denne Sag søgt Finansministeriet til Tilbagebetaling af den nævnte Halvdel af den erlagte Tillægsskat eller 2459 Kr. 94 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 15 Marts d. A., og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for de Indstævnte.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten i første Række anført, at ligesom Skattepligten efter Lov 8 Juni 1912 § 36 bortfalder med Udløbet af det Skattehalvaar, i hvilket den skattepligtige Person afgaar ved Døden, saaledes maa samme Begrænsning gælde med Hensyn til den Pligt, der ved Lov 14 Maj 1917 paalægges visse efter Lov 8 Juni 1912 skattepligtige Personer til at udrede Merindkomstskat eller Tillægsskat.

Naar imidlertid henses til de Synspunkter, der fra Lovgivningsmagtens Side maa anses at være lagt til Grund for de ved Lovene af 10 Maj 1915 og 17 Maj 1916 samt fornævnte Lov af 14 Maj 1917 for et Aar ad Gangen vedtagne overordentlige Skatter, hvorved der paalægges visse i det foregaaende Aar oppebaarne Indtægter særlige Bidrag til de af den europæiske Krigstilstand fremkaldte overordentlige Statsudgifter samt til den i sidstnævnte Lovs § 11 indeholdte Bestemmelse, hvorefter saavel Merindkomstskatten som den i visse Tilfælde i Stedet for denne trædende Tillægsskat »udredes under Et for hele Aaret og forfalder til Betaling . . . 1ste December 1917«, hvorved maa antages lovfæstet den ved Gennemførelsen af de to forudgaaende Merindkomst-

Skattelove af Administrationen hævdede Praksis, at Skatten var en den Skattepligtige for det paagældende Skatteaar som Helhed paahvilende Skat, findes der ikke at kunne gives Citanten Medhold i den ovenanførte Betragtning.

Da der dernæst ikke kan tillægges det af Citanten til Støtte for sin Paastand iøvrigt Anførte, derunder Henvisningen til Bestemmelserne i § 15 i Lov 14 Maj 1917 om Selskabers Skattepligt, nogen afgørende Betydning overfor den efter det ovenfor Anførte antagne Hjemmel i Lovens § 11 til at kræve Tillægsskatten betalt for hele Skatteaaret 1917—18, uanset at den Skattepligtige er afgaaet ved Døden i den første Halvdel af Aaret, vil de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Nr. 444. Højesteretssagfører Stein
m o d
Jacob Nielsen (Def. Bache),
der tiltales for Bedrageri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 29 Juni 1918: Tiltalte Jacob Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dircks, 30 Kr., til Defensor, Sagfører Bruun, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salæret til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Nielsen til Højesteretssagførerne Stein og Bache 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Holstebro Købstads Ekstraret indankede Sag er Jacob Nielsen, der er født den 20 December 1867, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

Efter at Guldsmed A. Meilsøe i Holstebro havde anlagt Sag mod Tiltalte, der er Ejer af et Statshusmandsbrug paa Holstebro Mark, til Betaling af 50 Kr., som Tiltalte skulde være ham skyldig for et sidst i Juli Maaned f. A. ydet kontant Laan, benægtede Tiltalte under Sagen nogensinde at have laant et saadant Beløb af Meilsøe. Da Meilsøe ansaa Tiltaltes Benægtelse som afgivet mod bedre Vidende, blev der efter hans Begæring imod Tiltalte indledet kriminel Undersøgelse, under hvilken Meilsøe edelig har forklaret, at han en Dag i Slutningen af Juli Maaned f. A. i sin Butik laante Tiltalte 50 Kr., som denne foregav at skulle bruge til at betale sine Haandværkere med. Det blev aftalt, at Meilsøe skulde hente Pengene hos Tiltalte, forinden han tiltraadte en Rejse, som, efter hvad han tilkendegav Tiltalte, var bestemt til den 4 August s. A. Forinden nysnævnte Dag afkrævede han Tiltalte Beløbet, som denne lovede at betale til aftalt Tid, hvad han dog ikke gjorde. Kort efter sin Hjemkomst fra Rejsen, der varede ialt 3 Dage, krævede han paany Tiltalte, der sagde, at han under Meilsøes Bortrejse havde været inde i hans Butik for at betale Pengene. Paa Meilsøes Bemærkning om, at Tiltalte jo saa havde Pengene, svarede Tiltalte, at han altid havde Brug for sine Penge, hvorefter Meilsøe udtalte, at Pengene jo var hans. Senere en Dag da han traf Tiltalte og dennes 12aarige Søn, Viggo, paa Marken ved Holstebro, afkrævede han paany Tiltalte Pengene.

Tiltaltes ovennævnte Søn har forklaret, at han ved den nysnævnte Lejlighed paahørte, at Meilsøe spurgte Tiltalte om, hvornaar han fik de Penge, og at Tiltalte hertil svarede, at dem skulde han nok faa, naar han fik et Tillægslaan, der paatænktes optaget i hans Ejendom, hjem.

Fru Agnes Primdahl i Holstebro, der under Meilsøes Bortrejse passede hans Butik, har forklaret, at der en Aften kom tvende hende ubekendte Mandspersoner ind til hende i Butiken og spurgte efter Meilsøe. Efter at have haft Lejlighed til at tage Tiltalte i Øjesyn, har hun yderligere forklaret, at hun bestemt synes at kunne genkende ham som den ene af Personerne, men at hun dog ikke tør aflægge Ed derpaa.

Medens Tiltalte under Forhørene først benægtede, at han nogensinde havde været i Meilsøes Butik og der modtaget noget Laan, og at Meilsøe nogensinde havde afkrævet ham Beløbet og navnlig ogsaa ved den af Viggo omforklarede Lejlighed, har han senere forklaret, at han, hvis Hukommelse skal være svækket som Følge af, at han en Gang har haft en Lammelse i den ene Side, ikke kan erindre at have laant 50 Kr. af Meilsøe eller at have haft en saadan Samtale med denne som af Viggo forklaret. Endelig har han til en Rapport forklaret, at han paa Grund af sin svækkede Hukommelse ikke længere tør fastholde sin Benægtelse af at have laant Pengene, og at han er vis paa, at hans Søn Viggos Forklaring er overensstemmende med Sandheden.

Kredslægen i Holstebro Lægekreds har i en Erklæring af 6 Maj

d. A. udtalt, at Tiltalte maa anses for et nervøst Individ, der lider af Neurastheni, men at der ikke kunde paavises noget Tegn til, at han skulde lide af morbus mentalis, hvorhos Retslægeraadet i Skrivelse af 25 s. M. har erklæret, at der ikke i det for Raadet Oplyste findes Holdpunkter for den Antagelse, at Tiltalte skulde lide af nogen sygelig betinget Hukommelsessvækkelse.

Under Sagen er der ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger, derunder Tiltaltes ubestemte og forbeholdne Forklaringer, findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte har laant Beløbet af Meilsøe, og at han, hvis Hukommelse efter det Oplyste maa antages at være normal, mod bedre Vidende har fremsat sin Benægtelse under den mod ham anlagte Retssag.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 252, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salæret til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. Tiltalte vil derhos have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Onsdag den 8 Januar.

Nr. 24. Handelsfirmaet **Beldring & Co.** (I. Kondrup)

mod

Direktør **Einar Bjørnson** (Steglich-Petersen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale Erstatning i Anledning af Misligholdelse af en Kontrakt om Levering af Konserver.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27 Oktober 1916: De Indstævnte, Handelsfirmaet Beldring & Co., bør til Citanten, Direktør Bjørnson, betale 198.247 Kr. 40 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 3 April 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 1200 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom omtalte Kassationer fandt efter Proceduren Sted i Tiden fra den 22 September 1915 til den 20 Januar 1916.

Efter det Oplyste og særlig efter Indholdet af nogle for Højesteret fremlagte Skrivelser af Juni, Juli og August 1915 fra Appellanten til Indstævnte og dennes Forbindelse i Wien har Indstævnte været berettiget til at gaa ud fra, at Appellanten, der, som

meddelt Indstævnte i Skrivelserne, havde sendt en Repræsentant til Wien, gennem denne selv vilde varetage sine Interesser med Hensyn til eventuelle Kassationer, saaledes at det ikke var nødvendigt for Indstævnte straks, naar Kassation havde fundet Sted, at reklamere ved Henvendelse direkte til Appellanten. Herved maa det blive uden Betydning, at den nævnte Repræsentant fra- traadte sin Stilling inden Ophøret af Leverancerne, idet der efter Proceduren maa gaas ud fra, at Appellanten har undladt at give Indstævnte Underretning herom. Den af Appellanten fremsatte Indsigelse, at der ikke er reklameret rettidigt, kan derfor ikke tages til Følge. Efter Omstændighederne og blandt andet ogsaa under Hensyn til Indholdet af de ovennævnte Skrivelser har Indstævnte derhos været berettiget til at gaa ud fra, at de af de østrigske militære Myndigheder ved deres Sagkyndige foretagne Kassationer afgav fyldestgørende Bevis for Varernes Ukon- traktmæssighed, og det maa heroverfor være uden Betydning, at Appellanten i en Skrivelse af 26 November 1915 — og saaledes paa en Tid, da langt de fleste Kassationer havde fundet Sted — uden nærmere Begrundelse anmodede Indstævnte om at foran- ledige, at de af de militære Myndigheder i Anledning af Varernes Undersøgelse udstedte Protokoller blev medundertegnet af en bestemt civil Skønsmand. Dommen vil herefter overensstem- mende med Indstævntes Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 1200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højeste- ret betaler Appellanten, Handelsfirmaet Bel- dring & Co., til Indstævnte, Direktør Einar Bjørn- son, med 1200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag søger Citanten, Direktør Bjørnson, de Indstævnte, Handelsfirmaet Beldring & Co., til Betaling af Erstatning for Mislig- holdelse af Kontrakter om Levering af Konserves, hvoraf en Del bom- berede, endelig opgjort til 201.667 Kr. 10 Øre med Renter 5 pCt. aar- lig fra Stævningens Dato, den 3 April 1916, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkost- ninger, idet de gør gældende, at der er reklameret for sent, og at Beviserne for Ukontraktmæssigheden ikke er fyldestgørende. De har forkyndt Retssagen for forskellige af deres Sælgere, men ikke under den mundtlige Forhandling optaget de af disse gjorde Indsigelser.

Der er Intet oplyst om Indholdet af Parternes Aftaler udover, at

der, som det maa antages, er givet 6 Maaneders Garanti for Varens Holdbarhed. Varen leveredes til de østrigske Militærmyndigheder, og de Indstævnte havde i alt Fald til Tider deres egen Repræsentant i Wien, som var til Stede ved de af Militærmyndighederne foretagne Kassationer. Disse er, saa vidt det fremgaar af det Foreliggende, foretagne henholdsvis den 30 Oktober 1915 og i Tiden indtil den 15 Januar 1916. Naar Citanten fik Underretning om Kassationerne, er ikke oplyst; der angives at være tilstillet ham Protokoller over Kassationerne den 28 Januar og den 18 Februar 1916, og Citanten reklamerede derefter overfor de Indstævnte henholdsvis den 24 Februar og den 8 Marts 1916. For et mindre Parti har de østrigske Myndigheder reklameret overfor Citanten den 2 Marts 1916; det ses ikke, naar Citanten har reklameret for dette Parti.

Da de Indstævnte som nævnt selv har haft deres Repræsentant til Stede ved Kassationerne, hvor han maa antages at være optraadt i Citantens Navn, maa der i Mangel af Oplysning om Parternes indbyrdes Forhold gaas ud fra, at de Indstævnte selv har skullet paase deres Tarv i denne Henseende, og at af den Grund en formelig Reklamation fra Citanten overfor dem inden en bestemt Frist har været overflødig. De Indstævnte findes derfor ikke at være frigjort for Ansvar, fordi der efter almindelige Regler er reklameret for sent. Af samme Grund findes de Indstævnte ej heller i dette Forhold at kunne gøre Krav paa yderligere Dokumentation for Varernes Ukontraktmæssighed, end hvad der allerede foreligger. Citantens Paastand maa herefter tages til Følge, dog med Fradrag af 2873 Kr. 70 Øre for nogle den 26 April 1915 leverede Daaser, hvis Ukontraktmæssighed inden Holdbarhedsgarantiens Udløb ikke er oplyst, samt af 546 Kr. for nogle Daaser, der angives at være tidligere udsorteret, hvorom ikke foreligger egentlig Dokumentation, og saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 1200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 339.   Godsejer **J. Laursen** (Henriques)

mod

Sagfører **Niels Sørensen** som Mandatarius for Købmand **P. Fischer** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvovidt der mellem Sagens Parter var bleven afsluttet en endelig Handel om et Parti Havre.

Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders ordinære Rets Dom af 20 April 1917: Indstævnte, Godsejer J. Laursen af Ormstrup, bør til Citanten, Sagfører Sørensen af Bjerringbro som Mandatarius for Købmand P. Fischer smst., betale et saadant Beløb, hvortil uvildige af Retten paa Indstævntes Bekostning

udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab — dog ikke udover 10.000 Kr. — som maatte være tilføjet Citantens Mandant ved den ovenfor ommeldte Ikke-Levering af 741 Tdr. Havre, tilligemed Renter af det paagældende Beløb, 5 pCt. p. a. fra den 7 Juni 1915, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1918: Hovedappellanten, Godsejer J. Laursen, bør til Kontraappellanten, Sagfører Niels Sørensen som Mandatarius for Købmand P. Fischer, betale 5279 Kr. 63 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 Juni 1915, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom i Hovedtrækkene gengivne 2 Vidneforklaringer har tildels været præget af Usikkerhed, hvilket navnlig gælder, forsaavidt angaar Vidnet Bach, der har erklæret, at han ikke mindes Enkelthederne ved Forhandlingerne mellem Appellanten og Købmand Fischer og ikke lagde nøje Mærke til alle de Udtalelser, som faldt mellem dem. Foruden at der derhos efter det Oplyste maa gaas ud fra, at den ved den paagældende Lejlighed førte Samtale har drejet sig om mange andre Ting end Havrehandel, har en da tilstedeværende Dyrlæge afgivet en Vidneforklaring, der nærmest taler for, at Appellanten ikke med Fischer afsluttede nogen endelig Handel om Havre. Hertil kommer, at Indstævnte, efter hvis Fremstilling Fischer inden den 4 Februar 1915 overfor Appellanten har fremsat Krav paa Opfyldelse af den paastaaede Handel, ikke har bevist dette sit Anbringende, og at Fischer herefter maa forudsættes først ved sit Brev af nysnævnte Dato at have rettet Henvendelse til Appellanten angaaende Handlen, uagtet han efter det Foreliggende maa antages i høj Grad at have haft Opfordring til at gøre saadant langt tidligere, hvis en Handel som den paabe-raabte virkelig var kommet i Stand.

Under disse Omstændigheder kan det ikke ved de af Indstævnte tilvejebragte Bevisligheder anses godtgjort, at endelig Handel er afsluttet mellem Fischer og Appellanten, og denne vil derfor overensstemmende med sin Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Godsejer J. Laursen, bør for Tiltale af Indstævnte, Sagfører Niels Sørensen som Mandatarius for Købmand P. Fischer, i den-

ne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag har Kontraappellanten, Sagfører Niels Sørensen af Bjerringbro som Mandatarius for Købmand P. Fischer sammesteds, i første Instans ved Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders ordinære Ret gæsteretsvis søgt Hovedappellanten, Godsejer J. Laursen til Ormstrup, til i Erstatning for Ikke-Levering af et Fischer til en Pris af 18 Øre pr. kg solgt Parti Havre, stort 1000 Tdr., at betale 10.000 Kr. eller et ved uvildige Mænds Skøn fastsat Beløb tilligemed Renter af det Beløb, der maatte blive ham tilkendt, 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 7 Juni 1915, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Hovedappellanten tilpligtet at betale Kontraappellanten et saadant Beløb, hvortil uvildige af Retten paa Hovedappellantens Bekostning udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab — dog ikke udover 10.000 Kr. —, som maatte være tilføjet Fischer ved Ikke-Levering af et 741 Tdr. stort Parti Havre tilligemed Renter af Beløbet som paastaet, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedappellanten ligesom i første Instans har paastaet sig frifundet for Tiltale af Kontraappellanten, medens denne har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand og derhos nedlagt nogle subsidiære Paastande, derunder om Stadfæstelse af Gæsteretsdommen.

Efter Kontraappellantens nærmere Fremstilling blev Handlen om det under Sagen omhandlede Havreparti indgaaet den 3 September 1914 under et Samvær mellem Fischer og Hovedappellanten paa Hotellet i Bjerringbro. Hovedappellanten har imidlertid gjort gældende, at der ved nævnte Lejlighed vel fandt en Forhandling Sted om Salg af Havre, hvilken Forhandling bl. a. formede sig som et Spørgsmaal fra Fischer om, hvorvidt Hovedappellanten havde Havre at sælge og hvormeget, og et Svar fra Hovedappellanten gaaende ud paa, at han ikke havde tærsket og ikke vidste, om han fik 500 à 1000 Tdr. med Tilføjende, om der kunde faas 9 Øre pr. Pd., men at Forhandlingerne ikke førte til Afslutning af nogen endelig Handel.

Under et af Kontraappellanten foranstaltet Tingsvidne har Inspektør Søren Sørensen af Ulstrup og Proprietær Knud Bach af Rønge overensstemmende forklaret, at de den 3 September 1914 har overværet, at Hovedappellanten solgte Fischer 1000 Tdr. Havre til en Pris af 18 Øre pr. kg, at Havren skulde leveres, naar Hovedappellanten havde faaet den aftærsket, og saaledes at han selv bestemte Tidspunktet for Tærskningen, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Handlen gjaldt det da indeværende Aars Høst, og at Havren skulde leveres i Løbet af Vinteren, samt at Fischer paa Foranledning af Hovedappellanten udtalte, at han ikke stillede særlige Betingelser med Hensyn til hollandsk

Vægt, naar det blot var gode, sunde Handelsvarer, da han kendte Gaardens Avl. Vidnet Bach har hertil føjet, at han i alt Fald opfattede det Passerede som af ham forklaret. Under et af Hovedappellanten efter Sagens Indankning for Overretten foranstaltet Tingsvidne har Vidnerne afgivet hermed i det Væsenlige overensstemmende Forklaringer.

Ved disse Vidneforklaringer maa det — uanset at der ikke kan antages at være truffet nærmere særlig Aftale om Leveringstid og -Sted samt Betalingssted*), idet Handelsvilkårene i disse Henseender maa udfyldes med, hvad der under Sagen er oplyst om Hovedappellantens og Fischers tidligere Samhandel om Korn, hvorefter Levering har fundet Sted i Fischers Forretning i Bjerringbro mod Betaling straks eller i Løbet af ganske kort Tid — anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at der har fundet en endelig Handel Sted om den til Salg bestemte Del af Havreavlen paa Hovedappellantens Ejendom af anslaaet Størrelse 1000 Tdr., og idet Hovedappellanten har afhændet bemeldte Del af Avlen, hvilken efter hans Anbringende, der findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikkun udgjorde ialt 741 Tdr., til andre end Fischer, samt idet der ikke vil kunne gives ham Medhold i, at Handlen i alt Fald er bortfaldet paa Grund af Fischers Unkladelse af rettidig at fordre Levering og af at stille fornødne Sække til Disposition, maa han anses pligtig at erstatte Fischer det denne ved Handlens Misligholdelse paaførte Tab. Dettets Størrelse vil være at bestemme til Forskellen mellem den aftalte Pris og Prisen paa det Tidspunkt, da Fischer kunde fordre Levering af Partiet. Under 4 Februar 1915 tiskrev Fischer Hovedappellanten — hvem han tidligere gentagne Gange vil have opfordret til Levering — at da det ikke lod til, at Hovedappellanten vilde levere Havren, antog han, at den retfærdigste Ordning opnaedes ved at lade Retten dømme om Størrelsen af den ham tilkommende Erstatning. Ved ikke derefter at levere har Hovedappellanten, der efter Aftalen kunde levere naarsomhelst i Løbet af Vinteren, men som maa antages allerede da at have afhændet Havreavlen til Andre, givet Fischer Føje til at gaa ud fra, at Levering ikke vilde finde Sted. Herefter vil Prisen omkring den 4 Februar 1915, der efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa antages at have udgjort idetmindste 27½ Øre pr. kg, være afgørende, saaledes at Erstatningen, idet Hovedappellanten ikke rettidig har bestridt Kontraappellantens Anbringende om, at Vægten af en Tønde Havre er 75 kg, bliver 7 Kr. 12½ Øre pr. Td. og for 741 Tdr. ialt 5279 Kr. 63 Øre, hvilket Beløb tilligemed Renter deraf som paastaet Hovedappellanten vil være at tilpligte at betale Kontraappellanten.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse ses ikke at have fundet Sted.

---

*) skal fmlt. være: Betalings tid.

Nr. 478. Højesteretssagfører I. Kondrup
m o d

Maren Mariane Petersen, født Rasmussen (Def. Graae),

der tiltales for Manddrab, Tyveri og Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Plejebørn.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 15 August 1918: Arrestantinden Maren Mariane Petersen, født Rasmussen, bør straffes med Tugthusarbejde i 16 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacob Petersen, 35 Kr. og til Defensor, Sagfører Mørup, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 November 1918: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne J. Kalko og Siesby, betaler Arrestantinden Maren Mariane Rasmussen, Petersens Hustru, 60 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Mariane Petersen, født Rasmussen, til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Graae 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret efter Begæring af Arrestantinden Maren Mariane Rasmussen, Petersens Hustru, og af det Offentlige hertil indankede Sag tiltales bemeldte Arrestantinde for Manddrab, Tyveri og Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Plejebørn af 1 Marts 1895 § 2.

Arrestantinden er født den 21 August 1895 og tidligere anset ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 24 Maj 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 21 og 37, og Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 15 samt tildels Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 16 med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 10 Dage og ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 29 Oktober 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov Nr. 63 af 1 April 1911 § 13, med Fængsel af samme Art i 20 Dage.

Sagens Omstændigheder er ifølge Arrestantindens med det Oplyste, der tildels er fremkommet under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, stemmende Tilstaaelse følgende:

I. I Sommeren 1917 frastjal Arrestantinden Gaardejer Jørgen Pe-

tersen, Hyllinge, en til 3 Kr. vurderet Zinkspand, der henstod paa Bestjaalnes Mark, og Gaardejer Peter Jensen, Jenstrup, Hyllinge Sogn, 4 Par Knive og Gaffer, vurderet til 4 Kr., og et til 50 Øre vurderet Vaskebrædt, der Alt beroede frit fremme paa Bestjaalnes Ejendom, hvor Arrestantinden maa antages, da hun begik Tyverierne, at have været tilstede i lovligt Ærinde. I April 1918 stjal Arrestantinden en ved sidstnævnte Bestjaalnes Gaard henstaaende Spade, hvis Ejer ikke har kunnet udfindes.

II. I Marts 1918 læste Arrestantinden, som da med sin Mand, Tømrer Marinus Martin Petersen, boede i Jenstrup, i et Blad en Annonce, hvorefter der mod en Udbetaling en Gang for alle søgtes et Hjem til et Barn, som ventedes født sidst i April. For at faa betalt en Gæld af ca. 150 Kr., som Arrestantinden og hendes Mand havde, og »faa det godt«, indlagde Arrestantinden uden Mandens Vidende Billet efter Avertissementet og fik derefter Brev fra den averterende, Husbestyrerinde Anna Kirstine Nielsen Ove, Vejle, der meddelte, at hun vilde give 200 Kr. straks og 300 Kr. om et Aar, hvis Arrestantinden vilde adoptere det Barn, som hun ventede. Arrestantinden viste sin Mand Brevet, og han gav hende Tilladelse til at tage Barnet i Huset paa de nævnte Vilkaar. Den 27 April s. A. fødte ovennævnte Anna Ove et Dregebarn, og den 30 s. M. rejste Arrestantinden til Vejle, hvor hun modtog Barnet og fik udbetalt de 200 Kr., hvorefter hun rejste hjem med Barnet. Den 6 Maj s. A. tilstillede Arrestantinden Hyllinge Sogneraad en af hende i hendes Mands Navn affattet Skrivelse, indeholdende Anmodning om Tilladelse til at have Barnet i Pleje, men ved et samme Dag afholdt Sogneraadsmøde besluttede Sogneraadet paa Grundlag af foreliggende ufordelagtige Oplysninger om Arrestantinden og Forholdene i hendes Hjem at nægte at meddele den ønskede Tilladelse. Da Arrestantinden den 8 s. M. ved Henvendelse til Sogneraadets formanden fik Underretning om Sogneraadets Beslutning blev hun opragt og udtalte i en heftig Tone: »Ja, hvad skal vi saa, vi kan ikke sende Barnet tilbage«, hvilket gav Sogneraadets formanden Anledning til at anbefale hende at søge at faa Barnets Moder til at tage Barnet til sig. Ved Hjemkomsten meddelte Arrestantinden sin Mand, at Sogneraadet havde nægtet at give Plejetilladelse, hvortil Manden svarede, at de saa maatte søge, naar de kom til Fladsagaard. Arrestantinden slog sig til Taals med den Tanke, at de nok kunde faa Plejetilladelsen, naar de kom til Fladsagaard og henvendte sig til Næstelsø-Mogenstrup Sogneraad om saadan Tilladelse, og det var den Gang ikke indenfor Arrestantindens Tanker at skaffe sig af med Barnet ved at ombringe det. Den 9 s. M. flyttede Arrestantinden og hendes Mand til et Arbejderhus ved Fladsagaard, hvor Manden skulde være Mælkekusk, medens Arrestantinden skulde deltage i Malkearbejdet paa Gaarden. I Dagene fra den 9 til den 12 Maj var det ikke paa Tale mellem Arrestantinden og hendes Mand, om de skulde sende Ansøgning til Næstelsø-Mogenstrup Sogneraad om Plejetilladelsen. Arrestantinden havde de tre fornævnte Dage saa travlt efter Flytningen, at hun ikke tænkte paa, at hun skulde have skrevet Ansøgningen om Plejetilladelse, som det stadig var hendes Hensigt at indgive, idet

hun vedblivende tænkte sig Muligheden af, at Næstelsø-Mogenstrup Sogneraad vilde give Plejetilladelsen.

Søndag den 12 Maj om Aftenen ved 8 Tiden gjorde Arrestantinden Barnet istand til Natten, Barnet græd, medens hun vaskede det. Da hun var færdig med at klæde Barnet paa, lagde hun det, som hun plejede, i en Barnevogn, der stod ved Siden af hendes og hendes Mands Dobbeltseng, saaledes, at det var tildækket foruden med en Dyne med et uldent Tæppe, idet Ansigtet laa frit fremme, og gav det dets Patteflaske fyldt med sød Mælk, blandet halvt med Vand. Barnet drak lidt af Flasken, men da det ikke lod til at ville drikke mere, lagde Arrestantinden Flasken ned i den ene Side af Vognen. Arrestantinden lagde sig derefter i Sengen, hvor hendes Mand og deres ca. 2½ Aar gamle Datter laa. Efter at Arrestantindens Mand og begge Børnene mellem Klokkerne 8½ og 9 var faldet i Søvn, fattede Arrestantinden pludselig den Beslutning at ombringe Plejebarnet ved at tildække det med det foran ommeldte Tæppe saaledes, at Barnet maatte blive kvalt. Hun stod straks derefter op og lagde i den foranførte Hensigt Tæppet fast og tæt op om Barnets Hoved, saa at Lufttilførsel var udelukket. Arrestantinden, som derefter ikke hørte mere til Barnet, og som var meget træt efter Dagens Arbejde, lagde sig nu til at sove. Da hun senere paa Aftenen ved 10½ Tiden vaagnede, fjernede hun Tæppet fra Barnets Hoved, afrev en Tændstik og mærkede, at Barnet ikke aandede mere. Hun vækkede nu sin Mand og meddelte ham, at Barnet var dødt. Efter at han havde strøget en Tændstik, bøjede Arrestantinden sig ned til Barnet og sagde: »Ja, Barnet er dødt«. Hermed slog Arrestantindens Mand sig til Taals uden at udspørge Arrestantinden nærmere eller undersøge Barnet. Arrestantinden skød Barnevognen hen ved Fodenden af Sengen, og efter at hun og Manden havde ligget og talt lidt om Barnet, faldt de begge i Søvn.

Paa Foranledning af Arrestantindens Forældre, der ogsaa arbejdede paa Fladsaagaard, blev der den følgende Dag tilkaldt en Læge, overfor hvem Arrestantinden opgav, at Barnet den 12 Maj om Aftenen pludselig var blevet sygt og var død ca. 4 Timer senere. Paa den af Lægen udfærdigede Dødsattest blev Dødsårsagen opgivet som »Bronchopneumoni??«. Til Barnets Moder skrev Arrestantinden, at Barnet var død af Krampe, idet hun usandfærdigt tilføjede, at Begravelsen skulde foregaa allerede Onsdag, og at der var 3 Mil fra Næstved til Fladsaa, hvilken sidste altfor store Afstand hun opgav, for at Moderen ikke skulde komme til Stede ved Begravelsen, der fandt Sted den 18 Maj.

Angaaende Motivet til Gerningen forklarede Arrestantinden oprindeligt, at hun i nogle Dage havde været ked af, at hun havde taget Barnet, da hun paa Grund af sin Malkeplads ikke godt kunde faa Tid til at passe Barnet, og Forskellige havde sagt til hende, at de ikke kunde forstaa, at hun havde taget Barnet til sig, og at det vilde blive meget besværligt for hende at passe baade Malkepladsen og Barnet. Denne Forklaring har Arrestantinden ændret derhen, at Grunden til Gerningen var, at hun indsaa, at der rejste sig Vanskeligheder for hende for at faa Plejetilladelse, endsige Tilladelse til Adoption, og at hun ikke saa Udvej til, hvis hun skulde levere Barnet tilbage til dets Moder, at til-

bagebetale de 200 Kr., hun havde faaet udbetalt af denne, og som var forbrugt til at dække hendes og hendes Mands Gæld og til Indkøb af noget nyt Tøj til Manden, idet hun var klar over, at Barnets Moder, saafremt Arrestantinden maatte tilbagelevere Barnet, da vilde kræve de 200 Kr. Denne sidste Forklaring, som Arrestantinden har fastholdt under Reassumtionsforhøret, vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Forsaavidt Arrestantinden har anbragt, at hun den paagældende Aften var meget træt, bl. a. som Følge af Malkearbejdet, og at det nok for en Del skyldes hendes Træthed, at hun ikke modstod Tanken om at ombringe Barnet, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, allerede fordi det efter det Oplyste maa antages, at Arbejdet ved Malkningen ikke har været usædvanlig stort for Arrestantinden.

Efter at Barneliget under Sagen var blevet opgravet, blev der foretaget en legal Obduktionsforretning, hvis Konklusion er saalydende: »Dødsarsagen er ikke oplyst ved Obduktionen. Der er ved denne fundet en Blodudtrædning under Hovedhuden; denne kan skyldes stump Vold. Der er iøvrigt ikke fundet Tegn til Vold mod eller Sygdom hos Barnet«.

Arrestantinden, der nægter at have slaet Barnet i Hovedet, har med Hensyn til den foranmeldte Blodudtrædning forklaret, at Barnet, da hun modtog det, havde to blodunderløbne Mærker, et paa hver Side af Hovedet, af hvilke det ene forsvandt, medens det andet ikke havde fortaget sig ved Barnets Død.

Efter at saavel Barnets Moder som vedkommende Jordemoder under Reassumtionsforhøret havde forklaret, at de ikke havde bemærket, at Barnet havde to blodunderløbne Mærker paa Hovedet, har Amtslægen i Præstø Amt i en Erklæring af 20 Oktober d. A. udtalt, at det næppe er sandsynligt, at Barnet ved Fødslen har haft disse Mærker, men at den Mulighed kan tænkes, at de er fremkommet nogle Dage efter Fødslen ved, at Udsivning ud i Huden af Blodfarvestof fra to Blodansamlinger, som ved Obduktionen fandtes under Hovedhuden, har fremkaldt Misfarvning af Huden.

Bemeldte Amtslæge har endvidere i en Erklæring af 26 Juni 1918 udtalt, at Arrestantindens Forklaring om, hvorledes hun har ombragt Barnet, godt kan stemme med Resultatet af den foretagne Obduktion.

Angaaende Arrestantindens Tilregnelighed har Amtslægen i sidstnævnte Erklæring bl. a. udtalt, at medens der med Hensyn til hendes Tyverier ikke kan frakendes hendes Moders mulige daarlige Indflydelse paa hende i den Retning Betydning som formildende Moment, vil der, hvad hendes Ombringelse af det hende betroede Plejebarn angaar, næppe kunne findes et saadant Moment af Betydning i hendes mentale Tilstand, idet hun saavel i det Hele som i Gerningens Øjeblik maa antages at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer.

Efter at Sagen i Anledning af en Henstilling fra Arrestantindens Defensor for Underretten om Arrestantindens Indlæggelse til Observation havde været forelagt Retslægeraadet, har dette i en den 29 Juli 1918 dateret Erklæring udtalt, at der i det i Sagen Oplyste ikke findes Hol-

depunkter for den Antagelse, at Arrestantinden skulde være sindssyg nu eller have været det, da hun begik de omspurgte Forbrydelser, samt at det ikke kan antages, at en Indlæggelse til Observation i et Sindssygehospital vil kunne fremskaffe yderligere Momenter til Bedømmelse af hendes mentale Tilstand.

For det anførte Forhold er Arrestantinden, der maa anses for fuldt tilregnelig, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 186 og 230 I samt efter Lov om Tilsyn med Plejebørn af 1 Marts 1895 § 9, jfr. § 2, og da den ved Dommen fastsatte Straf af Tugthusarbejde i 16 Aar findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestantinden at udrede, ifølge des billigtes, saaledes være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Arrestantinden have at betale 60 Kr. til hver.

Torsdag den 9 Januar.

Nr. 261. Gaardejer **Niels Peter Nielsen** (Trolle efter Ordre)
mod

Brændehandler Anders Johannes Andersen (Liebe efter Ordre),
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ansvar overfor Appellanten i Anledning af hans Ikke-Opfyldelse af en Handel om en Ejendom.

Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds ordinære Rets Dom af 20 August 1917: Indstævnte, Brændehandler Anders Johannes Andersen, Grenaa, bør til Citanten, Gaardejer Niels Peter Nielsen, Hasmark, betale 1000 Kr. med Rente efter 5 pCt. p. a. fra 1 Februar 1917, til Betaling sker, og 75 Kr. i Sagsomkostninger. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1917: Appellanten, Brændehandler Anders Johannes Andersen, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Gaardejer Niels Peter Nielsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at et af Appelindstævnte den 9 Juli 1917 for Underretten fremlagt Indlæg ikke ses at være udfærdiget paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Gaardejer Niels Peter Nielsen, de Retsgebyrer, der skulde erlægges, samt det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Brændehandler Anders Johannes Andersen, havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Liebe i Salarium for Højesteret 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner i Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Trolle 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Købekontrakt af 25 November 1915 solgte Appellindstævnte, Gaardejer Niels Peter Nielsen af Hasmark, til Appellanten, Brændehandler Anders Johannes Andersen i Grenaa, en Ejendom, Matr. Nr. 5 c, 68 og 63 a samt 12 q af Hasmark By, Norup Sogn, paa Vilkaar bl. a., at Ejendommen skulde overtages af Køberen i December Termin 1915, saaledes at han fra Overtagelsesdagen skulde tilsvare og forrente de i Ejendommen indestaaende, af ham overtagne Laan. Købesummen var sat til 15.000 Kr., der skulde afgøres ved, at Køberen overtog to i Ejendommen indestaaende Prioritetslaan paa henholdsvis 7500 og 3200 Kr. til Kreditforeningen af Grundejere i Fyens Stift og Østifternes Landhypotekforening, samt i December Termin 1915 kontant betalte 4300 Kr. Naar dette var sket, var han pligtig at tage og berettiget til at fordre Skøde. Det var Sælgerens Hensigt, forinden Køberen overtog Ejendommen, at lade afholde Auktion over den derpaa værende Besætning m. v., og Auktionen var berammet til Afholdelse den 9 December 1915. Da Prioritetshaverne imidlertid modsatte sig, at Ejeren bortsolgte Besætningen fra Ejendommen, blev Auktionen aflyst, hvorhos Parterne, for at Auktionen kunde finde Sted, enedes om, at Sælgeren som Sikkerhed overfor Panthaverne skulde deponere en Sparekassebog paa 1500 Kr. samt det eventuelle Auktionsprovenu, indtil Ejendommen af Køberen var forsynet med passende Besætning m. v., hvilket Appellanten forpligtede sig til at sørge for inden 1 Maj 1916 eller paa anden Maade at træffe en Ordning, hvorved de fornævnte Deposita kunde frigøres. Skødeudstedelsen udsattes, til saadan Ordning havde fundet Sted, og det i Købekontrakten nævnte Beløb af 4300 Kr., der skulde udbetales i December Termin 1915, nedsattes til 2500 Kr., medens Restbeløbet skulde betales ved Skødets Udstedelse. Angaaende den mellem Parterne truffne Overenskomst blev der oprettet et den 13 December 1915 dateret Dokument, der forsynedes med Parternes Underskrift. Det hedder i dette Dokument, efterat først henholdsvis Appellindstævntes og:

Appellantens nysnævnte Forpligtelser med Hensyn til Ejendommens Besætning m. v. og Skødeudladelsen er omtalte:

»Der udbetales i December Termin 1915 kun 2500 Kr. . . . Johs. Andersen køber et Tærskæværk og betaler dette med 100 Kr. ekstra, der forrentes og betales med Restkøbesummen.

Saaframt jeg Johs. Andersen ikke inden Juni Termin 1916 har berigtiget disse Forhold, kan N. P. Nielsen betragte Handlen som værende gaet tilbage og herfor forlange en Erstatning af 1000 Kr., Tusinde Kroner.«

Appellanten betalte ikke 2500 Kr. i December Termin 1915, og den Sagfører, der havde ordnet Handlen, tilskrev da under 20 December 1915 Appellanten et anbefalet Brev, saalydende: »Niels P. Nielsen, Hasmark, har idag ringet til mig og vil nu have de 2500 Kr. betalt senest imorgen Kl. 10 Form. Betalingen skal ske paa mit Kontor.« Dette Brev naaede ikke Adressaten, men da Appellanten Dagen efter i anden Anledning kom op paa Sagførerens Kontor, hvor ogsaa Appelindstævnte kom tilstede, gjorde denne gældende, at de 2500 Kr. skulde have været betalte inden den 18 December og lod Sagføreren næste Dag tilskrive Appellanten et Brev, hvori det hed:

»N. P. Nielsen har idag anmodet mig om skriftlig overfor Dem at stadfæste, hvad han igaar udtalte overfor Dem, at han betragtede Handlen som annulleret paa Grund af Deres Undladelse af at betale den kontante Del af Købesummen som stipuleret i den nu udløbne Termin, ligesom han bad mig meddele Dem, at han, saaframt de efterkom følgende inden denne Maanedes Udgang, vil nøjes med Erstatning 500 Kr. og Betaling af Fuldmægtig Grüners og min Regning.«

Herpaa svarede Appellanten ikke, og Appelindstævnte anlagde derefter ved Grenaa Købstads og Nørre og en Del af Sønder Herreds ordinære Ret Sag mod Appellanten til Opfyldelse af Handlen ved Betaling af den kontante Del af Købesummen, 2500 Kr., mod Overtagelse af den omhandlede Ejendom. Ved nævnte Rets Dom af 15 Januar d. A. blev Appellanten imidlertid frifundet for Tiltale af Appelindstævnte, idet det statueredes, at denne ved foranførte Skrivelse af 22 December 1915 maatte antages at have annulleret Handlen. Appelindstævnte har derefter under nærværende Sag i 1ste Instans ved nysnævnte Ret søgt Appellanten og nedlagt Paastand om, at denne tilpligtedes at betale ham den i Overenskomsten af 13 December 1915 fastsatte Erstatning af 1000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 1 Februar 1917, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appellanten, efter at en af ham nedlagt Paastand om Sagens Afvisning ved Underrettens Kendelse af 2 April d. A. var forkastet, tilpligtet at betale det indsogte Beløb tilligemed Renter deraf som paastaet samt at godtgøre Appelindstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 75 Kr., og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han, næst at gentage sin Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten, hvortil der dog ikke findes Føje, ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifundet for Tiltale af Appelindstævnte. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Medens Appellanten har anført, at han, da han vidste, at Appel-

indstævntes Besætning endnu var paa Ejendommen, og han saaledes ikke kunde overtage den, maatte antage, at han ikke behøvede at betale den kontante Del af Købesummen — som han uden Vanskelighed vil have kunnet skaffe tilveje — før Overtagelsen af Ejendommen kunde finde Sted, har Appelindstævnte, næst at benægte, at Appellantens Forpligtelse til at indbetale det fornævnte Beløb af 2500 Kr. i December Termin 1915 var betinget af, at Besætningen forinden var fjernet fra Ejendommen, gjort gældende, at Appellanten den 22 December 1915, idet Beløbet da endnu ikke var betalt, havde misligholdt Handlen og følgelig er pligtig at udrede den i Overenskomsten af 13 December 1915 fastsatte Erstatning af 1000 Kr.

Selv om der imidlertid maatte kunne gives Appelindstævnte Medhold i, at han paa Grund af Appellantens anførte Misligholdelse har været berettiget til at træde tilbage fra Handlen, mangler der Føje til at statuere, at Tillægsoverenskomstens Bestemmelse om Størrelsen af den Erstatning, som det paahvilede Appellanten at udrede, hvis de i bemeldte Overenskomst omhandlede Forhold ikke var berigtigede inden Juni Termin 1916, er anvendelig paa den Misligholdelse, hvorom der under nærværende Sag er Spørgsmaal, men herefter samt da det ikke mod Appellantens Benægtelse er godtgjort, at han har tilføjet Appelindstævnte noget Tab ved Handlens Ikke-Opfyldelse, vil hans Frifindelses-paastand være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at et af Appelindstævnte den 9 Juli 1917 for Underretten fremlagt Indlæg ikke ses at være udfærdiget paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdommen ommeldte at være begaaet.

Nr. 474. Højesteretssagfører V. Kondrup

mod

Christian Revsbeck (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m. af 3 August 1917.

Rougsø og en Del af Sønderhald Herreds Politirets Dom af 10 August 1918: Tiltalte, Gaardejer Christian Revsbeck af Voer, bør erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde paa 500 Kr. og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.**I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde****kendes for Ret:**

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Revsbeck til Højesteretssagførerne V. Kondrup og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Rougsø og en Del af Sønderhald Herreds Politiret indankede Sag er Christian Revsbeck, der er født den 2 Oktober 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m. af 3 August s. A.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der er Ejer af en Ejendom i Voer, hvis samlede Ager- og Engsareal udgør 60 Tdr. Land, og hvis leveringspligtige Jordværdi andrager 13.740 Kr., uanset at han efter Overenskomst med det kommunale Kornnævn var pligtig at levere 4500 kg Korn af Avlen 1917, heraf ikkun har leveret 2300 kg Korn til Statslager, saaledes at der mangler 2200 kg. Tiltalte, der har erkendt at have været i Stand til at levere det fulde Kvantum, har til sin Undskyldning anført, at den manglende Blandsæd af ham i Tiden fra Høsten 1917 til Sommeren 1918 er anvendt til Opfodring af 24 Slagterisvin, der har udbragt ca. 3000 Kr., og som er komne Staten til Gode. Da han imidlertid ikke har erhvervet eller søgt nogen Tiltaldelse til at anvende Kornet som sket, vil den nævnte Omstændighed ikke kunne medføre Straffrihed for ham. Det maa herefter billiges, at Tiltalte for det af ham udviste Forhold ved Politiretsdommen i Medfør af fornævnte Lov af 3 August 1917 § 9 er anset efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 500 Kr., vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste, hvorhos han vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Fredag den 10 Januar.

Nr. 51. Købmand **Rs. Steen Andersens** som Konkursbo behandlede Dødsbo (Ulf Hansen)

mod

Fabrikejær **P. Nordsten** (Møldrup),

betræffende Anerkendelse af nogle af Indstævnte i det appellerende Bo anmeldte Fordringer.

Maribo Købstads Skifterets Kendelse af 15 November 1916: Anmelderen, Fabrikant P. Nordstens Krav anerkendes som Massekrav for

9449	Kr.	57	Øre
1449	—	50	—
515	—	50	—
1802	—	38	—
1210	—	94	—
607	—	20	—
1559	—	00	—

Ialt: 16.594 Kr. 09 Øre,

medens det for Restbeløbet, 22.878 Kr. 88 Øre, anerkendes som simpelt Krav med Renter 6 pCt. p. a.

af Kr.	2100	fra	$\frac{15}{3}$	1915
— —	2500	—	$\frac{25}{3}$	—
— —	2000	—	$\frac{10}{4}$	—
— —	1933,33	—	$\frac{10}{4}$	—
— —	1173,46	—	$\frac{10}{4}$	—
— —	5000	—	$\frac{25}{4}$	—
— —	3800	—	$\frac{10}{5}$	—
— —	5000	—	$\frac{10}{5}$	—
— —	5000	—	$\frac{25}{5}$	—
— —	2497,64	—	$\frac{10}{6}$	—

og iøvrigt fra Anmeldelsens Modtagelse den 2 Maj 1915. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at de fremlagte Overenskomster af 12 og 21 Marts 1912 og 14 Januar 1915 ikke er stempede.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1917: Forsaavidt angaar de ovennævnte Poster IV—VII eller for et Beløb af 5179 Kroner 52 Øre anerkendes Appellindstævnte, Fabrikkejær P. Nordsten af Hillerød, hans Krav som Massekrav, medens Appellindstævnte med Hensyn til Provenuet af de ovenomhandlede Poster I—III eller for et Beløb af 11.414 Kroner 57 Øre anses berettiget til fortrinsvis Fyldestgørelse overensstemmende med Konkurslovens § 34. Forsaavidt angaar Anerkendelsen af Resten af det ommeldte Beløb eller 22.878 Kroner 88 Øre samt de Anmelderen tillagte Renter, bør Kendelsen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Boet har for Højesteret frafaldet sin Paastand om Afkræftelse af den Panteret, som var indrømmet Indstævnte ved det i den indankede Dom nævnte Skadesløsbrev af 19 Januar 1915, og Boet har herefter i det Hele frafaldet sin Indsigelse imod, at Post I, stor 9449 Kroner 57 Øre, anerkendes, som ved Dommen sket. Boet har derhos frafaldet sin Paastand om, at der i det af Indstævnte anmeldte Krav skal fradrages 2042 Kr. 60 Øre som Provision til afdøde Steen Andersen.

Foreløbig bemærkes, at Boet, efter at indstævnte under Registreringen havde paavist, hvilke Ting han forment dels var pantsatte til ham, dels tilhørte ham, og efter at han derpaa havde anmeldt sit Krav i Boet, har disponeret over disse Ting paa en saadan Maade, at Boet derved i høj Grad har vanskeliggjort det for Indstævnte at føre Identitetsbevis.

Forsaavidt særlig angaar de i Dommen under Post II omhandlede Ting, der ved Salg er udbragt til 1449 Kroner 50 Øre, har Boet for Højesteret gjort gældende, at disse ikke er identiske med nogen af de ved Skadesløsbrevet pantsatte. Heri kan der imidlertid efter det Oplyste og under særlig Hensyn til det om Boets Forhold foran bemærkede, ikke gives Boet Medhold.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen under den Del af Sagen, der efter Indstævningen og Proceduren foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Boet at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thikendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Rs. Steen Andersens som Konkursbo behandlede Dødsbo, til Indstævnte, Fabrikejer P. Nordsten, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I det som Konkursbo behandlede Dødsbo efter Købmand af Maribo Rs. Steen Andersen paastod Appelindstævnte, Fabrikejer P. Nordsten af Hillerød, anerkendt et Tilgodehavende for Varer, fakturerede til nævnte Steen Andersen, i Henhold til vedlagt Kontoudskrift, stort 39.472 Kr. 97 Øre, med Renter 6 pCt. p. a. fra de nedennævnte Forfaldsdage for følgende 10 Veksler:

Veksel pr.	$\frac{15}{3}$	1915:	2100	Kr.	00	Øre
— —	$\frac{25}{3}$	s. A.:	2500	—	00	—
— —	$\frac{10}{4}$	s. A.:	2000	—	00	—
— —	$\frac{10}{4}$	s. A.:	1933	—	33	—
— —	$\frac{10}{4}$	s. A.:	1173	—	46	—
— —	$\frac{25}{4}$	s. A.:	5000	—	00	—
— —	$\frac{10}{6}$	s. A.:	3800	—	00	—
— —	$\frac{10}{6}$	s. A.:	5000	—	00	—
— —	$\frac{25}{6}$	s. A.:	5000	—	00	—
— —	$\frac{10}{6}$	s. A.:	2497	—	64	—

af de respektive Vekselbeløb og iøvrigt fra den Dag hans Anmeldelse af 1 Maj 1915 modtoges i Boet.

Under Henviſning til, at han ved Overenskomster med Steen Andersen af 12 og 21 Marts 1912 samt 14 Januar 1915 havde forbeholdt sig Ejendomsret til de til Steen Andersen fakturerede, ikke betalte Maskiner m. m., paastod Appelindstævnte sig derhos udleveret saadanne Maskiner m. m., som endnu fandtes i Boet, saaledes at Værdien af det udleverede fradrogtes i det anmeldte Krav, eller i Mangel af saadan Udlevering sig kendt berettiget til Auktionsbeløbene som Massekreditor.

Appelindstævnte paastod sig derhos for det anmeldte Beløb forlods dækket af en Del ved et af Steen Andersen den 19 Januar 1915 til ham udstedt den 25 s. M. tinglæst Skadesløsbrev for et Beløb af ikke ud over 25.000 Kroner pantsat Løsøre.

Appellanterne, Sagførerne S. Bang og L. Hanson af Maribo, som Kuratorer i oftnævnte Købmand Steen Andersens som Konkursbo behandlede Dødsbo, paastod principalt saavel det anmeldte Separatistkrav som Pantekravet nægtet Anerkendelse og herefter det anmeldte Krav i sin Helhed alene anerkendt som simpelt Krav, endda med Fradrag af 2042 Kr. 60 Øre som formentlig tilkommende Steen Andersen i Provision hos Appelindstævnte, altsaa for et Beløb af 37.430 Kr. 37 Øre med Renter som anmeldt. Subsidiært paastod Appellanterne Pantekravet alene anerkendt for et Beløb af 9449 Kr. 57 Øre og med Hensyn til Separatistkravet, at Appelindstævnte anerkendtes som Massekreditor for et Beløb af 1802 Kr. 38 Øre — under Nedlæggelse af nogle yderligere subsidiære Paastande — alt med Renter som paastaet.

Ved den af Skifteretten i Maribo Købstad den 15 November 1916 afsagte Kendelse blev Appelindstævntes Krav anerkendt som Massekrav for følgende Beløb:

I:	9449	Kr.	57	Øre	} Pantekravet vedrørende.
II:	1449	—	50	—	
III:	515	—	50	—	
IV:	1802	—	38	—	
V:	1210	—	94	—	} Separatistkravet vedrørende.
VI:	607	—	20	—	
VII:	1559	—	00	—	

ialt: 16.594 Kr. 09 Øre.

medens Kravet for Restens: 22.878 Kr. 88 Øres Vedkommende anerkendes som simpelt Krav med Renter 6 pCt. af de fornævnte Vekselsbeløb med Renter af disse som af Appelindstævnte paastaet og iøvrigt fra Anmeldelsens Modtagelse den 2 Maj 1915.

Denne Kendelse har Appellanterne her for Retten paastaet forandret i Overensstemmelse med deres Paastand i første Instans, medens Appelindstævnte procederer til Kendelsens Stadfæstelse, hvorhos hver af Parterne har paastaet sig tilkendt Appellsagens Omkostninger.

A. Vedrørende Pantekravet.

Appellanterne har paastaet den ved Skadesløsbrevet etablerede Pantsætning afkræftet i Henhold til Konkurslovens § 24 under Henvi- sning til, at Steen Andersen paa Pantsætningens Tidspunkt maatte forudse sit Fallissement som nær forestaaende, og at Appelindstævnte var bekendt hermed. Da Appellanterne i ethvert Fald ikke mod Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af det sidste Asser- tum, og da den ommeldte Pantsætning ikke heller som af Appellan- terne hævdedet, men af Appelindstævnte bestridt, efter det Foreliggende kan anfægtes i Medfør af Konkurslovens § 26 eller af samme Lovs § 21 for visse paa Pantsætningens Tidspunkt i Stubbekøbing beroende Gen- standes Vedkommende, kan Appellanternes Paastand om Pantsætningens Afkræftelse ikke tages tilfølge.

Som Følge heraf maa Appelindstævnte anses berettiget til Fyldestgørelse overensstemmende med Konkurslovens § 34, forsaavidt an- gaar Beløbet,

Post I: 9449 Kr. 57 Øre,

der udgør Provenuet af Auktionssalg, foretagne af Konkursboet, over Genstande, der ubestridt omfattedes af den omhandlede Pantsætning.

II ad Posten: 1449 Kr. 50 Øre.

Appellanterne hævder, at Pantsætningen for forskellige Effekters Vedkommende som angaaende »Tingsindbegreb« er ugyldig i Medfør af Konkurslovens § 152.

I et vist Omfang er denne Paastand ved Underrettsdommen givet Medhold, hvilken Afgørelse der, som Sagen foreligger indanket, ikke bliver Spørgsmaal om at ændre.

Forsaavidt angaar de øvrige af Appellanterne paa anførte Maade omdisputerede Genstande, der ved Salg er udbragte til de heromhand- lede 1449 Kroner 50 Øre, findes Appellanternes Indsigelser ikke imod Ap- pelindstævntes Protest at kunne tages tilfølge, hvorfor det vil have sit Forblivende ved den ved Kendelsen trufne Afgørelse paa dette Punkt, dog saaledes at Appelindstævnte anses berettiget til Fyldestgørelse af Provenuet overensstemmende med Konkurslovens § 34.

III ad Posten: 515 Kr. 50 Øre.

Som Tilbehør til en fast Ejendom pantsatte Steen Andersen ved et Skadesløsbrev af 19 Januar 1915, tinglæst, som det maa antages den 25 s. M., forskelligt Løsøre, der tillige omfattedes af den Appelind- stævnte ved det ovenomhandlede samme Dag udstedte Skadesløsbrev indrømmede Panteret.

Bemeldte Løsøre er bortsolgt af Boet under ét med den faste Ejen- dom.

Kuratorerne hævder nu, at Appelindstævnte efter det saaledes Foreliggende ikke kan rette noget Pantekrav paa Boet for bemeldte Løsøres Vedkommende.

Da de 2 Skadesløsbreve imidlertid er udstedte samme Dag, maa der tilkomme Appelindstævnte Panteret jævnsides med vedkommende Trediemand for det heromhandlede Løsøres Vedkommende, da Appelindstævnte ogsaa efter Bortsalget maa kunne rette sit Krav imod Konkursboet, og da Registreringsbeløbet for dette Løsøre: 1031 Kr., i Mangel af anden Værdimaaler findes at maatte lægges til Grund, maa Appelindstævnte anses berettiget til Fyldestgørelse af Boet overensstemmende med Konkurslovens § 34 for Halvdelen af bemeldte Beløb eller for 515 Kroner 50 Øre.

B. Vedrørende Separatistkravet.

Appellanterne benægter, at der overhovedet — bortset fra deres yderligere Indsigelser paa specielle Punkter — tilkommer Appelindstævnte noget Separatistkrav med Hensyn til de i Boet forefundne Maskiner, Redskaber m. m., leverede Steen Andersen af ham.

Kuratorerne har herved bl. a. henvist til, at Varerne leveredes Steen Andersen efter almindelige Fakturaer, der intet indeholdt om Konsignationsforbehold, men hvorefter Varerne fremsendtes for Steen Andersens Regning og Risiko, at Steen Andersen solgte Varerne videre som sine egne, som det passede ham, at han ikke holdt Varerne fra Appelindstævnte adskilt fra sine egne Varer og ikke heller havde dem særskilt assurerede, at der kun fandt Opgørelse Sted én Gang aarlig m. m.

Appelindstævnte hævder heroverfor, at der i de fornævnte Overenskomster af 1912 og 1915, i Henhold til hvilke Leveringerne fandt Sted, er taget Forbehold om Ejendomsrettens Bevarelse, indtil fuld Betaling havde fundet Sted, baade i det Tilfælde, at Steen Andersen optraadte som Agent for ham, selv indtraadte som Køber eller af andre Grunde havde Maskinerne m. m. henstaaende hos sig, og at det ikke var fornødent for ham for at hævde denne Retsstilling at tage Forbehold desangaaende i Fakturaerne.

Efter det Foreliggende maa det antages, at de heromhandlede Maskiner m. m., der er forefundne i Boet som leverede Steen Andersen af Appelindstævnte, er leverede ham saaledes, at han er indtraadt som Køber, og der findes da at maatte gives Appelindstævnte Medhold i, at han efter Overenskomsternes Indhold maa anses ved Konkursens Indtræden som fremdeles værende Ejer af disse, af Steen Andersen ikke betalte Maskiner m. m.

Samtlige heromhandlede Maskiner m. m. er imidlertid bortsolgte af Boet under dettes Henstaaen, og Spørgsmaalet bliver herefter, i hvil-

---

Færdig fra Trykkeriet den 29 Januar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 45.

Fredag den 10 Januar.

ket Omfang Appelindstævnte under Hensyn til de nedenfor omhandlede yderligere Indsigelser fra Kuratorernes Side kan anses som Massekreditor.

IV ad Posten: 1802 Kr. 38 Øre.

Da dette Beløb udgør Salgsprovenuet af forskellige Maskiner m. m., som Kuratorerne erkender er leverede Steen Andersen af Appelindstævnte, bliver der efter det ovenfor Antagne ikke Spørgsmaal om at rorandre Kendelsen paa dette Punkt.

V—VII ad Posterne: 1210 Kr. 94 Øre, 607 Kr. 20 Øre og 1559 Kr.

De herommeldte 3 Poster vedrøre Genstande, som Appellanterne har benægtet, at Appelindstævnte har leveret, eller som efter deres Paa-stand i ethvert Fald lige saa godt kunne være leverede af Andre.

Ligesom der imidlertid end ikke af Appellanterne er asseret noget nærmere i sidstnævnte Henseende, saaledes findes det efter det Foreliggende efter Omstændighederne tilstrækkelig antageliggjort, at de heromhandlede Genstande var leverede Steen Andersen af Appelindstævnte i Henhold til de oftnævnte Overenskomster.

Og det maa da billiges, at Appelindstævnte for disse Genstandes Vedkommende ved Kendelsen er anerkendt som Massekreditor for de anførte Beløb, der udgør dels Fakturapriserne, dels Registreringspriserne for bemeldte Genstande, hvilke Priser i Mangel af anden Værdimaaler er lagte til Grund for Afgørelsen.

Da det endelig billiges, at der ikke ved den indankede Kendelse er fradraget noget Beløb i det ommeldte Krav for Provision til Steen Andersen, vil Kendelsen være at stadfæste, dog saaledes at Provenuet af pantsatte Effekter, Posterne I—III ovenfor, ikke vil være at anerkende som Massekrav, men saaledes, at der for disse Beløb gives Appelindstævnte Adgang til fortrinsvis Fyldestgørelse overensstemmende med Konkurslovens § 34.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

14 Januar 1919.

Mandag den 13 Januar.

Nr. 172. Enken **Margrjet Árnason** (Ingen)
 mod

Skifteforvalterne i **Olafur Árnasons Dødsbo**, konstitueret Sysselmand **Eiríkur Einarsson** m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Enken Margrjet Árnason, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 173. Enken **Margrjet Árnason** (Ingen)
 mod

Skifteforvalteren i **Olafur Árnasons Dødsbo** **Eiríkur Einarsson**, Overretssagfører **Oddur Gíslason** m. fl. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Enken Margrjet Arnason, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 14 Januar.

Nr. 109.   **Handlende Wilh. Singer** af København
(Steglich-Petersen)

m o d

Disponent **H. Smedsvik** af Bergen (Ulf Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om de i en Kontrakt mellem Appellanten og en anden Handlende om Køb af et Parti Brislinger m. m. indeholdte Betingelser for Bortfald af Appellantens Forpligtelse er opfyldte.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 August 1917: Indstævnte, Handlende Wilh. Singer, bør til Sagsøgeren, Disponent Smedsvik, betale 20.850 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig fra den 5 December 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 400 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet den Indsigelse, at Indstævnte ikke skulde være rette Sagsøger.

Ved de foreliggende, i det Væsenlige efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses godtgjort, at Appellanten i Begyndelsen af December 1916 har annulleret den mellem ham og Henry Simonsen indgaaede Handel, hvad han efter Cirkulæret af 20 November s. A. ogsaa har været berettiget til. Idet fremdeles den Omstændighed, at Appellanten derefter — som det maa antages i Simonsens Interesse — har gjort forskellige Bestræbelser for at skaffe Tilladelse til, at Varepartiet blev udført til Tyskland eller Østrig, ikke kan gøre nogen Forandring i den ved Annullationen skabte Retsstilling, vil Appellanten, overensstemmende med sin Paastand, være at frifinde. Indstævnte vil derhos have at betale Appellantens Processens Omkostninger for begge Retter med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Handlende Wilh. Singer, bør for Tiltale af Indstævnte, Disponent H. Smedsvik af Bergen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutseddel, dateret Kristiania den 25 November 1916, solgte Henry Simonsen til Wilh. Singer, København, 1000 Td. saltet Brislinger og Musse at levere i Løbet af December s. A. og Januar n. A., fob norsk

Havn i Skibning paa 100 Td. paa hvert Konnossement, Størrelsen paa Fisken fra 12—15 cm og netto Vægt pr. Td. 95 kg. Betalingen, 77 Kr. 50 Øre pr. Td., skulde stilles til Henry Simonsen eller Ordre i Bergens Kreditbank, saaledes at der til enhver Tid indestod Dækning for 100 Td. Det bestemtes derhos: Fiskeforbehold og andet forse majeure forbeholdes, ligesom hvis Varen centraliseres, ophæves de endnu ikke leverede Partier.

Allerede fra den 30 September 1916 havde Indførslen af Fisk til Tyskland været centraliseret; men for Brislinger og lignende havde der været Lempelser. Den 20 November 1916 udsendtes imidlertid af det tyske Centralindkøbsselskab et Cirkulære om, at med den 30 November traadte Centraliseringen i Kraft i sit fulde Omfang. Hermed blev Singer i alt Fald bekendt i Slutningen af November; han maa antages ikke at have talt nærmere om disse Forhold ved Kontraktens Afslutning. Simonsen, der straks vil have overdraget sin Ret efter Kontrakten til Disponent H. Smedsvik, svarede den 30 November denne paa hans Anmodning om at stille Rembours, at han samme Dag havde haft en Telefonsamtale med Singer, der havde lovet at aabne Rembours en af de første Dage. Dette skete dog ikke, og Simonsen rejste da til København for at faa Sagen bragt i Orden. Singer henviste til Centraliseringen, men erklærede, at han ventede Transittilladelse til Østrig. Den 18 December blev Singer paany krævet for Partiets Aftagning, hvorpaa han den 20 December svarede, at han endnu ikke var naaet til en Afslutning med Centraleinkauf, hvad han haabede i de nærmeste Dage, og at han da vilde komme tilbage. Da der ikke hørtes mere fra ham, solgte Smedsvik Partiet den 20 Januar 1917 til Centraleinkauf til en Pris af 56 Kr. pr. Td. fob Bergen.

Disponent H. Smedsvik søger nu Hr. Wilh. Singer til Betaling af Erstatning for ikke at have aftaget Partiet, opgjort efter Forskellen paa den aftalte og den opnaaede Pris til 20.850 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig fra den 5 December 1916 og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger. Han bestrider Smedsviks Ret efter Kontrakten og gør gældende, at han efter Forbeholdet i Slutsedlen er løst fra Kontrakten, da Centraliseringen traadte i Kraft den 30 November 1916. Han har derhos bestridt, at Salgets Udfald er bindende for ham.

Efter hvad der foreligger, findes Smedsviks Ret efter Kontrakten at være tilstrækkelig oplyst. Sagsøgeren har vel ikke godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Singer ved Kontraktens Afslutning var bekendt med Bestemmelsen af 20 November, hvad det Oplyste ikke tyder paa. Da Singer imidlertid ogsaa efter at være blevet bekendt med denne holdt Sælgeren hen med Henvisninger til, at han søgte at faa Partiet indført, og derefter ikke lod høre fra sig, findes han ikke nu at kunne paaberaabe sig, at Kontrakten allerede da var bortfaldet af den nævnte Grund. Han findes derfor at maatte tilsvare Sagsøgeren Erstatning, og da det efter det Oplyste ikke kan antages, at Partiet kunde være udbragt til en højere Pris end sket, vil den nedlagte Paastand, hvis Renteberegning maa anses anerkendt af Ind-

stævnte, være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 400 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 489.

Højesteretssagfører Hansen

mod

Anders Nielsen Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Forordning af 27 September 1805 § 20.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 7 August 1918: De Tiltalte Jens Theodor Jensen Frøkjær og Anders Nielsen Pedersen bør En for Begge og Begge for En til Ribe Amts Fattigkasse have forbrudt 766 Kr. 2 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder til Aktor, Overretssagfører Harck, og Defensor, Sagfører Oldager, 25 Kr. til hver. Det forbrudte Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 25 Kr. til hver. Det forbrudte Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Nielsen Pedersens Vedkommende anførte Grunde vil den, saavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at det forbrudte Beløb findes at burde bestemmes til 700 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at det forbrudte Beløb bestemmes til 700 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Nielsen Pedersen til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Øster og Vester Herreders Ekstraret indankede Sag er Jens Theodor Jensen Frøkjær og Anders Nielsen Pedersen sat under Tiltale for Overtrædelse af Frdn. af 27 September 1805 § 20.

Af de Tiltalte, der er fødte henholdsvis den 4 November 1870 og 9 April 1885, ses Frøkjær ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod Pedersen den 20 April 1908 inden Politiretten har vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. for uberettiget Næringsbrug og derhos har været anset ved Overrettens Dom af 18 Juli 1910 for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af 70 Kr.

Ved en i afvigte Efteraar oprettet Kontrakt købte de Tiltalte i Forening en under Matr. Nr. 12 p i Stenderup skyldsats, ca. 4 Td. Land stor Parcel, paa hvilken fandtes en omtrent 3 Td. Land stor Plantage med ca. 30-aarige Graner. Plantagen maa antages ikke at have været undergivet Fredskovsforpligtelse. Ved de Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte efter at have taget Parcellen i Besiddelse har fældet samtlige i Plantagen værende Træer alene med Undtagelse af en enkelt Række, som de lod blive staaende som Læbælte, og at de, der har faaet Tilladelse til af det skovede — ialt ca. 90 Kubikmeter — at anvende 38 Kubikmeter til eget Brug, har solgt Resten, nemlig 28.768 Kubikmeter til Faaborg Træuldsfabrik for 15 Kr. pr. Kubikmeter og 22,3 Kubikmeter til Fyens Kulindkøbsforening for 13 Kr. 50 Øre pr. Kubikmeter, hvilket sidste Parti videresolgtes til Nr. Lyndelse Andelsmejeri for 15 Kr. pr. Kubikmeter.

Ved deres anførte Forhold har de Tiltalte, der ikke har erhvervet ministeriel Tilladelse til den skete Hugst, overtraadt den fornævnte Lovbestemmelse, forsaavidt det huggede ikke er anvendt til eget Brug, og det maa derfor, da de paagældende Effekter antagelig ikke kan tilvejebringes, billiges, at de ved Underretsdommen i Medfør af den citerede Paragrafs Slutningsbestemmelse in solidum er tilpligtede at have forbrudt til Ribe Amts Fattigkasse det urettelig Huggedes Værdi, der, idet Værdien af det til Nr. Lyndelse Andelsmejeri solgte Parti findes at maatte sættes til 15 Kr. pr. Kubikmeter, ved Dommen rettelig er bestemt til 15 Kr. pr. Kubikmeter, eller ialt 766 Kr. 2 Øre, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte in solidum vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

O n s d a g d e n 15 J a n u a r .

Nr. 136. Handels- og Fabrikationsfirmaet **National Automobil-Interessentskabs Konkursbo** (Ulf Hansen)

m o d

Firmaet **Bruun & Sørensen** samt Grosserer **Carl H. Sørensen** og Ingeniør **H. H. Bruun** (Asmussen).

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt de Indstævnte Bruun og Sørensen har overskredet deres Competence som Bestyrelsesmedlemmer i National Automobil-Interessentskab ved at overdrage Selskabets Aktiver til Firmaet Bruun & Sørensen.

A a r h u s K ø b s t a d s D o m a f 15 M a r t s 1917: Saavel Handelsfirmaet Bruun & Sørensen som dette Firmas eneste Indehavere, Grosserer Carl H. Sørensen og Ingeniør H. H. Bruun, bør under denne Sag for Tiltale af Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, der behandler National Automobil-Interessentskabs Konkursbo, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes . . .

V i b o r g L a n d s o v e r r e t s D o m a f 16 J u l i 1917: I Henseende til den af Appellanterne, Københavns Sø- og Handelsrets Skifteretsafdeling som behandlende Handels- og Fabrikationsfirmaet National Automobil-Interessentskabs Konkursbo, nedlagte Paastand om Tilbagelevering af de ovennævnte Gummivarer eller Betaling af 1022 Kr. 84 Øre, afvises Sagen. Med Hensyn til den øvrige Del af Sagen bør Gæsteretsdommen ved Magt at stande. Der tillægges den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Sælær 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Spørgsmaalet om de Indstævntes Pligt til enten at tilbagelevere de i den indankede Dom nævnte Gummivarer eller at betale disses Værdi, 1022 Kroner 84 Øre, foreligger ikke for Højesteret.

I Henhold til de i den Del af Dommen, der herefter foreligger til Prøvelse, anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til de Indstævnte med 600 Kroner.

T h i k e n d e s f o r R e t :

L a n d s o v e r r e t t e n s D o m b ø r v e d M a g t a t stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet National Automobil-Interessentskabs Konkursbo, til de Indstævnte, Firmaet Bruun & Sørensen samt Grosserer Carl H. Søren-

sen og Ingeniør H. H. Bruun, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved en den 7 Marts 1912 mellem Direktør Jens Lange i København og Handelsfirmaet Bruun & Sørensen i Aarhus oprettet Kontrakt blev der i det Øjemed at drive Fabrikation af og Handel med Automobileer m. v. under Navnet National Automobil-Interessentskab stiftet et Interessentskab, i hvilket de indskød en Kapital af 15.000 Kr., saaledes at de med dette Beløb hæftede for Interessentskabets Forpligtelser. I Forbindelse hermed blev der samme Dag mellem Interessentskabet og Grosserer J. Jespersen i København endvidere oprettet en Kontrakt, hvorved Jespersen antoges som administrerende Direktør, og i hvilken det bestemtes, at han ikke kunde opsiges før til den 1 April 1917, dog at Interessenterne var berettigede til at hæve Kontrakten, hvis Virksomheden i det første Aar gav et saa stort Underskud, at de ikke ønskede at fortsætte Forretningen.

Den derefter paabegyndte Virksomhed viste sig imidlertid at medføre Tab, og efter at Bestyrelsen under 5 Oktober 1912 havde afskediget Jespersen fra hans Stilling og ansat en anden administrerende Direktør, samt efter at der den 31 December 1913 var optaget en Status, der udviste, at den indskudte Kapital var gaaet tabt, og at der forelaa et ikke ubetydeligt Underskud, foretog Bestyrelsen, der da bestod af Indehaverne af Firmaet Bruun & Sørensen, nemlig Ingeniør H. H. Bruun og Grosserer Carl H. Sørensen, i Maj Maaned 1914 en Afvikling og Afhændelse af Forretningen paa Grundlag af en den 30 April s. A. optagne Status. I dette Øjemed blev der under 27 Maj oprettet et Dokument, ved hvilket Interessentskabet overdrog Firmaet Bruun & Sørensen samtlige Interessentskabets Aktiver, der nærmere specificeredes i Overensstemmelse med den optagne Status, idet Vederlaget fastsattes til 25.736 Kr. 21 Øre, der berigtigedes ved, at Firmaet afskrev Beløbet paa et Tilgodehavende af samme Størrelse hos Interessentskabet, hidrørende fra, at Firmaet havde forstrakt dette med Kapital til Forretningens Drift. Endvidere blev der den 28 Maj mellem Interessentskabet, Firmaet Bruun & Sørensen og Forretningsfører Hans Cleve indgaaet en Overenskomst, hvorved nysnævnte Aktiver paa visse nærmere Betingelser [overdroges] Cleve til samme Pris som ovenfor nævnt ligesom den af Interessentskabet drevne Forretning overdroges til ham.

Grosserer J. Jespersen havde imidlertid efter sin Afskedigelse ved Sø- og Handelsretten i København anlagt Sag mod National Automobil-Interessentskab og Ingeniør H. H. Bruun til Betaling af tilgodehavende Løn med 916 Kr. m. m., hvorhos han, efter at de Indstævnte ved Sø- og Handelsrettens Dom af 27 December 1912 var frifundne for hans Tiltale, efter erhvervet Oprejsningsbevilling den 15 Oktober 1913 udtog Højesteretsstævning i Sagen. Denne blev derefter under 30 Marts 1915 paadømt af Højesteret med det Resultat, at Interessentskabet i Overensstemmelse med Jespersens for Højesteret nedlagte Paastand til-

pligtedes at betale ham 399 Kr. 43 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 30 Oktober 1912, indtil Betaling sker, samt i Processomkostninger for begge Retter 400 Kr., hvorimod Ingeniør Bruun frifandtes for hans Tiltale. Efter Begæring af Grosserer Jespersen blev der derpaa under 3 April 1915 paabegyndt en Udlægsforretning hos Interessentskabet for Jespersens Tilgodehavende efter Højesteretsdommen, og da Ingeniør Bruun gav Møde under Forretningen og erklærede, at Interessentskabet ikke var i Stand til at betale Beløbet, indgav Jespersen den 29 April 1915 til Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling Begæring om, at Interessentskabets Bo maatte blive taget under Konkursbehandling, hvorhos han, efter at hans Begæring den 3 Maj næstefter var taget til Følge, den 15 Juni s. A. i Boet anmeldte Krav til et samlet Beløb af 53.799 Kr. 43 Øre, derunder 12.000 Kr. i Gage for Tiden fra den 1 April 1913 til den 31 Marts 1917. Foruden dette Krav er der i Boet ikkun anmeldt et Beløb af 650 Kr. 85 Øre for Annoncering i Tidsskriftet »Motor« samt af Firmaet Bruun & Sørensen et Tilgodehavende af 6775 Kr. 43 Øre.

Under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag har derefter Appellanterne, Københavns Sø- og Handelsrets Skifteretsafdeling som behandlede nævnte Konkursbo, i første Instans ved Aarhus Købstads ordinære Ret søgt de Appelindstævnte, Handelsfirmaet Bruun & Sørensen i Aarhus samt dette Firmas Indehavere, ovennævnte Grosserer Carl H. Sørensen, sammesteds, og Ingeniør H. H. Bruun af Hellerup, disse sidste tillige i deres Egenskab af tegningsberettigede Bestyrere af Firmaet National Automobil-Interessentskab, og nedlagt Paastand om, at de Appelindstævnte in solidum kendes pligtige at tilbagelevere Boet de til Firmaet Bruun & Sørensen ved Dokumentet af 27 Maj 1914 overdragne Aktiver eller tilsvare Værdien med 22.612 Kr. 44 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 23 August 1915, indtil Betaling sker. Endvidere har de nedlagt endelig Paastand om, at de Appelindstævnte, Ingeniør Bruun og Grosserer Sørensen, in solidum tilpligtes at tilbagelevere nogle nærmere betegnede Gummivarer, som National Automobil-Interessentskab har haft i Konsignation, eller betale Værdien af dem med 1022 Kr. 84 Øre tilligemed Renter heraf som ovenfor anført. Ved Gæsteretsdommen er Sagen med Hensyn til den sidstnævnte Paastand ex officio afvist fra Gæsteretten som ikke behørig deduceret, hvorhos de Appelindstævnte med Hensyn til den øvrige Del af Sagen i Overensstemmelse med deres Paastand er frifundne for Tiltale af Appellanterne, og Sagen er nu af disse indanket her for Retten, hvor de har paa-staaet dels Firmaet Bruun & Sørensen, dels de fornævnte tvende Indehavere af dette Firma, disse sidste in solidum, tilpligtede at tilbagelevere de ovennævnte Aktiver og Gummivarer eller betale Værdien af disse med henholdsvis 22.612 Kr. 44 Øre og 1022 Kr. 84 Øre, alt med Renter som ovenfor anført. De Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at Sagen, forsaavidt den er afvist fra Gæsteretten, ikke i Realiteten vil kunne tages under Paakendelse her ved Retten, og at den derfor i Henseende til den af Appellanterne nedlagte

Paastand om Tilbagelevering af de ovennævnte Gummivarer eller Betaling af 1022 Kr. 84 Øre ex officio vil være at afvise.

Med Hensyn til den øvrige Del af Sagen har Appellanterne anbragt, at Bruun og Sørensen har overskredet deres Kompetence som Bestyrelsesmedlemmer i National Automobil-Interessentskab ved under Forbigaaelse af de øvrige Kreditorer at overdrage samtlige Interessentskabet tilhørende Aktiver til en enkelt Kreditor, nemlig Firmaet Bruun & Sørensen, og at denne Overskridelse af deres Kompetence maa gøre dem personlig ansvarlige, saa at de overfor Boet maa være pligtige til en »restitutio in integrum«. Men heri findes der ikke at kunne gives dem Medhold, og de Appellindstævnte, Bruun og Sørensen, vil saaledes ikke kunne tilpligtes at retablere den tidligere Tilstand eller tilsvare et til Aktiverens Værdi svarende Beløb.

Forsaavidt Appellanterne dernæst har nedlagt Paastand om, at Transaktionen af 27 Maj 1914 afkræftes i Medfør af Konkurslovens § 24, fremgaar det, som meldt, af Sagens Oplysninger, at Interessentskabet, da Transaktionen fandt Sted, ved Sø- og Handelsrettens Dom af 27 December 1912 var frifundet med Hensyn til det af Jespersen fremsatte Gagekrav. Det ses derhos ikke, at Interessentskabet har kunnet forudse, at bemeldte Dom vilde blive ændret under den til Højesteret stedfundne Indankning, saa lidt som det har maattet forvente, at Højesterets Afgørelse var nær forestaaende, og naar dernæst henses til, at den af Bladet »Motor« anmeldte Fordring maa antages at hidrøre fra en efter Transaktionen stedfunden Annoncering i Henhold til en løbende Annoncekontrakt, at Cleve ved Overenskomsten af 28 Maj forpligtede sig til at indtræde i denne Kontrakt og friholde Interessentskabet for de af Kontrakten flydende Forpligtelser, at det først senere viste sig, at Cleve blev ude af Stand til at opfylde denne sin Forpligtelse, og at Interessentskabet maa antages forinden Overdragelsen at have fyldstgjort sine øvrige Kreditorer, kan der ikke gaas ud fra, at Interessentskabet har maattet forudse Fallitten endsige som nær forestaaende, og den af Appellanterne i anførte Henseende nedlagte Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

I Henhold til det Anførte maa det billiges, at de Appellindstævnte ved Gæsteretsdommen er frifundne for Appellanternes Tiltale med Hensyn til Tilbageleveringen eller Betalingen af de omhandlede Effekter, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt da de Appellindstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Der vil være at tillægge den for Appellanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 50 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig, og Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Torsdag den 16 Januar.

Nr. 413. Højesteretssagfører I. Kondrup
mod
Anders Roelsgaard Jakobsen og Johannes Kruse
(Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Skovforordningen af 27 September 1805 og Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 17 Februar 1917, 12 Oktober 1917 og 22 Maj s. A.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 22 April 1918: De Tiltalte, Gaardejerne Anders Roelsgaard Jakobsen og Johannes Kruse, bør En for Begge og Begge for En til Ribe Amtsfattigkasse have forbrudt et Beløb af 1600 Kr. Saa udreder og de Tiltalte — ligeledes En for Begge og Begge for En — alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. Oldager, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører H. C. Harck, 20 Kr. Iøvrigt bør de Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Det forbrudte Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Størrelsen af det forbrudte Beløb bestemmes til 1700 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler de Tiltalte En for Begge og Begge for En 25 Kr. til hver. Det forbrudte Beløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Anders Roelsgaard Jakobsen og Johannes Kruse, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Varde Købstads Ekstraret indankede Sag er Gaardejerne Anders Roelsgaard Jakobsen og Johannes Kruse, der er fødte henholdsvis den 19 Marts 1889 og den 13 Maj 1888, og af hvilke ingen ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Skovforordningen af 27 September 1805 og af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 17 Februar 1917, 12 Oktober s. A. og 22 Maj s. A.

Ved en den 16 Februar 1914 oprettet skriftlig Kontrakt købte de Tiltalte i Forening bl. a. Parcellen Matr. Nr. 1 i af Øllufgaard, saaledes at de hver med Halvdelen blev lodtagne i samme, som de straks overtog. Paa Parcellen fandtes en ca. 8 Tdr. Land stor, for Størstedelen med ca. 30-aarig Hvidgran bevokset Granplantage, der maa antages ikke at have været undergivet Fredskovsforpligtelse. Ved de Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses godtgjort, at de den 27 September f. A. har solgt samtlige til Plantagen hørende Graner til Tømrermester Kristian Holm i Varde til Afdrivning for 3800 Kr., og Holm har derefter i de nærmest paafølgende Dage og i hvert Fald inden 12 Oktober f. A. ladet omtrent det halve af Plantagens Areal rydde. Af den samlede Købesum har Holm betalt de Tiltalte ca. 1600 Kr. for de huggede Graner, som han derpaa har videresolgt for ca. 1700 Kr. Ved deres anførte Forhold har de Tiltalte, der ikke har erhvervet ministeriel Tilladelse til den skete Hugst, overtraadt § 20 i ovennævnte Forordning, og det maa derfor, da de paagældende Effekter antagelig ikke mere kan tilvejebringes, billiges, at de ved Underretsdommen i Medfør af Paragrafens Slutningsbestemmelse in solidum er tilpligtede at have forbrudt til Ribe Amts Fattigkasse det Huggedes Værdi; men denne, som ved Dommen er fastsat til 1600 Kr., findes i Mangel af anden Oplysning passende at kunne bestemmes til det Beløb, for hvilket det Huggede sidst er solgt, eller 1700 Kr.

Forsaavidt angaar Tiltalen efter Bekendtgørelse 17 Februar f. A., gaar den mod de Tiltalte rejste Sigtelse ud paa, at de har overtraadt Bekendtgørelsens § 6, 3 Stk., ved ikke at give den paagældende Amtsinstitution de sammesteds ommeldte Oplysninger. Da det imidlertid fremgaar af Sagen, at der ikke af Institutionen er rettet Anmodning til de Tiltalte i saa Henseende, kan de ikke ved den nævnte Undladelse anses at have overtraadt den anførte Bestemmelse.

Hvad dernæst angaar Tiltalen efter Bekendtgørelse 22 Maj f. A., kan denne Bekendtgørelse alene anses at have Hensyn til saadanne Skoveffekter, som er bragte i en til Benyttelse som Brændsel tjenlig Tilstand, og allerede som Følge heraf vil den ikke kunne finde Anvendelse paa de Tiltaltes Forhold.

De Tiltalte sigtes endelig for med Hensyn til deres ovennævnte Plantage at have overtraadt Bestemmelserne i §§ 3 a, 7 og 17, 1 Stk., i Bekendtgørelse 12 Oktober f. A. Da de imidlertid, som det fremgaar af det Foranførte, alt forinden Bekendtgørelsens Ikrafttræden havde afhændet den til Plantagen hørende Træbestand kan de ikke anses ansvarlige for Overholdelse af de nævnte Bestemmelser.

Det maa følgelig billiges, at de Tiltalte ved Underretsdommen er frifundne for Aktors Tiltale, forsaavidt denne angaar Overtrædelse af de 3 nævnte Bekendtgørelser, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste med den af det tidligere anførte flydende Forhøjelse af det Beløb, som de Tiltalte vil have forbrudt til Ribe Amts Fattigkasse.

Nr. 415. Højesteretssagfører Levy
 mod
Carl Christoffer Pedersen (Def. I. Kondrup),
 der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 September 1918: Arrestanterne Knud Ejnar Ernst Rudolf Syberg Hansen, Herman Peter Teodor Kristiansen, Valdemar Kristian Petersen og Tiltalte Carl Christoffer Pedersen bør straffes . . . Christoffer Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Valdemar Petersen i 60 Dage, Christoffer Pedersen i 80 Dage. Arrestanterne og Tiltalte bør derhos En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Krabbe og Lemming, 25 Kr. til hver, dog at der af Valdemar Petersen og Christoffer Pedersen hver for sig ikke udredes udover Halvdelen af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Christoffer Pedersens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christoffer Pedersen til Højesteretssagførerne Levy og I. Kondrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Knud Ejnar Ernst Rudolf Syberg Hansen, Herman Peter Theodor Kristiansen, Valdemar Kristian Petersen og Tiltalte Carl Christoffer Pedersen tiltales . . . Pedersen for Hæleri.

Hansen er født den 19 August 1898 og . . .

Kristiansen er født den 25 Februar 1894 . . .

Pedersen er født den 29 Marts 1879 og tidligere ifølge Dom anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar 1913 efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved kongelig Resolution af 3 Marts 1913 blev Straffen betingelsesvis formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Pedersen er født den 31 Juli 1894 og tidligere anset: ved Frede-

riksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 Februar 1913 efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. (Ved kongelig Resolution af 3 Marts 1913 blev han betingelsesvis fritaget for Straffen), ved nærværende Rets Dom af 28 April 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 1 Juli 1916 efter Straffelovens § 231 II og i Medfør af § 241 I efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar.

Ved Arresterne Hansens og Kristiansens Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Hansen og Kristiansen har i Tiden fra den 30 Maj til den 4 Juni d. A. i Forening forøvet 5 Tyverier af W.-C.-Rør, idet Hansen efter forud med Kristiansen truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordeel, medens Kristiansen ventede udenfor paa Gaden, uhindret indfandt sig i forskellige Ejendomme, hvor han fra Klosetrum, til hvilke Adgangen var uhindret, stjal Rørene, som han voldelig frabrød fra Ledningerne.

De stjaalne Blyrør, der tilhørte henholdsvis Muremester Køhler, Husejer Hans Jacob Julius Larsen, Fabrikant Anders Christian Schou og Inspektør Magnus Bræmfeldt, er vurderet til ialt 112 Kr.

Alt det saaledes Stjaalne solgte Kristiansen efterhaanden til Arrestanten Valdemar Petersen.

Valdemar Petersen har erkendt, at han købte Rørene som anført, samt at han derefter omsmeltede dem i sit Hjem og overlod det saaledes smeltede Bly til Tiltalte Christoffer Pedersen, der videresolgte det til en Jærnhandler. Han har tilstaaet, at han, sidste Gang han købte Bly af Kristiansen, var paa det Rene med, at Blyet, der er vurderet til 24 Kr., var stjaalet, men nægtet, at han ved noget af de tidligere Køb har forstaaet dette.

Naar imidlertid henses til, at Valdemar Petersen har købt Blyet som itubrudte Rør af et ungt Menneske, som han intet Kendskab havde til, og at han hver Gang har omsmeltet Blyet, før han solgte det, maa det antages, at Valdemar Petersen i samtlige Tilfælde, hvor han har købt de omhandlede Rør, har været paa det Rene med, at de var stjaalne.

Christoffer Pedersen har erkendt, at han for Valdemar Petersen, der er hans Broder, har afhændet det af Valdemar Petersen købte Bly, men nægtet, at han forstod, at det var stjaalet.

Da Christoffer Pedersen, der har erkendt, at han vidste, at Blyet var købt af unge Mennesker, imidlertid maa antages at have været paa det Rene med, under hvilke Omstændigheder Valdemar Petersen havde købt Blyet, da han har erkendt, at han 2 Gange har set, at Valdemar Petersen smeltede Blyet i sit Hjem, da han var bekendt med, at Valdemar Petersen er tyvagtig, idet han ved den ham først overgaaede Dom er dømt for Tyveri, begaaet i Forening med denne, og da han tidligere er straffet bl. a. for Hæleri, findes det uden Betænkkelighed ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at han har været klar over, at det af ham

afhændede Bly hidrørte fra Tyveri, og han vil herefter være at dømme som Hæler.

Som Følge af det Anførte vil Arresterne og Tiltalte være at anse . . . Christoffer Pedersen i Medfør af Straffelovens § 241 i efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne . . . for . . . Christoffer Pedersens Vedkommende under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13 . . . Christoffer Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Valdemar Petersen i 60 Dage, Christoffer Pedersen i 80 Dage.

Nr. 345.   **Redaktør Emanuel Rex (Selv)**
     m o d
Fyrskibsstyrmand Th. A. Ross Due (Møldrup efter Ordre),
     betræffende Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1918: De ovennævnte for Sagsøgeren, Fyrskibsstyrmand Th. A. Ross Due fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, Redaktør Emanuel Rex, bør til Statskassen bøde 500 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Til Statskassen betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Sagsøgerens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Overretts-sagfører P. Heise et Salær af 75 Kroner. Det Idømte at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Bøden forhøjes til 1000 Kroner, at den subsidiære Straf bestemmes til simpelt Fængsel i 60 Dage, og at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bøden bestemmes til 1000 Kroner og den subsidiære

Straf til simpelt Fængsel i 60 Dage, og saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten, Redaktør Emanuel Rex, de Retsgebyrer, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellanten, Fyrskibsstyrmand Th. A. Ross Due, havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Møldrup i Salarium for Højesteret 120 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

—————

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

I det den 11 September 1917 udkomne Nummer af Dagbladet »Folkets Avis«, paa hvilket Indstævnte, Redaktør Emanuel Rex, staar opført som ansvarshavende Redaktør, fandtes en ikke underskrevet Artikel under Overskriften »Styrmand Due ved Skagens Fyrskib overfaldet og skamslaar sin Søster. Politiet bringer Styrmanden paa Stationen, medens den af Slag blødende Kvinde maa søge Lægehjælp«. I Artiklen skildres det, hvorledes Sagsøgeren, Fyrskibsstyrmand Th. A. Ross Due, under et Besøg hos sin her i Byen boende Søster har optraadt saadan overfor hende, »at der næppe findes Ord kraftige nok til at karakterisere det«; han »yppede straks Kiv med hende«, blev »aldeles rasende, trængte ind paa Søsteren . . . . kastede hende over mod en i Værelset staaende Seng, slog og sparkede hende, saa Blodet flød ned over Ansigt og Ben. Han var aldeles ustyrlig«. Det hedder videre i Artiklen: »Under Overfaldet inde i Stuen« . . . »medens Blodet flød ned ad hendes mishandlede Ansigt, skreg hun i sin Nød«, samt omtales, at en Politibetjent kom til Stede, og »tog sig af Fyren« og førte ham til Politistationen.

Under Anbringende af, at de ovenfor gengivne Udladelser er i høj Grad ærekrænkende for ham og Skildringen ganske i Strid med Sandheden, og at derved er forvoldt Forstyrrelse af hans Stilling og Forhold, har Sagsøgeren, der har erholdt Bevilling til fri Proces, under denne Sag paastaet Indstævnte som ansvarshavende Redaktør af »Folkets Avis« idømt Lovens strengeste Straf for Fremsættelsen af de ærerørige Udladelser samt tilpligtet at betale ham en Erstatning af 5000 Kroner eller et efter Rettens Skøn fastsat Beløb med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 14 Maj 1918, hvorhos han har paastaet de ærefornærmelige Udtalelser mortificeret.

Indstævnte paastaar sig frifundet, idet han gør gældende, dels at den givne Skildring i det Væsenlige er rigtig, dels at Ordet »Fyren« er en Trykfejl for »Fyrmanden«.

Til denne sidste Paastand, der ikke er nærmere antageliggjort, vil det intet Hensyn kunne tages.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer er det godtgjort, at der ved den paagældende Lejlighed har fundet et Skænderi Sted mellem Sagsøgeren og hans Søster, hvilket dog nærmest maa antages opstaaet ved hendes Holdning, ligesom hun derunder har været noget opbidset og har tilkaldt Politi. Hvad den paaklagede Artikel indeholder derudover, er derimod ganske ubeføjet, og da der maa gives Sagsøgeren Medhold i, at de ovennævnte Udladelser er fornærmelige mod ham, vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens §§ 216 og 217 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage, hvorhos samtlige de paaklagede Udladelser vil være at mortificere.

Da Sagsøgeren ikke mod Indstævntes Benægtelse har antageliggjort, at han har lidt nogen Forstyrrelse i Stilling eller Forhold, vil der derimod ikke være at tilkende ham nogen Erstatning.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaaet sig tillagt, findes Indstævnte at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos han bør udrede i Salær til den for Sagsøgeren beskikkede Sagfører, Overretssagfører P. Heise, hvis Sagførelse har været lovlig, 75 Kroner.

Fredag den 17 Januar.

Nr. 522.

Højesteretssagfører Stein

mod

Kristen Marius Sørensen (Def. Aagesen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1918: Arrestanten Kristen Marius Sørensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lemming og Johansen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80

Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Marius Sørensen til Højesteretssagførerne Stein og Aagesen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Kristen Marius Sørensen, der tiltales for Tyveri, er født den 15 Januar 1890 og ifølge Dom anset: ved 8de Regiments Krigsrets Dom af 8 Maj 1915 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 179 og 112 I med mørk Arrest paa indskrænket Kost i 3 Gange 5 Dage.

Fra 4 til 10 August 1915 var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre sigtet for Tyveri, men denne Sag sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 25 September d. A. Kloken ca. 10 Aften blev Arrestanten anholdt paa Foranledning af Smedesvend Søren Martinus Jensen og den 18aarige Søren Madsen samt dennes Fader, Arbejdsmand Albert Madsen, der sigtede Arrestanten for at have gjort Forsøg paa at stjæle et Blyrør fra et W. C. i et Rum paa 2den Sal af Køkkentrappen i Ejendommen Burmeistersgade 19. Søren Madsen og Jensen, der bor henholdsvis paa 1ste Sal og i Stuen af nævnte Ejendom, har forklaret, at de fra deres Lejligheder den paagældende Aften Klokken ca. 9³/₄ hørte en Person gaa op ad Køkkentrappen og efter flere forgæves Forsøg lukke sig ind i W. C. Rummet paa 2den Sal. Søren Madsen hørte ham flere Gange tabe en Genstand som en Nøgle eller Kniv i Rummet; lidt efter gik Personen ned ad Trappen; Søren Madsen traadte fra sin Lejlighed ud paa Trappen og iagttog Personen som gik nedefter, hvorefter Madsen gik op paa 2den Sal, hvor det viste sig, at Blyrøret paa W. C. et var overskaaret. Madsen og Jensen gik derefter ned i Ejendommens Gaard, hvor de paagreb Arrestanten ved Døren til en anden Køkkentrappe.

Madsen har i Arrestanten med Bestemthed genkendt den Person, som han saa passere ned ad Køkkentrappen. Efter Jensens Forklaring er der i Tiden fra 8 til 10 den paagældende Aften ikke passeret andre Personer ad Køkkentrappen forbi hans Køkkendør end den Person, der lukkede sig ind paa W. C. et paa 2den Sal. Efter begge Vidners Forklaring har Arrestanten rimeligvis opgivet at fuldføre Tyveriet, fordi han har mærket, at der var Personer ude paa Trappen for at lytte efter hans Færd. W. C. Røret, der fandtes fuldstændig gennemskaaret, maa antages at have været i Orden samme Dags Aften Klokken ca. 9, da W. C. et maa antages senest at være blevet benyttet, hvorefter den almindelige indstukne Laas i Døren maa antages at være blevet aflaaaset.

Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse i Besiddelse af en Dirk, der har vist sig egnet til at oplukke Døren til W. C. Rummet. Endvidere var han i Besiddelse af 2 Knive; Knivsbladet paa den ene af disse var stærkt bøjet i Enden og paa Bladet fandtes nogle graalige Smaapar-

tikler af lignende Udseende og Beskaffenhed som Farvelaget paa det gennemskaarne Blyrør, og ved en foretagen kemisk Undersøgelse af disse Smaapartikler er det bestyrket, at de hidrører fra Malingen paa Røret.

Arrestanten, der ved sin Anholdelse maa antages at have været noget, men ikke meget beruset, har forklaret, at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke har nogen klar Erindring om, hvad han har foretaget sig. Han erindrer dog, at han kom ned ad en Køkkentrappe i Burmeistersgade, og at der kom en Mand hen til ham; det er muligt, at han har søgt at oplukke en Dør til et W. C. Rum for at komme til at forrette sin Nødtørf, men han er i hvert Fald temmelig sikker paa, at han ikke har skaaret i noget Rør.

Efter alt det Foreliggende findes det imidlertid uden Betænkelighed at antage, at Arrestanten har forsøgt at stjæle Røret efter i tyvagtig Hensigt at have opdirket Døren til W. C. Rummet, og at han af Frygt for Opdagelse har opgivet at fuldføre Tyveriet.

Arrestanten har endvidere under Sagen været sigtet for at have staalet et Stykke Blyrør, der i Tiden fra den 25 September Klokken ca. 9 Eftermiddag til den 26 September Klokken 6³/₄ Formiddag er fjernet fra et W. C. Rum i Stueetagen i Ejendommen Burmeistersgade Nr. 23, der ligger i samme Bygningskompleks som Nr. 19; men skønt ogsaa dette Rør, om hvis senere Skæbne ingen Oplysning er tilvejebragt, maa antages fraskaaret med en Kniv, findes det dog betænkeligt at anse det for bevist, at Arrestanten har Ansvar for dette Tyveri, og han vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 IV, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 469.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Niels Karl Otto Vormstrup Madsen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for uterligt Forhold.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 17 August 1918: Mod Arrestanten Niels Karl Otto Vormstrup Madsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Stampe, og Defensor, Sagfører Brandt, henholdsvis 50 Kr. og 25 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1918: Arrestanten Niels Karl Otto Vormstrup Madsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Under-

retsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 35 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet det bemærkes, at det Foreliggende ikke findes at give aldeles tilstrækkelig Anledning til at bringe Straffelovens § 38, 2det Stykke, til Anvendelse mod Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og I. Kondrup hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Aarhus Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Niels Karl Otto Vormstrup Madsen sat under Tiltale for uterligt Forhold.

Arrestanten, der er født den 11 November 1888, har tidligere været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1913 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han inden Aarhus Købstads Politiret den 13 Juli 1916 under en Undersøgelse mod ham for Krænkelser af Blufærdigheden har vedtaget at erlægge en Bøde af 100 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af Politivedtægten. Endvidere har der i Januar Maaned 1916 samt i Januar og August Maaneder 1917 været indledet Undersøgelser mod Arrestanten, som sigtet for uterligt Forhold, uden at der dog beordredes Tiltale mod ham.

Med Hensyn til det Arrestanten nu paasigtede Forhold er Følgende oplyst:

1. Den 17-aarige Johanne Petersen har edelig forklaret, at hun en Gang i April eller Maj Maaned f. A. om Aftenen ved Titiden, da hun kom cyklende ad Niels Ebbesensvej i Aarhus, saa en Mandsperson i en Afstand af ca. 10 Meter fra hende træde frem fra en Busk med Front mod hende. Paagældende Person, der var iført Hat, Jakke, Strømper og Sko, var ganske nøgen paa Underkroppen, saa at hun ikke kunde undgaa at se hans mandlige Kønsele, men søgte hverken ved Fagter eller Raab at henlede Opmærksomheden paa sig. Vidnet, der svingede Cyklen uden om Mandspersonen, og som gjorde sig Umage for at se saa lidt som muligt paa ham, har under Konfrontation med Arrestanten videre forklaret, at hun synes, at Arrestanten ligner omforklarede Mandsperson, men at hun ikke er saa sikker paa Identiteten, at hun tør aflægge Ed herpaa.

Snedkersvend Carl Christensen, til hvem forrige Vidne kort efter omtalte det Passerede, har ligeledes edelig forklaret, at han, der i det sidste Aarstid havde arbejdet sammen med Arrestanten og kendte dennes Tilbøjelighed til at blotte sig for Kvinder, straks tænkte sig, at den paagældende Person var identisk med Arrestanten, og at han, da han derpaa cyklede ud til det af Johanne Petersen angivne Sted, saa en Mandsperson, der lignede Arrestanten, staa bag en Tjørnebusk i Færd med at knappe sin Vest, men iøvrigt fuldt paaklædt.

Politibetjent Nr. 30, Thomsen, har dernæst edelig forklaret, at han en Dag i Sommeren 1917 mellem Kl. 10 og 11 Aften blev afhentet paa sin Bopæl af fornævnte Christensen, der fortalte, at Johanne Petersen paa Niels Ebbesensvej var bleven generet af en nøgen Mandsperson, der formodentlig var identisk med Arrestanten. Ved den derpaa foretagne Eftersøgning af paagældende Mandsperson — i hvilken Eftersøgning Christensen deltog — blev en Cykle der viste sig at tilhøre Arrestanten, fundet bag Buskadset ved Rytterstenen paa Niels Ebbesensvej, hvilket Buskads ligger ca. 5 Minutters Gang fra den ovennævnte Busk, og kort efter Fundet af Cyklen kom Arrestanten — hvad Christensen ligeledes har bekræftet — gaaende ned ad en Vej mod Rytterstenen. Paa Forhold af Sagen nægtede Arrestanten sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han afgav en, som det senere viste sig, løgnagtig Forklaring om Grunden til sin Tilstedeværelse.

2. Malersvend Laurits Larsens Hustru, boende Skovvej Nr. 53 i Aarhus, har edelig forklaret, at hun den 3 April d. A. i Tiden fra Kl. ca. 4 til ca. 5½ Eftermiddag fra sin Dagligstue saa en Mandsperson færdes frem og tilbage paa en Bakkeskraaning paa nordre Kirkegaard, idet han med skiftende Mellemlum mindst 10 Gange nedtrak sine Benklæder og satte sig paa Hug med Front mod Vinduerne, saa at Vidnet ikke kunne undgaa at se hans blottede mandlige Lem, hvorhos han nogle af disse Gange vinkede i Retning af den af Vidnet beboede Ejendom, uden at Vidnet véd, om han vinkede efter nogen Bestemt. Under Konfrontation med Arrestanten har Vidnet derhos erklæret, at hun ikke kan udtale sig om hans Identitet med den omfoklarede Mandsperson.

Dernæst har Laurits Larsen edelig forklaret, at han den 3 April d. A. om Eftermiddagen ved Halvsektiden, da han kom hjem til sin Bopæl, af Børnene i Ejendommen og sin Hustru erholdt Meddelelse om den ovennævnte Mandsperson, samt at han derpaa fra sine Dagligstuevinduer, der ligger ca. 50 Alen fra Bakkeskraeningen, saa Mandspersonen gaa rastløs frem og tilbage paa Skraeningen, fuldt paaklædt, men med begge Hænder i umiddelbar Nærhed af Gylpen paa sine Benklæder, som om han fingerede ved sit mandlige Lem, hvorhos han, bedst som han gik, stillede sig bag et Træ eller en Busk og satte sig paa Hug, ligeledes med begge Hænder foran ved Benklædegylpen, men uden at blotte sig. Da Vidnet fik Indtryk af, at Personen var gal, op søgte han en Politibetjent, med hvem han gik ind paa nordre Kirkegaard, hvor de antraf Personen, hvem Vidnet straks genkendte, og som er identisk med Arrestanten.

Endvidere har Politibetjent Nr. 46, Nielsen, forklaret, at han den nævnte Dag ved Halvsyvtiden modtog Anmeldelse af fornævnte Vidne, samt at han paa nordre Kirkegaard antraf Arrestanten, hvis Færd ikke frembød noget Paafaldende, men som paa Forehold af Sigtelsen gav et saa undvigende Svar, at Vidnet opgav Afhøringen og indbragte Arrestanten til Politistationen.

3. Viola og Akselda Isaksen, der er født henholdsvis den 15 Oktober 1900 og den 9 April 1903, har edelig forklaret, at de den 22 Maj d. A. om Formiddagen mellem Kl. 10½ og 11, da de kom gaaende ad Viborg Landevej ud for Botanisk Have i Aarhus, saa en Mandsperson, hvem de har genkendt i Arrestanten, komme ad en Markvej hen imod dem, samt at Personen fraset en Skjorte, som han havde krammet op fortil under Hagen, var fuldstændig nøgen, hvorhos han holdt sin højre Haand om sit mandlige Lem og svingede dette frem og tilbage, hvorimod han ikke raabte til Vidnerne eller vinkede eller truede ad dem. Efter at være naaet ud paa Landevejen, gik Arrestanten direkte imod Vidnerne, men da disse flygtede, fulgte han ikke efter dem, men gik tilbage til Markvejen.

Arrestanten, der efter sin Forklaring, som tildels er bestyrket ved flere under Sagen afgivne Vidneforklaringer, til Tider færdes omkring i en Tilstand af Bevidstløshed, saa at han, naar han kommer til sig selv, ikke mindes, hvad han har foretaget sig, har benægtet at have nogensomhelst Erindring om at være optraadt paa utærlig Maade ved de under Nr. 1 til 3 nævnte Lejligheder.

Der har saavel under nærværende Sag som under tidligere Undersøgelser mod Arrestanten været rejst Tvivl om hans Tilregnelighed. Under den i August Maaned f. A. indledede Undersøgelse har Amtslægen i Aarhus i en den 20 September f. A. afgivet Erklæring udtalt, at der var Adskilligt, der tydede paa, at Arrestantens Utærlighedshandlinger kunde være begaaet i en Tilstand, hvor han har været bevidstløs, i en Taagetilstand af epileptisk eller anden Oprindelse, hvorhos Arrestanten den 10 November s. A. blev indlagt til Observation paa Sindssygehospitalet ved Aarhus, hvis Overlæge i Erklæring af 8 Marts d. A. som Resultat af Undersøgelsen har udtalt, at Arrestanten ikke er sindssyg og ikke aandssvag, men at han jævnlig ogsaa ved Lejligheder, hvor han ikke har krænket Blufærdigheden, forbigaaende har været i en abnorm Bevidsthedstilstand, og at det er sandsynligt, at han har været i samme abnorme Tilstand, da han udførte de Handlinger, for hvilke han sigtedes. Endvidere har Retslægeraadet, hvem nærværende Sag har været forelagt, i Erklæring af 19 Juli d. A. udtalt, at det efter det Oplyste er sandsynligt, at Arrestanten, som er et medfødt degenereret Individ, der som ung har paadraget sig gentagne Læsioner af Hovedet, da han begik »den omspurgte Forbrydelse« har handlet under Indflydelse af et forbigaaende Sindssygdomsanfald, antagelig paa larveret epileptisk Grundlag.

Efter det Foreliggende maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de under Nr. 1 til 3 omhandlede Forhold, der maa henføres under Straffelovens

§ 185, men da der efter det om hans mentale Tilstand Oplyste ifølge Straffelovens § 38, 1 Stk., ikke vil kunne paalægges ham nogen Straf herfor, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 527. Højesteretssagfører Asmussen
 mod
Carl Theobald Johansen (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1918: Den af Tiltalte, Forbedringshusfange Hans Lauritz Jørgensen, forskyldte Straf bortfalder. De Tiltalte, Forbedringshusfangerne Carl Helmer Magnussen, Oskar Georg Christian Andersen og Carl Theobald Johansen, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Magnussen og Andersen hver især i 1 Aar, Johansen i 6 Maaneder. De Tiltalte bør En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Godskesen og Heise, 30 Kr. til hver, dog at der ikke udredes udover af Jørgensen og Johansen hver for sig $\frac{1}{6}$, af Magnussen $\frac{2}{6}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Kriminalrettens Dom af 29 Juni 1918 blev Tiltalte Johansen idømt Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for nævnte Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Forbedringshusfange Carl Theobald Johansen, til Højesterets-sagførerne Asmussen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Forbedringshusfangerne Hans Lauritz Jørgensen, Carl Helmer Magnussen, Oskar Georg Christian Andersen og Carl Theobald Johansen tiltales for Tyveri.

Johansen er født den 20 Marts 1896 og tidligere anset bl. a.: ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 9 Marts 1917 efter Straffelovens

§ 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og senest ved nærværende Rets Dom af 28 December 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage og ved nærværende Rets Dom af 29 Juni 1918 dels efter Straffelovens § 230 I og II, sidste Bestemmelse jfr. tildels § 46, tildels Grundsætningen i § 64, dels i Medfør af Straffelovens § 241 [første Stykke], efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, dels efter Plakat af 27 November 1801 § 1, dels i Medfør af Værnepligtslovens § 28 efter Straffelov for Krigsmagten § 98, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

De Tiltalte Andersen og Johansen skaffede sig — ifølge den af dem afgivne Forklaring i Forening med en tredje, nærmere betegnet Person, som det ikke er lykkedes at skaffe til Stede under Sagen — Natten mellem den 2 og 3 November 1917 Klokker ca. 11½ i tyvagtig Hensigt Adgang til et Skomagerværksted, St. Pederstræde Nr. 23, St., ved med en Dirk at aabne en aflaaet Gitterlaage samt ved med falsk Nøgle at aabne en aflaaet Dør. Fra Værkstedet stjal de derefter Beklædningsgenstande m. m. af Værdi ialt 50 Kr. Det Stjaalne beroede frit fremme.

Som Følge af det Anførte vil de Tiltalte være at anse:

Johansen efter Straffelovens § 230 II,
disse Bestemmelser for samtlige de Tiltaltes Vedkommende jfr. § 64, efter Omstændighederne Magnussen, Andersen og Johansen med Forbedringshusarbejde . . . Johansen i 6 Maaneder, hvorimod der ikke vil være at idømme Jørgensen nogen Tillægsstraf . . .

De Tiltalte vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Mandag den 20 Januar.

Nr. 256. Musiker og Typograf **Bernhardt Stanislau Hansen**
(Harboe)

m o d

Esther Oline Olesen (Hansen efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Januar 1918: Saafrømt Klagerinden Esther Oline Olesen inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har haft legemlig Omgang med Indklagede Bernhard Stanislau Hansen i Tiden fra den 21 Januar 1916 til den 31 Marts s. A., bør Indklagede til Klagerinden og det af hende den 26 No-

vember 1916 fødte Barn, Gerda Marie Olesen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Men aflægger hun ikke saadan Ed, bør Indklagede for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

De foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom fremstillede Omstændigheder findes ikke at give tilstrækkelig Føje til at berøve Appellanten den ham ifølge Lovgivningen tilkommende Adgang til med sin Ed at værges sig mod Indstævntes Sigtelse, og Sagens Udfald vil derfor overensstemmende med hans Paastand være at gøre afhængigt af hans Ed paa den nedenfor anførte Maade.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Appellanten, Musiker og Typograf Bernhardt Stanislau Hansen, inden 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Esther Oline Olesen, i Tiden fra den 21 Januar 1916 til den 31 Marts samme Aar, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Indstævnte og det af hende den 26 November 1916 fødte Barn, Gerda Marie Olesen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende i Henhold til Klage af 28 Juni 1917 rejste Sag paastaar Klagerinden Esther Oline Olesen Indklagede Bernhardt Stanislau Hansen, der er født den 15 November 1880 i Sverrig, og som under Sagen har mødt ved Sagfører, tilpligtet til som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 26 November 1916 fødte Barn, Gerda Marie Olesen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun den 27 Februar 1916 første Gang har haft Samleje med Indklagede, og derefter 2 Gange ugentlig har haft Samleje med ham, indtil hun den 20 Marts s. A. kom

paa Hospital, og at hun efter at være udskrevet fra Hospitalet den 14 April s. A. genoptog det kønslige Forhold til Indklagede, med hvem hun paany ofte havde Samleje til hen paa Sommeren 1916, dog med Undtagelse af Maj Maaned, da hun var bortrejst fra København.

Klagerinden hævder, at hun ikke i Tiden fra November 1915 til Barnets Fødsel har haft Samleje med andre end Indklagede.

Indklagede har i det første Retsmøde erkendt at have haft Samleje med Klagerinden, og anbragte da, at han ikke bestemt kunde sige hvornaar, men at han troede, at det tidligst var omkring Midten af Marts 1916; Indklagede har i samme Retsmøde ved Fremlæggelse af en Lægeerklæring, der gik ud paa, at hans Sæd ved en Lægeundersøgelse Dagen forinden Retsmødet ingen Sædfim indeholdt, gjort gældende, at han er impotent, og har Indkagede derhos til Støtte for sit Anbringende i saa Henseende under Sagen fremlagt forskellige Lægeattester, hvoraf bl. a. fremgaar, at han i 1906 har været behandlet for Epididymitis og i 1915 for Gonorrhoe, og endvidere anført, at han, der har været gift med en fraskilt Kone, der i sit tidligere Ægteskab har født Børn, ikke i sit Ægteskab med sin nævnte Hustru har avlet Børn. Til dette hans Anbringende vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, efter at Retslægeraadet, hvem Sagen har været forelagt, har udtalt, at det ikke kan udelukkes, at Barnet, der kan være avlet i Tiden fra Slutningen af Januar 1916 til Slutningen af Marts s. A., kan være avlet af Indklagede.

I det følgende Retsmøde har Indklagede anført, at han 1ste Gang lærte Klagerinden nærmere at kende paa et Bal den 29 Februar 1916, og at han da ikke havde Samleje med hende, men at et saadant først fandt Sted den 15 eller 16 April s. A., samt at han forinden den 29 Februar kun har vekslet enkelte Ord med Klagerinden i den Kafé, hvori han spillede om Aftenen; dog at han har erkendt, at han den 27 Februar har givet Klagerinden og dennes Søster 2 Billetter til det fornævnte Bal.

Klagerinden har fastholdt, at hun samme Aften, som hun og hendes fornævnte Søster har modtaget Billetterne til det ommeldte Bal, 1ste Gang havde Samleje med Indklagede paa sit Værelse i en Villa i Ryvangsallé Nr. 18, hvor hun tjente, og at hun og Indklagede derefter mindst 2 Gange om Ugen havde Samleje med hinanden, indtil Klagerinden kom paa Hospitalet den 20 Marts.

Om Indklagedes Forhold til Klagerinden har dennes fornævnte Søster, Kristine Marie Olesen under Edstilbud som Vidne forklaret, at hun den 27 Februar 1916 om Aftenen, da hun og Klagerinden modtog Billetterne af Indklagede, var sammen med Parterne i Kaféen, og at de alle tre kørte i samme Sporvogn til Lundsgade, hvor Vidnet stod ud, men Klagerinden og Indklagede forblev i Sporvognen, der kørte ud ad Strandvejen, samt at Klagerinden den følgende Dag fortalte Vidnet, at Indklagede var blevet hos hende om Natten og havde haft Samleje med hende. Samme Vidne har endvidere forklaret, at Klagerinden, efter at hun var kommet paa Hospitalet, har fortalt Vidnet, at hun vistnok var frugtsommelig, og at Indklagede, da Vidnet Dagen efter, at Klagerinden var kommet paa Hospitalet, altsaa den 21 Marts, fortalte

dette til Indklagede, baade da og senere overfor Vidnet har indrømmet, at det godt kunde forholde sig rigtigt, og at han var Fader til Barnet, Klagerinden eventuelt skulde føde, samt at Indklagede, der udfrittede Vidnet om, hvorvidt Klagerinden havde haft andre Kærester, da Vidnet benægtede dette, udtalte, at saa kunde det jo ikke være anderledes, end at han maatte tage Skylden paa sig.

Paa den anden Side har Indklagedes Broder, Bogtrykker Josef Hansen, som Vidne under Eds Tilbud forklaret, at han med Bestemthed erindrer, at han den 27 Februar 1916 om Aftenen var til Stede i den paagældende Kafé, hvor Indklagede spillede, og at Vidnet efter Musikens Ophør fulgte med Indklagede til Hjørnet af Blaagaardsgade og Nørrebrogade, hvor Indklagede, der ikke var sammen med Damer, fortsatte ud ad Nørrebro.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Indklagede, efter at Barnet var født, har foræret Barnet en Sølvske ved dets Daab og har givet Klagerinden en Barnevogn til Barnet, samt at Indklagede har tilbudt at betale Klagerinden 200 Kr. mod, at hun til Gengæld erklærede, at han ikke var Barnefaderen.

Indklagede har erklæret, at dette sidste aftaltes, for at Klagerinden selv kunde beholde disse Penge, idet der da var Udsigt til, at Barnet kunde bortadopteres, samt at han, der var villig til at ægte Klagerinden, har foræret hende mange andre Ting, fordi han holdt af hende.

Under Hensyn til alt det Foreliggende findes det betænkeligt at tilstede Indklagede at afgøre Sagen ved sin Ed.

Sagens Udfald vil derimod være at gøre afhængigt af Klagerindens Ed saaledes, at hendes Paastand vil være at tage til Følge, saafremt hun inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede i Tiden fra den 21 Januar 1916 til den 31 Marts s. A.

Aflægger hun derimod ikke saadan Ed, vil Indklagede være at frifinde.

Nr. 534.

Højesteretssagfører Graae

m o d

Kristen Nielsen Kristensen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 8 November 1918: Arrestanten Kristen Nielsen Kristensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Zicker, 20 Kr. og til Defensor Sagfører Finck, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 December 1918: Arrestanten Kristen Nielsen Kristensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2

Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristen Nielsen Kristensen til Højesteretssagførerne Graae og Henriques 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Horsens Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Kristen Nielsen Kristensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 3 September 1887, har tidligere — foruden at han under sin Militærtjeneste er straffet 4 Gange arbitrært — været anset ved 7de Regiments Krigsrets Dom af 18 December 1909 efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 §§ 183, 182, 120, jfr. 122, 179 og 112, 1 Stk., med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 14 Februar 1913 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 4 August 1913 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 19 Juni 1914 efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Led, og 251 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 8 Januar 1917 efter Straffelovens §§ 232, 1ste Led, og 253 samt efter Lov Nr. 123 af 8 Juni 1912 § 41 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Hen paa Eftermiddagen den 30 Oktober 1918 begav Arrestanten sig gennem en uafloaset Gadedør ind i Ejendommen Borgergade Nr. 9 i Horsens — efter hvad han antager for at betle — men da han ved at følge Trappegangen var naaet op til 1ste Sal, faldt det ham ind at se efter, om der ikke i Huset skulde findes noget, han kunde tilegne sig. Arrestanten gik derfor videre op til Loftsetagen og ind paa et Tørreløft, til hvilket Adgangen var fri, og hvor der frit fremme over en Snor hang en Del Vasketøj til Tørring. Af dette Tøj tilegnede Arrestanten sig herpaa en kulørt Manchetskjorte, en Uldtrøje og et Par uldne Underbenklæder, hvilket alt tilhørte Bogholder Axel Schur i Horsens. Underbenklæderne iførte Arrestanten sig straks, hvorefter han ad samme Vej, som

han var kommet, forlod Loftet medførende den nævnte Skjorte og Uldtrøje, hvilke han kort efter afhændede til to forskellige Personer efter hans Forklaring for ialt 1 Kr. 50 Øre.

Samtlige de borttagne Beklædningsgenstande er bragte tilstede under Sagen og — efter med Arrestantens Samtykke at være vurderet til ialt 20 Kr. — tilbageleverede Schur, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

T i r s d a g d e n 2 1 J a n u a r .

Nr. 319. Gaardejer **Søren P. Sørensen** (Henriques)

m o d

Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri (Graae),

betræffende Forstaaelsen af en Deklaration angaaende en Færdselsret.

Skovby Herreds ordinære Rets Dom af 8 Januar 1918: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Forbudsforretningens Omkostninger udredes af de Indstævnte, Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri, til Citanten, Gaardejer Søren P. Sørensen af Jersore, med 73 Kr. 64 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1918: Det nedlagte Forbud ophæves, og bør Appellanterne, Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri i Nørreby, for Appellindstævnte, Gaardejer Søren P. Sørensen af Jersore, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Appellindstævnte til Appellanterne med 200 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Søren P. Sørensen, til Indstævnte, Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 7 Februar 1893 blev der inden Skovby Herreds Ret tinglæst en den 15 December 1892 udstedt Deklaration, saalydende:

»Jeg underskrevne Gaardejer Mathias Sørensen i Jersore, Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 4 i Jersore, Klinte Sogn, af Ager og Engs Hartkorn = 5 Tdr. 5 Skp. 2 Fdk., deklarerer herved for mig og efterfølgende Ejere af nævnte Ejendom at have indrømmet, ligesom jeg herved indrømmer Gaardejer Jochum Jørgensen af Jersore, Ejer af Gaarden Matr.-Nr. 11 a i Jersore, og Husmand Jørgen Jørgensen af Jersore, Ejer af Huset Matr.-Nr. 11 e sammesteds, samt følgende Ejere af disse 2 Ejendomme følgende Rettighed over min Ejendom, bemeldte Matr.-Nr. 4 i Jersore.

Bemeldte Ejere af Matr.-Nr. 11 a og 11 e i Jersore skulde fra Dato have Ret til med deres Husstand at færdes (baade ridende, kørende og gaaende) ad de 2 Veje, som er anlagt paa min Jord, og som gaa 1) fra den sydvestlige Side af Havehegnet til den vestlige*) Ende af Haven og 2) derfra i sydlig Retning til Alfarvej, dog Førstnævnte kun i dens nuværende Bredde, nemlig 4½ Alen. — Ligesom jeg forpligter mig til ingensinde at nedlægge Vejene, saaledes er det en Selvfølge, at Ejerne af Matr.-Nr. 11 a og 11 e af Jersore er indskrænkede til ovenbemeldte Færdselsret paa bemeldte Veje og altsaa aldrig kan vinde anden Ret over disse.

Som Vederlag for disse Rettigheder har Ejeren af Matr.-Nr. 11 a betalt kontant 400 Kr. og Ejeren af Matr.-Nr. 11 e kontant 100 Kr.

Denne Deklaration tinglæses som Hæftelse paa min Mathias Sørensens Ejendom.

Vi Jochum Jørgensen og Jørgen Jørgensen underskriver nærværende Deklaration og rathabere saaledes dennes Indhold.

Ved Nærværelse i Bogense den 15 December 1892, idet tilføjes, at Ejerne af Matr.-Nr. 11 a og 11 e sammen med mig (Ejeren af Matr.-Nr. 4 i Jersore) skal tage Del i Grusningen af det Vejstykke, som gaar fra Alfarvej til Matr.-Nr. 4, naar det af mig forlanges, saaledes at Ejeren af Matr.-Nr. 11 a tager lige Del med mig, medens Ejeren af Matr.-Nr. 11 e skal tage en Dags Grusning af bemeldte Vejstykke, hvilket sidste Vejstykke de Begge skal benytte i samme Bredde som jeg selv, medens som ovenfor bemærket det Stykke Vej, som gaar fra den sydvestlige

*) Skal være »østlige«.

Ende til den østlige Ende af Havehegnet, altid skal beholde dens nuværende Bredde af $4\frac{1}{2}$ Alen.»

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der fra Ejendommene Matr.-Nr. 11 a og 11 e af Jersore foruden den i Deklarationen nævnte Vej kun fører en længere Vej i sydvestlig Retning til den offentlige Vej mellem Jersore og Nørreby, og at denne Vej er daarlig og vanskelig at passere om Vinteren. Det maa derhos anses for godtgjort, at de i Deklarationen nævnte Vejstykker i Tiden efter Deklarationens Oprettelse indtil Begyndelsen af Aaret 1917 har været benyttede saavel af Beboerne af Ejendommene Matr.-Nr. 11 a og 11 e som af Andre, der havde Ærinde til disse Ejendomme, uden at der er blevet fremsat nogen Indsigelse derimod. Fremdeles er det oplyst, at den nuværende Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 4 af Jersore, Appelindstævnte, Gaardejer Søren P. Sørensen, i 1910 paa en Generalforsamling i Nørreby Andelsmejeri fik vedtaget, at Mælkevognen fra dette Mejeri skulde køre op til hans Ejendom og der afhente Mælken saavel fra hans Ejendom som fra Ejendommen Matr.-Nr. 11 a.

Efter at Gaardejer Sørensen imidlertid havde meldt sig som Andels-haver i et nyt Mejeri i Vesterby, hvorimod den nuværende Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 11 a, Jochum Jørgensens Enke, havde bestemt sig til vedblivende at være Andels-haver i det gamle Mejeri i Nørreby, og efter at Bestyrelsen for dette Mejeri derefter havde bestemt, at Mælken fra Ejendommen Matr.-Nr. 11 a af Mejeriets Mælkevogn vilde være at afhente paa denne Ejendom, nedlagde Gaardejer Sørensen ved Fogden i Skovby Herred under 16 April 1917 overfor Formanden for Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri Forbud imod, at Mejeriet lod dets Mælkevogn færdes ad de i Deklarationen nævnte Veje eller lod anden Færdsel, det være sig kørende, ridende eller gaaende, finde Sted ad bemeldte Veje. Ved en af Skovby Herreds ordinære Ret den 8 Januar 1918 afsagt Dom blev dette Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, hvorhos det blev paalagt Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri at godtgøre Gaardejer Sørensen Forbudsforretningens Omkostninger med 73 Kr. 64 Øre, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri har indanket denne Dom her for Retten og paastaaet den forandret saaledes, at det nedlagte Forbud ophæves. Bestyrelsen har derhos protesteret mod at betale Forbudsforretningens Omkostninger og paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Gaardejer Sørensen har paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten.

Tvisten mellem Parterne drejer sig i første Række om Forstaaelse af Deklarationen af 15 December 1892, idet Gaardejer Sørensen gør gældende, at der ved denne kun er stiftet en personlig Ret for Ejerne af Ejendommene Matr.-Nr. 11 a og 11 e af Jersore og deres Husstande til at færdes ad de i Deklarationen nævnte Veje, medens Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri i Overensstemmelse med den Opfattelse, der gøres gældende af Jochum Jørgensens Enke og af Ejeren af Matr.-Nr. 11 e, Husmand Jørgen Jørgensen, gør gældende, at der ved Deklarationen er skabt en Færdselsret ikke blot for Ejerne af de nævnte Ejen-

domme personlig, men tillige for Alle og Enhver, der har Ærinde til Ejendommene.

Efter det Øjemed, der maa antages at være tilsigtet ved en Deklaration om Færdselsret som den i Sagen ommeldte, maa det paa Forhaand antages, at Færdselsretten omfatter enhver sædvanlig Benyttelse af Vejene, derunder Færdsel til og fra Ejendommene foretaget saavel af Ejerne af disse som af Andre, der har Ærinde til Ejendommene. Deklarationen nævner nu vel som berettiget til denne Færdsel kun Ejerne af Ejendommene Matr.-Nr. 11 a og 11 e og deres Husstand, men da Rettigheden er tillagt ikke blot de oprindelige, men ogsaa de følgende Ejere af Ejendommene, maa Ordet »Ejer« antages at staa som Udtryk for, at der er skabt en saadan Ret til Færdsel, som de paagældende Ejendomes Behov naturligt kræver, og Tilføjelsen »med deres Husstand« kan ikke antages at skulle medføre nogen Begrænsning heri, men maa snarere antages at skulle fastslaa, at ogsaa den Færdsel er berettiget, der kun finder Sted for Husstandens Skyld. Fremdeles har Gaardejer Sørensen ikke gjort det antageligt, at det ved Deklarationens Udtryk har været tilsigtet kun at tillægge Ejerne med Husstand en personlig Ret, hvorimod de øvrige under Sagen tilvejebragte Oplysninger og derunder ogsaa den Omstændighed, at Deklarationen indtil Begyndelsen af Aaret 1917 maa antages at have være forstaaet saaledes, at ogsaa Andre, der havde Ærinde til Ejendommene, kunde færdes ad Vejene, gør det sandsynligt, at der ikke har været tilsigtet nogen saadan Begrænsning i Retten, som den af Gaardejer Sørensen anførte.

Det nedlagte Forbud vil derfor være at ophæve, og bør Bestyrelsen for Nørreby Andelsmejeri for Gaardejer Sørensens Tiltale i denne Sag fri at være. Gaardejer Sørensen findes derhos at burde godtgøre fornævnte Bestyrelse Sagens Omkostninger for begge Retter med 200 Kr.

Nr. 499.   Højesteretsadvokat Harboe
  m o d
  Georg Bendix Clasen (Def. Liebe),
  der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Nørvang-Tørrild Herredets Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1918: Arrestanten Georg Bendix Clasen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, der-

---

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 46.

Tirsdag den 21 Januar.

under Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nonboe, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1918: Arrestant Georg Bendix Clasen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltalte har begaaet de to ham paasigtede Tyverier, og han er herefter rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri. Da Straffen findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Bendix Clasen til Højesteretssagførerne Harboe og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det:

Under nærværende fra Nørvang-Tørrild Herreders Ekstraret indankede Sag tiltales Arrestanten Georg Bendix Clasen for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten er født den 27 Januar 1891 og har tidligere været anset ved Kriminal- og Politiretts Dom af 19 December 1911 efter Straf-

felovens § 228, jfr. midlertidig Lov 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved samme Rets Dom af 2 Maj 1914 efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk., samt midlertidig Lov 1 April 1911 § 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 6 Maj 1916 efter Straffelovens § 231, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 28 Juli 1917 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Efter at Arrestanten, der var hensat i Straffeanstalten ved Vridsløselille til Afsoning af den ham senest idømte Straf, den 22 Maj d. A. var blevet overført til Fangekolonien Lyng, undveg han om Aftenen den 1 August s. A. derfra og flakkede derefter om der paa Egnen, indtil han om Formiddagen den 5 s. M. blev anholdt. Arrestanten var da iført en blaa Arbejdsjakke samt Straahat og Spændestøvler, med Hensyn til hvilke Genstande Husmand Chresten Møbjerg Christensen af S. Omme edelig har forklaret, at han med Bestemthed genkender dem som sig tilhørende, og at de uden hans Vidende og Villie er ham frakomne Natten mellem den 1 og 2 August d. A. Efter hvad Christensen nærmere har forklaret, beroede Genstandene i hans Bryggers, hvortil Døren var uaf-laaset.

Endvidere var Arrestanten ved sin Anholdelse iført et Par Benklæder, om hvilke Husmand Niels Juul af S. Felding edelig har udsagt, at han paa visse Tegn genkender dem som sig tilhørende, og at de uden hans Vidende og Villie er ham frakomne Natten mellem den 2 og 3 August d. A. Efter Juuls videre Forklaring hang Benklæderne, sammen med hvilke der er ham frakommen en Jakke, om hvilken dog Intet har kunnet oplyses, indenfor et Vindue, i hvilket Glasset var i Stykker, og kunde saaledes borttages ved, at en Haand førtes ind gennem Hullet, uden at det var nødvendigt at aabne Vinduet.

Arrestanten har vedblivende benægtet at have stjaalet de hos ham saaledes forefundne Genstande, idet han med Bestemthed har fastholdt, at han om Morgen den 2 August har tilbyttet sig dem imod det ham iførte Fangetøj hos en af ham nærmere beskreven ukendt Tørvearbejder, som han traf i et af ham paavist Skifte i Solebjerg Mose. En nærmere anstillet Undersøgelse har imidlertid godtgjort, at denne Forklaring er usand, idet der efter det Oplyste overhovedet ikke kan antages til det paagældende Tidspunkt at have været nogen saadan Mand paa det paaviste Sted.

De ovennævnte hos Arrestanten forefundne Genstande er vurderede saaledes: Jakken 5 Kr., Hatten 50 Øre, Støvlerne 2 Kr. og Benklæderne 10 Kr. De tre førstnævnte Genstande er tilbageleverede Christensen og Benklæderne Juul. Begge har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes der nu at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved Tyveri har tilegnet sig titnævnte Genstande, og han vil for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf,

der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 530.

Højesteretssagfører Levy

m o d

Hans Kristian Ehlers Frederiksen (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1918: Arrestanterne Karl Frederik Hansen og Hans Kristian Ehlers Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Hansen i 2 Aar, Frederiksen i 1 Aar samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Zeuthen og Becker, 30 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover, af Hansen $\frac{25}{16}$, af Frederiksen $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Kristian Ehlers Frederiksens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Ehlers Frederiksen til Højesteretssagførerne Levy og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Karl Frederik Hansen og Hans Kristian Ehlers Frederiksen tiltales, Hansen for Tyveri, Bedrageri og Hæleri, Frederiksen for Tyveri.

Hansen — —

Frederiksen er født den 26 Juni 1897 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 4 April 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved nærværende Rets Dom af 27 April 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 15 Januar 1916 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved

nærværende Rets Dom af 6 Februar 1917 efter Straffelovens §§ 230 I og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 1 November 1917 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved nærværende Rets Dom af 22 Oktober 1918 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold: — — — den 27 August d. A. tidlig om Morgen — — —

Samme Dags Eftermiddag Klokken ca. 3½ indfandt Arrestanten Frederiksen og fornævnte ikke under Sagen tiltalte Person sig i tyvagtig Hensigt i Ejendommen Forchhammersvej Nr. 3, hvor de efter uhindret at være naaet op i Ejendommens Loftsgang skaffede sig Adgang til et aflaaet Pulterkammer ved voldelig at frabryde den for Kammerets Dør anbragte Hængelaas. Fra Kammeret stjal de forskellige Beklædningsgenstande samt et Sengetæppe, hvilke Koster, der er vurderede til ialt 75 Kr., beroede i en uafaalet Kuffert.

Arrestanten Hansen har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed, idet han den 28 August d. A. skønt han var paa det Rene med, at Kosterne hidrørte fra Tyveri, har pantsat det stjaalne Sengetæppe og en Del af de ved Tyveriet stjaalne Beklædningsgenstande samt beholdt og til egen Fordel forbrugt en Del af de ved Pantsætningerne indvundne Penge. De af Hansen saaledes pantsatte Koster er vurderede til ialt 18 Kr.

Den 28 August d. A. Klokken ca. 7 Formiddag indfandt begge Arrestanter sig i Forening med fornævnte ikke under Sagen tiltalte Person i tyvagtig Hensigt ved Ejendommen Vodroffsvej Nr. 22. Arrestanterne gik, mens den tredje Person blev staaende paa Gaden, uhindret op i Ejendommens Loftsgang, hvorfra de skaffede sig Adgang til et aflaaet Pulterkammer ved med en medbragt Skruetrækker at afskrue Dørhængslerne. Fra Kammeret stjal Arrestanterne dels nogle frit fremme beroende Galoscher, dels nogle Konkylier, der beroede i en antagelig uafaalet Æske. Det Stjaalne er vurderet til ialt 10 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: Hansen efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk., efter dens § 251 samt i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 2den Gang begaaet Hæleri, Frederiksen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri med en efter Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Hansen i 2 Aar, Frederiksen i 1 Aar. Arrestanterne vil derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 535. Højesteretssagfører Ulf Hansen
 m o d
 Peter Poulsen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 December 1918: Arrestanterne Karl Kristian Gustav Sørensen, Arthur Theobald William Sejler, Karl Johan Rasmussen, Svend Bjørn Christiansen, Niels Bazaine Hansen, Dusinius Thomas Jensen, Peter Poulsen og Ole Kristjan Olesen bør straffes: Sørensen, Sejler, Hansen Jensen, Poulsen og Olesen med Forbedringshusarbejde, Sørensen i 2 Aar, Sejler i 3 Aar, Hansen og Jensen hver i 1 Aar, Poulsen i 18 Maaneder og Olesen i 8 Maaneder, Rasmussen og Christiansen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Rasmussen i 100 Dage, Christiansen i 60 Dage, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Salomonsen, 100 Kroner til hver, dog at Arrestanten Sørensen ikke betaler over $\frac{7}{48}$, Sejler ikke over $\frac{21}{48}$, Rasmussen ikke over $\frac{1}{48}$, Christiansen ikke over $\frac{4}{48}$, Hansen ikke over $\frac{5}{48}$, Jensen ikke over $\frac{2}{48}$, Poulsen ikke over $\frac{22}{48}$ og Olesen ikke over $\frac{17}{48}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peter Poulsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Poulsen til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:
 Arrestanterne — — — Peter Poulsen — — — tiltales — — — for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten Poulsen er født 19 Juni 1886 og anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 28 December 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved nærværende Rets Dom af 26 September 1916 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og senest ved nærværende Rets Dom af 21 Juli 1917 dels efter Straffelovens § 231 I, dels i Medfør

af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det be-
vist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Sørensen har — — —

— — — fra 6 til 8 Juli d. A. — — — stjaalet 3 til ialt 295 Kr. vur-
derede Cykler — — —

Arrestanten Sejler — — —

— — — har i Tiden fra 23 Juni til sin Anholdelse den 9 Juli d. A.
stjaalet 23 til ialt 2260 Kr. vurderede Cykler — — —

Arrestanten Christiansen har i Tiden fra 24 Juni til 9 Juli d. A.
stjaalet 3 til ialt 285 Kr. vurderede Cykler — — —

Arrestanten Hansen har i Tiden fra 22 til 30 Juni d. A. stjaalet
5 til ialt 630 Kr. vurderede Cykler — — —

Arrestanten Poulsen har i Slutningen af Juni og Begyndelsen af
Juli d. A. efterhaanden tilforhandlet sig 1 af de af Arrestanten Søren-
sen stjaalne Cykler og Gummiet af en anden af samme Arrestant stjaa-
len Cykle, 15 af de af Arrestanten Sejler stjaalne Cykler, 3 af de af
Arrestanten Hansen og 2 af de af Arrestanten Christiansen stjaalne Cyk-
ler, alt af en Værdi af 1650 Kr., uagtet han vidste, at Cyklerne var
stjaalne.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse: — — —
Poulsen i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 239 som for 4de
Gang begaaet Hæleri — — — med Forbedringshusarbejde — — — i
18 Maaneder — — —

Onsdag den 22 Januar.

Nr. 480.

Højesteretssagfører Bülow

mod

Valdemar Theodor Nilsson (Def. Trolle),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1918:
Arrestanterne Valdemar Theodor Nilsson og Osvald Johan Gustav Nils-
son bør straffes, Valdemar Nilsson med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,
Osvald Nilsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og En

for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Krabbe og Paludan, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Valdemar Theodor Nilssons Vedkommende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Theodor Nilsson til Højesteretssagførerne Bülow og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Valdemar Theodor Nilsson og Osvald Johan Gustav Nilsson tiltales for Tyveri.

Arrestanten Valdemar Nilsson er født den 26 December 1885 og ifølge Dom anset blandt andet: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Januar 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 December 1907 efter Straffelovens § 230 I, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Københavns Kriminal og Politirets Dom af 2 September 1911 efter Søløv 1 April 1892 § 298 I, 2det Punkt, og Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Maj 1913 i Medfør af Straffelovens § 241 I som for 4de Gang begaaet Hæleri efter dens § 238, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 Februar 1914 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241 II efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Februar 1917 i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Osvald Nilsson, som er Valdemar Nilssons Broder, er født den 5 Februar 1891 og ifølge Dom anset: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 29 November 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten til den 19 September d. A. holdt Politibetjent Nr. 876, Thomsen, Politibetjent Nr. 877, Vellerup, og Politibetjent Nr. 874, Holger-

sen, Vagt ved Skydevoldene paa de militære Skydebaner paa Amager Fælled for mulig at paagribe Personer, der vilde stjæle Projektiler fra Voldene. De nævnte tre Betjente har, de to Sidstnævnte af dem under Ed, forklaret, at de Klokker ca. 12½ den paagældende Nat saa 8 Personer i samlet Flok komme ud fra Skydebaneterrainet, hver bærende en Pose der øjensynligt indeholdt Geværprojektiler eller noget lignende. Personerne gik i Retning af Sundholm, men de tre af dem skiltes lidt efter fra de Andre; Betjentene fulgte efter de 5 Personer, som, da de mærkede sig forfulgt, stak i Løb. Det lykkedes dog Betjentene at indhente de 3 af dem, nemlig foruden de 2 Arrestanter endvidere en ikke under nærværende Sag tiltalt Person, Vilhelm Godtfred Jensen. Under Flugten havde de 5 Personer bortkastet 4 Poser og et Par hvide Lærredsbukser med det ene Ben sammenbundet, alt indeholdende i det Hele 71 kg Projektiler, der er vurderet til 4 Kroner pr. kg.

Arrestanten Osvald Nilsson og fornævnte Jensen, der Begge til at begynde med nægtede sig skyldige i noget ulovligt, har senere under Sagen tilstaaet, at de den paagældende Nat, kort før de blev paagrebet, har stjaalet, Osvald Nilsson 8½ kg Projektiler, som fandtes i de sammenbundne Benklæder, og 20 kg, som fandtes i den ene af Poserne, Jensen 14 kg, som fandtes i en anden Pose. Projektilerne havde de udgravet af Skydevoldene paa Skydebanerne, hvortil Adgangen var uhindret; i Udgravningen havde desuden en Del andre Personer deltaget.

Arrestanten Valdemar Nilsson forklarede til at begynde med, at han og Medarrestanten den foregaaende Aften var paa Fælleden for at se paa Hazardspil, og at de da traf en Del dem ubekendte Personer, som kom bærende paa nogle Smaaposer. Arrestanterne fulgtes med disse Personer til i Nærheden af Barakkerne ved Sundholm, hvor Betjentene pludselig sprang frem, og Arrestanten nægtede at have kastet Noget fra sig og at have forsøgt at undløbe. Senere indrømmede han at have været i Besiddelse af en Pose med »noget tungt og haardt«, som han kastede fra sig, da Betjentene viste sig; han forklarede nu, at han havde ligget og sovet paa Fælleden bag det Dige, hvor Hazardspillerne holder til, da en Kammerat, som han ikke kendte, gav ham Posen og bad ham bære den et Stykke Vej. Sluttelig ændrede han dette til, at det var Medarrestanten, der havde givet ham Posen, om hvilken han angav, at den indeholdt Noget, som han »havde købt af Soldaterne«.

Ovennævnte Valdemar Jensen har forklaret, at han ikke har set og genkendt Arrestanten Valdemar Nilsson mellem de Personer, der gravede paa Skydebaneterrainet, men det er muligt, at han har været der, uden at Valdemar Jensen har opdaget ham.

Arrestanten Osvald Nilsson har afgivet en Forklaring, der i det Væsenlige stemmer med Medarrestantens, idet han har hævdet, at Broderen ikke deltog i Udgravningen, men laa og sov i beruset Tilstand, da Osvald vækkede ham og fik ham til at bære en Pose, indeholdende 20 kg Projektiler, som han foregav at have faaet af Soldaterne.

Imidlertid har de 3 Betjente forklaret, at »Hazardspillernes Dige« ligger et godt Stykke fra Skydevoldene, og at de er sikre paa, at Arre-

starten Valdemar Nilsson maa have været mellem de 8 Personer, som de saa komme i samlet Flok paa Skydebanerne. Politibetjent Vellerup og Politibetjent Holgersen har specielt forklaret, at de 8 Personer gik sammen fra Skydebaneterrainet til det Sted, hvor de tre af dem skilte sig ud fra de 5 Andre, og at disse 5 derefter fulgtes ad, til Betjentene overraskede dem, og Betjentene er sikre paa, at der ikke under Personernes Færden over Fælledene kom andre Personer til.

Herefter og da Arrestanternes Forklaringer om Valdemar Nilssons Forhold har været vaklende og bære Præg af at være usandsynlige, findes det uden Betænkelighed at antage, at Valdemar Nilsson har deltaget i Udgravningen af Projektiler og stjaalet den Pose Projektiler, som han under Flugten kastede fra sig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse, Valdemar Nilsson efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af § 241 II efter dens 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri, Osvald Nilsson efter Straffelovens § 230 I, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, efter Omstændighederne, Valdemar Nilsson med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Osvald Nilsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Fredag den 24 Januar.

Nr. 244. Overretssagfører Thorkil Knudtzon
mod
Carl Andreas Martin (Def. Bülow),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Lov om Bogføring Nr. 98 af 10 Maj 1912.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 29 Marts 1917: Tiltalte, Sagfører Carl Andreas Martin, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder 200 Kr. til Aktor, Sagfører Barlag. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1918: Tiltalte Carl Andreas Martin bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, hver 200 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan

føre til noget andet Resultat, maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden strafskyldig med Hensyn til de i Dommen under II—VIII og XII—XIV nævnte Forhold. Hvad angaar det under I anførte Forhold, for hvis Vedkommende der for Højesteret foreligger forskellige nye Oplysninger, vil Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 254 ikke kunne straffes for sit ulovlige Forbrug af en Del af de Penge, som han havde hævet i Randers Diskontobank. Tiltalte, der saavel overfor Gaardejer Jensen som overfor Handelsbanken i Randers fortav, at han ulovligt havde forbrugt en væsentlig Del af de Penge, han havde hævet i Diskontobanken, og som maa antages derved at have formaaet Jensen til at underskrive den nye Forskudskvittering og Handelsbanken — overfor hvilken han iøvrigt ogsaa efter det Foreliggende maa antages helt at have fortiet, at han og Jensen forud havde været engagerede med Diskontobanken — til at udbetale de 17.300 Kroner, vil derimod for sit Forhold i saa Henseende være at anse efter Straffelovens § 257. De i Dommen under IX—XI ommeldte Forhold findes ligeledes at burde henføres under nysnævnte §. Idet Tiltalte endelig for sine Overtrædelser af Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 2 vil være at anse efter nævnte Lovs § 8, findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Med denne Forandring af Straffetiden vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Andreas Martin til Overretssagfører Knudtzon og Højesteretssagfører Bülow 400 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Randers Købstads Ekstraret indankede Sag er Carl Andreas Martin sat under Tiltale for Bedrageri og Overtrædelse af Lov om Bogføring.

Tiltalte er født den 25 Marts 1881 og ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. I Aaret 1907 tog Tiltalte dansk juridisk Eksamen og nedsatte sig i Aaret 1910 som Underretssagfører i Randers. Tiltalte kom efterhaanden i større og større økonomisk Uføre, og der blev gjort forgæves Forsøg paa at opnaa en Akkord paa 40 pCt. med Kreditorerne. I Marts 1915 indgaves derpaa den første Anmeldelse angaaende Tiltaltes Forhold til Politiet i Randers. I April s. A. flyttede Tiltalte til København, hvor han siden har drevet Sagførervirksomhed.

De Forhold, der lægges Tiltalte til Last, er følgende:

I. I Efteraaret 1913 paatog Tiltalte sig at ordne Prioritetsforholdene vedrørende den Gaardejer Jens Pedersen Jensen tilhørende Ejen-

dom i Sønderbæk. Paa denne Ejendom hvilede Hæftelser til et samlet Beløb af 23.500 Kr., og det var Meningens ved Hjælp af Kredit- og Hypotekforeningslaan at indfri disse, at skaffe Dækning til Købesummen for tvende tilkøbte Parceller, ialt 5200 Kr., samt at ordne anden Gæld. Tiltalte erholdt nu fra Kreditforeningen i Viborg Tilsagn om et Laan, stort 23.000 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i Jensens Ejendom og hævede derefter i Tiden fra Februar 1914 indtil 22 Juli s. A. i Randers Diskontobank mod sædvanlige Forskudskvitteringer, med Hensyn til hvilke saavel Jensen som Tiltalte indestod for skadesløs Tilbagebetaling, ialt 17.000 Kr., saaledes at Gælden til Diskontobanken med Rente til 22 Juli androg ialt 17.368 Kr. Kvitteringerne var betroet Tiltalte, idet han skulde anvende de hævede Beløb i forannævnte Øjemed, men han anvendte heraf kun 1400 Kr. til Afdrag paa en af de tilkøbte Parceller og forbrugte 15.600 Kr. til egen Fordel. Da Diskontobanken nu i Juli Maaned krævede Afvikling af Tiltalte, lod denne Jensen underskrive en Forskudskvittering til Handelsbanken i Randers, for hvilken Jensen og Tiltalte ligeledes havde solidarisk Ansvar, idet Jensen var uvidende om, at den nye Kvittering væsenlig skulde bruges til Tilbagebetaling af de fra Diskontobanken modtagne Forskud. Tiltalte hævede den 22 Juli 17.300 Kr. i Handelsbanken og indfrieede samme Dag Gælden til Diskontobanken. Idet Tiltalte derhos skaffede 6000 Kr. til Dækning af en af de paa Jensens Ejendom hvilende Hæftelser, har Tiltalte, der i det Væsenlige intet bogførte med Hensyn til de hævede 17.300 Kr. og Indfrielserne af Gælden til Diskontobanken og Hæftelsen paa de 6000 Kr., erkendt til egen Fordel at have forbrugt 17.300 Kr. med Fradrag af de betalte 1400 + 6000 Kr. eller ialt 9900 Kr. af de Jensen tilhørende Midler.

II. Blandt de Hæftelser paa forannævnte Jensens Ejendom, som i Anledning af den anførte Omprioritering skulde indfries, var der en 2den Prioritets Panteobligation paa 5000 Kr. fra Jensen til hans umyndige Stedsøn, Christen Espersen Pedersen, der med Hensyn til denne Obligation var under Værgemaal af Gaardejer P. C. Høegh af Kvorning. Denne Obligation blev i Jensens Nærværelse kvitteret til Udslettelse af fornævnte Værg, hvorefter Jensen afleverede den paa Tiltaltes Kontor i hans Fraværelse til en Kontorist, der udstedte en til Værgen stilet Kvittering for Modtagelsen af Dokumentet. Jensen udtalte ved denne Lejlighed til Kontoristen noget om, at Obligationen skulde betales af Hypotekforeningslaanet. Tiltalte indleverede Obligationen til Handelsbanken i Randers, der efterhaanden maatte overtage Ordningen af Prioritetsforholdene, og Banken, der gik ud fra, at Obligationen var indfriet, lod den udslette. Derefter indgav fornævnte Høegh Anmeldelse til Politiet i Randers, idet han, der ikkun vil have afleveret Obligationen i kvitteret Stand i Tillid til, at Beløbet vilde blive ham udbetalt, naar Kreditforeningslaanet hjemkom, ansaa sig for besveget af Tiltalte.

Tiltalte har forklaret, at Jensen under deres Forhandling om Ordningen af Prioriteterne har sagt til Tiltalte, at man ikke behøvede at regne med denne Obligation, hvilket Tiltalte opfattede saaledes, at Obligationen skulde søges rykket ud paa sidste Prioritet, eller, som han senere har forklaret, at Obligationen, der efter sit Indhold skulde holdes udenfor Overformynderiets Bestyrelse, var et mod Jensens Kredi-

fører rettet pro forma Værk. Da man derfor paa Tiltaltes Kontor modtog Obligationen i kvitteret Stand, gik Tiltalte ud fra, at der uden om ham maatte være truffet en eller anden Ordning af dette Forhold, og Tiltalte har vedblivende fastholdt, at han med Hensyn til denne Obligation er uden Ansvar over for Værgen eller den Umyndige, der iøvrigt senere har erholdt Fyldestgørelse for sin Fordring. Ihvorvel Jensen har benægtet at være fremkommen med den foran ommeldte Ytring, findes Tiltaltes Forklaring, der støttes ved de Omstændigheder, hvorunder Kvitteringen fandt Sted, ikke at kunne forkastes, og Tiltalte ses derfor ikke at være ifalden noget Strafansvar med Hensyn til det her omhandlede Forhold.

III. Oftnævnte Jensen har endvidere sigtet Tiltalte for Bedrageri i et mellem dem bestaaende Vekselmellemværende. Herom er det nærmere oplyst, at Jensen, hvis økonomiske Forhold var i Uorden, havde overladt Tiltalte en Del accepterede Vekselblanketter, som Tiltalte udfyldte og anvendte, efterhaanden som Jensen eller Tiltalte var i Pengeforlegenhed, og herunder skal Tiltalte efter Jensens Paastand væsenlig i Løbet af Aarene 1913 og 1914 have bedraget ham for et Beløb af ialt 2275 Kr. Forsaavidt angaar et Vekselbeløb af 300 Kr. fremgaar det af Tiltaltes Bøger, at det af Tiltalte efter Bestemmelsen er anvendt til Betaling af Renter i de tvende Sparekasser i Randers. Med Hensyn til den øvrige Del af Mellemværendet giver Tiltaltes Bogføring kun meget mangelfulde Oplysninger, ligesom Jensen maa antages at have manglet enhver Kundskab om, hvilke Veksler der var løbende paa ham. Overfor Tiltaltes Benægtelse findes der herefter ikke at være tilvejebragt noget Bevis for, at han i her omhandlede Henseende har paadraget sig nogen Strafskyld.

IV. Tiltalte har erkendt af et ham af fornævnte Jensen til Betaling af Renter i Aaret 1914 betroet Beløb at have tilvendt sig og forbrugt et Beløb af 179 Kr. Da Jensen imidlertid den 16 Januar f. A. ubetinget har samtykket i, at den mod Tiltalte rejste offentlige Sag bortfalder, bliver der med Hensyn til dette Forhold, der falder ind under Straffelovens § 253, i Henhold til dens § 254, ikke Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte.

V. I Efteraaret 1911 henvendte Gaardejer Jens Christiansen sig til Tiltalte angaaende Ordning af et Tillægslaan paa 12.200 Kr. m. m. vedrørende hans Ejendom i Ommestrup. Christiansen havde forud gennem en Bank faaet udbetalt 9500 Kr., og Laanet indgik til Tiltalte i September 1912. Da det trods mange Paakrav ikke lykkedes Christiansen at faa nogen Opgørelse fra Tiltalte, indgav han i Marts 1915 Anmeldelse til Politiet i Randers. Tiltalte har derefter afgivet en Opgørelse, hvorefter han skulde have 123 Kr. 05 Øre til Gode hos Christiansen. Idet der mellem Tiltalte og Christiansen maa antages at have bestaaet et almindeligt økonomisk Mellemværende, har Sidstnævnte rettet en Del Indsigelser af civilretlig Natur mod Opgørelsen og paa sin Side opgjort Mellemværendet saaledes, at det udviste en Saldo i Christiansens FAVOR paa 714 Kr. Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte opstaar kun med Hensyn til en enkelt Post paa Tiltaltes fornævnte Opgørelse, nemlig en Udbetaling til Christiansen paa 500 Kr., der efter Tiltaltes Bøger

skal have fundet Sted den 31 Oktober 1912, men for hvilken han ikke har præsteret Kvittering saaledes som for Udbetalinger af tilsvarende Beløb den 17 Oktober samt den 1 og den 9 November s. A. Christiansen benægter at have modtaget mere end 3 Beløb à 500 Kr.

Tiltaltes Kontorist, Søren Peter Johansen, har herom forklaret, at Christiansen den 30 Oktober 1912 telefonisk anmodede om den følgende Dag at erholde 1000 Kr., at Johansen den 31 s. M. »spiste Christiansen af« med 500 Kr., og at Johansen den derpaa følgende Dag i Stationsbyen Mørke, hvor han holdt Kontordag for Tiltalte, udbetalte yderligere 500 Kr. til Christiansen, hvis Kvittering for denne Udbetaling som meldt foreligger under Sagen. Tiltalte har forklaret i det Væsenlige i Overensstemmelse hermed, og begge Beløb findes indførte under henholdsvis 31 Oktober og 1 November 1912 i den af Tiltalte førte Kassekladde. Paa Grund af den mangelfulde Førelse af Tiltaltes Bøger i det Hele er det ikke muligt at tilvejebringe en nøjagtig Opgørelse af Tiltaltes og Christiansens Mellemværende, og Sidstnævnte, der stadig har fastholdt kun at have modtaget 3 Gange 500 Kr. af Tiltalte, har forklaret Intet at kunne erindre om det i de sidst anførte Dage Passerede. Overfor Tiltaltes Benægtelse findes der ikke at være tilvejebragt Bevis for, at han i bedragerisk Hensigt har tilvendt sig og forbrugt noget Christiansen tilkommende Pengebeløb.

VI. I Aaret 1912 ordnede Tiltalte et Tillægsglaan i Gaardejer Søren Peter Andersens Ejendom i Mørke, saaledes at den tidligere Prioritet til Kreditforeningen i Viborg indfries, hvorefter Andersen udstedte en ny Obligation paa 22.000 Kr., hvis Provenu Tiltalte oppebar. Da Andersen, efter hvåd han forklarer, trods Paakrav ikke kunde faa nogen Opgørelse fra Tiltalte, der ej heller havde udbetalt Andersen hans fulde Tilgodehavende, indgav Andersen sammen med fornævnte Christiansen i Marts 1915 Anmeldelse til Politiet i Randers, idet han mente sig besveget af Tiltalte for et Beløb af 1500 à 2000 Kr. Tiltalte benægter at have modtaget noget Paakrav, idet Forholdet mellem dem var det, at de gensidig skrev under paa Veksler for hinanden, efterhaanden som de trængte til Penge. Først ved Forhørets Slutning forelaa der fra Tiltalte en Opgørelse, der imidlertid udviste en Saldo i hans Favør paa 1182 Kr. 69 Øre. Tiltalte har imidlertid erkendt, dels at der paa Indtægts-siden af denne Opgørelse mangler 4 Poster til samlet Beløb 1501 Kr. 04 Øre, dels at der paa Udgiftssiden med Urette er opført 4 andre Poster til samlet Beløb 804 Kr. 58 Øre, hvorefter Saldoen vilde blive 1122 Kr. 93 Øre i Andersens Favør. Tiltalte mener dog, at der heri afgaar et Beløb paa 200 Kr., som Tiltalte har afdraget paa en Veksel, hvorefter Andersen altsaa højst skulde have 922 Kr. 93 Øre til Gode. Tiltalte har endvidere forklaret at have yderligere Vekselkrav paa Andersen, men herom har intet kunnet oplyses, hverken efter Tiltaltes Bøger eller paa anden Maade.

Andersen har derhos forklaret, at Saldoen i hans Favør er 1500 Kr. større end foran anført, idet de to sidstnævnte Poster paa Opgørelsen, henholdsvis 1000 Kr. og 500 Kr., er opført med Urette. Tiltalte har herom forklaret, at den paa den fremlagte Veksel af 8 Juni 1912 anførte Simon Ch. Skriver havde anmodet Tiltalte om 1000 Kr., som

han erholdt, idet Andersen trasserede og endosserede, og Skriver akcepterede en Veksel paa det nævnte Beløb, hvilken Veksel Tiltalte diskonterede hos sig selv og beholdt som Bevis for Skrivers Skyld og Andersens Kaution. Efter Andersens Forklaring har Skriver imidlertid meddelt ham, at han intet Beløb fik af Tiltalte, og at Banken ikke vilde diskontere Vekslen.

Hvad endelig angaar den sidst anførte Post paa 500 Kr., med Hensyn til hvilken Andersen skal have paataget sig Kautionsforpligtelse overfor Rs. Laursen, er den paagældende Veksel, der var akcepteret af Laursen og endosseret saavel af Andersen som af Tiltalte, indfriet af Sidstnævnte. Laursens Konto i Tiltaltes Hovedbog, i hvilken Laursen er debiteret for Beløbet, udviser Saldo i Tiltaltes Favør.

Da det imidlertid trods indgaende Undersøgelser ikke er lykkedes at tilvejebringe aldeles paalidelige Oplysninger om Tiltaltes og Andersens heromhandlede Mellemværende, der er meget indviklet, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte forsaavidt har paadraget sig noget Strafansvar.

VII. De fornævnte Gaardejere, Christiansen og Andersen, har endvidere sigtet Tiltalte for Bedrageri med Hensyn til et Skadesløsbrev paa 3000 Kr., som ligeledes fornævnte Købmand Simon Skriver i Januar 1913 udstedte til Christiansen, Andersen og Tiltalte til Sikkerhed for et af disse paataget Vekselansvar for et Beløb af samme Størrelse, der skulde anvendes til Fyldestgørelse af Skrivers Handelskreditorer. Skadesløsbrevet gav Panteret i Skrivers Ejendom i Ommestrup for det nævnte Beløb næst hidtil tinglæste Heftelser, hvilke bestod i en 1ste Prioritet paa 8000 Kr. og et Skadesløsbrev paa 5000 Kr. til Tiltaltes tidligere Kompagnon, Sagfører Hauerslev, som havde transporteret Skadesløsbrevet til Handelsbanken i Randers, der senere fik Ejendommen udlagt efter Tvangsauktion, hvorved Skadesløsbrevet paa 3000 Kr., der ikke var indfriet, blev udslettet. Der paaførtes Christiansen og Andersen et Tab paa ialt ca. 2400 Kr., med Hensyn til hvilket Beløb de anser sig for bedragne af Tiltalte, der efter deres Forklaring ved Underskriften havde fortiet Heftelserne paa 5000 Kr. og garanteret dem, at deres Skadesløsbrev skulde have Prioritet næstefter 8000 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han allerede ved Underskriften af Vekslen gjorde Christiansen og Andersen bekendt med Eksistensen af Skadesløsbrevet paa 5000 Kr., som var Tiltalte selv bekendt, og som han forøvrigt paa Grund af det mellem de Paagældende bestaaende Forhold mente ogsaa var bekendt for disse.

Da det ikke er oplyst, at Tiltalte ved det Passerede har opnaaet nogen Fordel, og da der ikke mod Tiltaltes Benægtelse findes at være ført Bevis for, at Tiltalte ved urigtige Foregivender har formaaet Christiansen og Andersen til at underskrive Skadesløsbrevet, kan Tiltalte ikke i heromhandlede Henseende anses at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold.

VIII. Christiansen og Andersen har endelig sigtet Tiltalte for Bedrageri med Hensyn til 400 Kr., som var overladt Tiltalte, for at han dermed skulde dække en Skriver paahvilende Auktionsgæld til Fuldmægtig Christoffersen i Ebeltoft. Tiltalte afviklede ikke denne Gæld,

som derefter betaltes af Christiansen og Andersen, der var Kautionsister for Gælden, men anvendte Beløbet til Fyldestgørelse af en anden af Skrivners Kreditorer, overfor hvem Tiltalte selv indestod som Kautionist. Men da Christiansen og Andersen som meldt har frafaldet Sagens Fremme, bortfalder i Medfør af Straffelovens § 254 den af Tiltalte for sit heromhandlede Forhold efter Straffelovens § 253 forskyldte Straf.

IX. Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels er tilvejebragt under et ved Overrettens Kendelse foranlediget yderligere Forhør, henvendte Murer Rasmus Laursen Bæk af Kahr sig i Sommeren 1913 til Tiltalte i Anledning af, at der af Købmand Petersen sammesteds var blevet indledet Retsforfølgning mod ham til Betaling af noget over 100 Kr. for leverede Varer, medens Bæk mente kun at skyldte 65 eller 68 Kr. Tiltalte lod Bæk akceptere en den 17 Juli 1913 af Tiltalte trasseret Veksel, og Tiltalte har herom forklaret, at han enten havde udfyldt Vekslen med Beløbet 300 Kr., forinden Bæk akcepterede den, eller at han udtrykkelig fik Bæks Tilladelse til at udfylde Vekslen med dette Beløb, hvoraf det Fornødne skulde anvendes til Dækning af Bæks Skyld til Købmand Petersen, medens Tiltalte skulde have Dispositionsret over Restbeløbet, idet det var Bæk ligegyldigt, hvor stor Vekslen blev, da han var ganske insolvent. Vekslen blev omsat i Handelsbanken i Randers og fornyet adskillige Gange. Bæk har først forklaret, at han slet ikke har skrevet sit Navn paa nogen Veksel, men har, efter at 5 af Vekslerne var ham forevist, erkendt, at han formodentlig maa have skrevet sit Navn paa disse Veksler. Han har dog edelig forklaret, at ingen af Vekslerne har været udfyldt med noget Beløb, da han skrev paa dem, og at han ingensinde har givet — eller i hvert Fald ikke erindrer at have givet — Tiltalte Tilladelse til at udfylde nogen af Vekslerne med et større Beløb end 65 à 68 Kr. Da denne Forklaring ogsaa under Hensyn til, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst om Tiltaltes Transaktioner, findes at burde lægges til Grund ved Sagens Paakendelse, har Tiltalte ved sin Disposition over den udfyldte Veksel uberettiget paaført Bæk en større Vekselforpligtelse, end denne er indgaaet paa, og det maa i saa Henseende være uden Betydning for Tiltaltes Strafansvar, at Handelsbanken efter at være gjort bekendt med Sagens Sammenhæng har erklæret at være dækket for ethvert Krav, som Banken havde haft paa Bæk ifølge Veksler med Tiltalte.

X. Som det maa antages ligeledes i Sommeren 1913 henvendte Fisker Anton Sørensen af Holbæk Mark sig til Tiltalte i Anledning af, at der af Købmand Petersen af Kahr var indledet Retsforfølgning mod ham til Betaling af et Beløb af godt 90 Kr. for leverede Varer, medens Sørensen mente kun at skyldte 70 à 80 Kr. Sørensen har forklaret, at Tiltalte ved den Lejlighed opfordrede ham til at skrive paa en Veksel for det Beløb, han mente at skyldte, idet Petersen skulde fyldestgøres af Veksels Provenu, hvorefter Vekslen skulde fornyes, indtil hele Beløbet var afdraget. Endvidere har Sørensen forklaret, at Beløbet paa den første Veksel vistnok ikke var udfyldt, da han skrev paa den, men at den i hvert Fald ikke lød paa et større Beløb end 70 à 80 Kr., at han skrev paa den første Fornyelsesveksel paa sin Arbejdsplads efter Hen-

vendelse af Tiltaltes Kontorist, Johansen, ved hvilken Lejlighed Beløbet ikke var paaført Vekselblanketten, at han tredje Gang skrev paa en Vekselblanket, hvorpaa ej heller var anført noget Beløb, i Tiltaltes private Bolig, at han da betalte Tiltalte 15 à 20 Kr., at han i Januar 1915 blev krævet af Handelsbanken for en Veksel paa 475 Kr., og at han af Købmand Thomsen i Randers blev stævnet til Betaling af en Veksel paa 203 Kr.

Efter at Tiltalte først havde forklaret, at Petersens Fordring paa Sørensen var ca. 150 Kr., hvorfor der, idet der til dette Beløb kom ca. 53 Kr. i Omkostninger, blev udstedt en Veksel paa 203 Kr., har han senere afgivet følgende Forklaring:

Der blev ikke udfærdiget nogen Veksel første Gang, Sørensen var hos Tiltalte, idet der da kun blev underskrevet en Fuldmagt. Først anden Gang, Sørensen var hos Tiltalte, blev der underskrevet en Veksel paa 203 Kr., hvilket Beløb var paaført Vekslen forinden Underskriften. Af de 203 Kr. var de 3 Kr. formentlig Disconto, saaledes at der blev udbetalt 200 Kr. af Banken, hvori Vekslen blev diskonteret. Da Petersens Fordring kun var paa ca. 100 Kr., og det Beløb, Tiltalte har beregnet til Omkostninger, højst kan have været ca. 50 Kr., har Tiltalte ikke kunnet forklare Grunden til, at Vekslen blev paa 203 Kr., men han har forment, at Grunden maa have været den, »at der ikke ret vel kunde diskonteres mindre Veksler end 200 Kr., da Krediten ellers vilde blive svækket«. Da Sørensen engang — som det maa antages i Maj Maaned 1914 — var inde paa Tiltaltes Kontor, var der Tale om Omprioritering af Sørensens Ejendom, derunder særlig om Indfrielse af et 3die Prioritetslaan paa ca. 250 Kr., og der blev i denne Anledning udfærdiget en Veksel paa 275 Kr., som Sørensen accepterede. Tiltalte har hævdet, at Vekslen enten var udfyldt med dette Beløb, da Sørensen skrev sit Navn paa den, eller at denne havde meddelt ham Bemyndigelse til at udfylde den med det anførte Beløb. Denne Veksel blev diskonteret i Handelsbanken i Randers og omsat nogle Gange. Ved Omsætningen den 13 Oktober 1914 blev Vekslen forhøjet til 475 Kr., fordi Sørensen ønskede afdraget 200 Kr. paa sit 2den Prioritetslaan til Kreditbanken, men Tiltalte har paastaaet, at Vekslen var udfyldt med Beløbet 475 Kr., da Sørensen accepterede den. Da Sørensen imidlertid ikke sendte Tiltalte sine Papirer, indfrieede Tiltalte hverken 3die Prioritetslaanet eller de 200 Kr. i Kreditbanken, men forbrugte Pengene. Tiltalte har erkendt, at det vist er rigtigt, at Sørensen en Gang har betalt ham 15 à 20 Kr.

Arbejdsmand Mads Sørensen af Julianeholm har forklaret, at han en Gang i Aaret 1913 var inde hos Tiltalte med Anton Sørensen i Anledning af, at denne var indstævnet af Købmand Petersen for et Beløb af ca. 80 Kr. Det blev Aftalen, at Anton Sørensen skulde skrive paa en Veksel, der skulde lyde paa et Beløb, som var tilstrækkeligt til at dække de 80 Kr. I Vidnets Overværelse skrev bemeldte Sørensen sit Navn tværs over en Vekselblanket, hvorpaa der efter Vidnets Mening intet Beløb var anført eller i hvert Fald ikke var anført et større Beløb end 80 Kr., idet Vidnet i saa Fald sikkert havde bemærket det.

Tiltaltes Kontorist, fornævnte Johansen, har forklaret, at han om-

kring August Maaned 1914 efter telefonisk Anmodning fra Tiltalte henvendte sig paa Anton Sørensens Arbejdsplads og fik ham til at skrive sit Navn paa en blank Veksel. Johansen havde spurgt Tiltalte, hvor stor Vekslen skulde være, men hertil havde Tiltalte svaret, at det husede han ikke i Øjeblikket, og Johansen gjorde udtrykkelig Sørensen opmærksom paa, at Vekslen ikke var udfyldt.

Idet nu Anton Sørensen har udsagt, at Tiltalte vel har talt med ham om Omprioritering af Ejendommen, men at han Intet vilde have hermed at gøre, har han edeligt forklaret, at han aldrig har givet Tiltalte Tilladelse til at udfylde nogen Veksel med 203 Kr., 275 Kr. eller 475 Kr., at han kun har tilladt, at den første Veksel blev udfyldt med 70 à 80 Kr., og at han har opfattet alle de andre Veksler som Fornylsesveksler for det samme Beløb. Herved og ved det iøvrigt under Sagen Oplyste findes det efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved sine Dispositioner over de af Sørensen paategnede Veksler uberettiget har paaført denne Vekselforpligtelser til sin egen Fordel, og det maa i saa Henseende være uden Betydning for Tiltaltes Strafansvar, at Handelsbanken og Købmand Thomsen eller dennes Enke har frafaldet Krav paa Betaling af Vekslerne.

XI. En Dag i Juli Maaned 1914, formentlig den 22, henvendte Murermester R. Schlägelberger af Ørsted sig til Tiltaltes oftnævnte Kontorist, Johansen, i Ørsted, hvor Tiltalte holdt Kontor 2 Gange om Maaned, i Anledning af, at Tiltalte havde ført en Proces for Schlägelberger og krævet denne for sine Omkostninger. Schlägelberger tilbød at afgøre Beløbet med en Veksel, men da Johansen ikke bestemt vidste Beløbets Størrelse, der efter hans Forklaring var ca. 68 Kr., men som Johansen efter Schlägelbergers Forklaring angav til 39 à 41 Kr., skrev denne sit Navn tvers over en udfyldt Vekselblanket, idet Johansen lovede ham, at Vekslen kun skulde blive udfyldt med Omkostningernes Beløb. Den paafølgende Dag afleverede Johansen Vekselblanketten til Tiltalte efter sin Forklaring med Tilkendegivende af, hvad han havde lovet Schlägelberger, og den 23 Juli 1914 diskonterede Tiltalte Vekslen i Handelsbanken i Randers efter at have udfyldt den med et Beløb af 200 Kr. Tiltalte har herom forklaret, at Schlägelberger havde talt med ham om Appel til Overretten af bemeldte Sag og en Dag telefonisk erklæret, at han ønskede at appellere, ved hvilken Lejlighed Tiltalte sikkert meddelte, at Appellen vilde koste ca. 100 Kr. Da Schlägelberger fastholdt sit Ønske om Appel, udtalte Tiltalte efter sin Forklaring noget som: »Saa tager jeg Pengene«, hvorved han sigtede til at tage Pengene ved Udfyldning af den ovennævnte Vekselblanket og senere Diskontering af Vekslen. Da hans Omkostninger ved Underretssagen udgjorde ca. 80 Kr., og han regnede med, at Omkostningerne ved Appellen let kunde blive ca. 120 Kr., udfyldte han Vekselblanketten med 200 Kr. Schlägelberger fik imidlertid fri Proces bevilget for Overretten, saaledes at Tiltalte kun fik 20 Kr. til Gode for at have skrevet Andragendet om fri Proces.

Schlägelberger har forklaret, at han vistnok i Maj Maaned 1914 har betalt Tiltalte 50 Kr., men saadant er ikke mod Tiltaltes Benægtelse godtgjort. Han har bestridt, at det har været hans Hensigt at

appellere Sagen, medmindre han fik fri Proces, og at han har haft noget Kendskab til, at Vekslen lød paa 200 Kr., før den 22 Januar 1915, paa hvilken Dag han henvendte sig til Tiltalte og af denne fik at vide, at Vekslen, som var omsat den 23 Oktober 1914, lød paa 200 Kr. Efter sin Forklaring betalte Schlägelberger da Tiltalte 80 Kr., hvilket Tiltalte dog har benægtet, og indgik paa at acceptere en ny Veksel paa 200 Kr. mod, at Tiltalte skriftligt forpligtede sig til at dække det Beløb, som Schlägelberger var dømt til at betale ved Retssagen. Samtidig afgav Tiltalte til Schlägelberger en skriftlig Erklæring om, at den Veksel, som blev accepteret, var til Omsætning af en den 23 Januar 1915 forfalden Veksel paa 200 Kr., som Schlägelberger havde accepteret for sin oprindelige Gæld til Tiltalte.

Da nu Schlägelberger edeligt har forklaret, at han ikke har givet Tiltalte Anledning til at tro, at Vekslen maatte udfyldes med et højere Beløb end 39 à 41 Kr., og at han ikke mindes, at der nogensinde har været Tale om, at Vekslen maatte forhøjes til 200 Kr., findes det at være tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i nærværende Tilfælde ligesom ved de 2 foregaaende Forhold til egen Fordel uberettiget har paa-draget Akceptanten af Vekslen Vekselforpligtelser, og det maa i saa Henseende være uden Betydning for Tiltaltes Strafansvar, at Handelsbanken har frafaldet Krav paa Betaling af Vekslen, og at Schlägelberger den 22 Januar 1915 er indgaaet paa at acceptere en Veksel paa 200 Kr. til Fornyelse af oftnævnte Veksel.

XII. I Efteraaret 1911 paatog Tiltalte sig at ordne Dokumenterne vedrørende et Mageskifte mellem Gaardejerne Jens Peter Nielsens og Jens Henriksens Ejendomme i henholdsvis Lille Sjørup og Grove og fik i den Anledning udbetalt et Forskud paa 100 Kr., som han forbrugte uden at ordne Papirerne, idet han dog fastholder, at dette var hans Hensigt, og han har under Forhøret gjort Skridt hertil. Da denne Tiltaltes Forklaring efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, ses han ikke at have paadraget sig noget Strafansvar for dette Forhold.

XIII. Købmand Jens Mikkelsen Rygaard af Pindstrup har sigtet Tiltalte for Bedrageri i Anledning af, at Tiltalte, der efter Fuldmagt fra Rygaard i Aaret 1912 havde hævet et denne tilkommende Assurancebeløb paa 2035 Kr. 50 Øre, ikke har været at formaa til at fremkomme med nogen Opgørelse. Under Forhøret har Tiltalte afgivet en saadan, hvorefter Tiltalte kun skulde skylde Rygaard 633 Kr., som han har forbrugt. Da Rygaard imidlertid ved en Erklæring af 2 December 1916 efter Modtagelsen af 300 Kr. har frafaldet videre Fremme af den mod Tiltalte rejste offentlige Sag, bliver der med Hensyn til foranførte Forhold, der falder ind under Straffelovens § 253, i Henhold til dens § 254 ikke Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte.

XIV. Ulykkes- og Garantiforsikringselskabet »London« i København, Maskinfabrikationsfirmaet A. Blom & Søn i Skanderborg og Handelsfirmaet George Levy, senere S. Friedländer, i København har i Sommeren 1915 indgivet Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte i Aarene forud for Undersøgelsens Begyndelse har gjort sig skyldig i Forbrug af betroede Midler ved til egen Fordel at anvende Pengebeløb, som han

havde paataget sig at inkassere for de nævnte Firmaer. Tiltalte har erkendt Foranstaaende, men da han har godtgjort at have fyldestgjort de Paagældende, forinden Døm i 1ste Instans overgik ham, bortfalder i Henhold til Straffelovens § 254 Tiltaltes Strafansvar med Hensyn til de forannævnte, under dens § 253 henhørende Forhold.

XV. Med Hensyn endelig til Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af den ham i Henhold til Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 paahvilende Bogføringspligt m. m. er ved Tiltaltes Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort:

Tiltalte har i sin Sagførerforretning haft Kasse- og Hovedbog, der begge er autoriserede den 3 Juli 1912, derimod ingen Statusbog. Der har desuden været benyttet uautoriserede Kassebøger, der tjente som Kladder, en uautoriseret Hovedbog samt Inkassojournaler og Registre.

Som det fremgaar af det Foregaaende, har Bogføringen været saa mangelfuld og urigtig, at det har været umuligt paa Grundlag heraf at foretage nogen blot tilnærmelsesvis rigtig Opgørelse af forskellige Forhold.

Den autoriserede Kassebog er, medens Tiltalte drev Forretning i Randers, saa godt som udelukkende ført af hans Kontormedhjælp, og saavel denne som de af Tiltalte og hans Medhjælp førte uautoriserede Kladder udviser dels Udadelser, dels Urigtigheder med Hensyn saavel til Beløb som Postering. Der har derhos ingensinde fundet Sammen-tælling Sted af nogen af Kassebøgerne, idet Tiltalte aldrig gjorde sin Kasse op.

Med Hensyn til Hovedbøgerne har det vist sig, at der ganske vist i længere Perioder har fundet en Overførelse Sted af det i Kassebøgerne Indførte, men denne Overførelse, der fandt Sted uden Tilsyn fra Tiltaltes Side, har i mange Tilfælde vist sig at være urigtig med Hensyn saavel til Postering som Beløb. Det har derhos vist sig, at en Del Poster mangler i Hovedbøgerne, og at Poster er indført i disse uden at have passeret den autoriserede Kassebog eller overhovedet at svare til sted-fundne Ind- og Udbetalinger. Med Hensyn til de enkelte Konti bemærkes, at de ikke er blevet sammentalte, naar Opgørelse tilstilledes Klienterne, at Salærer overhovedet ikke paaførtes, og at en saa vigtig Side af Tiltaltes Forretningsførelse som Vekselmellemværender kun i meget ringe Grad blev bogført.

Tiltalte har gentagne Gange erklæret, at rigtig Opgørelse ikke kan finde Sted efter hans Bøger, men kun ved disse i Forbindelse med Optegnelse paa løse Lapper og Udskrifter af Bankernes Bøger.

Angaaende en for Tiltaltes Vedkommende ikke ubetydelig Konto, nemlig hans private Forbrug, udviser Hovedbøgerne ganske vist nogle Beløb, men Kontoen som saadan er ikke ført, og Tiltalte har forklaret, at han ofte tog Penge af Kassen uden at tilføre Kassebog og altsaa heller ikke Hovedbog noget derom.

Som nævnt har Tiltalte ikke ført nogen særlig Statusbog, men han har heller ikke i Hovedbogen indført nogen Statusopgørelse, og der foreligger overhovedet ikke for Tiltaltes Forretning nogen saadan Opgørelse, som det efter Bogholderiets hele Tilstand heller ikke vilde have været muligt at foretage. Tiltalte forklarer herom, at han kun af og

til paa et Stykke Papir, som han ikke opbevarede, har foretaget en løselig Opgørelse.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Erstatningspaastand.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold, forsaavidt dette er strafbart, vil Tiltalte være at anse: for det under I anførte Forhold efter Straffelovens § 251, for de under IX, X og XI anførte Forhold efter Straffelovens § 253 og for det under XV anførte Forhold efter Lov Nr. 98 af 10 Maj 1912 § 8 for Overtrædelse af dens § 2 med en Straf, der efter Grundsætningen i Straffelovens § 62 og under Hensyn til Straffelovens § 60 i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13 findes passende under Et at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 200 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Mandag den 27 Januar.

Nr. 127. Aktieselskabet **Det Dansk Norske Dampskibsselskab**
(Fich)
m o d

Aktieselskabet **Nordisk Oversøisk Handelsselskab** (Bülow),

betræffende Appellantens og Indstævntes Krav mod hinanden henholdsvis paa Overliggedagspenge og paa Erstatning i Anledning af Forhøjelse af Krigsforsikringspræmien for en Skibsladning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 31 December 1917: Kontraktanterne, A/S Nordisk Oversøisk Handelsselskab, og Hovedcitanterne, A/S Det dansk norske Dampskibsselskab, bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Hovedappellanten frafaldet det i den indankede Dom nævnte Krav om Tilkendelse af Overliggedagspenge for to Dages Ophold i Halifax, og den af Hovedappellanten i Hovedsagen nedlagte principale Paastand gaar herefter ud paa, at Kontraappellanten tilpligtes at betale 84,154 Kroner 8 Øre med Renter.

Det i Dommen omtalte letter of assurance var et Dokument, der blev udstedt af det britiske Gesandtskab i Washington, og som skulde lette Passagen gennem den britiske Flaadepatrouille for de Skibsladninger, som af amerikanske Eksportører var bestemt for de skandinaviske Lande. Efter at den uindskrænkede Undervandsbaadskrig var begyndt i Februar 1917, fik letter of assurance derhos den særlige Betydning, at naar det forelaa, kunde

de paagældende Skibe faa deres Ladninger undersøgt i Halifax i Stedet for i en Havn i Storbritannien og kunde saaledes undgaa Sejladsen gennem den Storbritannien omgivende Farezone. Herefter kan det letter of assurance, hvis Udlevering Skibet forventede i Savannah, ikke — som af Hovedappellanten gjort gældende — henregnes til de Dokumenter, som det efter Sølovens § 125 paahvilede Kontraappellanten at overlevere til Skibet inden Udløbet af den for Ladningens Levering bestemte Tid. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, maa det billiges, at Kontraappellanten er frifundet i Hovedsagen.

Hvad dernæst angaar Kontrasagen, maa der efter det Oplyste gives Hovedappellanten Medhold i, at det har været berettiget, at Skibet blev liggende i Savannah, indtil letter of assurance var blevet udleveret, og herefter og da det, som nævnt i Dommen, ikke er godtgjort, at den forsinkede Udlevering af letter of assurance skyldtes Fejl fra Skibets Side, maa det ogsaa billiges, at Hovedappellanten er frifundet i Kontrasagen. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thikendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Aktieselskabet Det Dansk Norske Dampskibsselskab, og Kontraappellanten, Aktieselskabet Nordisk Oversøisk Handelsselskab, hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Certeparti af 3 Januar 1917 fragtede A/S Nordisk Oversøisk Handelsselskab den A/S Det dansk norske Dampskibsselskab tilhørende Damper »Frisia« til at gaa til Savannah for derfra at føre en fuld Ladning Oliiekager til Danmark. Det hed i Certepartiet og i et dette vedhæftet Tillæg, at Overliggedagspengene var 150 Pd. Sterl. pr. Dag, at Befragterne garanterede, at Konnossementerne lød paa Navn, og at de skulde i rette Tid fremskaffe alle nødvendige Deklarationer, der garanterede, at intet af Ladningen vilde blive Genstand for Re-Eksport, samt at Befragterne skulde betale fulde Overliggedagspenge for ethvert Ophold i britisk Visitationshavn udover 48 Timer, som skyldtes Fejl hos Ladningen, Modtagerne eller Befragterne.

Skibet var færdiglastet i Savannah den 14 Marts 1917, men blev liggende dér til den 17 April s. A. Aarsagen dertil var, at Kaptajnen havde Ordre fra Rederiet til ikke at afgaa fra Savannah, før han havde

modtaget det saakaldte letter of assurance fra den britiske Gesandt i Washington. Dette letter of assurance fremkom først den 16 April, og da det ikke lød paa ganske det samme Kvantum, som Ladningen virkelig indeholdt, blev man liggende til den 17 for at faa dette ordnet. Skibet ankom den 28 April om Formiddagen til Halifax, men kunde først afgaa den 1 Maj om Eftermiddagen, da man ikke tidligere havde faaet Skibspapirerne ombord.

Under nærværende Sag har Rederiet forlangt Handelselskabet dømt til at betale Overliggedagspenge for Tiden fra den 15 Marts, Morgen, til den 17 April, Eftermiddag, i Savannah, og for 2 Dage i Halifax, eller ialt for 36 Dage à 150 Pd. Sterl., altsaa 5400 Pd. Sterl. eller 88.290 Kr., desuden har Rederiet forlangt nogle Omkostninger erstattet med 769 Kr. 08 Øre og af det samlede Beløb Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato, den 26 Juni 1917, hvorhos de har forlangt Sagens Omkostninger.

Handelselskabet har paastaaet sig frifundet og har under en Kontrasag forlangt Rederiet dømt til at betale en Erstatning paa 18025 Kr. med Renter 5 pCt. fra Kontrastævningens Dato, den 10 Juli 1917, og Sagens Omkostninger. Det paagældende Beløb er et Beløb, hvormed Præmien for Krigsforsikringen for Ladningen blev forhøjet, fordi Afsejling ikke fandt Sted »prompt«, men som omtalt ventede til den 17 April.

Hovedcitanterne har gjort gældende, at Forsinkelsen skyldes Afladerne, der ikke rettidig har fremskaffet letter of assurance fra de britiske Myndigheder. Kontracitanterne har gjort gældende, at Afladerne rettidig (1 Maaned før Skibet skulde afgaa) har afgivet de fornødne Garanti-Deklarationer til de britiske Autoriteter og ansøgt om letter of assurance. De har derhos ment at kunne paavise, at den sene Fremkomst af letter of assurance i Virkeligheden skyldtes Skibet og har gjort gældende, at der ikke var nogen Mening i, at Skibet blev liggende i Savannah, og at et Beløb, som svarer til de 11 Dage, det tog for Skibet at gaa fra Savannah til Halifax, i hvert Fald maa fradrages den Erstatning, Hovedcitanterne fordrer.

Hvad der er Gurnden til, at de britiske Myndigheder har været saa længe om at udstede letter of assurance, kan efter det Foreliggende ikke betragtes som oplyst. Der er Intet fremkommet, som kunde bevise eller lade formode, at det er Fejl fra Ladningsmodtagernes eller Befragternes Side, men der er heller ikke tilstrækkeligt fremkommet, som kunde bevise, at Forsinkelsen skyldtes Fejl fra Skibets Side. Herefter skønnes Parterne at maatte frifindes for hinandens Tiltale, og Sagens Omkostninger at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 526.

Højesteretssagfører David

m o d

Frederik Theodor Andersen (Def. V. Kondrup),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 December 1918: Arrestanten Frederik Theodor Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Heise og Bentzen, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt atstaa. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Theodor Andersen til Højesteretssagførerne David og V. Kondrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Frederik Theodor Andersen, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, er født den 24 August 1901 og anset: ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 22 August 1918 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4 Stk., jfr. §§ 37 og 62, betingelsesvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Den 14 September d. A. Klokker ca. 10 Aften blev der frastjaalet Typograf Valdemar Christoffersen en Cykle, der aflaaet henstod paa Gaden udfor Bestjaalnes Bopæl, Jægersborggade 35. Den 20 s. M. forsøgte Arrestanten at sælge denne Cykle til Cyklehandler Andr. Berthelsen, som imidlertid fattede Mistanke til Arrestanten, fordi han vilde sælge Cyklen, der under Sagen er vurderet til 70 Kr., for kun 35 Kr., og foranledigede Arrestanten anholdt.

Ved sin Anholdelse forklarede Arrestanten først, at han havde købt Cyklen i Horsens for ca. ½ Aar siden, men berigtigede straks efter dette til, at han den 19 September havde tilbyttet sig den fra 2 Personer, som han tilfældig traf i Nyhavn, mod en Cykle, som Arrestanten var i Besiddelse af, og som han havde købt i Horsens. Arrestanten har under Sagen tilstaaet, at han hurtigt blev klar over, at den Cykle, han tilbyttede sig, var stjaalet, og at han var paa det Rene hermed, da han den 20 September falbød den til Cyklehandleren. Han har forsaavidt tilstaaet sig skyldig i Hæleri, hvilken Tilstaaelse han dog senere under Sagen har taget tilbage, men til denne Tilbagekaldelse, der

er ganske ubestyrket, vil intet Hensyn kunne tages. Derimod findes det ikke bevist, at det er Arrestanten selv, der har stjaalet Cyklen.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 394.

Højesteretssagfører David

mod

Jens Martin Nielsen (Def. I. Kondrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Holsteinborg Birks Politirets Dom af 8 Juni 1918: Tiltalte, Gaardejer Jens Martin Nielsen af Hyllested, bør betale en Bøde af 100 Kroner til Statskassen samt udrede nærværende Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1918: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Repsdorph og K. Levysohn, betaler Tiltalte, Gaardejer Jens Martin Nielsen af Hyllested, 25 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig antaget, at Tiltaltes Forklaring om det ringe Høstudbytte maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse. Herefter og da Lov Nr. 387 af 3 August 1917 ikke ses at hjemle Straf for den Jordbruger, der unnlader at føre Regnskab over Avl og Forbrug og at afveje sit aftærskede Korn, vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jens Martin Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i

Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne David og I. Kondrup 40 Kroner til hver, uddedes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Holsteinborg Birks Politiret hertil indankede Sag er Gaardejer Jens Martin Nielsen af Hyllested, der er født den 25 Oktober 1869, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Tiltalte ejer en Gaardejendom i Hyllested, der efter Ejendoms-skyldvurderingen i 1916 har en Jordværdi af 29.000 Kr., og han skulde herefter i Henhold til ovennævnte Lovs § 1 levere til Staten ialt 13.050 kg Korn af Høsten 1917.

Da denne Høst imidlertid faldt daarlig ud, akkorderede Tiltalte med det stedlige kommunale Kornnævn om, at han ialt skulde levere 10.000 kg, idet det dog var en Forudsætning, at den Forbeholdsret, som tilkom ham med Hensyn til Vaarsæden, ikke ved nøjagtige Opvejninger viste sig at opsluge det anførte Kvantum, hvorved bemærkes, at det maa antages, at Tiltalte har haft besaaet den i Lovens § 1 ommeldte Tiendedel af sin Agerjord med Rug eller Hvede.

Efter Aftærskningen afleverede Tiltalte al Vintersæden, der udgjorde 4720 kg, til Staten efter at den nødvendige Saasæd til næste Udsæd var frataget. Derimod har Tiltalte intet afleveret af Vaarsæden og har som Grund hertil anført, at han efter sit Skønnende kun har avlet ca. 8300 kg, hvilket er et langt ringere Kvantum end det, han ifølge Loven har Ret til at forbeholde sig, nemlig 450 kg Byg, Havre, Blandsæd og Bælgæd pr. 1000 Kr. Jordværdi — eller ialt 13.050 kg.

Ved de under Sagens Drift afgivne Vidneforklaringer findes der at være tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om hans ringe Høstudbytte, at denne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Da Tiltalte imidlertid har erkendt, at han har gjort sig skyldig i Overtrædelse af oftnævnte Lov, idet han ganske har forsømt at føre Regnskaber over Avl og Forbrug og altsaa navnlig heller ikke har afvejet sit aftærskede Korn, uanset at han, som det efter det Foreliggende maa antages, havde lovet saadant efter Paalæg af det lokale Kornnævn, vil han være at anse efter Lovens § 9, jfr. Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1, med en Straf, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 100 Kroner.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestem-

mølsel om Sagens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at udrede 25 Kr. til hver.

Tirsdag den 28 Januar.

Nr. 456.

Højesteretssagfører David

mod

Hans Laurits Jørgensen Farre (Def. Bache),

der tiltales for Tyveri eller dog Hæleri.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 18 Juli 1918: Arrestanten Hans Laurits Jørgensen Farre bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hammersøe, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Grove, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger yderligere styrker Beviset imod Tiltalte, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Laurits Jørgensen Farre til Højesteretssagførerne David og Bache 70 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Ulfborg-Hind Herreders Ekstraret indankede Sag er Hans Laurits Jørgensen Farre sat under Tiltale for Tyveri eller dog Hæleri.

Tiltalte er født den 27 Juni 1887 og har tidligere været anset ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 13 April 1910 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse efter midlertidig Lov 1 April 1905 § 20 blev udsat, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar vilde bortfalde, og ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 16 Maj 1917 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Efter at det den 30 April d. A. var anmeldt til Politiet, at der i Rydbjerg Mergelleje var stjaalet et Parti Rødgods, som beroede i en Karbitdønde i et i Mergellejet værende, som Material- og Oplagshus benyttet Skur af Tømmer, blev Mistanken under den derefter indledede Undersøgelse rettet mod Tiltalte, der et halvt Aars Tid forinden havde haft Arbejde i Lejet, men nu boede i Ringkøbing, hvor han ernærede sig ved Handel med gammelt Metal. Den 3 Maj s. A. blev der paa Ringkøbing Banegaard forefundet en til Handelsmand Holger Georg Christian Peter Helmund af Skjern adresseret Kasse med ca. 47 kg Rødgods, som Tiltalte samme Dag havde solgt til Helmund. Med Hensyn til dette Rødgods, der væsenligst bestod af ca. 130 Smaadele til Dampmaskiner, har Forpagteren af Mergellejet, Entreprenør Johannes Alfred Hoffmann af Ansager, edelig forklaret, at han genkender en Del deraf som sig tilhørende og som frakommet ham uden hans Vidende og mod hans Villie, medens han om Resten ikke har turdet udtale sig mere bestemt, end at det kan henhøre til det ham frakomne Parti.

Endvidere har Lokomotivfører Søren Peter Sørensen af Aarhus edelig forklaret, at 53 Stykker af Rødgodset er identiske med de Hoffmann frakomne, medens han om Resten, der er af en mere almindelig Beskaffenhed, har udtalt, at han føler sig ganske overbevist om, at de hidrøre fra Mergellejet. Ved disse Forklaringer, der støttes ved det iøvrigt Oplyste, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at det paa Banegaarden forefundne Rødgods er identisk med det fra Mergellejet bortkomne, Hoffmann tilhørende Rødgods.

Tiltalte, der har forklaret, at han ingen Grund har til at tvivle om, at Godset hidrører fra Rydbjerg Mergelleje, hvor der, efter hvad han ved, beroede Gods af ganske samme Slags, har vedholdende benægtet at have stjaalet Godset, idet han om Maaden, hvorpaa han vil være kommet i Besiddelse af det, har forklaret, at han har købt det af en ham ubekendt Smedesvend eller Smedelærling. Denne henvendte sig den 25 April d. A. til ham paa Gaden i Ringkøbing og solgte ham da ca. 10 kg Gods til en Pris af 4 Kr. pr. kg, og den 29 eller 30 s. M. solgte han ham Resten, ca. 37 kg, til samme Pris, men trods indgaaende Undersøgelser har det ikke været muligt at finde den af Tiltalte omførklarede Person.

Metalopkøber og Skomager Jens Bertel Nielsen i Ringkøbing, der i Forening med Tiltalte har opkøbt gammelt Metal, har edelig forklaret, at Tiltalte til ham har fortalt, at han vidste, hvem han havde købt Godset af, at Sælgeren var god nok, og at Godset antagelig hidrørte fra strandede tyske Trawlere, og Handelsrejsende Zale Becker i Esbjerg har ligeledes edelig forklaret, at Tiltalte har udtalt til ham, at

Rødgodset hidrørte fra en af Tiltalte købt Dampkedel, men Rigtigheden af disse Forklaringer er benægtet af Tiltalte.

Skuret, hvori Godset opbevarede, var 4,6 m bredt, 5 m dybt, i den ene Side 2,3 m og i den anden Side 3,1 m højt. I Skuret var anbragt en Port med 2 Fløje, der var forsynede med en Krampe og et Jærn-overfald og kunde aflaaes ved Hjælp af en Hængelaas. Den nævnte Krampe, der oftere blev trukket ud og atter stukket ind i de samme Huller, naar Nøglen til Laasen ikke havdes ved Haanden, maa antages at have kunnet fjernes uden Anvendelse af Vold.

Ved det under Sagen Oplyste maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der i de sidste Dage i April har været fraværende fra Hjemmet, og som under sin Færden paa Landet i Omegnen af Ringkøbing for at opkøbe gammelt Metal havde rigelig Lejlighed til at begaa Tyveri fra Skuret, der er isoleret beliggende, har sat sig i Besiddelse af Rødgodset ved Tyveri, der efter Omstændighederne vil være at tilregne ham som simpelt.

Rødgodset, der er vurderet til 300 Kr., er tilbageleveret Hoffmann, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Nr. 458. Højesteretssagfører I. Kondrup

mod

Søren Christian Jensen, kaldet Overgaard (Def. Stein),

der tiltales for Tyveri.

Struer Købstads og Hjerme-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 18 Maj 1918: De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Tiltalte I Søren Overgaard Frederiksen i 40 Dage, Tiltalte II: Kristian Agnelius Lauridsen i 20 Dage, Tiltalte III: Søren Kristian Jensen, kaldet Overgaard, i 60 Dage, Tiltalte IV: Alfred Henriksen i 20 Dage og Tiltalte V: Kristian Kristensen i 30 Dage, dog at for de Tiltalte II og IV Fuldbyrdselen af de idømte Straffe udsættes, og at Straffene efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Straffelov 1 April 1911 fastsatte Betingelser overholdes.

Saa vil de Tiltalte og have at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Dircks, 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Bruun, 20 Kr., saaledes de Tiltalte Søren Overgaard Frederiksen, Søren Kristian Jensen (Overgaard) og Kristian Kri-

stensen in solidum $\frac{4}{10}$ samt Kristian Agnelius Lauridsen og Alfred Henriksen hver $\frac{1}{10}$.

Endelig vil de Tiltalte have at udrede følgende Erstatninger:

1. Tiltalte Nr. 1: Søren Overgaard Frederiksen:
  - a. in solidum med Tiltalte Søren Christian Jensen, kaldet Overgaard, til Entreprenør Brinch, København ..... 16 Kr.
  - b. in solidum med samme Tiltalte til Holstebro Havn ved Struer ..... 12 —
  - c. in solidum med Samme til Borgmester Jensen, Struer.. 58 —
  - d. in solidum med Tiltalte Kristian Agnelius Lauridsen til Kontorist Anders Hansen, Struer ..... 25 —
  - e. og in solidum med Tiltalte Alfred Henriksen til Købmand T. W. Jensen, Struer ..... 8 —
2. Tiltalte Nr. 2: Søren Christian Jensen, kaldet Overgaard:
  - a. in solidum med Tiltalte Søren Overgaard Frederiksen til Entreprenør Brinch, København ..... 16 —
  - b. in solidum med samme Tiltalte til Holstebro Havn ved Struer ..... 12 —
  - c. in solidum med samme Tiltalte til Borgmester Jensen, Struer ..... 58 —
  - d. til Entreprenør Brinch, København ..... 200 —
  - e. til Struer Kommune ..... 70 —
3. Tiltalte Nr. 3: Christian Agnelius Lauridsen in solidum med Tiltalte Søren Overgaard Frederiksen til Kontorist Anders Hansen, Struer ..... 25 —
4. Tiltalte Nr. 4: Alfred Henriksen in solidum med Tiltalte Søren Overgaard Frederiksen til Købmand T. W. Jensen, Struer ..... 8 —

De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 30 September 1918: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 30 Kr. til hver. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Sø-

ren Christian Jensen, kaldet Overgaard, til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Stein 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Struer Købstads og Hjern-Ginding Herreders Ekstraret indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik fire Medtaltte, hvorimellem Søren Overgaard Frederiksen og Jærnopkøber Christian Christensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, er Søren Christian Jensen, kaldet Overgaard, der er født den 7 April 1882, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedenauførte Forhold, om hvilke der, idet Sagen er paaanket efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, her for Retten alene bliver Spørgsmaal.

I. En Dag i Januar Maaned d. A. tidlig om Morgenen tilegnede Tiltalte sig i Forening med ovennævnte Søren Overgaard Frederiksen, der logerede hos ham, og som han havde faaet overtalt til at være ham behjælpelig med Tyveriet, 2 firkantede Bjælker, der laa paa Havnepladsen i Struer og tilhørte Holstebro Havn ved Struer, samt to store, tomme Tjæretønder, der stod ved Siden af Bjælkerne, og som tilhørte Entreprenør Brinch i København. Ved Hjælp af en Slæde, som de laante i en Gaard, transporterede de de stjaalne Genstande hjem til Tiltaltes Tørvehus, hvor Tiltalte dels alene, dels med Bistand af Frederiksen savede dem til Brænde, hvorefter han benyttede dem som Brændsel. Tønderne er anslaaet til at have haft en Værdi af 16 Kroner og Bjælkerne af 12 Kroner.

II. I Slutningen af Januar Maaned d. A. tilegnede Tiltalte sig en gammel, afbrækket Jærnlygtepæl, som henlaa paa Havnepladsen i Struer og tilhørte Struer Kommune. Lygtepælen, der havde en Værdi af 70 Kr., solgte Tiltalte sammen med noget andet gammelt Jærn til en Jærnopkøber for 14 Kr. 08 Øre og forbrugte Beløbet.

III. Omtrent ved samme Tid stjal Tiltalte to Støbejærnstandhjul med Aksler samt to Jærnsving fra et Lager af Forskelligt, som Ingeniør Brinch har liggende paa »Vrallen« ved Struer Havn. Det Stjaalne, hvis Værdi er anslaaet til ca. 200 Kr., var skruet fast til et Stykke Træ, som han skruede det fra, og efter at have bragt det hjem huggede han Godset i Stykker og solgte det til førnævnte Jærnopkøber Christensen for ca. 22 Kr., som han har forbrugt.

IV. Nogle Dage senere, som det maa antages, lidt ind i Februar Maaned d. A. tidlig om Morgenen, fik han ovennævnte Medtaltte Frederiksen til at være ham behjælpelig med fra Pladsen ved Købmand F. U. Jensens Teglværk i Struer at bortføre en stor Jærn-Grubekedel, der stod ved Pumpen i Gaarden og tilhørte Borgmester J. Jensen i Struer. Grubekedlen læssede de paa en Trækkevogn, som Tiltalte selv

trak hjem, hvorefter han anbragte Kedlen i sin Kælder, slog den i Stykker og solgte Stykkerne som gammelt Jærn til førnævnte Opkøber Christensen. Den er anslaaet til at have haft en Værdi af 50 Kroner. Ved samme Lejlighed medtog Tiltalte et samme Ejer tilhørende Stykke gammelt Jærn af Vægt ca. 12 Pund, der ligeledes laa paa Teglværkets Grund, og som han ligeledes efter at have bragt det hjem slog i Stykker og solgte sammen med Stumperne af Kedlen til Christensen for ialt 14 Kr. 80 Øre, som han har forbrugt.

V. Den 14 Februar d. A. om Morgenen ved Halvfem-Tiden fik Tiltalte overtalt førnævnte Frederiksen til at gaa med ud paa »Vralen« for, som Tiltalte udtrykte sig, at hente noget Brænde, da de maatte have noget at fyre med. Fra Ingeniørs Brinchs ovenomtalte Lager tog de derefter to Bjælker, ca. 5 à 6 Tommer tykke og ca. 3 à 3½ Alen lange, som de transporterede hjem paa en Trillebør, og som ved Tiltaltes Anholdelse fandtes beroende i hans Brændehus, hvorfra de er tilbageleveret Bøstjaalne.

Under Sagen er der paa Holstebro Havns Vegne nedlagt Paastand om en Erstatning af 12 Kr. for de under I ommeldte Bjælker, for Ingeniør Brinch en Erstatning af 16 Kr. for Tjæretønderne og 200 Kr. for det under III ommeldte Gods, af Borgmester J. Jensen paa Struer Kommunes Vegne af 70 Kr. for den under II ommeldte Lygtepæl og paa egne Vegne af 58 Kr. for de under IV ommeldte Genstande, og disse Erstatningspaastande, mod hvilke Tiltalte ikke har haft noget at erindre, er ved Underrettsdommen tagne til Følge, saaledes at Tiltalte in solidum med oftommeldte Frederiksen er tilpligtet at udrede de ovennævnte Beløb af henholdsvis 12, 16 og 58 Kr. og alene tilpligtet at udrede de øvrige Erstatningsbeløb.

For sit i de ovennævnte Henseender udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911 § 13, med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Andel i Aktionens Omkostninger i 1ste Instans for Tiltaltes Vedkommende ligeledes tiltrædes, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds 30 Kroner til hver.

Nr. 454. Højesteretssagfører Bülow
mod
Olaf Kristian Lauritz Goldenbaum (Def. Møldrup),
der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1918: Arrestanten Olaf Kristian Lauritz Goldenbaum bør straffes med Forbed-

ringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Thomsen og Damm, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der opstaaet Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, og han har derfor været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Efter endt Observation har Afdelingens Overlæge afgivet en Erklæring, der konkluderer derhen, at Tiltalte lider af en akut Sindssygdом, opstaaet i Fængslet og af saakaldt psykogen Natur, fremkaldt ved Situationen og Ønsket om at slippe ud af den, og at han vistnok hurtigt vil komme sig, naar han bliver indlagt paa et Sindssygehospital. Idet der herefter, og efter hvad der iøvrigt foreligger, maa gaas ud fra, at Tiltalte var fuldt tilregnelig, da han satte sig i Besiddelse af den i Dommen omtalte Cykle, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thikendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Olaf Kristian Lauritz Goldenbaum til Højesteretssagførerne Bülow og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Olaf Kristian Lauritz Goldenbaum, der tiltales for Hæleri, er født den 26 Januar 1884 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 21 Januar 1911 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og ved nærværende Rets Dom af 11 November 1914 efter Straffelovens § 230 I, jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Fra den 28 September 1917 til den 5 Oktober s. A. var han arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Hæleri, men Sagen sluttedes uden Tiltale mod ham.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 21 August 1918 satte sig i Besiddelse af en til 120 Kr. vur-

---

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 47.

Tirsdag den 28 Januar.

deret Cykle, der henstod i Kældergangen i den Ejendom, hvor Arrestanten boede, hvor den med Arrestantens Vidende var hensat af en ikke her under Sagen tiltalt, sammesteds boende Person, Thomsen, samt at Arrestanten straks derefter solgte Cyklen til en Arbejdsmand Jørgensen for 40 Kr., hvoraf han straks modtog 10 Kr., medens Resten skulde betales ham i Afdrag.

Arrestanten forklarede til Anholdelsesrapporten, at han vel ikke havde Thomsens Tilladelse til at sælge Cyklen, men at han vilde have faaet saadan Tilladelse, hvis han havde spurgt ham derom. Denne Forklaring vedstod Arrestanten i det foreløbige Forhør og i det første Forhør i vedkommende Kriminalkammer.

Thomsen har tilstaaet, at han den 14 s. M. har stjaalet Cyklen — om hvilket Tyveri der foreligger Anmeldelse — og stillet den i den ommeldte Kældergang, hvorfra den er fjernet uden hans Vidende og Villie.

Arrestanten ændrede derefter sin Forklaring derhen, at Thomsen udtrykkelig havde givet ham Lov til at laane Cyklen; Thomsen har imidlertid bestemt benægtet dette, idet de slet ikke har talt herom, og ligeledes erklæret, at han ikke vilde have givet Arrestanten Tilladelse hverken til at afhænde den eller laane den, hvis Arrestanten havde anmodet herom, idet han havde stjaalet Cyklen for selv at bruge den.

Arrestanten har fastholdt sin seneste Forklaring og derefter yderligere forklaret, at det havde været hans Hensigt ikke at modtage den resterende Del af Købesummen for Cyklen, men tværtimod at tilbagebetale Køberen de erlagte 10 Kr. for at faa Cyklen tilbage og atter levere den til Thomsen. Han vil have troet, at Sidstnævnte var i lovlig Besiddelse af Cyklen.

Idet der bl. a. under Hensyn til Arrestantens Fortid ikke vil kunne fæstes Lid til Arrestantens Foregivende om at have eller at formene at have Thomsens Tilladelse til at laane eller afhænde Cyklen, eller til hans senere Forklaring om at ville skaffe Cyklen tilbage, hvilke Forklaringer er ganske ubestyrkede, vil Arrestantens Forhold med Hensyn til Cyklen være at tilregne ham som Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

O n s d a g d e n 2 9 J a n u a r .

Nr. 531.

Højesteretssagfører Trolle
 m o d
Herman Ejnar Larsen (Def. Møldrup),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 December 1918: Arrestanten Herman Ejnar Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nissen, eller efter at denne er afgaaet ved Døden dennes Dødsbo, og til Defensor, Overretssagfører Nathansen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

k e n d e s f o r R e t :

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Herman Ejnar Larsen til Højesteretssagførerne Trolle og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Herman Ejnar Larsen, der tiltales for Tyveri, er født den 20 September 1897 og tidligere anset ved nærværende Rets Dom af 6 Januar 1914 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 29 Juni 1914 efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 46, og i det Hele §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 24 April 1915 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, § 229, 4 Stk., disse Bestemmelser sammenholdt med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved nærværende Rets Dom af 1 April 1916 efter Straffelovens § 229, 4 Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved nærværende Rets Dom af 6 April 1918 efter Straffelovens § 230, 1 Stk., jfr. Lov af 1 April 1911 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 21 August d. A. Klokkeren ca. 8 Eftermiddag blev Arrestanten i Kældergangen til Ejendommen Langøgade Nr. 1 anholdt som sigtet for Forsøg paa Indbrudstyveri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der, antagelig den foregaaende Nat, var sket Indbrud i en til den i Ejendommens Stueetage værende Smørforretning hørende Kælder, idet Kældrens aflaaede Dør, der fører ud til Kældergangen, var voldeligt opbrudt, hvorhos en i Dørens

Inderside siddende Nøgle var stjaalet, ligesom Tyven havde forsøgt at skaffe sig Adgang til Forretningens Lokaler i Stueetagen, hvortil der fra Kælderen er Adgang gennem en Lem, uden at det dog var lykkedes, idet Lemmen var spærret ved en ovenover den anbragt Jærnstang.

Den 21 August om Formiddagen var Kælder døren, der fandtes aflaaet, bleven spærret ved Hjælp af indvendig paa Døren fastsømmede Brædder, for at Tyven ikke paany skulde skaffe sig Adgang til Kælderen ved Hjælp af den stjaalne Nøgle.

Ved Arrestantens Anholdelse fandtes Kælder dørens Laas oplukket, uden at Døren, der aabnes udad, og som anført var spærret ved Hjælp af de paa dens Inderside anbragte Brædder, dog var aabnet.

Arrestanten fandtes ved sin Anholdelse bl. a. i Besiddelse af et Lærredshylster samt en stor Nøgle, hvilken sidste af Smørforretningens Ekspeditrice, Frøken Carla Sørensen, er genkendt som den fra Døren stjaalne, hvorhos Nøglen har vist sig at passe i Kælder dørens Laas.

Samme Eftermiddag fandtes der efter Arrestantens Anholdelse i en i Kældergangen værende Skorsten et Koben, der har vist sig ret nøje at passe til det ovennævnte hos Arrestanten forefundne Lærredshylster.

Arrestanten, der vedholdende har nægtet at have forøvet eller forsøgt at forøve Indbrud fra den omhandlede Kælder, forklarede til at begynde med, at han umiddelbart før Anholdelsen efter Anmodning af en ubekendt Mandsperson, han traf paa Gaden, havde hentet Nøglen og Lærredshylsteret, der laa i Kældergangen, hvorimod Arrestanten nægtede at kende noget til Kobenet.

Efter at Arrestantens Moder, Bertha Kristine Larsen, født Christensen, som Vidne havde forklaret, at hun genkendte Stoffet til Lærredshylsteret som hidrørende fra et Stykke Forklæde, som hun efter Arrestantens Anmodning havde overladt ham, har Arrestanten imidlertid ændret sin tidligere Forklaring derhen, at han samme Dag, han blev anholdt, var paa Beværtning sammen med en Person ved Navn Carl, hvem han tidligere har lært at kende paa Fælleden, at Carl da fortalte ham, at han Dagen i Forvejen havde forsøgt Indbrud i Kælderen til en Smørforretning, men var bleven syg, mens han forsøgte at bryde ind, og havde forladt Gerningsstedet efterladende et Brækjærn, som han havde gemt i en Skorsten, hvorhos Carl fortalte, at han, umiddelbart før han traf Arrestanten, havde været paa Gerningsstedet for at hente Brækjærnet og samtidig forgæves havde forsøgt at aabne Kælder døren med en Nøgle, han havde, samt ved at søge at opbryde Døren, der viste sig at være stænget indvendig fra, men havde forladt Gerningsstedet, da han hørte Uro ovenover; Carl bad Arrestanten hente Brækjærnet, som han havde efterladt i en Skorsten i Kælderen samt Nøglen, som han ligeledes havde efterladt paa Gerningsstedet. I Henhold til denne Anmodning vil Arrestanten efter at have syet Hylsteret til Brækjærnet, hvis Størrelse han fik opgivet af Carl, have indfundet sig i den omhandlede Kældergang, hvor han fandt Kobenet og Nøglen, men atter gemte Kobenet i Skorstenen, da der kom Nogen tilstede.

Medens Arrestanten har benægtet, at han har været henne ved

Døren til Smørforretningens Kælder, har dels Fru Inger Emilie Poppe, født Helsgau, dels den ved Ejendommen som Gaardmand ansatte Julius Andersen som Vidner forklaret, at de før Anholdelsen har set Arrestanten staa ved den ommeldte Dør.

Efter alt det Foreliggende, og særlig naar henses til Arrestantens Nærværelse paa Gerningsstedet, hans Besiddelse af den stjaalne Nøgle, hans vaktende og usandsynlige Forklaringer, og i Betragtning af, at hans Fortid kendetegner ham som tyvagtig, findes det trods hans Benægtelse uden Betænkelighed at anse det for bevist, dels at han — alene eller i Forening med Andre — har forøvet det antagelig Natten mellem den 20 og 21 August d. A. forøvede Indbrudstyveri, ved hvilket den omhandlede Nøgle, der er vurderet til 1 Kr., blev stjaalet, dels at han den 21 August d. A. umiddelbart før sin Anholdelse i tyvagtig Hensigt har forsøgt at skaffe sig Adgang til Kælderrummet, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 2 Stk., tildels jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 546.

Højesteretssagfører Møldrup
 mod
Otto Klinkhammer (Def. Aagesen),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1918: Arrestanten Otto Klinkhammer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Henriques og Godsken, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Otto Klinkhammer bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium

for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Møldrup og Aagesen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanten Otto Klinkhammer, der tiltales for Forsøg paa Tyveri, er født den 20 Januar 1877 og foruden at være straffet en Gang for Tyveri og Hæleri, begaaet før hans fyldte 18de Aar, ifølge Dom anset: ved nærværende Rets Dom af 25 Januar 1898 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

I Aarene 1911—1916 har Arrestanten 3 Gange været anholdt og arresteret ved 3 af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Røveri, Ejendomsindgreb og Tyveri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 21 August d. A. Klokkeren 10½ Aften blev Arrestanten anholdt som sigtet for kort forinden at have gjort Forsøg paa at stjæle Restauratør Albert Emil Neumeyers Cykle i en Gennemgang i Ejendommen Klareboderne 14. Efter Neumeyers og hans Ekspeditrice, Ellen Marie Holms edelige Forklaringer, var Cyklen Klokkeren ca. 9 den paagældende Aften i aflaaet Tilstand blevet henstillet i Gennemgangen. Natvægter Rasmus Jacobsen har edelig forklaret, at han senest Kl. 10¼ havde aflaaet Gadedøren til Gennemgangen, der lukkes med selvmækkende Laas, og at han ved at tage i Døren havde forvissat sig om, at den var laaset. Endelig har Frøkerne Kamma Louise Arnø og Ellen Amalie Nielsen edelig forklaret, at de ved den paagældende Lejlighed fra Ejendommen ligeoverfor saa Arrestanten gaa hen til Gadedøren i Nr. 14, som han lukkede op. De saa, at han stod et Par Minutter foran Døren, før han fik den op, og han oplukkede begge Dørens Fløje, hvorved bemærkes, at Døren efter det iøvrigt Oplyste vilde gaa i af sig selv, hvis ikke begge Fløjene blev lukkede op. Hvorledes Arrestanten fik lukket Døren op, kunde Vidnerne ikke se, men Frøken Nielsen er for sit Vedkommende sikker paa, at Døren var aflaaet, idet hun umiddelbart forinden havde set en ung Fyr prøve paa at lukke den op. Efter at Arrestanten havde lukket Døren op, saa Vidnerne ham fjerne sig og derpaa — efter Frøken Niensens Forklaring antagelig efter 5 Minutters Forløb — komme tilbage og gaa ind i Gennemgangen, hvor han strøg Tændstikker af ved Neumeyers Cykle. Frøken Arnø gjorde nu Neumeyer opmærksom paa Arrestanten; Neumeyer gik hen i Gennemgangen og spurgte Arrestanten om, hvad han havde at gøre her, hvorefter Arrestanten fjernede sig. Da Neumeyer nu saa, at Laasen var fjernet fra Cyklen, og da han af en Trediemand var blevet gjort opmærksom paa, at Arrestanten havde kastet en Cyklelaas fra sig i Pilestræde, lod han Arrestanten anholde.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt. Hans Forklaringer har i det Hele været vaklende; i det Væsenlige har han erkendt Rigtigheden af Vidneforklaringerne; han har dog hævdede, at Gadedøren ikke var aflaaet, og nægtet at have haft til Hensigt at stjæle Cyklen. Efter hans seneste Forklaring gik han første Gang ind i Gennemgangen

for at komme ind i Ejendommens Gaard for der at lade sit Vand. I Gangen stødte han paa Noget med Foden; han bøjede sig ned for at se, hvad det var, og da han ikke kunde finde det, gik han hjem og hentede Tændstikker, hvorpaa han gik tilbage til Gennemgangen, hvor han afrev Tændstikker og fandt Cyklelaasen, der laa paa Gulvet. Han blev nu tiltalt af Neumeyer og tog Laasen med sig af Frygt for at blive mistænkt, dersom han viste sig i Besiddelse af Laasen.

Denne Arrestantens Forklaring er imidlertid alt for usandsynlig til, at den vil kunne staa til Troende, hvorimod det efter alt det Oplyste maa antages, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle eller Dirk har oplukket den aflaasede Gadedør, og at han har fjernet Laasen fra Cyklen for derefter at stjæle denne, der efter Neumeyers Forklaring maa antages at have haft en Værdi af ca. 235 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 229 IV, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 368.

Højesteretssagfører Stein

mod

Peder Hansen Mark (Def. David),

der titales for 2den Gang begaaet Overtrædelse af Lov om Værn for Dyr.

Hornum Herreds Politirets Dom af 13 Marts 1918: Sigtede Peder Hansen Mark bør til Statskassen bøde 300 Kr., hvorhos han vil have at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 500 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Dahl, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har blandt andet Sognefoged Schmidt og Gaardejer Kjær bekræftet de af dem i Sagen afgivne Forklaringer med Ed. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

**Peder Hansen Mark til Højesteretssagførerne
Stein og David 40 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hornum Herreds Politiret indankede Sager Peder Hansen Mark sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Værn for Dyr.

Tiltalte, der er Ejer af en Gaard i Byrsted, er født den 23 September 1877 og har tidligere været anset ved Overrettens Dom af 18 Marts d. A. efter § 1 i Lov om Værn af Dyr af 17 Maj 1916 med en Bøde til Statskassen af 100 Kr.

Efter at der under den mod Tiltalte tidligere rejste Sag for Overtrædelse af nysnævnte Lov ved Hornum Herreds Politirets Dom af 16 Januar d. A. var ikendt ham en Bøde af 40 Kr., og Dommen efter Tiltaltes Begæring var indanket for Overretten, blev der den 2 Marts d. A. af Dyrlæge N. C. Andersen i Nibe samt en Politibetjent foretaget Eftersyn paa Tiltaltes Gaard, hvorved det viste sig, at Tiltaltes Besætning, der bestod af 2 Heste, 1 Føl, 9 større Kreaturer, 4 større Kalve, 1 Spædekalkv og 1 Ged, var i en slet Foderstand, idet navnlig den ene Hest og Føllet var meget magre og Kvægbesætningen i høj Grad underernæret. Efter Dyrlægens Erklæring var Dyrene i væsenlig Grad magrere end Tilfældet var ved et Eftersyn, som i Anledning af den tidligere Sag foretog den 28 December f. A. Det viste sig endvidere, at der var meget koldt i Staldene paa Grund af Utætheder i Murene og Taget, idet Tiltalte af de Utætheder, der ifølge de under den tidligere Sag tilvejebragte Oplysninger fandtes i Staldens Mure og Tag, kun havde udbedret et enkelt Hul i Muren ved at stoppe Lyng i det. Paa Grund af det saaledes Forefundne har Dyrlægen udtalt, at Tiltalte har vanrøgtet og sultet sine Husdyr.

Sognefoged Chr. Schmidt af Veggerby har forklaret, at Tiltaltes Dyr er vanrøgtede, og at den store Dødelighed, der har været blandt Besætningen siden Jul, skyldes utilstrækkeligt Foder og manglende Pasning, hvorhos Tiltaltes Nabo, Gaardejer Niels Kjær af Byrsted, har forklaret, at Tiltaltes Kreaturer er underernærede, uforsvarligt udsatte for Kulde og i det Hele daarligt passede, saaledes at de maa kaldes vanrøgtede.

Tiltalte har erkendt, at der ved Eftersynet i Staldens Tag fandtes de samme Huller, som konstateredes under den sidste Sag, og at et stort Hul i Muren kun var stoppet med Lyng, men han har forklaret, at han ogsaa havde dækket Hullerne i Taget med Lyng, som imidlertid var blæst bort. Han har erkendt, at der siden afvigte Jul af hans Besætning er død tre Kvier to eller tre Spædekalkve og fire grisepolte, og at han ikke ved, hvad Grunden til disse Dødsfald har været, da han ikke har hentet Dyrlæge. Endvidere har Tiltalte forklaret, at han sidste Aar har haft en daarlig Høst, saa at han kun har haft lidt Foder at give sin Besætning, men at Besætningen efter hans Formening har faaet Foder nok, dog maaske for lidt Kærne.

Idet det nu findes at være tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der efter det Oplyste er ret velsitueret, men som ikke har haft andre Folk paa Gaarden end en Husholderske, i høj Grad har vanrøgtet sine Husdyr saavel ved at give dem for lidt Foder som ved i Vintertiden ikke at holde Staldbygningen i forsvarlig Stand, er han for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset efter § 1 i Lov om Værn for Dyr af 17 Maj 1916 med en Bøde til Statskassen, men Bøden, der ved Dommen er fastsat til 300 Kr., findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 500 Kr. Med den heraf flydende Forandring vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte i Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil have at betale 20 Kr. til hver.

Nr. 418. A/S Asbest- og Oliekompaniet (Asmussen)
m o d

Handelsrejsende J. P. Larsen (Ingen),

betræffende Indstævntes Krav paa Provision for Salg af Olie og Karbid for Appellanten.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 September 1918: De Indstævnte, Asbest- og Oliekompaniet A/S, bør til Citanten, Handelsrejsende J. P. Larsen, betale 448,85 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 3 September 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 24,26 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret gør Appellanten til Støtte for sin Paastand alene gældende, at de af Indstævnte til Imødegaaelse af Appellantens Sagsfremstilling fremsatte, i den indankede Dom givne Benægtelser og Anbringender maa lades ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse, fordi de først er fremsatte under den mundtlige Procedure ved Sø- og Handelsretten.

Da det imidlertid maa antages, at Appellanten ikke for Sø- og Handelsretten har nedlagt Indsigelse mod Fremsættelsen af de omhandlede Benægtelser og Anbringender, vil der allerede som Følge heraf intet Hensyn kunne tages til det af Appellanten Anførte.

Herefter vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten,

Aktieselskabet Asbest- og Oliekompagniet, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag søger Citanten, Handelsrejsende J. P. Larsen, de Indstævnte, A/S Asbest- og Oliekompagniet, endelig dømt til Betaling af 448,85 Kr. som de Indstævnte skal skyldes ham som Provision for Salg af Olie og Carbid tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra 1 Januar 1918 samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det paastaede Beløb fremkommer saaledes: For Salg paa Levering af Olie i Tiden fra 24 Oktober 1916 til 10 Januar 1917 332,35 Kr., for Salg af Carbid i 1917 295,75 Kr., ialt 638,10 Kr., hvorfra fragaar Citantens Skyld til de Indstævnte, 179,25 Kr., hvorefter udkommer 448,85 Kr.

Til Støtte for deres Paastand har de Indstævnte anført, at de overfor Citanten har taget Forbehold om, at Ordre saavel paa Olie som paa Carbid kun modtoges med Forbehold og uden Pligt til at levere uden at Citanten har fremsat nogen Indsigelse herimod; endvidere har de anført, at de hver Maaned og senest i Februar d. A. har tilstillet Citanten en Opgørelse over hans Provisionstilgodehavende uden at Citanten har fremsat nogen Indsigelse mod disse Opgørelser.

Citanten har heroverfor benægtet at der fra de Indstævntes Side er taget noget Forbehold med Hensyn til Ordre paa Olie og Carbid; endvidere har han anført, at Olien, der var solgt paa Levering først skulde leveres i December 1917, at han derfor ikke kunde fremsætte nogen Indsigelse mod de modtagne Opgørelser, der laa forud for den Tid, og med Hensyn til Opgørelserne han modtog i Januar og Februar har han paastaet, at han har fremsat Indsigelse overfor de Indstævnte.

Da nu de Indstævnte mod Citantens Benægtelse ikke har godtgjort at de overfor ham har taget noget Forbehold forinden han solgte Olien og Carbiden om, at Ordre paa disse Varer kun modtoges med Forbehold og uden Pligt til Levering, og da de Indstævnte ikke har godtgjort, at Citanten har godkendt de Opgørelser over hans Provisionstilgodehavende, paa hvilke der ikke er opført Provision for de Varer, der ikke er leverede, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Rente af Beløbet kun vil kunne beregnes fra Klagens Dato den 3 September 1918 og saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 24,26 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 30 Januar.

Nr. 279.

Højesteretssagfører David
mod
Jes Peder Jessen (Def. Aagesen),

der tiltales for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917.

Varde Købstads Politirets Dom af 15 Marts 1918: Tiltalte, Møllejejer Jes Peder Jessen, bør til Statskassen bøde 500 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Maj 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det betænkeligt at anse det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har overtraadt den ham ifølge Lov Nr. 387 af 3 August 1917 paahvilende Leveringspligt, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jes Peder Jessen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne David og Trolle 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Varde Købstads Politiret indankede Sag er Møllejejer Jes Peder Jessen, der er født den 3 November 1869, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Kornloven af 3 August 1917.

Til Høsten i Aaret 1917 havde Tiltalte paa den ham tilhørende Gaard i Frisvad, hvortil hører 100 Tdr. Land Agerjord, ikke saaet hverken Rug eller Hvede, hvorfor Amtsnævnet for Ribe Amtsradsreds ved Skrivelse af 4 December f. A. til vedkommende kommunale Nævn i Henhold til § 1, 4 Stk., i Lov af 3 August f. A. vedrørende Avlen af Høst

1917 m. m. bestemte, at han inden den 31 December s. A. skulde levere mindst 3000 kg Korn til Staten. Efter det Oplyste svarer dette Kvantum til, hvad der maa antages at være avlet paa $\frac{1}{10}$ af Tiltaltes Agerjord, beregnet efter et Foldudbytte af 3. Tiltalte, der har erkendt, at hans Foldudbytte stedse har været over 3, afleverede imidlertid kun 1450 kg, og det viste sig senere, at han, der ifølge en af ham underskrevet Erklæring af 21 Januar d. A. havde avlet 6950 kg rent Korn, kun havde den nødvendige Saasæd, nemlig ca. 30 Tdr. = 3000 kg Korn, tilbage paa Ejendommen, idet han efter sin Forklaring havde benyttet den øvrige Del af sin Avl til Foder for sine Husdyr.

Tiltalte har erkendt, at han var gjort bekendt med Amtsnævnets fornævnte Skrivelse, og at han efter Levering af det ham paalignede Kvantum vilde have haft tilstrækkeligt Korn til Saasæd, men han har anført, at han i saa Fald saa godt som intet Kraftfoder vilde have haft til sine Husdyr. Da han imidlertid efter fornævnte Lovs § 1, 4 Stk., ikke har Ret til at forbeholde sig Korn til saadan Anvendelse, er han for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig anset efter oft-nævnte Lovs § 9, sidste Stk., jfr. Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1 og Lov Nr. 604 af 7 December f. A. § 1, med en Bøde til Statskassen, der findes passende bestemt til 500 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte i Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil have at betale 20 Kr. til hver.

Nr. 405. Højesteretssagfører Henriques
• mod
Lars Peder Jørgensen (Def. Trolle),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 1 Februar 1917 og 19 Maj s. A. om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Odense Købstads Politirets Dom af 1 Juni 1918: Tiltalte Lars Peder Jørgensen bør til Statskassen bøde 6000 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1918: Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Oskar Johansen, betaler Tiltalte Lars Peder Jørgensen af Odense 25 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte Lars Peder Jørgensen til
Højesteretssagførerne Henriques og Trolle 50
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Odense Købstads Politiret hertil indankede Sag er Fabrikant Lars Peder Jørgensen af Odense sat under Tiltale for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelser af 1 Februar 1917 og 19 Maj s. A. om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Tiltalte, der er født den 11 Juni 1871, ses ikke forhen at være tiltalt eller straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han den 18 og 28 August 1917 af Firmaet Vilhelm Hansen & Co., A/S, købte ialt 2046,5 kg Japanvoks til en Pris af 4 Kr. pr. kg — som det maa antages — i den Hensigt at bruge det til Fabrikation af Lys, men at han, da hans Forsøg herpaa faldt uheldigt ud, opgav dette og solgte Resten af Japanvokset, ca. 2000 kg til forskellige Købere til Priser fra 6 Kr. 75 Øre til 8 Kr. pr. kg, eller ialt ca. 14.000 Kr., altsaa med en Avance af ca. 6000 Kr. eller henimod 75 pCt. Køberne opgav vel at ville benytte Varerne til Produktion af Lys, hvad Tiltalte dog ikke udtrykkelig betingede sig, men flere af dem, som var Handlende, solgte ogsaa Varen videre.

Efter hvad der er oplyst, laa Markedsprisen paa Japanvoks ved Salg til Forbrugere inden 1 Februar 1917 mellem 2 og 3 Kr. og Partiet, der af Firmaet Vilhelm Hansen & Co., A/S, som Grossist var købt den 19 Februar s. A. hos Importøren for 2 Kr. pr kg foruden Svind, Kørsel og Arbejdspenge, var saaledes allerede ved Salget til Tiltalte afhændet til en mod fornævnte Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 stridende høj Pris og kunde derfor i Medfør af Bekendtgørelsens sidste Stykke overhovedet ikke af Tiltalte sælges videre med Avance.

Tiltalte har forklaret, at han er gaet ud fra, at hans Sælger var Importør, men har erkendt, at han Intet har gjort for at skaffe sig bestemt Oplysning herom. Han har derhos forklaret, at han i Virkeligheden ingen Fortjeneste havde ved Salget af Varen, idet han havde haft saa store Udgifter ved sine forgæves Forsøg paa Lysproduktion, at de gik omtrent lige op mod Avancen; men da de nævnte Udgifter ikke ifølge oftnævnte Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 kan komme i Betragtning til Varens Fordyrelse, og da det ejheller kan have nogen

Betydning, om Japanvoks — som af Tiltalte yderligere forklaret — andre Steder her i Landet har været solgt til betydelig højere Priser paa Grund af Konjunkturerne, findes Tiltalte, der selv havde købt Varen til Forbrug og ikke ved sin Afhændelse sikret sig mod dens Videreforhandling, ved de af ham foretagne Salg med en Avance, der tilmed langt overstiger normal Detaillistavance, at have overtraadt de ommeldte Bekendtgørelser af 1 Februar og 19 Maj 1917.

Efter det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 6000 Kroner.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

I Salær til Aktor for Overretten vil Tiltalte, der selv har sørget for sit Forsvar, have at udrede 25 Kroner.

Nr. 545. Højesteretssagfører I. Kondrup
m o d
Ernst Emil Christensen (Def. Trolle),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1918: Arrestanten Ernst Emil Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Koch, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ernst Emil Christensen til Højesteretssagførerne I. Kondrup og Trolle 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det:

Arrestanten Ernst Emil Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 8 Marts 1891 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 18 April 1914 efter Straffelovens § 228 og § 229 jfr. § 46 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 25 Februar 1915 efter Straffelovens § 230 I, sammenholdt med

midlertidig Straffelovs § 13 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelovs § 8, samt i Medfør af § 2 i Politivedtægten for Lemvig Købstad af 23 December 1871, jfr. Tillæg til samme af 17 August 1904, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage og Bøde paa 25 Kr. til Lemvig Købstads Politikasse, og senest: ved Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 7 Februar 1917 efter Straffelovens §§ 231 I og 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 7 September d. A. Klokker ca. 10—10½ Eftermiddag blev Arrestanten i en Beværtning i Nyhavn anholdt som sigtet for at være i ulovlig Besiddelse af en Damekaabe, som Politibetjentene 812, Laursen, og 443, Gørslev, da havde set ham fremvise i den ommeldte Beværtning, hvilket forekom dem mistænkeligt. Forinden Anholdelsen fandt Sted, havde Arrestanten solgt Kaaben til en Person, der var til Stede i Beværtningen.

Den følgende Dag Klokker ca. 8 Formiddag anmeldte Fru Loulou Lassen, at der den 7 September d. A. i Tiden fra Klokker 12½—8 Eftermiddag fra hendes aflåsede Soveværelse, Ny Adelgade 2, 4de Sal, var stjaalet forskellige nærmere betegnede Beklædningsgenstande, hvoriblandt en Aftenkaabe, samt noget Sæbe og et Tæppe, hvilke Koster havde beroet i uafåsede Gemmer i Værelset, til hvilket Tyven havde skaffet sig Adgang ved med falsk Nøgle eller Dirk at aabne Værelsets aflåsede Dør. Anmelderinden, der har bekræftet sin Forklaring med Ed, har genkendt den af Arrestanten solgte Damekaabe, der er kommet til Stede under Sagen, som en af de hende ved Tyveriet frastjaalne Beklædningsgenstande.

Anmelderinden har derhos paa efter Omstændighederne behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til den under Sagen tilstedekomne Kaabe.

Arrestanten har med Hensyn til sin Adkomst til Kaaben forklaret, at han den 7 September d. A. Klokker ca. 6—7 Eftermiddag købte den for 10 Kr. 80 Øre af en ubekendt Mandsperson, han traf paa Pladsen ved Viborggade, uden at han vil have fundet noget mistænkeligt i, at Kaaben blev falbudt til ham under de anførte Omstændigheder.

Vidnet Caroline Anine Hansine Hansen har forklaret, at hun den 7 September d. A. Klokker 7 Eftermiddag passerede Døren til Anmelderindens Soveværelse, der da sikkert var lukket.

Anmelderinden har som Vidne forklaret, at hun den paagældende Dag forlod Værelset Klokker ca. 11—11½ Formiddag, at hun er sikker paa, at hun aflåsede Døren efter sig, at Døren, da hun vendte tilbage Klokker 7½—7¾ Eftermiddag, stod aaben, samt at hun er sikker paa, at ingen Anden i Mellemtiden har haft Ærinde i Værelset.

Den tilstedekomne Damekaabe er vurderet til 80 Kr., de øvrige ifølge Anmelderindens Anbringende hende ved Tyveriet frastjaalne Ejendele, der ikke er kommet til Stede under Sagen, til ialt 415 Kr.

Naar henses til, at Arrestanten ikke nærmere end sket har kunnet gøre Rede for sin Adkomst til den stjaalne Kaabe, at Arrestanten efter det Oplyste har været i Besiddelse af Kaaben kort Tid efter, at Tyveriet maa antages at være begaaet, at Arrestanten ifølge de af Politi-

betjent 812, Laursen, og Overbetjent Snekkerup afgivne Vidneforklaringer efter Anholdelsen forklarede, at han havde købt Kaaben i en Beværtning paa Nøjsomhedsvej, at Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 2 Dirke, af hvilke den ene har vist sig at kunne oplukke Døren til Anmelderindens Soveværelse, samt at Arrestantens tidligere Vandel kendetegner ham som tyvagtig, findes det uden Betænkelighed at anse det for bevist, at Arrestanten alene eller i Forening med Andre har forøvet det ham paasigtede Tyveri, der, idet Anmeldelsen lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil være at tilregne ham som groft.

Arrestanten har under Sagen været indlagt paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 18 November 1918 har udtalt Følgende:

»Arrestanten karakteriseres ved sin ustadige Levevis, sin store Hidsighed, sine moralske Defekter og ikke mindst ved den Lethed, hvormed han kommer til at frembyde Tegn paa Sindssygdom, som en udpræget Degenereret. Den Tilstand, han frembød ved Indlæggelsen, var en karakteristisk Fængselspsykose med det saakaldte »Gansers Symptomkompleks«. Dette var meget lidet holdbart og ikke mere udtalt, end at der kunde være Tvivl om, hvorvidt det var ægte. Der er dog næppe Grund til ikke at tro paa hans Angivelser, særlig ogsaa om Hallucinationer, men det maa antages, at Sindssygdommen først har udviklet sig efter og som Følge af Arrestationen, og at han ikke var sindssyg paa det Tidspunkt, hvorpaa han antages at have stjaalet.«

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Fredag den 31 Januar.

Nr. 344. Højesteretssagfører Harboe
mod

Oscar Henrik Carl Christian Schmidt (Def. David),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juli 1918: Tiltalte Oscar Henrik Carl Christian Schmidt bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Damm og Nathansen, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Henrik Carl Christian Schmidt til Højesteretssagførerne Harboe og David 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Oscar Henrik Carl Christian Schmidt, der i Henhold til Justitsministeriets Resolutioner af 23 April 1918, 11 Maj og 7 Juni samme Aar under denne Sag tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184, er født den 25 December 1877 og tidligere anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 Januar 1910 efter Straffelovens §§ 228, 253, 245, jfr. § 62, i det Hele sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Sigtelsen har Hensyn til en Række Artikler, Vers, nogle Billeder og Billedtekster, der har været optaget i de efternævnte Numre af 2den Aargang af det her i Byen udkommende Ugeblad »Strøget« under følgende Overskrifter:

Nr. 1—8, 10—12: Romanen »Prinsesserne«.

Nr. 1: Artiklen »Bagateller«.

Nr. 2: Verset »En Døgnprinsesse«.

Nr. 3: Teksten under det øverste Billede paa Forsiden og Artiklen »Det ku' den ikke ta'«.

Nr. 4: Artiklen »Det værste« og »Mellem Veninder«.

Nr. 5: Artiklen »Den uheldige Grosserer« og Verset »I Høstakken«.

Nr. 6: Verset »Skøgen«, Forsidebilledet med Tekst »Staar Du i Negligé« o. s. v. samt »Noter«.

Nr. 7: Artiklerne »Hvorfor Sofie skiftede Plads« og »Lisse«.

Nr. 7—11: Fortællingen »Onanisten«.

Nr. 9: Teksten til Forsidebilledet samt Artiklerne »Til en Afveksling« og »Amplen«.

Nr. 10: Forsidebilledet med Tekst »Fryser De om Benene« o. s. v. samt Artiklen »Det sidste Skrig«.

Nr. 11: Artiklen »Naar det er Nat«.

Nr. 12: Artiklerne »Rogers Middel« og »Da jeg skulde være pikant«.

Nr. 13: Artiklen »Sacher Masoch paa Eventyr«, Forsideverset og Teksten til Billedet nederst til venstre paa Side 3.

Nr. 14: Artiklen »Mellem Venner«.

Nr. 15: Artiklen »Borgerligt Bryllup«.

Paa de ommeldte Numre af Bladet staar anført som ansvarshavende Redaktør og Udgiver: Oscar Schmidt.

Tiltalte har erkendt at være ansvarlig for de omhandlede Numres Indhold og saaledes at være den, der paa disse staar anført som Redaktør og Udgiver. Han har forklaret selv at have skrevet Artiklerne »Lisse« og »Borgerligt Bryllup«.

Med Hensyn til de øvrige paaklagede Artikler, Billeder og Billedtekster, der for Størstedelen er uden Angivelse af, hvem der har udarbejdet dem, og med Hensyn til hvilke der i alle Fald ikke foreligger Oplysninger, der kan føre til at gøre nogen anden end Tiltalte ansvarlig for dem, har Tiltalte forklaret, at de delvis af ham er taget fra andre Blade eller Skrifter, delvis skrevne af forskellige Medarbejdere, delvis indsendt fra ham ubekendt Haand, medens han endelig for en Dels Vedkommende ikke kan gøre Rede for, hvorfra de hidrører.

Herefter maa Tiltalte i Medfør af Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 § 3, jfr. § 16, anses at bære Ansvar for alle de paaklagede Dele af de ommeldte Bladnumres Indhold.

Det fremgaar iøvrigt af det Oplyste, at »Strøget«, som blev paabegyndt i November 1916 og udkommer 1 Gang ugentlig, kun har et mindre Antal faste Abonnenter, men sælges for 15 Øre pr. Nummer gennem Cigarhandlere og Kiosker, saaledes at disse Forhandlere betaler Tiltalte 10 Øre pr. Nummer. Det er trykt i 4000 Eksemplarer, i April—Maj 1918 formentlig dog kun i 3 à 4000 Eksemplarer pr. Nummer.

Medens nu Verset »Skøgen« ikke skønnes at kunne anses som utugtigt, hvorfor Tiltalte ikke vil have paadraget sig noget Strafansvar ved dettes Offentliggørelse, findes det Modsatte derimod at være Tilfældet med Hensyn til samtlige de øvrige Artikler — for de i Nr. 6 indeholdte »Noter«s Vedkommende den første af disse —, Vers og Billedtekster, der enten indeholder direkte Skildringer af kønsligt Forhold mellem Mænd og Kvinder, eller Skildringer, der maa antages beregnet paa hos Læseren at fremkalde Forestilling herom, eller indeholder yderst anstødelige Hentydninger til Kønsdelene i en plump og let forstaaelig Omskrivning, uden at der i nogen af disse Artikler, Vers og Billedtekster med Hensyn til Tendens, Indhold eller Form ses at være indeholdt Noget, der kunde berettige til deres Offentliggørelse. Det samme gælder om de paaklagede Billeder, der forestiller afklædte Kvinder, og som i hvert Fald i Forbindelse med de dertil hørende Tekster maa betegnes som utugtige.

Endnu bemærkes, at saavel de paaklagede Dele af de omhandlede Bladnumre som disses øvrige Indhold tilstrækkelig klart viser, at Bladet overvejende søger at finde Læsere ved et Indhold, der er beregnet paa at virke æggende paa Læsernes Sanselighed, hvorved yderligere bemærkes, at Tiltalte under Forhøret paa Forehold af, at en af de paaklagede Artikler omhandler Samleje, har erkendt dette med den Tilføjelse, at noget skal han jo fylde Bladet med, og at saadanne Artikler er visse paa at skaffe Bladet Købere.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 184 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 4 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 392.

**Højesteretssagfører Graae
mod
Niels Christian Andersen (Def. Bülow),**

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Holsteinborg Birks Politirets Dom af 8 Juni 1916: Tiltalte, Gaardbestyrer Niels Christian Andersen af Raunsøgaard i Hyllested Sogn, bør betale en Bøde af 600 Kr. til Statskassen samt udrede nærværende Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1918: Politiretten Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden fastsættes til fire hundrede Kroner. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel Kaae og V. Lachmann, betaler Tiltalte, Gaardbestyrer Niels Christian Andersen af Raunsøgaard i Hyllested Sogn, 25 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger og under særligt Hensyn til, at Tiltalte, som nævnt i den indankede Dom, ikke behørigt har efterkommet den ham betimeligt givne Anvisning paa at føre Regnskab over Gaardens Avl, findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at Tiltalte ikke har opfyldt den ved Lov Nr. 387 af 3 August 1917 § 1 foreskrevne Leveringspligt. Tiltalte vil herefter i Medfør af Lovens § 9 være at anse efter Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. Med denne Forandring i Henseende til Bødens Størrelse vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Andersen til Højesteretssagførerne Graae og Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Puæmisser hedder det:

Under nærværende efter Begæring af Tiltalte, Gaardbestyrer Niels Christian Andersen af Raunsøgaard i Hyllested Sogn, fra Holsteinborg Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, der er født den 2 Ja-

nuar 1883, og som ikke ses forhen at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 387 af 3 August 1917 vedrørende Avlen af Høst 1917 m. m.

Ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Tiltalte bestyrer en Proprietær H. P. Hansen af Appelsbjerggaard tilhørende Gaard »Raunsøgaard« i Hyllested, der efter Ejendomsskyldvurderingen i 1916 har en Jordværdi af 21.000 Kr., og han skulde herefter i Henhold til ovennævnte Lovs § 1 levere til Staten ialt 9450 kg Korn af Høsten 1917.

Tiltalte, der maa antages at have besaaet den i Lovens § 1 ommeldte Tiendedel af sin Agerjord med Rug eller Hvede, afleverede, efter at Vintersæden var aftærsket og havde givet et Udbytte af 3700 kg, de 3400 kg til Staten, medens han beholdt de 300 kg som den nødvendige Saasæd til næste Udsæd. Derimod har Tiltalte intet afleveret af Vaarsæden. Han var af Formanden for det lokale Kornnævn gjort opmærksom paa Gaardens Leveringspligt, og da han derefter meddelte Formanden, at han paa Grund af den slette Høst ikke vilde kunne præstere den hele Levering, paalagde Formanden ham at holde nøjagtigt Regnskab med Avlen. Tiltalte vejede derpaa under Tærskningen de første Par Sække Korn, men da han mere og mere kom til den Overbevisning, at der paa Grund af den Gaarden i Henhold til Lovens § 1 tilkommende Forbeholdsret ikke vilde være nogen Pligt til at levere noget af Vaarsæden til Staten, opgav han ganske at føre videre Regnskab over Tærskningen.

Tiltalte, der har erkendt ved dette sit Forhold at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af oftnævnte Lov, vil herefter, idet det ikke ved de under Sagens Drift afgivne Vidneforklaringer eller paa anden Maade findes tilstrækkeligt godtgjort, at Leveringspligten til Staten opslugtes af Forbeholdsretten, hvorved bemærkes, at en af Tiltalte under den mod ham indledede offentlige Undersøgelse foretaget Beregning med Hensyn til Vaarsæden — hvorefter denne skal have udgjort 9500 kg, medens hans Forbeholdsret efter det Ovenanførte var 9450 kg — ikke skønnes afgørende, være at anse efter Lovens § 9, jfr. Lov Nr. 278 af 16 November 1914 § 1, med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde paa 400 Kr.

Den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anset efter oftnævnte Lovs § 9, jfr. Lov af 16 November 1914 § 1, med en Statskassen tilfaldende Bøde af 600 Kroner, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil herefter med den af Ovenanførte følgende Ændring med Hensyn til Bødens Størrelse kunne stadfæstes.

Nr. 465.

**Højesteretssagfører Graae
mod
Johannes Pedersen (Def. Stein),**

der tildales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 19 Maj 1917 om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Hads Herreds Politirets Dom af 27 August 1918: Tiltalte, Møller af Randley Johannes Pedersen, bør til Statskassen bøde 700 Kr. og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter nærværende Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1918: Tiltalte Johannes Pedersen bør til Statskassen bøde 800 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Lov af 7 December 1917 § 1 maa udgaa,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Pedersen til Højesteretssagførerne Graae og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Hads Herreds Politiret indankede Sag er Møller Johannes Pedersen, der er født den 17 April 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Bekendtgørelse 19 Maj 1917 om Tillæg til Bekendtgørelse af 1 Februar 1917 om Foranstaltninger til Forebyggelse af utilbørlig Udnyttelse af Konjunkturerne.

Tiltalte ses ikke før Politiretsdommens Afsigelse at have modtaget udtrykkelig Tilkendegivelse om den mod ham rejste Tiltale, men da han efter det Foreliggende ikke kan have været i Tvivl i saa Henseende, findes den anførte Omstændighed ikke at kunne give tilstrækkelig Anledning til bemeldte Doms Annullation.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han den 10 Juni 1917 har solgt 3 Tdr. Solarolie af Nettovægt 426½ kg, som han i November Maaned

1916 havde købt for 86 Kr. 71 Øre til Brug ved Driften af egen Motor, til Købmand Svejstrup Jensen i Nølev for 700 Kr.

Idet Tiltalte ved dette Forhold maa anses at have overtraadt de to ovennævnte Bekendtgørelser, vil han for begge disse Overtrædelser uden at den Tiltaleordren givne Form ses at være til Hinder derfor, være at anse efter § 1 i Lov 16 November 1914, jfr. § 1 i Lov 7 December f. A., med en Bøde til Statskassen, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 800 Kr. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktør og Defensor for Overretten 25 Kr. til hver.

Mandag den 3 Februar.

Nr. 538.

Højesteretssagfører Bülow
mod

Charles Sophus Heinrich Pedersen (Def. Stein),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskatning af Spil ved Væddeløb m. m. af 30 Marts 1895.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 11 Oktober 1918: Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersen bør til Statskassen bøde 600 Kr. og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Repsdorph og P. Heise, betaler Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersen 40 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved det i Sagen Oplyste maa det anses godtgjort, at Tiltalte i 1917 og 1918 paa Charlottenlunds Traverbane sammen med sin i den indankede Dom nævnte Broder uden Tilladelse har drevet Spil af den i Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 omhandlede Art. Tiltalte vil herefter være at anse efter nævnte Lovs § 4, og da Bøden findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-

ret betaler Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersen til Højesteretssagførerne Bülow og Stein 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Politiret her for Retten alene efter Tiltalte Charles Sophus Heinrich Pedersens Begæring indankede Sag er han sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 om Beskatning af Spil ved Væddeløb m. m.

Tiltalte, der er født den 22 Januar 1882, er tidligere ifølge Dom anset 1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 September 1900 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 2) ved samme Rets Dom af 25 Marts 1902 efter Straffelovens § 230 I, sammenholdt med § 54, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, 3) ved Højesteretsdom af 13 Februar 1903 efter Straffelovens § 231 I, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, 4) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 December 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage, 5) ved Højesteretsdom af 6 Februar 1908 efter Straffelovens § 231 I med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, 6) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 August 1912 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage og senest 7) ved Københavns Amts nordre Birks Ekstraretsdom af 11 Oktober 1913 efter Straffelovens § 232 I, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf han ved kongelig Resolution af 28 Marts 1914 for den resterende Dels Vedkommende blev fritaget for at udstaa mod Anbringelse paa Hedehjemmet Lyng til Straffetidens Udløb den 26 Juni 1914.

Han har endvidere: 8) inden Københavns Kriminal- og Politiret den 20 August 1901, 9) den 10 April 1905, 10) den 18 December 1905 vedtaget Bøder, hver Gang stor 70 Kr., for Vold og 11) inden samme Ret den 29 Marts 1913 vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Forordning af 6 Oktober 1753.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der forsaavidt stemmer med, hvad der under Sagen er forklaret af flere under Sagen afhørte Vidner, er han overbevist om i Somrene 1917 og 1918 paa Væddeløbsbanerne i Gentofte Kommune i mange Tilfælde at have modtaget betydelige Indskud af forskellige Spillere, hvilke Beløb af Spillerne efter Vidnernes Forklaringer overgaves ham i Tillid til, at han drev Virksomhed som Bookmaker, og med Angivelse af, at Beløbene ønskedes holdt paa en nærmere angivet Hest. Tiltalte har erkendt, at han kun undtagelsesvis har indskudt disse Beløb i de paa Banerne indrettede Totalisatorer, men har forklaret, at han i Reglen har overgivet dem til sin Broder Ludvig August Pedersen, som den 25 Juni 1918 for Overtrædelse af ovennævnte Lov ved Københavns Amts nordre Birk har vedtaget en

Statskassen tilfaldende Bøde af 800 Kroner og i Erstatning for ikke erlagt Totalisatorafgift 900 Kroner.

Da Tiltalte ved Sagens første Foretagelse har forklaret at have handlet for Broderens Regning, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans senere ganske ubestyrkede Forklaring om ikke at have haft Kendskab til eller Forstaaelse af, at Broderen drev ulovlig Virksomhed som Bookmaker, hvilken Forklaring ogsaa er i Strid med, hvad Broderen i saa Henseende har forklaret. For sit saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter ovennævnte Lovs § 4 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til 600 Kroner.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der rettelig er paalagt Tiltalte, tiltrædes, vil Dommen, idet der, som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, ikke bliver Spørgsmaal om i videre Omfang at drage Tiltalte til Ansvar, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 488.

Højesteretssagfører Bache

mod

Siger Christian Pedersen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1918: Tiltalte Siger Christian Pedersen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Siger Christian Pedersen til Højesteretssagførerne Bache og Bülow 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Siger Christian Pedersen tiltales for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 § 1.

Tiltalte er født den 28 December 1881 og tidligere anset: ved Vallø Birks Ekstrarets Dom af 18 Maj 1909 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med §§ 45 og 46, jfr. midlertidig Straffelovs § 13,

med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 Oktober 1918 efter Lov af 17 Maj 1916 § 1 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 30 Kroner.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Da Inspektionsbetjent Nr. 166, Engom, og Politibetjent Nr. 836, Engsholm, den 15 August d. A., Eftermiddag Klokken 6¹/₄, i anden Anledning indfandt sig i Tiltaltes Fjerkræforretning, Gammel Mønt Nr. 33, Kælderen, og havde opholdt sig der nogle Minutter, forefandt de — der hørte noget baske eller skrabe — i Baglokalet en paa Kroppen plukket Høne, som endnu bevægede sig, og med Hensyn til hvilken de sigtede Tiltalte før at have plukket den i levende Stand, hvorfor de som Vidner tilkaldte Lotterihandler L. C. Frederiksen og Handelsmand Charles Eriksen. De forlod derefter Butiken, efterladende paa Disken Hønen, som senere er solgt af Tiltalte.

Tiltalte benægter at have plukket Hønen levende og gør gældende, at han forinden Plukningens Begyndelse, i Lighed med den Fremgangsmaade, som anvendes af andre Fjerkræhandlere, har slagtet Hønen ved at trække dens Halshvirvler over.

Inspektionsbetjent Engom har forklaret, at Hønen sprællede med Benene og bevægede Vingerne længe efter, at han var kommen ned i Forretningen, samt at han, der bar Hønen fra Bagværelset ind paa Disken, da ikke bemærkede, at der var foretaget noget ved Halshvirvlerne.

Politibetjent Engsholm har foreklaret, at han er aldeles overbevist om, at Hønen var plukket levende, idet den baskede med Vingerne, bevægede Benene og løftede Halsen, hvorhos Hovedet sad i en naturlig Stilling.

De ovennævnte Vidner har forklaret, at de saa den plukkede Høne sprælle, hvorhos Frederiksen har udtalt, at han havde det bestemte Indtryk, at den var plukket levende.

Tiltaltes 13aarige Datter, Mary Bertha Jensine Pedersen, der overværede Plukningen, har forklaret, at hun saa Tiltalte dræbe Hønen, før han plukkede den.

Det veterinære Sundhedsraad, hvilket Sagen har været forelagt, har i Erklæring af 9 Oktober d. A. udtalt, at Raadet efter det Foreliggende maa antage, at Hønen Hals har været trukket forsvarligt over, og at Behandlingen har været uforsvarligt.

Retten maa herefter gaa ud fra, at Tiltalte har behandlet den ovennævnte Høne uforsvarligt.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse skyldig i Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 § 1. Straffen findes efter Omstændighederne og under Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens § 64 at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kroner. Tiltalte vil derhos have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 485.

**Højesteretssagfører Trolle
m o d
Lars Christian Nielsen (Def. Bache),**

der tiltales for ulovlig Jagt.

Frijsenborg-Faurskov Birks Politirets Dom af 25 Juni 1918: Tiltalte Lars Christian Nielsen bør betale en Hammel-Voldby-Søby Kommunes Kasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr. og have de hos ham forefundne Jagtrekvisitter, nemlig en Bagladedoublet, en Acetylen-gaslygte, fastspændt paa en Filthat, en Rygsæk og en Sæk, forbrudt til Fordel for samme Kommunekasse. Endelig vil han have at betale alle af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 August 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1902 blev Tiltalte, der er født den 13 Juni 1874, anset efter Jagtlovens § 23 og efter samme Lovs § 28, jfr. § 19.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Trolle og Bache 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under nærværende fra Frijsenborg-Faurskov Birks Politiret indankede Sag er Lars Christian Nielsen sat under Tiltale for ulovlig Jagt i Henhold til derom af Besidderen af Grevskabet Frijsenborg fremsat Begæring.

Tiltalte, der er født den 13 Juni 1874, har oftere vedtaget Bøder for ulovlig Jagt, senest inden Hasle m. fl. Herreders Politiret den 25 September 1917 en Bøde af 50 Kr. til Skivholme-Skovby Kommunes Kasse og en Erstatning af samme Størrelse i Medfør af Lov 8 Maj 1894 § 23. Tiltalte er derhos tidligere anset bl. a. ved Højesterets Dom af 2 Oktober 1902 efter Lov om Jagten af 8 Maj 1894 § 23, jfr. §§ 19 og

28, med en Bøde af 300 Kr. til Fensmark-Rislev Kommunes Kasse, v e d Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1904 efter samme Lovs § 23, 1ste og 2det Stykke, og § 28, jfr. § 19, med en Bøde af samme Størrelse til Vallensved Kommunes Kasse, v e d samme Rets Dom af 17 Maj 1904 efter samme Lovs § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, samt § 28, jfr. § 19 og Straffelovens § 64, med en Bøde af 70 Kr. til Everdrup Kommunes Kasse, v e d samme Rets Dom af 9 September 1914 efter Lov 8 Maj 1894 § 23, sammenholdt med §§ 13 og 25, med en Bøde af 100 Kr. til Øster Egesborg Kommunes Kasse, og v e d Møens Herreds Politirets Dom af 22 Maj 1916 efter samme Lovs § 27, jfr. § 17, med en Bøde af 100 Kr. til Magleby Kommunes Kasse.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Den 16 Marts 1918 om Aftenen begav Tiltalte sig paa Cykle fra sin Bopæl i Aarhus til den under Grevskabet Frijsenborg hørende Skov »Sønderskov«, hvortil han ankom Kl. ca. 1 eller 1½ Nat. I den Hensigt at drive ulovlig Jagt, satte han Cyklen fra sig og gik derpaa til Fods ind i Skoven, idet han medførte en Bagladebøsse, en Acetylenlygte, der var fastgjort til en gammel Filthat, og en Rygsæk, som bl. a. indeholdt en anden Sæk. Da det var ganske mørkt, tændte Tiltalte nysnævnte Lygte og anbragte den tilligemed Hatten paa sit Hoved. Inden han havde faaet Lejlighed til at affyre noget Skud, blev han imidlertid paagrebet af 2 Jagtbetjente og af disse afleveret til Politiet.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Jagtlovens § 23, 1ste og 2det Stykke, med en Bøde til Hammel-Voldby-Søby Kommunes Kasse, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 200 Kr. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at Tiltalte i Medfør af samme Lovbestemmelses 3die Stykke skal have de ovennævnte af ham medførte Jagtrekvisiter forbrudt til Fordeel for samme Kasse, ligeledes tiltrædes, og ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Nr. 552.

Højesteretssagfører Bache

mod

Henrik Julius Jakobsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1918: Arrestanten Henrik Julius Jakobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Nathansen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Julius Jakobsen til Højesteretssagførerne Bache og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Puæmisser hedder det:

Arrestanten Henrik Julius Jakobsen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Juli 1877 og tidligere anset bl. a.: ved nærværende Rets Dom af 11 Juli 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 7 Juli 1906 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Roskilde Købstads Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1908 efter Straffelovens § 231, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 18 April 1914 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov af 1 April 1911 §§ 8 og 11, samt efter sidstnævnte Lovs § 8 III, samtlige disse Bestemmelser sammenholdt med Grundsætningen i Straffelovens § 39, med Tvangsarbejde i 15 Maaneder, ved nærværende Rets Dom af 5 September 1916 efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 11 August 1917 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri under Hensyn til § 39 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Han har derhos i Tiden fra 8 Juni 1918 til 2 Juli s. A. været arresteret her ved Retten som sigtet for Tyveri, men Sagen sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 5 September 1918 Klokken 5 Eftermiddag anmeldte Tapetserer Jens Danielsen, at der kort i Forvejen var frastjaalet ham en Sæk, indeholdende ca. 11 kg Krølhaar; Sækken havde staaet frit fremme i en uafloaset Stald i Landemærket 22. Den 7 s. M. blev Arrestanten anholdt efter Paavisning af Anmelderen.

Denne og Murerarbejdsmand Alfred Jacobsen har som Vidner overensstemmende forklaret, at de kort forinden Anholdelsen havde set Arrestanten i den Stald, hvor Tyveriet af Krølhaarene var sket og paa omtrent samme Sted, hvor disse efter Anmelderens Udsagn havde be-roet, tilegne sig en tom Sæk, som han imidlertid paa Foranledning af Murerarbejdsmand Jacobsen lagde tilbage. En Person, der i Gaarden havde ventet paa Arrestanten, og som har været arresteret under Sagen, har forklaret ganske i Overensstemmelse hermed.

Endvidere har Jærnhandler Salomon Gelvan under Eds Tilbud som Vidne forklaret, at han den 5 September d. A. om Middagen eller Eftermiddagen saa Arrestanten, som han med Bestemthed har genkendt i Retten, fra Landemærket gaa ind i Pilestræde med en fyldt Sæk. Han gik ned i Nr. 79 hos Fru Gablan, og da han lidt efter kom op med Sækken, kunde Vidnet se, at det var Krølhaar, der var i Sækken.

Selma Søjlfegi, Blikkenslager Gablans Hustru, har paa samme Maade som Vidnet forklaret, at Arrestanten, som hun med Bestemthed har genkendt i Retten, den 5 September d. A. om Eftermiddagen ved 2—2½ Tiden var nede i hendes Mands Forretning, hvor han til Vidnet falbød en Sæk Krølhaar, som hun afslog at købe, hvorfor han paa-ny gik.

Arrestanten har erklæret, at han ikke vil benægte Rigtigheden af Vidnernes Forklaringer, ligesom han ikke vil benægte at have stjaalet Krølhaarene; han har imidlertid hævdet, at han ikke kan erindre dette og ejheller Tilegnelsen den 7 s. M. af en Sæk fra samme Stald. Han vil endelig være ude af Stand til at huske, om han den 5 September d. A. har været i Landemærket eller Pilestræde og har hævdet, at han nævnte Dag hele Dagen arbejdede hos Jærnhandlerke Mathilde Hansen, som imidlertid under Sagen har forklaret, at Arrestanten den Dag i det Højeste arbejdede hos hende en kort Tid om Formiddagen.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 24 November 1918 dateret Erklæring har udtalt bl. a., at Arrestanten ikke paa Hospitalet har frembudt Tegn paa Sindssygdom, og at han snarest maa betegnes som i lettere Grad imbecil. I Erklæringens Slutning hedder det: Hans Angivelse af Amnesi fortjener næppe Tiltro; i det Højeste foreligger den Mulighed, at han har været meget fuld og af den Grund ikke kan huske, hvad han har gjort.

Idet bemærkes, at Arrestanten, da Vidnerne Gelvan og Gablans Hustru iagttog ham med Sækken, ikke gjorde Indtryk af at være syndelig beruset, findes det herefter og efter hele Indholdet af Arrestantens Forklaringer ikke betænkeligt at lægge de af de nysnævnte Vidner afgivne Forklaringer til Grund under Sagen og at gaa ud fra, at Arrestanten den 5 September d. A. har været i Besiddelse af og falbudt en Sæk med Krølhaar som af Vidnerne forklaret og under Hensyn til Tiden og Stedet herfor til Arrestantens efter det Anførte utroværdige Benægtelse af at kunne huske, om han har udført Tyveriet samt til alt det iøvrigt Oplyste og Arrestantens tyvagtige Fortid maa det anses for godtgjort, at Arrestanten har stjaalet den i Sagen ommeldte Sæk Krølhaar, der ikke har kunnet bringes til Veje under Sagen, men er ansat til en Værdi af 44 Kr. Arrestantens Tilegnelse af en Sæk den 7 September d. A. omfattes ikke af Tiltalen.

Arrestanten har under en tidligere Sag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en Erklæring af 12 Juli 1907 har udtalt, at Arrestanten var noget aandssvag og kunde betegnes som i ret høj Grad imbecil.

Arrestanten findes som Følge af det Anførte at burde anses efter

Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne og under Hensyn til Straffelovens § 39 med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes.

Tirsdag den 4 Februar.

Nr. 502.

Højesteretssagfører Liebe

mod

Thorvald Marius Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895, jfr. Lov Nr. 133 af 8 Juni 1912.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 20 September 1918: Tiltalte, Glarmester Thorvald Marius Jensen, bør til Statskassen bøde 1500 Kr. og ligeledes til Statskassen betale 300 Kr., hvorhos Tiltalte bør betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1918: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Bøden nedsættes til seks hundrede Kroner. I Salær til Overretssagførerne Rievers og Byrdal betaler Tiltalte, Glarmester Thorvald Marius Jensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte delvis ændret den af ham tidligere afgivne Forklaring. Hertil vil der imidlertid efter alt Foreliggende intet Hensyn kunne tages, og Dommen vil herefter i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 1000 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Marius Jensen til Højesteretssagførerne Liebe og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Københavns Amts nordre Birks Politiret efter Begæring af Tiltalte hertil indankede Sag tiltales Glarmester Thorvald Marius Jensen, der er født den 2 September 1881 og ikke er tidligere straffet, for Overtrædelse af Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895, jfr. Lov Nr. 133 af 8 Juni 1912.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse, der forsaavidt stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at Tiltalte i Sommeren 1917 og 1918 paa Travbanen ved Charlottenlund og paa Galopbanen ved Klampenborg i betydeligt Omfang har af Spillere, der havde Kendskab til Tiltalte og foretrak at henvende sig til, ham i Stedet for i vedkommende Totalisator, modtaget Indskud paa de i Løbene deltagende Heste og efter Løbenes Slutning afregnet med de Paagældende i Overensstemmelse med de officielle Opslag om Gevinst etc. Tiltalte har erkendt, at han ikke har indskudt de modtagne Beløb i Totalisatoren i Overensstemmelse med de ham givne Anvisninger, men har ved Siden heraf fastholdt, at han hyppigt for egen Regning har gjort betydelige Indskud i Totalisatoren, dels for at dække sin Risiko og dels for at udnytte en formentlig gunstig Chance. Ved de af 6 Vidner under Sagen afgive Forklaringer maa det anses godtgjort, at disse i det ovennævnte Tidsrum har gjort Indskud hos Tiltalte for tilsammen ca. 15,000 Kr., men Tiltalte har kun villet indrømme, at han selv har baaret Risikoen for tilsammen ca. 2000 Kr.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte være at anse efter § 4 i Lov Nr. 73 af 30 Marts 1895 med en Bøde til Statskassen, der efter Omstændighederne findes at kunne ansættes til 600 Kr., hvorhos han i Medfør af samme Lovbestemmelse, jfr. Lov Nr. 133 af 8 Juni 1912, skønnes at burde erstatte Statskassen 300 Kr. I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, der i Medfør af de nævnte Lovbestemmelser har anset Tiltalte med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 1500 Kr., og tilpligtet ham at erstatte Statskassen 300 Kr., og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, tiltrædes, med den af det Anførte følgende Nedsættelse af Bøden være at stadfæste.

Nr. 228. Handelsaktiebolaget **Hökmora Ångsäg** (Hansen)

mod

Firmaet Brdr. **Fischer** (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en Vedtagelse i en mellem Parterne indgaaet Slutseddél, hvorefter Tvistigheder mellem Parterne skal endeligt afgøres ved Voldgift, eventuelt ved Sø- og Handelsrettens Dom.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 Februar 1918: Indstævnte, Handels A/B Hökmora Ångsäg, Krylbo, Hökmora, Sverige, bør til

Sagsøgerne, Brødrene Fischer, betale de paastævnte 4500 Kr. svensk Mønt og 200 Kr. tilligemed Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 1 Oktober 1917, indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 90 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det appellerende Selskab, der har erhvervet kongelig Bevilling til for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som Selskabet kunde have fremsat, hvis det havde givet behørigt Møde for Sø- og Handelsretten, har i Henhold hertil principalt paastaet Sagen afvist fra Sø- og Handelsretten, medens det subsidiært har nedlagt Paastand om Frifindelse.

I den i den indankede Dom nævnte Slutseddel af 2 Februar 1916 var det vedtaget, at alle Tvistigheder mellem Parterne skulde afgøres ved Voldgift med endelig og forbindende Virkning for Parterne i enhver Henseende, og i Henhold til denne Bestemmelse er den i Dommen nævnte Voldgiftskendelse bleven afsagt. Da det nu i Slutsedlen yderligere gyldigt er vedtaget, at hvis en af Parterne unnlader at efterkomme en afsagt Voldgiftskendelse, skal Sagen endelig og inappellabelt afgøres ved Sø- og Handelsretten, vil Sagen overensstemmende med Indstævntes Paastand være at afvise. Selskabet vil derhos have at betale Indstævnte 400 Kr. i Kost og Tæring.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Appellanten, Handelsaktiebolaget Hökmora Ångsåg, til Indstævnte, Firmaet Brødrene Fischer, 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Da Indstævnte, Handelsaktiebolaget Hökmora Ångsåg, Krylbo, Hökmora, Sverrig, der under nærværende Sag af Citanterne, Brødrene Fischer, søges til Betaling af 4500 Kr. svensk Mønt, skyldig ifølge Voldgiftskendelse af 1 Oktober 1917 i Anledning af Misligholdelse af Slutseddel af 2 Februar 1916 angaaende Levering af et Parti Gran og Fyr samt Voldgiftsmændenes Regning, 200 Kr., med Renter af Beløbene 6 pCt. pro anno fra Voldgiftskendelsens Dato, den 1 Oktober 1917, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger, skønt lovlig varslede, hverken er mødt eller har ladet møde, da Sagen faldt i Rette, vil der i Medfør af D. L. 1—4—30 og Forordn. 3 Juni 1796 § 2 være at give

Dom efter Sagsøgernes med det Retten Forelagte stemmende Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger sættes til 90 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 7 Februar.

Nr. 46. Overretssagfører **Lauritz Jørgensen** (Selv)

mod

Københavns Magistrat (Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten over en Del af Utterslev Mose.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1917: Københavns Vandvæsen bør være ejendomsberettiget til den som Matr. Nr. 38 samt 41 af Husum skyldsatte Del af Utterslev Mose indenfor den ved Højesteretsdom af 30 April 1766 fastsatte Grænselinie imellem nævnte Mose og de tilgrænsende Ejendomme, derunder ogsaa den de Indstævnte, Overretssagfører Lauritz Jørgensen og Murermester Carl Schiøtz tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 8 a af Husum, saaledes som denne Grænselinie er indlagt paa et af Landinspektør, Etatsraad Bentzon udarbejdet, under Sagen fremlagt Kort, og bør de Indstævnte som Ejere af nævnte Matr. Nr. 8 a fremtidig afholde sig fra enhver Udnyttelse af Mosens indenfor nævnte Grænselinie liggende Omraade udover den de omboende Lodsejere tilkommende Ret til at udnytte det inden Mosens Grænser værende Græs, Siv og Flæg. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Murermester Carl Schiøtz ved Skøde af 7 August 1917 overdraget den ham tilhørende Andel af Matr. Nr. 8 a af Husum til Appellanten og er heretter udtraadt af Sagen.

Ved de foreliggende, i det Væsenlige i Dommen fremstillede Bevisligheder maa Københavns Magistrat anses overfor Appellanten at have ført fyldestgørende Bevis for, at Vandvæset fra gammel Tid har været Ejer af Utterslev Mose indenfor den i Dommen angivne Grænse, men saaledes som den af Magistraten

---

Rettelser: S. 725 L. 6 f. o. Asmussen, læs I. Kondrup. L. 7 f. o. I. Kondrup, læs Asmussen. — Rettelsen S. 768 bortfalder paa Grund af det paagældende Blads Omtrykning. — S. 813 L. 6 f. n. Pedersen, læs Petersen.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

62. Aargang.

Højesteretsaaret 1918.

Nr. 48.

Fredag den 7 Februar.

nedlagte Paastand er formuleret, bliver Ejendomsspørgsmaalet under nærværende Sag kun at afgøre, forsaavidt angaar Matr. Nr. 38 og 41, og ikke tillige forsaavidt den fornævnte Grænselinie skærer Matr. Nr. 8 a.

Forsaavidt Appellanten dernæst, særlig ved en efter Dommens Afsigelse stedfunden Vidneførsel, har søgt at godtgøre, at han som Ejer af Matr. Nr. 8 a har vundet Hævd paa en Del af Matr. Nr. 38 og 41, kan der ikke gives ham Medhold i, at saadant Bevis er ført. I saa Henseende kan navnlig henvises til Karakteren af den Ejendomsraaden, som Vandvæsnet efter sin Benyttelse af Mosen havde Anledning til at udøve, og til at Lodsejerne, efter hvad der er uomtvistet, i stort Omfang havde Ret til at til egne sig Mosens Afrøde.

I Henhold til det Anførte vil der være at give Dom som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten vil være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Københavns Magistrat med 800 Kr.

Thi kendes for Ret:

Københavns Vandvæsen bør i Forhold til Appellanten, Overretssagfører Lauritz Jørgensen, som Ejer af Matr. Nr. 8 a af Husum anerkendes som ejendomsberettiget til den som Matr. Nr. 38 og 41 af Husum skyldsatte Del af Utterslev Mose indenfor den i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom nævnte Grænselinie, hvorhos Appellanten som Ejer af Matr. Nr. 8 a fremtidig bør afholde sig fra enhver Udnyttelse af den ovennævnte Del af Mosen udover den de omboende Lodsejere tilkommende Ret til at udnytte det inden Mosens Grænser værende Græs, Siv og Flæg. Processens Omkostninger for Lands-

over- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte, Københavns Magistrat, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne af Københavns Magistrat mod Overretssagfører Lauritz Jørgensen og Murermester Carl Schiøtz anlagte Sag gaar den af Citanterne nedlagte Paastand ud paa, dels at Københavns Vandvæsen kendes ejendomsberettiget til den som Matr. Nr. 38 samt 41 af Husum skyldsatte Del af Utterslev Mose indenfor den ved Højesteretsdom af 30 April 1766 fastsatte Grænselinie imellem nævnte Mose og de tilgrænsende Ejendomme, derunder ogsaa den de Indstævnte tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 8 a af Husum, saaledes som denne Grænselinie er indlagt paa et af Landinspektør, Etatsraad Bentzon udarbejdet, under Sagen fremlagt Kort, dels at de Indstævnte som Ejere af nævnte Matr. Nr. 8 a tilpligtes fremtidig at afholde sig fra enhver Udnyttelse af Mosens indenfor nævnte Grænselinie liggende Omraade udover den de omboende Lodsejere tilkommende Ret til at udnytte det inden Mosens Grænser værende Græs, Siv og Flæg.

De Indstævnte paastaar sig frifundne.

Ifølge Registerne til Skøde- og Pantebøgerne tilhører Utterslev Mose Københavns Vandvæsen i Henhold til Indenrigsministeriets Skrivelser af 11 Oktober 1851 og 13 September 1862.

Med Hensyn til Grundlaget for denne Vandvæsnets saaledes angivne Ejendomsret fremgaar det af den ovennævnte Højesteretsdom af 1766, der blev afsagt i en Sag mellem Brand- og Vandkommissionen i København paa den ene Side og »de Utterslev Sø paagrænsende Bønder m. fl.« paa den anden Side, at nævnte Sø fra umindelig Tid skal være henlagt til at forsyne Staden med det fornødne ferske Vand, og det udtales i Præmisserne til den af Højesteret stadfæstede Kommissionsdom, at det ikke er Vandet alene, der er Staden skænket »men det som er meget mere magtpaaliggende, nemlig Vandfaldet«. Ved Dommen blev der givet Kommissionen Ret til at opstemme Vandet i Søen til 9 Kvarters Højde fra Bunden af ved Søborg Sluse, hvorefter der fortsættes saaledes: »Hvoraf da uimodsigelig følger, at Utterslev Søes Grænser og Strækning bliver og bør være saaledes, som i Nivellations- og Situationskortene blaa anstrøgne og sort punkterede Linie, samt de i Jorden nedslagne 15 Stk. Pæle, som med Romertal paa Kanterne er betegnede, udviser«. Endvidere foreligger der et til Københavns Amts Landvæsenkommissions Protokol den 8 Marts 1810 imellem Vandkommissionen og de til Søen grænsende Lodsejere indgaaet, den 29 Juni s. A. kgl. stadfæstet og den 1 August s. A. tinglæst Forlig, hvorefter »Utterslev Moses paastødende Lodsejere tilstaaes upaataalt Rettighed til at benytte sig af det Græs, Siv og Flæg, som findes inden Mosens paa det under denne Forhandling fremlagte Kort bestemte Grænser, forsaavidt Vand-

væsenet som ene Ejendomsberettiget til Sø- og Damsbunden ikke paa nogen tænkelig Maade derved indskrænkes i de Planer, samme maatte lægge, og de Indretninger, som i Følge deraf maatte foretages i Mosen for at danne den til et tilstrækkeligt Vand-Reservoir for Staden København«. At Københavns Vandvæsen har Ejendomsret til Utterslev Mose er yderligere dels forudsat, dels ligefrem udtalt i forskellige senere Retsafgørelser, bl. a. i Højesteretsdom af 20 Februar 1862 og i denne Rets upaaankede Afgørelser af 16 Juni og 18 August 1913, og der er paa dette Punkt ikke under denne Sag fra de Indstævntes Side fremkommet Noget, der kunde begrunde et herfra forskelligt Resultat.

Med Hensyn til Mosens Grænser maa der gives Citanterne Medhold i, at disse maa anses blivende bestemte ved den ovennævnte Højesteretsdom af 1766, hvorefter Grænserne er saaledes som i Nivellations- og Situationskortene blaa anstrøgne og sort punkterede Linie samt de i Jorden nedslagne 15 Stk. Pæle udviser. Disse Pæle er i Tidens Løb forsvundet, men Citanterne har under Sagen fremlagt et af kgl. Landmaaler, Kaptajn Tuxen i Aaret 1846 udfærdiget Kort, der bærer Paa-tegning om at være udarbejdet efter Kortet fra 1764, det samme, til hvilket der i den nævnte Højesteretsdom henvises, og overensstemmende med dette Tuxens Kort er Mosens Grænser angivet paa det af Landinspektør Bentzon udarbejdede Kort, der ligger til Grund for Citanternes Paastand her under Sagen. Da imidlertid de Indstævnte bestred, at der, forsaavidt angaar Strækningen imellem det nuværende Matr. Nr. 8 a af Husum paa den ene Side og Matr. Nr. 38 og 41 paa den anden Side, var Overensstemmelse imellem Kortet af 1764 og det af Tuxen udarbejdede, har Citanterne fremlagt en Erklæring fra Landinspektør Bentzon, hvori det bl. a. hedder: »Den blaa-anstrøgne og sort punkterede Grænselinie paa »Plan over Uttersløv Sø af 1764« er lagt til Grund for den af kgl. Landmaaler, Kaptajn Tuxen angivne Grænse paa det af ham i 1846 udfærdigede Kort, og der er for den paagældende Strækning som løvrigt langs hele Søgrænsen udmærket Overensstemmelse mellem de to Kort. Grænsen paa det af mig i 1904—05 udfærdigede Kort i 1 : 2000 er den samme som Kaptajn Tuxens«. Overfor det saaledes Foreliggende kan de Indstævnte ikke anses at have bevist, at Mosens rette Grænse skulde være en anden end den paa Landinspektør Bentzons Kort viste, i hvilken Henseende det ikke kan være afgørende, at Grænsen er afsat anderledes, men forøvrigt indbyrdes forskelligt, dels paa et i 1781 optaget Udskiftningskort over Husum By Jorder, dels paa et i 1809 udfærdiget Matrikelkort, thi intet af disse sidste Kort kan antages at være udarbejdet med det Formaal at afgøre Spørgs-maalet om Ejendomsretten til Mosen eller om dennes Grænser. Efter hvad der er oplyst om de i Anledning af Matrikuleringen skete For-handlinger, kan der derhos ikke gives de Indstævnte Medhold i, at Københavns Vandvæsen herunder skulde have godkendt de paa Matrikel-kortet aflagte Grænser for Mosen.

Efter det saaledes Anførte maa Københavns Vandvæsen anses ejendomsberettiget til Mosen indenfor de paa Landinspektør Bentzons Kort angivne Grænser, og herefter falder bl. a. den største Del af Matr. Nr. 41, der bestaar af 3 adskilt beliggende Jordstykker, indenfor den af Ci-

tanterne paastaede Grænselinie. Den Omstændighed, at disse Arealer er blevet særskilt matrikulerede og senere knyttede sammen med Matr. Nr. 8 a, maa i her omhandlede Henseende blive uden Betydning, hvorved ogsaa kan anføres, at det i de Indstævntes Adkomstdokument er bemærket, at der er Mangler med Hensyn til Adkomsten paa Matr. Nr. 41.

Der maa endvidere gives Citanterne Medhold i, at der ikke i den Omstændighed, at der af Københavns Kommune har været opkrævet Skat af de her omhandlede Arealer, kan udledes nogen Anerkendelse fra Citanternes Side af de Indstævntes Ejendomsret med Hensyn til disse. De Indstævnte har sluttelig paastaet at have vundet Hævd over Arealerne, men da de ikke mod Citanternes Benægtelse har godtgjort at have i Hævdstid udøvet en til saadan Erhvervelse fornøden Raaden, der gik ud over den ved Forliget af 1810 tillagte Ret til Græs, Siv og Flæg, vil denne de Indstævntes Paastand ikke kunne gives Medhold, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad der iøvrigt fra Citanternes Side herimod er anført.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendt hos hinanden, findes at burde ophæves.

Nr 445. Enkefru **K. Stephensen** (Henriques efter Ordre)
 mod
 Pengeudlaaner **M. Schøndorff** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Anvendeligheden af Aftalelovens § 31 paa et mellem Parterne foreliggende Kontraktforhold.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 3 Maj 1918: Indstævnte, Enkefru K. Stephensen, Sophievej 16, bør til Citanter, M. Schøndorff, betale 425 Kr. med Renter 17 Kr. pr. Maaned fra 1 Juli 1916 og Sagens Omkostninger skadesløst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Transporten.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1918: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Aftalelovens § 31 ikke kan finde Anvendelse paa det foreliggende Kontraktforhold, der i sin Helhed er opstaaet før Lovens Ikrafttræden,

og allerede af den Grund bliver der ikke Spørgsmaal om at ned-sætte Rentebeløbet som af Appellantinden paastaet. Herefter og da Spørgsmaalet om den erlagte Stempelbødes Fradrag ikke foreligger Højesteret til Paakendelse, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enkefru K. Stephensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Henriques 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved saakaldt Pensions-Transport af 18 September 1915 gav Appellantinden, Enkefru K. Stephensen, til Fyldestgørelse af et hende af Appelindstævnte M. Schøndorff ydet Laan, stort 425 Kroner, Anvisning paa sin Pension, saaledes at Appelindstævnte kunde hæve 20 Kroner maanedlig, første Gang den 1 November 1915, og 17 Kroner maanedlig i Rente, samt saaledes at hele Kapitalen i Tilfælde af Misligholdelse straks forfaldt til skadesløs Betaling.

Under Anbringende af, at Appellantinden aldrig har betalt noget Afdrag, men kun Renter indtil 1 Juni 1916 med 140 Kroner, paastod under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag Appelindstævnte Appellantinden tilpligtet at betale ham 425 Kroner med Renter heraf 17 Kroner maanedlig fra den 1 Juni 1916, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellantinden, der gjorde gældende, at hun foruden de nævnte 140 Kroner yderligere havde betalt 20 Kroner, paastod sig frifundet mod Betaling af 425 Kroner med Tillæg af Renter 6 pCt. p. a., men med Fradrag af 160 Kroner.

Ved Underrettens den 3 Maj 1918 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog saaledes, at der først tilkendtes ham Renter fra den 1 Juli 1916.

Denne Dom har Appellantinden nu indbragt her for Retten, hvor hun paastaar sig frifundet mod Betaling principalt af 425 Kroner med Tillæg af Renter 6 pCt. p. a. fra September 1915 og med Fradrag af 145 Kroner, nemlig de fornævnte 140 Kroner og 5 Kroner, som Appellantinden — som det maa antages i Henhold til en efter Underrettsdommens Afsigelse afgiven Stempelresolution — har betalt i Stempelbøde, fordi Pensions-Transportdokumentet ikke var stemplet, subsidiært 425 Kroner med Tillæg af Renter 17 Kroner maanedlig til Maj 1917 og derefter 6 pCt. p. a. og med Fradrag af de ommeldte 145 Kroner. I alle Tilfælde paastaar Appellantinden derhos sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter. Appelindstævnte maa antages at procedere til den indankede Doms Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand gør Appellantinden gældende, at Ap-

pelindstævnte har udnyttet hendes Nød, Letsindighed og Uerfarenhed til at faa hende til at underskrive det ommeldte Dokument, hvorfor § 31 i Lov Nr. 242 af 8 Maj 1917 maa komme til Anvendelse i hvert Fald paa de efter Lovens Ikrafttræden forfaldne Renter.

Da den paagældende Forpligtelse er indgaaet inden fornævnte Lovs Ikrafttræden, vil der dog ikke kunne gives Appellantinden Medhold i dette hendes Anbringende, og da den erlagte Stempelbøde ejheller vil kunne fradrages i det paastævnte Beløb, vil Appelindstævntes Paastand i det Hele være at tage til Følge og Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten, om hvis Tilkendelse Appelindstævnte ikke ses at have nedlagt Paastand, vil være at ophæve.

M a n d a g d e n 1 0 F e b r u a r .

Nr. 448. Højesteretssagfører Asmussen
m o d

Johannes Mikael Larsen, Harald Villiam Larsen, Charles Vilhelm Larsen og Karl Vilhelm Andersen (Def. David),

der tiltales for ulovlig Jagt.

Lejre Herreds Politirets Dom af 22 Maj 1918: De Tiltalte, Nr. 1, Johannes Michael Larsen, Nr. 2, Harald Villiam Larsen, Nr. 3, Charles Vilhelm Larsen, Nr. 4, Karl Vilhelm Andersen, Nr. 5, Hans Christian Rasmussen, Nr. 6, Johan Emil Ejlersen, Nr. 7, Karl Marius Jacobsen, og Nr. 8, Karl August Larsen, bør til Herslev og Gevninge Kommunes Kasse bøde: Nr. 1, J. M. Larsen, 250 Kr., Nr. 2, H. V. Larsen, 220 Kr., Nr. 3 og 4, C. V. Larsen og K. V. Andersen, hver 200 Kr., Nr. 5 og 6, H. Chr. Rasmussen og J. E. Ejlersen, hver 60 Kr., Nr. 7 og 8, K. M. Jacobsen og K. A. Larsen, hver 120 Kr. De Tiltalte, Nr. 2—4 og 7—8, H. V. Larsen, C. V. Larsen, K. V. Andersen, K. M. Jacobsen og K. A. Larsen, bør derhos En for Alle og Alle for En til Selsø-Lindholm Godskontor betale en Erstatning for Vildt paa 150 Kr., medens Tiltalte Nr. 1, J. M. Larsen, til Herslev og Gevninge Kommunes Kasse bør betale 50 Kr. i Stedet for Konfiskation af en Bøsse. Samtlige Tiltalte bør En for Alle og Alle for En betale alle af denne Sag lovlige Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 September 1918: Politiretsdommen bør forsaavidt paaanket er ved Magt at stande. Til Overretssagførerne Zeuthen og Jessen betaler de Tiltalte, Johannes Mikael Larsen, Harald Villiam Larsen, Charles Vilhelm Larsen, Karl Vilhelm Andersen, Karl Marius Jacobsen og Karl Au-

gust Larsen, En for Alle og Alle for En 30 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom, forsaavidt angaar de Tiltalte Johannes Mikael Larsen, Harald Villiam Larsen, Charles Vilhelm Larsen og Karl Vilhelm Andersen, anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Johannes Mikael Larsen, Harald Villiam Larsen, Charles Vilhelm Larsen og Karl Vilhelm Andersen, En for Alle og Alle for En, til Højesterets-sagførerne Asmussen og David 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Lejre Herreds Politiret paa de Tiltaltes Begæring hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige omfattede 2 andre Tiltalte, der imidlertid har akviesceret ved den afsagte Dom, er

1. Johannes Mikael Larsen,
2. Harald Villiam Larsen,
3. Charles Vilhelm Larsen,
4. Karl Vilhelm Andersen,
5. Karl Marius Jakobsen og
6. Karl August Larsen

sat under Tiltale for ulovlig Jagt.

Tiltalte Nr. 1, der er født den 5 Maj 1881, har under 4 Januar 1909 inden Lejre Herreds Politiret for udøvet ulovlig Jagt vedtaget en Bøde paa 50 Kr., er endvidere ved Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 13 April 1909 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 62, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, har inden Antvorskov Birks Politiret den 21 Januar 1911 for Overtrædelse af Jagtlovens § 23 vedtaget en Bøde paa 130 Kr. og har endelig inden Ringsted Herreds Politiret den 26 Februar 1913 for Overtrædelse af Jagtlovens §§ 17 og 23 vedtaget en Bøde paa 150 Kr.

Tiltalte Nr. 2, der er født den 25 Maj 1887, har inden Lejre Herreds Politiret den 4 Januar 1909 for ulovlig Jagt vedtaget en Bøde paa 50 Kr. og er ved Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 13 April 1909 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 62, sammenholdt med Lov af 1 April 1905 § 13, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Tiltalte Nr. 3, der er født den 5 Oktober 1893, og Tiltalte Nr. 4, der er født den 7 Juli 1883, er ikke tidligere straffede.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I. De Tiltalte, Nr. 1—4, har tilstaaet, at de, som det maa antages, Natten mellem den 19 og 20 Februar d. A. har drevet Jagt paa Bognæs under Selsø-Lindholm Gods og derunder nedlagt en Daahjort, som blev skudt af Tiltalte Nr. 3, og som er faldet i Hænderne paa Jagtejeren.

Uanset de Tiltaltes Benægtelse maa det ved de af Skovfoged Henrik Christian Jensen af Bognæs og Skovarbejderne Christian Herman Petersen og Lars Christian Andersen afgivne beedigede Forklaringer derhos anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte ved denne Lejlighed paa forskellig Maade udviste truende Adfærd overfor bemeldte Mænd, uden at det dog kom til Haandgribeligheder.

II. De Tiltalte, Nr. 2—4 og Nr. 5—6, har tilstaaet, at de i Forening og sammen med Tiltalte Nr. 1 kort før Jul 1917 har drevet Jagt paa Bognæs, ved hvilken Lejlighed der maa antages at være blevet skudt i ethvert Fald et Daadyr.

Tiltalte Nr. 1 er ved Underrettsdommen frifundet paa dette Punkt, hvorfor der efter den skete Indankning ikke bliver Spørgsmaal om Dommens Forandring paa dette Punkt.

De øvrige heromhandlede Tiltalte har vel senere taget deres Tilstaaelser tilbage, men hertil er der ved Underrettsdommen efter det Foreliggende med Føje intet Hensyn taget.

III. De Tiltalte, Nr. 2 og 3, samt de tvende Medtiltalte, der har akviesceret ved Underrettsdommen, har tilstaaet, at de sammen med Tiltalte Nr. 1 engang i Sommeren 1917 har været paa Jagt paa Bognæs, ved hvilken Lejlighed det dog ikke er oplyst, at der er nedlagt noget Vildt.

Tiltalte Nr. 1 har forklaret, at han ikke husker, at han har været med paa denne Jagt, men da han dog ikke har bestridt det, maa det billiges, at denne Tiltalte herefter paa Grundlag af de Medtiltaltes overensstemmende Forklaringer ved Underrettsdommen er anset medskyldig i den heromhandlede ulovlige Jagt.

De Tiltalte, Nr. 1—4, har endelig været sigtet for at have udøvet ulovlig Jagt ved Bognæs engang kort efter Jul 1917; for dette Forhold er de imidlertid frifundet ved Underrettsdommen, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om nogen Forandring af Dommen paa dette Punkt.

For de af dem saaledes udviste Forhold vil de Tiltalte være at anse, de Tiltalte, Nr. 1—4, hver især efter Jagtlovens § 23, 1ste, 2det og 4de Stykke, og de Tiltalte, Nr. 5 og 6, efter samme Lovbestemmelses 1ste og 4de Stykke med Bøder, der ved Underrettsdommen, hvorved de nævnte Tiltalte er anset efter oftnævnte Lovbestemmelses 1ste og 3die Stykke, rettelig er fastsat til følgende Beløb: Nr. 1: 250 Kr., Nr. 2: 220 Kr., Nr. 3: 200 Kr., Nr. 4: 200 Kr., Nr. 5: 120 Kr. og Nr. 6: 120 Kr., alle tilfaldende Herslev og Gevninge Kommunes Kasse.

Endvidere vil Politiretsdommen være at stadfæste i Henseende til dens Bestemmelser om, at de Tiltalte, Nr. 2—6, vil have in solidum at betale til Selsø-Lindholms Godskontor en Erstatning for et Stykke Daavildt, skudt ved den under II omhandlede Lejlighed, stor 150 Kr., at Tiltalte Nr. 1 til fornævnte Kommunes Kasse i Stedet for Forbrydelse.

af Jagtredskab bør betale 50 Kr., og at samtlige Tiltalte, Nr. 1—6, vil have in solidum at betale Sagens Omkostninger.

Den indankede Dom vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten vil de Tiltalte, Nr. 1—6, have in solidum at betale 30 Kr. til hver.

Nr. 506.   Direktør **Sally Darwild** (Ingen)
   mod
   Restauratør **J. Breum** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Direktør Sally Darwild, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 510.   Firmaet **Schjøning & Fløystrup** (Ingen)
   mod
   Gaardejer **S. P. Hansen**, Mejeribestyrer **J. Hansen** og Entreprenør **J. Larsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet Schjøning & Fløystrup, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv er betalt, bør det have tabt Sagen, og dej ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 561.

Højesteretssagfører Henriques

mod

Niels Peter Hansen og Carl Christian Sørensen
(Def. I. Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg Købstads Ekstrarets Dom af 14 Oktober 1918: Tiltalte Niels Peter Hansen og Carl Christian Sørensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 40 Dage, dog saaledes, at Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 20 udsættes paa de der angivne Betingelser og helt bortfalder efter 5 Aars Forløb efter nærværende Doms Afsigelse, naar disse Betingelser opfyldes. De bør derhos En for Begge og Begge for En betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kjølner, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Strange, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1918: De Tiltalte, Niels Peter Hansen og Carl Christian Sørensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokurator Mundt og Overretssagfører Arthur Sally her for Retten bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En betale 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte Niels Peter Hansen og Carl Christian Sørensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Henriques og I. Kondrup 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne fra Vordingborg Byting indankede Sag tiltales Niels Peter Hansen og Carl Christian Sørensen for Tyveri.

Niels Peter Hansen er født den 20 Juli 1889, Carl Christian Sørensen er født den 18 Januar 1891; ingen af dem er fundet straffet ifølge Dom.

Ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt — tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Efter forudgaaende Aftale om i Forening at begaa Tyveri fra Masnedsund Andelssvineslagteri begav de Tiltalte sig efter Anvisning af Tiltalte Hansen, der tidligere havde arbejdet der, den 27 September 1918 om Aftenen til Slagteriet, hvor de fra Havnepladsen steg over Indhegningen til Slagteriets Plads. Hegnet bestod af et 1 m 58 cm højt Staaltraadsvæv, over hvilket var anbragt 2 Rækker Pigtraad med 15 cm Mellemrum, saa at hele Hegnets Højde var 1 m 80 cm. Fra Pladsen kravlede de op paa den ved Slagteribygningen anbragte, ca. 6 Alen høje Losse- og Ladebro ved Hjælp af en under denne anbragt Buk, og fra Broen gik de gennem en uafloaset Dør ind paa Loftet over Slagteriet. I Loftsgulvet havde de i længere Tid paa Grund af Raaddenskab været et Hul, hvormed Tiltalte Hansen var bekendt, og over hvilket der var lagt en Dør, og gennem dette kravlede de ned i et Rum i Slagteriet, idet de benyttede nogle paa Væggen anbragte Kølerør som Stige. De stjal her Flæsk, Oksekød, Spege- og Medisterpølser af Værdi 67 Kr., som det var deres Agt at dele, samt en Sæk af Værdi 70 Øre, hvori de bar en Del af Kosterne bort. Det maa antages, at Slagteribygningen var ubeboet, hvorimod der ved Pladsen laa et beboet Hus for Direktøren.

Idet Tyveriet under Hensyn til den Maade, paa hvilken de Tiltalte skaffede sig Adgang til Lossebroen og derigennem til Bygningen, findes at maatte tilregnes dem som groft, vil de være at anse efter Straffelovens § 229, IV, med Forbedringshusarbejde hver i 8 Maaneder. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ifølge Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, betingelsesvis er anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage hver, være at forandre, medens dens Bestemmelse om Aktiøns Omkostninger, som er paalagt dem in solidum, vil være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor her for Retten vil de Tiltalte paa samme Maade have at betale 30 Kr. til hver.

Nr. 500. Højesteretssagfører Graae
mod
Axel Emil Olesen Gyldenkilde (Def. Henriques),
der tiltales for Tyveri.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 17 August 1918: Arrestanten Axel Emil Olesen Gyldenkilde bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Johansen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Gudsøe, 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1918: Tiltalte Axel Emil Olesen Gyldenkilde bør hensættes i Fængsel paa sæd-

vanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henholdt til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er fundet skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 228. Da Straffen under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 findes at burde bestemmes som ved Dommen sket, vil Dommen kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Emil Olesen Gyldenkilde til Højesterets-sagførerne Graae og Henriques 50 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende fra Fredericia Købstads Ekstraret indankede Sag er Axel Emil Olesen Gyldenkilde sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte, der er født den 14 Februar 1893, har tidligere, foruden at han i sin Militærtjeneste adskillige Gange har været straffet for Tjenesteforseelser, været anset ved 5te Regiments Krigsrets Dom af 20 Januar 1916 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 46, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han efter Straffelov for Krigsmagten § 36 Nr. 1 fradømtes sin Bestilling som Underkorporal i Hæren.

Den 17 Juli d. A. Kl. 10³/₄ Eftermiddag anmeldte Kelnerlærling Holger Alexander Fridolph Nielsen, at han kort forinden var bestjaaet for sin Tegnebog, der indeholdt, som han senere forklarede, 20 Kr., bestaaende af 1 Femkroneseddel og 15 Kronesedler. Bestjaalne havde samme Aften paa Turisthotellet i Fredericia spillet Kegler med Tiltalte og Tømmerersvend Oscar Jensen. Under Spillet havde Nielsen lagt sin Jakke, i hvis ene indvendige Lomme Tegnebogen laa, fra sig paa et i det Lokale, hvor de Spillende opholdt sig, staaende Bord. Kort før Spillet's Afslutning forlod Tiltalte Lokalet, idet han medtog sin Hat, der laa ovenpaa Nielsens Jakke. De 2 andre Medspillende, der frygtede for, at Tiltalte, der havde tabt, skulde unddrage sig Betaling ved at gaa sin Vej, søgte nu efter ham, og idet de passerede Hotellets W. C., tog de i Dørhaandtaget, og da Døren viste sig at være aflaaaset, spurgte de, om han

var derinde, hvilket han besvarede bekræftende. De vendte derefter tilbage til Keglebanen, hvor ogsaa Tiltalte kort efter kom tilstede, hvorpaa de genoptog Spillet, som de dog snart efter afsluttede. Da Nielsen derefter vilde tage sin Jakke paa, opdagede han, at Tegnebogen var borte, hvorfor han tilkaldte den sig i Ejendommen opholdende Statspolitibetjent. Paa dennes Opfordring søgte han efter Tegnebogen, som han fandt paa W. C. nedstukket imellem Vandbeholderen og Væggen. Der laa da kun 10 Enkronesedler i Tegnebogens ene Rum, medens det andet Rum var tomt, hvorefter der maa antages at være borttaget 1 Femkroneseddel og 5 Enkronesedler.

Fru Louise Petersen, Indehaverske af Turisthotellet, har forklaret, at hun ca. 15 Minutter, før Tyveriet opdagedes, aabnede Døren til W. C. og saa en Mandsperson, i hvilken hun senere har genkendt Tiltalte, staa med Ryggen mod Døren og tilsyneladende med Noget mellem Hænderne, hvoraf han var stærkt optaget; der var Lys paa W. C., men hun havde ikke Indtryk af, at Klosettet eller Vaskekummen havde været benyttet.

Fornævnte Jensen, Anmelderen samt 4 andre Personer, der den paagældende Aften opholdt sig i det Lokale, hvori Keglespillet foregik, har samstemmende forklaret, at de ikke har forladt dette Lokale under Spillet bortset fra, at Jensen engang gik ud i Hotellets Have for at lade sit Vand, og han stod da paa et Sted, hvorfra han kunde ses af de Andre.

Kelner Svend Olaf Oscar Nielsen har afgivet en Forklaring gaende ud paa, at han ved Middagstid den Dag, Tyveriet blev begaaet, gav Anmelderen, der er hans Broder, en noget slidt Femkroneseddel, og Kelner Magnus Andreasen Knudsen har forklaret, at Arrestanten et Kvarterstid, førend Tyveriet anmeldtes, betalte for sin Fortæring med en noget slidt Femkroneseddel.

Anmelderen og Fru Louise Petersen har under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør bekræftet deres Forklaringers Rigtighed med Ed.

De stjaalne Penge er ikke skaffet til Veje, og Tiltalte, der ved sin Anholdelse kun fandtes i Besiddelse af et Pengebeløb af 55 Øre, har vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt.

Der er ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen.

Efter det Oplyste maa det anses for ganske usandsynligt, at nogen Anden end Tiltalte kan have tilegnet sig Tegnebogen eller de derudaf stjaalne Penge, og det skønnes herefter og under Hensyn til, at Tiltalte tidligere har været straffet for Ejendomsindgreb, ubetænkligt at statuere, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte herefter være at anse efter Straffelovens § 230 I med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Straffelovs § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger for begge Retter, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 30 Kr. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instans har ikke været forbundet med noget Ophold, der vil bevirke Ansvar, og har iøvrigt ligesom den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 29. **Tønnes Frederiksen** for »Timbur- og Kolaverzlunin Reykjavik« (Graae)

m o d

Ministeren for Island paa det Offentliges Vegne (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanten har overtraadt § 4 i Havnelov for Reykjavik Købstad af 11 Juli 1911.

Reykjavik Købstads Politirets Dom af 9 Juli 1915: Tiltalte Tønnes Frederiksen bør erlægge en Bøde paa 10 Kroner til Reykjavik Havnekasse. Havnekassen gives der Ret til paa Aktieselskabet »Timbur- og Kolaverziunin Reykjavik«s Bekostning at lade ovennævnte Ophalingsbedding borttage. Tiltalte bør paa nævnte Selskabs Vegne at udrede samtlige af Sagen flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Islands Landsøverrets Dom af 24 Januar 1916: Politiretens Dom bør ved Magt at stande. Tiltalte Tønnes Frederiksen paa Aktieselskabet »Timbur- og Kolaverzlunin Reykjavik«s Vegne bør udrede alle Omkostninger ved Sagens Appel, deri beregnet Salær til Aktør og Defensor ved Landsoverretten, Overretsprokuratorerne Eggert Claessen og Oddur Gislason, 15 Kroner til hver især. De idømte Beløb erlægges inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og denne forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanten har til Støtte for sin Paastand om Frifindelse særlig henvist til § 50 i den islandske Forfatningslov, men denne Bestemmelse kan efter de foreliggende, i det Væsenlige i den indankede Dom nævnte Oplysninger ikke anses at være til Hinder for, at der gaas frem mod Appellanten efter Havnelovens § 4. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Borttagelsesretten, der tilkommer Havnekommissionen, ikke Havnekassen, maa indskrænkes til den Del af Ophalingsbeddingen, som ligger udenfor den daglige Vandstandslinie og saaledes gaar ud i Søen. |

Det maa billiges, at Politiretsdommen ikke indeholder nogen Bemærkning om Sagens Førelse for Appellanten, der fandt Sted ved en privat engageret Sagfører.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Borttagelsesretten tillægges Havnekommissionen og indskrænkes til at angaa den Del af Ophalingsbeddingen, der ligger udenfor den daglige Vandstandslinie. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tønnes Frederiksen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Reykjavik Købstads Politirets Dom den 9 Juli f. A. blev Taltale Tønnes Frederiksen, Bestyrer af Aktieselskabet Timbur- og Kolaverzlunin Reykjavik, i Medfør af § 4 i Havnelov for Reykjavik af 11 Juli 1911 for uden Tilladelse at have anlagt en Ophalingsbedding for Baade ude i Søen fra sin Lejegrund, den nordligste Del af Arnarholsgrund her i Byen, idømt en Bøde af 10 Kroner til Reykjaviks Havnekasse, samt til paa Selskabets Vegne at udrede Sagens fulde Omkostninger, hvorhos der hjemledes Reykjavik Havnekommission Ret til at lade Ophalingsbeddingen borttage paa Aktieselskabets Bekostning.

Denne Dom er af det Offentlige indanket for Landsoverretten.

I nævnte Lovparagraf er saaledes foreskrevet:

»Langs Kyststrækningen omkring Havnen maa ikke uden Byraadets Samtykke opføres nogen ud i Søen gaaende Skibsbro eller anden Indretning eller nogen nuværende Indretning forandres eller Søen ud fra Land opfyldes eller uddybes«, i samme Paragraf bestemmes endvidere: »Overtrædelser af denne Paragraf straffes med Bøder, hvorhos Havnekommissionen kan lade Indretningen borttage paa Ejerens Bekostning.«

Det er i denne Sag bevist, at nævnte Aktieselskab har, efter at Havneloven var traadt i Kraft, ladet opføre en Ophalingsbedding af Tømmer for Baade paa Stranden udenfor sin Lejegrund af Arnarhols Jord, uden forinden hertil at have erholdt Byraadets Samtykke. Beddingen beskrives saaledes, at den har en Længde af 40 m, gaar ud i Søen ved Højvande, men staar paa tørt Land ved Springtids Lavvande og dens øverste Del er ovenfor Springtids Højvandslinie.

Tiltalte har indrømmet, at han bærer Ansvar for dette Arbejde, men han paastaar, at han hertil har været berettiget, idet Aktieselskabet har fuldtud Ret til en saadan Afbenyttelse af Forstranden udenfor dets Lejegrund uden at Samtykke fra Havnekommissionen eller Byraadet dertil behøves; desuden at denne Indretning ikke gaar ud i Søen, eftersom den ganske staar paa tørt Land ved Springtids Lavvande, og at dette forøvrigt først nu er blevet paatalt, mere end to Aar efter at Beddingen blev opført.

Nævnte Bestemmelse i Havneloven er sat under Hensyn til det projekterede Havneanlæg i Reykjavik og er Hensigten dermed at forebygge mulige Forhindringer ved Arbejdet eller forøgede Bekostninger. Det maa derfor antages, at Bestemmelsen hovedsagelig sigter til de Dele-

af Forstranden omkring Havnen, som Private har til Raadighed eller Afbenyttelse. I Overensstemmelse hermed bliver Udtrykkene »ude i Søen« at forstaa saaledes, at de sigter til samtlige Indretninger paa den anførte Kyststrækning, som staar i Vejen for Havneanlægget, ogsaa saadanne, der ligesom Beddingen tildels eller ganske staar paa tørt Land ved Lavvande.

Ved uden Byraadets Samtykke at have ladet denne Indretning anlægge, maa Tiltalte antages at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af nævnte Lovbestemmelse og følgelig er da Havnekommissionen berettiget til at lade Indretningen borttage paa Ejerens Bekostning. Da det ikke kan antages, at Strafansvaret for Tiltaltes Overtrædelse er forældet, bliver han at idømme en Bøde herfor, som findes passende ansat af Underrettsdommen til 10 Kroner, der tilfalder Reykjavik Havnekasse.

Landsoverretten billiger ogsaa Underrettsdommens Bestemmelse om Borttagelse af Ophalingsbeddingen samt om Sagsomkostninger, og bliver Dommen derfor at stadfæste i alle Punkter.

Tiltalte har at erlægge samtlige Omkostninger ved Sagens Appel, deriblandt Salær til Aktor og Defensor ved Landsoverretten, 15 Kroner til hver.

Underrettsdommeren har undladt at bevidne om Sagens lovlige Førrelse for Politiretten som foreskrevet er i Fdg. 3 Juni 1796 § 35, men forøvrigt har Sagens Behandling været forsvarlig.

Sagens Førrelse for Landsoverretten har været lovlig.

Nr. 567. Højesteretssagfører Asmussen
m o d
Johannes Nielsen Frandsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af § 1 i Lov af 17 Maj 1916 om Værn for Dyr.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Januar 1919: Tiltalte, Johannes Nielsen Frandsen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 500 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde nedsættes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Johannes Nielsen Frandsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Johannes Nielsen Frandsen, der er født den 30 November 1887 og ikke fundet forhen straffet ved Dom, tiltales for Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 § 1.

Den 19 Oktober 1918 anmeldte Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark ved sin Sekretær, Dyrlæge K. E. Enrum, til Københavns Veterinærpoliti, at Foreningens stadig havde faaet Anmeldelser paa det af Tiltalte drevne »Københavns Hundestutteri«, Enghavevej 99, og at bemeldte Dyrlæge den 18 s. M. besøgte Stutteriet, hvor han fandt Forholdene under al Kritik, i hvilken Henseende det i Foreningens Anmeldelse nærmere udtaltes, at de af Hundene benyttede Rum maatte siges at frembyde en ganske utilstrækkelig Beskyttelse mod Vejr og Vind, at Renligheden vilde Anmelderen »slet ikke nævne«, at Dyrenes Foderstand var elendig, at en Del af Dyrene var absolut underernærede, samt at to Hunde, en Mynde og en Dalmatinerhvalp, var i en saadan Tilstand af Sygdom og Misrøgt, at det var Dyrplageri overhovedet at lade disse Dyr leve.

Den 21 Oktober 1918 indfandt Veterinærpolitiet og dettes Dyrlæge, Docent A. C. Christensen sig paa Stutteriet for at undersøge Forholdene.

Om Stutteriet udtales det i Veterinærpolitiets Rapport, at det i det Hele er ret primitivt indrettet, at det drives paa en stor Plads, der er aaben og udsat for Vejr og Vind, at Hundehusene hovedsagelig bestaar af Pakkasser og et Par Skure, lavede af Dørflader, at ingen af Kasserne eller Skurene var tætte, at der den paagældende Dag paa Pladsen ialt var 20 Hunde, hvoraf 3 i god Foderstand, en halv Snes magre og Resten meget magre, at Forholdene i det Hele var saaledes, at det om Efteraaret og Vinteren maatte anses for uforsvarligt at lade Hundene opholde sig paa Pladsen, samt at der var hensat Kar og Ballier med Vand til Hundene, men at der ikke fandtes Spor af Fødevarer paa Pladsen. De ovennævnte 2 syge Hunde var fjernede fra Pladsen. Dalmatinerhunden var blevet dræbt.

I sin i Anledning af Sagen afgivne Erklæring af 22 Oktober 1918 udtalte Lektor A. C. Christensen, at han i Hovedsagen kan tiltræde de af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse fremsatte Anker, at de i Stutteriet forefundne 20 Hunde paa enkelte Undtagelser nær maatte betegnes som sultefodrede, at flere af dem var befængte med Lus, at disse med Hensyn til Fodring og Hudpleje stærkt forsømte Hunde i den kolde og fugtige Aarstid var henviste til at opholde sig i nogle yderst primitive og snavsede Skure og Kasser, der hverken ydede tilstrækkelig Ly for Vind, Fugtighed eller Kulde, samt at Tiltalte skønnedes at have gjort sig skyldig i uforsvarlig Behandling af Dyrene.

Tiltalte, der ikke har haft Noget at bemærke til de i ovennævnte

Politirapport indeholdte faktiske Oplysninger, har benægtet at have sultet eller vanrøgtet Dyrene, hvorhos han har forklaret, at han hver 14de Dag desinficerer Hundene med Lysol og Kreolin. Endelig har han hævdet, at det ofte er Tilfældet, at Hunde, som bliver indleverede til ham, er forsultne, saaledes at han ikke mener, at han har det fulde Ansvar for deres daarlige Tilstand. Stutteriets Virksomhed har efter Tiltaltes Forklaring været drevet paa ovennævnte Plads fra Maj Maaned 1918 og til Tider med en Bestand af 80—100 Hunde.

Tiltalte har erkendt ikke at have nogen veterinær Uddannelse, samt at han ikke har haft nogen Dyrlæge til at tilse Dyrene. Han har ikke kunnet gøre Rede for sin økonomiske Fortjeneste ved Virksomheden, hvoraf han har sit Udkomme, og som han driver alene. Han fører ingen Fortegnelse over Dyrene og er saaledes end ikke i Stand til at opgive, hvor længe han har dem i sin Besiddelse, Han har under Sagen ikke anført Noget, der har ført til Afkræftelse af de afgivne sagkyndige Udtalelser.

Det veterinære Sundhedsraad, hvilket Sagen har været forelagt, har i Erklæring af 12 December 1918 udtalt, at det af Tiltalte som Indehaver af det ovennævnte Hundestutteri udviste Forhold maa karakteriseres som strafbart Dyrplageri.

Idet Tiltaltes Forhold efter det Anførte maa statueres at indeholde en Overtrædelse af Lov af 17 Maj 1916 § 1, vil han i Medfør af bemeldte Lovbestemmelse være at anse med en Bøde til Statskassen efter Omstændighederne af 500 Kroner og have at betale Sagens Omkostninger.

Tirsdag den 11 Februar.

Nr. 553.

Højesteretssagfører David
m o d

Erhardt Frederik Martinsen (Def. Harboe),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1918: Arrestanterne Niels Christian Nielsen, Johan Henry Louis Kastrup, Axel Svend Aage Pedersen og Erhardt Frederik Martinsen bør straffes, Arrestanterne Niels Christian Nielsen, Johan Henry Louis Kastrup og Axel Svend Aage Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nielsen i 100 Dage, Kastrup i 40 Dage og Pedersen i 120 Dage, Arrestanten Erhardt Frederik Martinsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og En for Alle og Alle for En betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Oplyste var det i Tiden fra September til November f. A., at Tiltalte Martinsen modtog de i den indankede Dom

nævnte Gardiner og Tæpper, som han derefter dels solgte, dels pantsatte. Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for Tiltalte Martinsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Erhardt Frederik Martinsen til Højesteretssagførerne David og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det:

Under denne Sag tiltales — — — Arrestanten Erhardt Frederik Martinsen for Hæleri.

Arrestanten Martinsen er født den 16 November 1897 og ikke fundet forhen straffet.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er de overbevist om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Pedersen har i Løbet af 1ste Halvdel af September Maa-ned 1918 i Forening med en under Sagen ikke tiltalt Person i 3 Gange frastjaalet samme Firma 3 Gulvtæpper af Værdi ialt 650 Kroner.

Arrestanten Martinsen har af fornævnte under Sagen ikke tiltalte Person modtaget og videresolgt Gardiner og Tæpper af Værdi ialt 2880 Kroner, uanset at han vidste, at Personen havde stjaalet dem.

Arrestanterne vil herefter være at anse — — — Arrestanten Martinsen efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne — — — Arrestanten Erhardt Frederik Martinsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og have in solidum at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 275. A/S Frederiksholms Tegl- og Kalkværker
(Overretssagfører Th. Knudtzon)

mod

Fabrikant A. Stoffregen (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Appellanten har paataget sig en ubetinget Forpligtelse til at levere Indstævnte et vist Kvantum Sand og Grus aarlig.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Maj 1918: Den mellem Sagsøgeren, Fabrikant A. Stoffregen, og de Indstævnte, A/S Frederiksholms Tegl- og Kalkværker, ved Overenskomst af 1 Marts 1913 § 5,

1ste Punktum, indgaaede Aftale bør anses for endnu fremdeles at staa ved Magt. Derimod maa Paragraffens 2det Punktum betragtet som bortfaldet. Sagens Omkostninger hæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at Originalen til den fremlagte Genpart af Interessentskabskontrakten af 22 December 1906 ikke ses at være stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, som efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Frederiksholms Tegl- og Kalkværker, til Indstævnte, Fabrikant A. Stoffregen, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Kontrakt af 22 December 1906 enedes A/S Frederiksholms Tegl- og Kalkværker og Fabrikant A. Stoffregen om i Forening for 165.000 Kr. at købe en Sandsugedamper, saaledes at Aktieselskabet betalte de $\frac{2}{3}$ af Købesummen, Sidstnævnte $\frac{1}{3}$, og saaledes at Parterne skulde være lodtagne i Sandsugedamperens Indtægter og Udgifter i samme Forhold. Ingen af Parterne kunde i de første 10 Aar uden den Andens Samtykke sælge sin Andel. Frederiksholms Tegl- og Kalkværker var berettiget og forpligtet til aarlig at aftage 30.000 Læster Mørtelsand, Stoffregen var berettiget til, efter at Fabrikerne forlods havde faaet det angivne Kvantum, at erholde leveret saa stor en Mængde Sand og Grus, som hans eget Forbrug krævede. Nærmere Bestemmelser var fastsat om den Pris, Interessenterne vilde have at svare for hver Læst Sand eller Grus samt om Fartøjets Anvendelse paa anden Maade m. m.

Under 1 Marts 1913 opløstes Interessentskabet, idet Stoffregen ved en Overenskomst af nævnte Dato, der ogsaa omhandler andre mellem ham og Fabrikerne bestaaende Retsforhold, overdrog disse den ham tilhørende Trediedel i bemeldte Sandsugedamper, der havde faaet Navnet »Frederiksholm«, for en Købesum af 45.000 Kr. I Overenskomsten af 1913 hedder det i § 1, at Kontrakten af 22 December 1906 angaaende nævnte Sandpumpefartøj ophæves, og at ethvert Mellemværende mellem Parterne hidrørende fra denne Kontrakt eller fra Samejet om Far-

tøjet bortfalder. For Ophævelsen af den hidtidige Kontrakt og for ethvert Krav, Stoffregen maatte have paa Frederiksholms Fabriker i Medfør af Samme, skulde disse betale ham udover Købesummen et Vederlag af 113.000 Kr. 1ste og 2det Punktum i § 5 i den ny Overenskomst lød saaledes: »Selskabet forpligter sig til i 10 Aar fra 1 April 1914 at regne at levere A. Stoffregen hans Forbrug af Sand og Grus indtil 20.000 Tons aarlig regnet fra 1 April til 1 April med indtil Halvdelen deraf tørlosset og Resten udpumpet for en Pris af 1 Kr. 75 Øre pr. 2 Tons. Naar Sandpumpefartøjet »Frederiksholm« kan gaa ind ved Anholt til Pumpestedet for Singels, er Stoffregen berettiget til at forlange leveret derfra yderligere indtil 5 Skibsladninger aarlig til en Pris af 20 Kr. (Tyve Kroner) pr. Kubik Favn à 10 Tons.« Stoffregen skulde se-
 nest den 1 i hver Maaned opgive til Fabrikerne sit Forbrug af Sand og Grus i den paagældende Maaned; Materialerne skulde leveres i Maanedens Løb enten af Fabrikerne selv eller af den, til hvem disse under deres Ansvar overdrog Leverancen.

Det faldt, som Forholdene udviklede sig, Aktieselskabet vanskeligt at overholde den paatagne Leveringspligt, og der blev indledet nye Forhandlinger om Ophævelse af den Parternes Mellemværende regulerende Kontrakt, men disse Forhandlinger førte ikke til noget Resultat.

I December 1917 forliste Damperen »Frederiksholm«, og Selskabet gjorde nu gældende overfor Stoffregen, at § 5 i Overenskomsten af 1913 som Følge af denne Omstændighed maatte betragtes som bortfalden. Stoffregen protesterede straks mod denne Opfattelse.

Da hver af Parterne holdt paa sin Opfattelse, har Stoffregen anlagt denne Sag, under hvilken han har nedlagt Paastand paa, at § 5 i Overenskomsten af 1 Marts 1913 bliver kendt gyldig som endnu staaende ved Magt uanset »Frederiksholm«s Forlis, saaledes at det de Indstævnte til enhver Tid tilhørende eller af dem benyttede Sandpumpefartøj træder i Stedet for »Frederiksholm« med Hensyn til den i Paragraffens andet Punktum fastsatte Leveringsforpligtelse af Singels fra Anholt. Endvidere paastaar han sig tillagt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne med Fillæg af Sagens Omkostninger, idet de hævder, at det af Forholdet mellem de to Kontrakter, af hele Sammenhængen i Overenskomsten af 1913 og af selve Ordlyden i dennes § 5 fremgaar, at den i nævnte Paragraf indeholdte Leveringsforpligtelse er knyttet til Sandpumpedamperen »Frederiksholm«, saa at enhver Forpligtelse maa bortfalde ved dennes hændelige Undergang.

Efter Ordlyden af 1ste Punktum i § 5 har det indstævnte Selskab som Led i Vederlaget for Overdragelsen til Selskabet af Stoffregens Part i Damperen paataget sig en ubetinget Forpligtelse til i en vis Aarrække at levere Stoffregen hans Forbrug af Sand. Det er ikke med et Ord antydnet, at denne Forpligtelse skulde bortfalde, hvis »Frederiksholm« uden Skyld fra Selskabets Side skulde komme ud af Selskabets Besiddelse. Retten skønner heller ikke, at det af de foreliggende Omstændigheder med Sikkerhed kan sluttes, at dette har været en Forudsætning ved Overenskomstens Oprettelse. Men herefter maa Bestemmelsen i § 5, 1ste Punktum, vedblivende staa ved Magt. Hvad 2det Punktum angaar,

skønnes dette paa en saadan Maade knyttet til »Frederiksholm«, at det maa falde bort, naar »Frederiksholm« er gaaet under.

Der vil være at give Dom i Overensstemmelse hermed, dog saaledes, at Sagens Omkostninger hæves.

Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at Originalen til den fremlagte Genpart af Interessentskabskontrakten af 22 December 1906 ikke ses at være stemplet.

Torsdag den 13 Februar.

Nr. 434. Grosserer **P. H. Paulsen** (Ulf Hansen)
mod

Aktieselskabet Thisted Amts Kolonial Import (Bruun)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Appellanten paa Betaling for et Parti Koste.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11 Oktober 1918: Indstævnte, Grosserer P. H. Paulsen, bør til Sagsøgerne, A/S Thisted Amts Kolonial Import, betale 30.521 Kr. 86 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 31 August 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 300 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at en Dags Dato af Indstævnte fremlagt Overenskomst af 4 Juni 1918 ikke er forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 600 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer P. H. Paulsen, til Indstævnte, A/S Thisted Amts Kolonial Import, med 600 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Ved Slutteddel af 6 April 1918 købte Indstævnte, Grosserer P. H. Paulsen, af Sagsøgerne, A/S Thisted Amts Kolonial Import, 100.000 Stk. Koste efter foreviste Prøver, at levere inden for 6 Maaneder med »6 ligestør Kvantum pr. Maaned«. I Tiden fra 20 April til 29 Juni leverede Sagsøgerne ialt 24.740 Koste, hvoraf 18.084 Stkr. var leverede i Juni Maaned. Den 31 Maj reklamerede Indstævnte i Anledning af for sen Levering, og der fandt derpaa Forhandlinger Sted mellem Parterne, der resulterede i en den 4 Juni afsluttet Overenskomst, hvorefter Paulsens Stilling blev som en Generalrepræsentants med Provision 5 Kr. pr. Dusin. I denne Overenskomst hed det videre: »Grosserer P. H. Paulsen har ligeledes for egen Regning Ret til at sælge Kosten »Taki« til Udførsel«. Den 29 Juni afsendte Sagsøgerne et Parti Koste, som de fakturerede til 10.727 Kr. Efter disses Ankomst hertil reklamerede Indstævnte, at de var aldeles ubrugelige og anmodede Sagsøgerne om at træffe Foranstaltninger til at faa dem fjernede fra hans Lager. Indstævnte har derefter vægret sig ved at betale dette Parti.

Under denne Sag gaar Sagsøgernes endelige Paastand ud paa, at Indstævnte dømmes til at betale 30.521 Kr. 86 Øre, som han skal skyldte for samtlige til ham i det fornævnte Tidsrum leverede Varer med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 31 August 1918, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger og har nedlagt en subsidiær Paastand.

Til Støtte for sin Frifindelspaastand anfører Indstævnte for det første, at han ikke er pligtig at betale Købesummen for det den 29 Juni fakturerede Parti Koste, fordi disse ved Ankomsten var ubrugelige, og han henviser i saa Henseende til et Skøn, som han den 17 September har ladet foretage ved udmeldte Mænd. Ifølge dette Skøn var Kostene da blevne mere eller mindre mørke i Farven og indvendig begyndt at mugne og blive sorte. Grunden hertil var ifølge Skønnet, at Straaene i Kostene var fugtige, hvad der ifølge Mændenes Udtalelse saa at sige altid finder Sted og faglig set betragtes som en Nødvendighed ved Fabrikationen; Koste, som de leverede, der var af Marehalm, taaler, heder det i Forretningen, ikke i ret lang Tid at henligge i denne fugtige Tilstand, bundtede og indelukkede, uden at tage Skade. De burde derfor være behandlede paa en anden Maade ved Ankomsten; iøvrigt udtales det om dem, at de var godt fabrikerede. Fremdeles anfører Indstævnte, at Sagsøgerne har gjort sig skyldige i Misligholdelse af den mellem Parterne afsluttede Kontrakt, at der som Følge deraf tilkommer ham Krav paa en Erstatning, der overstiger Resten af det paastævnte Beløb, og at han her under Sagen paastaar dette Restbeløb bragt i Likvidation imod Erstatningen. De Misligholdelser, der er skete fra Sagsøgernes Side er efter Indstævntes Anbringende følgende: Sagsøgerne har den 29 Juni leveret ukontraktmæssige Varer, de har gjort sig skyldige i væsenlige Forsinkelser af de i April og Maj Maaned betingede Leveringer; endelig har de i den den 4 Juni sluttede Overenskomst givet Indstævnte Ret til at udføre Kostene, men de har senere, navnlig i Te-

legram af 26 Juni, udtalt, at Udførsel ikke kunde finde Sted, fordi det anvendte Bindegarn var klausulbehæftet.

Herimod gør Sagsøgerne gældende, at den den 29 Juni leverede Varepost var kontraktmæssig, at Indstævntes mulige Krav som Følge af de Forsinkelser, der fandt Sted ved Leveringerne i April og Maj, bortfaldt ved Parternes den 4 Juni truffne Overenskomst, og at denne Overenskomst ikke indeholder nogetsomhelst Tilsagn fra Sagsøgernes Side, der af Indstævnte kunde opfattes som en Garanti for, at Varen fremstilledes saaledes, at den kunde udføres uden Tilladelse, eller om, at Sagsøgerne skulde foretage nogetsomhelst for at skaffe saadan Tilladelse.

Af Sagen fremgaar det, at der mellem Parterne har været ført en Række Forhandlinger dels om Leveringstidens Oversiddelse, dels om det omstridte Kostepartis Kvalitet. Disse Forhandlinger har lidt af en Del Uklarhed, og Parternes Stilling til de forskellige Tider er ikke bleven fuldstændig klar, men Indstævnte har ikke mod Sagsøgernes Benægtelse godtgjort, at de den 29 Juni leverede Koste har været ukontraktmæssige, og det den 17 September optagne Skøn vil ikke kunne komme i Betragtning. Der maa gives Sagsøgerne Medhold i, at det Krav, som Indstævnte kunde have som Følge af den forsinkede Levering i April og Maj Maaned, er bortfaldet ved deres senere Overenskomst, saavel som i, at Sagsøgerne ikke ved denne Overenskomsts Bestemmelse har paataget sig en saadan Garanti for Muligheden af Kostenes Udførsel som af Indstævnte anbragt. Hertil kommer, at det af Indstævnte paaberaabte Telegram af 26 Juni ifølge sit eget Indhold og Sagens Oplysninger er Svar paa et samme Dag af Indstævnte fremsat Spørgsmaal om Overtagelse af en yderligere Ordre. Indstævnte har herefter ikke haft nogen Ret til at hæve Kontrakten, og der tilkommer ham ikke noget Krav paa Erstatning hos Sagsøgerne. Som Følge heraf vil disses Paastand i det Hele være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 300 Kr.

Tirsdag den 18 Februar.

Nr. 36. Proprietær **Otto Reymann** (Bache efter Ordre)
mod

Hofjærgermester, Baron **Fr. Rosenkrantz** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af den Appellanten ved Afleveringen af en af ham forpagtet Ejendom paahvilende Erstatning.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 26 Juli 1916: Den ovennævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaar et Beløb af 10.275 Kr. 30 Øre, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men bør iøvrigt være ophævet. Kontracitanten, Otto Reymann, bør til Hovedcitanten, Hofjærgermester, Baron Fr. Rosenkrantz, beta-

le 10.275 Kr. 30 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Maj 1915, til Betaling sker, og Arrestforretningens Omkostninger med 83 Kr. 52 Øre. Hovedcitanten bør for Kontracitantens Tiltale i Kontrasagen fri at være. Sagens Omkostninger bør Kontracitanten derhos betale Hovedcitanten med 200 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Marts 1917: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør Appellanten, Proprietær Otto Reymann af Bagsværd, betale Appelindstævnte, Hofjægermester, Baron Fr. Rosenkrantz af Liselund, med 100 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold for Overretten.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten erkendt, at der, da den i den indankede Dom omhandlede Ejendom den 31 Marts 1915 afleveredes, var forskellige Mangler ved Jorder, Besætning og Bygninger, som han er pligtig at erstatte, men Appellanten har samtidig gjort gældende, at Erstatningen herfor højst kan sættes til 6560 Kroner. Han har derhos frafaldet sin Paastand om, at der tilkendes ham Erstatning for Arrestforretningen.

I Henhold til de i den Del af Dommen, der foreligger Højesteret til Prøvelse, anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Det kan efter Omstændighederne have sit Forblivende ved de inden Langelands Herredsting og Nakskov Købstads Byting afsagte Kendelser, hvorved der er tillagt Overretssagfører Harder og Sagfører Lyngaae, der ifølge Beskikkelse har givet Møde under to af Appellanten optagne Tingsvidner, i Salær hos det Offentlige henholdsvis 20 Kroner og 15 Kroner. Iøvrigt bliver der at tilkende Salærer som nedenanført, derunder til Overretssagfører L. Nielsen, der ligeledes ifølge Beskikkelse har givet Møde for Appellanten under et Tingsvidne.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Proprietær Otto Reymann, til Indstævnte, Hofjægermester, Baron Fr. Rosenkrantz, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Bache og Overretssagfører L. Nielsen i Sa-

larium henholdsvis 500 Kroner og 20 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne i første Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret som Hoved- og Kontrasag anlagte Sag gik den af Appelindstævnte, Hofjægermester, Baron Fr. Rosenkrantz af Liselund, nedlagte Paastand ud paa, at Appellanten, Proprietær Otto Reymann af Bagsværd, dømtes til at betale ham 10.604 Kr. 80 Øre, som Appellanten skulde skyldte ham i Anledning af Forpagtningsforhold vedrørende Liselund Avlsgaard tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra 1 Maj 1915, samt nedennævnte Arrestforretnings og Sagens Omkostninger. Han paastod derhos en efter hans Rekvisition af 1 Maj 1915 af Fogden i fornævnte Birk den 27 Maj 1915 foretaget, den 15 Juni s. A. sluttet Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt.

Appellanten paastod sig frifundet i Hovedsagen og paastod under Kontrasagen Appelindstævnte dømt til at betale ham 2000 Kr., nemlig 1700 Kr. for en ham tilhørende Pavillon og 300 Kr. i Erstatning i Anledning af, at den ovennævnte Arrestforretning efter hans Paastand var ulovlig foretaget, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato, den 25 Marts 1916, og Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Rets den 26 Juli 1916 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge for et Beløb af 10.275 Kr. 30 Øre med Renter som paastaet, for hvilket Beløb Arrestforretningen blev stadfæstet, medens den iøvrigt ophævedes. Appellanten blev derhos dømt til at betale Appelindstævnte Arrestforretningens Omkostninger med 83 Kr. 52 Øre og Sagens Omkostninger med 200 Kr., medens Sidstnævnte blev frifundet for Appellantens Tiltale i Kontrasagen.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande og subsidiært paastaet den Appelindstævnte tilkommende Erstatning fastsat efter Rettens Skøn.

Appelindstævnte har paastaet den indankede Dom stadfæstet.

Sagens Omkostninger for Overretten har hver af Parterne paastaet sig tilkendt.

Appellanten har denunciéret lis for sin Forgænger i Forpagtningsforholdet, afdøde Proprietær Axel Michelsens i uskiftet Bo hensiddende Enke, K. Michelsen, der har ladet møde under Sagen for begge Retter.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 20 Marts 1910 overdrog Forpagter Axel Michelsen med Appelindstævntes Samtykke sin Ret efter en imellem dem den 28 April 1901 oprettet Forpagtningskontrakt om den til Hovedgaarden Liselund hørende Avlsgaard og det til Ejendommen hørende Gæstgiveri til Appellanten, som overfor Ejeren forpligtede sig til at opfylde fornævnte Kontrakt i alle Henseender. Ifølge denne, som uden Opsigelse skulde opføre den 1 April 1915, var Forpagteren forpligtet til at drive Ejendommen forsvarligt og samvittighedsfuldt i enhver Henseende, og Kontrak-

ten indeholdt nærmere Bestemmelser om Forpagterens Forpligtelser med Hensyn til Jordens Drift, Vedligeholdelse af Veje, Grøfter, Vandledninger m. v. og af Bygningerne samt Behandlingen af den Ejeren tilhørende Kreaturbesætning, og om i hvilken Stand han var pligtig at afleverede det Forpagtede. I Fortsættelse af disse Bestemmelser hedder det i Kontrakten: »Om Alt, hvad der afleveres, afleveres i forsvarlig Stand, og saaledes som Forpagteren skal aflevere det efter de ovenanførte Regler, afgøres, hvis Parterne ikke enes om en anden Fremgangsmaade, af 2 uvildige af Retten udmeldte Mænd, der tillige skal afgøre, hvor stor Erstatning Forpagteren skal tilsvare Ejeren for mulige Mangler — — —«.

Den 31 Marts 1915 lod Appelindstævnte — der tidligere havde søgt at lade saadan Forretning afholde, men opgivet det paa Grund af Appellantens Vægring ved at efterkomme de da udmeldte Mænds Anmodninger — afholde Syns- og Skønsforretning ved to i Møens Herreds ordinære Ret dertil udmeldte Mænd.

Disse fandt saavel Jorden som Kreaturbesætningen og Bygningerne forringede og ansatte »det Tab, som Forpagten ifølge« Forpagtningskontrakten vil have at tilsvare Ejeren saaledes: Vedrørende

A. Jorden	4945 Kr. 00 Ø.
B. Kreaturbesætningen	4455 — 00 —
C. Bygningerne	4008 — 50 —

13.408 Kr. 50 Ø.

hvorved bemærkes, at Mændene ved en Sammentællingsfejl har regnet 1000 Kr. for meget i den under B. nævnte Sum.

For de nævnte	13.408 Kr. 50 Ø.
Resterende Forpagtningsafgift med Rente	5185 — 80 —
Forskellige Forpagteren paahvilende, men ikke af ham præsterede Ydelser	433 — 72 —
Omkostninger ved Afleveringsforretning	54 — 50 —

---

ialt. . . . . 19.082 Kr. 52 Ø.

med Fradrag af . . . . . 2177 — 72 —

Godtgørelse for leverede Mejeriprodukter og for Ombygning af Kostald til Rest 16.904 Kr. 80 Øre lod Appelindstævnte foretage Arrest hos Appellanten. I dette Beløb har Appelindstævnte senere fradraget 1000 Kr. til Udligning af den nævnte Tællingsfejl, 5000 Kr., der af Appellanten er betalt som Afdrag paa Afgiftsrestancen, og 300 Kr., hvormed den anførte Godtgørelse er forhøjet, hvorved det af Appelindstævnte paa- staaede Beløb, 10.604 Kr. 80 Øre, er fremkommet.

Appellanten har til Begrundelse af sin Frifindelsespaastand anført, dels at den fornævnte Skønsforretning er omstødt ved et af 4 paa hans Foranledning af Retten udmeldte Overskønsmænd den 7 og 9 Juli 1915 optaget Overskøn, dels at den oprindelige Skønsforretning ikke kan gøres gældende imod Appellanten, fordi den ene af Mændene stod i saadant Villighedsforhold til Appelindstævnte, at han maatte anses for inhabil til at foretage Forretningen.

Ved Overskønsforretningen er der ikke tilvejebragt Enighed eller Majoritet imellem Overskønsmændene for et samlet Resultat. Men Appellanten anbringer, at de to Overskønsmænd, som har ansat det Appellindstævnte af Appellanten paaførte Tab lavest, har ment, at der ikke fra Behandlingen af Jorden m. m. hidrører noget Tab, og at efter disses Ansættelser Tabene ved Kreaturbesætningen og ved Bygningernes Forringelse har været henholdsvis 1150 Kr. og 526 Kr. 50 Øre.

I Forpagtningsafgift erkender Appellanten at skyldte 160 Kr. og Renter 25 Kr. 80 Øre.

Af det af Appellindstævnte fordrede Beløb, 433 Kr. 72 Øre, protesterer han imod at skyldte Poster til ialt 329 Kr. 50 Øre og erkender kun sin Skyld, forsaavidt angaar 104 Kr. 22 Øre, hvortil kommer Omkostninger ved Afleveringsforretning 54 Kr. 50 Øre. Idet han som af Appellindstævnte indrømmet har Krav paa Godtgørelser til samlet Beløb 2477 Kr. 72 Øre, paastaar han at have til Gode hos Appellindstævnte 456 Kr. 70 Øre.

Til Begrundelse af sin Paastand i Kontrasagen har Appellanten bl. a. anført, at den ommeldte Pavillon i sin Tid af Appellindstævnte er givet som en Gave til Appellantens Forgænger og af denne overdraget Appellanten, som derfor ved sin Fratrædelse havde Krav paa Godtgørelse for den.

Forsaavidt Appellindstævnte herimod har anbragt, at de foran citerede Bestemmelser i Forpagtningskontrakten om, hvorledes der skal forholdes ved Aflevering, er at forstaa saaledes, at Parterne har indsat to af Retten udmeldte Mænd som en særlig Myndighed, en Slags Voldgift, der skal konstatere det Afleveredes Beskaffenhed og afgøre, hvad Parterne skal tilsvare hinanden for mulige Mangler, med endelig bindende Virkning for dem, saa at ingen af dem behøver at underkaste sig en Overskønsforretning, kan der ikke gives Medhold i denne Betragtning, idet den i Kontrakten ommeldte Forretning i Mangel af anden udtrykkelig Bestemmelse maa betragtes som en almindelig Syns- og Skønsforretning.

Men da det ved Overskønsforretningen Fremkomne ikke findes at svække Skønsforretningens Resultat, og da Appellanten ikke imod Appellindstævntes Benægtelse har tilvejebragt nogetsomhelst Bevis for Rigtigheden af sin imod Skønsmændene fremsatte Indsigelse, vil den af dem afhjæmlede Forretning være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse med Hensyn til det Appellindstævnte tilkommende Erstatningsbeløb. For de øvrige af ham paastaaede Posters Vedkommende har Underrettsdommen kun tilkendt ham de Beløb, som Appellanten har erkendt at skyldte, og da Appellindstævnte kun procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, bliver der ikke Spørgsmaal om at tilkende ham mere.

Med Hensyn til Appellantens i Kontrasagen nedlagte Paastand har han ikke imod Appellindstævntes Benægtelse godtgjort, at Pavillonon har tilhørt ham, eller at der tilkommer ham Godtgørelse for dens Aflevering, og Appellindstævnte vil derfor forsaavidt være at frifinde.

Herefter er Appellanten pligtig at betale Appellindstævnte følgende Beløb:

Erstatning efter Skønsforretningen	12.408 Kr. 50 Ø.
Resterende Forpagtningsafgift og Renter	185 — 80 —
Erstatning for andre manglende Ydelser	104 — 22 —
Omkostninger ved Skønsforretning	54 — 50 —

12.753 Kr. 02 Ø.

med Fradrag af de af Appellinstævnte indrømmede

Beløb .....

2477 — 72 —

Til Rest..... 10.275 Kr. 30 Ø.

samt Renter af dette Beløb 5 pCt. aarlig fra den 1 Maj 1915.

Forsaavidt angaar dette Beløb vil den af Appellinstævnte foretagne Arrestforretning være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt, medens den for det derudover gaende Beløb vil være at ophæve. Arrestforretningens Omkostninger vil Appellanten derhos have at betale Appellinstævnte med 83 Kr. 52 Øre.

Idet Underretsdommen har samme Resultat, og idet Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den efter Appellinstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Appellanten have at betale Appellinstævnte med 100 Kr.

Nr. 304.   Grosserer J. P. Andresen (Selv)
mod
Højesteretssagfører Grüner (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om hvorvidt Indstævnte som Medlem af Bestyrelsen for et Aktieselskab er personlig ansvarlig for en af Aktieselskabet stiftet Gæld.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 20 Juli 1917: Højesteretssagfører Grüner bør for Tiltale af Grosserer Andresen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Intet Stempelforbehold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1918: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Intet Stempelforbehold her for Retten.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der ikke kan tages Hensyn til de af Appellanten ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte nye Bevisligheder, idet der ikke med dem er forholdt overensstemmende med Plakat af 12 Maj 1784.

Ved det i den indankede Dom omtalte Regnskab for Aaret

1910—1911 maa Appellanten antages at have sigtet til et for Aaret 1911 aflagt, af Indstævnte ikke underskrevet Regnskab.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil Dommen være af stadfæste. Da Appellanten efter Sagens Beskaffenhed har gjort sig skyldig i unødigt Trætte ved at paaanke den for Højesteret, vil han være at anse med en Bøde af 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Appellanten, Grosserer J. P. Andresen, bør for unødigt Trætte bøde 200 Kroner til Justitskassen. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under 25 Maj 1912 og 14 Juni s. A. købte A/S De forenede Sæbefabriker af Firmaet H. Schlinck & Co. i Hamburg gennem Firmaets hervedværende Repræsentant, Appellanten, Grosserer J. P. Andresen, forskellige Varer, saaledes at der blev givet Aktieselskabet Kredit for Leverancerne, hvis samlede Faktura androg Mk. 6442,16.

Den 5 September s. A. blev Aktieselskabets Bo taget under Konkursbehandling, uden at der forinden var afbetalt noget paa fornævnte Gæld.

Under Henviisning til Indholdet af en af en Revisor foretaget kritisk Revision af Aktieselskabets Forhold anbragte Appellanten, Grosserer J. P. Andresen, der mod Transport af 10 September 1913 har indbetalt Fakturabeløbene paa de leverede Varer til vedkommende Hamburger-Firma, under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag, at Aktieselskabets Start var sket paa falsk Basis, og at Selskabets Drift fortsattes paa falsk Grundlag, at Appellanten ydede Aktieselskabet den ommeldte Kredit i Tillid til Rigtigheden af det for Aaret 1910—1911 udgivne Regnskab, hvorefter Overskuddet skulde være 2215 Kr. 83 Øre, medens Bøgerne, rigtig ført, vilde have vist et Under-skud paa 2 à 3000 Kr., at Appelindstævnte, Højesteretssagfører Grüner, af Frederiksberg, under hele Selskabets Virksomhed har siddet i Selskabets Bestyrelse, indtil han den 17 Januar 1912 ifølge Fimaregistreret udtraadte af Bestyrelsen, og at Appelindstævnte, som kendt med alle Aktieselskabets i Revisionsberetningen omtalte Forhold og som specielt ogsaa ansvarlig for Rigtigheden af det for Aaret 1910—1911 udsendte Regnskab, var ansvarlig for det Tab, Appellanten havde lidt ved paa Grundlag af dette Regnskab at yde Selskabet den ovennævnte Kredit.

Som Følge heraf paastod Appellanten Appelindstævnte tilpligtet at betale Appellanten Vareposternes Beløb, Mk. 6442,16 — med Fradrag af 3 pCt. i Provision — tilligemed Udgifter, som Appellanten har godtgjort sit Firma for Omkostninger ved Protester af de paa Vareposterne trukne Veksler med Mk. 72,91, alt til en Kurs af 89, eller 5626 Kr. 40 Øre med

Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 10 September 1913, paa hvilken Dag Appellanten — som nævnt — maatte dække Beløbet til Hamburger-Firmaet, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 20 Juli 1917 afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger op-hævedes.

Appellanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor Parterne har gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande, hvorhos de har paastaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagt hos Modparten.

Appellanten har her for Retten særlig henvist til Indholdet af oven-ommeldte Revisionsberetning og fremhævet, at han maatte være beret-tiget til at bygge sin Tiltro til A/S De forenede Sæbefabriker specielt ogsaa paa den Omstændighed, at Appelindstævnte havde været Sel-skabets Stifter og i en lang Aarrække Bestyrelsesmedlem og Medlem af Kontrolkomiteen.

Appelindstævnte har til Støtte for sin Paastand særlig gjort gæl-dende, at han udtraadte af Aktieselskabets Bestyrelse i 1910, at Be-kendtgørelse og Registrering om Appelindstævntes Udtræden af Sel-skabets Bestyrelse fra 1910 nok trods Appelindstævntes Forsøg paa at faa den fremskyndet først fandt Sted i 1912, men paa den anden Side allerede i Januar Maaned 1912, medens Appellanten først ydede Aktie-selskabet Krediten i Maj og Juni Maaned s. A., og at Appelindstævnte ikke har underskrevet noget Regnskab for Aktieselskabet for Aaret 1910 —1911, hvilket Regnskab overhovedet aldrig er blevet udsendt.

Da Appellanten ikke mod Appelindstævntes Benægtelse har godt-gjort et saadant Forhold, der kunde gøre Appelindstævnte ansvarlig for en Kredit, der er ydet Selskabet i Maj og Juni 1912, paa det Tidspunkt hvor det i flere Maaneder gennem Firmaregistret havde været bekendt, at Appelindstævnte allerede i 1910 var udtraadt af Selskabets Bestyrelse, vil Appelindstævnte være at frifinde, og Underretsdommen, hvis Bestem-melser om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil herefter kunne stadfæstes.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 70. Aktieselskabet **Brødr. Wulff** (Ulf Hansen)

mod

Sagfører **Gregers Eskesen** (Krag),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Provision for Tøg-ning af Aktier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1917: Indstævnte, Sagfører Gregers Eskesen, bør for Tiltale af Citanten, Direktør W. L. Wulff for A/S Brødrene Wulff, i denne

Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Citanten 60 Kroner til Indstævnte inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kan føre til andet Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Brødrene Wulff, til Indstævnte, Sagfører Gregers Eskesen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under denne Sag søger Citanten, Direktør W. L. Wulff for A/S Brødrene Wulff, Indstævnte, Sagfører Gregers Eskesen, tilpligtet at betale sig 8000 Kroner, som han skal skyldes som Provision i Henhold til et af ham den 2 December 1916 udstedt Dokument, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 Februar 1917, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Friindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det fremgaar af Sagen, at Indehaveren af Silkeborg Klædefabrik, Fabrikant Chr. Hammer, i Slutningen af Aaret 1916 gennem Citanten henvendte sig til Indstævnte om at bistaa sig med Fabrikens Omdannelse til et Aktieselskab, i hvilken Anledning der den 1 December 1916 afholdtes et Møde paa Indstævntes Kontor, hvor kun en Del af Aktiekapitalen blev garanteret. Da Citanten imidlertid næste Dag i Henhold til en fra Indstævnte modtagen Opfordring meddelte, at han kunde skaffe Garanti for yderligere 80.000 Kr., udstedte Indstævnte følgende Dokument:

»Direktør W. L. Wulff for A/S Brdr. Wulff erholder, saafremt han anviser en Aktionær, som tegner, garanterer og eventuelt indbetaler 80.000 Kroner Aktier til Kurs 105 i Aktieselskabet Silkeborg Klædefabrik, en Provision af 10 pCt. af det garanterede Beløb 80.000 Kroner, alt forudsat at Aktieselskabet ved min Medvirken kommer til Eksistens«, hvorefter der samme Dag paa Indstævntes Kontor af Stifterne afholdtes en saakaldet konstituerende Generalforsamling, paa hvilken bl. a.

Love for Selskabet vedtoges. Ifølge en ligeledes her taget Bestemmelse skulde Aktiekapitalen være paa 400.000 Kr., hvoraf 200.000 Kr. skulde udbydes til offentlig Tegning. Den 12 Marts 1917 afholdtes der ifølge en fremlagt Udskrift af »Protokol for A/S Chr. Hammers Klædefabrik« Møde paa Indstævntes Kontor, hvor samtlige de Mødende — der maa antages at have været identiske med Selskabets Stiftere med Undtagelse af Fabrikant Hammer, der trods Opfordring ikke var kommet til Stede — enedes om at tilskrive Fabrikant Hammer, at man betragtede sig som løst fra enhver Forpligtelse overfor ham og det paatænkte Aktieselskab, idet man efter Forholdene i det Hele, der nærmere beskrevs, ikke mente at kunne forsvare at udstede offentlig Indbydelse til Aktietegning i Selskabet. Efter Proceduren maa det derhos antages, at der ikke er blevet udfærdiget Skøde til Aktieselskabet paa Hammers Fabrik i Silkeborg, og at der ej heller til Firmaregistret er sket nogen Anmeldelse om Aktieselskabets Overtagelse af den paagældende Virksomhed, der efter Indstævntes Anbringende vedblivende har været drevet for Hammers Regning.

Medens Citanten til Støtte for sin Paastand har paaberaabt sig, at han ved at have skaffet den ovennævnte Garanti for 80.000 Kr. har for tjent den tilsagte Provision, har Indstævnte bestridt dette, og da der maa gives Indstævnte Medhold i, at det paatænkte Aktieselskab efter de foreliggende Oplysninger ikke kan anses at være kommet til Eksistens, vil Indstævnte i Henhold til Dokumentets Indhold være at finde for Citantens Tiltale, medens denne efter Omstændighederne findes at burde godtgøre ham Sagens Omkostninger med 60 Kroner.

O n s d a g d e n 19 F e b r u a r .

Nr. 586.

Højesteretssagfører V. Kondrup

m o d

Jens Kristian Lassen (Def. David),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 11 December 1918: Arrestanten Jens Kristian Lassen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale i Erstatning til Østifternes Brandforsikring 22.182 Kr. 90 Øre og til Udflytternes Brandforsikring for rørlig Ejendom i Sjællands Stift 22.506 Kr. 65 Øre. Arrestanten Peder Georg Rasmussen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes og Straffen bortfalder under de i midlertidig Lov af 1 April 1911 § 20 foreskrevne Betingelser. Saa bør og Arrestanten Jens Kristian Lassen udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Arffmann, 30 Kr. og Defensor, Sagfører Knudsen, 20 Kr., dog at Arrestanten

Peder Georg Rasmussen deraf in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{4}$. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Januar 1919: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Jens Kristian Lassens Vedkommende bestemmes til ti Aar. I Salær til Overretssagførererne Cortsen og C. A. Olsen betaler Arrestanten 40 Kroner til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Kristian Lassen til Højesteretssagførererne V. Kondrup og David 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Under denne fra Horns Herreds Ekstraret efter Begæring af Arrestanten Jens Kristian Lassen hertil indankede Sag, der i forrige Instans tillige angik en Medtiltalt, Peder Georg Rasmussen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales bemeldte Arrestant for Brandstiftelse og Tyveri. Arrestanten er født den 13 April 1898 og tidligere ved Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 12 November 1917 for Tyveri anset efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1911, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsattes i Henhold til sidstnævnte Lovs Kap. 3.

Ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten, der i afdøde Sommer havde tjent hos Gaardejer Oluf Petersen i Venslev, forlod den 1 November f. A. denne Tjeneste og tog midlertidigt Ophold i København. Da han imidlertid vilde søge Tjeneste paa en Fabrik i Fredericia, rejste han den 3 November f. A. sammen med ovennævnte P. G. Rasmussen til Frederikssund for at melde sin Fagforeningsbog fra, idet han tillige havde til Hensigt at benytte Lejligheden til at søge at stjæle hos sin tidligere Husbond. Ankommet til Frederikssund opholdt Arrestanten og Rasmussen sig dér til om Aftenen og gik derpaa til Venslev, hvor de ankom Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$. Da Arrestanten ikke ansaa Tidspunktet for fremskredent nok til straks at begaa Tyveri, tog de Ophold først i Vognskuret og derpaa paa Loftet:

over Køstalden til Oluf Petersens Gaard, hvorfra Arrestanten hørte Gaardejeren med Familie komme hjem Kl. ca. 11½. Efter at Arrestanten derpaa havde ventet til Kl. ca. 2½, begav han sig ved denne Tid op paa Loftet over Stuehuset, hvortil Adgangen var uhindret, og tilvendte sig der 2 Poser fulde af Uld og et Stykke Flæsk af Vægt 20—30 Pund, hvilke Koster han bar ned i Vognporten og anbragte i en derværende Ponyvogn, som han trak ud, hvorefter han vækkede Rasmussen, der havde sovet, og tog en Hest fra Stalden, som han trak bag om Gaarden og spændte for Ponyvognen, med hvilken han og Rasmussen kørte ad Roskilde til.

Da de havde kørt i ca. 10 Minutter, fik Arrestanten imidlertid den Indskydelse at afbrænde Oluf Petersens Gaard for at skjule det begaaede Tyveri, og han lod derfor Vognen holde og løb, medens han overlod til Rasmussen at passé Hesten, tilbage til Gaarden, hvor han gik ind i Laden i Gaardens sydøstlige Hjørne, der var længst fjærnet fra Stuehuset, og antændte der med en Tændstik en Bunke Halm, der straks fængede saa voldsomt, at Arrestanten skyndsomst maatte forlade Laden. Han begav sig straks uden at gøre Alarm tilbage til Vognen og kørte sammen med Rasmussen videre til Roskilde, skønt de kort efter iagttog Lys-skæret fra den brændende Gaard. I Roskilde solgte de den stjaalne Uld for 197 Kr. 18 Øre og anbragte Vognen og Hesten i en Rejsestald.

Gaarden, der bestod af gamle, straatækte Bygninger, og hvis Længer var sammenbyggede, nedbrændte til Grunden med Undtagelse af et Svinehus og et Materialskur. Gaardens Ejer var bleven vækket Kl. ca. 3 om Natten af sin Hustru, der vaagnede ved Ildens Buldræn, og disse fik Børnene og de to Tjenestpiger, hvilke sidste sov i den til Laden stødende Del af Stuehuset, vækket, ligesom Ejeren ved upaaklædt at ile over Gaarden, der stod i et Flammehav, naaede at faa reddet Hestene og Svinene og omtrent Halvdelen af Gaardens 30 Kreaturer, medens den anden Halvdel af disse indebrændte.

Arrestanten, der var bekendt med de lokale Forhold paa Gaarden, har indrømmet at have vidst, at der fra Damptærskningen i Oktober Maaned henlaa en stor Del Smaahalm og utærsket Sæd i Laden. Han indsaa efter sin Forklaring, at Beboernes Liv ved Ildspaesættelsen udsattes for overhængende Fare, men vil dog have tænkt, at Brandlidtes Hustru sædvanlig sov let og nok vilde vaagne tidnok til at faa Beboerne reddet.

Arrestanten har endelig tilstaaet engang i afvigte Sommer paa Loftet at have stjaalet 3—4 Pund Flæsk, som han forærede sin Moder.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen er indanket for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om at ikende Arrestanten Straf for Borttagelsen af den ovennævnte Vogn og Hest, for hvilket Forhold Arrestanten ikke er draget til Ansvar for Underretten. For sit øvrige Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1 og 2 Stk., og § 280 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 10 Aar. Ved den indankede Døm er Arrestanten anset efter Straffelovens § 230, 1 Stk., og § 280, jfr. § 62, 3 Stk., med Tugthusarbejde i 8 Aar, og Arrestanten er derhos efter Paastand dømt til at betale i Erstatning til Østifternes

Brandforsikring 22.182 Kr. 90 Øre og til Udflytternes Brandforsikring for rørlig Ejendom i Sjællands Stift 22.506 Kr. 65 Øre. Idet Dommens Bestemmelser om disse Erstatningsbeløb og om Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede — dog saaledes at ovennævnte P. G. Rasmussen in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{1}{4}$ — tiltrædes, vil den, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste med den ovennævnte Ændring i Henseende til Straffetiden.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Nr. 479.

Højesteretssagfører Levy
m o d

Grosserer **Marius Nielsen Holm** og Kaffe- og Smørhandler **Jens Carl Jensen** (Def. David),

der tiltales for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 2 Maj 1918 angaaende Handlen med Kaffe- og Tesurrogater.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 November 1918: De Tiltalte, Grosserer Marius Nielsen Holm og Kaffe- og Smørhandler Jens Carl Jensen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse hver især til Statskassen bøde 200 Kroner og En for Begge og Begge for En betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dombør ved Magt atstande. I Salarium for Højesteret betaler de Tiltalte, Grosserer Marius Nielsen Holm og Kaffe- og Smørhandler Jens Carl Jensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Levy og David 40 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Under nærværende Sag tiltales Grosserer Marius Nielsen Holm og Kaffe- og Smørhandler Jens Carl Jensen for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 2 Maj 1918 vedrørende Handel med Kaffe- og Tesurrogater.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Tiltalte Jensen har siden August Maaned d. A. dels fra sin Detail-

forretning til private Forbrugere, dels en gros til Videreforhandling solgt ristede Ærter, som han selv har ladet riste. Blandt andre har han solgt til Tiltalte Holm, der igen har videresolgt Varen dels til Restauratører, dels til private Forbrugere i en af hans Kone dreven Detailforretning. Begge de Tiltalte har erkendt, at det har været deres Tanke, at Ærterne skulde tjene som Erstatning for Kaffe, men de gør gældende, at de kun har solgt de ristede Ærter som saadanne, og at de er gaaet ud fra i Overensstemmelse med en Meddelelse, der er givet i Kaffenævnet, at de herefter intet Ulovligt har foretaget.

De Tiltalte har erkendt, at de ved Videresalget i den sidste Tid i nogle Tiifælde som Emballage har benyttet en Pose, hvorpaa stod trykt:

»Ristede Ærter.

Bedes bemærket!

Skal tilberedes som Kaffe. Ved Tilberedning skal tilsættes samme Kvantum Tilsætning (helst Malt).«

Tiltalte Holm har desuden brugt en Regningsblanket, hvorpaa foruden den citerede Paategning yderligere stod trykt:

»An ristede Ærter (Bedste Erstatning for Kaffe).«

Da det er givet, at den omhandlede Vare er tilvirket for at tjene som Surrogat for Kaffe, og da de Tiltalte ikke har haft Indenrigsministeriets Tilladelse dertil, vil de for Overtrædelse af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 2 Maj 1918 vedrørende Handel med Kaffe- og Te-surrogater være at anse efter Lov af 7 August 1914, jfr. Lov af 16 November 1914 og 7 December 1917, efter Omstændighederne hver især med en Statskassen tilfaldende Mulkt af 200 Kroner og in solidum have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 568.

Højesteretssagfører Leyv

m o d

Marie Augusta Gliese (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1919: Arrestantinderne Marie Augusta Gliese og Anna Marie Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden Gliese i 120 Dage, Arrestantinden Larsen i 30 Dage, samt En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kalko og Becker, 25 Kr. til hver, dog at der af Arrestantinden Larsen ikke udredes over $\frac{1}{4}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Marie Augusta Glieses Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanketer, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marie Augusta Gliese til Højesteretssagførerne Levy og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestantinderne Marie Augusta Gliese og Anna Marie Larsen tiltales, Arrestantinden Gliese for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 101, Arrestantinden Larsen for Hæleri.

Arrestantinden Gliese er født den 5 Oktober 1888 og tidligere anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 20 Oktober 1915 efter Straffelovens § 228 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved nærværende Rets Dom af 3 Juli 1917 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Arrestantinden Larsen er født den 20 December 1893 og senest anset ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 8 Januar 1918 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 29 og 30 September 1918 blev Arrestantinden Larsen anholdt paa Gaden paa Foranledning af Kontorist Fritz Rasmussen og Reservelæge Otto Beyerholm, der sigtede hende for den 24 s. M. i Forening med en anden Kvinde at have frastjaalet Rasmussen noget Sølvtoj. Da det oplystes, at Arrestantinden Gliese var den anden sigtede Kvinde, anholdtes denne samme Nat, da hun blev antruffet paa Gaden.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at begge Arrestantinderne den 24 September om Aftenen efter paa Gaden at være kommet i Selskab med Rasmussen, fulgtes med ham til hans Hjem, hvor Beyerholm noget efter kom til Stede.

Arrestantinden Gliese har nægtet sig skyldig i Tyveri og forklaret, at Rasmussen, der var paavirket af Spiritus, medens de opholdt sig i hans Hjem, forinden Beyerholm kom til Stede, forærede hende en Æske, indeholdende 10 Skeer, 6 Gaffler og en Tesi, idet han, mens de opholdt sig i Lejlighedens Køkken, fremtog Æsken, som Arrestantinden saa indeholdt Skeer og lignende, og da Arrestantinden sagde, »giv mig noget af det dér«, svarede, »ja, vær saa god«, og gav hende Æsken efter at have udtaget en enkelt Ting af den.

I Følge Arrestantinden Glieses Forklaring var Arrestantinden Larsen til Stede i Køkkenet og maa da sikkert have set, at Rasmussen gav hende Æsken.

Arrestantinden Gliese har endvidere forklaret, at hun anbragte Æsken med Indhold i sin Haandtaske, samt at Arrestantinderne efter nogen Tid at have opholdt sig sammen med Rasmussen og Beyerholm i Lejligheden, hvor de spiste og drak i hinandens Selskab, uden at Arrestantinden dér omtalte for de andre, at hun havde faaet Sølvtoj af

Rasmussen, fulgtes ad til Arrestantinden Glieses Bopæl, hvor hun frentog Æsken, af hvilken hun udtog 2 Gaffer, som hun af egen Drift forærede Arrestantinden Larsen, der efter hendes Mening maa have forstaaet, at Æsken med Indhold hidrørte fra Rasmussen.

Arrestantinden Larsen, der har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt, har erkendt, at hun, efter at hun sammen med Arrestantinden Gliese havde indfundet sig paa dennes Bopæl, har modtaget de 2 Gaffer. Arrestantinden Larsen har nærmere forklaret, at hun, mens Arrestantinderne sammen med Rasmussen opholdt sig i dennes Køkken, saa, at der paa Køkkenbordet stod en rød Æske af den Slags, Guldsmedene bruger til Sølvtoj og lignende, samt at hun da hørte, at Arrestantinden Gliese bad Rasmussen om at maatte faa Æsken, hvortil Rasmussen svarede: »Det maa Du gerne« eller noget lignende. Arrestantinden Larsen, der ikke vil have set, hvad Æsken indeholdt, og ikke vil have set, at Arrestantinden Gliese tog Æsken til sig, har videre forklaret, at hun, efter at Arrestantinderne fra Rasmussens Lejlighed var gaaet hjem til Arrestantinden Gliese, paa et Bord saa en rød Æske lignende den, hun havde set i Rasmussens Køkken, samt at Arrestantinden Gliese derefter forærede hende 2 Gaffer. Arrestantinden Larsen har nægtet, at hun saa, at Arrestantinden Gliese udtog Gafferne af den røde Æske, og hun har nægtet, at hun forstod, at Gafferne hidrørte fra Rasmussen.

Arrestantinden Gliese har heroverfor forklaret, at hun, da hun gav Arrestantinden Larsen Gafferne, udtrykkelig tilkendegav hende, at hun havde faaet dem af Rasmussen.

Kontorist Rasmussen, der er afgaaet ved Døden under Sagens Gang, har som Vidne under Eds Tilbud forklaret, at de omhandlede Effekter er frakommet ham uden hans Vidende og Villie, idet han, der har anbragt, at han ved den paagældende Lejlighed vel var noget paavirket af Spiritus, men dog fuldstændig klar over sine Handlinger, har nægtet at have givet Arrestantinden Gliese nogen af Effekterne.

Læge Beyerholm har som Vidne under Ed forklaret, at Rasmussen vel var animeret af Spiritus, men klar over sine Handlinger og disses Betydning.

Æsken med samtlige de omhandlede Effekter er kommet til Stede under Sagen og vurderet til ialt 30 Kr.

Da Rasmussen har benægtet at have givet Arrestantinden Gliese de ommeldte Effekter, da hendes Forklaring om at have modtaget dem som Gave under de foreliggende Omstændigheder og under Hensyn til Kosternes Beskaffenhed, er ganske usandsynlig, og da hun tidligere er straffet for Tyveri, begaaet fra en Mandsperson, hun tilfældig havde truffet, findes det uden Betænkelighed ved Sagens Paadømmelse at afse det for bevist, at Arrestantinden Gliese i tyvagtig Hensigt har tilvendt sig Effekterne.

Hvad Arrestantinden Larsen angaar, findes det under de foreliggende Omstændigheder uantageligt, at hun ikke har været klar over, at de af hende modtagne Gaffer hidrørte fra Rasmussen, samt at Arrestantinden Gliese havde tillegnet sig Kosterne ved Tyveri, hvorved bemærkes, at hun har erkendt, at hun, da Rasmussen og Beyerholm umiddelbart før hendes Anholdelse foreholdt hende Tyveriet af Sølvtojet, nægtede

at kende noget til Tyveriet og nægtede at have set Arrestantinden Gliese i Besiddelse af noget Sølvtøj, skønt hun forstod, at der sigtedes til Æsken, hun havde set i Arrestantinden Glieses Besiddelse.

Herefter samt i Betragtning af, at hun ikke har kunnet anføre nogen antagelig Grund til, at Arrestantinden Gliese skulde forære hende Gaflerne, hvis disse var bemeldte Arrestantindes lovlige Ejendom, findes det tilstrækkeligt bevist, at Arrestantinden Larsen har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed med Hensyn til de af hende modtagne 2 Gafler, der er vurderede til ialt 6 Kr.

Ved Arrestantindens Glieses egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun Natten mellem den 20 og 21 September 1918, da Politibetjentene 570, Grønholt, og 506, Braad, paa Raadhuspladsen noterede hende som sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten, overfor Betjentene, der var iført Uniform, udtalte: »Skriv De ad Helvede til«, og sagde, at hun vilde skide paa Betjentene, samt fremkom med en i høj Grad uanstændig og overfor Betjentene haanende Udtalelse.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinderne være at anse, Arrestantinden Gliese efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1911 § 13, samt efter Straffelovens § 101, Arrestantinden Larsen efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Straffelov § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden Gliese i 120 Dage, Arrestantinden Larsen i 30 Dage.

Nr. 174. Firmaet **Kjøbenhavns Automobilværksted** ved **F. Andersen & Hansen** (Harboe)

mod

N. P. Nielsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Erstatningsansvar i Anledning af Fejl ved et til Indstævnte solgt Automobil.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1918: Imod at Citanten, N. P. Nielsen, Nykøbing F., stiller det fornævnte Automobil til Disposition for de Indstævnte, Firmaet Kjøbenhavns Automobilværksted ved F. Andersen & Hansen, bør disse til Citanten betale 9000 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig af 1000 Kroner fra den 19 Februar 1917 og af 7600 Kroner fra den 4 April s. A., alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger betaler de Indstævnte til Citanten med 300 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin i 1ste Instans fremsatte Indsigelse, at det i den indankede Dom omhandlede Tilbud af 31 Januar 1917 er underskrevet af en inkompetent Person og derfor er uforbindende for Appellanten.

Ved et af Appellanten efter Dommens Afsigelse tilvejebragt Overskøn i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Automobilet har svaret til Vilkaarene i fornævnte Tilbud og den i Dommen citerede Slutteddel, samt at den Omstændighed, at Motoren ikke kunde komme i Gang, fordi der trængte Vand fra Cylinderen ind i Karburatoren, hidrørte fra, at Cylinderpakningen var itu, hvilket maa anses for en uvæsenlig og let afhjælpelig Mangel, som Appellanten forøvrigt har tilbudt at afhjælpe paa egen Bekostning. Appellantens Paastand om Frifindelse vil herefter være at tage til Følge. Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 800 Kroner.

Thikendes for Ret:

Appellanten, Firmaet Kjøbenhavns Automobilværksted ved F. Andersen & Hansen, bør for Tiltale af Indstævnte, N. P. Nielsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Efter at N. P. Nielsen i Slutningen af 1916 havde lært at køre Automobil hos Mekaniker Ejnar Olsen, Nykøbing F., der har en autoriseret Køreskole, søgte han med Olsens Bistand at erhverve et Automobil; den 29 Januar 1917 rejste de begge til København og efter at have været nogle Steder for at se paa Vogne, kom de den 30 s. M. til Københavns Automobilværksted, hvor de saa paa en »Bell« Vogn, der med nogle Forandringer nok kunde passe Nielsen.

Vognen blev dog ikke købt med det samme, hvorimod man forhandlede om Prisen m. v., og den 31 s. M. afsendtes der fra Københavns Automobilværksted til Olsen et af Ernst V. Kølle underskrevet saalydende Brev:

»I Henhold til behagelig Konference af 30 ds. tillader vi os herved at bekræfte vort Tilbud paa 1 Stk. 10—32 H. K. »Bell« Automobil til 6 Personer med aftagelig Limousine Karosseri udført af bedste Materiale ligesom 1ste Klassenes Arbejde garanteres. Vognen er forsynet med elektrisk Lys og Selvstarter, Reservefælg, Værktøj, Pumpe, etc. Kalesche medfølger. Prisen er Kr. 8400,00, skriver Otte Tusinde Fire Hundrede Kroner. Ønskes ekstra fransk Glas i Karosseriet beregnes Kr. 100,00 mere. Prisen er Netto Contant. Leveringstid ca. 5 à 6 Uger.«

Tilbudet blev af Olsen overbragt Nielsen, der besluttede at akceptere dette, og den 12 Februar 1917 blev der af Firmaet udfærdiget saalydende Slutteddel:

»Undertegnede Københavns Automobilværksted erkender herved D. D. at have solgt til Hr. N. P. Nielsen, Nykøbing F., et Stk. 10—30 H. K.

Automobil, Fabrikat »Bell« med aftageligt Limousine Karosseri med franske Glas.

Vognen forlænges og forsynes med 2 Klapsæder (Plads til 6 Personer) og leveres med elektrisk Lys og Selvstarter, aftagelige Følge, monteret Reservehjul, alt nødvendigt Værktøj, Speedometer, Pumpe, Dunkraft, etc. Der ydes 1 Aars Garanti for Fabrikationsfejl.

Prisen er Kr. 8500,00, skriver Otte Tusinde Fem Hundrede Kroner, Netto Kontant. Ved denne Slutseddels Underskrift betales Kr. 1000,00, skriver Et Tusinde Kroner. Restbeløbet Kr. 7500,00, skriver Syv Tusinde Fem Hundrede Kroner, betales ved Vognens Aflevering, som Nielsen underskrev; ogsaa Slutsedlen blev ham overbragt af Olsen, der imidlertid havde underskrevet Kontrakt med Københavns Automobilværksted om, at han overtog Forhandling af »Bell« Vognene; alle Meddelelser til Nielsen gik gennem Olsen. Den 19 s. M. betalte Nielsen det stiplede Afdrag paa 1000 Kr., og efter at have faaet Meddelelse om, at Vognen var færdig, rejste Nielsen og Olsen den 3 April 1917 til København for at afhente Vognen; den 4 s. M. blev den efter en Prøvekørsel, hvor den fungerede tilfredsstillende, modtaget af Nielsen, der betalte Restkøbesummen 7600 Kroner, idet der blev betalt 100 Kr. ekstra for Ringe af større Dimensioner end oprindelig aftalt; Olsen fik samtidig af Firmaet udbetalt sin Provision for Salget 500 Kr.

Ca. Kl. 4 om Eftermiddagen kørte Nielsen og Olsen med Vognen, der var mærket »Bell« Chassie Nr. 1882, fra København; Olsen kørte de første 3 Mil, derefter kørte Nielsen. Vognen gik godt, indtil de ca. $\frac{1}{2}$ Mil fra Vordingborg standsede for at tænde Lygterne; derefter kunde de ikke faa Motoren sat i Gang igen, og ved en nærmere Undersøgelse viste Aarsagen sig at være, at Vandet var trængt ind i Karburatoren; efter $\frac{3}{4}$ Times Forløb fik de det fjernet derfra, hvorpaa Vognen atter kom i Gang.

Olsen kørte nu Vognen til Masnedsund, hvor de havde Besvær med at faa den ombord paa Damperen; i Stubbekøbing maatte de skubbe den i Land, da Motoren ikke vilde gaa; de overnattede i Stubbekøbing og kørte næste Morgen til Nykøbing; paa Vejen hertil — 3 Mil — standsede Vognen mange Gange — maaske 20 Gange — og de maatte hver Gang tømme Karburatoren, før Vognen kunde gaa i Gang. I Nykøbing blev Vognen, da Nielsens Garage endnu ikke var færdig, hensat i en Trediemands Garage, og Olsen telefonerede straks, uopfordret af Nielsen, til Sælgerne, der gav Anvisning paa at stramme Skruerne, saa vilde Pakningen nok blive tæt. Dette gjorde Olsen, men det hjalp ikke, idet Motoren ikke kunde gaa.

Olsen skruede nu Topdækslet af og eftersaa Pakningen; det viste sig, at der var en Utæthed, gennem hvilken Vandet trængte ind i Cyklinderen og derfra ind i Karburatoren.

Olsen fjernede nu Pakningen og afventede en ny Pakning, som han vil have forlangt tilsendt; da den imidlertid ikke kom, indlagde han igen den gamle Pakning efter at have udbedret Lækagen med et lille Stykke Asbest. Nu kunde Motoren gaa, men allerede næste Dag — den 8 April — var Vandet igen trængt ind i Karburatoren, hvilket Olsen konstaterede. Denne telefonerede atter til Automobilværkstedet, og efter

Anmodning fra den ene Indehaver (Andersen) aftog han Cylinderblokken og sendte den den 9 s. M. til Sælgerne; ca. 8 à 10 Dage efter kom Cylinderblokken tilbage, Firmaet garanterede, at den nu var tæt; Vognen kunde nu gaa, men den næste Dag var Vandet atter trængt ind i Karburatoren; Olsen satte sig i Forbindelse med Sælgerne, der lovede at sende deres egen Værkfører for at udbedre Skaden; en Ugestid efter ankom Værkføreren, og havde med sig en ny Pakning, dog ikke af den Type, der hørte til Vognen. Værkføreren og Olsen skilte nu Maskinen ad og tog den gamle Pakning ud, hvorved det viste sig, at Utætheden slet ikke var blevet udbedret; de tildannede den nye Pakning og samlede Maskinen, hvorefter Vognen blev prøvet og viste sig at køre upaa-klageligt, hvorfor Værkføreren rejste hjem. Vognen blev nu brugt i nogle Dage og kørte ialt ca. 40 Mil, men atter gik den gentagne Gange istaa, idet Vandet trængte ind i Karburatoren; Nielsen tilkaldte Olsen, der imidlertid opgav Ævred og erklærede ikke at ville have mere med den at gøre; Vognen blev sat i Garage, og Niensens Sagfører stillede under 29 Maj 1917 Vognen til Sælgerens Disposition og forlangte Købesummen tilbagebetalt samt Erstatning for Afsavn af Vognen 10 Kr. pr. Dag.

Den 13 Juli 1917 afholdtes der en Skønsforretning, hvori det blev udtalt:

1. »Automobilet med Tilbehør er absolut ikke første Klasses Arbejde.
  2. Dør viste sig en betydelig Utæthed ved Cylinderen, saaledes at Kølevandet trængte ned i Karburatoren.
  3. Bundhanen i Karburatoren er itu.
-
5. Glasset i Dørene passer meget slet.
  6. Dørene er ikke særlig store, naar Limousinen er paa, og passer meget daarligt.
  7. Betrækket er af meget ringe Kvalitet.
-

11. Automobilet svarer ikke til Tilbud af 31 Januar 1917.«

Under nærværende Sag paastaar Citanten, fornævnte N. P. Nielsen, Nykøbing F., de Indstævnte, ligeledes fornævnte Firmaet Københavns Automobilværksted ved F. Andersen & Hansen, principalt dømt til at tilbagebetale den erlagte Købesum, 8600 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. af 1000 Kr. fra den 19 Februar 1917 og af Resten fra den 4 April s. A., mod at det omhandlede Automobil stilles til de Indstævntes Disposition, samt tilpligtet i Erstatning for Afsavn af Vognen at betale 10 Kr. pr. Dag fra den 6 April 1917, indtil Købesummen tilbagebetales, og Sagens Omkostninger skadesløst; Citanten har derhos nedlagt en subsidier Paa-stand. De Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de først gør gældende, at de ikke kan være bundne ved Tilbudet af 31 Januar 1917, da Underskriveren, Repræsentant Kølle, ikke havde nogen Bemyndigelse til at afgive et saadant Tilbud. De hævder endvidere, at den leverede Vogn er en saadan god og almindelig Handelsvare, som Citanten har Krav paa efter Slutsedlen, at Vognen er antaget af Citanten efter forudgaaende Besigtigelse, at den ved Overtagelsen var i Orden i enhver Henseende, — hvis Vandet trænger ind i Karburatoren, maa det være foranlediget ved ydre Overlast, medens

Vognen var i Citantens Besiddelse —, og at mulige Smaafejl og Smaa-mangler, som de iøvrigt tilbyder at afhjælpe, ikke berettiger Citanten til at hæve Købet; med Hensyn til Paastanden paa Erstatning for Afsavn, bestrider de, at der er lidt noget Tab, idet Citanten paa Grund af Benzinmangel iøvrigt ikke vilde have været i Stand til at køre med den.

Hvad angaar det af Repræsentant Kølle afgivne Tilbud af 31 Januar 1917 maa det anses godtgjort, at han har afgivet dette efter Anmodning fra en af Indehaverne (Andersen), og de Indstævnte maa derfor være bundne ved det, der vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Da det ved Skønsforretningen er konstateret, at Automobilet ikke er første Klasses Arbejde, da det ved den afholdte Vidneførsel er godtgjort, at den foreliggende Mangel (Vandets Indtrængen i Karburatoren) viste sig straks efter Modtagelsen og maa antages at have foreligget før Modtagelsen, uden at den har kunnet konstateres ved denne, og da de Indstævnte forgæves har søgt at ophæve denne væsenlige Mangel, maa Citanten anses berettiget til at hæve Købet og faa Købesummen tilbage med Renter, som paastaat, mod hvilken Paastand ingen særlig Indsigelse er fremsat.

Med Hensyn til Erstatning for Afsavn maa det antages, at Citanten har lidt Tab; Erstatningen findes at kunne ansættes til 400 Kroner.

Sagens Omkostninger vil de Indstævnte have at godtgøre Citanten med 300 Kroner.

Torsdag den 20 Februar.

Nr. 239. **De danske Statsbaner (Asmussen)**

mod

Slagtermester **H. Hansen (Levy),**

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ansvar for, at et af Indstævnte afsendt Parti Svinekroppe er blevet fordærvet under Transporten med Jærnbanen.

Københavns Gældskommissions Dom af 8 Februar 1918: De Indstævnte, De danske Statsbaner, bør til Citanten, Slagtermester H. Hansen af Vallerød, betale de paastævnte 117 Kr. 81 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 September 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 16 Kr. 37 Øre. Det Idømte at udrædes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Intet Stempelforbehold.

Højesterets Dom.

Indstævnte har ikke for Højesteret fastholdt sit Anbringende om, at Statsbanerne har forsendt de i den indankede Dom omtalte Svinekroppe for langsomt.

For Højesteret har Indstævnte bl. a. fremlagt en den 19 Januar d. A. dateret Erklæring fra det veterinære Sundhedsraad, hvori det hedder, at Fordærvelsen maa antages forårsaget væ-

senlig ved Vognens fuldstændige Tillukning i den lange Forsendelsestid, og at Tilstedeværelsen af et større Parti levende Planter antageligt har bidraget noget til Fordærvelsen ved at gøre Luften mere fugtig.

De heromhandlede Svinekroppe henhører til de i Lov Nr. 111 af 13 Maj 1911 § 38 Nr. 4 nævnte letfordærvelige Varer. Selv om man nu maa gaa ud fra, at de af Sundhedsraadet nævnte Omstændigheder i væsenlig Grad har medvirket til, at Kroppene blev fordærvede, mangler der dog i det Oplyste tilstrækkelige Holdepunkter for, at Statsbanerne ved Behandlingen af disse Kroppe, der blev sendt som Stykgods, har gjort sig skyldige i nogen Fejl, der kan paadrage dem Ansvar. Statsbanerne vil heretter i Overensstemmelse med deres Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Statsbanerne med 300 Kr.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, De danske Statsbaner, bør for Tiltale af Indstævnte, Slagtermester H. Hansen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser er saalydende:

Den 15 Maj 1917 afsendte Roskilde Svineslagteri pr. Jærnbane til Citanten, Slagtermester H. Hansen af Vallerød, 6 Svinekroppe som Ilgods. Godset ankom til Rungsted Station den følgende Aften og udliveredes til Citanten om Morgenen den 17 s. M. Citanten har nu under denne Sag anbragt, at Kroppene ved Aabningen af Jærnbanevognen viste sig at være i en slimet og lugtende Tilstand, og at Hørsholm Sogns Sundhedskommission derfor nedlagde Forbud mod deres Anvendelse til Menneskeføde; hvorfor Vognen atter blev lukket og Kroppene sendt tilbage til Svineslagteriet. Efter hvad Citanten videre har anbragt, har han, som for Kroppene har betalt 516 Kr. 78 Øre pr. Efterkrav, førend han fik Adgang til dem, foruden 5 Kr. 65 Øre i Forsendelsesomkostninger, haft et Tab paa de paagældende Kroppe af 117 Kr. 81 Øre, idet Slagteriet kun afregnede dem med 404 Kr. 62 Øre. Han paastaar de Indstævnte, De danske Statsbaner, der efter hans Mening er ansvarlige for det nævnte Tab, dømt til at erstatte dette med de anførte 117 Kr. 81 Øre. Han kræver derhos hos de Indstævnte Renter 5 pCt. aarlig af Beløbet fra Klagens Dato, den 21 September 1917, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Forsaavidt Citanten til Støtte for sin Paastand har anbragt, at Varerne er blevet forsendt for langsomt, og at Statsbanerne af Hensyn til

Varenes letfordærvelige Beskaffenhed burde have sendt dem hurtigst muligt, kan der ikke gives ham Medhold. Det er nemlig uomtvistet, at den i Henhold til Lov. Nr. 111 af 13 Maj 1911 § 31 ved de gældende reglementariske Bestemmelser fastsatte Leveringsfrist i alt Fald først udløb den 17 Maj Kl. 12 Middag (selv bortset fra, at den 17 Maj var en Helligdag, og at Helligdage ifølge de reglementariske Bestemmelser ikke medregnes ved Leveringsfristens Opgørelse). Da Varerne, som ovenanført, blev udleveret allerede om Morgenen den 17 Maj, er Leveringsfristen altsaa overholdt fra Statsbanernes Side, og der kan derfor ikke med Hensyn til dette Forhold paalægges de Indstævnte Ansvar.

Citanten gør imidlertid videre gældende, at den Tilstand, hvori Varerne var ved Ankomsten til Rungsted Station, skyldes uforvarselig Behandling fra Statsbanernes Side under Transporten.

Det maa efter Sagens Oplysninger antages, at de omhandlede Svin blev slagtede paa Roskilde Svineslagteri den 14 Maj og derefter hængt til Afkøling i Slagteriets Svalerum til den næste Dag, hvilket er den sædvanlige, gennem mange Aar paa Slagteriet brugte Fremgangsmaade, og at de blev afsendt paa samme Maade, som almindeligt af Slagteriet brugt, nemlig uemballerede i Jærnbanevognen.

Dyrlægen ved Statskontrollen for Slagteriet har attesteret, at Varerne ved Afsendelsen var friske og sunde. Med Hensyn til Behandlingen undervejs er det uomtvistet, at Vognens Lemme hele Tiden var lukket, og at der paa Nørrebro Station var blevet sat en Del Forsendelser, indeholdende levende Planter, ind i Vognen.

Formanden for Hørsholm Sogns Sundhedskommission har i en foreliggende Udtalelse erklæret, at de omhandlede Planter ved Eftersyn viste sig at være fugtige af den anvendte Emballage, og at vedkommende Stationsforstander ved Besigtigelsen udtalte, at Vognen havde henstaaet paa Stationen siden Ankomsten Aftenen forud med tæt tillukkede Luger.

De Indstævnte vil nu gøre gældende, at Statsbanerne i Henhold til den ovenanførte Takstlov § 38, Nr. 4, i det foreliggende Tilfælde er fritaget for Ansvar, idet Godset »efter sin ejendommelige, naturlige Beskaffenhed« var »særligt udsat for . . . indre Fordærvelse«, og det maa antages, at Skaden skyldes denne Aarsag.

Selv om der imidlertid maatte gives de Indstævnte Medhold i, at de paagældende Varer efter deres Beskaffenhed maa henføres under Takstlovens § 38, Nr. 4, maatte det dog til Statsbanernes Fritagelse for Ansvar kræves, at de paaviste Sandsynligheden af en Aarsagssammenhæng mellem Godsets Beskaffenhed og den indtraadte Skade. Daa saadant ikke er paavist, medens det tværtimod synes antageligt, at Skaden skyldes den Omstændighed, at Lemmene er holdt lukkede endog medens Vognen om Natten henstod paa Rungsted Station, maa det blive en Følge af Lovens § 37, at Ansvaret paahviler Statsbanerne. De Indstævnte, der ikke har fremsat speciel Indsigelse imod Beregningen af det paastævnte Beløb, vil derfor være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 16 Kr. 37 Øre.

Nr. 547.

Højesterets-sagfører Harboe

m o d

Emanuel Theodorus Steenberg (Def. Levy),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1918: Arrestanterne Emanuel Theodorus Steenberg, Lauritz Kristian Laursen, Alfred Anders Adolf Christensen og Hans Charles Christensen bør straffes, Steenberg med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Laursen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, Adolf Christensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Charles Christensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør Arrestanterne og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Sachs og Nyholm, 25 Kroner til hver, dog at der ikke udredes udover, af Steenberg $\frac{2}{3}$, af Laursen $\frac{5}{6}$, samt af Adolf Christensen og Charles Christensen hver for sig $\frac{1}{3}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emanuel Theodorus Steenbergs Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Theodorus Steenberg til Højesterets-sagførererne Harboe og Levy 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det:

Arrestanterne Emanuel Theodorus Steenberg — — — tiltales for Tyveri — — —

Steenberg er født den 9 April 1879 og senest anset: ved Højesterets Dom af 19 Marts 1917 efter Straffelovens § 185 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestanternes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Henhold til en mellem Steenberg og Laursen truffet Aftale om at begaa Tyveri stjal Steenberg den 7 Oktober 1918 en Malersvend Svend Johansen tilhørende, til 75 Kr. vurderet Cykle, der stod frit fremme paa en Trappegang, hvortil Adgangen var uhindret. Steenberg bragte Cyklen til sit og Laursens fælles Logis, hvor de i Forening afklædte Cyklen for Gummien, som Laursen derefter solgte til deres fælles Fordel.

Den 18 s. M. Klokkeren ca. 9 Eftermiddag indfandt Arrestanterne Steenberg, Adolf Christensen og Charles Christensen sig i tyvagtig Hensigt ved Ejendommen Fælledvej 19. De gik uhindret ind i Ejendommens Gaard og ligeledes uhindret ad Køkkentrappen i Sidehuset op til 4de Sal, hvor Steenberg blev staaende, mens Adolf og Charles Christensen ad en Stige og gennem en Luge, de afløftede, steg op paa Bygningens Tag, hvorpaa de gennem et Tagvindue, hvis Rude de aftog efter at have skrælet Kittet af, steg ned i et Værkstedslokale, og herfra steg de ved at krybe gennem en Elevatorskakt ned i et Lager paa 3die Sal. Her lukkede Adolf og Charles Christensen Steenberg ind fra Køkkentrappen ad en Dør, som Adolf og Charles Christensen aabnede indvendig fra ved at dreje et Skod, hvormed Døren var aflukket, til Side. Fra Lageret stjal de 3 Arrestanter nu en Del Spoler Silke, Uldgarn, Lodder, 2 Kandelabre, en Flaske Vin og nogle Cigarer, hvilke Koster, der er vurderet til ialt 1657 Kroner, beroede dels frit fremme, dels i uafraaset Gemme.

Forsaauidt Arrestanten Steenberg under et i Sagen optaget Reasumptionsforhør har tilbagekaldt den af ham afgivne Tilstaaelse vedrørende dette Tyveri, idet han har gjort gældende, at han ikke vidste, at det var Meningen at begaa Tyveri i Ejendommen, samt at han troede, at Arrestanterne Christensen paa en lovlig Maade havde skaffet sig Adgang til Lokalerne, og at de var berettiget til at tage Kosterne, som de tilvendte sig, kan der ikke tages noget Hensyn til denne i sig selv usandsynlige Forklaring, der er ubestyrket og modsiges af det iøvrigt Oplyste.

Arrestanten Steenberg har under en tidligere Sag været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i Erklæring af 6 Januar 1917 har udtalt, at Steenberg er en let abnorm, neuropathisk Personlighed, men at han ikke kan kaldes sindssyg eller aandssvag.

Ifølge en af Fængselslægen under nærværende Sag afgivet Erklæring af 14 November 1918 er der ikke siden sket nogen Forandring i Steenbergs mentale Tilstand.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse:
 Steenberg efter Straffelovens §§ 228 og 229 IV — — —
 efter Omstændighederne,
 Steenberg med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder,

Her med sluttede Højesteretsaaret 1918.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Februar 1919.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.